

အထွတ်အမြတ်

မောင်မိုးသူ

#1

NATIONAL BESTSELLER
BY THE AUTHOR OF THE HAMMER OF EDEN

KEN FOLLETT
LIE DOWN WITH LIONS

(ခုဒိယအကြိမ်)

သီဟရတနာစာအုပ် - (၉၂)

- ဘာသာပြန်စာစဉ် -

LIE DOWN WITH LIONS

အထွတ်အထိပ်

KENFOLLETT

မောင်မိုးသူ

ပထမတွဲနှင့် ဒုတိယတွဲကို တစ်ပေါင်းတည်း စုစည်း
ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	--	၅၉၀/၂၀၀၃(၅)
ပျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	--	၁၃၅၀/၂၀၀၄(၁၂)

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

■ ပထမအကြိမ်

၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ မြဝတီရည်စာပေ

ဒုတိယအကြိမ်

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

သီဟရတနာစာပေ

ခရစ် ၁၉

■ (၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေသူ

■ ဦးသိမ်းစိုး

(မြ-၀၃၉၈၂)

(သီဟရတနာစာပေ)

အမှတ် (၁၀၀-D)၊ အင်းလျားလမ်း၊

ကမာရွတ်မြို့နယ်၊

ပျက်နှာပုံးနှင့်

■ ရဒါခင်အေးမြင့်

အတွင်းပုံနှိပ်

(ရာပြည့်အောင်ဆက်)

၁၉၉၊ လမ်း-၅၀၊ ပုဇွန်တောင်၊

ကွန်ပျူတာစာစီ

■ Glory

ပျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

■ THHA Group

စာအုပ်ချုပ်

■ ကိုမြင့်

သစ်စိုး

■

3000

အပိုင်း (၁)

၁၉၈၁

(၁)

အာမက်ယီလ်မာကို သတ်လိုသူများသည် အလေးအနက်သမားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့သည် တူရကီနိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလာကြရသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် တူရကီသံရုံး သံအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးကို လုပ်ကြံနိုင်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် တူရကီလေကြောင်းအရာရှိတစ်ဦး၏ အိမ်ထဲလည်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

သူတို့၏ နောက်ထပ်ပစ်မှတ်အဖြစ် အာမက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းမှာ အာမက်သည် တူရကီပြည်အာဏာရှင်ကို ထောက်ခံသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပါရီမြို့တွင် ချမ်းချမ်းသာသာ နှင့် နေထိုင်သူဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

အာမက်၏အိမ်နှင့် ရုံးခန်းသည် တကယ်ပင် လုံလုံခြုံခြုံစောင့်ကြပ်ထားလျက် ရှိပြီး၊ အာမက်စီးနင်းသော မော်တော်ကားသည်လည်း ကျည်ဆန်ကားမှန်များ တပ်ဆင်ထားသည့် ကျည်ဆန်ပြီးမော်တော်ကားဖြစ်သည်။

သို့သော် လုပ်ကြံလိုသူ ကျောင်းသားများ၏ ယုံကြည်ချက်မှာ လူတိုင်းတွင် ပျော့ကွက် အားနည်းချက်ရှိသည်။ အားနည်းချက်သည် များသောအားဖြင့် လိင်ကိစ္စတွင်ဖြစ်တတ်၏။

အာမက်ယီလ်မာတွင် ထိုတွက်ချက်မှုသည် မှန်ကန်ပေသည်။ ရက်သတ္တပတ် သုံးလေးပတ်မျှ အာမက်ယီလ်မာကို မျက်ချည်မပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုလေ့လာကြသောအခါ တစ်ပတ်တွင်နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခန့်အာမက်သည်အိမ်ဖော်များ ရွေးဝယ် ရာ၌အသုံးပြုလေ့ရှိသော ရေအေးစေ့ရှင်ဝက်ဂွန်ကားကိုထုတ်စီးပြီးတစ် ယောက်တည်းအပြင်ထွက်လေ့ရှိသည်။ ထွက်သောအခါတွင် ချောင်ကျကျ ၁၅ ရပ်ကွက်

လမ်းကြားကလေးရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားလေ့ရှိသည်။ ထိုအိမ်တွင် တူရကီမ ချောချောလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ အာမက်နှင့် ထိုမိန်းကလေးတို့ဖြစ်နေကြပုံရ၏။

လုပ်ကြံမည့် လူငယ်များသည် အာမက်တစ်ယောက် ထို ၁၅ ရပ်ကွက်ရှိ အိမ်ကလေးထဲမှာ အမျိုးသမီးလေးနှင့် ပျော်ပါးနေစဉ် အပြင်မှာရပ်ထားသော ရေ နေ့ကားကို ဝှံ့ထောင်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

လူငယ်များအဖွဲ့သည် ဖောက်ခွဲရန်ဝှံ့ကို ဘယ်သူထံမှရနိုင်မည်ကိုသိ၏။ ပက်ပီဇီထံမှ ဖြစ်သည်။ ပက်ပီဇီသည် ကော်စီကန်လူမျိုး မာဖီးယားခေါင်းဆောင် မိမိဇီဇီ၏ သားများထံမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ပက်ပီသည် မှောင်ခိုလက်နက်ရောင်းသူဖြစ်၏။ ပက်ပီသည် မှောင်ခိုလက်နက် ဝယ်သူမှန်သမျှကို ရောင်းချလေ့ရှိသည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်ရှိသူများကို ပို၍ရောင်းချလိုသည့် သဘောရှိ၏။ ပက်ပီက 'ယုံကြည်ချက်သမားများသည် လက် နက်ဝယ်ရာ၌ ငွေပိုပေးလေ့ရှိသည်' ဟု ပြုံးပြုံးကြီး တွက်ချက်ပြသပြောဆိုဖူး၏။ ထိုလူငယ်အဖွဲ့အား ယခင်အကြိမ်များကလည်း ပက်ပီလက်နက်ရောင်းချခဲ့ပြီး ဖြစ် သည်။

ထိုကဲ့သို့ မော်တော်ကားကို ဝှံ့ထောင်မည့်ကိစ္စတွင် ပြဿနာလေးတစ်ခုက ရှိနေ၏။ အာမက်ယီလ်၏ ထုံးစံအတိုင်းလုပ်ရပ်မှာ သူသည် အမျိုးသမီးလေးအိမ် မှ တစ်ယောက်တည်းပြန်လေ့ရှိသည်ပင်။ သို့သော် အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ အာမက်သည် အမျိုးသမီးလေးကို အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်သွားပြီး ညစာကြွေးသည့် အခါမျိုးလည်းရှိ၏။ မကြာခဏဆိုသလို အမျိုးသမီးလေးတစ် ယောက်တည်း အပြင်ထွက်လာပြီး ရေနေ့ကားနှင့် တစ်နေရာရာသို့ နာရီဝက် တစ်နာရီ ထွက်လေ့ရှိ၏။

ပြန်လာသောအခါတိုင်း ပေါင်မုန့်များ၊ အသီးအနှံများ၊ ဝိုင်အရက်များ ပါလာ တတ်သည်။ အာမက်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲတွင် စားသောက်ပွဲလေး ပြုလုပ်စား သောက်ကြပုံရ၏။ ရံဖန်ရံခါတွင် အာမက်သည် ထိုအိမ်မှ တက္ကစီကားနှင့် ပြန်သွား လေ့ရှိပြီး ရေနေ့ကားလေးကို အမျိုးသမီးထံ၌ တစ်ရက်နှစ်ရက်တန်သည် ထားခဲ့ လေ့ရှိ၏။

လုပ်ကြံမည့် ကျောင်းသားလူငယ်အဖွဲ့မှာ လူငယ်များပီပီ စိတ်ကူးယဉ်မှုလေး ရှိနေကြ၏။ သူတို့သည် အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ဖြစ်သည့်အတွက် အာမက်ကို လုပ်ကြံရန် အတွက်မူ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။

သို့သော် လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ တူရကီအမျိုးသားတစ်ဦးကို

ရိုးရိုးသားသား ချစ်ခင်စုံမက်နေသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို မှားယွင်းလုပ်ကြံ မိမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့အဖွဲ့သည် ထိုအရေးအခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဒီမိုကရေစီအပြည့်ဖြင့် ဆွေးနွေးကြ၏။ သူတို့သည် အဆုံးအဖြတ် ကို မဲပေး၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးမည်။ မည်သူ့ကိုမှ ခေါင်းဆောင်မှုထားခြင်း လက်မခံ ဟု သတ်မှတ်ထား၏။

သို့သော် ထိုသို့ ခေါင်းဆောင်မထားကြေး သတ်မှတ်ထားကြသည့်တိုင် ထူး ခြားပြောင်မြောက်သော ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုအဖွဲ့လေးထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ခေါင်းပြုထွက်နေ၏။ သူ၏ အမည်မှာ ရာမီကော့စကွန်ဖြစ်၏။

ရာမီသည် ခန့်ညားသော ဥပစိရုပ်ရှိသူ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းမွှေးများရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ကြီးကျယ်အောင်မြင်မည့် အရောင်များ တောက်ပြောင်နေသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ပြီးခဲ့သော ဖောက်ခွဲလုပ်ကြံမှု နှစ်ခုလုံးမှာ အခက်အခဲများ၊ ပြဿနာများအ ကြားမှ ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်းတို့တွင် ရာမီ၏ ခိုင်မာ သောဆုံးဖြတ်ချက် လှုပ်ရှားမှုများကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ယခု ကြုံတွေ့နေရသော ကားဗုံးထောင်ရေး ပြဿနာတွင် ရာမီကော့စကွန်က ဗုံးကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးနှင့် တိုင်ပင်ရန် အကြံပြုလာ၏။

ထိုအကြံကို အဖွဲ့သားများက ပထမ လက်မခံချင်ကြပေ။ သူတို့က ဘယ်သူ ကို ဘယ်ဗုံးကျွမ်းကျင်သူကို သူတို့ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တိုင်ပင်နိုင်မည်နည်းဟု မေးခွန်းထုတ်ကြ၏။ ရာမီက 'အီလစ်သေလာ'ကို တိုင်ပင်မည်ဟု အကြံပြုလာ၏။

အီလစ်သေလာသည် အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကဗျာ ဆရာတစ်ဦးဟု ကြေညာထား၏။ သို့သော် တကယ့်တကယ်တမ်းတွင်မူ သူသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား သင်ကြားခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အီလစ်သည် ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကာလတုန်းက လက်နက်ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။

ရာမီသည် အီလစ်နှင့်တစ်နှစ်နီးပါးမျှ သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ် ဦးသည် သက်တမ်းတိုတိုလေးသာ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိနိုင်ခဲ့သော 'ကမောက်ကမ' အမည် ရှိ တော်လှန်ရေးသတင်းစာ ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းတွင် အတူတကွ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ ဖူးသည်။ သူတို့နှစ်ဦးပူးတွဲ၍ ပါလက်စတိုင်း လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးအဖွဲ့ ရန်ပုံ

ငွေရရှိရေးအတွက် ကဗျာရွတ်ဆိုပွဲ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြဖူး၏။

အီလစ်သည် ရာမီတို့လို အဝေးရောက်တူရကီနွယ်ဝင်များ၏ ဒေါသကို နားလည်သည်။ တူရကီပြည်ကို အနိုင်အထက် အုပ်ချုပ်နေသော အာဏာရှင်စနစ်၏ ရက်စက်မှုများကိုလည်း စာနာနားလည်နိုင်သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

ရာမီတို့အဖွဲ့ဝင်လူငယ် ကျောင်းသားတချို့သည် အီလစ်ကို နည်းနည်းပါးပါးသိကြ၏။ သူတို့သည် အီလစ်ကို ဆန္ဒပြပွဲပေါင်းများစွာ၌ တက်ကြွစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်ဖူးကြ၏။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် အီလစ်သည် ဘွဲ့ရပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၊ သို့တည်းမဟုတ် ခံယူချက်ရှိသော ပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်ယုံကြည်ထားကြ၏။

သို့တို့ အီလစ်ကဲ့သို့သော တူရကီနွယ်ဖွား မဟုတ်သူတစ်ဦးကို ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် သူတို့၏အကြမ်းဖက်လုပ်ငန်းတွင် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းရန် တွန့်ဆုတ်နေကြ၏။ သို့သော် ရာမီ၏ ခိုင်ခိုင်မာမာ တိုက်တွန်းအကြံပေးမှုကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် သဘောတူလိုက်ကြလေ၏။

သူတို့ကိစ္စကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်လိုက်သောအခါ အီလစ်သည် ချက်ချင်းအဖြေရှာ၍ ပေးလေသည်။ အီလစ်က ဖောက်ခွဲရမည့်ပုံမှာ အဝေးမှခလုတ်နှိပ်၍ ဖောက်ခွဲရမည့်ပုံဖြစ်သင့်သည်။

ဖောက်ခွဲမည့် ရာမီသည် မိန်းကလေး၏ အိမ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းပေါ်မှ ကားတစ်စီးစီးပေါ်မှလည်းကောင်း စောင့်ဆိုင်းနေရမည်။ ရာမီလက်ထဲတွင် မော်တော်ကား ဂိုဒေါင်တံခါးများကို အဝေးမှ အော်တိုမက်တစ် လှမ်းဖွင့်နိုင်သည့် စီးကရက်ဘူးခွဲလောက်ရှိမည့် လျှပ်စစ်ခလုတ်တစ်ခု ရှိနေမည်ဖြစ်၏။

အကယ်၍ အမြဲထုံးစံအတိုင်းလိုလို အိမ်ကလေးထဲမှ အာမက်ယီလ်မာတစ်ယောက်တည်းထွက်လာပြီး ကားပေါ်တက်ခဲ့ပါက... အာမက် ကားပေါ်ရောက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်နှင့် ရာမီက လျှပ်စစ်အဝေးထိန်းခလုတ် (ရီမုတ်ကွန်ထရိုး)ကို နှိပ်လိုက်ရန်သာဖြစ်သည်။ တပ်ဆင်ထားသော ပုံမှာ ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားမည်သာဖြစ်၏။

သို့သော် အကယ်၍ မိန်းကလေးက အပြင်ထွက်လာပြီး ကားပေါ်သို့တက်လာပါက ရာမီသည် ခလုတ်မနှိပ်ဘဲ နေလိုက်ရုံသာရှိ၏။ မိန်းကလေးသည် ပုံဆင်ထားသည့် ၎င်းမော်တော်ကားကို ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘဲ လိုရာခရီးကို မောင်းနှင်သွားနိုင်မည်သာဖြစ်၏။

မော်တော်ကားတွင် တပ်ဆင်ထားသည့်ဗုံးသည် အဝေးခလုတ်မရှိမချင်း ဘာမှ အန္တရာယ်မရှိ၊ ပေါက်ကွဲခြင်းမရှိနိုင်ကြောင်း အီလစ်က ရှင်းပြ၏။ အီလစ်က 'ခလုတ်မနှိပ် ဗုံးမကွဲ' ဟု ရှင်းပြသည်။

အီလစ်တင်ပြသော အစီအစဉ်ကို ရာမီက သဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် ရာမီက အီလစ်အား ထိုသို့ဗုံးပြုလုပ်စီစဉ်နိုင်ရန် လက်နက်ရောင်းသည့် ပက်ပီနိုနိုနှင့် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းရန် ဖြစ်နိုင်သလားဟု မေး၏။

အီလစ်က

'ရပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

ဟု အဖြေပေး၏။ သို့တိုင် ပြဿနာတစ်ခုက ရှိနေသေး၏။ ရာမီက

'ကျုပ်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒီမိတ်ဆွေက အခုကိစ္စမှာ ပါဝင်လုပ်ဆောင်ကြမယ့်သူနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အီလစ်နဲ့ ပက်ပီတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့ချင်တယ်။ အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် သူနဲ့ခင်ဗျားကို တွေ့ကိုတွေ့မှဖြစ်မယ်၊ မတွေ့နိုင်ဘူးဆိုရင် မတွေ့ရဘူး ဆိုရင်တော့ ဒီဖောက်ခွဲလုပ်ကြံမှုကြီးဟာ လုံးဝ ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီ ကျုပ်မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကျုပ်တို့အခုလုပ်မယ့်ကိစ္စ တစ်ခုလုံးအတွက် လက်နက်ပစ္စည်းဖိုး၊ သုံးရမယ့်ကားတွေရဲ့အဖိုး၊ လာဘ်ထိုးစရာရှိတဲ့ငွေ၊ အစစ အရာရာအားလုံး အကုန်အကျတွေအတွက် ငွေထုတ်ပေးမယ့်သူ ဖြစ်လို့ပါပဲ'

အီလစ်နှင့် ပက်ပီတို့က သိချင်သည်။ သူတို့က

'သူက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာတုံး'

ရာမီက တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော လေသံဖြင့်

'သူ့အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ပြုလုပ်မယ့်ဗုံးဟာ တကယ်ပေါက်ကွဲနိုင်တဲ့ဗုံး ဟုတ်မဟုတ်ကို သေချာချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သူနှစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ် သေချာချင်လို့ပါ'

ရာမီက အားတုံ့အားနားလေသံဖြင့် ဆက်၍

'ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် လုပ်ရမှာကတော့ ဖောက်ခွဲမယ့်ဗုံးကို ယူလား၊ သူ့ကို ဘယ်လိုဖောက်ခွဲရမယ်ဆိုတာ ရှင်းပြ၊ ပြီးတော့ သူနဲ့လက်တွဲနှုတ်ဆက်၊ သူက ခင်ဗျားတို့ကို အကဲခတ်ပြီးကြည့်မယ်၊ ဒါလောက်ပါပဲဗျာ၊ ဒါလေးလောက်တော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ဝန်မလေးလောက်ပါဘူး၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေက ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံးအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျအားလုံး တာဝန်ယူထားရတဲ့လူမို့ပါ'

အီလစ်က

‘ကျုပ်ကတော့ ရပါတယ်ဗျာ’

ပက်ပီကမူ တွန့်ဆုတ်နေ၏။ သူသည် ဤဖောက်ခွဲမှုကိစ္စ လုပ်ရသည့်အတွက် ရမည့်ငွေကို လိုချင်သည်။ သူသည် ငွေရမည်ဆိုလျှင် ဘနဖူးကို သိုက်တူးမည်သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရမည်ဆိုသောအခါတွင်မူ နောက်တွန့် နေမိ၏။ အီလစ်က ပက်ပီ၏ နောက်တွန့်နေမှုကို ရိပ်မိပြီးဝင်၍ရှင်းပြ၏။

‘ဒီမယ်ကိုယ့်လူ၊ ဒီကျောင်းသားလူငယ် အကြမ်းဖက်အဖွဲ့လေးဆိုတာ နွေဦး ပန်းပွင့်လေးတွေလိုပဲ၊ ခဏလေးပွင့်ပြီး ပျောက်သွားတတ်တာမျိုးဗျ။ ရာမီတို့အဖွဲ့ ကလည်း ဘယ်တော့ပျောက်သွားမလဲ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ရာမီတို့ရဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံ ‘အဆက်အသွယ်လူ’ကို သိထားတယ်ဆိုရင် ရာမီတို့အဖွဲ့ မရှိတော့ဘူး ဆိုတဲ့နောက်မှာလည်း လက်နက်အရောင်းအဝယ် ဆက်လုပ်လို့ရတာ ပေါ့’

ပက်ပီသည် ထူးချွန်သော် အတွေးအခေါ်ရှိသူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့ သော် ဤသို့စီးပွားရေးဆန်စွာ၊ ရှင်းလင်းလွယ်ကူစွာ ရှင်းပြလိုက်သောအခါတွင်မူ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွား၏။ သို့နှင့်

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်’

ဟုဆိုကာ သဘောတူလိုက်၏။

ဤတွင် အီလစ်က ရာမီအား သူတို့နှစ်ဦးလုံး ရာပီ၏လူနှင့်တွေ့ဆုံရန် သဘော တူကြောင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရာမီက သူတို့နှစ်ဦးစလုံး လာမည့်တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မည်သို့မည်ပုံ တွေ့ဆုံကြမည်ကို အစီအစဉ်ပေး ချိန်းဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့နံနက်တွင် အီလစ်သည် ဂျိန်း၏အိပ်ရာထက်တွင် ဆတ်ခနဲနိုးလာ၏။ သူသည် ရိုးရိုးတန်းတန်း နိုးလာခြင်းမဟုတ်။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု မြင်မက်ရာမှထိတ် လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ နိုးလာသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ခဏအကြာတွင်မှ သူ၏စိတ်များ သည် ဘာကြောင့် ပူပန်တင်းမာနေကြောင်းကို စဉ်းစားမှတ်မိလာ၏။

သူသည် အိမ်ရာနံဘေးမှနာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အချိန်ကား ဇော လွန်းနေသေးသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူကြံစည်စီစဉ်ထားသည့် အစီအစဉ်ကို စဉ်းစား လုပ်ကိုင်ကြည့်နေမိ၏။ အကယ်၍ အစစအရာရာ အားလုံးချောမောပြေပြစ်စွာ ဖြစ်

သွားပါက တစ်နှစ်တာကျော်ကျော်မျှ စနစ်တကျအပင်ပန်းခံ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့ ရသည့် အားထုတ်ခဲ့ရမှုတို့သည် အောင်ပန်းဆင်နိုင်တော့မည်ဖြစ်၏။

သူသည် ထိုအောင်မြင်မှုရလဒ်ကို ဂျိန်းနှင့်အတူ မျှဝေခံစားနိုင်မည်ဖြစ်၏။ အင်း... အကယ်၍ ဒီနေ့ကုန်ဆုံးသည်အထိ သူသက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပါသေးမှသာ ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်သည် ခေါင်းကိုလှည့်၍ ဂျိန်းကိုကြည့်လိုက်၏။ ဂျိန်းနိုးမသွားစေရန် ညင်ညင်သာသာလေး လှည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ရင်အစ်သည် ဆတ်ခနဲ ခုန်သွား၏။

ဂျိန်း၏မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်ရတိုင်း ဤသို့ရင်ခုန်စမြဲဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်း သည် အိပ်ရာထက်တွင်ပက်လက်အိပ်ပျော်လျက်ရှိပြီး မျက်နှာကိုမျက်နှာကြက်သို့ မော့ကြည့်နေသလိုဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ဆံယဉ်နွယ်များသည် ခေါင်းအုံးထက်တွင် အတောင်ပံဖြန့်ထားသော ငှက်တောင်ပံများသဖွယ် ဖြန့်ကြက်ထားသလိုရှိနေ၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်း၏ ပြည့်ဖြိုးသောနှုတ်ခမ်းအစုံကို ကြည့်မိပြန်၏။ ဤနှုတ် ခမ်းအစုံသည် သူ့အား ကြိမ်ဖန်များစွာ နွေးနွေးထွေးထွေး နမ်းခဲ့ဖူးသော နှုတ်ခမ်း များဖြစ်ပေသည်။ ပြတင်းဘက်မှ ယိုဆင်းကျလာသော နွေဦးပေါက်နေရောင်ခြည် အောက်တွင် ဂျိန်း၏ပါးပြင်ပေါ်မှ အမွှေးနုဝါရွှေရွှေများက အထင်းသားမြင်နေရသည်။ ထိုပါးပြင်မှ မွှေးနုဝါဝါကလေးများကို ဂျိန်းအား စလိုသောအခါများ၌ 'မင်းရဲမှတ် ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွှေးတွေ' ဟုခေါ်ပြီး စ, လှေ့ရှိ၏။

ဂျိန်းကို ဤကဲ့သို့ ပကတိအေးဆေးငြိမ်သက် အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာ ထားနှင့် တွေ့မြင်ရရှိဆိုသည်မှာ အတော်ရှားလှပေသည်။ များသောအားဖြင့် ဂျိန်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အရယ်အပြုံး၊ ဒေါသ စသည်ဖြင့် အပြောင်းအလဲများစွာတို့ ရှိ နေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဂျိန်းမျက်နှာပေါ်မှ အမြဲတမ်းလိုလို မြင်ရတတ်သော မျက်နှာပေးမှာ သရော် တော်တော် အပြုံးပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအပြုံးသည် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ဦးဦးကို နောက်ပြောင်အောင်မြင်သွားသောအခါ ထားတတ် သည့် မျက်နှာပေးအပြုံးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ဂျိန်းတစ်ယောက် အလေးအနက်စဉ်းစားနေချိန်၊ သို့တည်းမဟုတ် ယခုကဲ့သို့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေသော အချိန်အခါမျိုး၌မှသာ ဤကဲ့သို့ အပြစ်ကင်းစင် အေးချမ်းသော မျက်နှာပေးမျိုး တွေ့ရတတ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအချိန်မျိုး ဤမျက်နှာပေးကလေးမျိုးကိုပင် အီလစ်က

ချစ်မြတ်နိုးနေမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမှာ ဤမျက်နှာပေးမျိုးသည် ဂျိန်းအတွက် ဘာကိုမှမသိသည့် အနေအထား၊ အထိန်းအကွပ်မဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ပြသနေပေသည်။ ဂျိန်း၏မျက်နှာပေးမှာ ပကတိ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာပေးကလေး၏ အောက်ခြေမှ ပူလောင်သော ဇာတိရုပ်ကို တရှိန်ရှိန်ပြနေသည့် လက္ခဏာများ ဆောင်နေပြန်၏။ ဤကဲ့သို့ မျက်နှာပေးမျိုးကိုတွေ့ရတိုင်း အီလစ်သည် ဂျိန်း၏ မျက်နှာကလေးကို လက်ဖြင့် တို့ထိကြည့်ချက်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းထားရ၏။

ထိုအချက်သည်ပင် အီလစ်အတွက် အံ့ဩစရာပင်ဖြစ်နေ၏။ အီလစ် ပါရီမြို့သို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဂျိန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဂျိန်းဆိုသည့်မိန်းကလေးမှာ စပ်စပ်စုစု မိန်းမ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေတိုင်းမှာ ပါလေရာမိန်းမ၊ အဏုမြူ ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် စစ်လက်နက်ဖျက်သိမ်းရေး ဆန္ဒပြပွဲများအတွက် လှုံ့ဆော်တတ်သော မိန်းမ၊ အစားအစာ ခေါင်းပါးငတ်မွတ်သော အာဖရိကတိုက်သားများအတွက် ရန်ပုံငွေ ကောက်ခံတတ်သော မိန်းမ စသည်စသည်အားဖြင့် ကမ္ဘာနိုင်ငံကြီး မြို့တော်များတွင် တွေ့ရလေ့ရှိသော ပါလေရာ စပ်စပ်စုစုမိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။

လူအများသည် ဂျိန်း၏ ထူးခြားသော၊ ထင်ရှားသော ရုပ်သွင်လက္ခဏာကြောင့် ဂျိန်းကို စိတ်ဝင်စားတတ်ကြသည်။ တချို့ကမူ ဂျိန်း၏ တက်ကြွသောလှုပ်ရှားမှုတို့ကြောင့် ဂျိန်းကို စိတ်ဝင်စားတတ်ကြသည်။

အီလစ်သည် ဂျိန်းနှင့် နှစ်ခါသုံးခါ ချိန်းဆို၍ အတူစားသောက် လည်ပတ်ဖူးသည်။ အီလစ်ရည်ရွယ်ချက်မှာ တက်ကြွသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်၊ မိန်းမချောတစ်ယောက်ကို အနီးကပ်မြင်ရ ကြည့်ရ နိုင်လောက်ရုံလောက်ပဲ ဆန္ဒရှိပါသည်။

ထို့နောက်သော်ကား မည်ကဲ့သို့ မည်ပုံဖြစ်ပျက်သွားသည်မသိပါ။ ဤလှုပ်ရှားတက်ကြွသောအမျိုးသမီးကလေး၏ အတွင်းအဇ္ဈတ္တထဲတွင်ရမ္မက်ကြီးမားမှုကိုတွေ့ရသည်။ နောက်တော့သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းထိုမိန်းကလေးကို ချစ်ကြိုက်သွားမိလေ၏။

အီလစ်သည် သူ့ရောက်နေသော ဂျိန်း၏ စတူဒီယိုအခန်းကလေးကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်လိုက်မိသည်။ အခန်းကလေးထဲတွင် ဂျိန်း၏ ကိုယ်ပိုင်ခံစားနိုင်မှု ပစ္စည်းကလေးများဖြင့် ဂျိန်း၏ စရိုက်ကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေသော အသွင်များ နှစ်မြိုက်စရာ တွေ့နေရပေသည်။ တရုတ်ကြွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စားပွဲတင်မီးလုံးကလေး၊ စီးပွားရေးကျမ်းများ၊ ဆင်ရဲငတ်မွတ်ခြင်းကို ဖော်ပြသည့်စာအုပ်များ အစီအရီထည့်ထားသော စာအုပ်စင်တစ်ခု၊ အသင့်လဲလျောင်းပြီး အိမ်ရှေ့ရသော ထိုင်ခုံဆိုဖာရှည်တစ်ခု၊ စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ထားသည့် အသက် ၆၀ ကျော်အရွယ် လောက်က ခန့်ညားစွာ ရိုက်ကူးထားသော ဖခင်၏ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ်က

မြင်းစီးပြိုင်ပွဲတွင် ရရှိခဲ့သည့် ငွေဖလားကလပ်တစ်ခု။

၁၉၇၁ ခုနှစ်ဆိုသည်မှာ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်ကဖြစ်ရာ ထို မြင်းစီးပြိုင်ပွဲ တုန်းကဆိုလျှင် ဂျိန်းသည် အသက် ၁၃ နှစ်ခန့်သာ ရှိပေဦးမည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဂျိန်းတစ်ယောက် အပျိုဖော် မဝင့်တဝင် မြင်းစီးပြိုင်ပွဲဝင်နေချိန်တွင် သူသည် လာအိုပြည် ဟိုချီမင်းလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် မိုင်းဝုံးများထောင်နေပြီဖြစ်၏။

ဂျိန်း၏ စတူဒီယိုအခန်းကလေးကို အီလစ် စတင်တွေ့မြင်ဖူးသည်မှာ လွန်ခဲ့ သော တစ်နှစ်နီးပါးအချိန်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က အခန်းကလေးမှာ ဂျိန်းပြောင်း ရွှေလာခါစဖြစ်ပြီး၊ ပကတိ ဟောင်းလောင်း၊ ဘာဆို ဘာမှ မရှိသေးချိန်က ဖြစ် ပါသည်။ ထို ဘာမှမရှိသော အခန်းကလေးကို ဂျိန်းသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း သူပိုင် အသိုက်ကလေးဖြစ်ရလေအောင် စိတ်ကြိုက်ပစ္စည်းများဖြင့် တစ်ခုချင်း ဖြည့်စွက်မွမ်းမံခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ဂျိန်းသည် ဘာသာစကား စကားပြန်တစ်ဦးအဖြစ် လစာ ကောင်းကောင်းရသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သူမသည် ပြင်သစ်စကား၊ ရုရှားစကား များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူမ၏ အခန်းလခမှာ အတော်ကြီးပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်းသည် သူမစုဆောင်းရရှိသမျှသော ငွေကလေးများနှင့် ချင့်ချင်ချိန်ချိန်စဉ်းစားပြီး တန်ဖိုး လည်းရှိ၊ အသုံးလည်းတည့်သည့် မဟော်ကနီစားပွဲတစ်လုံး၊ တူဘရစ် ကော်ဇော၊ ရှေးဟောင်းခုတင်တစ်လုံး စသည် စသည်ဖြင့် စနစ်တကျ ဝယ်ယူဖြည့်ဆည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အီလစ်၏ဖခင်ကသာဆိုလျှင် ဂျိန်းကို အဆင့်အတန်းရှိသော မိန်းမစားမျိုးဖြစ် သည်ဟု သတ်မှတ်ပေးလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ အီလစ်စိတ်ထဲတွင် သူ့အဖေသာ ဂျိန်းကိုတွေ့ ရပါက 'ဒီမိန်းကလေးဟာ တန်းရှိတဲ့ မိန်းမကွ' ဟု သတ်မှတ်ပြီး အရမ်းသဘော ကျမှာပဲဟု တွေးလိုက်မိ၏။

အီလစ်သည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလိုမိပြီး ဂျိန်းဘက်သို့ တိုးလိုက်၏။ အီလစ် ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဂျိန်းသည် နိုးသွား၏။ ဤကဲ့သို့နိုးသွားလိမ့်မည်ဟုလည်း အီလစ် ထင်ပြီးသားပင်။ ဂျိန်းသည် ပြာလဲ့သောမျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်၍ မျက်နှာကြက် ဘက်သို့ ပထမကြည့်သည်။ ပြီး သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ နောက် ပြုံးပြ သည်။ ပြီးနောက် သူ့လက်မောင်းအကြားသို့ တိုးလိုမိဝင်လိုက်၏။

ဟဲလို

ဂျိန်းက တီးတိုးလေသံဖြင့် ခေါ်သည်။ အီလစ်သည် ဂျိန်းကိုနမ်းလိုက်သည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ ဂျိန်းက မပွင့်တပွင့်လေသံဖြင့်

ဒီနေ့ ဘာနေလဲ သိရဲ့လား

အီလစ်က

တနင်္ဂနွေနေ့လေ

တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် ရှင်က နံနက်စာ စီစဉ်ရမှာ ချက်ရမှာနော်

မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ မမေ့ပါဘူး

ကောင်းတယ်

ဂျိန်းသည် တစ်ခဏမျှတွေးလိုက်ပြီးမှ

ကိုင်း၊ ဒါဆို ကျွန်မကို ဘာချက်ကျွေးမှာလဲ ပြော

အသားရယ်၊ အာလူးရယ်၊ ပဲရယ်၊ ဒိန်ခဲရယ်၊ စတော်ဘယ်ရီရယ်၊ မလိုင်ရယ်

ဂျိန်းသည် ခေါင်းထောင်ပြီးရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

ရှင် ဒါပဲ အမြဲချက်နေတာပဲ

အီလစ်က ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး

မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အရင်တစ်ပတ်တုန်းက ပြင်သစ်ပဲသီး ပါပါတယ်

*ဒီအရင် အပတ်ကိုတော့ ရှင်မေ့သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ပြီး

ဆိုင်မှာစားရတာလေ၊ ဟင်းချက်ကလေး ဘာလေးများ မပြောင်းတော့ဘူးလား*

ဟေး ဟေး နေပါဦး၊ တို့နှစ်ယောက် သဘောတူထားကြတာက တစ်ပတ် ကျော် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းမှာ တစ်ယောက်တစ်လှည့် အလှည့်ကျ နံနက်စာ ချက် ပြုတ် စီစဉ်ပေးရမယ်လို့ပါပါတယ်၊ နံနက်စာ စီစဉ်တဲ့နေရာမှာ ဟင်းအမယ် မ ထပ်ရဘူးလို့ မပါပါဘူးဗျာ

ဂျိန်းသည်အီလစ်အပေါ်သို့ခေါင်းလှဲချ၏။ ဆက်ပြီးအငြင်းမပွားလိုတော့ပါဘူး၊ အရှုံးပေးပါပြီဆိုသည့် သဘောပင်။

အီလစ် ခေါင်းထဲတွင်မူ ယနေ့အတွက် အစီအစဉ်အသေးစိတ်ရေးဆွဲထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကို သူ တစ်ချက်ကလေးမှ မမေ့။ သူ့ အစီစဉ်ထဲတွင် ဂျိန်းက ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိဘဲ အကူအညီပေးမှဖြစ်မည်။ သည်အချိန်မှာ ထို အကူအညီကိုတောင်းရန် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏ ထို့ကြောင့်သူက

ဒီနေ့မနက် ကျုပ် ရာမီနဲ့ တွေ့စရာရှိတယ်

ဂျိန်းက

ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလဲ ရှင့်အခန်းမှာ နေခင်းကျမှတွေ့ကြတာပေါ့

အီလစ်က

* အဲ ကိုယ်အခန်းကို စောစောရောက်လို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ကျုပ်အတွက် တစ်ခုလောက်များ လုပ်ပေးနိုင်မလားလို့*

* ဘာများပါလိမ့်*

* နံနက်စာ ချက်ထားလိုက်ပါလို့... ဟေး ဟေး ဟေး... အလကားစတာပါဗျာ၊ နှုတ်ခမ်းစုမသွားနဲ့ဦး၊ ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဝှက်ကိစ္စလေး တစ်ခုအတွက်များ အကူအညီ ပေးနိုင်မလားလို့ပါ*

ဂျိန်းက

* ဆိုပါဦး*

* ဒီနေ့က ရာမီရဲ့ မွေးနေ့လေ၊ ရာမီရဲ့အကို မူစတာဟာက ပါရီမြို့ထဲမှာ ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါကို ရာမီ မသိသေးဘူး*

အီလစ် ရင်ထဲတွင် ဤကိစ္စပြီးမြောက်အောင်မြင်သွားပါက ဂျိန်းကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မလိမ်တော့ပါဘူးကွယင်ဟု စိတ်ထဲက ပြောနေမိ၏။ ပါးစပ်ကမူ ဆက်၍-

* အဲဒါ ကျုပ်က ရာမီရဲ့ မွေးနေ့မှာ အံ့ဩစရာဖြစ်သွားအောင် မူစတာဟာကိုခေါ် သွားချင်လို့ အဲဒီကိစ္စမှာ အကူအညီတစ်ခုလိုနေတယ်*

* ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဆိုပါဦး*

ဂျိန်းသည်အီလစ်ကိုယ်ပေါ်မှ လှိမ့်ချလိုက်ပြီးနောက် ခုတင်ထက်တွင် တင် ပျဉ်ချိတ်၍ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

* ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဆို*

အီလစ်က

* ပြဿနာက လွယ်လွယ်လေးပါ၊ ကျုပ်က မူစတာဟာကို ဘယ်သွားရမယ်ဆို တာ ညွှန်ကြားလိုက်ရုံပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရာမီက မွေးနေ့စားသောက်ပွဲကို ဘယ်မှာလုပ် မယ်ဆိုတာ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်က မူစတာဟာဆီကို နောက်ဆုံးအချိန်မှကပ်ပြီး အကြောင်းကြားရမယ် သဘောရှိနေတယ်၊ အဲဒီလို ကျုပ် ဖုန်းဆက်ပြောရမယ့်အချိန်မှာ ရာမီကလဲ ကျုပ်အနားမှာ ကျုပ်နဲ့အတူရှိချင် ရှိနေမယ်*

ဂျိန်းက

* အဲဒီတော့ ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်တာလဲ*

အီလစ်က

* ကျုပ်က မင်းရှိနေတဲ့ ကျုပ်အခန်းကို ဖုန်းဆက်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့

ပြောချင်တာတွေ ပေါက်တတ်ကရ လျှောက်ပြောမှာပဲ။ တျှုပ်ပြောတာတွေကို ဘာမှရှုမစိုက်နဲ့။ ကျုပ်ပြောတဲ့ လိပ်စာကိုပဲ သေသေချာချာ မှတ်ထား ပြီးတော့ မူစတာဖာဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အဲဒီလိပ်စာကိုပြောပြ။ ဘယ်လိုရောက်အောင် သွားရမယ်ဆိုတာကို ပြောပြလိုက်ရုံပါပဲ။

အီလစ် စိတ်ကူးထားသည်များမှာ အားလုံးအဆင်ပြေချောမောလွှတ်ရှိပါသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ဂျိန်းကိုဖွင့်၍ ပြောလိုက်သည်အခါတွင်မူ ယုံကြည်နိုင် ဖွယ်ရာမရှိ။ ခြေခြေမြစ်မြစ်လည်းရှိသည်မထင်တော့။ သို့သော် ဂျိန်းကမူ မည်သို့မျှ သံသယ ဖြစ်နေပုံမရပါ။ အေးအေးဆေးဆေးပင်ပြန်၍

‘ဒီလိုဆိုတော့လည်း အရှင်းသားပါပဲ’

အီလစ်သည် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ အခြေအနေကို အလျင်အမြန်ထိန်း သိမ်းလိုက်ပြီး

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပါပဲ’

ဂျိန်းက

‘ဒါထက် ရှင်ကကော အဲဒီလိုဖုန်းဆက်ပြီးတဲ့နောက် ဘယ်လောက်ကြာမှ အခန်းကိုပြန်လာမှာလဲ’

‘တစ်နာရီအတွင်း ပြန်လာမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ရာမီအုံဩသွားတာကလေးကို ခံစားရရုံ တွေ့လိုက်ချင်တာပဲရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့နဲ့အတူ နံနက်စာမစားပါဘူး။ အခန်းပြန်လာမှာပါ’

ဂျိန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေပုံရ၏။ ပြီးမှ

‘ရာမီကနေ ရှင့်ကိုတော့ဖိတ်ပြီး ကျွန်မကိုတော့ မဖိတ်ပါလား’

အီလစ်က ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး

‘ဒါကတော့ကွာ ယောက်ျားပွဲ သတ်သတ်လုပ်ချင်လို့ မင်းကိုမဖိတ်ဘဲနေတာ ဖြစ်မှာပါ’

အီလစ်သည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ခုတင်နံဘေးမှ စားရေးစက္ကူစာအုပ်ကိုယူ၍ ‘မူစတာဖာ’ ဆိုသည့် အမည်ကိုရေးကာ အောက်မှဆက်သွယ်ရမည့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးလိုက်၏။

ဂျိန်းသည် ခုတင်ပေါ်မှထလိုက်ပြီး ရေးချိုးခန်းထဲသို့ဝင်သည်။ ရေချိုးခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်ပြီးနောက် ရေပန်းခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ အီလစ်သည် ရေချိုးနေသော အထက်မှမျက်နှာကိုမူ ကာထားသော ပလတ်စတစ်ခန်းဆီးအထက်မှ မြင်နေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ဂျိန်း၏မျက်နှာထား အမူအရာသည် ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်၏။ ဂျိန်းသည်

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မရှိတော့။ သို့နှင့် အီလစ်က လှမ်း၍
 ဟေး... ဘာတွေများ အလိုမကျ ဖြစ်နေတာလဲဟင်
 ဂျိန်းက

အလိုမကျဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေကျတော့ ရှင့်ရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေက ကျွန်မအပေါ်မှာ သဘောထားကြပုံတွေကို သဘောသိပ်မကျချင်ဘူး ဖြစ်တာပါ

ကွာ.. မင်းကလည်း၊ ဒီတူရကီလူမျိုးတွေက အမျိုးသမီးတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုတာ သိသားနဲ့

ဟုတ်ပါ့ရှင်၊ ကောင်မလေးတွေအပေါ်ဆိုရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ သူတို့က လူကြီးလူကောင်း အမျိုးသမီးကြီးတွေကျတော့ တလေးတစား ရှိကြပါတယ်နော်၊ ကျွန်မကတော့ ကောင်မလေးကိုး

အီလစ်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မင်းကလဲကွာ၊ ခုလိုကျောက်ခေတ်က ဝါဒသဘောမျိုးဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားကြီး ဝါဒမျိုး ကျင့်သုံးနေတာကို မင်းက ဂရုမစိုက်တတ်ပါဘူး၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ တကယ်တမ်းဘာကိုများ အလိုမကျ ရှိနေလို့လဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်

ဂျိန်းသည် အတန်ကြာစဉ်းစားနေ၏။ ပြီးမှ

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့အခြေအနေ၊ ကျွန်မရဲ့ အဆင့်အတန်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိတာကို စဉ်းစားပြောမိနေတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီလိုလေ၊ ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့အတူနေကြတယ်၊ ဒါကို ကျွန်မအပေါင်းအသင်းတွေအားလုံး သိကြတယ်၊ ကျွန်မ တခြားဘယ်သူနဲ့မှ အတူမအိပ်ဘူး၊ အိုရင် ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကျွန်မ တခြား ဘယ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့မှ အပြင်တောင် အတူမသွားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ဘက်ကျတော့ ကျွန်မလို ခိုင်ခိုင်မာမာ တိတိကျကျမရှိဘူး၊ ရှင့်ဘက်ကျတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူနေကြတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမရှိဘူး၊ ရှင်ဘယ်သွားတယ်၊ ရှင်ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ မသိရဘူး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ဖက်မိဘများကိုလည်း မဆုံးဖြတ်ဘူး၊ ဒါတွေကိုအသိုက်အဝန်းတစ်ခုလုံးက သိကြတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့တတွေက ကျွန်မအပေါ် ပေါ့ပေါ့တန်တန်မိန်းမအဖြစ် သဘောထားကြတာပေါ့

အီလစ်က

မဟုတ်သေးပါဘူး ဂျိန်းရယ်၊ မင်း စဉ်းစားတာက ပိုလွန်းသွားပြီအင်ပါတယ်
 ရှင်ကတော့ အမြဲဒီလို ပြောတာပါပဲ

ဂျိန်းသည် ရေပန်းကိုပိတ်သည်။ နောက် ရေချိုးခန်းထဲမှ အပြင်ထွက်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်း၏ အိပ်ရာနံဘေးအံ့ဆွဲထဲမှ သူ ညအိပ်သောအခါ ယူသွားသုံးစွဲလေ့ရှိသော အိတ်ကလေးထဲမှ သင်တန်းစားကို ထုတ်ပြီး မီးဖိုချောင်ရုံ လက်ဆေးကန်တွင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဤကဲ့သို့ ငြင်းခုံမှုမျိုးကို အကြာကြီး အချိန်ယူပြီး ပြောဆိုကြဖူး၏။ ဂျိန်း၏ စကားထဲတွင် တကယ့်လိုရင်းအချက်သည် ဘာဖြစ်ကြောင်း အီလစ်ကောင်းကောင်းသိ၏။ ဂျိန်းသည် သူတို့နှစ်ဦး တရားဝင်အတူနေချင်ပြီဆိုသည့် အချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အီလစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အတူတူနေချင်သည်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အတူတူနေချင်သမှ အီလစ်သည် ဂျိန်းကို တရားဝင်လက်ထပ်ယူပြီးနောက် ဂျိန်းနှင့်အတူ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်လိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ့အနေနှင့် သူတာဝန်ယူခဲ့ရသောအလုပ် ယခုအကြိမ်တာဝန်ပြီးမြောက်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကို အီလစ်သည် ဂျိန်းအား ဖွင့်ပြော၍မဖြစ်။ ထို့ကြောင့်လည်း အီလစ်က

- * ကိုယ်အဆင်သင့် မဖြစ်သေးလို့ပါ *
- * ကိုယ့်အတွက် အချိန်နည်းနည်း ပေးပါဦး *

စသည် စသည့် စကားများကိုသာ ဂျိန်းကို ပြောနိုင်ခဲ့၏။

ထိုသို့ ထမင်းရည်ပူလာ လျှာလွဲစကားများအပေါ်တွင် ဂျိန်းပို၍ ဒေါပွဲခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဂျိန်းအတွက်မူ * တံတိကျကျ ခိုင်ခိုင်မာမာ မဖြစ်သေးဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တစ်နှစ်တာ အတူတွဲနေခြင်းသည် လုံလောက်သည်ထက်ပင် ပိုနေပြီဟု ယူဆ၏။ တကယ်တမ်းလည်း ဂျိန်းသည် မှန်ပါ၏။ အကယ်၍ ယနေ့ကိစ္စ ချောချောမောမော ပြေပြေလည်လည် ပြီးမြောက်သွားပါက ဂျိန်းအတွက် အားလုံးမှန်ကန်သွားအောင် အီလစ်လုပ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်သည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မုတ်ဆိတ်ကိုသာ ပြီးအောင်ရိတ်လိုက်၏။ နောက် သင်တန်းစားကို မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးဖြင့် ပြန်ထုပ်ကာ အံ့ဆွဲထဲသို့ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အီလစ်သည် ရေချိုးခန်းထဲဝင် ရေပန်းကိုဖွင့်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ပါ။ ဤကဲ့သို့ စကားမပြောဘဲ နေကြခြင်းသည် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှသည်ဟု အီလစ်ထင်၏။

အီလစ်ရေချိုးနေစဉ် ဂျိန်းသည် ကော်ဖီဖျော်နေ၏။

ရေချိုးပြီးသောအခါ အီလစ်သည် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အဝတ်လဲလိုက်၏။ သူသည်

အရောင်ပြယ်လွင့်နေပြီဖြစ်သော ဒီနင်းဂျင်းဘောင်းဘီကိုဝတ်ပြီး အနက်ရောင်တီရှပ် တစ်ထည် ကောက်စွပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ဂျိန်းထိုင်နေပြီဖြစ်သော မဟော်ကနီစားပွဲလေးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဂျိန်းသည် အီလစ်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးလိုက်၏။
ပြီးမှ

- *ကျွန်မ ရှင့်ကို အလေးအနက် စကားပြောချင်တယ်*
- အီလစ်က အမြန်အထက်
- *ကောင်းပြီလေ၊ နံနက်စာ စားချိန်ကျတော့ ပြောကြတာပေါ့*
- ဂျိန်းက
- *အခုပြောတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ*
- *အခု အချိန်မှ မရှိတော့တာ*
- *ဘာလဲ၊ ရာမီရဲ့မွေးနေ့က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝထက်များ အရေးကြီး နေလို့လား*
- *မဟုတ်တာကွာ*

အီလစ်သည် သူ၏လေသံထဲ၌ မကျေမနပ်သံ နည်းနည်းပါသွားကြောင်း သတိထားမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိပေးသည့်အနေဖြင့် ညင်ညင်သာသာ ဆက်ဆံနော် မဟုတ်ရင် မင်း ဂျိန်းကို လက်လွတ်သွားလိမ့်မယ်ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်၏။ ပါးစပ်ကမူ

ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စကတော့ ကတိပေးပြီးသား ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒီတော့ ပေးပြီးသား ကတိကိုတည်နိုင်အောင် လုပ်ဖို့ကတော့ အရေးကြီးလို့ပါ။ ဒါ တန်ဖိုး ပဲ၊ ပြီးတော့လည်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုဆွေးနွေးကြမယ့် အကြောင်းကလည်း ခုပြောပြော နံနက်စာ စားချိန်ကျမှပြောပြော ရတာပဲမို့ပါကွာ

ဂျိန်း၏မျက်နှာသည် တင်းသွား၏။ ဒီ မျက်နှာပေးမျိုးကို အီလစ်သိပါသည်။ ဒီမျက်နှာပေးမျိုးကို ဂျိန်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည့်အခါမျိုး၊ တခြားတစ်ပါးသူက သူမ၏စကားကို တိမ်းရှောင်လွှဲပြောင်းသည့်အခါမျိုးတွင် ထားတတ်သည့် မျက်နှာ လေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

- ဂျိန်းက
- *ကျွန်မအတွက်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စကို အခုကိုပဲပြောဖို့ အရေးကြီး နေတယ်*

ရုတ်တရက် ချက်ချင်း အီလစ်စိတ်ထဲတွင် အဖြစ်မှန်အားလုံးကို အခုပင်

ဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်ချင်၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှာ ရေးဆွဲထားသည့် အစီအစဉ်မှာ ဤသို့မဟုတ်ပါ။ ယခုဆိုသည်မှာ အချိန်သည်တိုတောင်းလွန်းလှ၏။ သူ့စိတ်အာရုံ များသည်လည်း တခြားကိစ္စသို့ ရောက်နေ၏။ သူ့ဘက်၌ ြင်ဆင်ထားခြင်း ဘာမှ မရှိသေး။

သည်တော့ နံနက်စာစားချိန် နေခင်းပိုင်းဆိုလျှင် ပို၍အဆင်ပြေမည်၊ ကောင်းမွန်မည်ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အေးအေးဆေးဆေးရှိကြမည်ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အေးအေးဆေးဆေးရှိကြချိန်တွင် ဂျိန်းအား ပါရီမြို့တော်သို့ သူ လာရောက်လုပ်ကိုင်နေရသော အလုပ်တာဝန်သည် ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောနိုင်လောက်မည်ဖြစ်၏။

‘မဟုတ်သေးဘူး ဂျိန်းရယ်၊ ဂျိန်းပြောဆို လုပ်ကိုင်နေပုံက အရူးကျနေတာပဲ၊ ကျုပ်ကိုလည်း ဒီလိုအနိုင်မကျင့်ပါနဲ့၊ နေခင်း နေ့လယ်ကျမှ ပြောကြရအောင်ပါ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကလည်း အခုသွားရတော့မှာ...’

အီလစ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ အီလစ်တစ်ယောက် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ရောက်ခါနီးမှ ဂျိန်းက

‘ကျွန်မကို ဂျင်းပီယေးက သူနဲ့အတူ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်နေတယ်’

ဂျိန်း၏စကားမှာ အီလစ်အတွက် လုံးဝ မမျှော်လင့်ထားသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်သဖြင့် ဘာစကား ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆိုခြင်းကို သဘောပေါက်အောင် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေလိုက်ရ၏။ ပြီးမှ မယုံမကြည်သောလေသံဖြင့်

‘မင်း တလေးတနက် တကယ်ပြောနေတာလား’

ဂျိန်းက

‘တကယ်ပေါ့’

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကို ချစ်ကြိုက်နေကြောင်း အီလစ်သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းကို ချစ်ကြိုက်နေကြသူများမှာ ဂျင်းပီယေးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ တခြားယောက်ျား အမျိုးသားလေးငါးခြောက်ယောက်ရှိသည်ပင်။ ဂျိန်းကဲ့သို့သော လှပပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ယောက်ျားလေးများကချစ်ကြကြိုက်ကြလိုချင်ကြသည်မှာ ထူးဆန်းသော ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်ပါ။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် မည်သည့်တခြားယောက်ျားမှ သူ့အတွက် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လောက်သည့်သူ မရှိဟု ယူဆထား၏။ ထိုအချက်သည်လည်း သူ့ဘက်သူ တွေးနေမိသော၊ ယူဆနေမိခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ယခုတော့ ထိုအယူအဆကို ပြင်

ဆင်သုတ်မှတ်ရမည့် သဘောသို့ရောက်လာသည်။ အိလစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ ထိန်းသိမ်းလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူက

မင်းက ဘာဖြစ်လို့ စစ်ဖြစ်နေတဲ့အရပ်ကို ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သွားချင်တာလဲ

ဂျိန်းက မကျေမနပ်ဖြင့်

ဒါ ရယ်စရာစကား မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ဘဝ၊ ကျွန်မနောင်ရေးအကြောင်းကို ပြောနေတာ

ဂျိန်းသည် မာန်ပါပါ ပြောလိုက်၏။

အိလစ်ကမူ မယုံမကြည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး

မင်း အာမန်နီစတန်ကို မသွားနိုင်ပါဘူးကွာ

ဘာဖြစ်လို့ မသွားနိုင်ရမှာလဲ

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ကျုပ်ကိုချစ်နေလို့ပေါ့

အို ဒါကြောင့် ကျွန်မက ရှင်ထားရာမှာနေ၊ စေမှ သွားရတော့မှာလား

အိလစ်ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းသက်သာသွား၏။ တော်သေးသည်။ ဂျိန်းက ကျွန်မရှင်ကို မချစ်ဘူးဆိုသည့်စကားကို မပြောလိုက်၍ ဖြစ်ပါ၏။

သူသည် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

အဖြစ်အပျက်ကား အကြောင်ကြောင် နိုင်လှပေသည်။ နောက်ထပ် နာရီအနည်းငယ်ကြာပြီးချိန်လောက်တွင်မှ သူသည် ဂျိန်းကြားချင်နေသော စကားများကို ပြောကြားနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါလား။ သူက

*ကျုပ်က မင်းအပေါ်မှာ အဲဒီလိုသဘောမထားပါဘူးဗျာ၊ ပြောကြရမယ့် စကား

က ကျုပ်တို့ရဲ့ အနာဂတ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအကြောင်း ပြောကြရမယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလောက် ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဆွေးနွေးမှုမျိုးဟာ အလောသုံးဆယ် မလုပ်ထိုက်ပါဘူး*

ဂျိန်းက ခေါင်းမာမာဖြင့်

ဒါဆို ကျွန်မက အဲဒီစကားပြောဖို့ တစ်သက်လုံး ထိုင်စောင့်နေရမှာလား

တစ်သက်လုံး ထိုင်စောင့်ဖို့ ကျုပ်ကပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်ကလေး စောင့်ပါလို့ ပြောနေတာပါ

အိလစ်သည် ဂျိန်း၏ ပါးကလေးကို တယုတယကိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှ

ဒီနှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်ကလေးအတွက် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရန်မဖြစ်ဘဲ ပြောရအောင်ပါ

ဂျိန်းသည် ထိုင်ရာမှထပြီး အီလစ်၏ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်နာနာ ဖိနမ်းလိုက်၏။
အနမ်းပြီးဆုံးသွားချိန်တွင် အီလစ်က

‘မင်း အာဖဂန်နီစတန်ကို မသွားတော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘မပြောတတ်သေးဘူးလေ’

အီလစ်က ထပ်ပြီး

‘နံနက်စာ စားချိန်မတိုင်မီအတွင်းတော့ မသွားသေးဘူး မဟုတ်လား’

ဂျိန်းက ယခုမှပြန်ပြုံးပြ ခေါင်းညိတ်ပြီး

‘နံနက်စာ မစားခင်တော့ မသွားသေးပါဘူး’

အီလစ်သည် ဂျိန်းကို တစ်ချက်မျှ အတန်ကြာကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။

ချင့်အဲလက်ဆီ ကွက်လပ်ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်တွင် နိုင်ငံခြားသား တိုးရစ်များ နှင့် ပါရီမြို့တော်သူ၊ မြို့တော်သားတို့သည် ပြည့်နက်ဖြတ်သိပ်စွာ လူးလာခေါက် တုံ့ လမ်းသလားနေကြ၏။ လမ်းဘေးထိုင်ခုံများဖြင့် ဖွင့်ထားကြသော ကော်ဖီဆိုင် အားလုံးလိုလိုမှာပင် လူများပြည့်ကျပ်ခဲနေ၏။

အီလစ်သည် ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာ၌ အပေါစားဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဝယ်ယူခဲ့သော အိတ်မည်းမည်းတစ်လုံးကိုကိုင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေ၏။ သူ့ပုံပန်း၊ သူ ဝတ်စားထားပုံနှင့် လက်ထဲမှ အပေါစားအိတ်တစ်လုံး ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ သူ၏ သွင်ပြင်သည် ဥရောပသို့ အလည်ရောက်နေခိုက် ခရီးကြုံမော်တော်ကားတားစီးမည့် အမေရိကန်လူမျိုး တိုးရစ်တစ်ဦးနှင့် တူလှပေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ ဂျိန်းသည် ကနေ့မနက်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဘဝပြဿနာ ရှေ့ရေးအကြောင်းကို ဆွေးနွေးတင်ပြခြင်းမပြုခဲ့ပါက ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့နေမိ၏။ ဒီအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဂျိန်းတစ်ယောက် တအံ့နွေးနွေး စဉ်းစားနေလောက်ပြီဖြစ်၏။ သူ ပြန်ရောက်ချိန်လောက်တွင်ကား ဂျိန်း၏ စိတ်အနေအထားမှာ စနိုးစနောင့် အကျိတ်အခဲတွေနှင့် ဖြစ်လောက်နေတန်လောက်ပြီဖြစ်၏။

အင်းလေ... သူ့အခြေအနေကတော့ ဂျိန်း၏ အဖုအထစ်စိတ်အခြေအနေကို ချောမောပြေပြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးရမည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စက နံနက်စာစားချိန် အခန်းပြန်ရောက်မှဖြစ်မည့်ကိစ္စ။

လောလောလတ်လတ်တွင်ကား သူခေါင်းထဲမှာ ရောက်နေသော ဂျိန်း၏အကြောင်း အတွေးများကို ဖျောက်ထားလိုက်ပြီ။ လက်ငင်းလုပ်ရမည့် အလုပ်အပေါ်၌ အာရုံထည့်ထားလိုက်ရ၏။

ရာမီ၏ 'မိတ်ဆွေ' ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်စရာ အဖြစ်နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထို မိတ်ဆွေဆိုသူမှာ အကြမ်းဖက်သမား အစုကလေးများကို နောက်ကွယ်မှ ငွေရေးကြေးရေး ထောက်ပံ့နေသူပင် ဖြစ်ရမည်။

ပထမဖြစ်နိုင်သူကား လွတ်လပ်ရေးကို လိုလားသည့် လူချမ်းသာ တူရကီလူမျိုး တစ်ဦး။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် နိုင်ငံရေးအမြင်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း အာဏာရှင်အုပ်စိုးသူများအား အကြမ်းဖက်ခြင်းသည် တရားမျှတသည်ဟု ယုံကြည်မှုရှိပြီး အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ငယ်လေးများကို ငွေရေးကြေးရေးထောက်ပံ့ခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပါက အီလစ်အတွက် သဲထဲရေသွန် မကျေမနပ်ဖြစ်ရမည်ပင်။

နောက်ထပ်ဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ခုမှာ ရာမီ၏ မိတ်ဆွေဆိုသူမှာ 'ဘိုးရစ်' ဖြစ်နိုင်၏။

ဘိုးရစ်ကား အီလစ်ကျင်လည်လှုပ်ရှားရာ လောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ တော်လှန်တိုးတက်သည်ဆိုသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများအကြား ရေခြားမြေခြားရောက် ပါလက်စတိုင်း လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦးတို့အကြား နိုင်ငံရေးတရား ဟောကြားပို့ချသူများအတွက် လက်ဝဲအစွန့်လွှဲဆော်ရေးသားလေ့ရှိသည့် သတင်းစာအယ်ဒီတာများအဖို့ ထင်ရှားအရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

ဘိုးရစ်သည် ရုရှားအမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ သူသည် ဧကကိုဘီအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အနောက်နိုင်ငံများတွင် လုပ်ဆောင်ကြသည့် အကြမ်းဖက်လုပ်ငန်းများအတွက် မည်သည့်လက်ဝဲအဖွဲ့အစည်းမဆိုကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ကူညီရန် ဝန်မလေးသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

သို့သော် တော်တော်များများလူတို့သည် ဘိုးရစ်တကယ်ရှိမရှိဆိုခြင်းကိုပင် မယုံကြည်ကြ။ သေသေချာချာမသိကြ။ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသူများက ဘိုးရစ်ထံမှ ငွေကြေးအကူအညီတောင်းခံမှုကို ရယူရန်ကြိုးစားကြည့်ကြသော်လည်း ဘိုးရစ်နှင့်လည်းမတွေ့၊ ဘိုးရစ်ကိုလည်း ရှာမရ၊ ဘိုးရစ်ထံမှလည်း ငွေတစ်ပြားမှ မရကြသူများသာဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် အီလစ်အနေနှင့်မူ မကြာခဏကြုံတွေ့နေရသည်များ ရှိနေ၏။ ထိုကြုံတွေ့ရမှုများမှာ အဖွဲ့အစည်းတချို့သည် လပေါင်းများစွာ တိုင်ကျလျက်ရှိပြီး စာကူး

စက်ကိုပင် မဝယ်ယူနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးမှ ရုတ်တရက် ငွေရေးကြေးရေးအကြောင်း လာမပြောနဲ့ဟူသော အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်လာသည့်အပြင် သူတို့အဖွဲ့၏ လုံခြုံရေးကိစ္စများကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်လာတတ်ခြင်းများကို တွေ့လာရ၏။ ထို့နောက် များမကြာမီကာလတစ်ခုတွင် ပြန်ပေးဆွဲမှုတစ်ခုခု၊ သေနတ်ပစ်မှုတစ်ခုခု သို့မဟုတ် ဗုံးဖောက်ခွဲမှုတစ်ခုခု ဖြစ်ပျက်လာတတ်ပေသည်။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင်မူ ဘိုးရစ်သည် ရာမီတို့ကဲ့သို့သော တူရက် လက်ဝဲအကြမ်းဖက်အဖွဲ့မျိုးကို ငွေကြေးထောက်ပံ့လေ့ရှိသည်ဟု ယုံကြည်၏။ အကြောင်းမှာ ထိုအဖွဲ့မျိုးသည် ဆေးပေါပေါနှင့် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာစေနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဟုတ်သည်။ ဘိုးရစ်တို့ ရုရှားဘက်မှသာ ဤသို့ အကြမ်းဖက်မှုမျိုးကို ထောက်ပံ့ကူညီပေးနေသည် မဟုတ်။ အမေရိကန်ဘက်ကလည်း အမေရိကန်အလယ်ပိုင်းဒေသ တစ်ဝိုက်တွင် ပြန်ပေးသမားများ၊ ဖောက်ခွဲရေးသမားများကို ထောက်ပံ့ကူညီပေးနေသည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

သည်တော့ ရုရှားကြီးသည်လည်း ဘာအကြောင်းနှင့်မှ အမေရိကန်ကြီး၏ လုပ်ရပ်များကိုကြည့်ပြီး ဥပုသ်စောင့်နေမည်မဟုတ်။ လုပ်စရာရှိလျှင် ပို၍လုပ်မည့် သူသာဖြစ်သည်ဟု အီလစ်ယုံသည်။

ဤသို့သော ကိစ္စများ၌ ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုဆိုသည်က ဘဏ်တိုက်မှတစ်ဆင့် ချက်လက်မှတ်ရေးပေး၍ ရသောက်ိစ္စမျိုးမဟုတ်။ သည်တော့ တကယ့် လူပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပေးကမ်းရသည့်ကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်။ ပေးရသည်ကလည်း တကယ့်ငွေသားစင်စစ်များဖြစ်ပါ၏။ သည်တော့ ဤကိစ္စ၌ ဘိုးရစ်သည် ရာမီ၏ မိတ်ဆွေဆိုသူဖြစ်ပါက လူကိုယ်တိုင်တွေ့ရမည့်သဘောရှိ၏။

အီလစ်သည် ဘိုးရစ်နှင့်တွေ့ချင်လွန်းလှ၏။

ဆယ်နာရီခွဲတိတိတွင် ရာမီသည် ဘယ်ကထွက်လာမှန်းမသိဘဲ လမ်းလျှောက်ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ရာမီသည် ပန်းရောင်ရှုပ်အင်္ကျီ၊ နီညိုရောင်ဘောင်းဘီ ဝတ်ထား၏။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ဂနာငြိမ်ပုံမရ။ ရာမီသည် အီလစ်အား တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍သွားသည်။

အီလစ်သည် ရာမီနောက်သို့ လျှောက်လိုက်ခဲ့၏။ သို့သော် နီးနီးကပ်ကပ်လိုက်သွားခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူတို့နှစ်ဦး မူလက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဆယ့်လေးငါးကိုက် အကွာခန့်မှ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ် လမ်းဘေးကော်ပီဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ ကုလားထိုင်လေးပေါ်တွင် ပြည့်ကျပ်စွာထိုင်နေသော လူထွားကြီး ပက်ပီဇီကိုတွေ့ရသည်။

ပက်ပီဖီနီသည် ဘုရားကျောင်းသွားမည့်သူ တစ်ဦးပမာ ပိုးသားဝတ်စုံအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ထိုအဝတ်အစားနှင့် သူ တကယ်ပင် ဘုရားကျောင်းသွားခဲ့ကောင်း သွားခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ သူ၏ပေါင်ပေါ်တွင် ကြီးမားသော လက်ဆွဲခိတ်တစ်လုံးတင် ထား၏။

ပက်ပီသည် ရာမီတို့နှစ်ဦးကိုမြင်သည်နှင့် ထိုင်ရာမှထပြီး အီလစ်နှင့် မတိမ်း မယိမ်းအက္ခာလောက်မှ ရာမီနောက်သို့ လိုက်ခဲ့၏။ သူတို့သုံးဦး၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ နံဘေးမှစောင့်ကြည့်သူ တစ်ဦးဦးရှိပါက ကိုယ့်ကိုစွန့်ကယ် တသီးတခြားစီ သွားလာ ကြည့်ရှုပုံစံမျိုးဖြစ်ပေသည်။ ရာမီသည် တောင်ကုန်းအမြင့်ပေါ်သို့တက်၍ အောင်မှန် ဦးရှိရာသို့ ဦးတည်၍သွားသည်။

အီလစ်သည် သူ၏ မျက်စိထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှ ပက်ပီကို လှမ်းကြည့်အကဲ ခတ်လိုက်သည်။ ကော်စီကန်လူမျိုး ငနဲသားသည် မိမိကိုယ်မိမိ သိတတ်သည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပမာ နံဘေးနဘီကို မသိမသာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်လာပုံရ၏။ သူ့နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသူများ ပါမပါကို စစ်ဆေးနေပုံရ၏။

တစ်ကြိမ် လမ်းမတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးရချိန် မီးနီကိုစောင့်နေရခိုက်တွင် ပက်ပီ သည် နောက်ဘက်သို့ သဘာဝကျစွာ လှည့်၍ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ လမ်း ထောင့်တစ်နေရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့အရောက် နောက်သို့လှမ်းကြည့်မြင်နိုင်သော မှန် ပြတင်းနှင့်ဆုံသည့်အခါတွင်လည်း အသေအချာအကဲခတ်၏။

အီလစ်သည် ရာမီကိုသဘောကျ၏။ သို့သော် ပက်ပီကိုမူ သဘောမကျပေ။ ရာမီသည် ယုံကြည်ချက်ရှိသူဖြစ်သည်။ မှုရှိသူဖြစ်သည်။ ရာမီ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် နေသူများမှာ တကယ်လည်း အသတ်ခံထိုက်သောသူများ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ပက်ပီကမူ ထိုသို့မဟုတ်။ ရာမီနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်စွာ ကွဲပြားသူဖြစ်၏။ သူ သည် ယခုကဲ့သို့သော ကိစ္စကို ငွေရလို့မတစ်ခုတည်းအတွက် လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ် သည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် တရားဝင်စီးပွားရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကြရမည့် လောကတွင် ပက်ပီသည် ခပ်တုံးတုံး ခပ်ချောချောတစ်ဦးဖြစ်၍ သူလိုလှမျိုးအတွက် အောင်မြင် နိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

အောင်မှန်ဦး၏ အရှေ့ဘက် သုံးပြခန့် ကျော်လာသောအခါ ရာမီသည် လမ်း ကြားတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်သည်။ အီလစ်နှင့်ပက်ပီတို့သည် နောက်မှလိုက်ပါသွားကြ ၏။ ရာမီသည် ထိုလမ်းကြားကလေးကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီးနောက် လန်းကတ်စတာ ဟိုဘယ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။

လက်စသတ်တော့ သူတို့ဆုံရမည့်နေရာက သည်မှာကိုး။ အီလစ်သည် ရင်ထဲမှ

ကျိတ်ပြီးသူတို့ ဆုံကြရမည့်နေရာသည် ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်ဖြစ်၊ ဘားခန်းတစ်ခုခု ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ပါလေစေဟု ဆုတောင်းနေခဲ့မိသည်။ ဟိုတယ်တို့ ဘားခန်းတို့ဆိုသည်မှာ လူသူလေးပါး အမြဲရှိနေသည့် အရပ်များဖြစ်၍ လုံခြုံမှုပို၍ရှိသည်ဟု စိတ်ထဲမှယုံကြည်၏။

အပြင်ဘက် နေပူထဲမှ ဟိုတယ်၏ကျောက်ဖြူသား ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ အေးမြ၍သွား၏။ အီလစ်သည် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တုန်သွားသည်။

ရာမီသည် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး၏ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှာရှိသော ဓာတ်လှေကားငယ်ကလေးတစ်ခုရှိရာသို့ တန်းသွားသည်။ သူတို့ဆုံရမည့်နေရာကား ဟိုတယ်အခန်းတစ်ခုပါကလေးဟု အီလစ်နားလည်လိုက်၏။

အီလစ်သည် ရာမီနောက်သို့ကပ်ပြီး ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်းလိုက်ပါလာသော ပက်ပီကလည်း သူ၏ ကြီးမားသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် ဓာတ်လှေကားပေါက်ကလေးထဲသို့ တိုးကျပ်စွာ ဝင်လိုက်လေသည်။

ဓာတ်လှေကား အပေါ်သို့မြင့်တက်လာစဉ် အီလစ်၏စိတ်များသည် ပကတိနိုးကြားပြီး အသင့်ဖြစ်နေ၏။ ရာမီသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီး အခန်းနံပါတ် ၄၁ ရှေ့တွင်ရပ်သည်။ ထို့နောက် အခန်းတံခါးကိုခေါက်လိုက်၏။

အီလစ်သည် သူ့စိတ်ကိုသူထိန်း၍ ပကတိအေးဆေးသည့် ဟန်ပန်မျက်နှာထားမျိုး ဆောင်ထားလိုက်၏။

တံခါးသည် ဖြည်းဖြည်းကလေး ပွင့်လာသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမြင်ရသည်နှင့် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကား ဘိုးရစ်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု အီလစ်ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ အီလစ်ရင်ထဲတွင် အောင်မြင်မှုရတော့မည်ဟု သော ဝမ်းသာစိတ်နှင့် တစ်ချိန်တည်းတွင် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်စိတ်တို့သည် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ပေါ်လာ၏။

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှ ဈေးပေါပေါညှပ်ထားသည့်ဆံပင်၊ တကယ်အကြမ်းပတမ်းခံအောင်စီး၍ရသည့် ခြေနှင်းတို့ကိုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား မော်စကိုမှလူဖြစ်ကြောင်း ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲထားသလို မြင်သာနေ၏။ နောက်ခပ်မာမာ အကြည့်နှင့် ရက်စက်ပုံရသော တင်းတင်းစေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းအနေအထားအရ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား ကေဂျီဘီမှဆိုသည်မှာ ထင်ရှားလှပါ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား ရာမီလိုလူမျိုး၊ ပက်ပီလိုလူမျိုး မဟုတ်။ သူသည် သွေးဆူနေသည့် ယုံကြည်ချက်သမာတစ်ဦး မဟုတ်သလို ငွေနောက်ကိုသာ လိုက်နေသည့် လူမျိုးလည်းမဟုတ်ပေ။ ဘိုးရစ်ကား တကယ့်သံမဏိနှလုံးသားနှင့် တကယ့်ကြေးစား

ကျွမ်းကျင်သူ အကြမ်းဖက်သမားတစ်ဦး စစ်စစ်ဖြစ်ပေရာ ယခု သူ့ရှေ့တည့်တည့် မှာရပ်နေသော လူသုံးယောက်စလုံး၏ ခေါင်းများကို ဖောက်ခွဲပစ်ရန် နောက်တွန့် စဉ်းစားနေမည့်သူမျိုး မဟုတ်။

ကျုပ် ခင်ဗျားကိုလိုက်ရှာနေလိုက်တာ ကြာတောင့်ကြာခဲ ရှိလှပါပြီဗျာ ဟု အီလစ်သည် စိတ်ထဲကပြောလိုက်၏။

ဘိုးရစ်သည် တံခါးကို မပွင့်တပွင့်ဖွင့်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အပြင်မှလူများက ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရစေဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ အပြင်မှလူများကို ပထမအကဲခတ်၍ကြည့်၏။ ပြီးမှ တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့သုံးဦးစလုံးကို အခန်းထဲဝင်စေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း ပြင်သစ်ဘာသာစကားဖြင့်

ဝင်ပါ၊ ဝင်ပါ

သူတို့သုံးဦးသားသည် ဟိုတယ်အခန်းကျယ်တစ်ခု၏ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြလေ၏။ ဧည့်ခန်းသည် တကယ်ပဲ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြင်ဆင်မွမ်းမံထား၏။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ၁၈ ရာစုခေတ်လောက်ကဟု ယူဆရသည့် ဝီရိတစ်လုံးတို့ကိုမြင်ရသည်။ မာလ်ဘိုရီစီးကရက်တစ်တောင့်နှင့် အကောက်ခွန်မဲ့သွင်းခွင့်ရသည့် ဘရန်ဒီလီတာ ပုလင်းတစ်လုံးက စားပွဲပုကလေးတစ်လုံးပေါ်၌ တင်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာတွင် အိမ်ခန်းဘက်သို့ဝင်သည့် တံခါးပေါက်တစ်ခုကို တစ်ဝက်ခန့်ဖွင့်ထား၏။

ရာမီက သူတို့နှစ်ဦးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပုံမှာ မတည်မငြိမ်ရှိလှသည်။ သူက *ဒါက ပက်ပီ၊ ဒါက အီလစ်၊ သူကတော့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မိတ်ဆွေပါပဲ*

ဘိုးရစ်သည် ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် လူထွားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရှပ်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ဝတ်ထားပြီး အင်္ကျီလက်ကို ပင့်ခေါက်တင်ထားရာ အမွှေးအမှင်ထူပြီး တောင့်တင်းလှသော လက်ဖျံများကို မြင်နေရ၏။

ဘိုးရစ်ဝတ်ထားသော အပြာရောင် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီမှာ ပါရီရာသီဥတုအတွက် နည်းနည်းအိုက်လောက်စရာရှိနေသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၏ နောက်မှီပေါ်တွင် အနက်နှင့်နီညိုရောင်စပ်ကြား ဂျာကင်တစ်ထည်တင်ထား၏။ ဘိုးရစ်ဝတ်ထားသော အပြာရောင်ဘောင်းဘီနှင့်သာဆိုပါက ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်နိုင်သည့် အတွဲအစပ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်သည် လက်ထဲမှအိတ်ကို ကြမ်းပြင်ကော်ဇောပေါ် ချထားလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ဘိုးရစ်က ဘရန်ဒီပုလင်းကိုပြု၍

‘သောက်ကြမလား’

အီလစ်သည် မနက်ဆယ့်တစ်နာရီလောက်တွင် ဘရန်ဒီမသောက်ချင်ပေ။ သို့

နှင့်

‘ဟုတ်ကဲ့ ကော်ဖီလောက်ရရင် သောက်ချင်ပါတယ်’

ဘိုးရစ်သည် အီလစ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ကော်ဖီသောက်ကြတာပေါ့’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဘိုးရစ်သည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ ဘိုးရစ်သည် လူတိုင်း၏ ကြောက်ရွံ့ရှိသေခြင်းကို ခံနေကျဖြစ်နေပုံရသည်ဟု အီလစ်တွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူက တန်းတူရည်တူအနေအထားဖြင့် ဆက်ဆံလိုက်ခြင်းကို နှစ်မြို့က်ပုံမရဟု အီလစ်သိ၏။

ရာမီကမူ တကယ်ပဲ ဘိုးရစ်အပေါ်တွင် တရိုတသေ ကျိုးကျိုးခွံခွံရှိနေပုံရ၏။ ဘိုးရစ် ဟိုတယ်စားသောက်ခန်းသို့ ဖုန်းဖြင့်ကော်ဖီကိုမှာကြားနေစဉ် ရာမီသည် သူ၏ ပန်းရောင်ရှုပ်အင်္ကျီ၏ အပေါ်ဆုံးကြယ်သီကို ဖြုတ်ချည်တပ်ချည်လုပ်နေ၏။

တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးသောအခါ ဘိုးရစ်သည် ဖုန်းခွက်ကိုချထားလိုက်ပြီးနောက် ပက်ပီကို တည့်တည့်ကြည့်၍

‘ခင်ဗျားကို အခုလိုလူချင်းတွေ့ရတာ ကျုပ် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ဦးအကျိုးတစ်ဦးအပြန်အလှန် ကူညီနိုင်မယ့်သဘောတွေရှိပါတယ်’

ပက်ပီသည် ခေါင်းညိတ်၍ပြသည်။ စကားပြန်၍မပြော။ ပက်ပီသည် ကတ္တီပါခင်း ကုလားထိုင်လေးပေါ်တိုင် ပိုးသားအနက်ရောင်ဝတ်ထားသည့် ကြီးမားသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးဖြင့် ကြောင်စိစိ တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်နေ၏။ သူထိုင်နေသော လှလှပပကုလားထိုင်ကလေးမှာ သူ၏ လေးလံသောခန္ဓာကိုယ်အောက်တွင် ကျိုးပျက်သွားလေမလားဟု စိုးရိမ်နေပုံရ၏။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ပက်ပီနှင့် ဘိုးရစ်တို့တွင် တူညီသောအချက်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ သူတို့နှစ်ဦးလုံးသည် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ၍ ရက်စက်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် စာနာထောက်ထားသောစိတ်၊ ညှာတာသောစိတ်များ လုံးဝရှိပုံမရ။

အကယ်၍ ပက်ပီသာ ရုရှလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ပါက ဧကဂျီဘီအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်မှာသေချာပြီး ဘိုးရစ်သာ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ပါက မာဒီးယားဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်မည်မှာ သေချာလှ၏။

ဘိုးရစ်က

ကဲ ဗုံးကိုပြစမ်းပါဦး

ပက်ပီသည် သူ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကိုဖြင့်လိုက်၏။ ဗုံးသည် ရှည်မျောမျောသေတ္တာ ကလေးများဖြင့် ထည့်ထား၏။ အရှည်တစ်ပေခန့်ရှိပြီး ထုပတ်လည်မှာ တစ်လက်မ ကျော်ကျော်ရှိသည်ဖြစ်၏။ အဝါရောင်ပျော့ပျော့နူးနူးဖြစ်သည်။ ဘိုးရစ်သည် အဝါရောင် ယမ်းဘီလူးပျော့များကို လက်ညှိုးဖြင့်တို့ကြည့်၏။ နောက် နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ခံကြည့် သည်။ သူက ပက်ပီကိုကြည့်၍

*ခါတွေက *စီသုံး*တွေထင်တယ်*

ပက်ပီက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဘိုးရစ်က

အဝေးကဖောက်ခွဲဖို့ ပစ္စည်းတွေကရော

ရာဇီကဝင်၍

အီလစ်အိတ်ထဲမှာ ပါပါတယ်

အီလစ်က ခေါင်းခါပြပြီး

မပါဘူး

တစ်ခန်းလုံးသည် ရုတ်တရက်အပ်ကျသံပင် ကြားရမတတ် ငြိမ်သက်၍သွား လေသည်။ ရာဇီ၏ ခန့်ညားသောမျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်ရိပ်များပေါ်လာ၏။ သူက စိတ်လှုပ်ရှားသောလေသံဖြင့်

ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ

ရာဇီ၏ ကြောက်လန့်နေပုံရသည့် မျက်လုံးအစုံသည် အီလစ်ကိုကြည့်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ဘိုးရစ်ဘက်သို့ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် အီလစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး

ခင်ဗျားက ရမယ်ဆို၊ ကျွန်တော်က ပြောထားပြီးသားဗျ

ဘိုးရစ်ကဝင်၍ ခပ်ထန်ထန်လေသံဖြင့်

တိတ်စမ်း

ရာဇီသည် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဘိုးရစ်သည် အီလစ်အား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဟူသော မျက်နှာထားဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးကြည့်သည်။

အီလစ်သည် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်လေဟန်ဖြင့်

ကျုပ် မယူခဲ့ဘူး၊ မတော်တဆ အခုကိစ္စဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ပစ္စည်းက အိမ်မှာထားခဲ့တယ်၊ လိုအပ်ရင် မိနစ်အနည်းငယ်အ တွင်း ဒီရောက်လာနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ် မိန်းကလေးကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရုံပါပဲ

ဘိုးရစ်သည် အီလစ်ကို စက္ကန့်အတန်ကြာမျှ စူးစိုက်၍ကြည့်နေ၏။ အီလစ်က

လည်း ကြိုးစား၍ ပကတိအေးစက်စွာ ဘိုးရစ်ကိုပြန်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးမှ ဘိုးရစ်က

ဒီကိစ္စဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ခင်ဗျားက ဘာလို့ထင်ရတာလဲ

အီလစ်သည် ထိုမေးခွန်းအတွက် မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်သောအဖြေ ပေးရန် မလိုဟု ယူဆ၏။ မေးခွန်းကိုယ်၌ကလည်း ခပ်တုံးတုံးဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘိုးရစ်ကို စူးစူးရဲရဲတစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြလိုက်၏။ ပါးစပ်ကမူ ဘာမှမပြောလိုက်။

ဘိုးရစ်သည် အီလစ်ကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေပြန်၏။ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်သလိုဖြင့်

ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ကျုပ်ဖုန်းဆက်မယ်

အီလစ်ပါးစပ်ထဲတွင် ကန့်ကွက်စကားများ ခုန်ထွက်လာမတတ် ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် သူသည် ချုပ်တည်းထိန်းသိမ်းထားလိုက်၏။ ဤအချက်အလက် ဤအခြေအနေသည် သူ မမျှော်လင့်ထားသည့်အချက်ဖြစ်သည်။

သူသည် မျက်နှာထားက ဘာမှဂရုမစိုက်ဘူးဟူသော မျက်နှာပေးကို လုပ်ထားသော်လည်း စိတ်ထဲကမူ ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမည်နည်းဟု အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေ၏။

ဂျိန်းသည် သူစိမ်းတစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်လာသောအခါ ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မှု ပြုလုပ်ပါမည်နည်း။ ဂျိန်းတစ်ယောက် သူ့အခန်းမှာရောက်မနေပါက ဘယ်လိုလုပ်ပါမည်နည်း။

ဂျိန်းသည် စောစောရောက်နေပါမည်။ စောင့်နေပါမည်။ နံနက်စာမစားခင် အာဖဂန်နစ္စတန်ကို လိုက်မသွားသေးပါဟု ပေးထားသောကတိကိုဖျက်ခဲ့သော် ဘယ်လို လုပ်ရပါမည်နည်း။ ဂျိန်းကို ကြားခံအဖြစ် အသုံးပြုမိသည့်အတွက် သူမှားသွားလေပြီဟု နောက်တရနေမိ၏။ သို့သော် အခြေအနေကား ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

အီလစ်သည် ဘိုးရစ်ကိုကြည့်၍

ခင်ဗျားက တယ်လဲစေ့စပ်တဲ့လူကိုး

ဘိုးရစ်က

ခင်ဗျားကလည်း စေ့စပ်တာပါပဲ၊ ကဲ ခင်ဗျား ဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲပြော

အီလစ်သည် သူ့အခန်းဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောလိုက်၏။ ဘိုးရစ်သည် အီလစ်၏

ဖုန်းနံပါတ်ကို ဖုန်းနံဘေးမှ စာရေးစက္ကူပတ်ကလေးပေါ်တွင် ရေးမှတ်ထားလိုက်၏။
ပြီးမှ ထိုဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်သည်။

အားလုံးသည် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ဘိုးရစ်က

ဟဲလို... ကျုပ် မစွတာအီလစ်ကိုယ်စား ဖုန်းဆက်နေတာပါ

ဂျိန်းလို မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူမ မသိသောအသံတစ်ခု ဖုန်းထဲမှဆက်လာ
၍ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်တန်ရာလောက်ပါဟု အီလစ်တွေ့မိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ဂျိန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း အကြောင်ကြောင်စကားများကို ပြောလာမည့်ဖုန်းကို စောင့်
ဆိုင်းနေပြီးဖြစ်ပါသည်။

အီလစ်ရင်ထဲကမူ *မရွှေဂျိန်းရယ် ဘာစကားတွေ ဖုန်းထဲကလာလာ ဂရုစိုက်
မနေနဲ့၊ လိပ်စာကိုပဲ မှတ်ထားဟ*ဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိ၏။

ဘိုးရစ်သည် ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ရင်း

ဘာပြောတယ်

အီလစ်သည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဘုရား... ဘုရား မရွှေဂျိန်း ဖုန်းထဲက
တစ်ဆင့် ဘာမဟုတ်တာတွေများ ဖြေနေပါလိမ့်။ အီလစ်သည် မျက်တောင်ပင်
မခတ်နိုင်ဘဲ ဘိုးရစ်၏ မျက်နှာထားကိုကြည့်နေမိ၏။

ဘိုးရစ်က

*ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေထားစမ်းပါလေ၊ အီလစ်က သူပြောထားတဲ့ပစ္စည်းကို
ရူးဒီဗီရေးလမ်းထောင့်၊ လန်ကတ်စတာဟိုတယ်က အခန်းနံပါတ် လေးဆယ့်တစ်ကို
ယူခဲ့ပါတဲ့*

ဘိုးရစ်သည် ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်၍ စကားကိုရပ်နေပြန်၏။

အီလစ်စိတ်ထဲကမူ *ဂျိန်းရေ ဆက်ပြီးထိန်းလိုက်ပါဦး*ဟု ကြိမ်ဖန်များစွာ
ဆုတောင်းနေမိ၏။

အတန်ကြာမှ ဘိုးရစ်က

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုတယ်က တော်တော်သားသားနားနား ရှိပါတယ်

အီလစ်ရင်ထဲကမူ *ချော်တော့ငေါ့ မနေပါနဲ့ မရွှေဂျိန်းရယ်၊ ယူလာခဲ့ပါမယ်လို့
တစ်ခွန်းတည်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတော့*ဟု ကျိတ်ပြောနေမိ၏။

ဘိုးရစ်က ငေါ့တော့တော့လေသံဖြင့်

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးက ကြီးလှပါပေတယ်

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ဘိုးရစ်သည် ဖုန်းခွက်ကိုချလိုက်၏။

အီလစ်သည် အစစအရာရာ ဤကဲ့သို့ချောမောပြေပြစ်သွား လိမ့်မည်ဟု သိထား

နေပြီးဖြစ်သလို မျက်နှာပေး ပေးထားလိုက်၏။

ဘိုးရစ်က အီလစ်အားကြည့်၍

‘မိန်းကလေးက ကျုပ် ရုရှားလူမျိုးဆိုတာ သိနေတယ်၊ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားတာလဲ’

အီလစ်သည် ရုတ်တရက် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ သူ့စိတ်ထဲတွင် သတိရသွားသည်။ ထို့ကြောင့်

‘ဪ ဒါလား၊ မိန်းကလေးက ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ် နေလို့ပါ။ သူက လေယူလေသိမ်းကို နားထောင်ရုံနဲ့ ဘာလူမျိုးဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်’

တစ်ချိန်လုံး စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောခဲ့သော ပက်ပီက

‘ကဲ ဂျုပ်တို့တစ်တွေ အဲဒီအမျိုးသမီး ပစ္စည်းယူမလာခင်မှာ ကျုပ်တို့ကို ပေးချေမယ်ဆိုတဲ့ငွေကို ကြည့်ရအောင်’

ဘိုးရစ်က

‘ကောင်းပြီလေ’

ဟုပြောလိုက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ဘိုးရစ်အခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ရာမီက မကျေမနပ်လေသံဖြင့် အီလစ်အား

‘ခင်ဗျား ဒီလိုအပေါက်မျိုး ချိုးလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မထင်ဘူးဗျာ’

အီလစ်ကမူ ဘာမှစိတ်မဝင်စားသည့် လေသံဖြင့်

‘အင်းလေ၊ မောင်ရင်ထင်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျုပ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မောင်ရင်သိထားမှတော့ လုံခြုံရေးအတွက် စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာလဲ’

ထိုစဉ် ဘိုးရစ်သည် အညိုရောင်စာအိတ်ရှည်တစ်လုံးကိုယူ၍ ထွက်လာ၏။

နောက် ၎င်းစာအိတ်ရှည်ကို ပက်ပီလက်သို့ လှမ်းပေးသည်။

ပက်ပီသည် စာအိတ်ကိုဖွင့်၍ အထဲမှထွက်လာသော တစ်ရာတန်ဖရန့်ငွေများ ကို ရေတွက်နေသည်။

ဘိုးရစ်သည် စားပွဲပေါ်မှ မာလ်တိုရိုစီးကရက် ကာတွန်းကိုဖောက်၍ တစ်ဘူး ထုတ်ဖောက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည်။

အီလစ်စိတ်ထဲကမူ ဂျိန်းတစ်ယောက် မူစတာဖာဆီကို အမြန်ဆုံးဆက်သွယ် ပေးဖို့သာ ကျိတ်ဆုတောင်းနေရ၏။ သူ့မှာကြားထားခဲ့သည့်အထဲတွင် ‘အရေးကြီး သည်၊ ချက်ချင်း မူစတာဖာဆီဖုန်းဆက်ပါ’ ဟု မပါခဲ့။

ခဏအကြာတွင် ငွေရေတွက်ပြီးသော ပက်ပီက

ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြောထားတဲ့အတိုင်း ငွေက အတိအကျပါပဲ

ပက်ပီသည် ငွေများကို စာအိတ်ညှိထဲသို့ ပြန်ထည့်၏။ ပြီးမှ စာအိတ်အပိတ်ကို တံတွေးနှင့်ဆွတ်ပြီး ကော်ကပ်ပိတ်လိုက်၏။ မှောက် နံဘေးက စားပွဲကလေးပေါ်တွင် ငှက်ထားလိုက်၏။

လေးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ မိနစ်အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်နေကြ၏။ အတန်ကြာမှ ဘိုးရစ်က အီလစ်ဘက်ကြည့်၍

ခင်ဗျားအခန်းက ဒီနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ

အီလစ်က

စက္ကဒါ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာမှာပါ။ ကြာလှရင် ဆယ့်ငါးမိနစ်ပေါ့

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ အီလစ်သည် ယကိုယ်လုံးတောင့်သွား၏။

ဘိုးရစ်က

မိန်းကလေး... အမြန်စီးလာတယ်နဲ့တူတယ်

ဘိုးရစ်သည် တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ

ကော်ဖီလာပို့တာကိုး

ဘိုးရစ်သည် မကျေမနပ်နှင့် သူ့ကုလားထိုင်သို့ သူပြန်ထိုင်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော စားပွဲထိုးနှစ်ဦးသည် ကော်ဖီဖျော်စရာများ တင်ထားသည့် ထရေလီကလေးကိုတွန်း၍ အခန်းထဲဝင်လာ၏။

အခန်းအလယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် ခါးကိုဆန့်၍ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။ နှစ်ဦးစလုံး၏ လက်ထဲတွင် အမ်အေဘီအမျိုးအစား ပစ္စတိုတစ်လက်စီ ကိုင်ထား၏။ ၎င်းပစ္စတိုအမျိုးအစားမှာ ပြင်သစ်အစိုးရက စုံထောက်အဖွဲ့သို့ ထုတ်ပေးသည့် ပစ္စတိုမျိုးဖြစ်ပေသည်။ တစ်ဦးက

ဘယ်သူမှ မလှုပ်နဲ့

ဘိုးရစ်သည် လှုပ်ရှားခုန်အုပ်တော့မည်လားဟု အီလစ်ရင်ထဲမှာ ပူသွား၏။ ဘာကြောင့်များ စုံထောက်နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်ပါလိမ့်။ တကယ်လို့ ရာမီကသာ မိုက်ရူးရဲဆန်ပြီး ဝင်လုံးရင် စုံထောက်တွေက သူ့ကိုပစ်နေတာနဲ့ ဘိုးရစ်နဲ့ ပက်ပီတို့နှစ်ယောက်က ကောင်းကောင်းလှုပ်ရှားလို့ရသွားနိုင်တယ်ဟု အီလစ်တွေးမိ၏။

ထိုစဉ် အိပ်ခန်းတံခါးသည် ဖြုန်းခဲပွင့်သွားပြီးနောက် အထဲမှစားပွဲထိုး သူနီ

ဖောင်းဝတ်ထားသူနှစ်ဦး ထွက်လာပြန်၏။ သူတို့လက်ထဲတွင်လည်း ခုံထောက်အဖွဲ့
ကိုင် ပစ္စတိုကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။

ဘိုးရစ်သည် စိတ်လျှော့လိုက်ပုံရ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အလျှော့ပေးလိုက်
သည့်မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

အီလစ်သည် တစ်ချိန်လုံးအသက်မရှူဘဲ အသက်အောင့်နေခဲ့ကြောင့် ပြန်သတ်
ရမိ၏။ ထိုအချိန်မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ အားလုံးအခြေအနေမှာ ထိန်း
သိမ်းနိုင်သွားပြီဖြစ်၏။ ဇာတ်လမ်းသည် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲအရာရှိတစ်ဦး အခန်းထဲသို့လမ်းလျှောက် ဝင်လာ၏။
ရာမီက သံကုန်ဟစ်ပြီး

'ဒါ ထောင်ချောက် ဆင် ထား တာ ပါ လား၊ ထောင်ချောက်ပဲ'
ဘိုးရစ်က
'တိတ်စမ်း'

ဘိုးရစ်၏ ပြင်းထန်သောအမိန့်သည် ရာမီ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်သွားစေပြန်၏။
ဘိုးရစ်က ရဲအရာရှိထံသို့သွားပြီး

'အခုလို ကျုပ်အခန်းထဲမှာလာပြီး သေနတ်တရမ်းရမ်း လုပ်နေတဲ့အတွက်
ကျုပ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်တယ်၊ တရားစွဲမယ်၊ အရေးယူမယ် သိလား၊
အဲဒါကို သေသေချာချာမှတ်ထား'

ဘိုးရစ်စကားမဆုံးမီပင် ရဲအရာရှိသည် လက်အိတ်စွပ်ထားသော လက်သီးဖြင့်
ဘိုးရစ်မျက်နှာကို ထိုးလိုက်၏။

ဘိုးရစ်မျက်နှာသည် နောက်သို့လန်သွား၏။ ပြန်မတ်လာသောအခါ ဘိုးရစ်
သူ့နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်သည်။ လက်တွင် သွေးစသွေးနုများ ပေကျံ့၍
နေ၏။ ဘိုးရစ်၏ အမူအရာမှာ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားပုံရ၏။ အခြေအနေမှာ
ပြီး၍ဖြန်း၍ ခြောက်၍လှန့်၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိနားလည်သွား၏။

ဘိုးရစ်သည် ရဲအရာရှိကို တည့်တည့်ကြည့်၍ အေးစက်စက်လေသံဖြင့်

'ဒီမယ်ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ နောက်ထပ်
ကျုပ်မျက်နှာကို မောင်ရင်ထပ်တွေ့နေရဦးမှာ'

ရာမီက တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့်

'ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူများ သစ္စာဖောက်တာပါလိမ့်၊ ဘယ်သူလဲဟင်'
ဘိုးရစ်က အီလစ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
'သူပဲပေါ့'

အီလစ် ဟုတ်လား

ရာမီသည် မယုံမကြည်နှင့် မေးနေပြန်၏။ ဘိုးရစ်က ရှင်းပြသည့်လေသံဖြင့်

စောစောက ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာလေ၊ ဒီအခန်းလိပ်စာ ပြောလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား

ရာမီသည် အီလစ်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် နာကြည်းနေပုံရသည်။ ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ ယူနီဖောင်းဝတ်ရဲသားများ ဝင်လာကြ၏။ ရဲအရာရှိက ပက်ပီကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

သူကတော့ ပက်ပီနီဇီပဲ

ရဲသားနှစ်ယောက်သည် ပက်ပီ၏လက်ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက်သို့ခေါ်သွားလေ၏။ ရဲအရာရှိက ဘိုးရစ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ

ဘိုးရစ်သည် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်

ကျုပ်မှာမည်ကဂျင်ဟိုချ်တုံး၊ ကျုပ်ဟာအာဂျင်တီးနားနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ပဲ

ရဲအရာရှိသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာသောလေသံဖြင့်

အဲဒါတွေ ထားစမ်းပါ၊ သူ့ကိုခေါ်သွားကြဟေ့

ထို့နောက် ရဲအရာရှိသည် ရာမီဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး

ကိုင်း

ရာမီက

ကျုပ်မှာ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး

ရာမီသည် သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးဖြင့် ဖြေလိုက်၏။ ရဲအရာရှိသည် ခေါင်းဆတ်ပြီး အမူအရာနှင့်ပြုလိုက်ရာ ရဲသားများကလည်း ရာမီကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွား၏။ ရာမီသည် အခန်းပြင်ဘက် မရောက်မချင်း အီလစ်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ခဲ့၏။

အကျဉ်းသားများကို တစ်ယောက်ချင်းခွဲ၍ ဓာတ်လှေကားမှ ဆင်းစေသည်။ ပက်ပီ၏ လက်ဆွဲအိတ်နှင့် ရာတန်ဖရန့်ငွေများပါသော အညှီရောင်အိတ်ကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ်သိမ်းသည်။ ရဲဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦး ရောက်လာပြီး အခန်းထဲမှ ပစ္စည်းများ၊ လက်ပုံစံများ စသည်ဖြင့် လိုအပ်သမျှကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ပြင်ဆင်၏။

ရဲအရာရှိက အီလစ်အား

ဟိုတယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ အနက်ရောင်စိရောင်ဒီအက်စ် ကားတစ်စီး အသင့်ရပ်ထားပါတယ်

ဟုပြော၏။

ဪ ခုတော့လည်း ငါ့ဘဝက ဥပဒေဘက်တော်သား ဖြစ်သွားရပြန်ပြီကော
လားဟု အီလစ်တွေ့မိ၏။ ဒီရဲအရာရှိကလည်း ရာမီလောက်တောင်မှ ဥပဒိရုပ်
မကောင်းဘူးနော်ဟု တွေးမိ၏။

အီလစ်သည် ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။ ဟိုတယ်
ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ဟိုတယ်မန်နေဂျာဆိုသူကို မြင်လိုက်ရ၏။ မန်နေဂျာ
၏ မျက်နှာမှာ မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေ၏။ နောက်ထပ်ရဲသားများသည် ဟိုတယ်ထဲသို့
ဆက်ဝင်လာနေပြန်၏။ အီလစ် ကားတံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်နှင့် မော်တော်ကား
သည် ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

မော်တော်ကားသည် ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကားပေါ်မှာထိုင်နေသူက အီလစ်ကိုကြည့်၍

‘ဟဲလို ဂျန်’

အီလစ်သည် ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ၏ နာမည်ရင်းသည်ပင် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်
ကြာအောင် မသုံးဘဲထားခဲ့မိ၍ နားထဲမှာစိမ်းနေ၏။ သူက ပြန်၍

‘နေကောင်းရဲ့လား ဘီလ်’

ဘီလ်က

‘ခုမှ အသက်ရှူချောင်နိုင်တော့တာဗျ။ ဆယ့်သုံးလလုံးလုံး ခင်ဗျားဆီက
ဘာသတင်းမှမရဘူး။ ငွေပဲ တောင်းတာလာတယ်။ ဒီနောက်တော့ အချိန်ကပ်ပြီး
နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း သက်ဆိုင်ရာရဲအဖွဲ့နဲ့ ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပါလို့ ညွှန်ကြား
တယ်။ ကျုပ်တို့က ပြင်သစ်ရဲအဖွဲ့ကို ဘာကြောင့်စီစဉ်ရပါတယ်ဆိုတာ မပြောဘဲနဲ့
လုပ်ရတာ ဘယ်လောက်ခက်တယ်မှတ်သလဲ။ ပြီးတော့ နေရာအံတီအကျလဲ မသိ
ရဘူး။ တစ်ဖွဲ့လုံးကို အလက်ဆီနန်းတော်နားတစ်ဝိုက်မှာပဲ အသင့်စောင့်နေရတယ်။
အမည်မသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က မူစတာဖာနာမည်နဲ့ လိပ်စာပြောလာအောင်
စောင့်ရသေးတယ်။ ခုထိ ကျုပ်တို့ အဲဒီလောက်ပဲ သိရသေးတယ်’

အီလစ်က တောင်းပန်သောလေသံဖြင့်

‘ဒီနည်းတစ်ခုပဲ လုပ်စရာရှိလို့ပါ’

ဘီလ်က

‘ကျုပ်တို့ဘက်က လုပ်ရကိုင်ရတာကိုတော့ သိပါတယ်နော်။ ဒီပါရီမြို့မှာ
ကျုပ်ကိုခင်မင်တဲ့၊ ကူညီချင်တဲ့လူတွေ အထက်ပိုင်းမှာ အတော်ရှိပေမယ့် ဘာမှ
ဖွင့်မပြောဘဲ စီစဉ်ရတာ မလွယ်ဘူးဗျ။ အင်းလေ ခုတော့ ဘာပဲပြောပြော ဖြစ်မြောက်

အောင်တော့ စီစဉ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ကဲ ကျုပ်တို့ မိခွဲတဲ့ ဒီငနဲတွေဟာ ဘယ်လိုကောင်စား
တွေလဲဆိုတာ ရှင်းလင်းစမ်းပါဦး'

အီလစ်က

'ရုရှားလူမျိုးကတော့ ဘိုးရစ်ပဲ'

ဘီလ်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်ချည်းပြုံးသွား၏။

'သေလိုက်စမ်းပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျား တကယ်ပဲ ဘိုးရစ်ကို ဖမ်းမိနိုင်ခဲ့ပြီပေါ့၊
နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်'

'မနောက်ပါဘူးဗျာ'

'ဘုရားရေ ဒါဆိုရင်တော့ ပြင်သစ်ရဲတပ်ဖွဲ့က သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲဆိုတာကို
သိမသွားခင် ကျုပ် အမြန်ပြန်ရအောင် ယူမှပဲဗျို့'

အီလစ်က ပခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။

'တကယ်တော့ ထူးမယ်မထင်ပါဘူး၊ ဘယ်သူကမှ သူ့ဆီက ထူးထူးခြားခြား
သတင်းရအောင်လုပ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒီငနဲက သစ္စာကြီးမယ့် လူစားမျိုးပဲ၊
အရေးကြီးတာကတော့ ကျုပ်တို့ဟာ သူလုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေ မလုပ်နိုင်အောင်
တားဆီးနိုင်ဖို့ပါ။ သူတို့ဘက်ကလည်း ဘိုးရစ်နေရာမှာ ဘိုးရစ်လို အဆက်အသွယ်
မျိုးဖြစ်ရအောင် လူစားထိုးဖို့ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်တော့ ကြာဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ သူတို့ဘက်က
လှုပ်ရှားမှုကို အခိုက်အတန့်တော့ ကျုပ်တို့ရပ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြပြီပေါ့'

'ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကိုက သိပ်နှိပ်လှပါပြီ'

အီလစ်က

'ကော်စီကန်လူမျိုးကတော့ ပက်ပီနိုစီတဲ့၊ သူက မှောင်ခိုလက်နက် ကုန်သည်
တစ်ယောက်ပဲ၊ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်အတွင်း ပြင်သစ်ပြည်တစ်ဝိုက်မှာ
ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ အကြမ်းဖက်မှုတွေမှာ လက်နက်ရောင်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့၊
ပြင်သစ်ပြည်တွင်မကဘူး၊ ဥရောပတိုက်တစ်ခုလုံးမှာတောင် လက်နက်ရောင်းနေတဲ့
လူပဲ၊ သူ့ကိုသာ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်စစ်ဆေးဖို့လိုတာ၊ ပြင်သစ်ရဲတော်ကတစ်ယောက်
ယောက်ကို သူ့ အဖေဆီလွတ်ပြီး စကားပြောခိုင်း၊ သူ့အဖေက မာဆေးလ်မှာနေ
တယ်၊ နာမည်က မီမိုနိုစီတဲ့၊ အဘိုးကြီးက သူတို့မိသားစုအနေနဲ့ နိုင်ငံရှေးနုပတ်သက်
အကြမ်းဖက်မှုတွေမှာ လက်နက်ရောင်းဝယ်နေတာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူး'

အီလစ်သည် ခဏမျှနားလိုက်၏။ ပြီးမှ

'အဘိုးကြီးကို အပေးအယူလုပ်ကြည့်၊ သူ့သားပက်ပီကို အစိုးရသက်သေဖြစ်

အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ သူ့သားကလည်း နိုင်ငံရေးအကြမ်းဖက်မှုတွေနဲ့ပတ်သက်သမျှ သူ လက်နက်ရောင်းခဲ့တဲ့အဖွဲ့အစည်းစာရင်း ပေးရမယ်လို့ပြော၊ ရိုးရိုး လူဆိုသူခိုးတွေ ကို လက်နက်ရောင်းခဲ့တာတွေအတွက် ဖော်ဖို့မလိုဘူးလို့ အပေးအယူလုပ်ကြည့်ရင် မိမိဖိုဖိုက လက်ခံဖို့များတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ သူ့လူတွေအပေါ် သစ္စာဖောက်ရာမှ မကျဘဲကိုး၊ မိမိဖိုဖိုက လက်ခံရင် သူ့သားပက်ပီက လက်ခံမှာပဲ၊ ဒါဆို ပြင်သစ်ရဲ တွေက အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ တော်တော်များများကို ရုံးတင်တရားစွဲနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရောက်သွားမှာပဲ

ဘီလ်သည် တအံ့တဩဖြစ်နေ၏။

တကယ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ဗျာ၊ တစ်နေ့နေ့ကျရင် ခင်ဗျားဟာ ကမ္ဘာ့အကြီး ဆုံး အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ကိုတောင်မှ ဖမ်းပေးနိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ

အီလစ်က ခပ်ယုဲယုဲပြုံး၍

တစ်နေ့နေ့ပေါ့ဗျာ၊ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရတာတောင် တစ်နှစ်ကျော်ကြာတယ်နော်

တန်ပါတယ်ဗျာ၊ တန်ပါတယ်

အီလစ်က

ချာတိတ်ကတော့ ရာမီကော့စကွန်တဲ့

အီလစ်သည် အမြန်အဆန်ပင် ပြောစရာများကို ပြီးအောင်ပြောနေ၏။ ထိုအကြောင်းများကို သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြန်မြန်ကြီးပြောချင်လှပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ သူက

ရာမီနဲ့ သူ့အဖွဲ့ဟာ သုံးလေးလက တူရကီလေကြောင်း လေယာဉ်တစ်စင်းကို ဗုံးခွဲခဲ့တဲ့လူတွေပဲ၊ ဒီအရင်ကလည်း တူရကီသံအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးကို လုပ်ကြံဖူးသေးတယ်၊ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ရအောင်ဖမ်းလိုက်ရင် အထောက်အထားတွေတာတွေ ရလာနိုင်တာပဲ

အထောက်အထားမရလည်း ပြင်သစ်ရဲအဖွဲ့က သူတို့ကို ဝန်ခံချက်ပေးအောင် လုပ်နိုင်တာပဲလေ

အီလစ်က

ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ကျုပ်ကို စာရွက်နဲ့ခဲတံပေး၊ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ အမည် နဲ့လိပ်စာ ရေးပေးလိုက်မယ်

ဘီလ်က

ရေးဖို့မလိုပါဘူးဗျာ၊ သံရုံးကျတော့ အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောကြတာပေါ့

အီလစ်က

ကျုပ် သံရုံးကိုမလိုက်နိုင်သေးဘူး

ဥျန် ဒီလိုအစီအစဉ်ကမောက်ကမ ဖြစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ

အီလစ်က

ဒီမယ် ကျုပ်က နာမည်တွေနဲ့လိပ်စာတွေ ရေးပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့လိုချင် တဲ့သတင်းတွေအားလုံးရမှာပဲ၊ ကျုပ်ဘာသာ လမ်းသွားရင်း ကားတိုက်သေသွား ရင်တောင် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ အဲ ကျုပ်မသေးသေးဘူးဆိုရင်တော့ နက်ဖြန်မနက် ကျရင် အပြည့်အစုံလာရင်းပြမယ်

ဘာဖြစ်လို့ မနက်ဖြန်အထိ စောင့်နေရချင်သေးတာတုန်း

ကျုပ် နံနက်စာစားဖို့ ချိန်းထားပြီးဖြစ်လို့

ဘီလ်သည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ဖြစ်သွား၏။

အင်းလေ ဒီလောက်တော့ ခင်ဗျားကို အခွင့်အရေးပေးရမှာပေါ့

ဒီလိုမှပေါ့

ဒါထက် ဘယ်သူနဲ့ချိန်းထားတာလဲ

အီလစ်က

ဂျိန်းလင်းဘတ်တဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ပထမဆုံး တာဝန်ပေးလိုက်တုန်းက ဆက် သွယ်ရမယ့်နာမည်စာရင်းထဲမှာ ဂျိန်းနာမည်လည်းပါပါတယ်

ဘီလ်က

အဲ မှတ်မိပြီ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ရင်းနှီးမှုရသွားရင် ကောင်မလေးကတစ်ဆင့် လက်ဝဲအဖွဲ့ဝါဒရူးတွေ အကုန်လုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိမ့် မယ်လို့ ပြောခဲ့သားပဲ၊ လက်ဝဲသမားတွေသာ မဟုတ်ဘူး၊ အာရပ် အကြမ်းဖက်သ မားတွေ အူကြောင်ကြောင် ကဗျာဆရာတွေအားလုံးနဲ့ပဲလို့လေ

အီလစ်က

အဲဒီလိုနဲ့ ဇာတ်လမ်းစခဲ့တာပဲ၊ အဲ နောက်ဆုံးအဖြေကတော့ ကျုပ်က ဂျိန်းကို ချင်ကြိုက်သွားခဲ့တာပဲ ရှိပါတယ်

ဘီလ်၏မျက်နှာသည် လူအတန်းအစား ခွဲခြားတတ်သည့် ကွန်နီကပ်ပြည်နယ်မှ ဆက်သူဌေးတစ်ဦး၊ သူ့သမီးက လူမည်းသူဌေးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်မည်ဟု ပြော လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသူကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ဘီလ်သည် ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလား မဝေခွဲနိုင်သလိုဖြစ်နေ၏။ သူက

ဟုတ်လား၊ ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးမှာ ရှိသလဲ

အီလစ်က

ဂျိန်းဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေလို ရူးကြောင်ကြောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုနားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်မှာလဲ၊ လှ တယ်ဗျာ၊ ထက်မြက်တယ်ဗျာ၊ အိုဗျာ ထူးခြားတယ်၊ ကျုပ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး မှာ လိုချင်လို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ မိန်းမစားမျိုးပဲ

ဘီလ်က ပြုံး၍

ဒါဆိုလည်း ကျုပ်နဲ့အတူ အောင်ပွဲခံနေမယ့်အစား သူနဲ့အတူ အောင်ပွဲခံဖို့ ထိုက်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ဟိုကျရင် ခင်ဗျားဘာလုပ်မှာလဲ

အီလစ်က ပြုံးလိုက်၏။

ဟိုကျရင် ကျုပ် ဝိုင်တစ်ပုလင်း ဖွင့်မယ်ဗျာ၊ အသားတချို့ကြော်မယ်၊ ပြီး တော့ ကျုပ်ဟာ အကြမ်းဖက်သမားတွေကို လိုက်လံဖမ်းဆီးတဲ့အလုပ်နဲ့ အသက် မွေးပါတယ်လို့ ပြောမယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းမယ်ဗျာ

(၂)

ရှင်းပီယေးသည် ကင်တင်းစားပွဲပေါ်သို့သွ်၍ ရှေ့မှာထိုင်နေသော ဆံပင်အညို
ရောင်နှင့် မိန်းကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ နွေးထွေးသော လေသံဖြင့်

‘မင်း ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
လည်း ဆေးကျောင်း ပထမနှစ်ကုန်ခါနီးတုန်းက ဘယ်လိုခံစားရဖူးတယ်ဆိုတာ
မှတ်မိနေပါသေးတယ်၊ သင်ရတဲ့စာတွေက များလွန်းပြီး ဦးနှောက်ထဲမှာ မဆန့်
တော့ဘူးလို့ ထင်ရသလို ခံစားနေမိတာပဲ၊ စာမေးပွဲရက် ရောက်လာရင် ဘယ်နည်းနဲ့
မှ မီအောင် မကျက်နိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတယ်မဟုတ်လား’

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းကို ထပ်ခါတလဲ ညှိတ်ပြီး

‘ဟုတ်ပါ့ရှင်၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ’

မိန်းကလေးသည် မျက်ရည်ကျမလောက် ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။

ရှင်းက အားပေးသောအနေဖြင့်

‘အဲဒါဟာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာပဲ၊ အဲဒါ မင်းဟာ သင်တန်းရဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာရှိ
ဘယ်ဆိုတာကို ပြတာပဲ၊ သင်တဲ့စာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မပူပင်ရဘူးလို့ထင်တဲ့
လူတွေကသာ တကယ်တမ်းကျရင် ဒုက္ခရောက်တတ်တာ’

မိန်းကလေး၏ အညိုရောင်မျက်လုံးအစုံတွင် ကျေးဇူးတင်မှုအရိပ်များ ပြည့်
ညွှမ်းနေ၏။

‘ရှင် တကယ်ပြောနေတာနော်’

‘အသေအချာပေါ့ကွာ’

မိန်းကလေးသည် သူ့ကို ကြည်ညိုလေးစားမှုအပြည့်ဖြင့်ကြည့်နေ၏။ မိန်းကလေး၏အကြည့်မှာ နံနက်စာကိုပင် မစားတော့ဘဲ သူ့ကို ဝါးစားတော့မည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ဖြစ်ပေသည်။

မိန်းကလေးသည် ကိုယ်ခန္ဓာကို ရွှေထိုင်လိုက်ရာ ဝတ်ထားသော ဆွယ်တာ၏ လည်ပင်းပေါက်သည် ပို၍ဟိုက်သွား၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ရုတ်တရက် စိတ်ထဲက နည်းနည်းပါသွားသည်။ ဆေးရုံကြီးအရှေ့ဘက်တန်းရှိ အဝတ်များသိမ်းသော စတိုခန်းတစ်ခုသည် နံနက်ကိုးနာရီခွဲ ကျော်သွားပြီဆိုလျှင် ဘာမှမသုံးကြတော့။ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုအခန်းကို တစ်ကြိမ်မက အသုံးပြုဖူး၏။

ဆံပင်ညိုမလေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး စားပွဲပေါ်မှ အသားကြော်တစ်တုံးကို ခက်ရင်းနှင့်ထိုးကာ စားလိုက်၏။ ဆံပင်ညိုမလေးသည် အသားတုံးကို ဝါး၍နေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် မိန်းကလေးကို စိတ်မဝင်စားတော့။ သူသည် တခြားလူတစ်ယောက် စားသောက်နေခြင်းကို ကြည့်၍မရ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ အစွမ်းအစရှိပါသေးရဲ့လားဟု စမ်းသပ်ချင်သည့်သဘောသာရှိ၏။ တကယ်တမ်း၌ ဤမိန်းကလေးကို ဖြားယောင်းစည်းရုံးရန် စိတ်မဝင်စားပေ။

မိန်းကလေးသည် လှပါ၏။ ဆံပင်ကောက်ကောက်ကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ မြေထဲပင်လယ် နေဆာလှံထားသလို ညှိဝင်းသော အသားအရေရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှပသည်။ သို့သော် လောလောလတ်လတ်တွင် ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲ၌ တွေ့ကရာအပျော်ရာဖို့ စိတ်မပါဘဲဖြစ်နေ၏။

သူ့စိတ်ကိုဆွဲဆောင်မှုပေးနေသည့်မိန်းကလေး၊ သူ၏စိတ်အာရုံထဲတွင် မိနစ်မပြတ်စွဲလန်းနေမိသည့်မိန်းကလေးမှာ ဂျိန်းလင်းဘတ်ဆိုသည့်မိန်းကလေး ပဲဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းကား သူ့ကိုနမ်းခွင့်ကလေးပင်မပေးသောမိန်းကလေးဖြစ်ပါသည်။

ဂျင်းသည် ဆံပင်ညိုမိန်းကလေးထံမှ မျက်လုံးလွဲ၍ ဆေးရုံစားသောက်ခန်းကင်တင်းထဲသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူနှင့် အသိအကျွမ်းဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ မျက်နှာသိ ဟူ၍လည်း မရှိ။ စားသောက်ခန်းကြီးမှာ တကယ်ပဲ လူသူဂျင်းနေ၏။ သူ နံနက်စာ ဆင်းစားချိန်မှာလည်း စောလွန်းနေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ စောဆို သူ့ကိုယ်တိုင်က အစောဆုံးအလှည့်က နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဂျိန်းကို သူ စတင် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးခြင်းသည် ခြောက်လကျော်လောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါ၏။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေရေးအတွက် ပြုလုပ်

သော ကောက်တေးလ်ပါတီပွဲတွင် ဂျိန်း၏ မျက်နှာလှလှကလေးကို မြင်ရ တွေ့ရ သိရ ကျွမ်းရ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုပါတီပွဲတုန်းက ဂျိန်းအား ဆေးပညာတွင်အမျိုးသမီးဆေးပညာဟူ၍ သီးသန့် မရှိ၊ ကောင်းသောဆေးပညာနှင့် ညံ့သောဆေးပညာသာရှိသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ဂျိန်းက လောကကြီးတွင် 'ခရစ္စယံသင်္ချာ' ဘာသာဟူ၍ သီးခြားမရှိ။ သို့သော် ဂါလီယိုဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကမ္ဘာမြေကြီးသည် နေမင်းကိုပတ်၍ လည်နေရ ကြောင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှင်းပြပြီး အတည်ပြုခဲ့ရသည်ဟု ပြန်ပြောခဲ့၏။ ဂျင်းသည် တအံ့တကြဲဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

•ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ•

ဟု ဝန်ခံစကားပြောခဲ့ရာမှ ဂျိန်းနှင့်သူတို့ ခင်မင်သိကျွမ်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းနှင့် သိကျွမ်းခဲ့သည့်တိုင် ဂျိန်းသည် သူ့အပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားပုံမပြ။ တိမ်းညွတ်ပုံ မရ။ မှန်ပါ၏။ ဂျိန်းသည် သူ့အပေါ်၌ ခင်မင်မှုတော့ ရှိပါသည်။ သို့သော် ဂျိန်းသည် သူမနှင့်တွဲနေသည့် အမေရိကန်နှင့် လက်တွဲဖြတ်ချင်ပုံမရ။ အမေရိကန်နှင့် နေသည် ဂျိန်းထက် အသက်များစွာကြီးပုံရသည့်တိုင် ဂျိန်းကမူ သစ္စာ စောင့်သိချင်ပုံရနေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျိန်းတစ်ယောက် ထိုကဲ့သို့ သစ္စာရှိနေခြင်း ကိုပင် ဂျင်းပီယေးအတွက် ပို၍စွဲလမ်းတပ်မက်စရာ ဖြစ်နေ၏။

အကယ်၍ အမေရိကန်နှင့်သား အိလစ်ဆိုသူသာ ဂျိန်း၏ ကမ္ဘာထဲမှ ပျောက် ကွယ်သွားပါက မော်တော်ကားတိုက်၍ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခု တစ်စုံတစ်ရာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက် အဆင်ပြေစရာရှိနိုင်သည်ဟု ဂျင်းပီယေးက တွေးသည်။ ယခုတစ်လောတွင် ဂျိန်းတစ်ယောက် သူ့အပေါ်၌ ငြင်းဆန်မှုများ အားပျော့လာသည် ဟု ဂျင်းပီယေးတွေးမိသည်။ ထိုအထင်သည် ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်သည့် လိပ် အထင်မျိုးဖြစ်နိုင်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

•ပင်ညိုနှင့် မိန်းကလေးက

•ဒီမယ်၊ ရှင် အာဖန်နစ္စတန်ကို နှစ်နှစ်လောက်သွားပြီးနေမယ်ဆိုတာ တကယ် လေးဟင်•

ဂျင်းပီယေးက

•ဟုတ်တယ်လေ•

•ဘာဖြစ်လို့တုန်း•

•ဘာဖြစ်လို့မှာလဲ၊ ကျုပ်က လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဝင်တာကို မြတ်နိုးလို့ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ် ဒီဆေးပညာတွေကို ဒုက္ခဆင်းရဲခံပြီး သင်ကြားခဲ့တာဟာ

သူ့ဌေးဖြစ်ဖို့ စည်းစိမ်ခံဖို့မှ မဟုတ်တာ။ လူသားတွေအကျိုးကို ဆောင်ဖို့မဟုတ်လား။
ဤသို့ဖြင့် မုသားစကားသည် ဂျင်းပီယေး၏ ပါးစပ်မှ အလွယ်တကူပင်
လျှော့မနဲထွက်သွား၏။

ဆံပင်ညှိမလေးက

*ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ နှစ်နှစ်တောင် သွားချင်ရတာလဲ။ အဲဒါမို့ သွားကြတယ်
ဆိုတာက သုံးလေးလလောက်ပဲ။ ခြောက်လဆိုရင်ကို လွန်လှပြီရှင်။ နှစ်နှစ်ဆိုတာ
မလွန်လွန်းဘူးလား*

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်မပါဘဲ ပြုံးပြလိုက်၏။ ပြီးမှ

*ဒီလိုရှိတယ်လေ။ တိုတိုတောင်းတောင်း အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ကိုယ်
တကယ်၎င်း ညံ့ရွယ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာက ခက်တယ်လေ။ တော်
လှန်နေကြတဲ့ လူတွေအတွက် ဆရာဝန်တွေကို အချိန်တိုလေးတွေပေးပြီး လွတ်
တယ်ဆိုတာ အသုံးကျပါတယ်။ ကောင်းပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တ
ကယ်တမ်း တော်လှန်ရေးလုပ်နေတဲ့ အာဖဂန်ပြည်သူတွေအတွက် လိုအပ်တာက
အမြဲတမ်း ဆေးဝါးကုသမှုလိုနေတာ။ နေရာတစ်နေရာမှာ အတည်တကျ ဆေးရုံလို
ရှိနေဖို့ကိုလိုတာ။ ဒါမှလည်း အနာတရဖြစ်လာမယ်။ ရောဂါရလာမယ်ဆိုရင် ဘယ်
ကိုခေါ်သွားရမလဲဆိုတာ သတိသတ်မှတ်မှတ်ရှိနေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ အာဂန္တူဆရာဝန်
ရဲ့စကားဆိုရင် လူနာက မယုံချင်ဘူးလေ။ အကူးသဖြင့် မဖွံ့ဖြိုးတဲ့အရပ်ဒေသမှာ
ခေတ်မီဆေးဝါးအပေါ်မှာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ချက်ချင်းယုံကြည်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့
အခြေစိုက်စခန်းရှိရမယ်။ အမြဲလိုလိုထိုင်တဲ့ ဆရာဝန်ရှိရမယ်။ အဲဒါမှလည်း အဲဒီ
အရပ်၊ အဲဒီဆေးကုခန်းနဲ့ အဲဒီဆရာဝန်ကို လူတွေကယုံမယ်*

ဂျင်းပီယေးသည် သူမိန့်ခြွေနေသည့် မိန့်ခွန်းတော်ကို တကယ်ကြိုးစားပမ်းစား
ယုံကြည်လောက်အောင် ပြောကြားနေပေရာ ကိုယ့်စကားကိုပြန်၍ ယုံကြည်ချင်သလို
လို ဖြစ်လာ၏။ သို့နှင့် စိတ်ထဲကပြန်ပြီး အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်ထဲသို့ သူ တကယ်
သွားချင်ရသည့်အကြောင်း၊ နှစ်နှစ်တာမျှ နေလိုရသည့်အကြောင်းမှန်ကို သတိပေး
နေလိုက်ရ၏။ ထိုစဉ် သူ့နောက်ဘက်က အသံတစ်သံက

အဲဒီလို တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ဘယ်သူက အခမဲ့လုပ်ပေးမှာလဲ

ဂျင်းပီယေး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စားသောက်စရာစားနပ်ရိက္ခာကိုယ်စီနှင့် သူတို့
စားပွဲနားရောက်နေသော အတွဲတစ်တွဲကို တွေ့ရ၏။ မိန်းကလေးမှာ ဗီလာရေးဖြစ်
ပြီး ဂျင်းနည်းတူ အလုပ်သင်ဆရာဝန်မလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တွဲလာသော အမျိုးသားမှာ
ရေဒီယိုသတ္တိပိုင်းဆိုင်ရာပညာကို ယူထားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည်

ဂျင်းပီယေးတို့စားပွဲမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ဆံပင်ညှိက ဝီလာရေး၏ အမေးစကားကို

ဟောဒီ ဂျင်းပီယေးက အာဖဂန်ပြည်က တော်လှန်ရေးသမားတွေအတွက် ဆေးကုသွားမလို့တဲ့လေ

တကယ်လား

ဝီလာရေးက အံ့ဩသွားပုံရ၏။ ပြီးမှဆက်၍

ကျွန်မကြားထားတာကတော့ ရှင့်ကို ဟူစတန်မြို့က အလုပ်ကောင်းကောင်း ပေးပြီး ခေါ်မယ်ကြားထားတာ

ဂျင်းပီယေးက

အဲဒီအလုပ်ကို ကျုပ်က ငြင်းလိုက်တယ်လေ

ဝီလာရေးသည် အားကျသွားပုံရ၏။ သူက

ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်

ဂျင်းပီယေးက မျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့်

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟူစတန်မြို့မှာရှိတဲ့ တက္ကဆန်ပြည်နယ်သား သူဌေး မီလုံမှာတွေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ကုသဖို့ထက် လွတ်မြောက်ရေး တော်လှန်ရေးတပ် သားတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ကြိုးစားရတာ ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိတယ် ထင်လို့ပါ

ရေဒီယိုသတ္တိပိုင်းဆိုင်ရာ နည်းပညာယူထားသည့် အမျိုးသားကမူ သူ့အတွဲ

ဝီလာရေးကဲ့သို့ ဂျင်း၏အလုပ်ကို အားကျပုံမရချေ။ သူက

ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ အဲဒီအရပ်က ခင်ဗျားပြန်လာရင်လည်း ဟူစတန်က အလုပ်လိုမျိုးက အချိန်မရွေး ရနိုင်တာပါပဲ၊ ဟိုကပြန်လာတော့ ခင် ဗျားဟာ ဆရာဝန်သာမကတော့ဘူး၊ သူ့ရဲကောင်းတောင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီလေ

ခင်ဗျား တကယ်ပဲ အဲဒီလို ထင်သလား

ဂျင်းသည် ထိုစကားကို အေးစက်စက်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်းစိတ်ထဲ ဘွင် သူ၏ ဦးတည်ချက်ရှိနေသော စကားသည် လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားပြီး ညှိပြန်ပြန်ဖြစ်သွားခြင်းကို သဘောမကျ။

ရေဒီယိုပညာသင်ကမူ ခပ်တည်တည်ဖြင့်

ဒီဆေးရုံကပဲ မနှစ်က အာဖဂန်နစ္စတန်ကို နှစ်ယောက်သွားခဲ့ပြီလေ၊ သူတို့ ပြန်လာတော့ တကယ်အလုပ်ကောင်းကောင်းတွေ ရကြတာပဲ

ဆံပင်ညှိနှင့် မိန်းကလေးကဝင်၍

*အဲဒီလောက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခဲ့တဲ့ သူတွေပဲရှင်၊ အလုပ်ကောင်းကောင်းတော့

ရထိုက်တာပေါ့*

ဗီလာရေးက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

ရှင့် မိဘတွေကရော အဲဒီကိစ္စမှာ ဘယ်လိုသဘောကြသလဲ

ကျွန်တော့်အမေက သဘောတူပါတယ်

ဂျင်းစိတ်ထဲတွင် သူ့အမေကို ပြေး၍သတိရ၏။ သူ့အမေသည် သဘောတူမည် ပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့အမေသည် သူရဲကောင်းအဖြစ်ကို ချစ်မြတ်နိုးလေ့ရှိသူဖြစ်၏။

သူ့အဖေကမူ ယုံကြည်ချက်ရှိသည်ဆိုပြီးအာဖန်နစ္စတန်ကိုသွားကြမည့် ဆရာ ဝန်ပေါက်စများအပေါ်ဘယ်လိုသဘောထားမည်နည်းဟုစဉ်းစားကြည့်၏။ ပြီးမှ

ကျွန်တော့်အဖေက မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကိုယ်တိုင်က တော် လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်ပဲဗျ။ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ

ကတံသီးကတံသတ် နိုင်ပုံရသော ရေဒီယိုပညာသင်က

ဘယ်တော်လှန်ရေးမှာ ပါခဲ့တာလဲ

ထိုအမေးစကားကို ဂျင်းပီယေး မဖြေလိုက်ရပါ။ အကြောင်းမူ ကင်တင်းသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့်ဝင်လာသော ရောင်းကလာမ္မန်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ် ပါ၏။ *တော်လှန်ရေး သတင်းစာမှ အယ်ဒီတာ ဝတုတ်တုတ်ကြီးသည် ချွေးသံရွံ့ရွံ့ နှင့် ဆေးရုံကင်တင်းထဲသို့ ဘာကိစ္စများ လာတာပါလိမ့်။

ရောင်းသည်သူ့စားပွဲသို့တောက်လျှောက်ရောက်လာပြီး စကားပလ္လင်မခံတော့ဘဲ

ကျုပ် မောင်ရင်နဲ့ အရေးတကြီး စကားပြောစရာရှိတယ်

အယ်ဒီတာကြီးမှာ အတော်မောနေပုံရ၏။ ဂျင်းပီယေးက ထိုင်ခုံလွတ်တစ်ခုကို

ထိုးပြပြီး

ထိုင်ပါဦး ရောင်း

ဂျင်း၏စကားမဆုံးခင်ပင် ရောင်းက ဝင်ဖြတ်၍

အရေးသိပ်ကြီးတယ်

ရောင်းကြည့်ရသည်မှာ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံကိုပင် ဤစကားဝိုင်း၌ အပြော ခံချင်ပုံမရပေ။ ဂျင်းပီယေးက

*ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ နံနက်စာ စားပါလား၊ စားရင်း အေးအေးဆေးဆေးပြော

ကြတာပေါ့*

မဖြစ်ဘူးထင်တယ်

ဂျင်းပီယေးသည် လူဝကြီး၏လေသံတွင် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေပုံရသည် ဟု ထင်မိ၏။ လူဝကြီး၏ မျက်လုံးကိုကြည့်လိုက်ပြန်သည်တွင် မျက်လုံးထဲမှ

သူ့ကို တောင်းပန်နေပုံရ၏။ ဂျင်းသည် တအံ့တဩဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ကောင်းပြီလေ’

သူသည် ယခုကဲ့သို့ အလောသုံးဆယ် ထလိုက်သွားရခြင်းအတွက် အရေးတကြီးမဖြစ်လေဟန်ဖြင့် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များအား

‘ကျုပ်ရဲ့ နံနက်စာကိုတော့ စားမပစ်ကြနဲ့နော်၊ ကျုပ်က ပြန်လာမှာ’

သူသည် လူဝကြီးရောင်း၏ လက်ကိုတွဲပြီးနောက် ကင်တင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ စားသောက်ခန်း ကင်တင်းအခန်းတံခါးအပြင်ဘက်ရောက်သည်နှင့် ဂျင်းပီယေးက စကားပြောမည်ပြုသည်။ သို့သော် ရောင်းက စခွင့်မပေးဘဲ လူရှင်းသည်စကြိုရှိရာအထိ လျှောက်သွား၏။ စကြိုထဲသို့ ရောက်ကာမှရောင်းက

‘မွန်စီရာ လက်ဘလွန်က ကျုပ်ကိုလွှတ်လိုက်တာ’

‘ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်’

ဂျင်းက ရိပ်စားမိစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ပြီးခဲ့သော လ ကမှ မစ္စတာ လက်ဘလွန်ဆိုသူထံသို့ ရောင်းက သူ့ကိုခေါ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မစ္စတာလက်ဘလွန်က သူ့အား အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ သွားပါဟု တိုက်တွန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သွားရမည့် အကြောင်းမှာ တခြားပြင်သစ်ဆရာဝန်လေးများနည်းတူ သူပုန်တော်လှန်ရေးသမားများကို ဆေးဝါးကုသပေးဖို့မဟုတ်ပါ။ ရှုရှားများအတွက် စပိုင်လုပ်ပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ဂုဏ်ယူမိသွား၏။ သူသည် သုံကြည်ချက်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်ပေးနိုင်ခွင့်ရှိတော့မည်ဟူသော အသိကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဂျင်း၏ စိတ်ထဲတွင်တစ်ခုသာရှိ၏။ ထိုစိုးရိမ်မှုမှာ အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ ဆရာဝန်များစေလွှတ်သည့်အဖွဲ့က သူ့ကို ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိမည်ကို စိုးရိမ်၏။ သူတို့အနေနှင့် သူသည် ပါတီဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တိတိကျကျ သိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်များအထဲတွင်ပင် ရှုရှားတို့က အာဖဂန်နစ္စတန်ကို တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ထားသည့်အတွက် မကျေနပ်သူများရှိသည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် နောက်တစ်ချက်ရှိသေးသည်မှာ အဖွဲ့အစည်းက သူ့ကို အာဖဂန်နစ္စတန် သူပုန်တော်လှန်ရေးသမားများအတွက် ဆေးကုသပေးရန် စေလွှတ်ဘဲ တခြားဒေသများသို့ စေလွှတ်လိုက်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေး၏။ ဥပမာ အယ်လ်ဆာပေးဒိုးလို အင်မျိုးသို့ပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂျင်းပီယေး စိုးရိမ်မှုများသည်။ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့။ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ

ဝင်သူများအတွက် ဆေးကုသပေးရေး အဖွဲ့အစည်းက ဂျင်းပီယေး၏ အာဖဂန်နစ္စတန် သွားလိုသည်ဟု ဆန္ဒပေးခဲ့ခြင်းကို ချက်ချင်းပင် လက်ခံခဲ့၏။

သူသည် ထိုသတင်းကောင်းကို ရောင်းအား ပြောကြားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မစ္စတာလက်ဘလွန်နှင့် သူ့နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံဖို့ လိုအပ်ပါသေးသည်ဟု ရောင်းက ပြောဖူးပါ၏။ ယခု ခေါ်တွေ့ခြင်းပေလား မပြောတတ်။ သို့သော် ရောင်း၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမှုကို ဂျင်းပီယေး၏ရင်ထဲမရှင်း၍

‘ဘာတွေများ ဖြစ်နေလို့တဲ့’

ရောင်းက

‘မွန်စီယာလက်ဘလွန်က မင်းကို အခုချက်ချင်းတွေ့မလို့တဲ့’

‘ဗျာ... အခု’

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား၏။ သူက

‘ကျွန်တော် ဂျူတီဆင်းရဦးမှာ၊ လူနာတွေလည်း ရှိတယ်’

ရောင်းက

‘တခြားလူတွေက ကြည့်လုပ်ကြပါလိမ့်မယ်’

ဂျင်းစိတ်ထဲက မရှင်းပေ။ သူက

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရေးတကြီးဖြစ်နေရတာလဲ၊ အာဖဂန်နစ္စတန်သွားဖို့က နှစ်လကျော် လိုသေးတာပဲဟာ’

‘အခုတွေ့ချင်တာက အာဖဂန်နစ္စတန်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး’

‘ဗျာ.. ဒါဆို ဘာများပါလိမ့်’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး’

ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဘာများကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံရပါလိမ့်ဟုလည်း ဂျင်းက တွေးမိသည်။ ဂျင်းက

‘နည်းနည်းလေးမှ စဉ်းစားမိတာ မရှိဘူးလား’

ရောင်းက နဖူးမှချွေးသုတ်လိုက်ပြီး

‘ကျုပ် သိသမျှတော့ ရာဇီကော့စကွန် အဖမ်းခံရတယ်ဆိုတာပဲ’

‘ဟို တူရကီကျောင်းသားလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့တဲ့တဲ့’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး’

‘ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဘာပတ်သက်လို့လဲ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီငနဲလေးကို သိတယ်’

ဆိုရုံလောက်ရှိတာ*

ရောင်းက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

မွန်စီယာလက်ဘလွန်က ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် လက်မြောက်ပြလိုက်ပြီး

ကျွန်တော်ကလည်း ဆေးရုံက ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ထွက်လို့မဖြစ်ဘူးဗျ

ရောင်းက သူ့ကိုကြည့်၍

*မောင်ရင် နေမကောင်းဘူးဆိုပါစို့၊ ရုတ်တရက် ဖျားနာသွားခဲ့ရင် ဘာလုပ်

မလဲ*

*ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းကြားရမယ်၊ သူက

လူ့စားရှာရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်...*

ရောင်းက

ဒါပေမယ့် မနေနဲ့၊ အဲဒီအတိုင်းလုပ်

သူတို့နှစ်ဦးသား လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်မှာ ဆေးရုံကြီး၏အထွက်နားသို့ ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထွက်ပေါက်နားတွင် ဆေးရုံတွင်းပြောသည့် တယ်လီဖုန်း ရှိသည်။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ယခုလို အလောတကြီး လာခေါ်ခြင်းသည် သူ့ကို သစ္စာရှိမရှိ စမ်းနေခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ ဂျင်းတစ်ယောက် ပါတီအပေါ်မှာ လေးစားမှု ရှိမရှိ၊ ခိုင်းလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခါတည်းလုပ် မလုပ်ဆိုခြင်းကို စမ်းသပ်နေခြင်းပေလား မပြောတတ်။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံအာဏာ ပိုင်အဖွဲ့၏ ငြိမြင်မှုကို ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ဆေးရုံတွင်းဆက်သည့် ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူနာပြုနှင့်တွေ့သောအခါ သူက

ကျုပ် ဂျင်းပီယေးပါ၊ ကျုပ်မိသားစုကိစ္စနဲ့ ရုတ်တရက်အခေါ်လွှတ်လိုက်လို့ အပြင်ထွက်ရမယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်အစား ဒေါက်တာဂိုးရ်နဲ့ အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်လိုက် ကြစမ်းပါ

တာဝန်ကျ သူနာပြုဆရာမက

ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ဆရာ့ကိစ္စကလည်း ဝမ်းနည်းစရာ စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ်

ဂျင်းက ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့်

*အဲဒါကိုတော့ ပြန်လာမှ ပြောပြပါ့မယ်၊ ဝှတ်ဘိုင်နော်၊ အဲ.. အဲဒါထက်..

၁၈၈... ၁၈၈

သူ့စိတ်ထဲတွင် လူနာတစ်ယောက်ကို သတိရသွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
ထိုလူနာသည် ခွဲစိတ်ကုသပြီးစ လူနာတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ညက ထိုလူနာ သွေးယို
သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျင်းပီယေးက

‘မဒမ်ဖဲရီးယားကော ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ’

သူနာပြု ဆရာမက ဖုန်းထဲမှ

‘နေကောင်းပါတယ်ဆရာ၊ နောက်ထပ်သွေးလည်း မယိုတော့ပါဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ၊ သူ့ကိုတော့ ဂရုစိုက်ကြည့်ထားနော်’

‘ကောင်းပါပြီ ဆရာ’

ဂျင်းပီယေးသည် ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။ ပြီးမှ ရောင်းဘက်သို့လှည့်၍

‘ကဲ... ရပြီ၊ သွားစို့’

သူတို့နှစ်ဦးသား ဆေးရုံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ဆေးရုံကားရပ်ရန် နေရာတွင်
ရပ်ထားသော ရောင်း၏ ရေနေ့ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။ ကားထဲသို့ရောက်သော
အခါ နေ့ခင်းနေပူရှိန်ကြောင့် အတော်ပူနေ၏။ ရောင်းသည် မော်တော်ကားကို အ
တော်မြန်မြန်မောင်း၏။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေ၏။ သူသည် လက်ဘလွန်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်
ကို တကယ်တမ်း၌ ကောင်းကောင်းသိသူမဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ မွန်စီယာလက်
ဘလွန်သည် ကေဂျီဘီအဖွဲ့မှဖြစ်ရမည်ဟု ထင်မှတ်ထားသည်ပဲရှိ၏။

ဂျင်းစိတ်ထဲတွင် သူသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည်ဆိုသော ကေဂျီဘီ
အဖွဲ့ကြီးအတွက် ဘာများ မကျေနပ်စရာ၊ သဘောမတွေ့စရာ လုပ်မိပါလိမ့်ဟု
စဉ်းစားကြည့်နေမိ၏။ အကယ်၍ သူသည် အပြစ်တစ်ခုခု ကျူးလွန်မိသည်ဆိုပါက
ထိုအဖွဲ့ကြီးသည် သူ့ကို ပြစ်ဒဏ်ပေးမည်မှာ သေချာ၏။

ထိုအဖွဲ့ကြီးသည် ဂျိန်း၏ကိစ္စကိုတော့ သိမသွားတန်ရာပေဟု တွေးမိ၏။
ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်းအား သူနှင့်အတူ အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ လိုက်ခဲ့ပါရန် ခေါ်ဖိတ်ထား
ခြင်းသည် အဖွဲ့ကြီးနှင့် ဘာမှ မဆိုင်တန်ရာပါ။ ပါတီထဲတွင် သူနှင့်အတူ လိုက်ပါ
နိုင်မည့် အဖော်တစ်ဦး၊ သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးဦး ရှိချင်ရှိနေမည်ဖြစ်၏။ ဂျိန်းကော
ဘာကြောင့် သူနဲ့မလိုက်နိုင်ရမှာလဲ။

မှန်ပါသည်။ ဂျိန်းသည် သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်
အလုပ်ကသင်၍ သွားနိုင်သည်ပင်။ ဂျိန်းပါလာ၍ အကြီးမားဆုံးအထောက်အကူ
ပေးနိုင်မှုမှာ ဘာသာစကားကျွမ်းကျင်မှုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းသည် ပါရှင်းဘာသာ

စကားဖြစ်သော ဖာရစီဘာသာတတ်၏။ ယခု ဂျင်းပီယေးသွားရမည့် ဒေသ၏ အရပ်သုံးစကားဖြစ်၏။

ဂျင်းစိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းတစ်ယောက် ယုံကြည်ချက်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စွန့်စားမှုကို ခံမင်၍ဖြစ်စေ သူနှင့်အတူ အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ လိုက်ပါလာစေချင်သည်။ အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ အီလစ်ဆိုသော ငနဲကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။

၎င်းနောက် အာဖဂန်နစ္စတန်မှ အနီးကပ်ဆုံးတွေ့ရသည့် ဥရောပတိုက်သားတစ်ဦးနှင့် ကြီးချင်းထား ကြီးချင်းငြိ၊ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ဖြစ်သွားစေချင်သည်။ ၎င်း ဥရောပတိုက်သားသည်လည်း တခြားသူမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်မည်မှာ သေချာ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကို သူ့အကြောင်းနှင့်သူ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ခေါ်သွားချင်သည့်အဖြစ်ကို ပါတီက မသိစေချင်ပေ။ ပါတီသည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှသိစရာ မလိုပေ။ သိစရာအကြောင်းလည်း မရှိနိုင်ပေ။ ဤသို့ပင် သူ့မျှော်လင့်ထား၏။

သို့သော် ထိုမျှော်လင့်ချက်သည် မှားကောင်းမှားနေနိုင်၏။ ပါတီက ထိုကိစ္စကို သိသွားပြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ဒေါ်ပွနေကောင်း ဒေါ်ပွနေမည် ဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း ရူးကြောင်ကြောင်အတွေးပဲဟု ဂျင်းပီယေးအောက်မေ့မိပြန်၏။ ဂျိန်းကို အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ ခေါ်သွားသည့်သည့်အတွက် သူ ဘာမှအမှားလုပ်မိသည် မဟုတ်။ ထိုကိစ္စမျိုးအတွက် ပါတီသည် အပြစ်ဒဏ်မပေးလောက်ပါ။ တကယ့်ကေ့ကိုအစစ်ဆိုသည်မှာ အရင်းရှင်နိုင်ငံထုတ် မဂ္ဂဇင်းတွေကရေးသလို ခြောက်လှန့်ကြောက်လန့်စရာကြီး သက်သက်တော့မဖြစ်တန်ရာပါ။

ရောင်းသည် မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်၏။ ရပ်လိုက်သောနေရာမှာ ယူနီဗာစီတီ လမ်းရှိ တန်ခိုးကြီးလှသော အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့မှာ ဖြစ်ပါသည်။ သည်နေရာမှာ ပင် ယခင်အကြိမ်က ဂျင်းပီယေးသည် မွန်စီယာလက်ဘလွန်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။

ဧည့်ခန်းကြီးမှာ အံ့အံ့ပျူပျူကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူတို့သည် ကွေ့ဝိုက်တက်ရသော နေရာကားဖြင့် ပထမထပ်သို့ တက်လာကြ၏။ နောက်သူတို့ အခန်းတံခါးထိပ်ရှိ သူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဂျင်းပီယေး၏ဘဝသည် ယခင်တစ်ခါ

ဤအခန်းတံခါးပေါက်ဝတွင် ရုပ်စောင့်နေခဲ့ရချိန်နှင့် ဘာတွေများ ပြောင်းလဲခဲ့ပါလိမ့်။ မွန်စီယာလက်ဘလွန်ကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ မွန်စီယာလက်ဘလွန်သည် အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ခပ်သွယ်သွယ်၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ မျက်မှန်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် မီးသွေးရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားရာ ဘတ္တလာတစ်ဦးနှင့် တူလှပေသည်။

သူသည် ဂျင်းပီယေးတို့နှစ်ဦးအား နောက်ဘက်အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ၎င်းအခန်းထဲမှာပင် ယခင်အခါက ဂျင်းပီယေးကို မေးမြန်းစစ်ဆေး စိစစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အခန်းကြီးမှာ ပြတင်းပေါက်ရှည်များဖြင့် တစ်ချိန်တစ်ခါက ခမ်းနားသော ဧည့်ခန်းတစ်ခုဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိပေသည်။ ယခုအခါတွင်ကား နိုင်လွန်ကော်စောခင်းထားပြီး ရိုးရိုးရုံးသုံး စားပွဲတစ်လုံး၊ ပလတ်စတစ်ကုလားထိုင်များဖြင့်သာ ဧည့်ခန်းအသွင်ဆောင်၍ နေပေ၏။

‘ဒီမှာ ခဏ စောင့်နေကြဦးနော်’

လက်ဘလွန်၏အသံမှာ ငြိမ်သက်ခြောက်သွေ့ တင်းမာနေ၏။ သူ၏ လေယူလေသိမ်းကို နားထောင်ရခြင်းအားဖြင့် လက်ဘလွန်ဆိုသည့် နာမည်သည်လည်း ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ နာမည်အစစ်အမှန် မဟုတ်တန်ရာကြောင်း သိသာလှပေသည်။ လက်ဘလွန်သည် တခြားတံခါးပေါက်တစ်ခုမှ အတွင်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ပလတ်စတစ် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်၍ထိုင်၏။ ရောင်းကမူ မထိုင်တော့ဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ဂျင်းစိတ်ထဲတွင် ဤအခန်းမှာပင် လက်ဘလွန်၏ ခြေသံခြောက်သွေ့သွေ့အသံက သူ့အား ‘မင်းဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပါတီကို ငယ်စဉ်ကတည်းက သစ္စာစောင့်သိ ရှိသေ့ခဲ့တဲ့ လူဖြစ်တယ်၊ မင်းရဲ့အနေအထား၊ မင်းမိဘရဲ့ အစဉ်အလာတွေအားလုံးအရ ပါတီအတွက် အရေးကြီးတဲ့နေရာက စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်’ဟု ပြောဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့အပေါ် ပါတီက အထင်အမြင်ကြီးနေခြင်းများ ဂျိန်းကြောင့် ယုတ်လျော့ပျက်စီးသွားနိုင်ခြင်းတော့ မရှိတန်ရာဟု တွေးနေမိ၏။

လက်ဘလွန်သည် အခန်းထဲသို့ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့်အတူ ပြန်၍ဝင်လာကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တံခါးပေါက်ဝမှာရပ်၍ လက်ဘလွန်က ဂျင်းပီယေးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ နောက်မှပါလာသူသည် ဂျင်းအား စူးစူးဝါးဝါး ဖိုက်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်မှာ ဂျင်းအား သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲသို့ စွဲစွဲမြဲမြဲရောက်ရှိသွားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ဂျင်းကလည်း ထိုလူကို တည့်တည့်ပင် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူသည် အ

ကောင်ထွားထွား ရင်အုပ်ကားကားနှင့် ဘောလုံးသမားတစ်ဦးနှင့် တူလှပေသည်။ သူ၏ ဆံပင်များသည် နံဘေးဘက်တွင် အတော်ရှည်နေပြီး ထိပ်ဘက်ကမူ ခပ်ပါးပါးဖြစ်နေ၏။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးများမှာ အဖျားဘက်တွင် ကုပ်ဆင်း၍နေ၏။ သူသည် အစိမ်းရောင် ကော်ဂွီရှင်းဂျာကင်တစ်ထည်ကို ဝတ်ထား၏။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူသည် ခေါင်းတစ်ချက်ငြိတ်ပြပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွား၏။

လက်ဘလွန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထွက်သွားသောအခါ အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲနောက်မှကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ

ကျုပ်တို့တစ်တွေ တော်တော်ဒုက္ခရောက်သွားခဲ့တယ်

ဪ လက်စသတ်တော့ ဂျိန်းအကြောင်း မဟုတ်ပါလားဟု တွေးမိသွားပြီး ဂျင်းပီယေး စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

လက်ဘလွန်က

မောင်ရင်တို့ အသိုက်အဝန်းထဲမှာ စီအိုင်အေက သူလျှို့တစ်ယောက်ရှိနေတယ်

ဂျင်းပီယေးက တအံ့တဩနှင့်

ဘုရား... ဘုရား...

လက်ဘလွန်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့်

အဲဒါက ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ရင်တို့ အသိုက်အဝန်းထဲမှာ အမေရိကန် ခေါင်းတစ်ယောက် ရှိနေတာဟာ ဘာမှအံ့ဩစရာမရှိဘူး။ တခြား အစွဲရေးစပိုင်၊ တောင်အာဖရိကစပိုင်၊ ပြင်သစ်စပိုင်တွေလည်း ရှိနေမှာပဲ။ လူငယ်ကျောင်းသား နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုထဲမှာ သူတို့ရဲ့စပိုင်တွေ လွှတ်ထားတာဟာ ဘာမှမဆန်းပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဘက်ကလည်း ရှိတာပဲမဟုတ်လား

ဂျင်းပီယေးက

ဘယ်သူများပါလိမ့်

လက်ဘလွန်က

မင်းပဲလေ

အိုး

ဂျင်းပီယေးသည် ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသွား၏။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ခေါင်းတစ်ယောက်ဟု တစ်ခါမှမတွေးမိခဲ့။ သို့သော် *ပါတီအတွက် လျှို့ဝှက်စွာ ဘာဝန်ထမ်းနေသောသူ* ကို စပိုင်ဟု မခေါ်လျှင် ဘယ်လိုခေါ်စရာများ ရှိပါဦးမည်နည်း။ သူသည် သိလိုစိတ်ဖြင့်

ဒါဖြင့် စီအိုင်အေရဲ့စပိုင်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ

လက်ဘလွန်က

အီလစ်သေလာဆိုတဲ့လူပဲ

ဂျင်းပီယေးသည် အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩသွားမိရာ ထိုင်နေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ သူက

အီလစ် ဟုတ်လား

လက်ဘလွန်က

မင်း သူ့ကိုသိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်

ပီကေးကမူ အံ့ဩမှုပျောက်ဟန် မတူသေး။

အီလစ်က စီအိုင်အေရဲ့စပိုင်...

လက်ဘလွန်က အေးဆေးစွာဖြင့်

ထိုင်စမ်းပါ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ပြဿနာက သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာပါ

ဂျင်းပီယေးကမူ တွေးနေ၏။ အကယ်၍ ဂျိန်းသာ ဤအကြောင်းမှန်ကို သိ သွားပါက ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို ချက်ချင်းစွန့်ခွာလိုက်မည်ဖြစ်၏။ ပါတီက ဂျိန်းအား ထိုအကြောင်း သူ ဖွင့်ပြောခွင့်ပေးပါမည်လား။ ခွင့်မပေးပါက ဂျိန်းတစ်ယောက် တစ်နည်းနည်း တစ်လမ်းလမ်းဖြင့် သိသွားနိုင်ပါ့မလား။ သိသွားပါက ဂျိန်းယုံပါ့ မလား။ အီလစ်ကကော မငြင်းပေဘူးလား။

ထိုအချိန်၌ လက်ဘလွန်က စကားများ ပြောနေပါသည်။ ဂျင်းပီယေးသည် သူ့အတွေးကို ဘရိတ်အုပ်၍ လက်ဘလွန်၏စကားများကို အာရုံပြုလိုက်ရ၏။

လက်ဘလွန်က

ကျုပ်ကိုရောက်သွားရတဲ့ ဒုက္ခက အီလစ်က ကျုပ်တို့လူတချို့ကို ထောင် ချောက်ဆင်ဖမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့လူတစ်ယောက် ပါသွား ခဲ့တယ်

ထိုအခါမှ ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးရုံတန်းက ရောင်းပြောခဲ့သော စကားများက ပြန်၍အမှတ်ရ၏။ ရောင်း၏စကားထဲတွင် ရာမီကော့စကွန် အဖမ်းခံရကြောင်းပဲ သည်။ သို့နှင့်

ရာမီဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေးကြီးတဲ့လူလား

ရာမီ မဟုတ်ပါဘူး

ဒါဆိုရင် ဘယ်သူပါလိမ့်

ဘယ်သူဆိုတာ မောင်ရင်သီစရာ မလိုပါဘူး

• ဗျာ... ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ဒီကိုခေါ်လာကြရတာတဲ့ •
• ပါးစပ်ပိတ်ပြီး နားထောင်စမ်း •

လက်ဘလွန်သည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ တစ်ချက်ဟောက်လိုက်၏။ ဂျင်းပီယေး
စိတ်ထဲတွင် လက်ဘလွန်အပေါ်၌ ကြောက်စိတ်ဝင်လာလေသည်။ လက်ဘလွန်ကမူ
ဆက်၍

• ကျုပ်ဟာ မောင်ရင်နဲ့သိကျွမ်းတဲ့ မောင်ရင်တို့မိတ်ဆွေ အီလစ်ကို မတွေ့မဆုံ
ဖူးဘူး၊ ကျုပ်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ရောင်းကလည်း မတွေ့မဆုံဖူးဘူး၊ ဒီတော့ အီလစ်ဟာ
ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်တို့မသိကြဘူး၊ မောင်ရင်ကတော့ သိတယ်၊ ဒါကြောင့်
မောင်ရင်ကို ဒီအခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတာပဲ၊ အီလစ် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မောင်ရင်
သိသလား •

• သိပါတယ်၊ အယ်စင်းနီကွန်မီဒိုင်းအရပ်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရဲ့ အပေါ်
ထပ်မှာ နေပါတယ် •

• သူ့အခန်းက လမ်းဘက်ကို လှမ်းမြင်နိုင်သလား •

ဂျင်းပီယေးက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။ သူသည် အီလစ်အခန်းသို့ တစ်ခေါက်
သာ ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ အီလစ်သည် သူ့အခန်းသို့ မိတ်ဆွေများကို မကြာခဏ
ဖိတ်ခေါ်လေ့ရှိသူတစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ နောက် သူက

• မြင်ရတယ် ထင်တာပဲ •

• မသေချာဘူးလား •

• ကျုပ် စဉ်းစားပါရစေဦး •

ဂျင်းပီယေးသည် တကယ်ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေရ၏။ အီလစ်၏အခန်းသို့ သူ
ရောက်ဖူးသွားချိန်မှာ ညအခါဖြစ်သည်။ ဂျိန်းနှင့် အဖော်တစ်စုတို့အပါအဝင်ဖြစ်
သည်။ သူတို့အားလုံး ဆော့ဘွန်းမှာ ရုပ်ရှင်ပွဲတစ်ပွဲကြည့်ပြီးအပြန် အီလစ်အိမ်သို့
သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က လိုက်လာသူအားလုံးကို အီလစ်က ကော်ဖီဖျော်
တိုက်သည်။ အခန်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးဖြစ်ပြီး ဂျိန်းသည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုခု
ဘေးကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်နေခဲ့၏။ သို့နှင့်

• မှတ်မိပြီ မှတ်မိပြီ၊ ပြတင်းပေါက်က လမ်းဘက်ကို မျက်နှာပြုထားတယ်၊
နေပါဦး၊ အဲဒါက ဘာအရေးကြီးလို့လဲ •

လက်ဘလွန်က

• အရေးကြီးတာပေါ့၊ အဲဒီပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မောင်ရင်က အချက်ပြနိုင်
တာပေါ့ •

ဗျာ... ကျွန်တော်က ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုအချက်ပြရမှာလဲ
 လက်ဘလွန်သည် ဂျင်းပီယေးကို မကျေမနပ် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။
 ဂျင်းပီယေးက မျက်လွှာချလိုက်ပြီး

ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်

လက်ဘလွန်သည် ခဏမျှ ချင့်ချိန်နေပုံရ၏။ နောက်မှ အတော်တိုးတိတ်သော
 လေသံဖြင့် ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာကမူ ဘာမှ ခံစားမှုရှိပုံမရ။

*ကျုပ်တို့ကလည်း မောင်ရင့်ကို ဒီလိုနေရာမှာ အသုံးချရတဲ့အတွက် စိတ်မ
 ကောင်းပါဘူး၊ မောင်ရင့်က ဒီလိုအလုပ်မျိုး အရင်ကလည်း မလုပ်ဖူးခဲ့ဘူးလေ၊
 ဒါပေမယ့် အီလစ်ဆိုတဲ့လူကို မောင်ရင့်က သိနေတယ်၊ သိတဲ့လူကလည်း လော
 လောလတ်လတ် ကျုပ်တို့အထဲမှာ မောင်ရင့်ပဲရှိနေတယ်လား၊ ကျုပ်တို့ လုပ်ရမယ့်
 အလုပ်ကလည်း အမြန်ဆုံး မလုပ်ရင် အခြေအနေက ပြောင်းသွားနိုင်တယ်လေ၊
 ဒီတော့ သေသေချာချာနားထောင်ပါ၊ ဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မောင်ရင့်လေး
 သူ့အခန်းကိုသွား၊ သူ့ရှိရင် ဝင်တွေ့၊ အကြောင်းကတော့ မောင်ရင့်ဘာ ဟမောင်ရင့်
 စဉ်းစားပြီးရှာပေါ့၊ အထဲရောက်ရင် ပြတင်းပေါက်ကိုသွားပြီး ရပ်လိုက်၊ အောက်က
 လမ်းပေါ်မှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ ရောင်းမြင်သာအောင် လုပ်လိုက်ရုံပဲ*

ရောင်းသည် မိမိနာမည်ကို စကားပိုင်းထဲမှာ ထည့်ပြောသံကြားလိုက်ရသော
 ခွေးတစ်ကောင်ပမာ ခေါင်းထောင်ကြည့်၏။

ဂျင်းပီယေးက

တကယ်လို့ အီလစ်မရှိရင်ကော

*မရှိသေးရင် အခန်းနားနီးချင်းကို စကားစမြည်ပြော၊ မေးကြည့်၊ သူ ဘယ်သွား
 သလဲ၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ မေးပေါ့၊ ထွက်သွားတာ မကြာသေးဘူး ပြန်လာ
 မယ်ဆိုရင် စောင့်နေ၊ သူပြန်လာတဲ့အခါကျရင် စောစောက ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း
 အခန်းထဲဝင်၊ ပြတင်းပေါက်ကရပ်ပြ၊ အောက်ကစောင့်နေတဲ့ ရောင်းက မောင်ရင့်
 ကိုမြင်တာ သေချာပါစေ၊ တစ်ခုရှိတာက မောင်ရင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် အီလစ်မရှိဘူး
 ဆိုရင် ပြတင်းပေါက်နား သွားမရပ်နဲ့၊ နားလည်ရဲ့လား*

ဂျင်းပီယေးက

*ခင်ဗျား ဘာလုပ်စေချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်
 ဘာကြောင့် လုပ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာပဲ နားမလည်တာ*

ဘာကြောင့်ရမှာလဲ၊ အီလစ် ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲဆိုတာ သိရအောင်လို့ပေါ့

သိတော့ ဘာဖြစ်လဲဟင်

လက်ဘလွန်က အဖြေပေးလိုက်၏။ ထိုအဖြေမှာ ဂျင်းပီယေး မမျှော်လင့်သော
အဖြေပင်ဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် အသည်းအေးသွား၏။

အဖြေကား...

ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူ့ကို အပျောက်ရှင်းပစ်ရမှာပေါ့
ဟူသတည်း။

(၃)

ဂျိန်းသည် အီလစ်၏စားပွဲသေးသေးကလေးပေါ်သို့ အခင်းဖြူကလေးတစ်ခု ခင်းလိုက်၏။ ပြီးမှ ပန်းကန်နှစ်ချပ်ချ၊ မုန့်တချို့ချသည်။ လက်ဆေးကန်၏ အောက် ဘက်ဗီရိုထဲမှ ဝိုင်တစ်ပုလင်းတွေ့ရာ ထုတ်ပြီးတင်ထားလိုက်ပြန်၏။ သူမမြည်းစမ်း ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးသော်လည်း အီလစ်ကိုစောင့်လိုက်ပါဦးမည်လေဟု သည်အတိုင်းပင် ထားလိုက်၏။ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်၊ ဆားပန်းကန်၊ ငရုတ်ကောင်းဘူးနှင့် စက္ကူလက်သုတ် ပဝါများပါ အဆင်သင့်ချထားလိုက်၏။

ချက်ပြုတ်ခြင်းကို ခုကတည်းက စထားလိုက်လျှင် ကောင်းမည်လားဟု ပထမတွေးမိသေး၏။ နောက်သော်ကား ကိုယ့်အလှည့်အဟုတ်ဘဲဟု တွေးကာ အီလစ်တာဝန်ပဲဟုဆိုကာ ပြန်ထားလိုက်ပြန်၏။

ဂျိန်းသည် အီလစ်၏အခန်းကို သဘောမကျပေ။ အခန်းများ ရှင်းလွန်း၊ အ ထီးကျန်နိုင်လွန်း၊ ပုဂ္ဂလိက မဆန်လွန်းဘဲရှိသည်ဟု ဂျိန်းထင်၏။ ပထမဆုံးအကြိမ် ထိုအခန်းလေးကို ဂျိန်းတွေ့ရသောအခါ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြသွားခဲ့ရဖူးသည်။

ဂျိန်းသည် ဖော်ရွေခင်မင်ဖွယ်ရာကောင်းသော၊ စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်ပြီးသော အမျိုးသားနှင့်တွဲခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနေထိုင်ရာအခန်း သည် အခန်းရှင်၏ စရိုက်လက္ခဏာအတိုင်း နေမွေဖွယ်ကောင်းသော အခန်းမျိုးဖြစ် ငယ်ရာ၏ဟု ယူဆထားခဲ့မိသည်။ အတွေ့အကြုံရှိပြီး ယခင်ကလည်း ချမ်းချမ်းသာ သာနေဖူးသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သီးသီးသန့်သန့်ကလေးဖြစ်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့မိ၏။

သို့သော် ပကတိရှင်းလင်းလှသော အခန်းကိုကြည့်၍ မည်သူမှ ဤအခန်းရှင်သည် အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲမှာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော စစ်သားဖြစ်သည်။ ကျောင်းဘောလုံးအသင်းတွင် ကပွဲတိုက်အဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်ဟု တွေးမိနိုင်စရာအကြောင်းမရှိချေ။

အခန်းနံရံဖြူဖြူများကို တွေ့ကရနံရံကပ်ပိုစတာများ ကပ်ထားပုံရ၏။ ပန်းကန်များမှာလည်း အပေါ်စားဆိုင်မှ ဝယ်ထားပုံရပြီး ချက်ပြုတ်သည့် အိုးခွက်များမှာလည်း အပေါ်စားများဖြစ်ပေသည်။ စာအုပ်စင်မှာရှိသော စက္ကူဖြူးစာအုပ်များတွင်လည်း လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်းမရှိ။ အီလစ်သည် သူ၏ ဂျင်းဘောင်းဘီများ၊ ဆွယ်တာများကို ခုတင်အောက် ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲသို့ သေတ္တာထဲမှာ ထိုးထည့်ထား၏။

အီလစ်၏ အမှတ်တရပစ္စည်းများ ဘယ်မှာရှိပါလိမ့်၊ ကျောင်းတန်းက ရီပိုကတ်ပြားလို ပစ္စည်းမျိုး၊ တူ တူမတို့၏ ဓာတ်ပုံများ၊ သူတန်းဖိုးထားသည့် အသည်းကွဲဟိုတယ် စာအုပ်မျိုး၊ မိသားစု သဘောဆောင်သည့် ပုဂ္ဂလိကသဘောဆောင်သည့် ဘာပစ္စည်းများမှမရှိ၊ မတွေ့ရ။

အခန်းထဲတွင် မည်သည့် အရေးကြီးပစ္စည်းမှမရှိ။ အခန်းထဲမှ ပစ္စည်းများ အားလုံးသည် တသီးပုဂ္ဂလ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ပြသည့်လက္ခဏာ လုံးဝမရှိ။ ဘုံပိုင်ပစ္စည်းလိုဟာမျိုးတွေချည်းပဲ ရှိနေ၏။

ဤအခန်းကား လျှို့ဝှက်သောအခန်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ ဘယ်လိုလူဟု ထုတ်ဖော် မပြောလိုသူတစ်ဦး၏အခန်း။ မိမိ၏ခံစားမှုကို တခြားတစ်ပါးသူနှင့် မျှဝေခံစားလိုပုံ မရသည့် လူမျိုးနေထိုင်သည့်အခန်းဖြစ်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လာ၏။ အီလစ်သည်လည်း ဤအခန်းလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါကလား။ အေးစက်စက်နှင့် လျှို့ဝှက်တတ်သူပါတကား။

တွေးကြည့်တိုင်း မယုံကြည်နိုင်လောက်စရာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အီလစ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော လူမျိုးဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ခေါင်းကို အမြဲမတ်မတ်ထား၍ လမ်းလျှောက်တတ်သူဖြစ်ပြီး၊ လောကတစ်ခုလုံး၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်ခဲ့ရပုံ မရသူမျိုးဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ရာထဲကျ ငြိမ်တော့လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ချစ်တတ်သူ ချစ်ဖော်ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ ဂျိန်းသည် အီလစ်ကဲ့သို့ အိပ်ဖော်ကောင်းတစ်ဦးကိုမှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

သို့သော် ဂျိန်းသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံတွေ့ဖူး၏။ အိပ်ရာထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ အသောက်ဆိုင် တစ်ခုခုမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အီလစ်တစ်ယောက် ဆုံ့ဆုံ့ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမောနေရာမှ၊ အားပါးတရ စကားပြောနေရာမှ၊ မျက်ခွံ

တွန့်အောင် တစ်စုံတရာစဉ်းစားနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ တစ်စုံတစ်ရာသို့ ပြောင်းလဲသွား တတ်ပုံများကိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်နှင့် အီလစ်သည် စောစောက ပျော်တတ်သူ၊ ချစ် တတ်သူပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့။ အတွေးအမြင် ကျယ်ပြန့်သောပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဟုတ်ချင် တော့ဘဲ အဓိပ္ပာယ်ရှာရန် ခက်ခဲလှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွား တတ်ပေသည်။

ဤသို့ပြောင်းသွားသည်နှင့် အီလစ်သည် သူမကို အပြင်လူတစ်ယောက်ဖြစ် သွားစေ၏။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်သွားစေ၏။ သူ၏ သီးသန့်ကမ္ဘာထဲသို့ မလိုလားဘဲ ဝင်လာသူတစ်ဦးပမာ ခံစားစေ၏။ အီလစ်၏ ပြောင်းလဲမှုမှာ တိမ်ညို တိမ်ပုပ်နောက်သို့ ပုန်းကွယ်ဝင်သွားသော နေမင်းနှင့်တူလှပါ၏။

ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို ပစ်ခွာရတော့မည်ကို သိနေ၏။ ဂျိန်း သူ့ကိုချစ်ပါသည်။ ချစ်သည်မှ အကန့်အသတ်မရှိသော အချစ်မျိုးနှင့်ချစ်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အီလစ်ကမူ ဂျိန်းအပေါ်၌ ထိုကဲ့သို့ ပြန်လည်ချစ်နိုင်ပုံမရချေ။ အီလစ်သည် သုံး ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဤအရွယ် ဤအချိန်မှ ချစ်တတ်ခြင်းမရှိပါက နောက် နောင် မျှော်လင့်ချက်သိပ်မရှိချေ။

ဂျိန်းသည် ဆိုဖာပေါ်သို့ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူမယူလာခဲ့သော အောက်ဇပ်ဗား သတင်းစာကိုဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။ သတင်းစာကို ဤအခန်းသို့အလာ လမ်းထောင့်မှ သူမ ဝယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် အာဖဂန်နစ္စတန် သတင်းက ပြူးပြူးပြေပြေပါနေ၏။ အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံကို လိုက်သွားခြင်းသည် အီလစ်ကိုမေ့ ပျောက်သွားစေရန် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းများ ဖြစ်လေမလားဟု ဂျိန်းတွေးမိ၏။

ထိုအတွေးသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပေသည်ဟု ချက်ချင်းထင်သွားမိ ၏။ ဂျိန်းသည် ပါရီမြို့ကိုချစ်သည်မှန်သော်လည်း သူမ၏အလုပ်သည် ထွေထွေပြား ပြားရှိလှပေသည်။ သို့သော် ဂျိန်းသည် ထိုထက်မကသော လှုပ်ရှားမှု၊ အတွေ့အကြုံ ဇွန်စားမှုတွေကို လိုချင်သေးသည်။ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲကိုလည်း တစ်တပ်တစ် အား ဝင်ခွဲလိုက်ချင်သေး၏။ ဂျိန်းသည် မကြောက်ပါ။

ဂျင်းပီယေးက ဆရာဝန်များသည် ရှားရှားပါးပါး တန်ဖိုးရှိသူများဖြစ်၍ တိုက် ပွဲဖြစ်ပွားရာအရပ်များသို့ စေလွှတ်မည်မဟုတ်ပါဟု ပြောရှာ၏။ မတော်တဆ ဗုံးထိ မှန်တာမျိုး၊ ကျည်သင့်တာမျိုးတော့ ရှိနိုင်သေးသည်ပင်။

သို့သော် ထိုကိစ္စမျိုးသည်လည်း ပါရီက ကားသမားအမောင်းသရမ်းသူများ လက်ချက်နှင့် အတိုက်ခံရနိုင်မည့် ဘေးထက်ပိုပြီး အသက်အန္တရာယ် ကြီးမားသည်

ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဂျိန်းသည် အာဖဂန်နီစတန် တော်လှန်ရေးသမားတို့၏ နေထိုင်စားသောက်ပုံမှ အစ ဘဝကိုနားလည်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ဂျင်းပီယေးအား

‘အာဖဂန်နီစတန် တော်လှန်ရေးသမားတွေဟာ ဘယ်လိုဝတ်စားဆင်ယင်ကြသလဲ၊ သူတို့အဝတ်တဲတွေသိုးပြီး နေကြသလား၊ သူတို့ အိမ်သာတွေဘာတွေ သုံးကြသလားဟင်’

ဂျင်းပီယေးက

‘ဘယ်... သူတို့အိမ်သာသုံးကြမှာလဲ၊ အိမ်သာမရှိဘူး လျှပ်စစ်မီးမရှိဘူး၊ ဝိုင်အရက်မရှိဘူး၊ သွားစိုက်ဆရာဝန်မရှိဘူး၊ စာတိုက်မရှိဘူး၊ စာပို့သမားမရှိဘူး၊ တယ်လီဖုန်းမရှိဘူး၊ စားသောက်ဆိုင်မရှိဘူး၊ ကြော်ငြာမရှိဘူး၊ ကိုကာကိုလာ မရှိဘူး၊ ရာသီဥတု ကြေညာချက်မရှိဘူး၊ အစုရှယ်ယာဈေးကွက်မရှိဘူး၊ အခမ်းအနားပြင်ဆင်မှုမရှိဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနီမရှိဘူး၊ ဖက်ရှင်ပွဲမရှိဘူး၊ ညစာပါတီပွဲမရှိဘူး၊ တက္ကဆီကားမရှိဘူး၊ ဘတ်စ်ကားတန်းစီတက်စရာမရှိဘူး’

‘တော်ပါတော့ရှင်’

ဂျိန်းက ဝင်၍တားလိုက်ရ၏။ သို့မဟုတ်ပါက ဂျင်းပီယေး၏ မရှိစာရင်းမှာ တစ်နာရီနှင့် ဆုံးတော့မည်မထင်ပါ။ ဂျိန်းက မကျေမနပ်နှင့်

‘သူတို့ဆီမှာ ဘတ်စ်ကားတို့ တက္ကဆီကားတို့တော့ ရှိရမှာပေါ့’

ဂျင်းပီယေးက ခေါင်းခါပြပြီး

‘တောဘက်မှာ ဘယ်ရှိမလဲ၊ ကျုပ်သွားမယ့် အရပ်က ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ တစ်နေရာက သူပုန်ခြေကုတ်စခန်းဖြစ်တဲ့ ‘ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြား’ လို့ခေါ်တယ်လေ၊ ဒီနေရာက ရှုရှားတွေပုံးမကြခင်ကဆိုရင် တကယ်ကို ခေါင်တဲ့နေရာပဲ’

ဂျိန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ သေချာနေ၏။ သူသည် နှုတ်ခမ်းနီမရှိဘဲ၊ ရေအိမ်မရှိဘဲ၊ ရာသီဥတု ကြေညာချက်မရှိဘဲ နေနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဂျင်းပီယေးက အာဖဂန်နီစတန်တွင် သူတို့၏ အသက်လုံခြုံရေးအန္တရာယ်ကို လျှော့၍တွက်ထားပုံရသည်ဟု ထင်၏။ သူတို့သည် တိုက်ပွဲနယ်မြေနှင့်ဝေးရာမှာ နေထိုင်ရသည်ဟုဆိုသော်လည်း ဂျင်းပီယေး ထင်ထားသလို အသက်ဘေးနှင့်ဝေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့ အသက်အန္တရာယ် နီးလွန်းနေခြင်းအတွက် ဂျိန်းနောက်တွန့်မသွားပါ။

သူမ၏အမေသာ ထိုကိစ္စကိုကြားရပါက လန်ဖျားဖျားပြီး ကြောင်သွားနိုင်လောက်ပေသည်။ သို့သော် သူမ၏ဖခင်ကြီးသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေခဲ့ပါသေးက သူမအား

သမီးလေးဂျင်နီ ကံကောင်းပါစေ ဟု ဆုတောင်းပြီး စေလွှတ်လိုက်မည်ပဲဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဂျိန်း၏ဖခင်သည် လောက၌၊ လူ့ဘဝ၌ ထိုက်ထိုက်တန်တန်တစ်စုံတစ်ခုကို လုပ်သွားနိုင်ခဲ့ဖို့လိုသည်ဟု ယုံကြည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဂျိန်း၏ဖခင်ကြီးသည် ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဝင်ငွေမကောင်းခဲ့။ ငွေများများမရခဲ့။ ဖခင်ကြီးသည် ဘယ်မှာပဲရောက်ရောက်၊ ဝါဆောမြို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုင်ရိုမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စင်ကာပူမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ငွေမများခဲ့။

သူတို့မိသားစု အများဆုံးနေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ရိုဒီးရှားပြည်တွင်ဖြစ်ပါ၏။ ဖခင်ကြီးသည် အဓိကအားဖြင့် ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသား၊ ငွေမတတ်နိုင်သူများကို ဆေးကုပေးခဲ့ရာ ပိုက်ဆံမပေးနိုင်သူ လူနာများက သူ့ထံမှာအစုလိုက် အပြုံလိုက်လာ၍ ကုလေ့ရှိကြရာ ထိုလူနာများ များလွန်းသောကြောင့် ပိုက်ဆံပေးမည့်လူနာများ ရှိသွားခဲ့ပေသည်။

ဂျိန်း၏ အတွေးများသည် လှေကားထက်မှ တက်လာသောခြေသံကြောင့် ရပ်တန့်တုံ့ဆိုင်းသွားရလေသည်။ တကယ်တမ်းတော့ ဂျိန်းသည် ဖွင့်ထားသော သတင်းစာထဲမှ သုံးလေးကြောင်းသာ ဖတ်မိရသေးကြောင်း သတိထားမိ၏။ ဂျိန်းသည် ခေါင်းထောင်ပြီးနားစွင့်လိုက်၏။ လှေကားပေါ်တက်လာသည့်ခြေသံကား အီလစ်၏ ခြေသံဟုတ်ပုံမရ။ သို့သော် အခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းတံခါးကိုတော့ခေါက်သည်။

ဂျိန်းသည် လက်ထဲမှသတင်းစာကို ချထားလိုက်ပြီး တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည်။

တံခါးဝတွင် ဂျင်းပီယေးရပ်နေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည်လည်း ဂျိန်းကိုတွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ဂျိန်း အံ့ဩသွားသလို အံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။ သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြောင်၍ကြည့်နေကြ၏။ ခဏအကြာတွင်မှ ဂျိန်းက

ရှင် သိပ်အံ့ဩသွားသလားဟင်

ဟုတ်ပါတယ်

ဂျင်းပီယေးက ပြုံး၍ပြသည်။ ဂျိန်းက လမ်းပေးရမ်း

ကျွန်မ ရှင်အကြောင်းကို အခုပဲစဉ်းစားနေသေးတာ၊ ဝင်ခဲ့လေ

ဂျင်းပီယေးသည်အခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပြီးနောက်နံဘေးနဘီသို့လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

အီလစ် မရှိဘူးလား

ဂျိန်းက

မရှိဘူး၊ ခုပဲ လာတော့မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုထိုင်စောင့်နေတာပဲ၊ ထိုင်လေ

ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ မြင့်မားသော ကိုယ်လုံးရှည်ရှည်ကြီးကို ငုံ့ချ၍ ဆိုဟာ ပေါ်တွင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ တွေးမိ၏။ ယခုမှသာတွေးမိသည်မဟုတ်ပါ။ ထိုအတွေးကား သူမ တွေ့ဖူးသူများထဲတွင် ဂျင်းပီယေးသည် အချောဆုံးအမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည် ဆိုခြင်းပင်တည်း။ ဂျင်းပီယေး၏ မျက်နှာမှာ အချိုးကျပြောပြစ်လှပေသည်။ နဖူးမြင့် မြင့် နှာတံပေါ်ပေါ်ဖြစ်သည်။ အရည်ရွန်းလှဲသော အညှိရောင်မျက်လုံးအစုံရှိသည်။ လှပသော နှုတ်ခမ်းကို ညှိမှောင်မှောင် မှတ်ဆိတ်နှုတ်ခမ်းမွှေးတို့က တစ်ဝက်တစ် ပျက်ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။

ဂျင်းပီယေး၏ အဝတ်အစားမှာ ဈေးပေါပေါထဲမှ ဖြစ်သော်လည်း ကျကျနန ငွေးချယ်ဝယ်ယူထားသူများ သိသာလှ၏။ ပြီးနောက် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားဆင်ယင် ထားပုံမှာ ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာပင် မနာလိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးအား သေဘောကျပါသည်။ ဂျင်းပီယေး၏ အကြီးမားဆုံး အပြစ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ပြီးထင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စ၌မူ ဂျင်းပီယေး သည် သိသာလွန်းလှသဖြင့် အကြွေးလွန်နေသော ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။ ဂျင်းပီယေး၏ တော်လှန်သောအယူအဆ၊ ခေးပညာကို အလေးအနက်ထားပုံများကို ဂျိန်းသဘောကျပါသည်။

ဂျင်းပီယေးတွင် စွဲလောက်စရာအချက်တွေ အများကြီးရှိ၏။ တွေးပုံခေါ်ပုံတို့မှာ လည်း လွန်လွန်ကဲကဲဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ ရယ်စရာပျော်စရာပင် ကောင်းလှပါ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် စကားကြုံ စကားစပ်ရလျှင် ထိုးဇာတ်ခင်း၍ မနားတမ်း ဆယ့် ငါးမိနစ်လောက် စိတ်ဝင်စားအောင် ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်ယောက်က 'ဖြစ်တည်ခြင်းသာမူလ' ဝါဒသမား စာရေးဆရာကြီး ဂျင်းပေါလ်ဆတ်က ဘောလုံးပွဲအကြောင်း ကိုးကားပြောဆိုဖူးသည်ဟု ဆိုလိုက်ပါက ဂျင်းပီယေးသည် ဘောလုံးပွဲများအကြောင်းပေါင်းစုံကို ဖြစ်တည်ခြင်းသာမူလဝါဒီကြီး ကိုယ်တိုင်က ပြောဆိုနေသည့်အလား မနားမနေ အရှည်ကြီးပြောဆိုတတ်ပေသည်။ ဂျိန်းသည် နံဘေးမှထိုင်၍ အူနာမတတ် ရယ်မောခဲ့ရဖူး၏။

လူအများက ထိုသို့ပျော်ရွှင်မှုမျိုး၏ တခြားဘက်တွင် စိတ်ပျက်စရာများ ရှိ တတ်သည်ဟု ပြောကြားကြပါသည်။ သို့သော် ဂျိန်းအနေနှင့် ထိုစိတ်ပျက်စရာများ ရှိသည်ကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးပါ။

ဂျိန်းက စားပွဲပေါ်မှ ဝိုင်ပုလင်းကိုယူ၍

'အီလစ်ရဲ့ ဝိုင်နည်းနည်းလောက် သောက်ပါဦး'

နေပါစေ၊ နေပါစေ၊ တော်ပါပြီ

ဂျိန်းက

ဘာလဲ၊ ရှင်က မူဆလင်တိုင်းပြည်တစ်ပြည် သွားနေရမှာမို့ ခုကတည်းက အလှေအကျင့်လုပ်နေတာလား

အဲဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ

ဂျင်းပီယေး၏မျက်နှာသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ မဟုတ်။ တည်တည်ကြီးနှင့် လေးလေးလံလံဖြစ်နေ၏။ ဂျိန်းက

ရှင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ

ဂျင်းပီယေးက

ကျုပ် ခင်ဗျားကို အလေးအနက် စကားပြောစရာရှိတယ်

ဂျိန်းက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြန်၍

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကပဲ ကျွန်မကို ရှင် ပြောခဲ့ပြီးပြီလေ၊ မေ့သွားပြီလား။ ရှင်က ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေ အမျိုးသားကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ရှင်နဲ့အာဖဂန်နစ္စတန် လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်ခဲ့တာလေ၊ တော်ရုံတန်ရုံမိန်းကလေးဆိုရင် ငြင်းဖို့မလွယ်ဘူးရှင်

ဂျင်းပီယေးက

ကျွန်တော့်စကားကို အလေးအနက်ထားစမ်းပါဗျာ

ဂျိန်းက မနောက်တော့ဘဲ

ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကိုကြည့်၍

ဒီမယ်ဂျိန်း၊ ကျုပ် အီလစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အလွန်မကောင်းတဲ့သတင်းတစ်ခု ကြားလာတယ်

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးကိုပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဘာတွေများလာပြန်ပြီလဲ၊ ထိုဇာတ်လုပ်ဇာတ်တစ်ခုခင်းဦးမည်လား၊ မုသားစကားဆိုပြီး သူမကိုအာဖဂန်နစ္စတန်သို့ သူနှင့်လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောမလို့လား၊ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဟု ယူဆရ၏။ ထို့ကြောင့်

ဆိုပါဦး

ဂျင်းပီယေးက

အီလစ်ဟာ တို့သိထားသလိုလူ မဟုတ်ဘူး

ဂျင်းပီယေး ပြောဆိုနေပုံမှာ တကယ်ပဲ အလေးအနက်ကြီးရှိနေပေရာ ဂျိန်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ

*အသုဘရှင်တစ်ယောက် စကားပြောနေသလိုကြီး ပြောနေစရာမလိုပါဘူးရှင်၊

ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာတဲ့၊ ပြော'

ဂျင်းပီယေးက

'အီလစ်ဟာ သူပြောသလို ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိတဲ့ ကဗျာဆရာမဟုတ်ဘူး၊

အမေရိကန်အစိုးရအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတဲ့ လူပဲ'

ဂျိန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

'အမေရိကန် အစိုးရအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးတယ် ဟုတ်လား'

ဂျိန်း၏ ပထမဆုံးအတွေးမှာ ဂျင်းပီယေးတော့ ရေလိုက်လွဲပြန်ပြီ ဟူ၍ပင်။

ဂျိန်းက

'အီလစ်ဟာ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးတယ်လေ၊ ဘယ်မှ-

အမေရိကန်အစိုးရအတွက် အလုပ်လုပ်နေလို့လဲ'

ဂျင်းက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့်

'ကျုပ်က အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အီလစ်ဟာ တော်လှန်းရေးသမားတွေ

အပေါ်မှာ စပိုင်လုပ်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေတဲ့လူ၊ သူဟာ စပိုင်တစ်ယောက်၊

ဒီအိုင်အေအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတဲ့လူပဲ'

ဂျိန်းသည် အသံထွက်အောင် ရယ်မောပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

'ရှင် တကယ်ဆိုတဲ့လူပဲ ဂျင်း၊ ကျွန်မကို အဲဒီစကားပြောတဲ့အတွက် ကျွန်မ

သူ့ကိုပစ်ပြီး ရှင့်နောက်လိုက်မယ် ထင်လို့လား'

ဂျင်းပီယေးကမူ မျက်နှာပြောင်းမသွားပါ။ သူက

'ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာပါ ဂျိန်း'

'မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ အီလစ်ဟာ စပိုင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ မသိဘဲနေ

ပါ့မလား၊ ကျွန်မ သူ့နဲ့အတူနေတာပဲ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီပဲ'

'ဒါပေမယ့် ဂျိန်း၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးဘူးမဟုတ်လား'

'တွေးမိတာ မတွေးမိတာက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သူ့ကိုသိပါတယ်'

ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားနေမိ၏။ တကယ်တမ်း၌မူ

အီလစ်ကို သူမ ဧကန်ဧက သေသေချာချာ သိသည်မထင်တော့။ သို့သော် သိတန်

သလောက်တော့ တစ်နှစ်နီးပါး အတူနေရာသူတစ်ဦးအဖြစ် သိသည်။ အီလစ်သည်

ဘယ်နည်းနှင့်မှ ကလိန်ကလက် လူစားမျိုးမဟုတ်နိုင်။ ဆိုးဆိုးရွားရွား လူစားမျိုး

မဟုတ်သည်ကား သေချာသည်။

ဂျင်းပီယေးကမူ

'တစ်မြို့လုံး သတင်းပြန့်နေတာပဲ၊ ဒီမနက် ရာမီကော့စကွန် အဖမ်းခံလိုက်ရ

တယ်လေ၊ အဲဒါ အီလစ်ကြောင့်လို့ ပြောနေကြတာပဲ

‘ရာမီက ဘာကြောင့် အဖမ်းရခံရတာလဲ’

ဂျင်းပီယေးက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး

‘အပျက်အဆီးကိစ္စတစ်ခုခုအတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါတော့ သေချာပါတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ရောင်းကလာမ္မန်ကတော့ အီလစ်လက်ထောက်ချုပ်လို့ အဖမ်းခံရတာဆို ပြီး တစ်မြို့လုံး လျှောက်ပြောနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီကိစ္စအတွက် တစ်ယောက် ယောက်က အီလစ်ကို လက်စားချေဖို့ လိုက်ရှာနေတယ်တဲ့’

‘အို... ဂျင်းပီယေးရယ်၊ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ’

ဂျိန်းသည် ပြောရင်းဆိုရင်း သဘောကျလာ၏။ သူမသည် ပြတင်းပေါက်ကို သွားပြီးဖွင့်လိုက်၏။ နောက် ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ဘက်သို့ ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက် သည်။ ထိုစဉ် ရွှေဝါရောင်ဆံပင်များရှိသည့် အီလစ် အိမ်မတ်ခါးကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက် သည်ကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။

သူမက ဂျင်းပီယေးကိုကြည့်၍

‘ကဲပါရှင်၊ ပြောရင်းဆိုရင်း သူလာနေပါပြီ၊ သူ့ရှေ့မှာသာ စောစောက လဲကြပ် စာတ်ကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါတော့’

ထိုစဉ်မှာပင် လှေကားမှတက်လာသော အီလစ်၏ခြေသံကို ကြားရ၏။ ဂျင်းပီ ယေးကမူ ဘာမှထူးခြားဟန်မရှိ။ သူက

‘ပြောမှာပါပဲ၊ ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာတာလဲ သိလား၊ ကျုပ်စောစောက ပြောတဲ့လူတွေ သူ့နောက်ကို လိုက်နေပြီဆိုတာ သတိပေးဖို့လာတာပဲ’

ဂျင်းပီယေးသည် တကယ်တမ်း တလေးတနက်ပြောနေကြောင်း ဂျိန်းရိပ်စား မိလာ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် သူ့ကြားရထားသော သတင်းကို တကယ်ယုံကြည်နေ ပုံရ၏။ အင်းလေ အီလစ်ရောက်လာသောအခါ ရှင်းလင်းသွားမှာပဲ။

ထိုစဉ် တံခါးပွင့်သွားပြီး အီလစ်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

အီလစ်ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံရ၏။ သူ့တွင် သတင်းကောင်း သတင်းထူး ပြောစရာများရှိနေပုံရ၏။ အီလစ်၏မျက်နှာမှာ နှာခေါင်းရိုးကျိုးနေသည့် နှာခေါင်း၊ စူးရဲသော မျက်လုံးပြာပြာနှင့် ပြုံးနေ၏။ အီလစ်၏ အပြုံးမျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အီလစ်က သူနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့နှစ်ယောက် ကိုများ တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားမည်လားဟု စိုးရိမ်မိသွား၏။

တံခါးဝတွင် အီလစ်သည် ခဏရပ်၍ ဂျင်းပီယေးကို မြင်သောအခါ အပြုံး သည် ယောင်ယောင်ကလေး ရပ်သွား၏။ ပြီးမှဆက်၍ ‘ဟဲလို၊ နှစ်ယောက်ပါလား’

နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး တံခါးကို သော့ခတ်ပြန်ပိတ်၏။ ဤအပြုအမူကား အီလစ်၏ လုပ်မြဲထုံးစံပင်ဖြစ်ပါ၏။ အလျှင်အလျက်ကမူ ဤသို့ အိမ်ထဲဝင်လာတိုင်း တံခါးသော့ခတ် ပြန်ပိတ်တတ်သည့်အကျင့်မှာ အတော်အကဲဆတ်လွန်းသည်ဟု ထင်ခဲ့ဖူး၏။ ယခုသော်ကား စပိုင်တစ်ယောက်သည် ဤသို့ပြုမှုမည်သာဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသွား၏။ ထိုသို့တွေးမိပြီးမှ အီလစ်အပေါ်၌ မတော်တရော်ထင်သည်ဟု ယူဆပြီး ထိုအတွေးကို အမြန်ဆုံးခေါင်းထဲမှထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ပထမဆုံးစကားပြောလိုက်သူ ဖြစ်၏။ သူက

‘သူတို့ ခင်ဗျားနောက်ကို လိုက်နေကြပြီ အီလစ်၊ သူတို့သိသွားကြပြီ၊ သူတို့ ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေကြတယ်’

ဂျိန်းသည် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေလိုက် မိ၏။ ဂျင်းပီယေး၏အရပ်သည် ပို၍မြင့်မား၏။ သို့သော် အီလစ်က ၎င်းပိုကျယ်၍ ရင်အုပ်ကားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး သည် ကြောင်နှစ်ကောင်ပမာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ချိန်ဆနေကြပုံရ၏။

ဂျိန်းက အီလစ်၏ လည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်ပြီးနမ်းလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ဟောဒီမှာ ဂျင်းပီယေးက မဟုတ်က ဟုတ်ကဇာတ်လမ်းကြီးကို လာပြော နေတယ်၊ ရှင်ဟာ စီအိုင်အေရဲ့စပိုင်တဲ့’

ဂျင်းပီယေးသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ နောက်ဘက်ခန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်ကာ အီလစ်ကိုကြည့်၍

‘အီလစ် ဂျိန်းကို ပြောပြလိုက်လေ’

အီလစ်က မျက်နှာတည်တည်နှင့်

‘မောင်ရင် ဒီစိတ်ကူးကို ဘယ်က ရလာတာလဲ’

ဂျင်းပီယေးက

‘တစ်မြို့လုံး သတင်းပြန့်နေတာပဲဟာ’

အီလစ်က လေသံမာမာဖြင့်

‘မင်း ဘယ်သူ့ဆီက ဒီသတင်းကို ရတာလဲ’

‘ရောင်းကလာမ္မန်ဆီက’

အီလစ်သည်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားသို့ ပြောင်း

လဲပြီး ဂျိန်းကိုကြည့်၍

‘ဂျိန်း ထိုင်ပါဦး’

ဂျိန်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ‘ကျွန်မ မထိုင်ချင်ဘူး’ အီလစ်က

ကိုယ် မင်းကို ပြောစရာရှိလို့

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု ဂျိန်းစိတ်ထဲမှ အော်မြည် တမ်းနေ၏။ သို့သော် စိုးရိမ်စိတ်ကမူ သူမ၏လည်ချောင်းဝအထိ ရောက်လာနေပြီ ဖြစ်၏။ သူမက *ပြောစရာရှိတာပြောပါ၊ ကျွန်မကို အထိုင်ခိုင်းမနေနဲ့*

အိလစ်သည် ဂျင်းပီယေးကိုကြည့်ပြီး ပြင်သစ်ကာသာဖြင့်

ခင်ဗျား အပြင်ထွက်သွားပါလားဗျာ

ဂျိန်းသည် ဒေါသထွက်လာ၏။

ရှင် ကျွန်မကို ဘာပြောစရာရှိနေလို့တုံး၊ ဂျင်းပီယေးပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ ပြောလိုက်ပေါ့၊ ကျွန်မကို ရှင်ဟာ စပိုင်မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာကိုပဲ ရိုးရိုး ရှင်းရှင်းပြောလိုက်စမ်းပါရှင်၊ ကြာရင် ကျွန်မရူးသွားလိမ့်မယ်

အိလစ်က *အဲဒီလောက် မလွယ်ဘူးဂျိန်း*

လွယ်လွယ်လေးပါ

ဂျိန်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းနိုင်တော့။ သူမက

ဟောဒီ ဂျင်းပီယေးက ရှင့်ကို စပိုင်လို့ပြောနေတယ်၊ ရှင်ဟာ အမေရိကန် အစိုးရအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတဲ့လူလို့ စွပ်စွဲနေတယ်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ စတွေ့ တွေ့ချင်းကတည်းက အရှက်မဲ့လောက်အောင် လိမ်ညာနေခဲ့တဲ့လူလို့ ပြောနေတယ်၊ အဲဒါအမှန်ပဲလား၊ အဲဒါမှန်သလား မမှန်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြောရှင်

အိလစ်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မှန်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ

ဂျိန်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသလားဟု ခံစားရ၏။ သူမသည် သံကုန်ဟစ်၍

ရှင် လူဆိုး၊ အလကားလူ၊ လူဆိုး

အိလစ်၏မျက်နှာသည် ပကတိကျောက်တုံးတစ်ခုပမာ လှုပ်ရှားမှုကင်းနေ၏။ သူက *ကျုပ် အဲဒီအကြောင်း မင်းကို ဒီနေ့ပဲပြောမလို့*

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ ဂျိန်းရော အိလစ်ပါ ထိုတံခါးခေါက်သံကို ဂရုမစိုက်ကြ။

ဂျိန်းက သံကုန်ဟစ်၍ *ဒါဆို ရှင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မရဲ့အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကို စပိုင်လုပ်နေတာပေါ့ဟုတ်လား၊ ကျွန်မဖြင့်ရှက်လိုက်တာရှင်*

အိလစ်က *ဒီ ပါရီမှာကျုပ်ရဲ့အလုပ်ကပြီးပါပြီ၊ မင်းကိုဆက်ပြီးလိမ့်ဖို့ မလို တော့ပါဘူး*

ဂျိန်းကမူ ခါးခါးသီးသီးဖြင့် *ရှင် အဲဒီအခွင့်အရေး မရနိုင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်တော့ဘူး*

တံခါးခေါက်သံက ထွက်လာပြန်၏။ ဂျင်းပီယေးက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် *တံခါးခေါက်နေတယ်*

အီလစ်ကမူ ဂျင်းပီယေးကို ဂရုမစိုက်။ ဂျိန်းကိုသာကြည့်၍

မင်း တကယ်ပြောတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကို မတွေ့ချင်တော့ဘူးဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး

ဂျိန်းက *ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးရောက်အောင် လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို ရှင်သိရဲ့လားဟင်*

ဂျင်းပီယေးက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

တံခါးက ခေါက်နေလို့ပြီဗျ၊ ဖွင့်လိုက်ကြဦး

ဂျိန်းက မကျေမနပ်ဖြင့်

ဘုရားရေ၊ ရှင်ကလည်း တစ်မှောင့်

ပြောရင်းဆိုရင် တံခါးဆီလျှောက်သွား၍ သော့ဖွင့်ပြီးတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ တံခါးဝတွင် ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် လူကောင်ကြီးကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။ သူသည် ကော်ဒူရွှိုင်းဂျာကင်အစိမ်းရောင်ကို ဝတ်ထား၏။ ဂျိန်းသည် ထိုလူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။ သူမက *အရေးထဲ ရှင်က ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ပြော*

ထိုစဉ်မှာပင် ထိုလူ၏လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသောသေနတ်ကိုမြင်သွား၏။ ဂျိန်းသည် ပါးစပ်ကိုဟ၍ အော်မည်ပြု၏။

ဝင်လာသူလည်း တစ်စက္ကန့်လောက် ကြောင်သွား၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသွားပုံရ၏။ သူသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ဤအခန်း၌တွေ့ရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံမရသလို ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ဂျိန်းကိုကြည့်ရာမှ ဂျင်းပီယေးကို ပြောင်းရွှေ့ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ ဖိတ်မှတ်မှာ ဂျင်းပီယေးမဟုတ်ကြောင်း သူသိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ခွပ်ထွေးသွား၏။ အကြောင်းမှာ သူသည် တစ်ဝက်ဖွင့်ထားသောတံခါးနှင့် ကွယ်နေသည့် အီလစ်ကို မမြင်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် သံကုန်အော်ဟစ်မည့်အစား တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

တံခါး သူထံသို့ပိတ်လာသည်ကို မြင်သောသေနတ်သမားသည် ခြေထောက်နှင့် ဆီးခံထားလိုက်သည်။ တံခါးရွက်သည် သေနတ်သမားခြေထောက်ကိုထိပြီး ပိတ်၍မရဘဲ ဖြစ်သွား၏။ သေနတ်သမားလည်း နောက်သို့ နည်းနည်းလန်သွား၏။

ထို့နောက် သေနတ်သမားသည် ရှေ့ကိုတိုးဝင်လိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိန်းသောအားဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ဟန်ချက်ထုတ်လိုက်ရ၏။ သူ၏ သေနတ်သည်လည်း အခန်းခေါင်မိုးသို့ ထိုးပြီးသားဖြစ်သွား၏။

သေနတ်သမားက အီလစ်ကို သတ်တော့မှာပါလားဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်မိ၏။ သေနတ်သမားက အီလစ်ကို သတ်တော့မှာပါလား။

ဂျိန်းသည် သေနတ်သမားကို ခုန်အုပ်ပြီး သေနတ်သမား၏မျက်နှာကို လက်သီး နှင့်ထု၏။ ဂျိန်းသည် အီလစ်ကိုမှန်းနေသည်မှန်သော်လည်း အီလစ်ကိုမူ မသေစေ ချင်ပေ။

သေနတ်သမားသည် စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာ အာရုံလွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ သည် သန် သော လက်ကြီးတစ်ဖက်ဖြင့် ဂျိန်းကို တွန်းဖယ်လိုက်၏။ ဂျိန်းသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ဖင်နှင့်ဆောင့်ကျသွားပြီး ထိုင်လျက်အနေအထားဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်နောက်ပိုင်းဖြစ်ပျက်ပုံများကို ပကတိရှင်းရှင်းကြီး မြင်နေရသေး၏။

သူမကိုသိမ်းရိုက်လိုက်သော လက်သည် လက်ပြန် ပြန်၍တံခါးကို တွန်းဖွင့် လိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။ သေနတ်သမားသည် သေနတ်ကိုငှေ့ယမ်းလိုက်စဉ် အီလစ် သည် ပိုင်ပုလင်းကိုမြှောက်ပြီး သေနတ်သမားခေါင်းကိုရိုက်လိုက်၏။ သေနတ်သံနှင့် ပုလင်းကွဲသံတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်းပေါ်လာ၏။

ဂျိန်း ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ သေနတ်သမား သည် လဲပြိုကျသွား၏။ အီလစ်သည် မားမားမတ်မတ်ရပ်လျက် ကျန်ရစ်၏။ သည်တော့မှ သေနတ်သမား၏ပစ်ချက်သည် လွှဲသွားကြောင်း သိရလေ၏။ အီလစ် သည် ခေါင်းငုံ့၍ သေနတ်သမားလက်ထဲမှ သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ဂျိန်းသည် ကြိုးစား၍မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အီလစ်က ဂျိန်းကိုလှမ်း၍

‘ဂျိန်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်’

ဂျိန်းက ‘မဖြစ်ပါဘူး’

ထို့နောက် အီလစ်က ဂျင်းပီယေးဘက်သို့လှည့်၍

‘လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်နှစ်ယောက်ကျန်သေးသလဲ’

ဂျင်းပီယေးသည် လမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်၍ ‘မကျန်ပါဘူး’

အီလစ်သည် အံ့သြသွားပုံရ၏။

‘သူတို့မမြင်အောင် ပုန်းနေလို့ဖြစ်ရမယ်’

အီလစ်သည် သေနတ်ကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီးနောက် စာအုပ်စင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။

နောက်ဆုတ်ကြ

အီလစ်သည် စာအုပ်စင်ကို ကြမ်းပေါ်လှဲချလိုက်၏။ စင်နောက်ဘက်တွင်အ
ပေါက်တစ်ခုပေါ်လာ၏။

အီလစ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောချင်နေပုံရ၏။ သို့သော် ပြောရန်စကားလုံးရှာ
၍ တွေ့ပုံမရတော့။ ထို့နောက် သူသည် ထိုတံခါးဝှက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
သွားလေ၏။

ခဏအကြာတွင်မှ ဂျိန်းသည် တဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွား၍ လျှို့ဝှက်တံခါး
ပေါက်ကို ငုံ့ကြည့်၏။ အောက်ဘက်တွင် အထပ်တစ်ထပ်ရှိနေသေးသည်ပင်။
၎င်းအထပ်သည် ဘာမှပြင်ဆင်ထားမှုမရှိသည့်ပြင် ဖုန်တသောသောနှင့် ဖြစ်နေ၏။
၎င်းအခန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာ ဘယ်သူမှနေထိုင်ခဲ့ပုံမရ။ တစ်ဖက်
တွင် တံခါးပေါက်တစ်ခုရှိနေပြီး ထိုတံခါးပေါက်ဟိုဘက်တွင် လှေကားထစ်များကို
မြင်နေရ၏။

ဂျိန်းသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သေနတ်သမားကား ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက်ကြီးလဲနေ၏။ သေနတ်
သမားခေါင်းတစ်ပိုက်တွင် ဝိုင်အရက်များနှင့် သွေးများရောထွေးနေ၏။ သေနတ်
သမားသည် အီလစ်ကို သူ၏ အခန်းထဲ၌ပင်သတ်ရန် ကြိုးစားကြံစည်ခဲ့သူဖြစ်၏။
ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် အမှန်တကယ်ဖြစ်မှဖြစ်ပျက်ခဲ့လေရဲ့လားဟု ဂျိန်းစိတ်ထဲမှ
သံသယပင် ဝင်လာမိ၏။ အစစ အရာရာ အားလုံးတို့သည် ဘာမှ အစစ်အမှန်မဟုတ်
တော့သယောင် ထင်လာ၏။

အီလစ်က စပိုင်။ ဂျင်းပီယေးက ထိုအဖြစ်ကိုသိသူ။ ရာမီကော့စကွန်က အ
ဖမ်းခံရသည့်အဖြစ်။

ပြီးနောက်... အီလစ်၏ လျှို့ဝှက်ထွက်နိုင်သည့်ထွက်ပေါက်။ အီလစ်က
မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်သက်လုံး မတွေ့ချင်ဘူး

ဤသို့ပင် သူမသည် မကြာမတင်သောအချိန်ကာလက အီလစ်ကိုပြောခဲ့၏။
ယခုအခြေအနေကြည့်ရသည်မှာ သူမ၏ ဆန္ဒသည် တကယ်ပဲပြည့်ဝခဲ့ပုံ ရခဲ့လေပြီ
ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် လှေကားထက်မှခြေသံများကို ကြားရသည်။

ဂျိန်းသည် ကြမ်းပေါ်မှာလဲကျနေသော သေနတ်သမားကို ကြည့်နေရာမှ ဂျင်း
ပီယေးကို ကြည့်လိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည်လည်း ဂျိန်းနည်းတူ အံ့ဩ ကြက်သေသေနေပုံရ၏။ သို့သော် အတန်ကြာမှ သတိရသွားပြီး အခန်းကိုဖြတ်၍ ဂျိန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။ ထို့နောက် ဂျိန်း၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်၍ ဂျိန်းကိုပွေ့လိုက်၏။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး၏ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေကျသွားလေ၏။ နောက်မှ မျက်ရည်များမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တသွင်သွင်ကျလာလေတော့၏။

အပိုင်း (၂)

၁၉၈၂

မြစ်ရေသည် ဟိုးရေခဲပြင်မှ ကြည်လင်အေးမြစွာ စီးဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ စီးဆင်းလာပုံကလည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်နှင့် ဆူဆူညံညံဖြစ်ပြီး တောင်ကြားကိုဖြတ်၊ ဂျုံခင်းကိုတိုး၍ ဟိုးအဝေးမှ မြေနိမ့်ပိုင်းသို့ စီးဆင်းလျက်ရှိ ပေသည်။

မြစ်ရေစီးသံသည် တစ်နှစ်နီးပါးမျှ ဂျိန်း၏နားထဲသို့ အမြဲကြားနေခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမရေချိုးသွားချိန် သို့မဟုတ် ရွာများအကြားရှိ တောင်ကြားကျောက် ဆောင်လမ်းကလေးပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားရချိန်များ၌ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြား ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံမူ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကလေး ကြားရသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ယခုကဲ့သို့ သူမသည် တောင်ကုန်းအမြင့်ထက်မှာ ရောက်နေပြီး ခြင်္သေ့ငါးကောင်မြစ် က ဟိုးဝေးဝေးမှာ ဖျံ့ဖျံ့ကလေးမြင်ရချိန်များ၌ မြစ်ရေစီးသံကို မကြားရသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်၍ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေတတ်၏။ ဂျိန်းတွေးမိသည်မှာ မြို့ပေါ်မှ ဆူဆူညံညံအသံတွေကြားမှာ အမြဲနေလာကြသည့် မြို့သူမြို့သားများ ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက် တောအရပ်သို့ ခရီးထွက်လာချိန်များတွင် တောရွာ များကတိတ်ဆိတ်လွန်း၍အိပ်မရဘဲရှိတတ်သည်နှင့် တူလှသည်ဟုအောက်မေ့၏။

ဂျိန်း၏နားထဲတွင် တခြားအသံတစ်ခု ကြားလာရပြန်၏။ သည်တော့မှ နောက် ပေါ်လာသောအသံသည် သူမ၏နောက်ဘဝဟောင်းကို သတိရစေသည်ဟု အောက် မေ့၏။ မြစ်ရေစီးသံပေါ်မှကျော်ဖြတ်၍ ပေါ်လာသောအသံကား ပန်ကာတပ် လေ ယာဉ်တစ်စင်း၏ အသံပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဂိုဏ်းသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ မှန်ပါသည်။ ကြားရသော လေယာဉ်ပျံ အသံမှာ အန်တွန်နေ လေယာဉ်ထံမှ လွင့်ပျံလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနေ့ကွေးလှသော လေယာဉ်မှာ ပို၍မြန်ဆန်သော ဂျက်လေယာဉ်ပုံကြီးလေယာဉ်အဖွဲ့၏ ကင်းထောက် ရှေ့ပြေး လာနေကျဖြစ်ပေသည်။ ဂိုဏ်းသည် လုံ့နေရာမှထထိုင်လိုက်ပြီး အောက်ဘက် က တောင်ကြားထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းသည် သူမ၏ တစ်ကိုယ်တော် လျှို့ဝှက်ခိုအောင်းလေ့ရှိသော နေရာကလေး မှာ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေရာကလေးကား တောင်ထိပ်သို့အတက် လမ်း ခုလတ်တစ်နေရာမှာရှိပေသည်။

သူမ၏အပေါ်တွင် ကျောက်စွယ်တစ်ခုက သူမနှင့် သူမနေရာကို အမြင့်မှလူများ မမြင်ရအောင် ကွယ်ထားသော်လည်း နေရောင်ခြည်တော့ ရပေသည်။ အပေါ်မှနေ၍ သူမလျှို့ဝှက်နေရာကို ဆင်းဖို့ဆိုသည်မှာ တောင်တက်သမား ချွန်ပီယံများမှ လှုပ်နိုင် မည့် အနေအထားမျိုးရှိသည်။

အောက်မှ သူမနေရာကို တက်ရောက်ရန်ဆိုသည်မှာလည်း မတ်စောက်လွန်း သည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များထူထပ်သည်။ ကုပ်ကတ်ဖက်တွယ်စရာ မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ မည်သူမှ အသံမပြောဘဲ သူမနေရာကလေးသို့ရောက်အောင် တက်လာနိုင်စရာမရှိ။ နောက်ထပ် အဓိကအကြောင်းတစ်ခုမှာလည်း ဘယ်သူတစ် ဦးတစ်ယောက်မှ သည်ဘက် သည်နေရာသို့ လာရောက်စရာအကြောင်းကလည်း မရှိပေ။

ဂိုဏ်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘစ်ဇူ လူသွားလမ်းကြောင်းမှ ဖဲ့ထွင်ပြီးလျှောက်သွား ခဲ့ရာမှ မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ဤနေရာကလေးကို တွေ့ရှိရောက်လာခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ် သည်။

ဤနေရာကလေး၏ လုံလုံခြံခြံရှိမှု၊ လူသူ အရောက်အပေါက် မရှိနိုင်မှုမှာ ဂိုဏ်းအတွက် အရေးပါအရာရောက်လှသည်။ အကြောင်းမှာ ဂိုဏ်းသည် ဤနေရာက လေးသို့ လျှို့ဝှက်စွာ တစ်ကိုယ်ထီးထီး လာရောက်ပြီး အဝတ်အစားများကိုချွတ်၍ နေဆာလှူခွင့်ရှိသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ အာဖဂန်နစ္စတန်လူမျိုးများမှာ မယ်သီလ ရှင်များပမာ အရှက်အကြောက်ကြီးသူများ ဖြစ်ရကား သူမကိုသာ ဗလားကိုယ်ထီးဖြင့် တွေ့မြင်သွားကြပါက သူတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာဥပဒေအရ အပြစ်ပေး အရေးယူကြ မည်ဖြစ်ပါသည်။

သူမ၏ညာဘက်တွင် ဖုန်ထူသော ဆင်ခြေလျှော မတ်စောက်စောက်ကြီးရှိ၏။ ထိုဆင်ခြေလျှောကြီးမှာ မြစ်ပြင်အနားရောက်ကာမှ ပြေပြစ်သည့်သဘောရှိသည်။

ဆို ခပ်ပြေပြေအရပ်ကား ဘန်ဒါရွာကလေး၏ တည်ရာအရပ်ပေတည်း။

ဘန်ဒါရွာကလေးဆိုသည်မှာ အိမ်ခြေငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး မညီမညာ ကျောက်စရစ်ထူထပ်၍ မည်သည့်တောင်ယာမှ လုပ်ကိုင်ခြင်းမပြုနိုင်သော ကျောက် မြေအနိမ့်အမြင့်ကြားတွင် ဆောက်လုပ်တည်ရှိထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အိမ်များမှာ အညှီရောင်ကျောက်တုံးများ၊ ဖြေအုတ်ခဲများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားပြီး အမိုးကို တန်းပစ်ဖျာခင်းပြီးနောက် အပေါ်မှရွံ့မဲထားတတ်ကြပေသည်။

ရွာစွန့်ရှိ ဗလီကလေး၏ ဟိုဘက်တွင် ပျက်စီးနေကြသော အိမ်တချို့ရှိသည်။ ငါးအိမ်ကလေးများက လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလက ရုရှလေယာဉ်ပျံတို့မှ ကြချသော ခိုးများ တိုက်ရိုက်ထိမှန်၍ ပျက်စီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းရောက်နေသောနေရာမှာ ထိုအရပ်၊ ထိုရွာကလေးကို ဆင်းမည်ဆိုပါက အနိမ့်အတော်ကြာမည်ဖြစ်သော်လည်း မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကမူ အနီးကပ် ရှင်းရှင်း ဝင်းလင်း ကွဲကွဲပြားပြားမြင်နေရပါသည်။

ဂျိန်းသည် အိမ်အမိုးများ၊ နံရံများကိုရှောင်၍ လူသွားလမ်းကလေးများပေါ်သို့ ကလေးသူငယ်များ ဆော့ကစားနေမှာလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရှုကြည့်၏။ ကံအား ဆော်ရွာပင် မည်သည့်ကလေးတွေကိုမှ မမြင်ရ။

ဘန်ဒါရွာကလေးမှာ ပူလောင်ပြင်းပြသော နေရောင်အောက်တွင် ပကတိ လူသူများ ကင်းမဲ့နေ၏။

သူမ၏ဘယ်ဘက်တွင်ကား တောင်ကြားသည် ကျယ်ပြော၍သွားလေသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များဖြင့် ပြည့်နေသော အကွက်များမှ ဗုံးထိမှန်ထားသော အထိကြောင့် ကျောက်ပေါက်သဖွယ် ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ချိုင့်ကွက်များ ချက်လျက်ရှိသည်။ ထိုထက်နိမ့်သော ဆင်ခြေလျှောတောင်ခြေဘက်တွင် ရှေးဟောင်း နံရံကြီးများ ပြိုပျက်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကွင်းအလွတ်နေရာများတွင် စိုက်ပျိုးထားသော ဂျုံခင်းသည် ရင့်မှည့်နေပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် မည်သူမှ ရိတ်သိမ်းနေသည်ကို မတွေ့ရ။ ကွင်းထဲတွင် လူသူလေးပါးဟူ၍ ဘာမှမမြင်ရ။

လယ်ကွင်း၏ဟိုဘက်မှာ ကမ်းပါးကျောက်စွန်း၏အခြေတွင်ကား ဤတောင်ကြား၏ပိုင်ရှင် 'ခြင်္သေ့ငါးကောင်မြစ်' သည် စီးဆင်းနေ၏။ ခြင်္သေ့ ငါးကောင်မြစ်သည် တချို့ နေရာများတွင်မြစ်ရေပြင်သည်နက်ပြီး တချို့ နေရာတွင် ထိပ်တိမ်ကလေးဖြစ်ပေသည်။ တချို့ နေရာတွင် ရေပြင်သည် ကျယ်ပြော၍ တချို့ နေရာ၌ကား ကျဉ်းမြောင်းလျက် ရှိပေသည် သို့သော် ရေစီးဆင်းနှုန်းကား

အမြဲသန်လှပြီး ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဆောင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

ဂျိန်းသည် မျက်စိတဆုံးမြစ်ရေပြင်တစ်ဝက်သို့ လှမ်းမျှော်၍ကြည့်သည်။ ရေတိမ်ထဲတွင် ကလေးများဆော့ကစား ရေချိုးနေသည်ကိုမမြင်ရ။ ဘယ်အမျိုးသမီးမှ အဝတ်လျှော်နေခြင်းကိုလည်းမတွေ့ရ။ ထိုနည်းတူ ဘယ်အမျိုးသားမှ မြင်းများ မြည်းများကို ရေချ၊ ရေတိုက်နေခြင်း မတွေ့ရ။

ဂျိန်းသည် သူမ၏အဝတ်များကိုပြန်လည်ကောက်ယူ ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး သူမ၏ လျှို့ဝှက်နေရာကလေးမှ တောင်ထိပ်ပိုင်းဝှမ်းဆီသို့ တက်ရန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုဝှမ်းထဲတွင် ရွာသူရွာသားများ ရှိကြမည် ဖြစ်၏။ အမျိုးသားယောက်ျားတို့ သည် တစ်ညတာ လယ်ယာအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပြီးစီးခဲ့၍ တရားတမော အိပ်လျက်ရှိကြသည် ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးများက ချက်ပြုတ်သူက ချက်ပြုတ်၊ ကလေးများကို အပြင်သို့မထွက်အောင် ထိန်းကျောင်းသူက ထိန်းကျောင်းနေကြမည် ဖြစ်သည်။

နွားများကို ခြံထဲမှာလှောင်ထားပြီးဖြစ်၍ ဆိတ်များကိုကား လှန်ကြိုးဖြင့် ချည်ထားမည်ဖြစ်၏။ ခွေးများကား စားကြွင်း စားကျန်များကို လှယက်စား သောက်နေကြမည်ဖြစ်သည်။

ဂျိန်း ယခုရောက်ရှိနေသော လျှို့ဝှက် နေရာကလေးသည် ရုရှားလေယာဉ်များ ရွက်ပုံးကြဲခဲ့သော အန္တရာယ်မှ မလွတ်ကင်းလောက်ပေသည်။ သို့သော် လမ်းလွဲလာ နိုင်သော ဗုံးတစ်လုံးတလေ၏ အန္တရာယ်ကား ရှိသေးသည်ပင်။ တောင်အထက်ရှိ ဝှမ်းအတွင်းတွင်ကား တိုက်ရိုက်ကျသော ဗုံး၏အန္တရာယ်မှလွဲ၍ ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိနိုင်။

ဤသို့ ဂျိန်းဆုံးဖြတ်ချက် မချရသေးမီပင် ဂျက်လေယာဉ်များ၏ မြည်ဟည်း သောအသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဂျိန်းသည် နေရောင်ကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ် ပြီး ကောင်းကင်သို့မော်ကြည့်လိုက်၏။

ဂျက်လေယာဉ်များ၏ မြည်ဟည်းသံမှာ တောင်ကြားတစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်လွှမ်း ခြံ၍သွား၏။ လေယာဉ်သံသည် သူမ၏နားထဲမှာ ရွဲမြွှာကြားနေရသော မြစ်ရေစီးသံ ကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

သူမ မော်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဂျက်လေယာဉ်တို့သည် သူမ၏ခေါင်းပေါ်မှကျော် ၍ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ မြင့်မားလှသော်လည်း နိမ့်ထိုးဆင်းချပြီး ပုံသန်းသွားလေ၏။

တစ်စင်း၊ နှစ်စင်း၊ သုံးစင်း၊ လေးစင်း။ ငွေရောင် ဂျက်လေယာဉ်များသည် ပညာမဲ့ တောင်သူလယ်သမားများ၏ ရွံအိမ်များကို ဖြိုချဖျက်ဆီးပုံချပြီးနောက်

သူတို့၏ အခြေစိုက်စခန်းရှိရာသို့ တစ်နာရီ မိုင် ၇၀၀ ကျော်နှုန်းဖြင့် ပုံသန်းသွားနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်ဂျက်လေယာဉ်များသည် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။ ဘန်ဒါရွာကလေးသည် ချမ်းသာရာရသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့အတွက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျက်လေယာဉ်များကို ဂျိန်းကြောက်ရွံ့သည်။ ပြီးခဲ့သောနေ့ကမူ ဘန်ဒါသည် ဗုံးကြဲခံရခြင်းဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့၏။ တောင်ကြားတစ်ခုလုံးမှာ ဆောင်းတွင်းကာလ၌ ဗုံးကြဲခြင်းရပ်ဆိုင်းထားခြင်း ခံရ၏။

သို့သော် သည်နှစ် နွေဦးပေါက်သည်နှင့် ဗုံးကြဲခြင်းခံရပါလေတော့၏။ ဘန်ဒါရွာကလေးသည် ဗုံးကြဲခြင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ရ၏။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရွာအလယ်ကောင်တည့်တည့်ကို ဗုံးကျခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဂျိန်းသည် ဂျက်လေယာဉ်များကို မုန်းတီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွာသူ ရွာသားများ၏ သတ္တိကား အံ့ဩချီးကျူးစရာကောင်းလှပေသည်။

ရွာသူ ရွာသားတိုင်းသည် တောင်ပေါ်ရှိ ကျောက်ဂူများကို သူတို့၏ ဒုတိယအိမ်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် နံနက်မီးလင်းသည်နှင့် တောင်ပေါ်တက်ပြီး ပူထဲမှာ ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြပြီး ညနေစောင်းသောအခါမှ ရွာထဲသို့ ပြန်လာကြ၏။ အကြောင်းမှာ ဂျက်လေယာဉ်များသည် ညအချိန် ဘယ်တော့မှ ဗုံးမကြဲသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် လယ်ကွင်းများထဲတွင် နေအခါ၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ရွာသားများသည် လယ်ကွင်းအလုပ်များကို ညအခါ လုပ်ကြရ၏။ အလုပ်လုပ်ကြရာမှာလည်း လူငယ် အားကောင်းမောင်းသန်များက လုပ်ကြသည်မဟုတ်။ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီးများက တောင်ယာလုပ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ် လူရွယ်များက အများအားဖြင့် အဝေးသို့ ရောက်ရှိနေတတ်ကြပါသည်။ လူငယ်များသည် တော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့များကို ဝင်ရောက်ကြပြီး တောင်ကြား၏ တောင်ဘက်အစွန်ဒေသများ၊ သို့မဟုတ် ဟိုအဝေးဘက်များတွင် ရုရှားစစ်သားများကို ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သည်နှစ်နှစ်တွင်မူ သူပုန်များ၏ အရပ်ဒေသများကို ဗုံးကြဲခြင်းသည် ပိုမိုပြင်းသန်ခဲ့ပေသည်ဟု သူပုန်များ၏ သတင်းစကားကို ဂျင်းပီဇေးမှတစ်ဆင့် ဂျိန်းကြားခဲ့ရပေသည်။ အကယ်၍ အာဖဂန်နစ္စတန်ရှိ တခြားဒေသများမှ သူပုန်များသည် ဂျိန်းတို့ရွာမှ လူများကဲ့သို့ နေထိုင်လှုပ်ရှားပုန်းရှောင်နိုင်ပါက ရုရှားများ၏ ဗုံးဒဏ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဘန်ဒါရွာသားများက ဗုံးကြဲခံရသော အိမ်များမှ ကျန်ရှိသောအဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ပြန်စု၊ ပျက်စီးယိုယွင်းသွားသော စိုက်ခင်းများကို မမောတမ်း မပန်းတမ်း ပြန်လည်စိုက်ပျိုးတတ်ကြပေသည်။ သူတို့သည် ဒဏ်ရာရသူများကို ပြုစု၊ သေဆုံးသွားသူများကို သင်္ဂြိုဟ်၊ တစ်ချိန်တည်းတွင် အသစ်အသစ် ကြီးပြင်းလာကြသော လူငယ်များကို သူပုန်ခေါင်းဆောင်များထံသို့ ပို့လေ့ရှိကြပေသည်။

ရုရှားတို့သည် ဤသူမိုးစုများကို ဘယ်တော့မှ မနိုင်နိုင်ပေဟု ဂျိန်းတွေးမိ၏။ နိုင်စရာ တစ်လမ်းသာရှိ၏။ ထိုလမ်းက တစ်ပြည်လုံးကို အဏုမြူမြှိုင်းတိုက် ဗုံးကြဲချလျက်မှပဲ ဖြစ်ပေမည်။

သူပုန် တော်လှန်ရေးသမားများက ရုရှားတို့ကို နိုင်အောင်တိုက်နိုင် မတိုက်နိုင်ကမူ သီးခြားပြဿနာ ဖြစ်ပေသည်။ သူပုန်များသည် သတ္တိကောင်းကြပေသည်။ ဖိနှိပ်နှိမ်နင်းရန် ခက်ခဲလှပေသည်။ သူတို့သည် နယ်စွန့်နယ်များကို ထိန်းချုပ်ထားကြ၏။

သို့သော် သူပုန်များသည် အစုစု ကွဲပြားနေကြပေသည်။ သူတို့သည် သူတို့နိုင်ငံအား ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ထားသည့် ရုရှားများကို မုန်းတီးသကဲ့သို့ပင် သူတို့အုပ်စုအချင်းချင်းလည်း မုန်းတီးကြပေသည်။

တကယ်တမ်းတွင်လည်း သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များသည် ဂျက်ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ၊ သံချပ်ကာတပ်၊ ရဟတ်ယာဉ်များနှင့် ဘယ်သို့မျှ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ကြသည် မဟုတ်ချေ။

ဂျိန်းသည် သူမခေါင်းထဲသို့ ရောက်နေသော 'စစ်အကြောင်း၊ စစ်အတွေးများ' ကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ အချိန်ကား နေကျဲကျဲပူနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ သူမသည် တစ်ကိုယ်ထီးတည်း နားနေအပန်းဖြေနေလို၏။ ဂျိန်းသည် အသင့်ပါလာသော အိတ်ကလေးထဲမှ ထောပတ်ဆီများကို လက်နှင့်ထုတ်ယူ၍ သူမ၏ ပြည့်တင်းဖောင်းပူနေသော ဝမ်းဗိုက်ပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ကျဲလိုက်၏။ စိတ်ထဲကမူ သူမသည် ဘယ်ကဘယ်လို ရူးရူးမိုက်မိုက်ဖြင့် အာဖဂန်နစ္စတန်လို့အရပ်မှာ ဗိုက်ကြီးလာခဲ့ရစေပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏။

ဂျိန်းသည် အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ နှစ်နှစ်စာ ရိက္ခာပစ္စည်း ပြည့်အုံနှင့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပဋိသန္ဓေထိန်းဆေးများ ကြိုကြိုတင်တင် သယ်ဆောင်လာခဲ့ပါ၏။ ဤသို့ကြားထဲမှပင် အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ရောက်၍ နှစ်လသုံးလအကြာမှပင် သူမ ပဋိသန္ဓေရှိလာခဲ့ပေသည်။ သူမသည် အမြဲမှန်မှန် စားသုံးရသည့် ဆေးလုံးများကို မေ့တာလာပြီးနောက် စားရန်မေ့လျော့နေခဲ့မိသည်။

ဂျင်းပီယေးက သံကုန်ဟစ်၍

'မင်းနှယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒါမျိုးကို မေ့ရတယ်၊ မှားရတယ်လို့' ဟု အော်ခဲ့ပါ၏။ ဂျိန်းက ဘာမှ အဖြေမပေးနိုင်ခဲ့။

သို့သော် ယခုအခါသော်မူကား၊ နေရောင်အောက်တွင် နေဆာလှုံရင်း ပြည့်တင်း နေသောရင်သားများ၊ အမြဲအောင့်နေတတ်သော နောက်ကျောနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ငြီး ခိုက်ကြီးနေရသည့်အခါကျမှ သူမ၏အမှားသည် တမင်တကာ အမှား၊ မသိ ခိတ်က တမင်ပြုပြင်စီစဉ်လိုက်သော အမှားဟု သိမြင်လာ၏။

ဂျိန်းသည် သားသမီးလိုချင်သည်။ ကလေးလိုချင်သည်။ ဂျင်းပီယေးကမူ မလိုချင်။ ဤသို့ဖြင့် သူမသည် မတော်တဆဖြစ်လေဟန်နှင့် ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့စေခြင်း သင့်မြတ်မည်ထင်၏။

c) ဘာကြောင့်များ ကလေး ဒီလောက်လိုချင်ရပါလိမ့်ဟု ဂျိန်း သည် သူမ ဘာသာ မေးကြည့်မိ၏။ အဖြေကား ဘယ်အရပ်ကမှန်းမသိဘဲ ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။ အဖြေကား သူမသည် အထီးကျန်နိုင်လှသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

'အဲဒါ တကယ်ပဲလားဟင်'

ဂျိန်းသည် အသံထွက်၍ သူမဘာသာ သူမ မေးလိုက်မိ၏။ တကယ်တော့ အခံရခက်စရာ ဖြစ်လှပါသည်။

ဂျိန်းသည် ပါရီတွင် နေထိုင်ခဲ့သည့်ကာလများတွင် မဖြစ်ခဲ့။ သူမသည် တစ်ကိုယ်တည်းနေခဲ့၏။ မိမိဘာသာ ဝယ်ခြမ်း ချက်ပြုတ်စားခဲ့၏။ တစ်ကိုယ် တည်း မှန်ကိုကြည့်ပြီး ဘာသာစကားပြောကို လေ့ကျင့်ခဲ့၏။

သို့သော် သူမ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီးနောက် မနက်မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်အထိ လင် ယောက်ျားနှင့် အတူတွဲ၍ လက်ရောက်ပြင်တည်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ သည်ကြားထဲမှ ပင် သူမရင်ထဲမှာ အထီးကျန်နိုင်နေ၏။ ကြောက်နေမိ၏။

ဂျိန်းနှင့် ဂျင်းပီယေးသည် အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ မလာမီကလေးမှာပင် လက်ထပ် ခဲ့ကြ၏။ လက်ထပ်ခြင်းသည် စွန့်စားခန်းခရီးရှည်၏ အပိုင်းအစိတ်တစ်ခုလိုပင် သဘာဝကျပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အသစ်သောစွန့်စားမှု၊ အသစ်သောလှုပ်ရှား မှု၊ အသစ်သောရင်ဆိုင်မှုများနှင့် တွေ့ဆုံရမည်ဖြစ်၏။

အားလုံးသော မိတ်ဆွေများက သူတို့စုံတွဲကို ဘယ်လောက်လိုက်ဖက်ကြသလဲ၊ ဘယ်လောက်ချစ်လိုက်ကြသလဲ၊ ဘယ်လောက်များ သတ္တိကောင်းလိုက်ကြပါသလဲ ဟု ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချက်သည် မှန်ခဲ့ပါ၏။

မှန်ပါ၏။ သူမသည် မျှော်လင့်ချက်ထားခြင်းကလည်းများလွန်း၊ လောဘကြီး

လွန်းလှပါသည်။ ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးနှင့် သူမတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပြီးချစ်၊ တိုးပြီးချစ်လာပေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့မိ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲမှအတွေးကား... သူမသည် ဂျင်းပီယေး၏ ငယ်ဘဝက ချစ်သူ အကြောင်းကိုလည်း သိလာရမည်။ ဂျင်းပီယေး တကယ်တမ်းကြောက်တတ်သည့် အကြောင်းကိုလည်း သိလာမည်။ တစ်ဖန် သူမကလည်းပြန်၍ သူမအဖေသည် အရက်အိုးကြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြမည်။ လူမည်းကြီးတစ်ဦးက မတော်မတရား အလုပ်ခံရသည်ဟု အိမ်မက်မက်တတ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အခါများတွင် လက်မ ကိုစုပ်တတ်သည်... စသည်ဖြင့် အပြန်အလှန်ပြောချင်သည်။

သို့သော် ဂျင်းပီယေးကမူ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးသည် လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက်တွင်လည်း ယခင်လက်မထပ်မီကအတိုင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆထားပုံရ သည်။ ထပ်ဆင့်တိုးပွားလာခြင်း မရှိ။

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းအပေါ်၌ တလေးတစား ဆက်ဆံသည်။ အပြောင်အရွတ် များဖြင့် သူမကို ရယ်မောစေတတ်ပါသည်။ သူ စိတ်ဓာတ်ကျသောအခါများတွင် သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်လို ဘာမှမတတ်နိုင်သလို ခိုနို့တတ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးနှင့် စစ်ပွဲအကြောင်းကိုလည်း ဆွေးနွေးပါသည်။ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်ခန့် လည်း ချစ်တင်းနှီးနှောလေ့ရှိပါသည်။

ဂျင်းပီယေး၏ အပြုအမူများမှာ သမီးရည်းစား ဘဝက ဆက်ဆံရေးပုံစံထက် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားရှိမလာခဲ့။ ဂျိန်းသည် လင်ရယ်မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီးနောက် တိုးတက်သည်ဟူ၍ ဘာမှမရှိ။ ပိုမိုပွင့်လင်းလာရသည် ဆိုခြင်းလည်း မရှိခဲ့။

ဂျိန်းသည် တခြားလူများ၊ အိမ်ထောင်ရှင်များကို မေးစမ်းကြည့်ချင်လှပါသည်။ 'လင်မယားဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက် သည်လိုပဲလား၊ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ပိုပြီးရင်း နှီးမလာကြဘူးလား' ဟူ၍။

သို့သော် မေး၍မဖြစ်ပါ။ ဂျိန်း၏ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဟူသမျှသည် ဟိုး အဝေး ပါရီမြို့ ကျန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခုလို မေးခွန်းမျိုးကို အားလုံးနုစွတန်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားမေးပါကလည်း ရိုင်းပျဉ်းလင်းလွန်းလှသည်ဟု ယူဆ ကာ တက်သေသွားနိုင်လောက်ပေသည်။

ဂျိန်းသည် ထိုကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှ ကသိကအောက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေခြင်းကို ဂျင်းပီယေးအား ဖွင့်ဟ မမေးဖြစ်အောင် မနည်းကြိတ်မှိတ် ထိန်းသိမ်းနေရ၏။ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသောအကြောင်းမှာ သူမ မေးရမည့်မေးခွန်းမှာ အကြောင်ကြောင် ကြီး ဖြစ်လွန်း၍ပင်။

ကျန် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမှာကား သူမက ထိုမေးခွန်း မေးလိုက်ချိန်တွင် ကျွင်းပီယေး၏အဖြေက ဘာဖြစ်လာမည်လဲဟု စိုးရိမ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွင်းပီယေးက ဖြေလိုက်မည့်အဖြေကို မရှေ့မရာစိတ်ဖြင့် မကြားရဲသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

ပြန်လည် စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ သားသမီး ကလေးလိုချင်သောစိတ်သည် သူမစိတ်ထဲ၊ ခေါင်းထဲ၊ အတွေးသို့ ဟိုအလျှင်ကတည်းက ရောက်နှင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း သူမ စဉ်းစားမိ၏။ ဂျိန်းတစ်ယောက် အီလစ်သေလာနှင့် အတူနေခဲ့စဉ် ကာလကတည်းက ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနှစ်က ဂျိန်းသည် ပါရီမြို့လန်ဒန်သို့ လေယာဉ်ပျံဖြင့်သွားပြီး အစ်မဖြစ်သူ ပေါ်လင်း၏ တတိယကလေး အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ပွဲသို့ သွားခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုပါမူ ထိုကိစ္စမျိုး ထိုပွဲမျိုးကို ဂျိန်းသွားလေ့သွားထမရှိ။ အကြောင်းမှာ သူမသည် မိသားစုတွင်းကျင်းပလေ့ရှိသော ထိုသို့အစဉ်အလာပွဲများကို သဘောကျလေ့မရှိသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

သည့်နောက်တွင်တော့ ဂျိန်းသည် သူမနှင့် အဆောက်အအုံတစ်ခုတည်းနေကြသော လင်မယားတစ်စုံ၏ ကလေးကို ကူညီထိန်းဖို့ တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ထိုလင်မယားမှာ အကြောင်ကြောင်နိုင်လှသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းသူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ကလေးထိန်းပေးခဲ့ရစဉ်ကလည်း ကလေးက ငိုကြွေးလိုက်သောအခါ ကလေးကို အိုတိတ်အောင် ကောက်ယူပွေ့ချီချောမြှူလိုက်ရသည့် အရသာကို ကျေနပ်သဘောကျနေခဲ့ဖူး၏။

သည့်နောက်တော့ ဤခြေဆံ့ငါးကောင် တောင်ကြားသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ဂျိန်း၏တာဝန်မှာ ဤအရပ်မှ အမျိုးသမီးများ၏ သားသမီးကလေးများ၏ ကျန်းမာရေးကို ကူညီပေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းသည်လည်း ဤအရပ် လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်လောက်ကလေးများသော မိသားစုထဲမှပင်ဖြစ်စေ မိခင်တစ်ဦး ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိပြီဆိုပါက မိသားစုတစ်ခုလုံး ဝမ်းသာကြသည့်နည်းတူ ဂျိန်းကလည်း ရော၍ဝမ်းသာနေတတ်ခဲ့ပါ၏။

ဤကဲ့သို့ဖြင့် အထီးကျန်နိုင်မှုနှင့် သားသည်အမေများ၏ စိတ်ဓာတ်သည် ပေါင်းစပ်လာခဲ့ပြီး ရိုးရိုးအသိစိတ်ကို ဖုံးလွှမ်းအနိုင်ယူကာ ပဋိသန္ဓေရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

ဂျက်လေယာဉ်များ၏ အသံက သူမ၏အတွေးကို ဖြတ်လိုက်ပြီး လောကကြီးထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်လာစေခဲ့၏။ ဂျိန်းသည် ကြောက်လန့်တကြား လှမ်းကြည့်

လိုက်မိ၏။ နောက်ထပ် ဂျက်လေယာဉ် လေးစင်းသည် တောင်ကြားထဲသို့ ပေါ်ပေါက်ဝင်ရောက်ပြီး ဖြတ်သန်းကွယ်ပျောက်သွားပြန်၏။

ဂျိန်းသည် နေရောင်ခြည်အောက်တွင် လဲလျောင်းရင်း သူမ၏ ရင်သွေးအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်း၏ ကိုယ်ဝန်ရှိလာမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝကျေနပ်ခြင်း မရှိ။ ဂျင်းပီယေး၏ ဒေါသမှာ အခုချက်ချင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖျက်ချမည်သဘော မျိုး ပုံပန်းပေါက်နေ၏။ ဂျင်းပီယေး၏ ထိုသို့မလိုမလား ရက်ရက်စက်စက် တွေးလိုက် စိတ်ကူးလိုက်ပုံကိုကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်ပင် ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းအတွက် သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့သော် အခက်အခဲဆုံးမှာ 'မလိုလားမှု' ပင်ဖြစ်ပါ၏။ သူမ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သူမ၏ရင်သွေကို မလိုလားခြင်းသည် ဂျိန်းအတွက် ဆောက်တည်ရာမရအောင် ခံစားရလေသည်။ ပို၍ဆိုးရွားမှုကား ပဋိသန္ဓေရှိလာသည်ကို သိသွားသည့်အချိန်မှစ၍ ဂျင်းပီယေးသည် သူမအား မထိမတွေ့တော့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းဘဝတွင် ဤအကြိမ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲမှုဖြစ်ရခြင်းသည် တစ်ခါမှမရှိဖူးခဲ့။ ဂျိန်းဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တချို့လူများသည် တစ်ခါတစ်ရံ မိမိကိုယ်မိမိ သေကြောင်းကြံစည်ကြည့်ကြသည့်အဖြစ်ကို သဘောပေါက်နားလည်သွားသလိုလိုပင် ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။

ဂျင်းပီယေးက သူမကို မထိမတွေ့ဘဲနေခြင်းသည် အခံရအခက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးက အခုလိုအရပ်၌ ကိုယ်ဝန်ရှိလာရပါမည်လားဟု မကျေနပ်နှင့် ထိုလိုလိုက်သည်ကိုမှ ခံလိုက်ချင်ပါသေး၏။ ဂျိန်းအနေအထားမှာ ယခုလိုအချိန်မျိုး၌ ထွေးထွေးပွေ့ပွေ့ အနေခံချင်လှ၏။ အလျှင့်အလျင်ကာလက နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ပုံများကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ပို၍ဒေါသပွ၏။ ဤကဲ့သို့အဖြစ်များသည် သူမကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် စိတ်ဆိုးမြဲ စိတ်ဆိုးနေမိ၏။

ထို့နောက် တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကိုပွေ့ဖက်ပြီး သူ၏ အပြုအမူများအတွက် တောင်းပန်စကားပြောကြားသည်။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် တစ်ဝက်တစ်ခြမ်းကမူ 'တောင်းပန်စကားပြောရုံနဲ့ မလုံလောက်ပါဘူးရှင်ရဲ့' ဟု ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောချင်လောက်အောင် ယားနေ၏။ သို့သော် ကျန်စိတ်အားလုံးကမူ ဂျင်းပီယေး၏ ချစ်မေတ္တာ၊ နွေးထွေးမှုတို့ကို တောင်းတနေမိ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးကို ချက်ချင်းခွင့်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်းအား ရှင်းပြသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဟိုရှေးယခင်ကတည်းက

ဂျိန်းကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ရှိခဲ့သည်။ အကယ်၍ ဂျိန်းသာ သူ့ရင်သွေး၏ မိခင်ဖြစ်သွားပါက ဂျိန်းသည် ကလေးကိုသာ ခင်တွယ်သွားပြီး သူ့အပေါ်တွင် လုံးဝချစ်စိတ်လျော့သွားမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့မိကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျိန်းကိုရော ရင်သွေးလေးကိုပါ မချစ်ရဘဲ ဆုံးရှုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြ၏။

ဂျင်းပီယေးက ယခုကဲ့သို့ရှင်းပြလိုက်သောအခါတွင်ကား ဂျိန်းသည် မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ သည်တော့မှ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိလာခြင်းသည် သူမကိုယ်သူမ ဂျင်းပီယေးနှင့် သူမတို့၏ဘဝတို့ကို ထာဝရဆက်စပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွားရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဂျိန်းသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ မည်သည့်အကြောင်းတရားဖြစ်ပေါ်သည်ဖြစ်စေ သူမ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် ထိန်းသိမ်းမည် ဟူ၍ပင်တည်း။

ထို့နောက်သော်ကား ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းအပေါ်၌ ပို၍နွေးထွေးမှုဖြစ်လာသည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြီးထွားလာသော သူ၏ ရင်သွေးသယ်ဆောင်ထားသည့်ကိုယ်ဝန်အပေါ်လည်း စိတ်ဝင်တစားရှိလာသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေရသူ ဂျိန်း၏ ကျန်းမာရေးအနေအထိုင်တို့ကိုလည်း ဂရုစိုက်လာခဲ့၏။ ဖခင်လောင်းတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ဖြစ်လာခြင်းပေတည်း။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သူမတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိသည့်တိုင် ပျော်ရွှင်သော လင်မယားတော့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ဂျိန်းတွေးနေမိ၏။

နောက် သူမတို့၏အနာဂတ်ကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်၏။ ဂျင်းပီယေးက ပြင်သစ်ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတော်၏ ကျန်းမာရေးဌာနဝန်ကြီး၊ သူမကိုယ်တိုင်ကမူ ဥရောပပါလီမန် အမတ်တစ်ဦး။ သူတို့နှစ်ဦးတွင် ထူးချွန်သော သားသမီး သုံးဦးရှိ၏။ တစ်ယောက်က ဆော့ဘွန်းတက္ကသိုလ်မှာ၊ တစ်ယောက်က လန်ဒန်မြို့စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ၊ တစ်ယောက်ကမူ နယူးယောက်မြို့ အနုပညာကျောင်းမှာ။

သူမ၏ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွင် အတော်ဆုံး၊ အထက်မြက်ဆုံး၊ အကြီးဆုံးကလေးမှာ သမီးမိန်းကလေးဖြစ်ပါ၏။

ဂျိန်းသည် ထိုအတွေးဖြင့် သူမ၏ စုထွက်နေသော ဝမ်းဗိုက်ကိုပွတ်သပ်ပြီး အထဲမှကလေး၏ အနေအထားကို စမ်းကြည့်နေမိ၏။ အရပ်လက်သည်ကြီး ရာဘီယာဝူးလ်၏ အဆိုအရမူ ဤကလေးသည် မိန်းကလေးပင် ဖြစ်ရမည်ဟုဆို၏။ အကြောင်းမှာ ကလေးသည် မိခင်၏ ဘယ်ဘက်ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာရှိနေသော အနေအ

ထားရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေး ကိုယ်ဝန်ကမူ ညာဘက်ခြမ်းမှာရှိသည်ဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့် ရွာလက်သည်ကြီး ရာဘီယာက ဂျိန်းကို အသီးအရွက်များများစားဖို့ ညွှန်ကြားပေးခဲ့ပေသည်။

အကယ်၍ ကိုယ်ဝန်သည် သားယောက်ျားလေး ကိုယ်ဝန်ဟု ရာဘီယာယူဆပါက အသားများများကျွေးမည်ဖြစ်သည်။ အာဖဂန်နစ္စတန်လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံမှာ မမွေးမီကတည်းက သားယောက်ျားကလေးပို၍ ကျွေးမွေးလေ့ရှိပေသည်။

ဂျိန်း၏အတွေးများသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အသံကြောင့်ပြတ်သွားလေ၏။ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသံကို စောစောက သူတို့ရွာပေါ်မှဖြတ်ပြီး တခြားသော ရွာများအပေါ်သို့ ဝှံ့ချရန်သွားသည့် ဂျက်လေယာဉ်များနှင့်ဆက်စပ်ပြီး ပေါက်ကွဲသံဟု ထင်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက်မှ ၎င်းအသံသည် သူမနှင့်မဝေးကွာလှသော အရပ်မှ ကလေးတစ်ယောက် နာကျင်လွန်း၍ အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်နေသောအသံဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေ၏။

ရုတ်တရက်ပင် ထိုအသံသည် ဘာဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဂျိန်းသိသွားလေ၏။ ရုရှားများသည် ဗီယက်နမ်တွင် အမေရိကန်များက အသုံးပြုခဲ့သော နည်းလမ်းကိုရထား၏။ ထိုနည်းလမ်းကား သူပုန်တို့၏ စားနပ်ရိက္ခာလမ်းကြောင်းများ ပြတ်တောက်ရလေအောင် ပင်မတောလမ်းခရီးများတွင် မိုင်းခုံးများ ထောင်ထားတတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူပုန်တို့၏ စားနပ်ရိက္ခာလမ်းကြောင်းများမှာ တောင်ပေါ်လမ်းကြောင်းကလေးများသာဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း ပင်မတောလမ်းတို့ နိစ္စရူဝ အမြဲတမ်းအသုံးပြုနေသူများမှာ အတိုးအိုများ၊ မိန်းမများ၊ ကလေးများနှင့် တိရစ္ဆာန်များသာဖြစ်ကြပါ၏။ တကယ်ဖြစ်တတ်ပုံများမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းထစရာ ကောင်းလှပေသည်။

ယခုထွက်ပေးလာသော အော်သံမှာ ကလေးတစ်ယောက်ယောက် မိုင်းခုံးကို တက်နင်းပေါက်ကွဲသွား၍ ဖြစ်ရပေမည်။

ဂျိန်းသည် ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်၏။

ကလေးအော်သံမှာ ဗလီဆရာကြီး၏ အိမ်ဘက်နားဆီမှ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဗလီဆရာကြီး၏အိမ်မှာ ရွာ၏အစွန် တောင်ပေါ်လူသွားလမ်းတစ်ဝက် ခရီးလောက်မှာရှိ၏။ ဂျိန်းသည် သူမနေရာလေးမှ လှမ်း၍မြင်ရ၏။ သူမ နေရာ၏ ဘယ်ဘက်အောက်နားလေး ခပ်ကျကျမှာဖြစ်သည်။

ဂျိန်းသည် ဖိနပ်ကောက်စွပ်လိုက်၏။ အဝတ်အစားများကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဒီအတိုင်းထွက်ပြေးလာခဲ့၏။ ပထမဆုံး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံကမူ ပြီးဆုံး

သွားပြီ ဖြစ်၏။ နောက်ထပ် ဆက်တိုက်အော်သံများကိုမူ ကြားနေရ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ ဗိုင်းဗုံးသည် ပေါက်ကွဲ၍ ကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုကို ဒဏ်ရာရစေပြီ ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့်သာ ပေါက်ကွဲသံ၊ ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်သံနှင့် နောက်ထပ်ဆက်လက်ငိုကြွေ အော်ဟစ်သံများ ကြားနေရခြင်းဖြစ်မည်။

အော်သံကြားရာသို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့မိသော ဂျိန်းသည် သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြောင်း သတိထားမိ၏။ သူမကိုယ်သူမလည်း 'စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်း' ဟု ထိန်းနေရ၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြေးရင်း လဲကျသွားပါက လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ရမည့်အစား နှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ပြီး ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်သည့်အဖြစ် ရောက်သွားမည်ဖြစ်၏။ ကြောက်ရွံ့နေသော ကလေးတစ်ယောက်အတွက် အဆိုးဆုံးကြုံနိုင်သည်မှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တမ်းတွင်ကား အော်သံကြားရာအရပ်သို့ ဂျိန်း နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။ ကလေးသည် လူသွားလမ်းကလေးပေါ်မှ ဟုတ်ပုံမရ။ ချုံပုတ်အကွယ်ဘက်တွင် ရှိလောက်မည်ထင်၏။ အော်သံသည် ကုလားအုတ် စားကျက်ပင်များနှင့် ဂျူနီပါ ချုံပုတ်တွေကြားဘက်မှ ဖြစ်ပေမည်။

ဂျိန်းသည် ချုံကြားထဲသို့ တိုးလိုက်ရာ အပြာရောင် ကုတ်အပိုင်းအစကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ကလေးသည် မော်ဆာဖြစ်ရမည်ထင်၏။ တော်လှန်ရေးသူပုန်ခေါင်းဆောင် မိုဟာမက်ခန်း၏ ကိုးနှစ်အရွယ် သားကလေးဖြစ်ပေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဂျိန်းသည် ကလေးအနားသို့ ရောက်သွား၏။

မော်ဆာသည် မြေပေါ်တွင် ဒူးထောက်လျက်သားရှိနေ၏။ ကလေးသည် ဗုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ထိုသို့ ကောက်ကိုင်လိုက်ချိန်တွင် ဗုံးသည်ပေါက်ကွဲလိုက်ဟန်တူသည်။ ကလေးသည် ယခုအခါ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လက်မှ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး အော်ငိုနေခြင်းဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ ရောက်နေသည့် တစ်နှစ်ကာလအတွင်း ဒဏ်ရာပေါင်းများစွာကို မြင်ခဲ့ရဖူးပြီဖြစ်၏။ ယခုဒဏ်ရာကား သူမ၏ စိတ်နှလုံးကို အတော်ထိခိုက်သွားစေသည်ဖြစ်၏။ ဂျိန်းက

* ဘုရားရေ၊ သနားလိုက်တာ ကလေးရယ် *

ဂျိန်းသည် ကလေးရှေ့တည့်တည့်မှာထိုင်ချပြီး ပွေဖက်ကာ ပါးစပ်မှလည်း နှစ်သိမ့်စကားများ ပြောလိုက်၏။ တစ်မိနစ်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိသောအခါ ကလေးသည် အော်ငိုခြင်းရပ်သွား၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်မူ အော်နေခြင်း ရပ်တန့်သွားသည်ထက်

ဆက်၍ ငိုနေသည်မှ ကောင်းသေးသည်ဟု ယူဆ၏။ ယခုမူ ကလေးသည် ထိတ်လန့်ပြီး အသံတိတ်သွားသည်။

ဂျိန်းသည် ကလေးကိုပွေထားရင်း ကလေးချိုင်းကြားအောက်မှ သွေးလွှတ်ကြောနေရာကိုရှားပြီး ဖိပိတ်လိုက်ရာ သွေးထွက်ခြင်းရပ်သွားလေ၏။

ဂျိန်းအနေနှင့် ကလေး၏ အကူအညီရပါမှ ဖြစ်ပေမည်။ ပထမဆုံး ကလေး စကားပြောမှဖြစ်မည်။ သို့နှင့် ဂျိန်းက ဒါရီစကားဖြင့်

မော်ဆာ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်

ကလေးသည် စကားမပြန်။ ဂျိန်းက ထပ်မေး၏။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက...

ကလေးသည် မျက်လုံးပွင့်လာ၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း အဖြစ်အပျက်များကို ကြည့်ရင်း ပြန်၍မှတ်မိလာပုံရ၏။ သူသည် ငိုသံပါ လေသံဖြင့်

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘောလုံးအောက်မေ့နေလို့

ဟုတ်လား

ဂျိန်းက တီးတိုးလေသံဖြင့် ဆက်၍

ဒါနဲ့ မင်း ဘာလုပ်သလဲ၊ ပြောစမ်း

မော်ဆာက *ကျွန်တော်က ကောက်ယူလိုက်တာပေါ့*

ဂျိန်းသည် ကလေးကို တင်းတင်းဖက်၍

အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ

ကလေး၏အသံသည် ဟန်၍နေသော်လည်း သိပ်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့။ သူက *အဲဒါကြီးက ပေါက်သွားတယ်*

ကလေး၏အသံသည် တည်ငြိမ်စပြုလာပြီဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် ကလေးညာလက်ကိုယူ၍ ကလေး၏ ဘယ်လက်အောက်သို့ ထားလိုက်၏။ ဂျိန်းက *ငါဖိထားတဲ့နေရာမှာ လိုက်ဖိထားစမ်း*

ဂျိန်းသည် မော်ဆာ၏ လက်ကလေးကို အသာကိုင်၍ သူမဖိထားရာနေရာသို့ ရွေ့ယူလာစေခဲ့သည်။ သူမ ဖိထားခြင်းကို လွှတ်လိုက်၏။ ဒဏ်ရာမှသွေးများ ပြန်၍ ယိုကျစီးထွက်လာပြန်လေသည်။

ဂျိန်းက *နာနာဖိထား*

မော်ဆာသည် ဂျိန်းညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း နာနာဖိလိုက်ရာ သွေးထွက်ရပ်သွားပြန်၏။ ဂျိန်းသည် ကလေး၏နဖူးပြင်ကို အသာနမ်းလိုက်၏။ ကလေးနဖူးသည် အေးစက်ချွေးပြန်နေ၏။

ဂျိန်းသည် လက်ထဲမှာ သယ်ယူလာသော အဝတ်ပုံကို မော်ဆာနံဘေးမှာ ချ
ပုံလိုက်၏။ သူမ၏ အဝတ်အစားဆိုသည်မှာလည်း အာဖဂန်နစ္စတန် အမျိုးသမီးများ
ဝတ်စားကြသည့်အတိုင်း ဘောင်းဘီပေါ်မှ ခြုံဝတ်ရသည့် အိတ်ပုံသဏ္ဍာန် အင်္ကျီ
တစ်မျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းသည် သူမ၏ အိတ်ကြီးလို အင်္ကျီထိပ်ပိုင်းကို ပတ်တီးသေးသေးအနေ
အထားခန့် ဆုတ်လိုက်။ သူမသည် ကလေးဒဏ်ရာမှ သွေးတိတ်စေရန် စတင်၍
ပတ်တီးစည်းနှောင်လေသည်။ မော်ဆာသည် ဂျိန်းလုပ်ကိုင်သမျှကို မျက်လုံးအပြူး
သားနှင့် ငေးကြည့်နေ၏။ ပါးစပ်မှမူ ဘာသံမှ မထွက်လာပေ။ ဂျိန်းသည် နံဘေး
ချုံ့ပုတ်ထဲမှ ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကိုချိုး၍ ပတ်တီးခိုင်အောင် လက်ကိုထိန်း၍ ချည်
နှောင်လိုက်လေသည်။

သည့်နောက်တော့ ဒဏ်ရာ ဆေးကြောကုသဖို့ လိုသည်။ အနာသက်သာစေ
သည့်ဆေး၊ အနာမယင်းစေသ ည့် ဆေးများထည့်ရန် လိုအပ်လာသည်။ ထို့ပြင်
ကလေး၏မိခင်ကိုလည်း လန့်မသွားစေရအောင် ပြုလုပ်ရဦးမည် ဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် အဝတ်အစားအပြည့်အစုံ ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စောစောက
ပတ်တီးများ ဆုတ်ဖြေခွဲက အလောတကြီး မလုပ်မီ မဆုတ်မိခဲ့သော် ကောင်းလေ
ဥဟု နောင်တရမိလာသည်။ အကြောင်းမှာ သူမ၏ အပေါ်ဝတ်ရုံထိပ်ပိုင်းမှာ အတော်
စုတ်ပြဲသွားပြီဖြစ်၍ သူမ၏ အပေါ်ပိုင်းသည် ကောင်းကောင်း လုံလုံခြုံခြုံမရှိချင်တော့။
သည်တော့ သူမ ဂူထဲသို့သွားစဉ်အတွင်း လမ်းမှာ ယောက်ျားတစ်ဦးဦးနှင့် မတွေ့
ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းလိုက်ရတော့သည်။

ဂူများရှိရာသို့ မော်ဆာကို ဘယ်လိုအရောက်ခေါ်သွားရပါမည်နည်းဟု ဂျိန်း
စဉ်းစားမိသည်။ မော်ဆာကို ဂူအရောက် လမ်းလျှောက်ခိုင်းပြီး ခေါ်သွားဖို့ဆိုသည်က
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။ နောက် မော်ဆာကို ကျောပေါ်တင်ပြီး ကျောပိုးခေါ်သွားရန်က
လည်း မော်ဆာသည် သူမလည်ပင်းကို ထိန်းကိုင်လိုက်နိုင်မည်မဟုတ်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဂျိန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ လမ်းမှာ တစ်လမ်းပဲရှိသည်။ ကလေးကို
လက်ဖြင့် ပွေ့ချီသွားရန်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။ သူမကလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။
နောက်ဆုံး ဂျိန်းသည် ငုံ့၍ မော်တာ၏ပခုံးအောက် လက်တစ်ဖက်၊ ပေါင်မှတစ်
ဖက်ကိုငုံ့၍ မလိုက်ရ၏။

ဂျိန်းသည် ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲထား၍ သူမ၏ စူဖောင်းသော ဝမ်းဗိုက်ပေါ်
တွင် ကလေးကျောကိုရှိစေပြီး ပွေ့ချီလိုက်၏။ နောက် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်
လိုက်လေသည်။

ဤကလေးမှာ ဥရောပတိုက်သား ကိုးနှစ်အရွယ်သာဆိုပါက ဂျိန်း ဘယ်နည်း နှင့်မှ ပွေချီနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ယခုသော်ကား ဤကလေးသည် အားဖန်ကိုးနှစ်အရွယ်ကလေးဖြစ်သည့်အပြင် အစာရေစားလည်း ကောင်းစွာ စားရသူမဟုတ်သည့်အတွက် ဤကဲ့သို့ ပွေချီနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဂျိန်းသည် ကလေးကိုပွေချီလျက် ချုံပုတ်များအကြားမှ လူသွားလမ်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ သို့သော် ကိုက်လေးငါးဆယ်ခန့် ပွေချီပြီးသောအခါ သူမသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မောပန်း အားကုန်လာလေတော့၏။ ပြီးခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်များကပင် ဂျိန်းသည် မောကတ်ပန်းတတ်လာကြောင်း သတိထားမိ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဂျိန်းသည် မော်ဆာကို မြေပြင်ပေါ်ချ၍ လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ချောမော့ရင်း သူမကိုယ်တိုင်လည်း အပန်းဖြေအနားယူလိုက်၏။ ဂျိန်းသည် လူသွားလမ်းကလေးနံဘေးချောက်ကမ်းပါးနံရံကိုမှီ၍ နားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကလေးသည် ထိပ်နားသို့ရောက်သောအခါ ဂျိန်းသည် မော်ဆာကို အောက်သို့ ချရပ်ထားပြီး နားရပြန်၏။ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသွားသောအခါ လူသွားလမ်းအတိုင်း ယောက်ျားတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဂျိန်းသည် ထိုလူကို ချက်ချင်းမှတ်မိ၏။ ဂျိန်းပါးစပ်မှ

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ အဗ္ဗဒုလာနဲ့မှ လာကြုံရတယ်လို့၊ ဘုရား... ဘုရား’

အဗ္ဗဒုလာသည် အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ် ဖြစ်သည်။ အစာရေစာ ရှားပါးသောအရပ်တွင်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ခန္ဓာသည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ဖြစ်သည်။ သူသည် အနက်ရောင်ဘောင်းဘီနှင့် အပေါ်မှအပြာရောင် ကွမ်းရိုးစင်းဂျာကင်အဟောင်းတစ်ခု ဝတ်ထား၏။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများမှာ အနီရောင်ဖြစ်သည်။ သူကား ဘန်ဒါရွာကလေး၏ ဗလီဆရာဖြစ်သည်။

အဗ္ဗဒုလာသည် နိုင်ငံခြားသားမှန်သမျှကို အယုံအကြည် မရှိပေ။ အမျိုးသမီးများကို မုန်းတီးသည်။ နိုင်ငံခြားဆေးဝါးများအား ရွံရှာသည်။

ဂျိန်းကား အဗ္ဗဒုလာအမုန်းဆုံး သုံးခု စုပေါင်းထားသူဖြစ်ရကား အဗ္ဗဒုလာ၏ ခင်မင်ယုံကြည်မှုကို ဂျိန်း မည်သို့မျှ ကြိုးစားရယူနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သည်ကြားထဲတွင် ပို၍ဆိုးရွားလာစေသည့် အချက်က တောင်ကြားတစ်ဝိုက်လုံးရှိ လူတော်တော် များများသည် သူတို့ဒဏ်ရာရလာသည်ဖြစ်စေ၊ ရောဂါဝေဒနာရလာသည်ဖြစ်စေ အဗ္ဗဒုလာထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ ရေးခြယ်ထားသည့် စာရွက်တစ်ပိုင်းတစ်စကို မီးရှို့ကုသသည်ထက် ဂျိန်းထံမှရသည့် နိုင်ငံခြားဆေးဝါးက ရောဂါပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်ဟု

ယုံကြည်မှုပိုလာခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အဗ္ဗဒူလာတစ်ယောက် ဝင်ငွေလျှော့ပါးလာ ခဲ့လေ၏။

အဗ္ဗဒူလာသည် ဂျိန်းအား 'နိုင်ငံခြားမိန်းမပျက်' ဟု စကားတင်းပြောဆိုခြင်းများ ရှိပါသည်။ သို့သော် ထိုထက်ပို၍ ဘာမှ လုပ်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။ အကြောင်းမှာ ဂျိန်း တို့လင်မယားသည် သူပုန်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အာမက်ရှာ မာဆတ်၏ ဓောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အဗ္ဗဒူလာသည် ဗလီဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်တိုင် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် သူရဲကောင်းတစ်ဦးနှင့် ရန်ဖက် ဖြစ်ရန် မလိုလားလှပေ။

အဗ္ဗဒူလာသည် ဂျိန်းကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်၏။ အဗ္ဗဒူလာ၏ မူလက ဖောင်းဖောင်းကြီးရှိသော မျက်နှာမှာ တင်းမာ၍သွားလေ၏။ သူနှင့်မှ လာကြုံဆုံတွေ့ရခြင်းကား ဂျိန်း၏ ကံဆိုးမှုပင်။ တခြားတစ်ပါးသော ပူသားတစ် ဦးဦးသာ သူမ၏ မလုံမလဲသောအဖြစ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ပါက ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်သွား ကောင်းဖြစ်မည်။ လွန်ရောကျဲရော သူမကို အရှက်နည်းလှချည်းဟု ထင်သွားကောင်း ထင်သွားမည်သာဖြစ်၏။ အဗ္ဗဒူလာအတွက်မူ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက် လာစေ၏။

ဂျိန်းက ချောမောပြေပြစ်အောင် ကြိုးစားပါ၏။ သူမက ဒါရီဘာသာဖြင့် 'ရှင့်အတွက် ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုရှိပါစေ'

ဤစကားသည် ဤအရပ် ဤလူမျိုးတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ပထမဆုံး ပြောကြားလိုက်ရသည့် ပဋိသန္ဓာရစကားဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ နှုတ်ခွန်းဆက်သမှု မျိုးမှာ တစ်ခါတစ်ရံ လိုရင်းစကားကို မစမီ ဆယ့်လေးငါးမိနစ်ခန့် အပြန်အလှန် ပဋိသန္ဓာရစကားဆိုနေရသည်အထိ အချိန်ကြာတတ်ပါ၏။ သို့သော် အဗ္ဗဒူလာကမူ ဆုံးစဲအတိုင်း ပြန်ကြားရမည်ဖြစ်သော 'မင်းလဲ ထိုနည်းတူ ငြိမ်းချမ်းမှုရှိပါစေ'ဟု သောစကားကို ပြန်၍မဆိုတော့ပေ။

အဗ္ဗဒူလာသည်ပါးစပ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့် ပေါက်တတ်ကရ ဆဲ ဆိုတိုင်းထွာလေတော့၏။ ထိုသို့ဆဲဆိုရင်းဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။ အနားရောက်သော အခါ လက်ထဲမှာကိုင်ဆောင်လာသော တုတ်ကိုမြှောက်၍ ဂျိန်းကိုရိုက်ရန်ပြု၏။

အခြေအနေကား သိပ်ဆိုး၍နေပြီဖြစ်၏။ ဂျိန်းသည် နံဘေးမှရပ်နေသော မော် ဆာကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ မော်ဆာကလေးသည် ပြင်းထန်သောဝေဒနာ ခံစားနေရပြီး သွေးထွက်လွန်အားနည်းလျက်ရှိရာ မင်္ဂလာတတ်ပင်အနိုင်နိုင်ရှုပ်နေရရှာ၏။

ဂျိန်းကား သံကုန်ပြန်အော်၍ 'ဒီမှာ ရှင်မမြင်ဘူးလား'

သို့သော် အဗ္ဗဒူလာ၏ အခြေအနေမှာ ဒေါသစိတ်မွန်နေ၍ ဘာကိုမှ မြင်တော့ပုံမရ။ ဂျိန်း၏စကားမဆုံးမီပင် ခေါင်းပေါ်မြှောက်ထားသောတုတ်ကို လှဲချလိုက်လေ၏။

ဂျိန်းသည်အရိုက်ခံရသောဝေဒနာနှင့်အတူဒေါသလည်း ထွက်လာလေတော့၏။ အဗ္ဗဒူလာသည် ယခုအချိန်ထိ မော်ဘာ၏ဝေဒနာ၊ ဒဏ်ရာကို မြင်သေးပုံမရပေ။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ လှေမလဲဖြစ်နေသော ဂျိန်း၏ရင်အုံသို့သာ ရောက်နေ၏။

ဂျိန်းသည် သည်တော့မှ သတိရသွားသည်။ အဗ္ဗဒူလာလို လူမျိုးအတွက် နိုင်ငံခြားသူကိုယ်လေးလက်ဝန်နှင့် မိန်းမတစ်ဦး၏ မပေါ်တပေါ်ရင်သားများ မြင်နေရမှုသည် သူ၏ ဒေါသယမ်းအိုးကို ပေါက်ကွဲသွားစေပြီဖြစ်ကြောင်းပင်တည်း။

အဗ္ဗဒူလာသည် သူ၏တုတ်ဖြင့် ဂျိန်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ရိုက်ဆုံးမရုံဖြင့် ကျေနပ်မည့်ပုံမရှိတော့။ သူ၏ပုံပန်းမှာ ဆိုးဆိုးမခက်ခဲသော၊ သူ့စကားကို နားမထောင်သော ဇနီးမယားကို အသေအကြေရိုက်မည့် အနေအထားမှာ ရှိနေ၏။ အဗ္ဗဒူလာ၏ အသည်းနှလုံးသည် လူသတ်လိုစိတ်ဖြင့် ဖုံးနေလောက်ပြီဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် ဂျိန်းသည် ကြောက်စိတ်ဝင်လာလေ၏။ သူမအတွက်၊ မော်ဘာကလေးအတွက်နှင့် သူမ၏ မမွေးလာသေးသော ကလေးအတွက်။ အားလုံးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဂျိန်းသည် နောက်သို့ ယိမ်းထိုးဆုတ်လိုက်၏။

သို့သော် အဗ္ဗဒူလာကလည်း ရှေ့သို့တိုးကာ တုတ်ကိုခေါင်းပေါ် မြှောက်လိုက်ပြန်၏။ ဂျိန်းသည် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့တိုးဝင်ပြီး အဗ္ဗဒူလာ၏ မျက်လုံးများကို ကုတ်မြစ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

အဗ္ဗဒူလာသည် ကျွဲတစ်ကောင်ပမာ အသံဖြူ၍ နောက်သို့ယိုင်သွား၏။ ဒဏ်ရာရသွား၍၊ အနာတရဖြစ်သွား၍ကား မဟုတ်ပါ။ သူ့ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်က ရိုက်နှက်နေသည့် မိန်းမတစ်ဦးက သူ့ကို ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အဗ္ဗဒူလာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်သွား၏။ မျက်လုံးများသည်လည်း ပြာသွားလေတော့၏။

ထိုသို့ အဗ္ဗဒူလာတစ်ယောက် ဝိုင်းသွားခိုက် ဂျိန်းသည် အဗ္ဗဒူလာ၏ မှတ်ဆိတ်နံကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေ၏။ အဗ္ဗဒူလာသည် ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားပြီး နာကျင်စွာဖြင့် ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးလဲကျသွားလေရော ခြေချော်ပြီး လမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်ဆီသို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားလေ၏။ အဗ္ဗဒူလာ၏လိမ့်ကျသောအရှိန်သည် လမ်းနံဘေးမှ ချုံတစ်ခုကြောင့်သာ ရပ်တန့်သွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းရင်ထဲကမူ 'ငါ ဘာတွေများ လုပ်လိုက်မိပါလိမ့်' ဟု တွေးမိလိုက်၏။

ဂျိန်းသည် ဝိုးလိုးပက်လက် ကျသွားသော အဗ္ဗဒူလာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဤ တဲ့သို့ အရှက်တကွ အလုပ်ခံရသည့်အတွက် အဗ္ဗဒူလာသည် သူမကို ဘယ်တော့မှ ကျေးတော့မည်မဟုတ်။ သူမ၏ လုပ်ရပ်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မေ့မည်မဟုတ်သည် ကား သေချာသည်။

အဗ္ဗဒူလာသည် ရွာမှလူကြီး မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးများကို တိုင်ကောင်း တိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သည်ထက်ကဲပြီး သူပုန်ခေါင်းဆောင်မာဆတ်ကို နိုင်ငံခြားသား ဆရာဝန် လင်မယားကို ပြန်လွှတ်ဖို့ တောင်းဆိုကောင်း တောင်းဆိုမည်ဖြစ်ပါသည်။ အခွင့် အရေးသာပါက အဗ္ဗဒူလာသည် ဂျိန်းကို အကျင့်ပျက်ပြားသော မိန်းမပါဟုစွပ်စွဲပြီး ဘန်ဒါရွာသားများကို ဒေါသထွက်အောင် လုပ်၍ ဂျိန်းကို ကျောက်ခဲများဖြင့် ဒိုင်းပေါက်သတ်သည်အထိ လုပ်နိုင်က လုပ်ပေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ အဆိုးများကို စဉ်းစားနေစဉ် အတွေးတစ်ခုသည် ခေါင်းထဲသို့ ပင်လာ ၏။ အဗ္ဗဒူလာသည် သူမ၏ လုပ်ရပ်များကို စွပ်စွဲပြောဆိုဖို့အတွက် အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို တင်ပြရပေလိမ့်မည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှန်ထဲမှ အဗ္ဗဒူလာ၏ မဟုတ်မမှန် သော လုပ်ရပ်များကိုလည်း ဖွင့်ဟထုတ်ပြပြီးသား ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ရွာသူရွာသား များသည် အဗ္ဗဒူလာ၏လုပ်ရပ်ကိုလည်း ပြစ်တင်စရာ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ ဖြင့် ဂျိန်းသည်လည်း အပြစ်မှလွတ်မြောက်လာနိုင်ပေသည်။

ဂျိန်းသည် ချာခနဲလှည့်လိုက်၏။ သူမအတွက် ပို၍အရေးကြီးသော လုပ်စရာ တစ်ခု ရှိနေပေသေးသည်။ မော်ဆာသည် သူမချထားသည့် နေရာမှာပင် ငူငူကြီး ရပ်လျက်ရှိနေ၏။ အသံလည်းမထွက်၊ ဘာမှ ခံစားမှုကိုလည်း မပြ။ ဘာတွေဖြစ် ပျက်နေသည်ကိုလည်း သိမှတ်နေမိပုံ မပေါ်။ ဂျိန်းသည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီး မော်ဆာကို ပွေချီပြီး ခရီးဆက်လေ၏။

ခဏကြာသောအခါ တောင်ထိပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ သည်ဘက် တွင်ကား အမြင့်မဟုတ်တော့ဘဲ အပြန့်ဖြစ်သွားပေရာ ဤတစ်ဖက်ကား အဆင်း ဖြစ်လေသည်။ ဂျိန်းသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ဖြတ်၍ ခရီးဆက်နိုင်ပေ သည်။ ဂျိန်းသည် ပင်လည်းပင်ပန်းနေပြီး ခါးလည်းကိုက်လှပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ခရီးကား မဝေးတော့။ ဝူများသည် တောင်ခါးပန်း၏ အောက်ဘက် နားတွင်ရှိသည်။

ဂျိန်းသည် အပြန်တောင်ကြော၏ အဝန်းသို့ ရောက်လာရာ ကလေးများ၏ အသံကို ကြားနေရပြီဖြစ်သည်။ နောက်ခရီးမှာလည်း အဆင်းဖြစ်သည်။

မဏအကြာတွင် ခြောက်နှစ်အရွယ်ကလေးများ 'နတ်ပြည်နှင့် ငရဲကစားနည်း' ကစားနေကြပုံကို မြင်ရ၏။ ကလေးများကစားနည်းမှာ ကိုယ့်ခြေမကို မြဲမြဲကိုင်ထားရသော ကလေးတစ်ဦးကို ကျန်နှစ်ဦးက ချီမမြှောက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြေမကို ပြုတ်သွားပါက ငရဲသို့ကျ၍ ရုံးပေသည်။ ဂျိန်းအတွေးထဲတွင် မော်ဆာကလေးသည် ထိုနတ်ပြည်နှင့် ငရဲကစားနည်းကို နောင် ဘယ်တော့မှ ကစားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု စိတ်ကောင်းဖြစ်မိ၏။

ကစားနေကြသော ကလေးများက ဂျိန်းကို ပထမ သတိထားမိသည်။ နောက် ဂျိန်းလက်ထဲမှ ချီပွေထားသော မော်ဆာကို မြင်သွားကြ၏။ ကလေးတစ်ယောက်က 'မော်ဆာ' ဟု အသံထွက်ခေါ်လိုက်၏။ နောက်တစ်ယောက်က ဆက်ခေါ်ပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကလေးများသည် မော်ဆာ၏နာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ကြပြီး ဂျိန်း၏ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်ပြေး၍ သတင်းပေးရန် သွားကြ၏။

ဘန်ဒါရွာသူရွာသားတို့၏ နေ့လယ်နေ့ခင်းပုန်းခိုရာ နေရာကား နိုမိတ်လူမျိုးစုတို့နေထိုင်ကြသည့် နေရာနှင့်တူလှပေသည်။ ဖုန်ထူသော အောင်ခင်းမြေပြင်ကျောက်သားပြင် ရှိသည်။ ကျဲကျဲတောက်သော နေရောင်ရှိသည်။ ချက်ပြုပြီးပြီဖြစ်သောမီးဖိုမှ မီးကြွင်းမီးကျန်များ ရှိသည်။ ခေါင်းမြီးခြုံထားသည့် အမျိုးသမီးများနှင့် ညစ်ပေသော ကလေးများရှိပေသည်။

ဂျိန်းသည် ဂူများရှေ့မှ အပြန်ကျယ်တစ်ခုကို ဖြတ်လိုက်၏။ အမျိုးသမီးများသည် ဂျင်းပီယေးနှင့် ဂျိန်းတို့က ဆေးခန်းအဖြစ်ပြုလုပ်ထားသော အကြီးဆုံးဂူရှိရာသို့ လာနေကြပြီဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွအသံတို့ကြောင့် ဂူပေါက်မှ ထွက်ကြည့်ရာ ဂျိန်းကိုမြင်၍ အနားသို့လျှောက်လာ၏။ ဂျိန်းသည် လက်ထဲမှာချီထားသော မော်ဆာကို ဂျင်းပီယေးလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး

'မိုင်းထိတာ၊ သူ့လက်တစ်ဖက်တော့ မရတော့ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ရှင့်အင်္ကျီ ကျွန်မကိုပေးပါဦး'

ဂျင်းပီယေးသည် မော်ဆာကို ပွေချီယူသွားပြီး စမ်းသပ်ခုတင်အဖြစ် အသုံးပြုသည့် ကော်ဇောပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ကလေးကို စမ်းသပ်ခြင်းမပြုမီ သူဝတ်ထားသည့် ကာကီရှပ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ဂျိန်းကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဂျိန်းက ဂျင်းပီယေး၏ အင်္ကျီကို ယူ၍ဝတ်လိုက်သည်။

ဂျိန်းတစ်ကိုယ်လုံးမှာ မြောက်ကြွ၍ ပေါ့ပါးသလို ခံစားနေမိ၏။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ဂူအရိပ်အေးတစ်နေရာတွင် ထိုင်ချနားလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ အရိပ်ထဲသို့ ခြေ သုံးလေးလှမ်း လှမ်းခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရောက်ရာအရပ်မှာ

ပင် ထိုင်၍ချလိုက်လေ၏။

ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်းကိုလှမ်း၍

‘ကျုပ်ကို ရေဆေးဖို့ အဝတ်ပေးစမ်းပါဦး’

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး၏စကားကို လျစ်လျူရှုလိုက်၏။

ထိုစဉ် မော်ဆာ၏မိခင်ဖြစ်သူ ဟာလီမာသည် ဝူထဲသို့ပြေးဝင်လာ၏။ သူမ၏ သားကို သွေးသံရဲ့ရဲ့ဖြင့် မြင်ရသောအခါ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလေတော့၏။

ဂျိန်းသည် ငါ ဟာလီမာကို နှစ်သိမ့်မှထင်တယ်ဟု တွေး၏။ ဟာလီမာကို စိတ်ငြိမ်အောင်လုပ်ပေးနိုင်မှ ဟာလီမာက သူ့သားမော်ဆာကို အားပေးစကား ပြောကြားနှစ်သိမ့်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျိန်းသည် မတ်တတ်ရပ်၍မရ။ မထနိုင်။

‘ငါ ဘာဖြစ်လို့ မထနိုင်ရတာလဲ၊ ငါ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ခဏကလေး နားလိုက်မှ ထင်ပါရဲ့’ ဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်မိသည်။

ညရောက်သောအခါ ဂျိန်းသည် သူမ ကလေးမွေးတော့မည်ဟု သိလာလေ၏။

နေ့ခင်းတုန်းက သူမ မေ့မြောသွားရာမှ ပြန်သတိရလာသောအခါ သူမ မေ့မြောသွားခဲ့ခြင်းကို မော်ဆာကို သယ်ပိုးလာရသောကြောင့် ခါးကိုက်ခါးနာပြီး ဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ဂျင်းပီယေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ယူဆသောကြောင့် ဂျိန်းအား အက်စ်ပရင်တစ်ပြားတိုက်ကာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့၏။

လူနာလေးဖြစ်သော မော်ဆာကို လာကြည့်သော ရွာခံလက်သည်အတွင်းကြီး ရာဘီယာကမူ ဂျိန်းကို တစ်ချက်စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သွားခဲ့ပေသည်။ ထိုစဉ်ကမူ ဂျိန်းသည် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား သတိမထားမိခဲ့။

ဂျင်းပီယေးသည် မော်ဆာ၏ဒဏ်ရာကို ဆေးကြောသုတ်သင် ဆေးထည့်၍ ပင်နီဆီလင်ထိုးသည်။ နောက် မေးခိုင်ရောဂါ ကာကွယ်ဆေးကိုလည်း ထိုးပေး၏။

ကလေးသည် မိုင်းထိသော ဒဏ်ရာဖြင့်ကား မသေနိုင်တော့။ သို့သော် လက်မ သန်စွမ်းသည့်ဘဝနှင့် အသက်ခက်လက်ရှင်သန်နေရခြင်းသည်လည်း ကောင်းမှ ကောင်းပါလေစဟု ဂျိန်းကေးလိုက်မိသည်။ ဤအရပ်ဒေသကား အသန်စွမ်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ရှင်သန်ရန် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှပေရာ ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့သူတို့အတွက် ကား မလွယ်ကူလှပေ။

ညနေပိုင်းရောက်သောအခါ ဂျင်းပီယေးသည် အပြင်သို့သွားရန် ပြင်ဆင်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဤရွာမှ မိုင်အတော်ဝေးကွာသော အရပ်တွင် နက်ဖြန်ဆေးခန်း ထိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဂျိန်းကိုယ်တိုင်လည်း ဂျင်းပီယေး၏အပြုအမူကို ကောင်းကောင်းနားမလည်နိုင်ပေ။ ဂျင်းပီယေးသည် ထို ဆေးကုခန်းသို့သွားရန် ဘယ်တော့မှ ရက်ပျက်ခြင်း၊ နောက်ကျခြင်းမရှိခဲ့။ ဂျင်းပီယေးကိုယ်တိုင်လည်း သိပါသည်။ မည်သည့် အာဖဂန် နစ္စတန်လူမျိုးမှ ဆရာဝန် ဂျင်းပီယေးက တစ်ရက်နှစ်ရက် နောက်ကျသည်မပြောနှင့်၊ တစ်ပတ်နှစ်ပတ် နောက်ကျလျှင်လည်း ဘာမှ ပြောကြမည်မဟုတ်။ သို့သော် ဂျင်းပီယေးသည် ဘယ်တော့မှ ရက်ချိန်းမပျက်ခဲ့။

ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်းကို ခရီးသွားခါနီး နမ်းရွပ်သောအခါတွင် ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ သူမ ခါးနာနေခြင်းသည် သားဖွားခါနီး၍ နာခြင်းပေလောဟု တွေးတောမိ၏။ မော်ဆာကို သူမချီပိုးလာရသောကြောင့် မွေးရမည့်အချိန်ထက်စော၍ မွေးဖွားမည့် လက္ခဏာပေလောဟု တွေးမိသည်။

သို့သော် သူမကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ ကလေးမီးဖွားဖူးခြင်း မပြုဖူး၍ သေသေချာချာ မပြောတတ်။ မဖြစ်နိုင်တန်ရာပေဟုသာ ယူဆရ၏။ သူမကိုယ်တိုင် မသေချာ၍ ဂျင်းပီယေးအား အခြေအနေမေးကြည့်သည်။

ဂျင်းပီယေးက လေသံမာမာဖြင့်

‘မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်း မွေးဖို့က ငါးပတ်လောက် လိုပါသေးတယ်’

ဂျိန်းစိတ်ထဲမှ အားမလိုအားမရဖြင့် သည်ည အခြေအနေစောင့်ကြည့်ပါဦးလားဟု ဂျင်းပီယေးအားပြောရာ ဂျင်းက မလိုအပ်ပါဘူးဟုဆိုသဖြင့် မေးမိသည့် သူသာ အရူးဖြစ်ရပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးခရီးသွားမည်ကို လွှတ်လိုက်ရလေသည်။

ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးဝါးများကို မြည်းတစ်ကောင်ပေါ်တင်၍ ထွက်သွားလေသည်။ သို့မှသာ သွားရမည့် ဆေးခန်းသို့ညမမှောင်ခင်ရောက်မည်။ နောက်နေ့နက်ဆေးကုနိုင်မည်ဖြစ်၏။

နေမင်းကြီးသည် အနောက်ဘက်တောင်စွယ်သို့ ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ တောင်ကြားတစ်ခုလုံးသည် အရိပ်များဖြင့် လှုပ်ရှားလာကြ၏။ ဂျိန်းသည် တခြားမိန်းမများ၊ ကလေးများနှင့်အတူ မှောင်မည်းနေသော ရွာကလေးရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

အမျိုးသားများကား လယ်ကွင်းဆီသို့ ဆင်းသွားကြလေသည်။ သူတို့သည်လည်း လေယာဉ်အန္တရာယ်မရှိသော ညပိုင်းတွင် ရင့်မှည့်နေပြီဖြစ်သော ဂျုံခင်းများကို

ရိတ်သိမ်းကြရမည်ဖြစ်၏။

ရွာထဲ၌ ဂျိန်းနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့လင်မယား နေထိုင်ကြသောအိမ်မှာ တကယ်
ဘမ်းဆိုပါက ဤရွာရှိ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏အိမ် ဖြစ်ပေသည်။ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်
များမှာလည်း စစ်မက်ဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် ကုန်ရောင်း၍ ငွေရှာရန် မမျှော်လင့်တော့။
ရောင်းချစရာ ကုန်ပစ္စည်းလည်း မရှိတော့။ ဤသို့ဖြင့် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် သူ
၏ ဆိုင်နေရာကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့ပြီး မိသားစုနှင့်အတူ ပါကစ္စတန်သို့ ပြောင်း
သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ကုန်စုံဆိုင်၏ ရှေ့ပိုင်းအခန်းမှာ သည်နှစ်နှစ်ပိုင်းရောက်၍ ဗုံးများ မကြာခဏ
လာ၍မကြာချခင်က နေ့အခါ၌ ဂျင်းပီယေး၏ ဆေးခန်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ပေသည်။

အိမ်ကလေးတွင် နောက်ဘက်၌ အခန်းနှစ်ခန်းရှိသည်။ တစ်ခန်းမှာ အလျင်
ပိုင်ရှင်လက်ထက်က ယောက်ျားများနှင့် ဧည့်သည်များနေထိုင်ရန်ဖြစ်ပြီး ကျန်အခန်း
ကမူ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများနေထိုင်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဂျင်းပီယေးနှင့် ဂျိန်းတို့လက်ထပ်တွင်မူ တစ်ခန်းကို သူတို့လင်မယားအိမ်ခန်း
အဖြစ် အသုံးပြုပြီး ကျန်တစ်ခန်းကို ဧည့်ခန်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ အိမ်နံဘေး
တွင် ရွံနံရံဖြင့် ခြံခတ်ထားသော အကွက်ကလေးရှိသည်။ ၎င်းအကွက်ကလေးထဲ
တွင် ချက်ပြုတ်ရန် မီးပိုရှိပြီး ပန်းကန်များဆေးကြောရန်နှင့် ကလေးများရေချိုးခန်း
ဝင်နိုင်သော ရေကန်ငယ်ရှိသည်။

ကုန်စုံဆိုင်ရှင်က သစ်သားနှင့်ပြုလုပ်ထားသော ပရိဘောဂတော်တော်များများ
ကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ရွာသူရွာသားများကလည်း ဖျာများ၊ ကော်ဇောများ ပေးထားကြ
ပေသည်။

ဂျိန်းတို့ လင်မယားသည် အာဖဂန်လူမျိုးတို့ထုံးစံအတိုင်း မြေကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
ပင် ဖျာခင်း၍ အိပ်ကြပါသည်။ သို့သော် ရွာသူရွာသားများကဲ့သို့ စောင်ခြံ၍မအိပ်
ကြဘဲ လူပါဝင်၍အိပ်ရသော အိပ်ရာ တစ်ခါတည်းချုပ်ထားကြ၏။

သူတို့သည် အာဖဂန်လူမျိုးတို့၏ စရိုက်အတိုင်း နေ့အခါ ဖျာများကိုလိပ်ပြီး
ခေါင်မိုးအပြန်ပေါ်တွင် လိပ်တင်ထားလေ့ရှိပေသည်။ နွေအခါတွင် အားလုံးသည်
ပြန်ပြူးသော ခေါင်မိုးပေါ်၌ အိပ်ကြစမြဲဖြစ်၏။

ပူထဲမှနေ၍ ရွာထဲသို့ လမ်းလျှောက်၍လာရသော အလုပ်ကလေးသည်ပင်
ဂျိန်းအတွက် အတော်ခက်ခဲနေ၏။ သူမ၏ ခါးနာခြင်းသည် ပို၍ဆိုးလာ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူမသည် လှဲချပြီး အိပ်ချချင်လောက်အောင် ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်လှပြီဖြစ်၏။ ဂျုဂျူးကလည်း ပေါက်ချင်နေ၏။ သို့သော် နောက်ဖေးရေအိမ်

အထိကား မသွားနိုင်တော့။ အိပ်ခန်းထဲတွင် အလွယ်တကူသွားနိုင်ရန်ထားသော သေးအိုးထဲမှာပင် ထိုင်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ ဂျိန်းသည် သူမ၏ ချည်ဘောင်းဘီခွဆုံ နားတွင် သွေးစတချို့ကို သတိထားမိမြင်မိခြင်းဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် လှေကားဖြင့် ခေါင်မိုးပေါ်တက်၍ လိပ်တင်ထားသော ဖျာကိုသွား ယူရန် အားမရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲမှာရှိသော ကော်စောပေါ်တွင် သည်အတိုင်းလှဲချလိုက်လေ၏။

ခါးနာခြင်းသည် လှိုင်းလုံးများသဖွယ် တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် တက်လာနေ၏။ ဂျိန်းသည် တင်ပါးပေါ်လက်တင်၍ နောက်ထပ်နာလာမည့် ခါးကို နှိပ်ချဖြေရန် ကြိုးစား၏။

သည်အချိန်တွင် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှသားအိမ်သည် လှုပ်ရှားရွေ့လျားလာသည်ကို ခံစားရသည်။ နာကျင်သော ဝေဒနာသည် တိုး၍ခံစားလာရ၏။ သည်အချိန်တွင် တော့ ဂျိန်းသည် သူမ ကလေးမွေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သေချာစွာ ရိပ်စားမိသွား လေ၏။

ဂျိန်းသည် ကြောက်ရွံ့နေ၏။ သူမ စိတ်ထဲတွင် အစ်မဖြစ်သူ ပေါ်လင်း ပထမဆုံး ကလေးမီးဖွားစဉ်က ဂျိန်းသည် ရှန်ပိန်တစ်လုံးဝယ်၍ အစ်မဖြစ်သူကို မီးနေသွားမေး၏။ နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးရှိသော အချိန်ကျမှ ဂျိန်းက ပေါ်လင်းကို ကလေးမီးဖွားရတာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲဟုမေးရာ ပေါ်လင်းက 'ဖရဲသီးခွဲရသလိုပေါ့ အေ' ဟု ပြန်ဖြေရင်း နာရီပေါင်းများစွာ သဘောကျပြီး တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မောနေခဲ့ကြဖူး၏။

သို့သော် ပေါ်လင်းမီးဖွားသည်က လန်ဒန်မြို့လယ်ကောင်ရှိ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံ မှာဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဂျိန်း ကြုံတွေ့နေရသလို အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည် ချောင်ကြို ချောင်ကြား ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားမှ ရွံ့အိမ်ကလေးထဲမှာ မဟုတ်ပေ။

ဂျိန်းသည် တွေးကြည့်၏။ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါ့စိတ်ကတောင်ချောက်ချား မဖြစ်မှ ဖြစ်မယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ ရေဇွေးနဲ့ ဆပ်ပြာနဲ့ဆေးကြောမှ ဖြစ်မယ်။ ခပ်ထက် ထက်ကတ်ကြေးတစ်ခုရှာပြီး ရေဇွေးထဲ ၁၅ မိနစ်လောက် စိမ်ထားမှဖြစ်မယ်။ စိတ်ကို အေးအေးဆေးဆေးရှိအောင် လျှော့ထား။

သို့သော် စိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်း ဂျိန်း တစ်ခုမှ မလုပ်လိုက်ရသေးမီ 'ဗိုက်ထဲက လှိုင်းလုံးတစ်လုံးလို အလိပ်လိုက်တက်ကာ နာလာပြန်၏။ သည်တစ် ကြိမ်ကား အလွန်နာလှပေသည်။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး တစ်ခါရှင်းပြထားသည့်အတိုင်း မျက်လုံးကို ခုံပိတ်ပြီး

အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မှန်မှန်ရှုလိုက်သည်။ သို့သော် စိတ်ကိုထိန်းရသည်က လွယ်ကူသည်မဟုတ်ပေ။ သူမ လုပ်ချင်နေသည်က နာသည့်ဝေဒနာ၊ ကြောက်သည့် စိတ်တို့ကြောင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်လိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုက်နာခြင်းသည် ရပ်သွားပြန်၏။ တစ်ချိန်တည်း၌ သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှ အားအင်များယူသွားသလိုဖြစ်၍ ကျန်ရစ်၏။ ဂျိန်းသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေမိသည်။ တစ်ချိန်တည်း၌ သူမစီစဉ်ထားသည့် အလုပ်များကို သူမကိုယ်တိုင် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သိသွား၏။ သူမတစ်ယောက်တည်း တော့ဖြင့် ဘာမှလုပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ အခြေအနေအရ နည်းနည်းအားရှိလာ သည်နှင့် အနီးဆုံးအိမ်ကိုသွားပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို လက်သည်အတွား ကြီး သွားခေါ်ပေးရန်ခိုင်းဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

နောက်ထပ် ဗိုက်နာသော ဝေဒနာသည် ဂျိန်းထင်ထားသည်ထက် စောစီးစွာ နာလာ၏။ စောစောက နာသည့်အချိန်နှင့် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ပဲကွာမည်ဟု ဂျိန်းထင် သည်။ ဗိုက်နာခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဂျိန်းသည် စိတ်မထိန်း နိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်က သံကုန်အော်ဟစ်ပြီး

‘ဗိုက်နာတယ်ဆိုတာ ဒီလောက်ဆိုးတယ်လို့ လူတွေက ဘာကြောင့်မပြောကြ တာလဲ’

ဗိုက်နာခြင်း ရပ်သွားချိန်တွင် ဂျိန်းသည် ကြိုးစား၍မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ သူမတစ်ယောက်တည်း ကလေးမွေးရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သောစိတ်က ခွန်အားဖြစ်လာစေသည် ထင်သည်။ ဂျိန်းသည် ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် အိမ်ခန်းထဲမှ ခုည့်ခန်းအထိ ကြိုးစားလျှောက်လာခဲ့၏။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းပြီးတိုင်း စိတ်ထဲမှာ အားပို၍ ပြည့်လာသလိုထင်၏။

ထိုသို့ဖြင့် ဂျိန်းသည် အိမ်ပြင်ဘက်ခြံဝင်းထဲထိ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုစဉ် ပူနွေးသော အရည်များသည် သူမပေါင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းကျလာလေ၏။ ဝတ်ထား သော ဘောင်းဘီတစ်ထည်လုံး စိုရွှဲ၍သွားလေတော့သည်။ ရေမြွှာပေါက်သွားပြီဖြစ် ရပေမည်။ ဂျိန်းသည်

‘ဒုက္ခပါပဲ ဘုရား... ဘုရား’ ဟု ညည်းတွားလိုက်၏။

ဂျိန်းသည် ဝင်းထဲရံတိုင်ကို မှီလိုက်၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ပာခုလို စိန္တုနှစ်နေ သော ဘောင်းဘီကြီးဖြင့် နောက်ထပ် သုံးလေးငါးကိုက်ပင် ဆက်လျှောက်နိုင်ပါ မည်လားဟု သံသယဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍နေ၏။ သူမကိုယ်သူမအားတင်း၍

ငါ ဖြစ်အောင်လျှောက်မှဖြစ်မယ် ဟု အသံထွက်ပြောကြားလိုက်၏။

သို့သော် လှိုင်းကြွသလို နောက်တစ်ကြိမ် ဗိုက်ကနာလာပြန်ရာ မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့ဘဲ အောက်သို့ထိုင်ချလိုက်ရ၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း သည်တစ်ကြိမ် တော့ မိမိဘာသာတစ်ယောက်တည်း ကလေးမွေးရပေတော့မည်ဟု ထင်မြင်လာမိ လေ၏။ *

ဂျိန်းသည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဂျိန်း မျက်စိဖွင့်လိုက်သောအခါ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို သူမ မျက်နှာနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်မှာ အာရပ်စော်ဘွား တစ်ဦးနှင့် တူလှသည်။ သူသည် ညှိမှောင်သော အသားအရေရှိ၏။ မည်းနက်သော မျက်လုံးအစုံရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးမည်းမည်းများရှိသည်။ သူ၏ ကိုယ်နေဟန်ထား မှာ အထက်လွှာ မင်းညီမင်းသားပုံမျိုးဖြစ်သည်။ မေးရိုးကားကား၊ ရောမဆန်ဆန် နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့်သူဖြစ်၏။ သူကား မိုဟာမက်ခန်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ မော်ဆာ၏ ဖခင် ဖြစ်သည်။

ဂျိန်းက တိုးတိတ်သောလေသံဖြင့် *ဘုရား မ,တပဲ*

မိုဟာမက်က ဒါရီဘာသာဖြင့် *ကျုပ်သားရဲ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်စကားလာပြောတာပါ*

မိုဟာမက်သည် ထိုစကားပြောပြီးနောက်မှ ဂျိန်း၏ အခြေအနေ၊ ဂျိန်း၏ ဖြူ ရော်နေသော မျက်နှာကို သတိပြုသွားမိပုံရ၏။ သူက *ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူးလား*

ဂျိန်းက *ကျွန်မ မီးဖွားတော့မလို့*

မိုဟာမက်သည် လန့်သွားပုံရ၏။ သူက *အခုလား*

မကြာတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်မကို အိမ်ငဲ့တွဲပိုးပေးစမ်းပါ

မိုဟာမက်သည် တွေခနဲဖြစ်သွား၏။ ကလေးမီးဖွားခြင်းကိစ္စသည် တခြားသော မိန်းမကိစ္စများကဲ့သို့ပင် မသန့်ရှင်းသောကိစ္စဟုသူသိထား၏။ မိုဟာမက်၏ တွေဝေ ခြင်းသည်အချိန်မကြာလိုက်ပေ။ သူသည်ဂျိန်း၏ကိုယ်ခန္ဓာကိုထူမပြီး အိမ်ထဲသို့ တွေခေါ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်၍ အိပ်ခန်းထဲအထိ အရောက်ပို့ပေး၏။

ဂျိန်းသည် ကော်ဇောကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်၍လှဲချလိုက်ရပြန်၏။ သူမက

ကျွန်မကိုကူညီဖို့ လူခေါ်ပေးပါဦး

မိုဟာမက်သည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။ ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမည်ကို သိ ပုံမရ။ သူက *ဂျင်းပီယေးက ဘယ်သွားနေလို့လဲ*

ကားဝပ်စခန်းကိုသွားတယ်၊ ရာဘီယာကို ကျွန်မဆီ ခေါ်ပေးပါ

မိုဟာမက်သည် နားလည်သွားပုံရ၏။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်မိန်းမပါ လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်’

မိုဟာမက်က လှည့်ထွက်တော့မည်ပြုခိုက် ဂျိန်းက

‘ဒါထက်’

မိုဟာမက်က ‘ဘာလဲဟင်’

ဂျိန်းက ‘ရှင် ထွက်မသွားခင် ကျွန်မကို ရေနည်းနည်းလောက် ခပ်ပေးခဲ့စမ်းပါ’

မိုဟာမက်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပုံရ၏။ သူတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံတွင်

ယောက်ျားများသည် မိန်းမများအတွက် ဘာမှလုပ်ကိုင်ပေးရရှိထုံးစံမရှိ။ ရေတစ်

ပေါက်လောက်မျှ ခပ်တိုက်ခြင်းမရှိကြ။

ဂျိန်းကမူ ထိုအချက်ကို သတိမူမနေနိုင်ပေ။ သူမက ‘ဟို သတ်သတ်ထားတဲ့

ရေချိုင့်ထဲကပေးပါ’

ဂျိန်းတို့သည် သောက်ရေအတွက် ကျိုချက်ထားသောရေကို သတ်သတ်ချိုင့်

တစ်ခုနှင့် ထားသည်။ ဤအရပ်သူ အရပ်သားများနည်းတူ ပိုးမွှားများမကင်းသည့်

ရေစိမ်းကို မသောက်ပေ။

မိုဟာမက်သည် အခြေအနေအရ ထုံးစံတွေကို မလိုက်နာတော့ဟု ဆုံးဖြတ်

လိုက်၏။ သူက ‘ကောင်းပြီလေ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် တစ်ဖက်ခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ပြန်လာသောအခါ ရေ

တစ်ခွက်ပါလာ၏။ ဂျိန်းက ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ရေခွက်ကိုယူ၍ တဖြည်း

ဖြည်းချင်း သောက်လိုက်သည်။

မိုဟာမက်က ‘ကျုပ်မိန်းမ ဟာလီမာကို လက်သည်ခေါ်ခိုင်းပြီး လွှတ်လိုက်

ပါ့မယ်’ မိုဟာမက်သည် ထွက်သွားလေ၏။

အမှန်စင်စစ် ဂျိန်းအတွက် ကံကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ တခြားအမျိုးသား

ယောက်ျားများနှင့် ဆုံမိခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိုဟာမက်နှင့် ဆုံရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

တခြား ယောက်ျားများဆိုပါက နေထိုင်မကောင်း၍ ညစ်ပေနေသော အမျိုးသမီးတစ်

ယောက်ကို ကိုင်ထိကြမည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် မိုဟာမက်ကား သာမန်ယောက်ျားများနှင့် ကွဲပြားခြားနားပေသည်။

သူသည် အရေးကြီးသော သူပုန်တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များထဲမှ တစ်ယောက်အ

ပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဤနယ်မြေ၏ သူပုန်ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

မိုဟာမက်သည် တကယ်တော့ အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်သာ ရှိပေသေးသည်။

သို့သော် ဤတိုင်းပြည်၌မူ အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်နှင့် သူပုန်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရန်

လည်း မငယ်တော့။ ကိုးနှစ်အရွယ်ရှိ သားတစ်ယောက်၏အဖေဖြစ်ရန်လည်း ငယ်သူမဟုတ်ချေ။

မိဟာမက်သည် အာဖဂန်နစ္စတန်မြို့တော် ကဘူးလ်၌ ကျောင်းနေဖူးသည်။ ပြင်သစ်စကား အနည်းအကျဉ်း ပြောဆိုနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် လောကြီးတွင် ဤတောင်ကြားဒေသရှိလူမျိုးတို့၏ ဒေသထုံးစံတစ်မျိုးသာလျှင် ယဉ်ကျေးသောလေ့ထုံးစံမဟုတ်ဟု သိနားလည်ထားသူဖြစ်၏။

မိဟာမက်၏ အဓိကတာဝန်မှာ ပါကစ္စတန်သို့ ခရီးသွား၍ ဤအရပ်ဒေသရှိ သူပုန်များအတွက် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်နှင့် ရိက္ခာပစ္စည်းများကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သယ်ပို့နေရသူဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လက်နက်ရိက္ခာသယ်ယူသော ခရီးတစ်ခေါက်ဖြင့် ဂျင်းပီယေးနှင့် ဂျိန်းတို့ ဤအရပ်သို့ လိုက်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဗိုက်နာလာဦးမည့်အချိန်ကို စောင့်ရင်း သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် လိုက်ပါခဲ့ရသော ထိုခရီး၏ ဆိုးရွားကြမ်းတမ်းလှပုံကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိ၏။ ဂျိန်သည် သူမကိုယ်သူမ ကျန်းမာသည်။ အားရှိသည်။ ဇွဲရှိသည်။ သန်မာဖျတ်လတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု အမြဲယုံကြည်ခဲ့၏။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်းလောက်တော့ ကောင်းကောင်းလမ်းလျှောက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့၏။

သို့သော် သူမသည် လမ်းခရီးနှင့် အစာရေစာ ရိက္ခာပြတ်နိုင်ကြောင်းကို မတွက်ခဲ့။ မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင်တက်ခရီးများကို ထည့်၍မတွက်ခဲ့။ ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်သော လမ်းပန်းကို ထည့်၍မစဉ်းစားမိခဲ့။ ထို့ပြင် ဝမ်းပျက်သောရောဂါဖြစ်နိုင်ကြောင်း မတွေးမိခဲ့။

ထို့ပြင် သူတို့ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး၏ အတော်များများခရီးများသည် ညပိုင်း၌သာ သွားကြရ၏။ နေ့ခင်း၌ မသွားခဲ့ကြ။ အကြောင်မှာ ရုရှားရဟတ်ယာဉ်များ၏ အန္တရာယ်ကို ကြောက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ လမ်းခရီးတွင် ရုရှားတို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

သူတို့၏ ခရီးသွားအဖွဲ့ကို မလိုလားကြသော ရွာများနှင့်လည်း ဆုံရတတ်ပေသည်။ ရွာသူရွာသားတို့သည် ခရီးသည်အဖွဲ့ကို အစားအသောက်မရောင်းကြ။ တံခါးဖွင့်မပေးဘဲ နေကြသည်များလည်းရှိသည်။

ရုရှားတို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို မကြာခဏ ခံရတတ်သောကြောင့် မိဟာမက်သည် သူ၏ ရိက္ခာနှင့် လက်နက် သယ်ယူရေးခရီးစဉ်ကို အမြဲမပြတ် ပြောင်းရွှေ့နေရ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ပါရီမြို့မှ အာဖဂန်နစ္စတန်၏ အသေးစိတ်မြေပုံတစ်ချပ်ပါလာ

သည်။ သူပုန်တို့လက်ထဲတွင် ၎င်းမြေပုံလောက်ကောင်းသည့် မြေပုံမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မိုဟာမက်သည် သူ၏ လက်နက်ရိက္ခာခရီး မစေလွှတ်မီ ဂျင်းပီယေး၏ မြေပုံသို့ အမြဲလာ၍ကြည့်လေ့ရှိ၏။

တကယ်တမ်းတွင်မူ မိုဟာမက်သည် ဂျင်းပီယေးတို့အိမ်သို့ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍လာတတ်ပေသည်။ သူသည် တခြားသော အာဖဂန်နစ္စတန်ရွာသားများထက် ဂိုဏ်းအားလည်း ပို၍စကားပြောသည်။ ဂိုဏ်းနှင့် မျက်လုံးချင်းလည်း ပို၍ဆုံမိတတ်သည်။ ဂိုဏ်း၏ ကိုယ်လုံးကိုလည်း မကြာခဏဆိုသလို ခိုး၍ကြည့်တတ်သည်။ ဂိုဏ်းစိတ်ထဲတွင် မိုဟာမက်သည် သူမအပေါ်၌ တပ်မက်မှုရှိပုံရသည်ဟု ယူဆ၏။ သူမကိုယ်ဝန် သိသိသာသာကြီး ပေါ်မလာမီအထိ ဖြစ်ပါသည်။

ဂိုဏ်းဘက်မှလည်း ဂျင်းပီယေးနှင့် စိတ်အခန့်မသင့်သောအချိန်များတွင် မိုဟာမက်အပေါ်၌ ထိုက်တန်သလောက် စိတ်ဝင်စားမှုရှိသည်ပင်။ မိုဟာမက်မှာ အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သန်ခွမ်းကြံ့ခိုင်၍ သူ့လူမျိုးနှင့် သူ့အတော်အချောမောခန့်သားသည့်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ဂိုဏ်းကိုယ်တိုင်လည်း မြစ်ရေချိုးဆိပ်တွင် မိန်းမချင်း အတင်းအဖျင်းပြောကြသည့် စကားများ၌ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချစ်သူများသည် မည်ကဲ့သို့ တွေ့ဆုံကြသည်ကို ကြားဖူး၏။ ညနေ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ထုံးစံအတိုင်း အမျိုးသမီးများက ချက်ပြုတ်ကြရသည်။ အမျိုးသားများကမူ ဗလီဝင်းထဲ၌ ဆေးလိပ်သောက်သူကသောက်၊ စကားပြောသူကပြော လုပ်နေလေ့ရှိကြသည်။ ထိုအချိန်မျိုး၌ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ချစ်သူတို့သည် ရေအားနှင့်လည်ပတ်သော စက်တံကလေးပုတက် ရေတံခွန်နံဘေးတွင် ချိန်းတွေ့ကြသည်ဟု ကြားဖူး၏။

ရေတံခွန်နံဘေးတွင် ချစ်သူချင်း ချိန်းတွေ့ကြသည်ဆိုသော စိတ်ကူးကို ဂိုဏ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ပါချင်ချင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် ဂိုဏ်းသည် ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ပထမ ချက်ချင်းတွင် ဂျင်းပီယေးက အကျောက်အကန် မကျေနပ်မှုများ ပြခဲ့၏။ နောက်သော်ကား ဂျင်းပီယေးက ဂိုဏ်းကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမှာ အလွန်စိုးရိမ်ကြောင်း ဝန်ခံတောင်းပန်စကား ပြောကြားခဲ့ပေသည်။ ဤတွင် ဂိုဏ်းကလည်း သူတို့၏အိမ်ထောင်ရေး တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် ကြိုးစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းသည် ရေတံခွန်ဘက်သို့ မသွားဖြစ်တော့။ သူမ၏ကိုယ်ဝန် သိသိသာသာပေါ်လာပြီးသည့်နောက် မိုဟာမက်ကလည်း ဂိုဏ်း၏ ကိုယ်ကာယကို ခိုး၍မကြည့်တော့။

ထိုကဲ့သို့ တိတ်တခိုးတွယ်တာမှုကလေးကြောင့်လည်း မိုဟာမက်က ဂိုဏ်းအား

ယခုကဲ့သို့ ကူညီခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်ပင်။ အယူသီးလှသော တခြား အာဖဂန်နစ္စတန်လူမျိုးယောက်ျားတစ်ဦးဦးသာဖြစ်ပါက ဂျိန်း၏ဒုက္ခကို မျက်နှာလွဲ သွားပေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ သို့တည်းမဟုတ် မော်ဆာအား ဂျိန်းက အသက်ကယ်ခဲ့ သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

မိုဟာမက်တွင် သမီးသုံးယောက်ရှိ၏။ သို့သော် သားတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။ ထိုသားက မော်ဆာပင် ဖြစ်သည်။ မော်ဆာ၏အသက်ကို ဂျိန်းက ကယ် တင်ထား၏။ သူ့သား၏ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ဟု ဂျိန်းအပေါ်၌ သတ်မှတ်ထား သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဤသို့ဖြင့်ဂျိန်းသည် တစ်နေ့တည်းမှာပင် ဤရွာ၌ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရန်သူတစ် ဦး ရှိလာ လေ၏။ မိတ်ဆွေကား မိုဟာမက်၊ ရန်သူကား အဗ္ဘူလာပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဗိုက်နာသော ဝေဒနာသည် ပြန်၍စလာပြန်၏။ သို့သော် ဝေဒနာတစ်ခုနှင့်တစ် ခုအကြားတွင် သည်တစ်ကြိမ်၌မူ အတော်ကွာခြား၍သွားကြောင်း ဂျိန်းသတိပြုမိ ၏။ ဗိုက်နာသောအချိန်သည် စောစောက အချိန်မှန် ဆက်တိုက်နာလာခဲ့ပြီး သည့် နောက် ယခုအခါ ဘာကြောင့်ကြာ၍သွားရသနည်း။ ခြား၍ သွားရပါသနည်း။

ဂျင်းပီယေးကလည်း ထိုအကြောင်းကို ဂျိန်းအား ပြောမထားခဲ့။ ဂျင်းပီယေး သည် လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကျော်က သင်ကြားထားသည့် သားဖွားနှင့် မီးယပ် ပညာတွေများ မေ့လျော့ကုန်၍ပေလား မသိ။

သည်တစ်ကြိမ် ဗိုက်နာခြင်းကမူ သိသာရုံသာမက အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်ပေသည်။ ဝေဒနာပျောက်ကွယ်သွားချိန်တွင် ဂျိန်းတစ်ယောက် မူးဝေပန်းကျ၍ ကျန်ရစ်၏။

လက်သည်ကလည်း မလာနိုင်သေးပါကလား။ မိုဟာမက်သည် သူ့မိန်းမကို လွှတ်၍ လက်သည်ကိုခေါ်ခိုင်းမည်ကမူ သေချာသည်။ မိုဟာမက်သည် မေ့လျော့သွား မည့်လူမျိုး၊ သူပြောပြီးသောစကားကို ဖျက်မည့်လူစားမျိုးမဟုတ်။

သို့သော် သူ့မိန်းမများ သူ့ယောက်ျား၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ နေလေ ရောသလား။ ဤသည်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ အာဖဂန်နစ္စတန် အမျိုးသမီးများသည် သူတို့၏ ခင်ပွန်းစကားများကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်သူများဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် မိုဟာမက်ဇနီး ဟာလီမာသည် လက်သည်ခေါ်အသွားတွင် တဖြည်း ဖြည်းချင်းများ သွားနေရောသလား။ လမ်းမှာလူကြုံရှိသည်နှင့် အတင်းအဖျင်းများ ပြောနေရောသလား။ သို့တည်းမဟုတ် မနာလိုဝန်တို့စိတ်တို့များ ရှိနေရောသလား။

ဤမျှ ဝေလံခေါင်သီသော အရပ်ဒေသတွင် ဖောက်ပြားမှုဆိုသည်က ရှိနေပါ သေးက မနာလိုဝန်တို့မူသည်လည်း ရှိရမည်ပင်။ ဟာလီမာသည် မိန်းမဖြစ်သည်။

အဲဒါမဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ယောက်ျား မိုဟာမက်တစ်ယောက် ကျိန်းအပေါ်၌ တိမ်းညွတ်
သောစိတ်ရှိပုံကို သိမည်သာဖြစ်၏။ ဤကိစ္စမျိုးဆိုသည်မှာ ပညာတတ်စရာမလို။
အလိုလိုနိုင်သည့် စိတ်မျိုးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ပါက သူမ၏ပြိုင်ဘက်ဟု ယူဆစရာ
မရှိသော အသားဖြူပညာတတ်တစ်ယောက်အတွက် အကူအညီပေးရေး ကိစ္စကို
အလွန်စလို အရေးတကြီးမှ လုပ်ပါမည်လား။

ရုတ်တရက် ကျိန်းစိတ်ထဲတွင် မိုဟာမက်ကိုရော သူ့ဇနီးဟာလီမာအပေါ်ပါ
ခံစားခံရုံသာမက ငါ ဘာမှအမှားလုပ်မိတာ မရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို တစ်
ယောက်တည်းပစ်ထားကြပါလိမ့်၊ ငါ့ယောက်ျားကလည်း ဘာဖြစ်လို့ပစ်ထားခဲ့တာလဲ။

ထိုစဉ် နောက်တစ်ကြိမ် လှိုင်းထသလို ဗိုက်ကနာစပြုလာပြန်၏။ သည်တစ်
ကြိမ်တော့ ကျိန်း တောင့်မခံနိုင်တော့ပေ။ မျက်ရည်များ တဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာ၏။

ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ဟု ပါးစပ်ကလည်း အော်ပြောလိုက်မိလေသည်။
ကျိန်း၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ စိတ်ထဲတွင်
အနိမ့်အမြင့်ဆုံး ဗိုက်နာချိန်မရောက်မီ သေသွားတာမှ ကောင်းပေလိမ့်ဦးမည်ဟုတွေး
မိ၏။ ပါးစပ်ကမူ ငိုသံပါဖြင့်

အမေရေ... ကယ်ပါဦး အမေရယ်

ဟု ခလုတ်ထိမှ အမိကို တမိလေတော့၏။

ရုတ်တရက် သန်မာသော လက်မောင်းတစ်ဖက်က သူမ၏ ပခုံးကို လာ၍
ကပ်ထိန်းသည်။ နားထဲသို့လည်း နှစ်သိမ့်စကားများ ဒါရီဘာသာဖြင့် ပြောသံကြား
ရောက်ရသည်။

ကျိန်းသည် မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်သေးဘဲ သူမပခုံးကို လာဖက်ထားသော အမျိုး
သမီးကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ဗိုက်နာချိန်မြင့်လာခိုက် ငိုရင်းရှိုက်ရင်း အတင်း
ကပ်တွယ်ထားမိလေသည်။ ဗိုက်နာချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်းချင်းလျော့ပြယ်သွားလေ၏။

ငိုနိုးသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမကိုပွေထားသူသည် အရပ်လက်သည်
ဦး ရာဘီယာဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ရာဘီယာက

ဘုရားသခင်ဟာ ရှင်နဲ့အတူ ရှိပါစေ ကျိန်းဒီဘောက်

ကျိန်းရင်ထဲမှ အားကြီးပြုတ်ကျသွားသလို စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ သူမ
ကပြန်၍ ရှင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းရှိပါစေ ရာဘီယာ ရာဘီယာက

ဗိုက်နာတာက ဆက်တိုက်ပဲလား

တစ်မိနစ်ခြား နှစ်မိနစ်ခြားလောက်ပဲ

ထိုစဉ် တခြားမိန်းမသံတစ်ဦးက ကလေးက စောမွေးပုံရတယ်*

ဂျိန်းသည် အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရာဘီယာ၏ ချွေးမဖြစ်သူ
ဇာဟာရာ၏အသံဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဇာဟာရာကား ဂျိန်းနှင့် သက်တူရွယ်တူ
လောက်ရှိပြီး ဝဝတုတ်တုတ်နှင့် အမြဲပြုံးနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ရွာသူအမျိုးသမီး
များထဲတွင် ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်မိသူ တစ်ဦးပင်။ ဂျိန်းက

‘ရှင်ပါလာတာအတွက်လည်း ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ် ဇာဟာရာ’
ဇာဟာရာက ပြုံးပြသည်။ ရာဘီယာက

‘မော်ဆာကို တောင်ပေါ်ပွေ့ချီလာရတာ ပင်ပန်းသွားတာကြောင့် ကလေးစော
မွေးတာနဲ့တူတယ်’

ယခုပုံအတိုင်းဆိုပါက ရွာသူရွာသားများသည် သူမနှင့် အဗ္ဗဒူလာတို့၏ ရန်ပွဲကို
ဘာမှ သိသေးကြပုံမရ။ အဗ္ဗဒူလာသည် ထိုအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ
ရှိနေပုံရသည်။ ရာဘီယာက

‘ကလေးမီးဖွားဖို့ကိစ္စ ကျွန်မ အားလုံးစီစဉ်လိုက်ရမလား’
‘ဟုတ်ကဲ့၊ စီစဉ်ပါ’

ဂျိန်းသည် အရပ်လက်သည်လက်သို့ မိမိခိုက်ကို တရားဝင်အပ်လိုက်ရပေပြီ
ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဝေးလံခေါင်သီသောအရပ်၊ ရှေးကျသောအရပ်၊ လူပေါ်စ ခေတ်
ဦးပိုင်းလောက်က အရပ်တွင် အရပ်လက်သည်တစ်ယောက် ဘယ်လိုများ မီးဖွားပေး
မှာပါလိမ့်ဟု ဂျိန်းကတွေးရင်း စိတ်ပူမိ၏။ သို့သော် အခြေအနေက ဘာမှမတတ်နိုင်
ပါ။ သူမဘာသာ တစ်ကိုယ်ထီးမွေးရန်လည်း လုံးဝဖြစ်နိုင်သည်မဟုတ်။

ရာဘီယာက ‘ဇာဟာရာကို လက်ဖက်ရည်ပူပူလေး ဖျော်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ၊
သောက်မလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... သောက်ချင်ပါတယ်’

ထို့နောက်ကား ရာဘီယာတို့သားအမိသည် အလုပ်များနေကြလေတော့၏။
ဘာပဲပြောပြော သူတို့သားအမိ ရောက်လာသည်ကပင် ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ သက်
သာရာရပြီး အားတက်သွားပြီဖြစ်၏။ ရာဘီယာက သူမအား မီးဖွားခွင့်တောင်းလိုက်
ပုံမှာ ပို၍ယဉ်ကျေးလွန်းလှသည်ဟု ဂျိန်းထင်၏။ အနောက်ပိုင်း ဆရာဝန်တစ်ဦး
သာဖြစ်ပါက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို သဘောထားပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်မတောင်းဘဲ
လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ အကုန်လုံး ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း လုပ်ကိုင်သွားမည်သာဖြစ်၏။

ရာဘီယာသည် ပထမဆုံး ပါးစပ်မှ ဂါထာမန္တန်ကိုရွတ်၍ လက်ကိုဆေးလေ
သည်။ ဂါထာ၏အနက်ကား ပုရောဟိတ်သခင်သည် သူမ၏အလုပ်ကို အောင်မြင်
အောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ပါဟူ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန်လက်ကို ဆပ်ပြာနှင့်ပွတ်

တိုက်၍ ရေကိုအများကြီးသုံးကာ ဆေးကြောသည်။

စာဟာရာသည် ဒေသဆေးမြစ်အဖွဲ့များပါသော ကရားတစ်လုံးယူလာ၏။ ရာဘီယာက မီးသွေးမီးဖိုလိုက်၏။

ဂျိန်းသည် သူမကြားဖူးသောစကားကို ပြန်သတိရလာ၏။ မကောင်းဆိုးရွားများသည် ဆေးမြစ်နံ့ကို မခံနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးကြသည်ဟူ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆေးမြစ်အနံ့သည် အနည်းဆုံး အခန်းထဲမှ ခြင်ကောင်များတော့ မနေနိုင်ဘဲဖြစ်တန် ရာကောင်းသည်ဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်မိ၏။

တကယ်တော့ ရာဘီယာသည် သာမန်ကလေးမွေးပေးသည့် လက်သည်သက် သက်မျှသာ မဟုတ်သေးပေ။ ကလေးမီးဖွားပေးခြင်းသည် ရာဘီယာ၏ အဓိက အလုပ်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သားသမီးမထွန်းကားသော အမျိုးသမီးများအား ဆေးဝါးများပေးခြင်း၊ ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်ဆိုပေးခြင်းဖြင့် ပဋိသန္ဓေရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမှုများလည်း ရှိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ပဋိသန္ဓေမရှိအောင်တားခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီးမှ ဖျက်ဖစ်ခြင်းများလည်း ပြုလုပ်ပေးနိုင်သည်ဆို၏။ သို့သော် ဤအရပ်ရှိ အာဖဂန်အမျိုးသမီးတို့မှာ ကလေးအများကြီးလိုချင်သူများဖြစ်၍ တားဆီးမည့်ကိစ္စဘက်တွင် မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင် ရာဘီယာသည် မိန်းမကိစ္စ၊ မိန်းမရောဂါများနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါတို့ကို တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းခြင်း၊ ကုသပေးခြင်းများကို လုပ်ပေးသည်။

ထို့ပြင် ဤအရပ်ဒေသ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သေဆုံးပါက အလောင်းကို ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပေးရသောအလုပ်သည်လည်း ရာဘီယာ၏ အလုပ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်းမှာ ၎င်းအလုပ်သည်လည်း ကလေးမီးဖွားသောအလုပ်နည်းတူ မသန့်ရှင်းသောအလုပ်ဟု သတ်မှတ်ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဂျိန်းသည် အခန်းတွင်း၌ ရာဘီယာ၏လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို ကြည့်နေမိသည်။ ရာဘီယာသည် ဤရွာမှ အသက်အကြီးဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်လောက်စရာရှိပေသည်။ ရာဘီယာ၏အသက်သည် ခြောက်ဆယ်တစ်ပိုက်ခန့်ရှိပြီး အရပ်မှာ ခပ်ပျပ်ပျပ်ဖြစ်သည်။ ငါးပေထက်ပိုမည် မဟုတ်ပေ။ ဤအရပ်ဒေသခံများနည်းတူ ပိန်လိုသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သူမသည် ပါးရေနားရေတွန့်နေသော မျက်နှာ၊ ဘစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးသောဆံပင်များနှင့် ဖြစ်ပေသည်။ ရာဘီယာသည် သူလုပ်စရာရှိသောအလုပ်များကို မှန်မှန်ကန်ကန် တိတိကျကျ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။

ဂျိန်းနှင့် ရာဘီယာတို့၏ စတင်တွေ့ဆုံ ဆက်သွယ်ခဲ့ချိန်မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး

အယုံအကြည် မရှိခြင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိခြင်းတို့ဖြင့် အစပြုခဲ့ပေသည်။

ဂျိန်းက ရာဘီယာနှင့် စတင်တွေ့ဆုံစဉ်က ရာဘီယာအနေနှင့် ကလေးမီးဖွား မှုကိစ္စများ၌ တစ်ခါတစ်ရံ အခက်အခဲများကြုံတွေ့ပါက သူမတို့ထံ လာရောက် အကူအညီတောင်းနိုင်ပါကြောင်း ပြောကြားလိုက်ရာ ရာဘီယာက ချက်ချင်းခွန်း တုန်ပြန်၍

‘အမယ်လေးတော်၊ ကျုပ်များ ကလေးမီးဖွားပေးရာမှာ အခက်အခဲရှိရမယ်လို့ ကြားဖူးပေါင် ကြုံဖူးပေါင်ရှင်၊ ကျုပ်တစ်ခါမှ မီးဖွားပေးတဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲ မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ တစ်ခါမှ ပျက်စီးတဲ့ကလေး၊ ကလေးအမေ မရှိခဲ့ပေါင်’

ရာဘီယာ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဂျိန်းသည် ရာဘီယာ၏မာနနှင့် အတတ်ပညာကို နားလည်သွား၏။ ဤသို့ဖြင့် ရွာထဲမှ အမျိုးသမီးများ မိန်းမရောဂါ အသေးအမွှားကိစ္စများအတွက် ဂျိန်းကို လာရောက်တိုင်ပင် ဆေးတောင်းလာကြ သည်များကို ဂျိန်းက ရာဘီယာထံသို့ စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျိန်းသည် ရာဘီယာ၏ခင်မင်မှုကို စတင်ဖန်တီးရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါသော် ရာဘီယာသည် ကလေးမီးဖွားပြီးခါစ မိခင်တစ်ဦး ဒဏ်ရာမ ကျက်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဂျိန်းထံသို့ လာရောက်တိုင်ပင်ရာ ဂျိန်းက ပင်နီဆီ လင်ဆေးပြားများ ပေးလိုက်ပြီး ဆေးပြားများကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်၊ ဘယ်နှစ်ပြားတိုက် ကျွေးရန် လိုအပ်ကြောင်းပြောကြားလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစပြီး ရာဘီယာ၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ ပို၍ကျော်ကြားသွားလေတော့ ၏။ အကြောင်းမှာ ရပ်ထဲရွာထဲ၌ ရာဘီယာသည် နိုင်ငံခြားဆေးဝါးများကိုပင် သုံးစွဲကုသပေးသူဟာ အလေးအနက်ဖြစ်လာကြလေ၏။ တစ်ချက်တည်းတွင် ဂျိန်း သည် ရာဘီယာ၏မာနကို မထိခိုက်စေဘဲ ကလေးမိခင်၏ ဒဏ်ရာမကျက်မှု မီး ဖွားစဉ်က ဖြစ်နိုင်စရာရှိကြောင်း ရှင်းပြ၏။

ထိုအချိန်မှစပြီး ရာဘီယာသည် ဂျိန်းတို့၏ဆေးခန်းကို မကြာခဏ လာရောက် ၍ ဂျိန်း၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံများကို ကြည့်ရှုရင်း စကားစမြည်လာပြောလေ့ရှိ၏။ ဂျိန်း ကလည်း ထိုအခွင့်အရေးကိုယူ၍ မသိမသာ ရှင်းပြသည်။ ဘာကြောင့်သူမသည် လက်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာဆေးကြောခြင်းဖြင့် သန့်ရှင်းအောင်ထားရကြောင်း၊ အသုံး ပြုသော ဆေးပစ္စည်းကိရိယာများကို ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနွေးဖြင့် ပြုတ်ရကြောင်း၊ ဘာကြောင့် ဝမ်းလျှော ဝမ်းပျက်သောကလေးငယ်များကို ရေများများတိုက်ရကြောင်း စသည်ဖြင့် ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

ရာဘီယာကလည်း တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် ဂျိန်းအား သူမ၏ လျှို့ဝှက်ဆေးနည်း

များကို ပြန်ပြောပြလေသည်။ ဂျိန်းကလည်း ရာဘီယာ၏ ဆေးဝါးဖော်စပ်မှု၊ ဆေးမြစ်ဆေးဥတို့ကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာကြည့်ရှုပြီး တန်ခိုးအာနိသင်များကို တွက်ဆ၍ အစွမ်းထက်နိုင်သည်ဟု လေးစားယုံကြည်မှုဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ တိုင်းရင်းဆေးဝါးသည်လည်း အစွမ်းထက်စွာရှိသည်ဟု ဂျိန်းယုံကြည်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လေးစားမှုသည် မူလပထမက မယုံမကြည်ရှိနေခြင်းများကို ချေဖျက်ကာ ရင်းနှီးချစ်ခင်မှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော်ဂျိန်းသည် သူ၏ ကိုယ်ဝန်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ကား ရာဘီယာကို တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းခြင်း မရှိခဲ့။ ရာဘီယာ၏ တိုင်းရင်းဆေးပညာနှင့် ဂါထာမန္တန်တို့သည် အာဖဂန်အမျိုးသမီးများအတွက်သာ ဖြစ်စေသင့်ပြီး သူမအတွက်မူ သုံးစရာလှိုမည်ဟု မယူဆခဲ့မိ။

ထို့ပြင် ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ သူမ၏ကိုယ်ဝန်ကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဂွင်းပီယေးကိုယ်တိုင်က မီးဖွားပေးမည်ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ရာဘီယာက သူမ၏ကိုယ်ဝန်သည် ဝမ်းဗိုက်၏ ဘယ်ဘက်၊ ညာဘက်၊ ဘယ်မှာတည်ကြောင်း မေးမြန်းပြီး ကလေးသည် မိန်းကလေးဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် အသီးအရွက်များကို အဓိကထား စားသောက်ဖို့လိုကြောင်း ပြောဆိုလာသောအခါ ဂျိန်းက သူမ၏ကလေးသည် အာဖဂန်နစ္စတန်လူမျိုးကလေးမဟုတ်ဘဲ ဥရောပလူမျိုးကလေး တစ်ဦးသာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့၏။

ဂျိန်း၏စကားကိုကြားရသောအခါ ရာဘီယာ၏ မျက်နှာတွင် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရ၏။ သို့သော် လူတိုင်း မိမိတို့၏ ဆန္ဒအလျောက် ကျင့်သုံးနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း သိနားလည်စွာဖြင့် ရာဘီယာ ဣန္ဒြေပြန်ဆည်နိုင်ခဲ့၏။

ယခုအချိန်မှာတော့ ဂွင်းပီယေးသည် ကာဝက်စခန်းမှာ ရောက်ရှိနေပြီး ရာဘီယာကမူ အနားမှာရှိနေ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဝမ်းသာသွား၏။ ဤရာဘီယာကား ကလေးဆယ့်တစ်ယောက် မွေးခဲ့သူမိခင်ဖြစ်သည်။ ရာဘီယာရှိနေသည့်အတွက် ဂျိန်းဝမ်းသာသည်။

ဂျိန်း ဗိုက်နာသောဝေဒနာ မခံစားရသည်မှာ အတော်ကြာသွား၏။ အတန်ကြာဆိုသည်မှာ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ပဲ ရှိချင်ရှိမည်ဖြစ်ပါ၏။ သို့နှင့် ဂျိန်းသည် ရာဘီယာ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို စောင့်၍ကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် ဂျိန်း၏ဝမ်းဗိုက်သားအိမ်ဘက်ဆီမှ ခံစားမှုဝေဒနာအသစ်တစ်ခု ရလာသည်။ မည်သည့်အရပ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မသိရသော ဖိအားဒဏ်တစ်မျိုးခံစားရပြီး တစ်ချိန်တည်းတွင် တွန်းညှစ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ညှစ်လိုသော ဆန္ဒစိတ်သည် ထိန်းသိမ်း၍မရနိုင်တော့သဖြင့် ဂျိန်းသည် ညှစ်တွန်းလိုက်မိလေသည်။

ပါးစပ်မှလည်း ညည်းတွားသံထွက်၍လာ၏။ နာကျင်သောဝေဒနာကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ဖိညစ်အား ပေးရသော အားထုတ်မှုကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ် ဂျိန်းနားထဲမှာ ရာဘီယာ၏အသံကို ကြားရသည်။ ရာဘီယာ၏အသံမှာ ဟိုဝေးလံခေါင်သီသော အရပ်မှလာနေသလိုမျိုးဖြစ်နေ၏။ ရာဘီယာက

‘ဒါ အစပဲ၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်’

ခဏကြာသောအခါ ထိုညစ်လိုလည့်ဆန္ဒ ပျောက်သွားပြန်၏။ ထိုစဉ် ဇဟာရာ က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ယူလာသည်။ ဂျိန်းသည် မတ်မတ်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံချင်းစုပ်ယူသောက်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်မှာ ပူနွေး ချိုမြလှ၏။

ဇဟာရာဟာ ငါနဲ့သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိမှာပဲဟု ဂျိန်းတွေးမိသည်။ သည် အရွယ်မှာပင် ဇဟာရာသည် ကလေးလေးယောက် မွေးဖွားပြီးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သို့တိုင် ဇဟာရာသည် ခြင်္သေ့မ၊ ငယ်ကဲ့သို့ သန်စွမ်းနုပျိုနေဆဲဖြစ်ရာ နောက်ထပ်ကလေး များစွာ မွေးဖွားနိုင်ဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဇဟာရာသည် ဂျိန်းသည်ရွာသို့ ရောက်လာစဉ်လောက်ကတည်းက အခြား အာဖဂန်ရွာသူတို့က ဂျိန်းလိုနိုင်ငံခြားသူတစ်ဦးကို ခပ်ရှဲရှဲဆက်ဆံနေကြစဉ် ဇဟာရာ က ဖော်ရွေစွာနှုတ်ဆက်ခဲ့၏။

ဇဟာရာသည် သူမတို့ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားဒေသ၏ ခေတ်နောက်ကျ နေသည့် ရှေးဟောင်းအယူအဆတို့ကို ပစ်ပယ်လိုပြီး ယနေ့ခေတ်မီတိုးတက်သည်ဟု ဆိုကြသော နိုင်ငံခြားသားတို့၏ ခေတ်မီဆေးဝါးကုသပုံ၊ မိခင်နှင့်ကလေးစောင့် ရှောက်ပြုစုပုံတို့ကို စိတ်ဝင်စား၏။

ဤသို့ဖြင့် ဇဟာရာသည် ဂျိန်း၏ မိတ်ဆွေအဖြစ်သို့ရောက်ခဲ့ရုံမျှမက ဂျိန်း၏ မိတ်ဆွေအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရုံမျှမက ဂျိန်း၏ ကျန်းမာရေး ပညာပေးမှုကဏ္ဍတွင် ရှေ့တန်းမှ လှုပ်ရှားပါဝင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

ယနေ့သော်ကား ဂျိန်းသည် အာဖဂန်လူမျိုးတို့၏ တိုင်းရင်းနည်းစနစ်ကို ကိုယ် တွေ့လက်တွေ့ လေ့လာနေရသလို ဖြစ်နေ၏။

ဂျိန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရာဘီယာက သန့်ရှင်းသော ပလတ်စတစ်အခင်း ငါစခင်း၍ အဝတ်ပေါ်သို့ ပစ္စည်းတချို့ ချထားသည်။ ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာ သွားသည်။ အကြောင်းမှာ ရာဘီယာချလိုက်သော ပစ္စည်းများမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိသော ချည်ထည်အဝတ်ဖြူစများဖြစ်ပြီး သင်တန်းစားလည်းအသစ်၊ အပတ်ပင် မမ္မာရသေးကြောင်း တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ် ဝမ်းခေါင်းထဲမှ ညှစ်လိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။ ဂျိန်းသည် မျက်စိကိုခုံပိတ်ပြီး အသေအချာ အာရုံစူးစိုက်ထားလိုက်၏။ နာကျင်မှုဝေဒနာမဟုတ် သည်ကား သေချာသည်။ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းလှသော ဝေဒနာအသစ်ဖြစ်ပေ သည်။ ဝမ်းကိုက် ဝမ်းချုပ် ဝိုက်နာပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။

ဂျိန်းသည် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်သည့်အတိုင်း ညှစ်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း ညည်းလိုက်မိ ၏။ ထိုသို့ ပါးစပ်မှအသံထွက်အောင် အော်ညည်းလိုက်ရခြင်းသည် စိတ်ထဲမှ သက်သာမှုရသည်ဟု ဂျိန်းခံစားရ၏။

ဂျိန်းက သူမ အော်ညည်းနေခြင်းမှာ နာကျင်သော ဝေဒနာကြောင့်မဟုတ်ပါဟု ရာဘီယာကို ရှင်းပြချင်လှ၏။ သို့သော် အခြေအနေအရ ညှစ်အားပေးနေရသည် ဖြစ်၍ ရှင်းပြဖို့မအားပေ။

နောက်တစ်ကြိမ် အနားရသွားချိန်၌ ရာဘီယာက ဂျိန်းအပေါ်ငဲ့၍ ဂျိန်းဝတ် ထားသော ဘောင်းဘီကို ချွတ်ပေး၏။ ပြီးမှ

‘ရေဆေးသန့်ရှင်းမှု မလုပ်ခင် ရှူ့ရူးပါချင်သေးသလား’

ဂျိန်းက ‘ဟုတ်ကဲ့’

ရာဘီယာသည် ဂျိန်းကို ထူမ၍ လိုက်ကာလေးနောက်ဖက်သို့ တွဲခေါ်သွား သည်။ ပြီးမှ ထိန်း၍သေးအိုးပေါ်မှာ ထိုင်စေ၏။

ဇာဟာရာသည် ရေနွေးဇလုံတစ်လုံးယူလာပြီး သေးအိုးကိုအပြင်သို့သယ်သွား၏။

ရာဘီယာက ရေနွေးဖြင့် ဂျိန်း၏အောက်ပိုင်းကို အသေအချာဆေးကြောသန့် ရှင်းပေးသည်။ ဂျိန်းကို အသာပြန်ချထားပြီး ရာဘီယာကိုယ်တိုင်လည်း လက်ကို သန့်ရှင်းစွာ ဆေးသည်။ ခြောက်သွေ့အောင် လက်သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရာဘီယာသည် ဂျိန်းကို အပြာမှုန့်များပါသော ဘူးတစ်ဘူးပြသည်။ ရာဘီယာက

‘ဒီအရောင်က မကောင်းတဲ့ဝိညာဉ်တွေကို ခြောက်လှန့်ပေးနိုင်တယ်’

ဂျိန်းက ‘ဒါနဲ့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်တာလဲ’

‘မင်းရဲ့နဖူးပေါ် လိမ်းပေးချင်တာ’

‘လိမ်းပါလေ’

ဂျိန်းက ရာဘီယာအား ထိုသို့ခွင့်ပေးလိုက်ပြီးမှ ဆက်၍ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ရာဘီယာသည် အပြာမှုန့်အနည်းငယ်ယူ၍ ဂျိန်း၏ နဖူးပြင်မှာ လိမ်းခြယ်ပေးသည်။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်မူ ဤကဲ့သို့ အန္တရာယ်မရှိသော ဓလေ့ထုံးစံမျိုးကို လိုက်နာရန် ဝန်ခံလေးဟု တွေးတောနေမိ၏။ သို့သော် တစ်ဆက်တည်း တွေးမိသည်မှာ သူမ၏ ကိုယ်ဝန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တကယ်တမ်းဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အခက်အခဲရှိလာ

ပါက ရာဘီယာ ဘယ်လိုများဆောင်ရွက်မှာပါလိမ့်ဟု မှန်းဆနေမိ၏။ သူမ၏ ကိုယ်ဝန်မှာ တကယ်တမ်း မွေးဖွားရက်ထက် ဘယ်နှစ်ပတ်စောပြီး မွေးချင်းလာရ မှန်း ဂျိန်းအတိအကျမပြောနိုင်။

ဤသို့ စိတ်ပူနေရစဉ်မှာပင် ဗိုက်ထဲမှ နောက်ထပ်ဝေဒနာလှိုင်းက ဖြစ်ပေါ်လာ ပြန်၏။ သည်တစ်ကြိမ်၌မူ ဂျိန်းသည် ဝေဒနာ၌အာရုံစူးစိုက်မှု မလုပ်ချင်တော့။ ဘာအပူအပင်မှ မထားတော့။ စိတ်အာရုံများကို လျှော့ထားလိုက်လေ၏။

ခဏအကြာတွင် ဂျိန်းသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ သွားလေသည်။ အိပ်လည်း အိပ်ချင်လာ၏။ ဂျိန်းသည် မျက်စိအစုံကိုမှိတ်လိုက်လေ၏။ ရာဘီယာက သူမ ဝတ်ထားသောအင်္ကျီကို ကြယ်သီးဖြုတ်၍ ချွတ်နေ၏။ သည်နေ့လယ်ခင်းက ဂျင်း ပီယေးထံမှ ခဏတောင်းယူဝတ်ခဲ့သော အင်္ကျီဖြစ်ပါသည်။ နေ့လယ်ခင်းဆိုသည်မှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် ကြာခဲ့ပြီဟု ဂျိန်းထင်၏။

ရာဘီယာသည် တစ်စုံတစ်ရာသောဆီများဖြင့် လိမ့်ကုသည်။ နောက် လက်နှင့် အနေအထားပြင်ပုံရ၏။

ဂျိန်းသည် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပြီး

‘ကလေးကို နေရာမရွေ့နဲ့နော်’

ရာဘီယာသည် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ပါးစပ်ကမူ

‘ကလေးခေါင်းက အောက်စိုက်နေပါတယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေချောမောသွား မှာပါ၊ ကလေးမကြာခင်မွေးတော့မယ်၊ မင်း ခဏထည့်’

ဇာတာရာသည် ရာဘီယာနှင့်အတူ ဂျိန်းကိုဆွဲထူ၍ သဲမြေကြဲထားသည့် ပလတ် စတစ်အခင်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ရာဘီယာသည် ဂျိန်း၏နောက်တည့်တည့်မှာ ရပ်၍

‘ကျုပ်ခြေထောက်ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်’

ဂျိန်းသည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ခိုင်း ကြောင်းကား မသိ။ ရာဘီယာသည် ထိုအနေအထားမှ နှစ်ဦးစလုံး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်သည့်အနေအထားရောက်အောင် ရွေ့လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဂျိန်းသည် သူတို့ခလေ့ မွေးဖွားပုံကား ဤသို့ပါကလားဟု တွေးမိသွားသည်။

ရာဘီယာက ‘ကျုပ်ပေါ်မှာ ထိုင်ချပါ၊ ကျုပ်မင်းကို ထိန်းထားပါ့မယ်’

ဂျိန်းသည် ရာဘီယာပေါင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။ ထိုအနေအထားမှာ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်နေ၏။

ဂျိန်းဗိုက်ထဲမှ ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။ ဂျိန်းသည် အံ့သွားကြိတ်လိုက်ပြီး

ပါးစပ်မှလည်း ထုတ်၍သည်းတွားမိသည်။ ယိုစဉ် ဇာဟာရာက ဂျိန်းရှေ့မှ ဝင်ထိုင် လိုက်၏။ ထိုအခိုက်၌မူ ဂျိန်းသည် ဗိုက်ထဲက ဝေဒနာမှလွဲ၍ ဘာကိုမျှ သတိမထားမိ။

ဝေဒနာလှိုင်း ကုန်သွား ငြိမ်းသွားသည်နှင့် ဂျိန်းလည်း နှမ်းလျှော်သွားသည်။ ပင်ပန်းသွားသည်။ အိပ်ချင်၍ သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်လျှော့လိုက်ကာ ရာဘီယာကိုယ်ပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် နေလိုက်တော့၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ဝေဒနာခံစားလာသည်တွင် အောက်ပိုင်းမှ နာကျင်မှုတစ်ခု တိုးလာ၏။

ဇာဟာရာက ရုတ်တရက် 'လာပြီ၊ လာပြီ'

ရာဘီယာက နောက်မှထိန်းရင်း

'မညစ်နဲ့တော့၊ ကလေး သူ့ဘာသာ ဆင်းလာလိမ့်မယ်'

ခံစားမှုဝေဒနာသည် ရပ်သွားပြန်၏။ ထိုအခိုက်ကလေးတွင် ရာဘီယာနှင့် ဇာဟာရာတို့သည် နေရာချင်းလဲလိုက်ကြသည်။ ယခုအခါ ရာဘီယာသည် ဂျိန်း ရှေ့တည့်တည့်မှ အခြေအနေကို ကြည့်နေသူဖြစ်နေ၏။

ဝေဒနာသည် ပေါ်လာပြန်သည်။ ဂျိန်းသည် အံကြိတ်လိုက်၏။

'မညစ်နဲ့၊ စိတ်အေးအေးထား'

ဂျိန်းသည် ကြိုးစား၍ စိတ်ကိုငြိမ်အောင်ထားနေ၏။ ထိုစဉ် ရာဘီယာက ဂျိန်း၏မျက်နှာပြင်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပေးပြီး

'အံကြိတ်မထားနဲ့၊ ပါးစပ်ဟထား၊ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နေ'

ဂျိန်းသည် အံကြိတ်ထားခြင်းကိုဖြေ၍ ပါးစပ်ဟထားလိုက်၏။ ညည်းသံထွက် သွားသည်။ သို့သော် အံကြိတ်ထားခြင်းထက် စိတ်ထဲမှ သက်သာရာရသည်ဟု ထင်ရ၏။

ပူလောင်သောဝေဒနာသည် ပေါ်လာပြန်၏။ ဤအကြိမ်ကား အဆိုးဆုံးပင်။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ကလေးမွေးလာတော့မည်ဟု သိနေ၏။

သည်နောက်ကား ဂျိန်းသည် ရာဘီယာ၏ ညွှန်ကြားမှုအတိုင်း လိုက်နာလိုက် တော့လေ၏။

ဂျိန်းသည် အားကုန်ညစ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ဝေဒနာများသည် ရုတ်တရက်ကွယ် ပျောက်သွားလေ၏။ သူမ ကလေးမီးဖွားပြီးသွားကြောင်း ဂျိန်းသိလိုက်၏။ ဂျိန်းသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ ရာဘီယာလက်ထဲတွင် ပုပုကွေးကွေးသဏ္ဍာန်လေးတစ်ခု မြင်ရ၏။ ဂျိန်းက

'အားလုံးကောင်းရဲ့လား'

ရာဘီယာသည် ကလေး၏မျက်နှာကို ပါးစပ်နှင့်ကပ်၍မူတ်နေ၏။

ဘုရား... ဘုရား... ကလေးအသေလေးများ မွေးလာတာလား၊ ဂျိန်းသည် စိုးရိမ်ပူပန်သွား၏။ ဂျိန်းက 'ကလေးကောင်းရဲ့လား'

ရာဘီယာသည် ထပ်၍မူတ်သည်။ ကလေး၏ သေးငယ်သောပါးစပ် ပွင့်လာပြီး အသံထွက်ငိုလိုက်လေ၏။ ဂျိန်း၏ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးကျသွားပြီး

'ဘုရား... ဘုရား... ကလေးက အသက်နဲ့မွေးလာခြင်းပါကလား'

ရာဘီယာသည် စောစောက ချထားသောပိတ်ဖြူစဖြင့် ကလေး၏မျက်နှာများကို သန့်စင်ပေးသည်။ ဂျိန်းက 'ကလေးက သဘာဝအတိုင်းရှိရဲ့လား၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ဂုံရဲ့လား'

သည်တစ်ကြိမ်မှာ ရာဘီယာသည် ဂျိန်း၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့်

'သမီးလေးက သဘာဝအတိုင်းပါပဲရှင်၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါလည်း ခုံပါတယ်'

သမီးလေးက သဘာဝအတိုင်းပဲတဲ့ဟု ဂျိန်းတွေးသည်။ ဟင်... သမီးလေး၊

သမီးလေး၊ ငါ သမီးလေး မွေးတယ်.. သမီးလေး။

ရုတ်တရက် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် လုံးဝ အားကုန်ခန်းသွားသလို ခံစားရ၏။

သူမသည် ဤကဲ့သို့အနေအထားမျိုး၌ ဆက်မနေနိုင်တော့။ သူမက

'ကျွန်မ လှဲချင်တယ်'

ဇာဟာရာသည် သူမကို ဖျာပေါ်သို့ထနိုင်အောင် ကူညီပေး၏။ ဂျိန်းက

'ကျွန်မကို ကလေးပေးစမ်းပါ'

ရာဘီယာက ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ နောက်ပြီးမှ

'နို့တော့ မတိုက်နဲ့ဦးနော်'

ရာဘီယာ၏ အယူအဆသည် ဤနေရာ၌ လွဲမှားသည်ဟု ဂျိန်းယူဆသည်။

သတ္တဝါတိုင်း မွေးဖွားပြီးသည်နှင့် မိခင်နို့ကိုစို့ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းက

'နို့စို့ခိုင်းတာ ကောင်းပါတယ်'

ရာဘီယာသည် ကလေး၏မျက်နှာကို သူမ၏ ရင်သားများနှင့် တပ်ပေးလိုက်

သည်။ ကလေးသည် အလိုအလျောက်ပင် ပါးစပ်ကလေးပွင့်လာပြီး နို့စို့လေ၏။

ကလေးသည် ခဏအကြာတွင် နို့စို့နေခြင်းမှရပ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ဇာဟာရာသည် ဂျိန်းအား ရေတစ်ခွက်လာပေးသည်။ ဂျိန်းသည် ရေကို

အငမ်းမရ တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် သောက်ချလိုက်၏။ ဤလောက်အရသာရှိသည့်ရေ

ကို တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးသေးဟု ဂျိန်းထင်၏။ ထပ်ပေးပါဦးဟု တောင်းလိုက်၏။

ဂျိန်းတစ်ကိုယ်လုံးမှာ နာကျင်နေ၏။ ပင်ပန်းနေ၏။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်း၌

ချစ်ခင်၍နေပါသည်။ ဂျိန်းသည် ရင်ခွင်မှာအိပ်နေသော ကလေးကို ကြည့်လိုက်၏။
သူ့မကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်ချင်၍လာသည်။

ရာဘီယာက

‘ကလေးငယ်ကို အနီးပတ်ထားရအောင်’

ဂျိန်းသည် ကလေးကို မ,လိုက်၏။ ကလေးငယ်သည် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်
ပေါ့ပါးလှ၏။ ဂျိန်းသည် ရာဘီယာအား လှမ်းပေးရင်း

‘ရှန်တဲလ်...၊ သမီးလေးနာမည်ကို ‘ရှန်တဲလ်’ လို့ ပေးရမယ်’

ဆိုနောက် ဂျိန်းသည် မျက်စိမှိတ်လိုက်လေ၏။

(၅)

အီလစ်သေလာသည် ပါရှင်တန်မှ နယူးယောက်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လာခဲ့၏။ လေဆိပ်မှ တက္ကစီတစ်စီးပေါ်တက်ပြီး၊ နယူးယောက်မြို့ထဲ ပလာဇာဟိုတယ်သို့ လာခဲ့၏။ တက္ကစီသမားသည် သူ့အား ဟိုတယ်အပေါက်တွင် ချထားပေးခဲ့သည်။

ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘယ်ဘက်သို့ခိုး၍ ၅၈ လမ်း ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ လာခဲ့၏။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စားထားသော ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ဈေးဝယ်သည့်အိတ်တစ်လုံးကိုင်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် သူနှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။ ယောက်ျားကြီးသည် ခုနစ်ထပ်တွင် ဓာတ်လှေကားအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ အီလစ်သည် ရှစ်ထပ်တွင်ဆင်းနေခဲ့ပြီး အမျိုးသမီးသည် ဆက်၍တက်သွား၏။

အီလစ်သည် ဟိုတယ်ကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ၅၉ လမ်း ဓာတ်လှေကားသို့ ရောက်သောအခါ အဝသို့ဝင်၍ အောက်ဆုံးထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး ၅၉ လမ်းအပေါက်မှ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။

သူ့နောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်သူ တစ်ဦးမှမရှိသည်-ကို သေချာသောအခါ ဗဟိုပန်းခြံထိပ်မှ တက္ကစီတစ်စီးကိုငှားပြီး ပင်းဘူတာသို့ စီးခဲ့၏။ ဘူတာရောက်သောအခါ ဒေါက်ဂလပ်စတန် ကွင်းဘူတာသို့ ရထားစီးခဲ့သည်။

ရထားစီးလာစဉ်အတွင် အော်ဒင်၏ ကလေးချောကဗျာကို ခေါင်းထဲမှရေရွတ်နေလေ၏။ အချိန်နှင့် အဖျားအနာတို့သည် စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သော ကလေးငယ်၏ ကိုယ်ပိုင်အလှကို မီးတောက်လောင် ကုန်ဆုံးစေခဲ့ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းမြေသည်

ကလေးငယ်၏ ယာယီတာဝန်မှာသာရှိသည် ဘဝကို ပြသ၍နေလေသည်။

အီလစ် ပါရီမြို့တွင် တော်လှန်သော ကဗျာဆရာအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့သည်မှာ အနိမ့်ကျော်အချိန်က ဖြစ်သော်လည်း ကဗျာ၏အလှ၊ ကဗျာ၏ အရသာသည် သူ့ရင်တွင်းမှာ မပျောက်ဆုံးသေးဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အီလစ်သည် နောက်ယောင်ခံလိုက်သူရှိမရှိ ထပ်မံလေ့လာလိုက်ပြန်၏။ ယခု ငွေ့ဝက်စွာ ချိန်းဆိုထားမှုကို ရန်သူများ သိမထားနိုင်ဖို့လို၏။ သူသည် ဖလပ်ရှင်း ဘူတာသို့ရောက်သောအခါ ရထားပေါ်မှဆင်း၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ စောင့်နေလိုက်၏။ သူနှင့်အတူ ဘယ်သူမျှမရှိ။

ဤကဲ့သို့ သတိုးကြီးစွာဖြင့် ထပ်ပြန်တလဲလဲ စစ်ဆေးနေမှုကြောင့် ဒေါက်ဂလပ် စတန်ဘူတာသို့ရောက်သောအခါ ငါးနာရီထိုးမှ ရောက်ရှိပွားသည်။ ဘူတာသို့ရောက် သောအခါ နာရီဂန်ခန့်ဆက်၍ လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ ခေါင်းထဲတွင် ဟိုရောက်သော အခါ ဘယ်လိုစကားပြောမည်၊ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မည်၊ တစ်ဖက်မှ စကား မည်သို့ ပြန်လာခဲ့သော် ဘာစကားပြန်ပြောမည်ဟု ကြိုကြိုတင်တင် တွေးဆ၍စဉ်းစားလာ ခဲ့၏။

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုရှိ သပ်ရပ်သော အိမ်ငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ အိမ်ရှေ့ကားထားရာတွင် ဂျပန်ကားငယ်တစ်စီး ရပ်ထား၏။ အိမ်နားသို့ရောက်သော အခါ အိမ်ရှေ့တံခါးသည် ပွင့်လာ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးလာသူမှာ ၁၃ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။

အီလစ်က 'ဟဲလို ပီတဲလ်'

မိန်းကလေးက 'ဟဲလို ဖေဖေ'

အီလစ်သည် သမီးလေးကို ငုံ့၍နှမ်းလိုက်၏။ ရင်ထဲတွင် အမြဲဖြစ်နေကျအတိုင်း ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမှုနှင့်အတူ အပြစ်မကင်းသည့် ခံစားမှုကို တစ်ပြိုင်တည်းခံစားလိုက် ရ၏။

အီလစ်သည် သမီးလေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်၏။ သမီးလေးသည် မိုက်ကယ်ကျက်ဆင်တီရှပ်၏ အောက်တွင် ဘရာဇီယာဝတ်ထားသည်။ သမီးလေးကို ယခုကဲ့သို့ ဘရာဇီယာဝတ်ဆင်ထားခြင်းကို မြင်လိုက်ရခြင်းသည် အီလစ်အတွက် ဝထမဆုံးအတွေ့အကြုံပင်ဖြစ်ပါ၏။ သမီးကလေးသည် အပျိုဖော်ဝင်လာပါပြီကောဟု တွေးတောလိုက်မိ၏။

သမီးလေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့်

'ဖေဖေ၊ အိမ်ထဲကို ခဏဝင်ပါဦးလား'

‘ကောင်းပါပြီသမီး’

အီလစ်သည် သမီးလေး၏နောက်မှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ခဲ့၏။ သမီးလေးကို နောက်ပိုင်းမှမြင်ရသောအခါ သမီးကလေးသည် တကယ်ပဲ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ် နေပါပြီကောလားဟု တွေးမိ၏။ သူတို့သားအဖသည် သပ်ရုပ်သောဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ပီတဲလ်က ‘ထိုင်ပါဦးနော်’

အီလစ်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သမီးလေးက

‘ဖေဖေအတွက် စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ပေးရမလားဟင်’

အီလစ်က မခံနိုင်တော့ဘဲ

‘သမီးရယ် ဒါလောက်လည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဖေဖေဟာ သမီးရဲ့ဖေဖေပါ’

သမီးလေးသည် မရေမရာဖြင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပုံရ၏။ သမီးလေးစိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေပုံရ၏။ ခဏကြာမှ

‘ကျွန်မ ဆံပင်ပြီးရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ အပြင်သွားကြတာပေါ့၊ ကျွန်မကို ခွင့် ပြုဦးနော်’

အီလစ်က ‘ရပါတယ်၊ လုပ်ပါ’

မိန်းကလေးသည် အထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။

သမီးလေးက ဤသို့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံနေခြင်းအတွက် ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေ၏။ သမီးလေး၏အပြုအမူဆက်ဆံပုံကို ထောက်ရှုသောအားဖြင့် သူသည် တကယ်တော့ သူ့မိန်းတစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ သူသည် သမီးလေး၏ မိသားစုစာရင်းတွင် တရားဝင်မရောက်ရှိပါသေးကလား။

ပြီးခဲ့သော တစ်နှစ်တာပတ်လုံး ပါရီမြို့ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှစပြီး တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ် သမီးလေးနှင့် မှန်မှန်လာ၍ တွေ့ဆုံခဲ့ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့သား အဖသည် တစ်နေ့ကုန် အတူအချိန်ဖြုန်းနေကြ၏။ သို့သော် များသောအားဖြင့် ယနေ့ကဲ့သို့ ညစာအတူထွက်စားခြင်းမျှသာ လုပ်နိုင်ခဲ့၏။

ဤကဲ့သို့ သမီးလေးနှင့် နာရီပိုင်းမျှ အတူနေရမည့်အရေးအတွက် အီလစ်သည် အနည်းဆုံး ငါးနာရီမျှ အချိန်ယူပြီး နောက်ယောင်ခံလိုက်သူ လုံးဝမရှိကြောင်း သေချာမှ ဤအရပ်သို့ ရောက်အောင်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ၎င်းအချက်ကိုမူ သမီးကလေးက လုံးဝသိနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ အီလစ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရိုးရိုးကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ အီလစ်လိုချင်သည်မှာ သမီးကလေး

ဘဝတွင် သူသည် အမြဲတမ်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် နေရာကလေးတစ်နေရာ ရလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုသို့ သမီးကလေးထံမှ လိုချင်သောစိတ်ကြောင့် အိလစ်သည် သူလုပ်ကိုင်နေသည့် အလုပ်သဘောကို ပြောင်းလိုက်၏။ ကွင်းဆင်းရသော ရှေ့တန်းတိုက်ပွဲသို့ သွားရသော အလုပ်များကို လက်မခံတော့။ သူ၏ အထက်အရာရှိများက လုံးဝ မကျေနပ်ကြ။ အထက်အရာရှိများဘက်မှလည်း လျှို့ဝှက်အမှုထမ်းကောင်းများ နည်းပါးနေပြီ ဖြစ်သည်။ (အညံ့စားများကမူ ရာနှင့်ချီပြီး ပေါများလှပါ၏။)

အိလစ်စိတ်ထဲတွင်လည်း သူ၏စွမ်းရည်များကို အသုံးမချရဘဲ ရှိနေရသည့် အတွက် စိတ်မကောင်းပေ။ သို့သော် နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ကမ္ဘာ့အစွန်အဖျား တစ်နေရာသို့ သွား၍နေရပါက သမီးဖြစ်သူ၏မေတ္တာကို ရစရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။

ခရီး တစ်ခါထွက်သွားတိုင်းလည်း ဘယ်အရပ်သို့ သွားကြောင်း၊ ဘာကိစ္စဖြင့် သွားကြောင်းကိုလည်း ပြောပြနိုင်ခြင်းမရှိ။ ယုတ်စွအဆုံး ဘယ်လောက်ကြာမည်ဆိုခြင်းကိုပင် ပြောနိုင်ခြင်းမရှိသည့် ဘဝမျိုးကား မလွယ်လှပေ။ ၎င်းအပြင် သမီးမေတ္တာကိုရရှိရန် ကြိုးစား၍မှမဆုံးမီ အသက်စွန့်ရသည့်အဖြစ်မျိုးသို့ သူ အရောက်မခံနိုင်ပေ။

တစ်ချိန်တည်းတွင် အိလစ်ရင်ထဲ စိတ်ထဲမှာ စွန့်စားမှုအရသာ၊ အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသော အတွေ့အကြုံ ခံစားမှု၊ ဘယ်သူမှ ပြည့်ပြည့်ဝဝ တိတိကျကျမလုပ်နိုင်သည့် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း စသည့်ခံစားမှုများကို ဆုံးရှုံးနေသည်ဟု တမ်းတမိပါ၏။

သို့သော် ချစ်ရသူတစ်ဦး၏ အချစ်ခံရခြင်းကို တမ်းတမိသည့်ဆန္ဒကို ပို၍ကြီးမားနေ၏။ သူသည် ပါရီတွင် ဂိုဏ်း၏အချစ်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးသည့်နောက် တစ်ယောက်ယောက်၏ ထာဝရချစ်မေတ္တာကို လိုလားမျှော်လင့်နေမိခဲ့၏။

ထိုသို့ သမီးလေးကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဇနီးဟောင်းဖြစ်သူ ဂီလ်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာ၏။ အိလစ် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။ သူ၏ ဇနီးဟောင်းသည် အဖြူရောင် နွေရာသီဝတ် ဂါဝန်နှင့် ဣန္ဒြေအပြည့်ရှိနေ၏။ အိလစ်သည် ဂီလ်ထိုးပေးသော ပါးပြင်ကလေးကို အသာနမ်းလိုက်၏။ ဂီလ်က

‘နေကောင်းရဲ့လားဟင်’

‘ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ အလုပ်ကတော့ သိပ်ကိုရုပ်တာပဲ’

ဂီလ်သည် သူမအလုပ် ဘယ်လောက်ရုပ်ကြောင်း၊ များကြောင်းများကို အသေးစိတ်ပြောပြနေလေ၏။ အိလစ်သည် ဇနီးဟောင်း၏ထုံးစံကိုကြည့်ပြီး ခင်မင်မှုရှိသော်

လည်း စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့လာလေ၏။

တစ်ချိန်က ဤမိန်းကလေးကို သူ ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့မိပါလိမ့်ဟု တွေးတောမိ၏။ သို့သော် ဤမိန်းကလေးက အင်္ဂလိပ်စာဌာနတွင် အချောဆုံးဖြစ်ပြီး သူကား အထက်မြက်ဆုံးလူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ၁၉၆၇ ခုနှစ် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က လူတိုင်းသည် ယစ်မူးသည့်သဘာဝရှိပြီး ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ခဲ့သည်ပင်။ အထူးသဖြင့် ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်မှာ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် ပထမနှစ်အပြီး မှာ သတို့သား၊ သတို့သမီးဝတ်စုံအပြည့်ဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက်ကား အီလစ်သည် စာမေးပွဲမဖြေဘဲ လစ်နေခဲ့ရာ ကျောင်းမှအထုတ်ခံရပြီး စစ်မှုထမ်းရန် တာဝန်ကျ၏။

သူများတကာလို ကနေဒါ သို့မဟုတ် ဆွီဒင်မှာ စစ်မှုထမ်းခြင်း မဟုတ်ဘဲ စစ်ထဲရောက်သည်နှင့် လူသတ်ပွဲ ကျင်းပနေသည်ဆိုသည့် ဗီယက်နမ်ပြည်သို့သွားရာ ကြားရသူအားလုံးက အံ့သြကြ၏။

မအံ့သြသူမှာ ဇနီးဂီလ်တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ ဂီလ်က သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေမှာ မအောင်မြင်နိုင်တော့ကြောင့် သိနေပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နည်းနှင့် အီလစ်ထွက်ပေါက်ရှာ ပြေးမည်ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး ဆိုင်ဂုံမြို့ ဆေးရုံပေါ်သို့ ခြေသလုံး သေနတ်မှန်သည့် ဒဏ်ရာဖြင့် အီလစ်ရောက်သွားလေသည်။ အီလစ်မှာ စစ်မြေပြင်မှ ရဟတ်ယာဉ် လေသူရဲတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ၏ရဟတ်ယာဉ်မောင်းခုံမှာ ကျည်ဆန်ကာ ပါသော်လည်း ရဟတ်ယာဉ်ကြမ်းပြင်ကမူ ကျည်ဆန်ပေါက်နိုင်ပေရာ ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသူ လေသူရဲတို့ထုံးစံအတိုင်း ခြေသလုံးမှာ ကျည်ဆန်မှန်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဆေးရုံပေါ်တွင် အီလစ်ရှိနေစဉ်အတွင်း သူနှင့်ဂီလ်တို့၏ ပြတ်စဲကွာရှင်းခွင့်သည် အတည်ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ပြတ်စဲကွာရှင်းသည့်နေ့မှာပင် အီလစ် အိမ်သာထဲသို့ ဝင်နေခိုက် တစ်ခုတစ်ယောက်သည် သူ့အိပ်ရာထက်၌ သူရဲကောင်း ဝက်သစ်ချရွက် တံဆိပ် ချထားပစ်ခဲ့၏။ အီလစ်ရရှိသည့် ၂၅ ခုမြောက် တံဆိပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ (ထိုအချိန်က ဆုတံဆိပ်သည် ဤကဲ့သို့ ဖောဖောသီသီကြီး ရက်ရက်ရောရောပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ဂီလ်သည် သူတို့၏ ရင်သွေးအကြောင်းကို အီလစ်အား ပြောပြခြင်းမရှိခဲ့။ နောက်နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာမှ အီလစ်တစ်ယောက် စပိုင်ဖြစ်လာသောအခါ လေ့ကျင့်

နန်းတစ်ခုအဖြစ် ဇနီးဟောင်း ဂီလ်တစ်ယောက် ဘယ်မှာနေသည်ကို ထောက်လှမ်း
မိမိကြည့်သောအခါမှ တွေ့သိလာရခြင်းဖြစ်သည်။

ဂီလ်တွင် ၁၉၆၈-၆၉ ခုနှစ်လောက်က မွေးဖွားခဲ့သည့် သမီးလေးတစ်ယောက်
ရှိသည်။ ကလေး၏အမည်မှာ ပီတဲလ်ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်ပြုထားသည့် အိမ်ထောင်
ဘာသာနတ်ဆိုသူဖြစ်ပြီး ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်သည် သားသမီးမထွန်းကားနိုင်သူဖြစ်၍ ဆရာဝန်
နှင့်ပြသနေရကြောင်းပါ အိလစ်သီခဲရ၏။

ဂီလ်သည် သမီးလေး ပီတဲလ်ကို ဖွင့်မပြောဘဲ ထိမ်ချန်ထားခြင်းတစ်ခု
သာ သူ့အပေါ်၌ မကောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စကို ဖွင့်မပြောခဲ့ခြင်းမှာလည်း
သူ့အတွက် ပို၍ကောင်းမည်ဟု ယူဆသောကြောင့်မပြောဘဲ နေခဲ့ကြောင်း ဂီလ်က
ပြောပြ၏။

အိလစ်သည် သမီးလေးနှင့် မကြာခဏတွေ့ခွင့်ရအောင် တောင်းဆိုခဲ့၏။ ထို့
နောက် သမီးလေးအား ဘာသာနတ်ကို 'ဖေဖေ'ဟုမခေါ်ဘဲနေအောင် ပြုလုပ်ဆောင်
ရွက်နိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် ကလေး၏ဘဝထဲတွင် မိသားစုဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အောင်
မြင်ရရှိရန်ကား ယခင်က မကြိုးစားခဲ့။ ယမန်နှစ် ပါရီကပြန်လာမှ ကြိုးစားဖြစ်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဂီလ်က သူ့ကိုကြည့်၍

'ရှင်တို့ ကျွန်မရဲ့ကားကို သုံးကြဦးမလား'

အိလစ်က 'အဆင်ပြေရင်ပေါ့လေ'

'ရပါတယ်၊ သုံးပါ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

စင်စစ် ဤကဲ့သို့ ဂီလ်၏မော်တော်ကားကို ငှားရမ်းသုံးစွဲခြင်းမှာ ရှက်စရာ
ကောင်းလှ၏။ သို့သော် သူသည် ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှာ ခရီးအတန်တန်ဆက်၍
သာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

နောက် ဤအရပ်ဒေသတွင် မော်တော်ကားကို မကြာခဏ ငှားရမ်းလိုခြင်းမရှိ။
သူ၏ရန်သူ တစ်ဦးဦးသည် ကားငှားငှာနှုတ်ခွင့်မှ သော်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်
ခုကသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း သူ့အကြောင်းမှတစ်ဆင့်
သမီးလေး ပီတဲလ်ရှိကြောင်း သိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဂီလ်၏ ဟွန်ဒါကားကလေးကို သုံးရခြင်းဖြစ်သည်။
သို့မဟုတ်ပါက ကိုယ်တိုင်မောင်း အငှားကားကို ငှားမစီးဘဲ တက္ကစီကိုသာ
ကား၍စီးလေ့ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

ပီတဲလ် အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာ၏။ အီလစ်ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ဂီလ်က 'ကားသော့က ကားထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်'

အီလစ်က သမီးလေးအား

'သမီး ကားပေါ်သွားနှင့်၊ ဖေဖေ ခုပဲလာခဲ့မယ်'

ပီတဲလ်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အီလစ်က ဂီလ်ကိုကြည့်၍

'သမီးလေးကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့အားတစ်ခုခုမှာ ဝါရှင်တန်ကို ခဏခေါ်သွား
ချင်တယ်'

ဂီလ်သည် ညှာတာသော်လည်း ခိုင်ခိုင်မာမာဖြင့်

'သမီးလေး လိုက်မယ်ဆိုရင် ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးလေးက
မလိုက်ချင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ အတင်းတိုက်တွန်းပြီးတော့ဖြင့် မထည့်နိုင်ဘူး'

အီလစ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး 'တရားမျှတပါတယ်၊ ကဲ ကိုယ်သွားမယ်'

အီလစ်သည် သမီးလေးကို တရုတ်စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုသို့ခေါ်သွား၏။
အကြောင်းမှာ သမီးလေးသည် တရုတ်အစားအစာကို နှစ်မြိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပါ
သည်။ ပီတဲလ်သည် အိမ်ပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာတိုင်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ရှိ
လာတတ်လေသည်။ ပီတဲလ်က သူမ၏မွေးနေ့တုန်းက အီလစ် ကဗျာတစ်ပုဒ်ပေးပို့
ခဲ့ခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ ပီတဲလ်က

'ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေအထဲက ဘယ်သူမှ မွေးနေ့မှာ ကဗျာလက်ဆောင်ရတယ်
ဆိုတာ မကြားဖူးဘူး'

သမီးလေး၏စကားသည် အကောင်းလား အဆိုးလားမသိ။ အီလစ်က

'အေးကွာ၊ ကြောင်ရုပ်ကလေးပါတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင် ကတ်ပြားထက်တော့
ကောင်းတန်ပါရဲ့' ပီတဲလ်က ရယ်မော၍

'ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံးကလည်း ဖေဖေကဗျာ
ရေး၊ စိတ်ကူးပါ သိပ်ကဗျာဆန်တာပဲလို့ ပြောကြပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်ဆရာမကဆိုရင်
ဖေဖေကဗျာတွေ ပုံမနှိပ်ဘူးလားလို့ မေးတယ်လေ'

အီလစ်က ရိုးသားစွာဖြင့်ပင် 'ပုံနှိပ်လောက်အောင် ကောင်းတဲ့ကဗျာတွေမရေးနိုင်
ပါဘူးကွယ်၊ ဒါထက် သမီးလေး အင်္ဂလိပ်စာသင်ရတာ သဘောကျရဲ့လား'

'သင်္ချာထက်တော့ သဘောကျပါတယ်၊ ကျွန်မက သင်္ချာမှာ သိပ်ညံ့တာ'

'အင်္ဂလိပ်စာမှာ ဘာတွေသင်ရသလဲ၊ ပြဇာတ်တွေ သင်ရသလား'

'ပြဇာတ်တော့ မသင်ရဘူး၊ ကဗျာတော့ မကြာခဏသင်ရတယ်'

'ကဗျာကို သဘောကျသလား'

ပီတဲလ်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ

ဒက်ဖီဒီလ် ပန်းကလေးအကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ကဗျာကို သဘောကျတယ်
အီလစ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

ဖေဖေလည်း သဘောကျတာပဲ

အဲဒီကဗျာကို ဘယ်သူရေးသလဲဆိုတာတော့ မေ့သွားပြီ

ဝီလျံဝပ်စ်ဝပ်လေ

အို ဟုတ်သားပဲ

တခြား ဘာကဗျာတွေ ကြိုက်သေးလဲ

*တခြားတော့ ကြိုက်လှတယ် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မက ဂီတကို ပိုကြိုက်တယ်။

ဖေဖေ... မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်ရဲ့ သီချင်းတွေကို သဘောကျသလား*

အဲ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့ဓာတ်ပြားတွေတော့ နားထောင်ဖူးပါတယ်

ပီတဲလ်က ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်၍

*သူက သိပ်နိပ်တာ၊ သမီးသူငယ်ချင်းတွေအားလုံး သူ့ကို သိပ်သဘောကျကြ
တယ်*

သမီးလေး၏စကားထဲတွင် *သမီးသူငယ်ချင်းအားလုံး*ဆိုသည့် စကားလုံးသည်
နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပါခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ယခု လတ်တလော အချိန်ကာလများတွင် သမီး

လေးဘဝတွင် သူ၏ သူငယ်ချင်းများသည် အရေးပါဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နေပုံရ၏။
အီလစ်က *တစ်နေ့နေ့တော့ သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖေဖေတွေ့ချင်ပါသေးတယ်*

ပီတဲလ်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်

*အို ဖေဖေကလဲ၊ ဖေဖေ သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က ကလေးတွေ
ပဲရှိသေးတဲ့ဟာ*

အီလစ်သည် စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက်ဖြစ်သွား၏။ သူသည် ရှေ့မှာရှိသော
အစားအသောက်များကို အာရုံပြုလိုက်၏။ နောက် ဝိုင်ဖြူတစ်ခွက်နှင့် မျှောချလိုက်

သည်။ ပါရီမှပါလာသော အကျင့်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါ၏။ စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ
အီလစ်က *ဖေဖေ စဉ်းစားနေတယ်၊ စနေ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ခုခုမှာ

ဝါရှင်တန်က ဖေဖေအခန်းကို သမီးလေး လိုက်လည်ပါလား၊ လေယာဉ်ခရီးက
တစ်နာရီပဲကြာတာ*

ပီတဲလ်သည် အံ့ဩသွားပုံရ၏။ သူမက *ဝါရှင်တန်မှာ ဘာတွေရှိသလဲဟင်*

*ရှိတာတွေတော့ အများကြီးပေါ့၊ သမီးရယ်၊ ဖေဖေလိုက်ပြမှာပေါ့၊ အိမ်ဖြူတော်
ရှိတယ်၊ သမ္မတတွေနေရာတဲ့ အိမ်ကြီးလေ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ပြတိုက်

တွေရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေရဲ့တိုက်ခန်းလည်း သမီးတွေဖူးတာပေါ့၊ ဖေဖေအခန်းမှာ အိမ်ခန်းပိုလည်းရှိပါတယ်*

အီလစ်၏အသံသည် အဖျားမှာ နည်းနည်းတိမ်သွား၏။ သမီးလေးကား စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ ပီတဲလ်က

အို ဖေဖေရယ်၊ သမီးလည်း မပြောတတ်ပါဘူး၊ စနေ တနင်္ဂနွေမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲ၊ အိမ်စာတွေ လုပ်ရတယ်၊ ပါတီတွေ တက်ရတယ်၊ ဝယ်ရခြမ်းရတယ်၊ အက သင်တန်းတက်ရတယ်၊ အများကြီးပဲ

အီလစ်က ရင်ထဲမှ မကျေနပ်မှုကို ပုံးကွယ်ရင်း

မပူပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးအားမှ အချိန်ရမှပါ၊ အားတဲ့အခါတော့ လာပေါ့၊

မဟုတ်ဘူးလား*

ပီတဲလ်သည် စိတ်အေးသွားပုံရ၏။

အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ အကောင်းသားပဲ

အီလစ်က ဒါဆိုရင် ဖေဖေအခန်းက အိမ်ခန်းအပိုကလေးကို သမီးလာလည်တဲ့ အခါများ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားမယ်*

အိုကေ ဖေဖေ

အိမ်ခန်းကို ဘာအရောင် ဆေးသုတ်ထားရမလဲ

ဒါတော့ သမီးလည်း မသိဘူးလေ

သမီးရဲ့ သဘောအကျဆုံးအရောင်က ဘာအရောင်လဲ

ပန်းရောင်ပဲ ထင်ပါရဲ့

အီလစ်က ကြိုးစားပြုံးရင်း

ဒါဆိုလည်း ပန်းရောင်သုတ်လိုက်မယ်လေ၊ ကဲ သွားစို့

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် မော်တော်ကားဖြင့် အိမ်ပြန်လာခိုက် လမ်းပေါ်တွင် ပီတဲလ်က အီလစ်အား သူမ နားဖောက်သင့် မဖောက်သင့်မေး၏။ အီလစ်က သတိကြီးစွာဖြင့်

ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ၊ မင်းအမေကကော ဘာပြောသလဲ

မေမေကတော့ သမီးစိတ်ထဲမှာ ကောင်းတယ်ထင်ရင် ဖောက်ပေါ့တဲ့

ဂီလ်သည် သူ၏ဆန္ဒကိုပါ မေးစေလိုသောကြောင့်ပဲ ပြောလိုက်လေသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် အလွယ်တကူပင် လိုက်လျောလိုက်လေသလား မသိ။ အီလစ် စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

*ဖေဖေတော့ သိပ်သဘောမကျချင်ဘူး၊ သမီးအနေနဲ့လည်း အလှအပတစ်ခု

ဘယ်ဆင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်နားကိုဖောက်မယ်ဆုံးဖြတ်ဖို့ ငယ်သေးတယ်ထင်တာပဲ
ပီတဲလ်က 'သမီးဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲဖို့ကော ငယ်သေး
တယ်ထင်သလားဖေဖေ'

အီလစ်သည် ပါးစပ်မှ 'ဟုတ်တယ် ငယ်သေးတယ်' ဟု ဖြေဆိုရန် ယားနေ
၏။ သို့သော် ထိန်းလိုက်ပါ၏။ သူ ဆယ့်ငါးနှစ်သားခန့်က တွဲခဲ့သော မိန်းကလေး
သည်လည်း သူ့သမီးအရွယ်လောက်ပဲ ရှိပြီးမည်ဖြစ်ပေသည်။ အီလစ်စိတ်ထဲတွင်တော့
သမီးလေးသည် ငယ်လွန်းလှသေးသည်ဟု ယူဆပါ၏။ သို့သော် သမီးလေး၏
ကြီးထားလာမှုကို ရပ်တန့်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူက...

'သမီးလား၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ တွဲဖို့တော့ မငယ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ခွဲခွဲမြဲမြဲတွဲဖို့အရွယ်တော့ မဟုတ်သေးဘူး'

အီလစ်သည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် သမီး၏တုံ့ပြန်မှုကို သိလိုစိတ်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်၏။ ပီတဲလ်သည် ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ အီလစ်အတွေး၌မူ ဪ
သမီးတို့ခေတ်မှာတော့ ခွဲခွဲမြဲမြဲတွဲဖို့ဆိုသည်မှာ ရှိမှရှိပါသေးရလားဟု စဉ်းစားမိသည်။

အီလစ်တို့မော်တော်ကား အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဘားနတ်၏ ဖြိုမော်တော်
ကားရောက်ရှိ ရပ်ထားနှင့်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အီလစ်သည် ဟွန်ဒါကားလေးကို
ဖြိုဒ်ကားနောက်မှာပင် ရပ်ထားလိုက်၏။ နောက် သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် အိမ်ထဲ
သို့ဝင်လိုက်ကြသည်။

ဘားနတ်ကို ဧည့်ခန်းမှာပဲ တွေ့ရ၏။ သူသည် ခပ်ညက်ညက်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး
ဆံပင်ကိုလည်း တိုတိုလေး ညှပ်ထားသည်။ သူသည် သဘောကောင်းသူတစ်ဦး
ဖြစ်သော်လည်း ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ရှိပုံ၊ ထူးချွန်ပုံကား မရပေ။

ပီတဲလ်သည် ဘားနတ်ကို ဖက်လှဲတကင်း ပွေဖက်နမ်းရှုပ် နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။ ဘားနတ်သည် အီလစ်ရှေ့တွင်ဖြစ်၍ နည်းနည်းရှက်သွားပုံရ၏။ သူသည်
အီလစ်၏လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်၏။ ပြီးမှ

'ဝါရှင်တန်မှာကော ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဌာနမှာလည်း ထုံးစံအတိုင်းပဲလား'
အီလစ်က 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ'

အားလုံးက အီလစ်ကို အစိုးရဌာနမှာ အလုပ်လုပ်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။
သူ၏အလုပ်မှာ ပြင်သစ်ဘာသာစကား သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းများထဲမှ သင့်လျော်ရာ
ရာတို့ကို 'ပြင်သစ်ရေးရာဌာန' အတွက် ဘာသာပြန်ပေးရသူ တစ်ယောက်ပဲဟု
သိထားကြ၏။

ဘားနတ်က 'ဘီယာသောက်ပါဦးလား'

အီလစ်သည် ဘီယာသောက်လိုစိတ် မရှိပေ။ သို့သော် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသဘောဖြင့် အားနာသောကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဘားနတ်သည် မီးဖိုချောင်ထဲသို့သွား၍ယူသည်။ ဘားနတ်သည် နယူးယောက်မြို့ ကုန်ပဒေသာစတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်၏။ သမီးလေး ပီတဲလ်သည် ဘားနတ်ကို လေးစားခင်မင်ငဲ့ရ၏။ ဘားနတ်ကလည်း ပီတဲလ်အပေါ်တွင် တကယ်ပင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိပုံရ၏။

တကယ်တော့လည်း ဘားနတ်နှင့်ဂီလ်တို့တွင် တခြားသားသမီးမထွန်းကားကြချေ။ ဘားနတ်သွားရောက်ပြသသည့် ဆရာဝန်သည် ဘားနတ်အတွက် ထူးထူးခြားခြားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပုံ မကြုံ။

ဘားနတ်သည် အခန်းထဲသို့ ဘီယာနှစ်ခွက်ကိုင်၍ ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် ဘီယာတစ်ခွက်ကိုလှမ်းပေး၏။ အနားမှာရပ်နေသော ပီတဲလ်အား

‘ကျောင်းစာတွေ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်လေ၊ မင်း ဖေဖေ ပြန်ခါနီးတော့ ပြန်လာပြီးနှုတ်ဆက်မှာပေါ့’

ပီတဲလ်သည် ဘားနတ်ကို နောက်တစ်ခါထပ်နှမ်းပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ပီတဲလ်နားကွယ်ရာသို့ ရောက်လောက်သောအခါမှ ဘားနတ်က

‘ပီတဲလ်ဟာ အမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းကျုပ်အပေါ်မှာ အချစ်ပိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရှိတဲ့အခါမှာဆိုရင် ပိုပြီးလုပ်ပြတယ်ထင်တာပဲ။ ကျုပ်တော့ နားမလည်ပါဘူးဗျာ’

အီလစ်စိတ်ထဲမှာတော့ နားလည်သလိုလို ရှိပါသည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်းကို ယခုမစဉ်းစားချင်သေးပါ။ သူက

‘အဲ့ဒါတွေ စိတ်ထဲမှာ မထားပါနဲ့ဗျာ။ အလုပ်အကိုင် အရောင်းအဝယ်ကော ဘယ်နှယ်နေသလဲ’

ဘားနတ်က

‘မဆိုးပါဘူး။ အတိုးနှုန်းမြှင့်လိုက်တဲ့ကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းကို ထင်ပြီး ကြောက်နေသလောက် မထိခိုက်လာပါဘူး။ လူတွေက အတိုးနှုန်းကြီးလည်း ချေးပြီးဝယ်ချင်ကြတုန်းပဲနဲ့ တူပါတယ်။ အဲ နယူးယောက်မှာ ပြောတာနော်’

ဘားနတ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၍ ဘီယာကို စတင်သောက်၏။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ဘားနတ်သည် သူ့ကို အမြဲကြောက်ရွံ့နေပုံရသည်ဟု ခံစားရ၏။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များ၊ ခွေးများ၊ ကြောင်များကို တခြားအိမ်၌ တွေ့ပါက

ပေသုံးပေခန့် ခပ်ခွာခွာနေထိုင်တတ်သည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေ၏။

သူတို့သည် စီးပွားရေးအကြောင်းကို လေးငါးမိနစ်ခန့် စကားပြောဖြစ်သည်။

အီလစ်သည် ဘီယာကို အတတ်နိုင်ဆုံးမြန်မြန် သောက်နေမိ၏။ ဘီယာကုန်သော

အခါ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ နောက် လှေကားရင်းသို့သွားပြီး အသံမြှင့်ကာ

‘ပီတဲလ်ရေ သွားမယ်’

ပီတဲလ်သည် လှေကားအပေါ်ထိပ်မှ ပေါ်လာ၏။ သူမက

‘သမီး နားဖောက်ဖို့ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ’

အီလစ်က ‘စဉ်းစားပါရစေဦးလား’

‘ရပါတယ်၊ စဉ်းစားပါ၊ ဘိုင့်ဘိုင့်’

ဂီလ်သည် လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။ နောက် အီလစ်ကိုကြည့်၍

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ပါ့မယ်’

အီလစ်သည် အံ့ဩသွား၏။ သို့သော် မျက်နှာထားမပြောင်းဘဲ

‘အိုကေ ကျေးဇူးပါပဲ’

ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဂီလ်က

‘သမီးလေးက ကျွန်မကို ပြောတယ်၊ သူ ရှင့်အိမ်ကို စနေ တနင်္ဂနွေရက်

အားတစ်ခုခုမှာလိုက်ပြီး မနေချင်ဘူးတဲ့’

‘အင်းပေါ့လေ’

ဂီလ်က ‘ရှင့်စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား’

အီလစ်က ‘ကျုပ် မျက်နှာပျက်တာ သိသာသွားလို့လား’

‘ကျွန်မအတွက်တော့ သိသာပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း တစ်ချိန်တစ်ခါက ရှင့်

အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ’

အီလစ်သည် ခဏမျှစကားဖြတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်၍

‘ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဝှန်’

အီလစ်က တွေးတွေးဆဆဖြင့်

‘ဒါတွေအားလုံး ကျုပ်အပြစ်တွေပါပဲ၊ ကျုပ် သေသေချာချာ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး၊

ကျုပ် ပီတဲလ်ရဲ့ဘဝထဲ ဝင်မလာခင်တုန်းက သမီးလေးမှာ မေမေရှိတယ်၊ ဖေဖေ

ရှိတယ်၊ အိမ်ရှိတယ်၊ ကလေးငယ်တစ်ယောက်အတွက် ရှိသင့်ရှိထိုင်တဲ့ အင်္ဂါရပ်

တွေအားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိနေတာပဲ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ အပိုလှသက်သက်လို

ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ သမီးလေးဘဝထဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူ တစ်

ယောက်ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျုပ်အနီးအနားမှာ ရှိနေတာကိုကပဲ သမီးလေးရဲ့ပျော်ရွှင်

မှုကို ခြိမ်းခြောက်နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရှေ့မှာဆိုရင် သမီးလေးဟာ ဘားနတ်ကို ပိုပြီးချစ်ဟန်ပြနေတာပေါ့။ သမီးလေးဟာ ကျုပ်ကို ထိခိုက်နာကျင်စေ ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘားနတ်ကိုဆုံးရှုံးသွားမှာကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ။ အဲဒီစိုးရိမ်စိတ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့သူ၊ သမီးကြောက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်အောင် လုပ်နေတဲ့ သူက ကျုပ်ပဲလေ။

ဂီလ်က *တဖြည်းဖြည်းတော့ သမီးလေးလိပ်ပတ်လည်သွားမှာပါ။ အမေရီ ကန်ပြည်မှာ အဖေနှစ်ယောက်ရှိတဲ့ကလေးတွေအများကြီးပါပဲ။

အီလစ်က ခေါင်းယမ်းပြပြီး

*အဲဒီလို ဆင်ခြေပေးနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်မွေးတဲ့မီး ကိုယ့်ဘာသာရင်ဆိုင် ရမှာပေါ့။

ဂီလ်သည် သူ့ပေါင်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်လိုက်ရာ အီလစ်အံ့သြသွားရပြန်၏။

ဂီလ်က *ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ဒီလောက် အပြစ်တင်မနေပါနဲ့လေ။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကိုက ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်နဲ့လက်ထပ်လို့ တစ်လလောက်ရှိကတည်းက ကျွန်မ ရှင်အကြောင်းသိပါပြီ။ ရှင်ဟာ ဆင်ခြေဖုံးအရပ်တစ်ရပ်မှာ အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ ဇနီးနဲ့ သမီးနဲ့ သားနဲ့ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ အခြေတကျမနေချင်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ ရှင်ကို ချစ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ရှင်ကို ကျွန်မ အလွယ်တကူ စွန့်လွှတ်ပေးခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်မ ရှင်ကိုချစ်တာဟာ ရှင်ဟာ တခြား လူတွေနဲ့မတူလို့၊ ထူးလို့၊ ရူးလို့၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းလို့ပဲ။ ရှင်ဟာ ဘာမဆို လုပ်မယ့်လူပါ။ ဒါပေမယ့် ရှင်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မိသားစုနဲ့ နေတတ်ထိုင်တတ်မယ့် လူမဟုတ်ဘူး။

အီလစ်သည် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်ပြီးထိုင်နေမိ၏။ ဂီလ်ပြောသမျှကို စဉ်းစားနေ မိ၏။ ဂီလ်သည် သူ့အပေါ်တွင် ကြင်နာစိတ်ဖြင့် ဤစကားများ ပြောကြားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အီလစ်နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့်ဂီလ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ၏။

သို့သော် ဂီလ်၏စကားတွေသည် အမှန်တွေချည်းပဲလား မဟုတ်နိုင်သေးပါဟု စိတ်ထဲက ပြန်ဖြေမိ၏။ မှန်တယ်။ ဆင်ခြေဖုံးလိုအရပ်က ငါ့အမျိုးနဲ့တော့မနေချင် ဘူး။ ဒါပေမယ့် မော်ရိုကိုပြည်မှာ ခြံဝင်းနဲ့အိမ်မျိုးနဲ့တော့ နေချင်သည်ပဲဟုထင်သည်။

ငါဟာ မိန်းမဆိုရင် ထမင်းဟင်းချက်ဖို့၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့လောက်တော့ ဖြင့် မယူချင်ရိုးအမှန်။ ငါယူချင်တဲ့မိန်းမမျိုးဆိုတာ *အဖော်ဖြစ်နိုင်လောက်မှ လိုချင်တာဟု တွေးမိ၏။ အဖော်ဖြစ်လောက်တဲ့ မိန်းမမှ စာတစ်အုပ်ပတ်တဲ့အခါမှာ

အောင်စားနိုင်မယ်။ ရုပ်ရှင်တစ်ကား၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကြည့်ရာဖတ်ရာမှလည်း မျှဝေ
စားနိုင်မှာပေါ့။

သားသမီးလည်း လိုချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့သားသမီးသာဆိုရင်တော့
နိကယ်ဂျက်ဆင်လောက်သာ အထင်ကြီးရကောင်းမှန်းမဟုတ်တဲ့ ကလေးဖြစ်
အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမှာပဲဟု အိလစ်တွေးမိ၏။

အိလစ်သည် သူ၏အတွေးများကို ဂီလ်အား ပြောမပြပါ။

ထိုစဉ် သူတို့စီးနင်းခဲ့သော မော်တော်ကားသည် ရပ်သွား၏။ ထိုအခါမှ
အိလစ်သည် သူတို့သည် လေဆိပ်၏အရှေ့ဘက်ဝင်ပေါက် ဥမင်ထိပ်သို့ရောက်နေ
ကြောင်းသိရတော့၏။ အိလစ်သည် သူ၏နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ရှစ်နာရီ မိနစ်ငါး
ဆယ်ရှိပြီဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူသာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝင်လိုက်ပါက ကိုးနာရီလွန်း
သူ့ခေါက်ကို မိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သူက

‘အခုလို လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးပါပဲ’

ဂီလ်က သူ့ကိုကြည့်၍

‘ရှင့်အတွက် တကယ်လိုအပ်တာက ရှင့်စိတ်နဲ့တူတဲ့ မိန်းမမျိုးတစ်ယောက်ပဲ’
အိလစ်ခေါင်းထဲမှာ ဂျိန်းကို သတိရသွားမိ၏။

‘အဲဒီလို မိန်းမမျိုးတစ်ယောက် တွေ့ဖူးပါတယ်’

ဂီလ်က ‘အဲဒီမိန်းကလေး ဘာဖြစ်သွားသလဲ’

‘ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားတယ်လေ’

‘အဲဒီဆရာဝန်က ရှင့်လို ရူးတဲ့ ထူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလား’

‘အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆိုရင် သူတို့မြဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တုန်းက လက်ထပ်လိုက်ကြတာလဲ’

‘တစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ’

‘ဪ... ဪ’

ဂီလ်စိတ်ထဲတွင်မူ အိလစ်တစ်ယောက် ပီတဲလ်၏ဘဝထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသော
ရက်အချိန်ပိုင်းလောက်ကို တွက်ချက်ကြည့်နေလောက်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အိလစ်
ကိုမူ ထိုအကြောင်း ဘာမှဖွင့်မပြောပါ။ သူမက

‘ကျွန်မ အကြံပေးပါရစေ၊ စုံစမ်းတော့ ကြည့်ပါဦး’

အိလစ်သည် ကားထဲမှ ထွက်လိုက်၏။

‘ကဲ သွားမယ်’

ဂီလ်က ‘ဘိုင့် ဘိုင့်’

အိလစ်သည် ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်ရာ ဂီလ်သည်လည်း ကားမောင်း ထွက်သွားလေတော့၏။ အိလစ်သည် ကွင်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်ခဲ့၏။

လေယာဉ်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ လေယာဉ်သည် ထွက်ခါနီးတစ်မိနစ် နှစ် မိနစ်ပဲ လိုတော့ချိန်ဖြစ်၏။ လေယာဉ်ကွင်းထဲမှ တက်လိုက်သောအခါ အိလစ်သည် သူ့ရှေ့ထိုင်ခုံနောက်ကျော အိတ်ထဲမှ သတင်းမဂ္ဂဇင်းကိုယူ၍ အာဖဂန်နစ္စတန်သ တင်းကို ရှာဖတ်လိုက်၏။

သူသည် ပါရီရှိ ဘီလ်ထံမှတစ်ဆင့် ဂျိန်းတစ်ယောက် သူ့ကို ပြောခဲ့သည့်အ တိုင်း ဆရာဝန်ရှင်းပီယေးနှင့်အတူ အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ လိုက်ပါသွားကြောင်း သိ ရချိန်ကစပြီး အာဖဂန်စစ်သတင်းများကို တစိုက်မတ်မတ်ဖတ်ရှုလေ့လာနေမိ၏။

ယခုအချိန်တွင်ကား အာဖဂန်သတင်းသည် သတင်းစာ၏ မျက်နှာဖုံးသတင်း မဟုတ်တော့။ နေ့တိုင်းလည်း သတင်းစာမှာ မပါတော့။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ပင် ဘာဖဂန်သတင်း ပါချင်မှပါတော့သည်။ သို့သော် ဆောင်းရာသီကုန်ဆုံး လာပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပတ်တစ်ခါခန့်တော့ အာဖဂန်တိုက်ပွဲသတင်း ပါလာတတ်၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူကြည့်လိုက်သော သတင်းမဂ္ဂဇင်းတွင် အာဖဂန်နစ္စတန် အခြေအနေကို လေ့လာသုံးသပ်ပြသည့် သတင်းဆောင်းပါး ပါလာသည်။ အိလစ် သည် ထိုသတင်းကို မယုံမကြည်ဖြင့် စတင်ဖတ်ရှုလိုက်၏။ အကြောင်းမှာ ဤ မဂ္ဂဇင်းမျိုးကို သတင်းပေးပို့ကတည်းက ပေးပို့သူမှာ စီအိုင်အေကိုယ်တိုင်သော် လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် စီအိုင်အေ၏ သဘောတူညီမှုကို ရယူပြီးမှ ပေးပို့ ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဒါမျိုးဆိုတာတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်ရပေမည်ပင်။ စီအိုင်အေမှ သ တင်းသည် ဆိုဒီယက်ထုတ် ပရောဒါသတင်းစာမှာပါသည့် သတင်းမျိုးလောက် တော့ မှန်ဦးမည်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူဖတ်နေသော သတင်းဆောင်းပါးကမူ အတော်မှန်ကန်ပုံ ရသည်ဟု အိလစ်ယူဆမိ၏။ အာဖဂန်နိုင်ငံတွင် ရုရှားစစ်တပ်များနှင့် လက်နက်များ တိုးချဲ့နေကြောင်း သတင်းပါသည်။

သည်နှစ် နွေရာသီတွင် မဟာဗျူဟာစစ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲတိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေ သည်ဟု ဖော်ပြထား၏။ မှန်ပေသည်။ ဤနှစ်တွင်တော့မူ သူ့ပုန်များကို အနိုင်အရှုံး ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်ခိုက်ရပေတော့မည်ဖြစ်၏။ ဖြစ်နိုင်သည့်သတင်းပင်။

ထိုသို့ စစ်ဆင်ရမည့် ပစ်မှတ်များတွင် ဆောင်းပါး၌ ပန်နစ်ရှာတောင်ကြား ဒေသ ပါဝင်၏။

အိလစ်စိတ်ထဲတွင် ဂျင်းပီယေး၏စကားထဲမှာ ထို ပန်နစ်ရှာတောင်ကြားခေါ်

ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြား ပါဝင်ကြောင်း မှတ်မိ၏။ ဆောင်းပါးထဲ၌ သူပုန်တော်
တို့ရေးခေါင်းဆောင် မာဆတ်ပါသည်။ ဂျင်းပီယေး၏ စကားထဲတွင်လည်း သူပုန်
ခေါင်းဆောင် မာဆတ်ပါဝင်ကြောင်း အီလစ်မှတ်မိ၏။

အီလစ်သည် လေယာဉ်ပြတင်းမှ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နေသည် ဝင်
နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

အီလစ်ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြစ်နေ၏။ သည်နှစ်နေ့တွင်မူ အာဖဂန်နစ္စတန်
တွင် ရောက်ရှိနေသော ဂျိန်းအတွက် အန္တရာယ်ကြီးမားနိုင်ကြောင်း တွေးမိသော
ကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် သူ့ကိစ္စမဟုတ်တော့ပါ။ ဂျိန်းသည် အခြားသူတစ်ယောက်ကို လက်
ထပ်ယူသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ ဖြစ်ပျက်နေ
သည့်ကိစ္စကို အီလစ်သည် ဘာမှတတ်နိုင်သည်မဟုတ်။

အီလစ်သည် မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာကို လှန်လိုက်ပြီး အယ်လ်ဆာဗေဒိုးသတင်းများ
ကို ဖတ်နေလိုက်၏။ လေယာဉ်ကြီးကား ဝါရှင်တန်မြို့တော်သို့ ဦးတည်ပျံလျက်။
အနောက်ရပ်တွင်နေသည် ပျောက်ကွယ်ဝင်ရောက်သွားပြီဖြစ်ရာ အမှောင်သည်
စိုးလှမ်းစပြုလာ၏။

အယ်လင်ဝင်ဒါမင်သည် အီလစ်သေလာအား ပိုတိုမက်မြစ်ကမ်းနဖူးမှ ပင်လယ်
အစားအသောက်ဆိုင်၌ တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆို၏။ ဝင်ဒါမင်သည် ချိန်းဆိုထားချိန်ထက်
နာရီဝက်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်သည်။ ဝင်ဒါမင်သည် ဝါရှင်တန်မှလူ ပီသလှပေ
သည်။

ညှိမှောင်သောဝတ်စုံ၊ ရုပ်အင်္ကျီဖြူ၊ လည်စည်းအစင်းနှင့် ငါးမန်းတစ်ကောင်
ကဲ့သို့ လျင်သူဖြစ်သည်။ အီလစ်သည် အိမ်ဖြူတော်မှ ပိုက်ဆံနှင့်စားရမည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ပုစွန်ဟင်းနှင့် ဝိုင်အဖြူကိုမှာလိုက်သည်။ ဝင်ဒါမင်ကမူ သူ့အတွက်
နည်းနည်းပါးပါးသာ မှာသည်။ ဝင်ဒါမင်နှင့်ပတ်သက်သမျှအားလုံးသည် တင်းတင်း
ကျပ်ကျပ်ရှိလှ၏။ သူ့လည်စည်း၊ သူ့ခြေနင်း၊ သူ၏ လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် သူကိုယ်သူ
ထိန်းသိမ်းမှုများအားလုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။

အီလစ်သည် သတိကြီးစွာ ထားနေမိ၏။ သူသည် အယ်လင်ဝင်ဒါမင်ကဲ့သို့
သော သမ္မတကြီး၏ လက်ထောက်တစ်ယောက်၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ငြင်းပယ်နိုင်ခြင်း

မရှိ။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ တရားမဝင် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နံနက်စာစားခြင်းမျိုးကို သဘောမကျပေ။

ဝင်ဒါမင်ကမူ ရောက်မဆိုက် အလုပ်သဘော စတင်ပြောကြားသည်။

ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ အကြံဉာဏ်လိုချင်လို့

အီလစ်က စကားဝင်ဖြတ်၍

ဟုတ်ပါပြီ၊ ပထမဆုံး ကျုပ်သိချင်တာက ကျုပ်တို့ အခုလိုဆုံတွေ့ကြတာ ကို ကျုပ်ရဲ့အဖွဲ့အစည်း အေဂျင်စီက သိသလား

ဤအချက်မှာ အရေးကြီးလှ၏။ အကယ်၍ သမ္မတအိမ်ဖြူတော်မှ သူ၏ အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သော စီအိုင်အေကို အသိမပေးဘဲ သူထံမှ အကူအညီတောင်းလာခဲ့သော် သူသည် ဘာမှ မပတ်သက်ချင်ပေ။

ဝင်ဒါမင်က *အသိပေးပြီးသားပါ။ ဒါထက် ခင်ဗျား အာဖဂန်နစ္စတန်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိသလဲ*

အီလစ်ရင်ထဲမှာ အေးခနဲဖြစ်သွား၏။ အနှေးနှင့်အမြန်ဆိုသလိုပင် ဂျိန်း၏ကိစ္စ ပါဝင်ပတ်သက်လာမည် ဖြစ်သည်ဟု အီလစ်တွေးမိသည်။ သူတို့အားလုံး ဂျိန်း၏ ကိစ္စကို သိပြီးသားဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဂျိန်းကိစ္စကို လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်ထားခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ ပါရီမှာရှိစဉ်က အီလစ်သည် ဂျိန်းအား လက်ထပ် ယူမည်ဟု ဘီလ်အား အတိအလင်းပြောခဲ့၏။

ထို့နောက်ပိုင်းများတွင်လည်း ပါရီမှ ဘီလ်ထံဖုန်းဆက်၍ ဂျိန်းအကြောင်း ခုံစမ်းမိသည်။ ဂျိန်းတစ်ယောက် အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ တကယ်တမ်းလိုက်ဖြစ် မလိုက် ဖြစ်ကိုလည်း ခုံစမ်းခိုင်းခဲ့၏။

၎င်းအချက်အားလုံးသည် သူ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ပိုင်တွဲတွင် ပါသွားခဲ့ပြီးဖြစ် ရမည်။ ယခု သည်နေ့သားကလည်း ဂျိန်းအကြောင်းသိပြီး ဖြစ်ရမည်ပင်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို လာအစ်နေခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ သူက သတိကြီးစွာဖြင့်

နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိပါတယ်

ထိုသို့ဖြေလိုက်ပြီးမှကပ်ပလင်၏ ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကိုသတိရမိပြီး ရွတ်ဆိုလိုက်၏။

မင်းဟာ အာဖဂန်နစ္စတန်စစ်မြေမှာ ဒဏ်ရာရပြီး ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေက ထွက်လာကြပြီး မင်းကို ခုတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ၊ လှီးကြမယ် သည်တော့ ကိုယ့်ရှင်ဖယ်သေနတ်နဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းကို ပြန်ပစ်ခွဲပြီး စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ သေခြင်းကိုရွေးတာ အကောင်းဆုံးပဲ

ဝင်ဒါမင်သည် အီလစ်ကဗျာရွတ်သည်ကို နားထောင်ရင်း စိတ်မသက်မသာ

ခြင်သွားပုံရ၏။ သူက ခင်ဗျားလည်း ကဗျာဆရာအဖြစ်နဲ့ နှစ်နှစ်လောက်နေခဲ့ရ
ဘယ်ဆိုတော့ ဒီလိုကဗျာတွေရနေမှာပဲ

အီလစ်က အာဖဂန်နစ္စတန်တွေကလည်း အားလုံးကဗျာဆရာတွေချည်းပဲ၊
ပြင်သစ်လူမျိုးမှန်သမျှအစားကောင်းကြိုက်သလို၊ ဝေလလူမျိုးတိုင်း သီချင်းဆိုတတ်
သလိုမျိုးပေါ့

ဟုတ်ရဲ့လား

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အာဖဂန်နစ္စတန်လူမျိုးတွေဟာ စာရေးစာဖတ်မှ မတတ်
စွာဘဲကိုး၊ ကဗျာဆိုတာက စကားပြော အနုပညာပုံသဏ္ဍာန်ပဲ

ဝင်ဒါမင်သည် စိတ်ရှည်ပုံမရတော့။ သူ၏ အချိန်စာရင်းတွင် ကဗျာအကြောင်း
မိန့်ခွင့်မရှိ။ အီလစ်ကမူ မသိဟန်ဆောင်၍ ဆက်ပြီး

အာဖဂန်တွေဟာ လွတ်လပ်တယ်၊ ရိုင်းတယ်၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ တောင်ပေါ်သား
လူမျိုးစုပဲ၊ သူတို့ရဲ့ဘဝဟာ တကယ်တော့ အလယ်ခေတ်ယဉ်ကျေးမှုထဲကတောင်
ကောင်းကောင်းထွက်နိုင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကြားဖူးတာကတော့ သူတို့ဟာ
အလွန်ယဉ်ကျေးတယ်၊ ခြင်္သေ့လို သတ္တိကောင်းတယ်၊ အကြင်နာတရား လုံးဝ
မရှိအောင်လည်း ရက်စက်တတ်တယ်တဲ့၊ သူတို့ရဲ့တိုင်းပြည်ကလည်း ကြမ်းတမ်း
တယ်၊ သွေ့ခြောက်တယ်၊ အသီးအနှံ မထွက်ဘူးတဲ့၊ ခင်ဗျားကော အာဖဂန်အ
ကြောင်း ဘာတွေသိသလဲ

ဝါဒါမင်က

တကယ်တော့ အာဖဂန်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ တောင်ပိုင်းမှာ ပွတ်ရှ်ထန် ခြောက်
သန်းရှိတယ်၊ အနောက်ပိုင်းမှာ တာဂျစ်လူမျိုး သုံးသန်းရှိတယ်၊ မြောက်ပိုင်းမှာ
ဥဇဘက်လူမျိုး တစ်သန်းရှိတယ်၊ တခြား သန်းဂဏန်းမရောက်တဲ့ လူမျိုးစုငယ်တွေ
က ဆယ့်လေးငါးခုလောက်ရှိတယ်၊ ယနေ့ခေတ်က သတ်မှတ်ထားကြတဲ့ နယ်နိ
မိတ်တို့ နယ်ခြားတို့ဆိုတာ သူတို့အတွက် ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ
မှာ တာဂျစ်လူမျိုးတွေ အများကြီးရှိသလို ပါကစ္စတန်မှာလည်း ပွတ်ရှ်ထန်လူမျိုး
တွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ သူတို့ထဲက တချို့တလေဟာ လူမျိုးစု အုပ်စုကလေးတွေ
ပွဲ့ပြီး နေကြတယ်၊ သူတို့ဟာ အမေရိကန်ပြည်က လူရိုင်းနီလို လူမျိုးတွေပဲ၊
အမေရိကန် လူရိုင်းနီတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အမေရိကန်တွေလို့ ဘယ်တော့မှ
မသတ်မှတ်ဘူး၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အပါချီလူမျိုး၊ ဆူးလူမျိုးလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်

ဝင်ဒါမင်သည် စကားကို ခဏရပ်ပြီး အီလစ်ကိုကြည့်၏။ အီလစ်ကဘာမှ
ဝင်မပြော။ ဝင်ဒါမင်ကဆက်၍ အာဖဂန်လူမျိုးစုတွေကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊

သူတို့ဟာ ရုရှားတွေကို ပြန် တိုက်နေသလို အချင်းချင်းလည်း တိုက်ကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့ပြဿနာက အပါချီ လူမျိုးတွေ၊ ဆူးလူမျိုးတွေအားလုံးက တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်းစုပြီး လူဖြူတွေကို ပြန်တိုက်သလိုဖြစ်အောင် လုပ်ကြဖို့လိုတယ်။

အီလစ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

‘ရှင်းပါတယ်’

စိတ်ထဲကမူ ဝင်ဒါမင်၏ စကားဇာတ်လမ်းထဲတွင် ဘယ်အချိန်၌ ဂျိန်း၏ကိစ္စ ဝင်ပါပတ်သက်လာမည်လဲဟု တွေးနေမိ၏။ အီလစ်ကဆက်၍

‘ဒီတော့ အဓိကမေးခွန်းက ဘယ်သူက အဲဒီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင်လုပ်မလဲ ဆိုတာပဲလေ’

အီလစ်က ‘ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်။ တော်လှန်ရေးသူပုန်အဖွဲ့တွေထဲမှာ ခုအချိန်ထိအထင်ရှားဆုံးကတော့ အာမက်ရှာမာဆတ်ပဲ။ သူ့နယ်မြေက ပန်နစ်ရှာ တောင်ကြားလေ’

ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားက ပါလာပြန်ပြီ။ ဒီမယ်ကိုယ့်လူ မောင်ရင် ဘာတွေများကြံစည်တွေးတော့ပြီး ဖန်တီးနေတာလဲဟု ဝင်ဒါမင်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက အီလစ်မေးလိုက်၏။ ပါးစပ်ကမူ

‘မာဆတ်က ဘာထူးခြားလို့လဲ’

ဝင်ဒါမင်က

‘သူပုန်ခေါင်းဆောင် တော်တော်များများဟာ ကိုယ့်လူမျိုးစုကို ကိုယ်ထိန်းသိမ်း ထားကြတယ်။ သူတို့ဘာသာ အခွန်အတုတ်ကောက်တယ်။ အစိုးရစစ်တပ်ကို သူတို့နယ်မြေထဲ အလာမခံကြဘူး။ မာဆတ်ကတော့ အဲဒီလောက်တင်မကဘူး။ သူက သူ့ရဲ့အမာခံတောင်ကြားထဲမှာတင် နေတာမဟုတ်ဘူး။ ထွက်တိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့နယ်မြေကလည်း စစ်ရေးအရ အချက်အချာသုံးနေရာကို အလှမ်းမီနေ တယ်။ တစ်... မြို့တော်ဖြစ်တဲ့ ကဘူးလ်၊ နှစ်... ဆိုဗီယက်ယူနီယံနဲ့ ကူးလ် မြို့တော်ရဲ့တစ်ခုစည်းသော ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းမှာရှိတဲ့ ဆလန်းဥမင်လမ်း ကြောင်း။ သုံး...ကတော့ အဓိကလေကြောင်း စစ်စခန်းဖြစ်တဲ့ ဘက်ဂရမ်ပဲ’

ဝင်ဒါမင်က စကားခဏဖြတ်သည်။ အီလစ်က ဘာမှမပြော။ ဝင်ဒါမင်က ဆက်၍ ‘မာဆတ်ဟာ နယ်မြေသဘောအရ အစိုးရကို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့အခြေအနေမှာ ရှိတယ်။ သူဟာ ပေးလည်းပေးတယ်။ မာဆတ်ဟာ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေး နည်းဗျူဟာ စာအုပ်တွေကို လေ့လာဖတ်ရှုတယ်။ မော်စီတုန်းရဲ့စာတွေလည်း ဖတ်

တယ်။ သူဟာ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာတော့ အတော်ဆုံး စစ်ရေးခေါင်းဆောင်ပဲ။ သူ
မှာ ဘဏ္ဍာရေးလည်းရှိတယ်။ သူ့ရဲ့တောင်ကြားဒေသက 'မြ' ထွက်တယ်။ အဲဒီ
'မြ' ကိုတူးပြီး ပါကစ္စတန်ဘက်ကိုရောင်းကြတယ်။ မာဆတ်ဟာ မြ အရောင်းအ
သယ်အပေါ်က ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကောက်တယ်။ အဲဒီက ရတဲ့ငွေတွေနဲ့ သူ့ရဲ့သူပုန်
စစ်တပ်ကို လက်နက်တပ်ဆင်တယ်*

ဝင်ဒါမင်သည် စကားခဏရပ်လိုက်ပြန်၏။ ပြီးမှဆက်၍

'မာဆတ်ဟာ အသက် ၂၈ နှစ်ရှိပြီ။ သူဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့လူ ဖြစ်တယ်။
သူ့လူမျိုးတွေဟာ သူ့ကို လေးစားယုံကြည်ရုံမကဘူး၊ ကိုးကွယ်သလောက် အဆင့်
မှာရှိတယ်။ နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ သူဟာ တာဂျစ်လူမျိုးစုနယ်ဝင်ဖြစ်နေတာပဲ။
အာဖဂန်လူမျိုးစုထဲမှာ လူဦးရေအများဆုံးကတော့ ပွတ်ရှ်ထန်လူမျိုးစုပဲ။ အဲဒီလို
လူမျိုးစုကြီးဝါဒရှိလို့ ပွတ်ရှ်ထန်လူမျိုးစုတွေကို ကျန်တဲ့မျိုးနွယ်စုတွေက မုန်းတယ်။
ဒါကြောင့် ပွတ်ရှ်ထန်လူမျိုးစုက ခေါင်းဆောင်ကြီးလုပ်တာဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မတည့်
နိုင်ဘူး။ တာဂျစ်လူမျိုးစုကတော့ နိုင်ငံမှာ ဒုတိယအများဆုံးပဲ။ ဒီတော့ လူမျိုးစု
သူပုန်တွေအားလုံးဟာ တာဂျစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးရဲ့အောက်မှာ စုစည်းညီညွတ်မှု
ရနိုင်ကောင်းတယ်'

အီလစ်က ထိုအခါမှဝင်၍

'အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်သွားအောင် လုပ်ပေးချင်တယ်ပေါ့'

'ဟုတ်တယ်။ သူပုန်အင်အား ကြီးမားလာလေလေ သူတို့ဟာ ရုရှားတွေကို
ဒုက္ခပေးနိုင်လေလေပဲ။ ပြီးတော့လည်း အမေရိကန်ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးဝန်းကျင်မှာ
လည်း ဒီနှစ်အတွက် အောင်မြင်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်တယ်'

ဝင်ဒါမင်လို လူများအဖို့ အာဖဂန်သူပုန်များသည် သူတို့၏လွတ်မြောက်ရေး
အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရမည့် ရန်သူကျူးကျော်သူတွေမှာ ကမ္ဘာ့လက်နက်အင်အားကြီး
နိုင်ငံတစ်ခုမှတစ်ဖွဲ့များဆိုခြင်းကို ထောက်ထားညာတာ စဉ်းစားနေခြင်းမရှိဟု အီ
လစ်တွေ့မိသည်။

ယနေ့ခေတ်မှာတော့ ကိုယ်ကျင့်တရားတို့၊ စောင့်စည်းရမည့် အနေအထားတို့
ဆိုသည်မှာ မြို့တော်ဝါရှင်တန်တွင် ခေတ်မမီတော့သည့် အခြေအနေရောက်နေ၏။
အရေးအကြီးဆုံး အဓိကပြဿနာမှာ အင်အားပြိုင်ပွဲပဲ ဖြစ်၏။

အကယ်၍ ဝင်ဒါမင်သာ အမေရိကန်ပြည် လှောင်အိမ်ဂျယ်လစ်မြို့မှာ မမွေးဖွား
ဘဲ ရုရှားပြည် လီနင်ဂရက်မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့ပါက ဤနေ့သည် ယခုကဲ့သို့ပင်အောင်
မြင်နေဦးမည်၊ တန်ခိုးအာဏာရှိနေဦးမည်၊ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေဦးမည်ဖြစ်ပြီး တခြား

ဘက် ရုရှားတို့ဘက်မှ တိုက်ပွဲဝင်ရဦးမည့်လူစားဖြစ်သည်။

အီလစ်က *အဲဒါနဲ့ ကျုပ်ဆီက ဘာလိုချင်ကြတာလဲ*

ဝင်ဒါမင်က *ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားပေးစေချင်တာ အကွဲကွဲအပြား ပြားဖြစ်နေတဲ့ အာဖဂန်သူပုန်လောကကို စုစည်းစည်းဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ရဲ့လျှို့ဝှက် အေးကွင်းတစ်ယောက်က ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လုပ်နိုင်မလဲလို့ နည်းလမ်းများရှိမလားလို့

အီလစ်က *ဖြစ်နိုင်စရာလမ်းတော့ ရှိပါတယ်*

အီလစ်က ဖြေလိုက်စဉ် အစားအသောက်များ လာချသောကြောင့် စကားရပ် သွား၏။ အီလစ်ကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းစားချိန် နည်းနည်းရသွား၏။ စားပွဲထိုးပြန် ထွက်သွားသောအခါမှ အီလစ်က

ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိတာကတော့ သူပုန်တွေက ကျုပ်တို့ဆီက လိုချင်တာရှိရမယ်၊ ကျုပ်စဉ်းစားရမိသမျှကတော့ သူတို့ လက်နက်လိုချင်မှာပဲ

မှန်တယ်

ဝင်ဒါမင်သည် စားပွဲပေါ်ရောက်လာသော အစားအစာများကို စတင်စားသောက် လေတော့၏။ ဝင်ဒါမင်စားသောက်ပုံမှာ အစာအိမ်ရောဂါရှိသူပမာ တွန့်ဆုတ်တွန့် ဆုန်နှင့် စားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အစားတစ်လုတ်နှင့် တစ်လုတ်အကြားခဏရပ်၍

ယခု လတ်တလောမှာတော့ သူတို့ဟာ နယ်ခြားကိုဖြတ်၊ ပါကစ္စတန်ဘက်ကို ကူးပြီး လက်နက်ဝယ်နေရတယ်။ သူတို့ဝယ်လိုရသမျှကတော့ ဝိတိုရိယ ဘုရင်မ ကြီးခေတ်က လုပ်ထားတဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်မျိုးကို တုလုပ်ထားတဲ့ ရိုင်ဖယ်အတူတွေ ရယ်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ တကယ့်ရိုင်ဖယ်သေနတ် အစစ်အမှန်၊ အနှစ်တစ်ရာ လောက် အိုနေတာတွေ ဝယ်နေရတာပဲ။ ပစ်လို့တော့ ရတာပေါ့။ သူပုန်တွေက တစ်ခါတလေလည်း ကျဆုံးတဲ့ ရုရှားစစ်သားတွေဆီက ကာလာရှီနီကော့ စက်သေ နတ်တွေ ရတာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ တကယ်လိုချင်တာကတော့ စက် အမြောက်လို လက်နက်မျိုး၊ လေယာဉ်ပစ်အမြောက်တွေ၊ မြေပြင်က ကောင်းကင်ကို လက်နှင့်ကိုင်ပြီး အလွယ်တကူပစ်လို့ရတဲ့ ဒုံးကျည်သေနတ်မျိုးတွေပေါ့။ ဒါမှ သူတို့ကို ရန်ပြုလာတဲ့ လေယာဉ်ပျံတွေ၊ ရဟတ်ယာဉ်တွေကို ပစ်ချနိုင်မယ်လေ

အီလစ်က *ကျုပ်တို့ဘက်ကကော အဲဒီလိုလက်နက်မျိုးတွေပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိသလား*

*ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တိုက်ရိုက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ အမေရိကန် တွေ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တာကိုတော့ ဖုံးကွယ်ထားရမယ်။ ဒီတော့ ကြားခံတွေက တစ်ဆင့်ပေးရမှာပဲ။ ဒါလည်း ပြဿနာတော့ မရှိပါဘူး။ ဆော်ဒီအာရေဗီးယားက

အကူအညီတောင်းရင် ရနိုင်ပါတယ်*

အိုကေလေ*

အီလစ်သည် ပုစွန်ကို စားလိုက်၏။ ပုစွန်ကား ကောင်းလှ၏။ ပြီးမှ အီလစ်က ကျုပ်စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ ပထမဆုံးခြေလှမ်းကတော့ သူ့ပုန်အဖွဲ့တိုင်း မာဆတ်အပေါ် နားလည်ယုံကြည်တဲ့ အမာခံအဖွဲ့သားတချို့စီ ရှိဖို့လိုတယ်။ အဲဒီ အမာခံအဖွဲ့သားတွေက သူ့ပုန်အဖွဲ့အချင်းချင်းနဲ့ မာဆတ်ရဲ့ အကြားမှာ သံတန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေလို ဆက်ဆံရမယ်။ သူတို့ဟာ အဲဒီလိုအနေအထားမျိုးရဖို့ ပထမဆင့်ရတဲ့သတင်းချင်း ဖလှယ်တာနဲ့ စ, ရမယ်။ နောက် ကူညီတာကို စုပေါင်းရမယ်။ နောက်ဆုံးတော့ စုပေါင်းတိုက်ပွဲဝင်တဲ့အဆင့် ရောက်လာမှာပဲ*

ဝင်ဒါမင်က

'ဖြစ်နိုင်ပုံရသားပဲ။ ကောင်းသားပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ' အီလစ်က သူ့စိတ်ကူးယဉ်အတွေးကို ပါးစပ်ကရွတ်သလို

'စခရင်း မာဆတ်ရဲ့ အခြေခံစခန်းဖြစ်တဲ့ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားစခန်းမှာ မာဆတ်က လှေကျင့်ရေးသင်တန်းကျောင်း သဘောမျိုးဖွင့်ရမယ်။ တခြားသူပုန်အဖွဲ့တိုင်းက လူငယ်တချို့ကိုစေလွှက်ပြီး မာဆတ်နဲ့အတူ တိုက်ပွဲဝင်ရင်း မာဆတ်ဟာ ဘာကြောင့်အောင်မြင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာအပြင် မာဆတ်ရဲ့ တိုက်နည်းခိုက်နည်း ပြောက်ကျားစစ်ပရိယာယ်တွေကို လေ့လာသင်ကြားနိုင်ကြမယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ သူတို့လေးတွေဟာ မာဆတ်အပေါ်မှာ လေးစားမှု၊ ယုံကြည်မှုတွေရှိလာမယ်။ အဲဒါကတော့ မာဆတ်ဟာ ခင်ဗျားပြောသလို ထူးချွန်တဲ့တော်တဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့လေ'

ဝင်ဒါမင်သည် စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

'အဲဒီလမ်းကိုတော့ လူမျိုးစု သူပုန်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေက လက်ခံနိုင်လောက်ပါတယ်။ တခြားနည်းလမ်းနဲ့ကတော့ မာဆတ်ရဲ့အမိန့်ကို ကျန်တဲ့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေက နာခံလိုက်နာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး'

အီလစ်ကတွေးရင်း

'အဲဒီလို ပူးပေါင်းဖို့ကိစ္စမှာ အရေးပါတဲ့ပြိုင်ဘက်ခေါင်းဆောင် ဘယ်သူများရှိသလဲ'

'ရှိတယ်။ နှစ်ဖွဲ့နှစ်ယောက်ပဲ။ သူတို့ကတော့ ဂျီဟန်ကမီးလ်နဲ့ အမာလ်အစီစီတို့ပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ပွတ်ရှ်ထန်လူမျိုးတွေပဲ'

အီလစ်က 'ဒါဆိုရင် ကျုပ်ကတော့ လျှို့ဝှက်အေးဂျင့်တစ်ယောက်ကို လွှတ်မယ်။

အေးဂျင့်ရဲ့အဓိကလုပ်ရမှာကတော့ မာဆတ်နဲ့ သူတို့နှစ်ဦး တစ်စားပွဲတည်းမှာထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးပွဲ ဖြစ်မြောက်အောင်ပဲ။ အဲဒီလူမျိုးတိုက်အေးဂျင့်က သူပုန်ခေါင်းဆောင်သုံးဦး စုပေါင်းလက်မှတ်ထိုးတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက် ယူဆောင်လာနိုင်ခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ဘက်က လည်း ပထမဆုံး ဒုံးကျည်လက်နက်တွေ စပြီးပေးမယ်။ နောက်ထပ် ပေးဖို့အတွက် ကတော့ သူတို့တစ်တွေရဲ့ စုပေါင်းလှေကျင့်သင်ကြားမှု၊ တိုးတက်မှုတွေအပေါ် အခြေခံရမှာပဲ။

ဝင်ဒါမင်သည် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ခက်ရင်းကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးလိုက်၏။ ဒီငနဲသည် တကယ်ပဲ အစာအိမ်ရောဂါရှိဟန်တူသည်ဟု အိလစ်တွေ့လိုက်သည်။ ဝင်ဒါမင်က

‘ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်’

အိလစ်က စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ပြုံးမိသည်။ ငနဲသားကြီး ခေါင်းထဲတွင် ဤစိတ်ကူးအပေါ်မှ ချီးကျူးခံရမှုကို ရယူနိုင်ဖို့ ဘယ်လိုပြောဆိုမည်ဟု စကားလုံးများကို စီစဉ်နေလောက်ပြီဖြစ်၏။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဝင်ဒါမင်ဆိုသော ငနဲသည် ‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နံနက်စာစားရင် ဆွေးနွေးကြတယ်’ ဟုပြောပြီးနောက် စာရေး၍တင်ပြမည့် အစီရင်ခံစာတွင်မူ ‘ကွင်းဆင်းတိုက်ပွဲဝင် ကျွမ်းကျင်သူက ကျွန်ုပ်၏ စီမံချက်အစီအစဉ်ကို ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထောက်ခံသည်’ ဟူ၍ ရေးသားမည်မှာ သေချာလှပါ၏။

ဝင်ဒါမင်က ‘အကောင်းဘက်ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အပျက်ဘက်ကရော ဘယ်လိုရှိနိုင်မလဲ’

အိလစ်သည် ခဏစဉ်းစားလိုက်၏။

‘အပျက်ဘက်ကတော့ ရုရှားတွေက အဲဒီအေးဂျင့်ကို မိသွားခဲ့ရင် သူတို့တစ်တွေ အတွက် အာဖဂန်ကိစ္စမှာ အတော်အရေးကြီးတဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိမှုလွှာပေးမယ်။ ယခုအချိန်ထိတော့ သူတို့ဘက်က အာဖဂန်ကိစ္စမှာ ဘာဝါဒဖြန့်ချိစရာမှ မရှိသလောက်ဘဲ။ ကမ္ဘာတတိယကြားနေ အင်အားစုထဲက သူတို့မိတ်ဆွေနိုင်ငံတွေကလည်း အခုလို သေးငယ် မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့နိုင်ငံမှာ ဝင်ပြီးဗိုလ်ကျနေတာကို ကြည့်နေရတာ သဘောမကျကြဘူး။ အထူးသဖြင့် သူတို့ရဲ့မိတ်ဆွေ မူဆလင်နိုင်ငံတွေကဆိုရင် သူပုန်တွေကို ပိုပြီးသနားနေကြတယ်။ သူပုန်တွေဘက်ကို ပါချင်ချင်ဖြစ်နေကြတယ်။ ခုအချိန်အထိ ရုရှားရဲ့မူကတော့ သူပုန်တွေဟာ လူဆိုးတွေလောက်ပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီလူဆိုးတွေ လှုပ်ရှားနိုင်နေတာကလည်း အမေရိကန် စီအိုင်အေက ငွေကြေးလက်နက် ထောက်ပံ့နေလို့သာဖြစ်တယ်။ ဒါပဲ။ သူတို့အနေနဲ့ တကယ်ပဲ အာဖဂန်နယ်မြေပေါ်မှာ

သက်ရှိထင်ရှား စီအိုင်အေ အေးဂျင့်တစ်ယောက် ဖမ်းမိတယ်။ တရားရုံးမှာတင်ပြီး
 ပြစ်ဒဏ်စီစဉ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့ သိပ်ဝမ်းသာကြမှာပဲပေါ့။ သူတို့ပြောတာ
 မှန်ဘူးလားဆိုပြီး သက်သေနဲ့တကွ ပြနိုင်သလိုဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီလိုဆိုရင်
 ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ရေးစင်မြင့်မှာ ကျုပ်တို့ဘက်က အများကြီးနစ်နာဆုံးရှုံးတာပေါ့။
 ဝင်ဒါမင်က

ကျုပ်တို့ရဲ့အေးဂျင့်ကို ရုရှားတွေက ဖမ်းမိသွားနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးက ဘယ်
 ဆောက်ရှိသလဲ။

အီလစ်က စဉ်းစားလိုက်ပြီး

နည်းပါတယ်။ သူတို့ဟာ မာဆတ်ကိုမှ မိအောင်မဖမ်းနိုင်ဘဲ၊ မာဆတ်နဲ့တွေ့
 အောင် လွတ်လိုက်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့အေးဂျင့်ကို ဖမ်းမိဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။
 ကောင်းတယ်။

ဝင်ဒါမင်က သူ၏ စီးကရက်ကို ဖိချေလိုက်ပြီး

အဲဒီအေးဂျင့်ဟာ ခင်ဗျားပဲ ကျုပ်ကဖြစ်စေချင်တာ။

အီလစ်သည် ရုတ်တရက်အံ့ဩသွား၏။ အမှန်တော့ သည်လိုပဲလာရမည့်ကို
 ကြိုတင်၍ သိခဲ့ဖူးကောင်းသည်။ သို့သော် သူသည် ပြဿနာကိစ္စကို စဉ်းစားပေး
 ခြင်း၌ အာရုံစူးစိုက်မှုများနေခဲ့၍ ကြိုတင်မမြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အီလစ်က

ကျုပ်က အဲဒီလို ကွင်းဆင်းတဲ့အလုပ်မျိုးတွေမှ မလုပ်တော့တာ။

ဤကဲ့သို့ ပြန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ့လေသံမှာ ဖြည်းဆေးလေးလံနေပုံရ၏။
 သူ၏စိတ်ထဲမှ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်သည့်အတွေးကား... အဲဒါဆိုရင် ငါ ဂျိန်းကို
 တွေ့ရမှာပဲ။ ငါ ဂျိန်းကို တွေ့ရမှာပဲ... ဟူ၏။

ဝင်ဒါမင်က ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ဆရာနဲ့ တယ်လီဖုန်းကတစ်ဆင့် တွေ့ပါတယ်။
 ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာထင်မြင်ချက်ကတော့ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို သွားရမယ်ဆိုရင်
 ခင်ဗျားဟာ ကွင်းဆင်းအေးဂျင့်အဖြစ် စိတ်ဝင်စားချင် စိတ်ဝင်စားနိုင်မယ်တဲ့။

လက်စသတ်တော့ ဒါက ထောင်ချောက်ပါကလား။ အိမ်ဖြူတော်က အာဖဂန်
 ထူးထူးခြားခြားတစ်ခုခု ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့က စီအိုင်အေအဖွဲ့ဆီက
 အေးဂျင့်တစ်ယောက်တောင်းမယ်။ စီအိုင်အေက အီလစ်ကို ကွင်းဆင်းအေးဂျင့်ပြန်
 သပ်စေချင်နေတယ်။ စီအိုင်အေက အီလစ်ဟာ အာဖဂန်ကိုသွားရမယ်ဆိုရင် ဂျိန်းနဲ့
 တွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး အီလစ်မငြင်းပယ်နိုင်လောက်ဘူးလို့
 ဆတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုကိုးဟု အီလစ်ကွေးမိ၏။

အီလစ်သည် ဤသို့ ချောင်ပိတ်အဖမ်းခံရခြင်း၊ အကွက်ဆင်ခံရခြင်းကို မုန်း

သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲကမူ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားကို သွားချင်နေ၏။
သူတို့နှစ်ဦးသား အတန်ကြာ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ နောက်ဆုံးမှ ဝင်ဒါမင်က
စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

‘ခင်ဗျားလုပ်မှာလား’
အီလစ်က ‘ကျုပ် စဉ်းစားမယ်ဗျာ’

အီလစ်အဖေသည် တိုးတိုးတိတ်တိတ် လေချဉ်တက်လိုက်ပြီး ‘စားရတာ
ကောင်းတယ်ဟေ့’ ဟုဆို၏။

အီလစ်သည် သူ့ရှေ့မှ ချယ်ရီမုန့်၊ မလိုင်ပန်းကန်တို့ကို ရှေ့တိုးလိုက်၏။ သူ
သည် ကိုယ်ခန္ဓာအလေးချိန်မတိုးဖို့ စဉ်းစားချင့်ချိန်ရမည်ဖြစ်သည်။ သူက

‘တကယ် စားကောင်းပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုမစား
နိုင်တော့ဘူး၊ ဗိုက်မဆုံတော့ဘူး’ ဟု ဟောင်းယန်စကား ဆိုလိုက်၏။ ယနေ့လူတွေဟာ
ဘယ်သူမှ အရင်လိုအစားကောင်းကောင်း မစားနိုင်ကြတော့ဘူး’

အီလစ်မိခင်ကြီးသည် ထိုသို့ပြောပြီး ထိုင်ရာမှထကာ စားပွဲပေါ်မှ အစားအစာ
များကို စတင်သိမ်းဆည်း၏။ ပါးစပ်မှ

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က နေရာတကာမှာ မော်တော်ကားနဲ့ပဲ
သွားနေကြတော့တာကိုး’

အီလစ်အဖေက ထိုင်ခုံကိုဖောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး

‘ငါတော့ စာရင်းအင်း နည်းနည်းကြည့်စရာ ရှိသေးတယ်ဟေ့’

အီလစ်က ‘ဖေဖေလည်း ခုထိ စာရင်းကိုင် မထားသေးဘူးလား’

အီလစ်အဖေက ‘ဘယ်သူမှ ခင်းပိုက်ဆံကို မင်းလောက်ဂရုမခိုက်ဘူးကွ’

အဲဒါကို မင်းကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံရှာရလာတဲ့အခါကျမှသိမယ်’

အဘိုးကြီးသည် သူ၏ သီးသန့်အခန်းဆီသို့ ထွက်သွားလေ၏။

အီလစ်သည် သူ့အမေကို ကူညီသိမ်းဆည်းပေးနေ၏။ သူတို့မိသားစုသည်

အီလစ် ၁၃ နှစ်သားက နယူးဂျာစီ၊ တီးနက်ရပ်ကွက်ရှိ အိပ်ခန်းရေးခန်းပါသော
ဤအိမ်သို့ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အီလစ်အတွက်မူ သူ ဆယ့်သုံးနှစ်သား

က ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်များကို မနေ့တစ်နေ့ကအလား အသေးစိတ်မှတ်မိ
နေ၏။

ဤအိမ်ကို ပြောင်းရွှေ့ကြဖို့အရေးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြရ၏။ သူ့အဖေသည် ဤအိမ်ကြီးကို ပထမ သူ့ကိုယ်တိုင်ဆောက်သည်။ နောက် သူ့လုပ်ငန်း ကြီးထွားလာသောအခါမှ အလုပ်သမားငှားဆောက်သည်။ သို့တိုင် အလုပ်သမားများနှင့် အလုပ်ကောင်းပြီး လွှဲထား၍ရသည့်အခါတိုင်း ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်၍ ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ ပြောင်းရွှေ့လာချိန်တွင် အိမ်ကြီးသည် လက်စသတ်ရသေးသည်မဟုတ်။ အိမ်တွင်း အပူပေးစက် မလည်နိုင်သေး။ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ကြောင်အိမ်များပင် မရှိသေး။ ဆေးကလည်း မသုတ်ရသေး။ နောက်တစ်နေ့ ရေခွေးပိုက်ရသည်ကပင် သူ့အဖေက ရေခွေးပိုက်သာမရပါက အဖေ့ကို ကွာမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သောကြောင့် ခြေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်းချင်း အိမ်ကြီးသည် ပြီးစီးခဲ့ပါ၏။ အီလစ်ကိုညီအစ်ကို မောင်နှမအားလုံး ကြီးပြင်းလာဖို့အထိ ကြီးမားကျယ်ပြန့်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေနှစ်ယောက်တည်းအတွက်မူ လိုအပ်သည်ထက် ကြီးနေပြီဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့သည် ဤအိမ်ကြီးကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားပါစေဟု အီလစ်ဆုတောင်းမိ၏။ အကြောင်းမှာ ဤအိမ်ကြီးရှိနေခြင်းအတွက်၊ ဤအိမ်ကြီးသို့လာနေရခြင်းအတွက် အီလစ် စိတ်ချမ်းသာရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ပန်းကန်ဆေး ရေလုံမှာထည့်ပြီးသောအခါ အီလစ်က

‘မေမေ ကျွန်တော် အာရှတိုက် ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲက ပြန်လာတုန်းက ပါလာတဲ့ ယက်ဆွဲအိတ်ကို ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာထားခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒါကို မေမေမှတ်မိသေးလား’

- ‘မှတ်မိပါ့ရှင်၊ အိပ်ခန်းကလေးထဲက ဗီရိုထဲမှာ ရှိပါ့’
- ‘ကျေးဇူးပဲ မေမေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် နည်းနည်းကြည့်စရာ ရှာစရာရှိလို့’
- ‘ဒါဆိုလည်းသွားလေ၊ ဒီ ကျွန်တာတွေ မေမေဆက်လုပ်လိုက်မယ်’

အီလစ်သည် အပေါ်ဆုံးရှိ အိပ်ခန်းကလေးရှိရာသို့ တက်သွားလိုက်လေ၏။ ဤအိပ်ခန်းကလေးမှာ အသုံးပြုခဲ့လှသည်။ အခန်းထဲရှိ ခုတင်လေးတစ်လုံးမှာလည်း ကုလားထိုင်ကျိုးများ၊ ဆုံဖာအဟောင်းများနှင့် ဗီရိုသေတ္တာ လေးငါးလုံးခြံရံလျက်ရှိ၏။ ဗီရိုသေတ္တာများထဲတွင် ကလေးတုန်းက စာအုပ်များ၊ ကလေးကစားစရာများသည် စသည်တို့ဖြင့် ပြည့်နေ၏။

အီလစ်သည် ဗီရိုတံခါးကိုဖွင့်၍ အထဲမှ အနက်ရောင်ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲ

အိတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ အိတ်ကို အိပ်ရာပေါ်တင်ပြီး သော့ဖွင့်ကာ အဖုံးမ၊ လိုက်၏။ အထဲမှ အဟောင်းအဆွေး အနံ့များ ထောင်းခနဲထလာ၏။ ဤအိတ်ကို မဖွင့်မီသည်မှာ ကြာတောင်ကြာလှပြီ ဖြစ်ပါ၏။

သည်အထဲတွင် ဆုတ်ဆိပ်များ၊ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ထုတ်ယူရရှိသည့် ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်။ အီလစ် ပထမဆုံး ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ရသည့် ပွေးရဟတ်ယာဉ်နံဘေးမှ ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံ။ ဓာတ်ပုံထဲမှ အီလစ်သည် ငယ်ငယ်ကလေး၊ ပိန်ပိန်ကလေး။

ထူးနောက် ဖရန်ကိုအမာလ်ဖီက ရေးသားပေးထားခဲ့သည့်စာတစ်ရွက်။ စာထဲတွင် 'ငါ့ခြေထောက်ကို ခိုးသွားတဲ့ သူအတွက်' ဟု ရေးထားသည်။ တကယ့် သတ္တိပြေလှသော ပြက်လုံးပင်ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်းမှာ အီလစ်သည် ပန်ကာရွက်ဖြင့် အခုတ်ခံရသောဒဏ်ကြောင့် အခြေအနေဆိုးဝါးနေသည့် ဖရန်ကို၏ ခြေထောက်ကို တဖြည်းဖြည်း ဆွဲယူခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက် ရဲဘော်သူငယ်ချင်း ဂျင်မီဂျူး၏ ငါးနာရီခွဲတွင် မြဲရပ်နေပြီဖြစ်သော နာရီတစ်လုံး။ ထိုနာရီကို အီလစ်က ဂျင်မီ၏အဖေထံ သွားပေးသောအခါ ဂျင်မီ၏ အဖေသည် အရက်ခိုးဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် အီလစ်ကိုကြည့်၍ 'မင်းပဲ သိမ်းထားပါသားရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ သူသူငယ်ချင်းပဲ' ဟုဆိုကာ သူ့ကို ပြန်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သည်နောက်တော့ သူ၏ ဒိုင်ယာရီ။

အီလစ်သည် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်မိသည်။ သူ့အနေနှင့် ထိုဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှ စာတစ်လုံး၊ စာ တစ်ကြောင်းဖတ်ရရှိနှင့် တစ်နေ့တာအဖြစ် တစ်ပတ်တာအဖြစ် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြန်မှတ်မိနေ၏။

ဒိုင်ယာရီအစတွင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စွန့်စားလိုစိတ်အပြည့်ရှိနေပုံမှာ ထင်ရှားလှ၏။ တဖြည်းဖြည်းချင်း စိတ်ဓာတ် တွေ့ကျပြီး သေသေကွာဟူ၍ မထူးဇာတ်ခင်းချင် စိတ်ပေါ်လာပုံမှာ ထင်ရှား၏။ ရေးထားသော စာပိုဒ်ကလေးကို ဖတ်လိုက်ရုံနှင့် အဖြစ်အပျက် ရှုခင်းများသည် အီလစ်စိတ်အာရုံထဲမှ ထင်းထင်းကြီး ပြန်မြင်လာမိလေ၏။

ဒီကောင်တွေကရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ကကိုမဆင်းကြဘူး၊ ဒင်းတို့တစ်တွေကကွန်မြူနစ်အန္တရာယ်ကကာကွယ်ချင်လှတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ဆင်းမတိုက်ကြတာလဲ။

ကပုတီးဂျွန်ဆင်ဆိုတဲ့ ငနဲကိုတော့ ငတုံးလို့ပဲ အမြဲအောက်မေ့ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သေရုပ်ကတော့ အဖြစ်တကယ်ဆိုးတာပဲ။ ကိုယ့်လူတွေရဲ့ လက်ပစ်ဗုံး

ဆိုပြီး သေရတယ်လို့။

မိန်းမတွေက စကတ်တွေအောက်မှာ သေနတ်တွေပါတယ်။ ကလေးတွေက ချွတ်အင်္ကျီထဲမှာ လက်ပစ်ဗုံးထည့်လာကြတယ်။ ငါတို့က ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ၊ လက်နက်ပဲ ချရတော့မှာလား။ နောက်ဆုံးစာကြောင်းတစ်နေရာတွင်

ဒီစစ်ပွဲမှာ မှားနေတဲ့ကိစ္စက ငါတို့ကမှားနေတဲ့ဘက်က ဝင်တိုက်မိကြတာကိုး။ ဒါကြောင့် လူငယ်တွေက စစ်မှုထမ်းဖို့ ငြင်းကြတာကိုး။ ဒါကြောင့် ဗီယက်နမ် လူမျိုးတွေကလည်း စစ်တိုက်ဖို့ငြင်းကြတာကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း ငါတို့လူတွေက မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေကို သတ်ကြတာပဲ။

ထို့နောက်တော့ သူ့အတွေးများသည် စာရွက်ပေါ်မှာပင် အကွရာတင်ပြီး ရေးချင်ပုံမရတော့။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့နေသော သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဤစစ်ပွဲမှာ သူပြုလုပ်ခဲ့သမျှသာ အမှားကြွေးကို အမှန်တွေပြန်လုပ်ပြီး ပေးဆပ်၍မှ လုံလောက်ပါဦးမည်လားဟု တွေးနေပုံရ၏။ သည့်နောက်တွင်တော့ သူ့ဘဝသည် ထိုကဲ့သို့ပင် အမှားကြွေးပြန်ဆပ်နေသလိုမျိုးပင်ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ထိုစစ်ပွဲပြီးသည့်နောက် သူ ဖမ်းဆီးထောင်ချပေးနိုင်ခဲ့သော လူသတ်သမားများ၊ ပြန်ပေးသမားများ၊ ဗုံးဖောက်ခဲ့သည့် အကြမ်းဖက်သမားများ၏ စာရင်းကို ပေါင်းကြည့်နေမိ၏။ ထိုအချက်နှစ်ချက်ကို ချိန်ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ ဗီယက်နမ်၊ လာအိုနှင့် ကမ္ဘောဒီးယားတိုင်းပြည်များတွင် သူချခဲ့သည့်ဗုံးတန်ခိုန်ပေါင်း၊ သူပစ်ခတ်ခဲ့သည့် ယမ်းကျည်များနှင့် မနှိုင်းယှဉ်လောက်အောင် ကွာခြားနေသေး၏။

ဤသို့နှိုင်းယှဉ်နေမိခြင်းမှာ နည်းလမ်းမဟုတ်ကြောင်း သူသိပါသည်။ သူ ဝါရီကို ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် သူ၏ အလုပ်၊ သူ၏လုပ်ရပ်များကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏အလုပ်သည် သူ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူသည် အမေရိကန်၏ အမှားကြွေးကို ပြန်ဆပ်ဖို့ကြိုးစားနေခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

သို့သော် ယခုပြဿနာကား သီးခြားပြဿနာဖြစ်သည်။ ဤပြဿနာကား အကောင်ငယ်ငယ်လေးဘက်မှ ဝင်တိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သည်အခွင့်အရေးမှာ တိုက်ရုံသက်သက်မဟုတ်။ သို့သော် တကယ်ပဲခြားခြားမှားမှားလုပ်ရမည့်ကိစ္စ။ စစ်ပွဲ၏ အခြေအနေကို ပြောင်းလဲအောင်လုပ်နိုင်သည့်ကိစ္စ၊ နိုင်ငံတစ်ခု၏ အနာဂတ်ကို ပြောင်းလဲအောင်လုပ်နိုင်မည့်ကိစ္စ၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် ကြီးကြီးမားမားတိုက်ရမည့်ကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဂျိန်းကလည်းရှိသည်။

ဂျိန်းကို ပြန်လည်တွေ့မြင်ရမည်ဆိုသည့် အတွေးကပင် သူ့ရင်မှာ လှုပ်ရှား၏။ မကြာမီသော ရက်များကပင် သူ့စိတ်ထဲ၌ ဂျိန်းအကြောင်းကို တွေးမိခဲ့ပြီး ဂျိန်းတစ်ယောက် ဘယ်လောက်အန္တရာယ်ကြီးမားနိုင်ကြောင်း တွေးမိသွားပြီး ထိုအတွေးကို ခေါင်းထဲမှဖယ်ထုတ်ပြီး ဖတ်လက်စမဂ္ဂဇင်းကို ပိတ်ကာ ချထားလိုက်ရ၏။ ယခုသော်ကား ဂျိန်းအကြောင်း အတွေးရပ်၍မရတော့။

ဂျိန်းတစ်ယောက်၏ ဆံပင်သည် တိုများနေလေမလား၊ ရှည်များနေလေမလား၊ ဝများ နေသလား၊ ပိန်များသွားလေမလား။ ဂျိန်းဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင် ရွေးချယ်ခဲ့သည့် ဘဝ၊ အလုပ်တွင် ဂျိန်းကျေနပ်ပါရဲ့လား။ စိတ်မှ ချမ်းသာရဲ့လား။ အာဖန်လူမျိုးတွေက ဂျိန်းကို သဘောကျကျေနပ်ကြရဲ့လား။

အရေးအကြီးဆုံးက... ဂျိန်းတစ်ယောက်ဖွင့်ပီယေးကို ချစ်နေပါသေးရဲ့လား။ ဂီလ်ကတော့ အီလစ်ကိုပြောဖူးသည်။ *ကျုပ်ပေးတဲ့အကြံကို နားထောင်စမ်းပါ အီလစ်'

ဂီလ်၏အကြံက ဂျိန်းအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ပါဦးတဲ့။ အတော်လိမ်မာတဲ့ ဂီလ်ပါကလား။

နောက်ဆုံး အီလစ်တွေးမိသည်က သမီးလေး ပီတဲလ်အကြောင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ငါ ကြိုးစားခဲ့သားပဲ။ ငါ တကယ်ကြိုးစားခဲ့သားပဲဟု အီလစ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောမိ၏။

ငါ သမီးလေးကိစ္စမှာ ကိုင်တွယ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သမျှတွေဟာ ဆိုးဆိုးရွားရွား မရှိလှပါဘူး။ သမီးလေးရဲ့ ပြဿနာကိုက အနိုင်မရှိနိုင်တဲ့ပွဲမျိုး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ဂီလ်နှင့် ဘားနတ်တို့ဟာ သမီးလေးလိုအပ်သမျှ အားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးစွမ်းနေကြတာပဲ။ သမီးလေးရဲ့ဘဝမှာ ငါ့အတွက် နေရာမရှိတော့။ သမီးလေးဟာ ငါ မရှိဘဲနဲ့ ပျော်ရွှင်နေရှာတာ။ ငါ့ရောက်သွားတာကမှ ရှုပ်သွားတာ။

အီလစ်သည် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်၏။

နောက် အိတ်ထဲမှ ရတနာပစ္စည်းထည့်သည့် ဂျပ်ဘူးသေးသေးကလေးတစ်ဘူး ထုတ်လိုက်၏။ အထဲတွင် ရွှေနားဆွဲလေး တစ်စုံရှိသည်။ နားဆွဲ၏အလယ်တွင် ပုလဲတစ်လုံးစီမြုပ်ထား၏။

အီလစ်သည် နားဆွဲကလေးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဤနားဆွဲကလေးကို နားနှစ်ဖက်မှာ ပန်ဆင်ခဲ့သော မိန်းကလေးမှာ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း ရင်သားသေးသေးသာရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် *လောကကြီး၌ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသော ကိစ္စသည်မရှိ'

သူ့သားတရားကို အီလစ်အား သင်ကြားပေးခဲ့သူလေး ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေးသည် သေဆုံးသွားရှာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သေဆုံးရုံမှာလည်း ဆိုင်ဂုံမြို့တော် အရက်ဆိုင် ဘားခန်းတစ်ခုတွင် အရက်
ငှားသည် စစ်သားတစ်ဦး၏ သေနတ်နှင့် အပစ်ခံရကာ သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုနားဆွဲကလေးကို အီလစ်က ဝယ်ယူ၍ မိန်းကလေးကို ပေးခဲ့စဉ်အချိန်က
အီလစ် ထိုမိန်းကလေးကို မချစ်ပါ။ ခင်မင်ရုံပဲ ခင်မင်စိတ်ရှိပါသည်။ မိန်းကလေး
၏ ကျေးဇူးတရားကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် သူက ဝယ်ယူပေးကမ်းလိုခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ဤနားဆွဲကလေးမှာ အီလစ်က မိန်းကလေးအား ခွဲခွာရတော့
မည့်ကာလ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့
ဆော် တကယ်တမ်းခွဲခွာသွားသူကား ထိုမိန်းကလေးပင်ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်သည် ကတ်ပြားအဖြူတစ်ရွက်ကို ယူသည်။ 'အိတ်ထဲမှဖောင်တိန်ကို
ဆုတ်သည်။ ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ချရေးလိုက်၏။

သမီးလေး ပီတဲလ်...

သမီးလေး နားဖောက်ဖို့ ဖေဖေသဘောတူပါတယ်။

အချစ်များစွာဖြင့်
ဖေဖေ

(၆)

ခြင်္သေ့ငါးကောင်မြစ်ရေသည် ဘယ်တော့မှ ဇွေးလှေမရှိ။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင်ကား တစ်နေ့ကုန် ပူပြင်းထားသော နေအရှိန်ကြောင့် သိပ်မအေးတော့ပေ။

အမျိုးသမီးများ တစ်နေ့တာ ခိုလှုံပုန်းအောင်းနေရာမှထွက်လာကြပြီး မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ ရေချိုးဆင်းလာချိန်တွင် ဂျိန်းသည်လည်း ဆင်းခဲ့၏။ ဂျိန်းသည် သိပ်မအေးလှဆိုသည့်ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် သွားနှစ်ဖက်က တခိုက်ခိုက်တုန်လာ၏။

ဂျိန်းသည် တခြားအမျိုးသမီးများနည်းတူ ရေနက်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း မိမိတို့၏ ခြံ့ထည်အဝတ်ကို ကိုင်မ၊ရင်း ဆင်းခဲ့၏။ ခါးလယ်ကိုကျော်လာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးပွတ်သပ်၍ ရေစတင်ချိုးလေ၏။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်လေ့ကျင့်လာခဲ့သောကြောင့် ဂျိန်းသည် အာဖဂန်အမျိုးသမီးများနည်းတူ အဝတ်မချွတ်ရဘဲနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး သန့်ရှင်းအောင် ရေချိုးတတ်နေပြီဖြစ်ပါ၏။

ရေချိုးပြီးသောအခါ ဂျိန်းသည် မြစ်ထဲမှတက်ခဲ့ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဇဟာရာနံဘေးမှာ ရပ်လိုက်၏။ ဇဟာရာသည် ကမ်းနဖူးရှိ ရေအိုင်ကလေးတစ်ခုတွင် ခေါင်းလျှော်ရင်း အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဇဟာရာသည် ရေထဲသို့ ဆံပင်များကို တစ်ခါနှစ်လိုက် ပြီးနောက် နံဘေးမှာ ချထားသည့် တဘက်ကို လှမ်းယူသည်။ သူမ လှမ်းယူသော ကျောက်ခွက်ထဲမှ သဲမြေများသာ စမ်း၍တွေ့ရပြီး တဘက်ကိုကား မတွေ့ရ။

ဇဟာရာက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် 'ငါ့တဘက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟေ့၊

ငါ ဒီတွင်းထဲမှာထည့်ထားတာကို

ဂျိန်းသည် ဇာဟာရာ၏နောက်ဘက် ကျောက်တွင်းတစ်ခုထဲမှ ဇာဟာရာ၏ ဘာဘက်ကို ယူပေးလိုက်ရင်း

ဒီမှာ မင်းတဘက်ကဖြင့်၊ မင်းဘာသာ တွင်းမှားထည့်ထားပြီးတော့

ဇာဟာရာက သဘောကျသွားပြီး

အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ မူလာကြီးရဲ့မိန်းမက ပြောတာပေါ့၊ တွင်းမှားတယ်လို့လေ
နံဘေးမှ မိန်းမများက သဘောကျပြီး အသံထွက်ရယ်မောကြ၏။

ဂျိန်းသည် ယခုအခါ ရွာသူမိန်းမအားလုံးက သူတို့အချင်းချင်းထဲက မိန်းမ တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံနေကြပြီဖြစ်သည်။ မယုံမရဲဖြစ်နေသော စိတ်အားလုံး တို့သည် သမီးလေးရှန်တဲလ်ကို မွေးဖွားပြီးချိန်၌ ကွယ်ပျောက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကပင် ဂျိန်းသည်လည်း သူလိုငါလို သူတို့အချင်းချင်းကဲ့သို့ မိန်းမတစ်ဦးပဲ ဟု အသိအမှတ်ပြုလိုက်ဟန်တူ၏။

မြစ်ကမ်းနား ရေချိုးဆိပ်မှာ ပြောကြသော စကားများသည် ပွင့်လင်းလွန်းကြ ပေသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုအချိန်၌ ကလေးငယ်များကို လူကြီးများ သို့မဟုတ် သူတို့အထက်အကြီးအစ်မများတို့ထံတွင် ထိန်းကျောင်းရန် ထားခဲ့ကြသောကြောင့် မိန်းမချင်းသာ စုပြီးရှိနေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

သို့သော် ဇာဟာရာကြောင့်ကား ငို၍ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းရှိပေသည်။ ဇာဟာရာ ၏ ကျယ်လောင်သောအသံ၊ သူမ၏ လျှင်သော မျက်လုံး၊ လည်ချောင်းသံပါပါနှင့် ရယ်မောသံတို့သည် ရေချိုးဆိပ်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံ၍ထား၏။ အမျိုးသမီးများ အားလုံးထဲတွင် ဇာဟာရာသည် တစ်နေ့တာ မိမိတို့၏ ခံစားမှုများကို သည်နေရာ၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖွင့်အန်ပစ်ရာ၌ အပွင့်လင်းဆုံး အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်သည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

ဇာဟာရာသည် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မရှိလှသော်လည်း ဇဝနဉာဏ်ကား အ လွန်ထက်သည့် အမျိုးသမီးဖြစ်ပေသည်။ အားဖုဂန်မှာ နေခဲ့စဉ်ကာလအတွင်း ဇာ ဟာရာလောက် ဇဝနဉာဏ်ထက်သည့် အမျိုးသားသော်လည်းကောင်း၊ အမျိုးသမီး သော်လည်းကောင်း ဂျိန်း မတွေ့ဖူးချေ။ ထို့ကြောင့် ဇာဟာရာ၏ အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွ ထွက်သည့် ပြက်လုံးများသည် အလေးအနက်ကြီးဖြစ်နေသော ဆွေးနွေးပွဲစကားဝိုင်း များကို မကြာခဏ တင်းမာမှု လျော့ပါးသွားစေတတ်ပေသည်။

ဂျိန်းသည် အခါအားလျော်စွာဆိုသလိုပင် ရေချိုးဆိပ် အတင်းအပျင်းစကားဝိုင်း ကို ကျန်းမာရေးသင်တန်းဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ပြောဆိုလေ့ရှိပေသည်။ အထူးသဖြင့်

မိန်းမချင်းဖြစ်ရကား ပဋိသန္ဓေတားဆီးရေးကိစ္စမှာ ပေါ်ပြူးလာအဖြစ်ဆုံး၊ လူ စိတ် အဝင်စားဆုံး အကြောင်းအရာဖြစ်ပေသည်။

ဘန်ဒါရွာသူများသည် တကယ်တမ်း၌မူ ပဋိသန္ဓေ ထိန်းသိမ်းရေးထက် ပဋိ သန္ဓေကို ဘယ်လိုရှိအောင် လုပ်ရေးဆိုသည်ကို ပို၍စိတ်ဝင်စားကြသူများ ဖြစ်သည့် တိုင် တားဆီးရေးအကြောင်းကိုလည်း မိန်းမများပီပီ စတ်ဝင်စားကြပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တချို့တလေ..ကမူ စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ဂျိန်း၏စကားများကို ထောက်ခံနေကြ၏။ အကြောင်းမှာ ဂျိန်း၏ စကားသည် အမျိုးသမီးများအနေနှင့် တစ်နှစ်တစ်ယောက် ကလေးမွေးသည်ထက် နှစ်နှစ်ခြား သုံးနှစ်ခြား ကလေးမွေး ခြင်းက ကလေးကို ပို၍ ဆေးကုသမှုပေးရောင့်ရှောက်နိုင်သည်ဟု ပြောသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

မနေ့က သူတို့စကားဝိုင်းတွင် ဓမ္မတာ ရာသီအကြောင်း စကားစပ်မိရာမှ အားပန်အမျိုးသမီးတို့၏ ယုံကြည်မှုမှာ ဓမ္မတာရက်မတိုင်မီနှင့် ဓမ္မတာပြီးခါစ ရက်များ၌ ကိုယ်ဝန်ပိုရှိလွယ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ဂျိန်းကမူ ၁၂ ရက်မြောက် နေ့မှသည် ၁၆ ရက်မြောက်နေ့အတွင်း ကိုယ်ဝန်ပို၍ရှိနိုင်ကြောင်း ပြော၏။ သူတို့ သည် ဂျိန်း၏စကားကို ယုံကြည်ကြပုံရသည်။ သို့သော် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သံသယ ကား မကင်းချေ။ အမျိုးသမီးများသည် ဂျိန်း၏စကားကို မှားသည်ဟု ထင်ကြ သော်လည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ မှားကြောင်းမပြောဘဲများ နေကြလေသလားဟု တွေး မိ၏။

ယနေ့စကားဝိုင်းတွင်ကား အမျိုးသမီးများသည် ပျော်ရွှင်စိတ်လှုပ်ရှားနေကြ ၏။ အကြောင်းမှာ ပါကစ္စတန်သို့ လက်နက်ဝယ်ခရီးသွားအဖွဲ့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက် မည့်ရက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

လက်နက်ဝယ် ခရီးသွားအဖွဲ့ပြန်လာတိုင်း အဖွဲ့ဝင်ယောက်ျားများသည် စစ်ပွဲ အတွက် အရေးပါသည့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များအပြင် တဘက်၊ ပဝါက လေးမှအစ ဂျားပါးသည့် လိမ္မော်သီးလို အစားအသောက်များ အလယ်၊ ပလတ်စတစ် လက်ကောက်လို အဆင်တန်ဆာများ အဆုံးသယ်လာ ဝယ်လာတတ်ကြသောကြောင့် ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဇာဟာရာ၏ ခင်ပွန်း၊ လက်သည်မကြီး ရာဘီယာ၏ သားတစ်ဦးဖြစ်သူ အာမက်ဂူးလ်သည် လက်နက်ဝယ်ခရီးသွားအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ မိမိ ယောက်ျားနှင့် ဒီနေ့ပြန်လည်တွေ့ဆုံရမည်ဟူသော အတွေးကြောင့် ဇာဟာရာသည် သိသိသာသာကြီး ပျော်ရွှင်စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

သူတို့လင်မယား တကယ်တွေ့ဆုံသည့်အခါ၌မူ သူတို့သည် အာဖဂန်လူမျိုး နီးမောင်နှံတို့၏ထုံးစံအတိုင်း မိန်းမသည် ရေငုံနှုတ်ပိတ် ခဏယာ လက်အောက်ခံ အနေအထား။ ယောက်ျားကား တစ်ခါတစ်ရံ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်ကြသော အကြည့်များအရ ဇာဟာရာနှင့် အာမက်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်နေကြသူများဖြစ်ကြောင်း ဂျိန်းသိနေ၏။ ထိုအချက်သည် နှစ်ကန်ကြောင်းဆိုသည်မှာလည်း ဇာဟာရာက ရေချိုးဆိပ် အတင်းအဖျင်းစကား ပိုင်းတွင် သူတို့၏ ချစ်ရေးချစ်ရာများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ပြောဆိုသောစကား များ၌ ထင်ထင်ရှားရှားပါနေ၏။

ယနေ့ပင်ကြည့်ပါ။ ဇာဟာရာသည် သူမ၏ဆံပင်ကို အားနှင့်မာန်နှင့် အထပ် ထပ်လျှော်နေ၏။ ဂျိန်းသည် ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ အကြောင်းမှာ သူမကိုယ်တိုင် လည်း မကြာခဏဆိုသလို ထိုကဲ့သို့သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းနှင့် ဇာဟာရာတို့နှစ်ဦး ပို၍တည့်ကြ ခင်ကြသည့်အကြောင်းမှာ ဆိုသို့ တစ်ဦး၏သဘောကို တစ်ဦးနားလည်ရုံသာမက စိတ်အနေချင်းလည်း တူညီ ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်း၏ ရေစိုနေသော အသားအရေများသည် ညနေခင်းပူနွေးသော လေထု အောက်တွင် ခဏအတွင်း ခြောက်သွေ့သွား၏။ အချိန်ကား ပကတိ နွေခေါင်ခေါင် ခြစ်ပေရာ နေ့တိုင်း နေ့တာရှည်၍ ပူလောင်လှပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပူနွေးသောရာသီ ဥတုသည် နောက်ထပ် တစ်လနှစ်လသာ ခံစရာအကြောင်းရှိပါ၏။ သည့်နောက်ကား တစ်နှစ်ပတ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန် အေးမြနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဇာဟာရာသည် မနေ့က စကားဆက်ဖြစ်သော ပဋိသန္ဓေကို မည်ကဲ့သို့ မရ အောင် ထိန်းသိမ်းထားရမည်ဆိုခြင်းကို ဆက်လက် စိတ်ဝင်စားနေပုံရ၏။ ထိုအ ကြောင်းကိုလည်းပြောနေ၏။ ယခုလည်းဆံပင်ကိုခြောက်သွေ့အောင်ပွတ်တိုက်ရင်း 'ဟေ့ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော ကိုယ်ဝန်ရှိအောင်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းကတော့ နေ့တိုင်းအတူအိပ်ကြဖို့ပဲ'

ဇာဟာရာ၏စကားကို မိုဟာမက်ခန်း၏ ဇနီးဟာလီမာက ဝင်၍ထောက်ခံသည်။ ဟာလီမာက 'အေး ကိုယ်ဝန်မရှိအောင်လုပ်ဖို့ကလည်း အတူအိပ်နဲ့ ဒါပဲ'

ဟာလီမာတွင် ကလေးလေးယောက်ရှိသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် မော်ဘာသာ သားယောက်ျားလေးပါပါ၏။ ဟာလီမာသည် ဂျိန်းထံသို့ချဉ်းကပ်ရန် သားယောက်ျား လေးမွေးဖွားအောင် အနောက်တိုင်းဆေးပညာကဘယ်လိုလုပ်ရသနည်းဟုမေးမြန်းခဲ့ရာ ဂျိန်းကိုယ်တိုင်ကလည်းမတတ်နိုင်ကြောင်းဖြေကြားခဲ့၍စိတ်ပျက်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဇာတာရာက

'ဒါဆိုရင် တစ်လခွဲလောက် ခရီးသွားနေတဲ့ ယောက်ျား အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ'

ဂျိန်းက ဝင်၍ 'ဟို မူလာကြီး မိန်းမပြောသလို တွင်း... အဲ...'

ဇာတာရာသည် သဘောကျသွားပြီး ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်မောလေတော့၏။ ပါရီမြို့တွင် ဂျိန်းတက်ရောက်သင်ကြားခဲ့ရသော ရက်တို ဆေးပညာသင်တန်းတွင် ပဋိသန္ဓေထိန်းသိမ်းရေး ကိစ္စမပါပါ။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့သော ခေတ်မီဆေးဝါးများ ကိစ္စသည် ဤခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားသို့ နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ရောက်ရှိလာဦးမည် မဟုတ်သည်ကမူ သေချာလှပါ၏။ သည်တော့ ရိုးရာထုံးစံ နည်းလမ်းများနှင့် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေကြဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့တိုင် ထိုက်သင့် သလောက်သော ဆေးအသိပညာ ကလေးရရှိပါက တောသေးသည်ဟု ဂျိန်းက ယူဆပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူတို့စကားဝိုင်းသည် ကောက်ပဲသီးနှံအကြောင်း ပြောင်းသွားပြန်၏။ ခြင်္သေ့ ငါးကောင်တောင်ကြားမှာ ဂျုံနှင့်ဘာလီခင်းများ အကြီးအကျယ် စိုက်ပျိုးသော အရပ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အခင်းတော်တော်များများမှာ ကွင်းထဲမှာပင် ပျက်စီး နေရရှာ၏။ အကြောင်းမှာ လူငယ်တွေ မှန်သမျှတိုက်ပွဲဝင်နေကြရပြီး သက်ကြီးရွယ်အို တို့ သည်လည်းလရောင်နှင့်မှ ဂျုံထွက်ရိတ်ကြရသည်ဖြစ်ရာ ရိတ်သိမ်းရသည်မှာ မတွင်ကျယ်လှပါ။

နွေကုန်ခါနီးသောအခါ မိသားစုများသည် မိမိတို့ရိတ်သိမ်းစုဆောင်းရသမျှ ဂျုံအိတ်များ သစ်သီးခြောက်များကို စုမွေးထားသော ကြက်များ ဆိတ်များကိုကြည့် လက်ထဲမှ ရှိနေသော ငွေစကြေးစများကို ရေတွက်၍ကြည့်ကြလေသည်။ သူတို့သည် မကြာမီရောက်လာတော့မည့် ဆောင်းတွင်းကာလအတွင်း ရှားပါးတော့မည့် အခြေ အနေတွင် စားလောက် မလောက် ချင့်ချိန်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

တချို့ကား ဂျိန်းတို့ ယခုနေထိုင်သည့် အိမ်ရှင်ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်တို့ နည်းတူ တောင်လမ်းကိုဖြတ်၍ ပါကစ္စတန်နယ်စပ် အာဖဂန်ဒုက္ခသည်စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ရုရှားများသည် မြေလှန်စနစ်ကို ကျင့်သုံးလာမည်ကို စိုးရိမ် ၏။ ပြောက်ကျားသူပုန်တို့ကို နှိမ်နင်း၍မနိုင်သောအခါ သူပုန်တို့ နေထိုင်ခိုအောင်းရာ အရပ်တို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်မည်ကို စိုးရိမ်၏။ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကာလက အမေရိကန်တို့ ကျင့်သုံးခဲ့သည့်နည်းတူ နယ်မြေတစ်ခုလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပုံးကြဲပစ်မည်ကို စိုးရိမ်၏။

ထိုသို့ မြေလှန်စနစ်ကျင့်သုံးခဲ့သော် ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြား တစ်ခုလုံးသည် တောပြုန်း၍ လူသူတိရစ္ဆာန်မနေကြသော အရပ်ဒေသကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားပေအိမ့်မည်။ မိုဟာမက်တို့၊ ဇဟာရာတို့၊ ရာဘီယာတို့သည်လည်း တခြားဒုက္ခသည်များနည်းတူ နယ်ခြားဒေသ ကယ်တင်ရေးစခန်းများ၌ အိုးမဲ့ အိမ်မဲ့ တိုင်းမဲ့ ခြည်မဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့သူများ ဖြစ်သွားကြပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ဝုံးကြ၍ မြေလှန်စနစ် ကျင့်သုံးလာခဲ့သော် သူပုန်တို့သည် ဘာမှတတ်နိုင်ကြမည် မဟုတ်။ အကြောင်းမှာ သူပုန်တို့တွင် လေယာဉ်များကို ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်မည့် လက်နက်များ လုံးဝမရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

တဖြည်းဖြည်း အမှောင်ရိပ်က လွမ်းမိုးလာသည်။

မိန်းမများသည် တစ်ယောက်ချင်း တစ်စုချင်း ရွာထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြ၏။ နို့နည်းသည် ဇဟာရာနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ရင်း ဇဟာရာပြောသမျှကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ဖြင့် သမီးလေးရှန်တလ်အကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။ နို့နည်းသည် သမီးလေးရှန်တလ်အပေါ်၌ စိတ်ခံစားမှုသည် အခြေအနေကောင်းများစွာတို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့၏။

ပထမဆုံး မွေးမွေးချင်း ခံစားချက်မှာ ဝေဒနာများ ခံစားနေရမှုပြီးမြောက်ခဲ့ပြီးတိုက်လက်အင်္ဂါပြည့်စုံသော ပကတိကျန်းမာသည့် ရင်သွေးငယ်တစ်ဦးကို အောင်မြင်စွာ မီးဖွားနိုင်ခဲ့သောကြောင့် အောင်မြင်ဂုဏ်ယူ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ကို ခံစားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုအခိုက်အတန့်ခံစားမှုများ ကုန်ဆုံးကျော်သွန်သွားသည်နှင့် ဂိုနိုးစိတ်များသည် ချုံးချုံးကျစိတ်အားငယ် ကျဆင်းသွားလေ၏။ သူမသည် တကယ်တမ်း၌ စလေးကို မည်သို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည်ကို မသိ။ လူအများ ပြောဆိုကြသကဲ့သို့ အလိုအလျှောက် အသိစိတ်ဆိုသည်မှာလည်း ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမရှိ။ ဂိုနိုးသည် ကလေးတို့ပင် ကြောက်နေ၏။

မိခင်စိတ်ဆိုတာကလည်း ပြန်းစားကြီးပေါ်လာသည် မဟုတ်။ ထိုသို့ ဖြစ်ရမည့်အစား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းသော အိပ်မက်ဆိုးများ၊ စဉ်းစားမှုများ ပေါ်လာ၏။ အိပ်မက်ဆိုးများထဲတွင် ကလေးသည် တစ်ဟုန်ထိုးစီးဆင်းနေသော ခြစ်ထဲကျသွားတာမျိုး၊ ညအခါမှာ နှင်းတောင်ကျားရဲကြီး လာဆွဲသွားတာမျိုး၊ ခုံးကျရာမှာ ရှိနေတာမျိုး စသည် စသည် အဖြစ်ဆိုးများပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့တိုင် ထိုကိစ္စ ထိုအကြောင်းမျိုးကို ဂိုနိုးသည် ဂျင်းပီသေးအား ပြောမပြမိချေ။ ပြောပြပါက သူမကို ရူးသွပ်သွားပြီဟု ထင်မည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းနှင့် လက်သည်ကြီး ရာဘီယာဂူးလ်တို့ သဘောထားချင်း ကွဲလွဲမှုများ ရှိပေသည်။ ပထမဆုံးအချက်မှာ ရာဘီယာက ကလေးကို သုံးရက်တိတိ မိခင်နို့ မတိုက်ရဟု ဆို၏။ ရာဘီယာက ပထမဆုံးရက်တွင် မိခင်၏ နို့အုံမှ နို့အစစ်မထွက် သေးဟု ဆို၏။ ကလေးနှင့်မတည့်သော တစ်စုံတစ်ရာများသာ ထွက်သည်ဟုဆို၏။ ဂျိန်းသည် ရာဘီယာ၏စကားကို လျစ်လျူရှုခဲ့၏။

ရာဘီယာက ကလေးကို ရက်ပေါင်းလေးဆယ်တိတိ ရေမချိုးရဟုဆိုသည်။ ဂျိန်းကမူ ရှန်တလ်ကို အနောက်တိုင်းမှ ကလေးများနည်းတူ ရေချိုးပေးခဲ့၏။ တစ်ခါတွင်မူ ရာဘီယာက ကလေးအား ထောပတ်နှင့်သကြား ရောထားသည်တို့ကို သူ့လက်ညှိုးနှင့်တိုပြီး ကလေးကိုခွဲနေ၍ မကျေမနပ်ဖြစ်ရသေး၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရာဘီယာသည် တခြားကလေးတစ်ဦး မီးဖွားရန်သွားသဖြင့် ဂျိန်းအတွက် အကူအဖြစ် ဆယ်သုံးနှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ မြေးမလေးဖာရာကို လွှတ်ပေး ထား၏။ ထိုအခါအစဉ်သည် များစွာတိုးတက်ထူးခြားသွား၏။ အကြောင်းမှာ ကလေး ငယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးအတွက် ဘာမှ သိတတ်ခြင်း၊ ဆရာလုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဂျိန်းခိုင်းသမျှသာ လုပ်ကိုင်သောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ဖာရာကို အခကြေးငွေ ပေးစရာမလိုပါ။ အစားအစာကျွေးရန်သာ လိုအပ်ပါ သည်။ ဘာပဲပြောပြော ဂျိန်းအိမ်မှ အစားအသောက်သည် ဖာရာမိဘများအိမ်မှာထက် အများကြီးသာပေသည်။ ပေါများပေသည်။

ထို့နောက် ဖာရာအတွက် ကလေးမွေးခြင်း၊ ထိန်းခြင်းကို ကြိုတင်လေ့လာ ထားပြီး ဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမှာ ဖာရာကိုယ်တိုင်လည်း နောက်တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အ ချိန်တွင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဂျိန်းစိတ်ယံတွင် ရာဘီယာသည် ဖာရာကို လက်သည်တစ်ဦးဖြစ်လာစေရန် ရည်ရွယ်စီစဉ်ပေးနေသည်ဟု ထင်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့ပါက ဖာရာသည် ဂျိန်းထံမှ အနောက်နိုင်ငံမှ ကလေးထိန်းသိမ်းပြုစုပုံကို လေ့လာသိသွားနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ရာဘီယာ အိမ်မလာတော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဂျင်းပီယေးသည်လည်း နေရာ မှန်ကို ရောက်လာ၏။ သူသည် ရှန်တလ်ကို မကြင်နာသော်လည်း တိတိကျကျ ပြုစုပေးသည်။ ဂျိန်းအပေါ်လည်း ချစ်ခင်၍လာသည်။ ဂျင်းပီယေးကပင် ည ည အိပ်ရာထဲမှာ နီးလာတတ်သောရှန်တလ်ကို ဆိတ်နို့ကျိုချက်ပြီး တိုက်ကျွေးရန် ပေးလာခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ ဆေးသေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းများဖြင့် နို့ဘူးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကလေးနို့ဆာ၍ ငိုလာတိုင်း ဂျင်းပီယေးက ထ၍ စီစဉ်တိုက်ကျွေးလေ့

လာ၏။ ကလေးငိုလာတိုင်း ကျန်းသည်လည်း နီးလာမြဲကဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နှင်းပီယေးက ယခုကဲ့သို့ ရှန်တဲလ်ကို နို့ဘူးတိုက်နေ၍ ကျန်းသက်သာရာရသည် အား အမှန်ပင်။ ထို့ပြင် ကျန်းမက်လေ့ရှိသော အိမ်မက်ဆိုးများလည်း လျော့ပါးသွားပြီး စိတ်အားငယ်မှုများလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ရှန်တဲလ်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း ကျန်းသည် ရှေးယခင်က မရှိခဲ့ဖူးသော စိတ်ရှည်သည်းခံစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ရရှိလာခဲ့ပါ၏။ ထိုစိတ်သည် ကျန်းမျှော်ဆင့်ထားသည့် မိခင်စိတ်မျိုးဟု ပြော၍မရနိုင်သေးသော်လည်း နေ့စဉ်ကြုံတွေ့လာသော အခက်အခဲမျိုးကိုကား ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလာခဲ့နိုင်၏။ သူမသည် ကလေးအတွက် နှုတ်မှုမရှိခဲ့ပေ။

မိန်းမများသည် ရွာထဲသို့ ရောက်လာကြသောအခါ အသီးသီး မိမိတို့နေအိမ်များထဲသို့ ဝင်ရောက်ကွယ်ပျောက်သွားကြ၏။ ကျန်းကိုယ်တိုင်လည်း သူမ၏အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်ထဲရောက်သောအခါ ဖာရာသည် မီးရောင်အောက်တွင် ရှန်တဲလ်ကို ကလေးချောသီချင်း ဆိုပြနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရှန်တဲလ်သည် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ဖာရာသီချင်းဆိုနေသည်ကို သဘောကျနေပုံရ၏။ ဖာရာဆိုနေသော ကလေးချောသီချင်းမှာ အရှေ့တိုင်း သားချောသီချင်း ရိုးရိုးကလေးသာဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းသည် ရှန်တဲလ်ကိုကြည့်၍ သမီးလေးဟာ သိပ်ချောတာပဲဟု စိတ်ထဲမှ အောက်မေ့၏။ ပါးဖောင်းဖောင်း နှာခေါင်းသေးသေးကလေးနှင့်။ ပြီးတော့... ပြာမှ ပြာလဲ့နေသော မျက်လုံးကလေးများနှင့်။

ကျန်းသည် ဖာရာအား လက်ဖက်ရည် ဖျော်ခိုင်းလိုက်၏။

ဖာရာသည် ဤအိမ်သို့ရောက်ခါစက ကျန်းတို့လို နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး၏အိမ်၌ လုပ်ကိုင်ပေးရသည့်အတွက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်၍ ဘာမှ မလုပ်ရဲ မကိုင်ရဲ၊ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြောက်ရွံ့စိတ်များလျော့ပါးလာပြီး လုပ်ရဲကိုင်ရဲ လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ဖြစ်လာခဲ့၏။ အစက ကျန်းအပေါ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်များသည် တဖြည်းဖြည်းခင်မင်ရှိသောစိတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာလေ၏။

ခဏအကြာ အိမ်ထဲသို့ ကျင်းပီယေးဝင်လာ၏။ သူ၏ ပွယောင်းသော ချည်ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီများသည် ညစ်ပေ၍ သွေးများဖြင့် ပေကျံနေ၏။ သူ၏ ရှည်လျားညှိမှောင်သော ဆံပင်များ၊ နက်မှောင်သော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တို့တွင် ဖုန်မှုန့်များငြိကပ်နေ၏။ သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာပုံရ၏။ သူသည် ဘန်ဒါရွာနှင့် ဆယ်မိုင်ခန့်အကွာရှိ ခန့်ဂျီရွာသို့သွားပြီး ဝမ်းဒဏ်ခံရသူများကို ဆေးကုသ သွားနေခဲ့ရာ

မှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းသည် ရှည်လျား မြင့်မားသော ဂျင်းပီယေးကို ခြေဖျားထောက်၍ နမ်းလိုက်ပြီးမှ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် 'ဘယ်နှယ်လဲ အခြေအနေတွေက...'

'ဆိုးတယ်'

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကို တစ်ချက်ညှစ်လိုက်ပြီးနောက် သမီးလေး ရှန်တဲလ်ကို ငုံ့၍ကြည့်သည်။

'ဟဲ့လို၊ သေးသေးလေး'

ဂျိန်းက မြူ၍ပြုံးပြသည်။ ရှန်တဲလ်က ပြန်၍ရယ်လိုက်သည်။ ဂျိန်းက

'ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့တုံး'

'ဖြစ်တာကတော့ ရွာအဖွဲ့က အိမ်တစ်အိမ်ပေါ့ကွာ၊ အိမ်သားတွေကလည်း သူတို့က ရွာစွန့်ဘက်မှာရှိလို့ ဗုံးမထိတန်ရာဘူးဆိုပြီး မပုန်းကြဘူးလေ၊ အဲဒီမိသားစု ထိတာပါပဲ'

ဂျင်းပီယေးသည် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး ဆက်၍

'နောက်ပြီးတော့လည်း ဟိုတောင်ဘက်ပိုင်းက တိုက်ပွဲငယ်ဖြစ်လို့ဆိုပြီး ဒဏ်ရာ နဲ့ သူပုန်ပြောက်ကျားတွေ ရောက်လာသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဒီလောက်နောက် ကျနေတာပေါ့'

ဂျင်းပီယေးသည် ကူရှင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီးမှ ဂျိန်းကိုကြည့်၍

'လက်ဖက်ရည်ကလေးများ မရှိတော့ဘူးလား' ဂျိန်းက

'ရှိပါတယ် ခုလာပါလိမ့်မယ်၊ တိုက်ပွဲက ဘယ်လိုတိုက်ပွဲ ဖြစ်တာတဲ့တုံး'

ဂျင်းပီယေးသည် မျက်စိမှိတ်လိုက်ပြီး

'ထုံးစံအတိုင်းပါပဲကွာ၊ စစ်တပ်က ရဟတ်ယာဉ်တွေနဲ့ လာပြီး ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူး၊ ရွာတစ်ရွာ ဝင်သိမ်းတယ်၊ ရွာသားတွေက ထွက်ပြေးကြတယ်၊ ယောက်ျားတွေက လူပြန်ခဲ့ပြီး အကူတွေဟောင်း၊ ရုရှားစစ်တပ်ကို တောင်ကုန်းတွေ ပေါ်က ပစ်ကြ၊ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြတယ်လေ၊ နှစ်ဖက်စလုံး ဒဏ်ရာကြတာပေါ့၊ ပြောက်ကျားတွေဟာ ကျည်ဆန်ကုန်တော့ ပြန်ဆုတ်သွား ဘာပါပဲ'

ဂျိန်းသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ဂျင်းပီယေးကို သနားသွား ၏။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော တိုက်ပွဲမှ ဒဏ်ရာရလာသူများကို ဆေးကုပြုစုရသည့် အလုပ်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှသည့် အလုပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်ဟု ဂျိန်းတွေးမိ၏။

ဘန်ဒါရွာကလေးက ယခုအချိန်ထိ တစ်ခါမှထိုကဲ့သို့ ရဟတ်ယာဉ်များနှင့်

စစ်တပ်များ လာရောက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ခြင်းကို မခံရသေး။ တစ်နေ့လာတိုက် နှိုး တစ်နေ့လာတိုက်နှိုးဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ် အမြဲစိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့စွာ နေရသည့် ဘဝဖြစ်ပေသည်။

ဂျိန်းကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုပမာ ရွာကို ရဟတ်ယာဉ်ပန်ကာသံ တဗုန်းဗုန်း၊ သေနတ်သံများ တဒိုင်းဒိုင်း၊ စက်သေနတ်ကျည်များက ပလူပျံနေသည့် အကြားတွင် သမီးကလေး ရှန်တဲလ်ကို ရင်မှာပိုက်၍ ပြေးရသည့်အဖြစ်ကို အမြဲ ကြောက်ရွံ့၍နေမိသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုစဉ် ဖာရာသည် လက်ဖက်ရည်များ ယူလာ၏။ ထို့ပြင် 'နန်' ဟု ခေါ်သော ပေါင်မုန့်အပြားများလည်း ယူလာ၏။ နောက် ကျောက်ကရားတစ်ခုနှင့် ထောပတ် များလည်း ယူလာသည်။ ဂျိန်းနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့သည် စတင်စားသောက်ကြ၏။ ထောပတ်ကိုစားရခြင်းသည် ထူးခြားသော ရလဒ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ အခါတိုင်း ညနေတိုင်း ပေါင်မုန့်နှင့် သူတို့စားရသမျှမှာ မခန်းလောက်၊ ထောပတ် ဆီလောက်နှင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်ခင်းတွင်ကား ထမင်းနှင့် အသားပါလေကာမျှသော ဟင်းကိုသာ စားရ၏။ တစ်ပတ်တစ်ခါမျိုးတွင် သူတို့ ကြက်သား သို့မဟုတ် ဆိတ်သားစားနိုင် ၏။ ဂျိန်းကား ကြက်ဥလေးဘာလေး စားနိုင်သည်။ ဤအချိန် ဤရာသီတွင်ကား အသီးအနှံပေါသော ကာလဖြစ်ရာ ပန်းသီး၊ သစ်တော့သီး၊ ဆီးသီး၊ ဗဲရီသီးတို့သည် အလွန်ပယ်ရှိနေ၏။

ဂျိန်းအတွက်မူ ဤမျှစားသောက်ရသည်ကိုပင် တင်းတိမ်ကျေနပ်၊ ကျန်းမာ ရေးလည်းပြည့်၊ အာဟာရလည်းရှိနေပေပြီဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများက ဤသို့သာ စားရပါက အစာငတ်ခံနေသည်ဟု ယူဆမည်ဖြစ်ပြီး ပြင်သစ်လူမျိုးများအတွက်မူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေခြင်းဟု ယူဆမည်ဖြစ်ပါ၏။

ဂျိန်းက သူဘာသာ သဘောကျနေပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူကို စ...သည့်အနေဖြင့်
'ရှင် အသားကင်အတွက် ဘီယားနှစ်ဆော့ကလေး ယူဦးမလား'
'တော်ပါပြီကွာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ'

ဂျင်းပီယေးက ထိုသို့ငြင်းလိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးပေးရင်း
'အဲ ရှာတူး ရှာဘဲလ် ဘလန်စ် ဝိုင်ကလေးတော့ နည်းနည်းထည့်ပါဦး'

ဂျိန်းက လက်ဖက်ရည် ထပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဂျင်းပီယေးက လက်ဖက် ရည်ကို တကယ့်ဝိုင်အရက်သောက်သလို တမြဲမြဲသောက်လိုက်ပြီးမှ

'၁၉၆၂ ခုနှစ် ဝိုင်ကတော့ တကယ်တော့ မမေ့နိုင်လောက်တဲ့ ၁၉၆၁ ခုနှစ်

ပိုင်ရဲ့ နောက်လိုက်ပဲ၊ အရည်ကိုမမီဘူး

ဂျိန်းက ပြုံးလိုက်၏။ ဂျင်းပီယေး၏ ပင်ကိုယ်ဟာသလက္ခဏာများ ပြန်၍ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ရှန်တဲလ်က ငိုလိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဂျိန်းနို့အုံများသည် တင်းခနဲနို့တက်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဂျိန်းသည် သမီးလေးကို ကောက်ချီလိုက်ပြီး နို့တိုက်၏။ ရှန်တဲလ်သည် ခဏကလေးသာ နို့စို့ပြီးအိပ်ပျော်သွား၏။ သို့သော် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာလျှင် ပြန်နို့လာပြီး ထပ်နို့တောင်းနေမည်ကို ဂျိန်းသိပါ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် သူ့ရှေ့မှပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး
ကျုပ်ဆီမှာ ကနေ့ ခင်ဗျားအကြောင်း တိုင်တန်းတာခံရပြန်ပြီ
ဂျိန်းက လေသံမာမာဖြင့် *ဘယ်သူက တိုင်တာလဲ*
ဂျင်းပီယေးက *မိဟာမက်ခန်းက တိုင်တာ*
ဒါဆိုရင်-သူ့ကိုယ်တိုင် ခံစားရတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့လေ

ထားပါ၊ သူက ဘာတိုင်တာလဲ
မင်းဟာ ဒီရွာသူတွေကို သားသမီး မထွန်းကားအောင် သင်ကြားနေတယ်တဲ့
ဂျိန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဂျိန်း စိတ်ဆိုးမိ၏။ ရွာမှယောက်ျားများ၏ ထုံအမှုကြောင့် သက်သက် ဂျိန်းစိတ်ဆိုးနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဂျင်းပီယေးကိုယ်တိုင်က ထိုသို့တိုင်ကြားသည့်အခါများတွင် တုန့်ပြန်သည့်အပြုအမူကြောင့်လည်း စိတ်ဆိုးမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျိန်းရင်ထဲကမူ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုသို့မဟုတ် မတရားတိုင်တန်းခြင်းခံလာရသောအခါ ဂျင်းပီယေးက ယခုလို ဂျိန်းကို တစ်ဆင့်ပြောနေမည့်အစား တိုင်တန်းချိန်၌မှာပင် ဂျိန်းဘက်မှ ခုခံပြောဆိုစေချင်၏။ ဂျိန်းသည် ထိုစကား ဘယ်ကလာသည်ဆိုခြင်းကို သိသည်။

ဒါဟာ မူလာကြီး အဗ္ဗဒူလာကာရင်ရဲ့ စနက်ပဲဖြစ်ရမယ်
ဟုတ်သည်။ သူတို့ မြစ်ရေချိုးဆိပ် အတင်းအဖျင်းပိုင်းမှာ မူလာကြီး၏ဇနီးသည် ရံဖန်ရံခါ လာရောက်လေ့ရှိရာ သူမတို့ပြောကြားသော စကားများကို ကြားမည်ဖြစ်ပြီး အလုံးစုံကို သူ့ယောက်ျားအား ပြန်ပြောမည်ဖြစ်သည်။
ဂျင်းပီယေးက *ဘာပဲပြောပြော မင်းရပ်ဖို့ကောင်းတယ်*
ဘာရပ်ရမှာလဲ

ဂျိန်း၏ လေသံထဲတွင် ဒေါသသံပါနေကြောင်း သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း သတိမမိ၏။ ဂျင်းပီယေးက

‘ဣသုတွေကို ကိုယ်ဝန်မရှိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုပေါ့’

ဂျင်းပီယေး၏ စကားမှာ ဂျိန်းက ဣသုအမျိုးသမီးများအား သင်ကြားပေးနေသည့် ကိစ္စကို အတိအကျ ဖော်ပြသည်မဟုတ်။ ဂျိန်းသည် ကိုယ်ဝန်မရှိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု သင်ကြားနေခြင်းမဟုတ်။ ဂျိန်းသည် ကိုယ်ဝန်မရှိအောင် သင်ကြားခြင်းမရှိပါ။ သားသမီးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အထိုက်အလျောက် ဣသုပေးပို့လိုကြောင်းသာ ပြောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျိန်းသည် ထိုကိစ္စအတွက် တောင်းပန်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏စကားကို ကာကွယ်ရန်သော်လည်းကောင်း စိတ်ဆန္ဒမရှိပေ။ သူမက

‘ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ရမှာလဲ’

‘ဒါက ပြဿနာဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ၊ ကျုပ်တို့က မူလာကြီး မကျေမနပ်ဖြစ် ထာအောင် လုပ်မိခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ အာဖဂန်က ထွက်ခွာရတာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ပိုပြီးအရေးကြီးတာက ကျုပ်တို့ကို လွှတ်လိုက်တဲ့ ‘လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး’ အဖွဲ့မှာ နာမည်ပျက်သွားပြီး သူပုန်ပြောက်ကျားတွေဟာ နောက်ထပ်ဆရာဝန်တွေလွှတ်တာ ထက်မခံဘဲ နေသွားနိုင်တယ်၊ သည်စစ်ပွဲဟာ ဘာသာရေး စစ်ပွဲမျိုးဆိုတာလည်း မင်းက သတိထားဦးမှပေါ့၊ ကိုယ့်ခန္ဓာ ကျန်းမာမှုထက် စိတ်ဝိညာဉ်ကျန်းမာမှုကို ပိုပြီးအရေးပေးတဲ့ နေရာလေ၊ ကျုပ်တို့မရှိလည်း ဖြစ်ပါတယ်လို့ လုပ်နေဦးမယ်’

လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးကသာမဟုတ်၊ တခြားပြင်သစ်မှ တိုးတက်သော အဖွဲ့အစည်းများသည် အာဖဂန်သို့ ပြင်သစ်ဆရာဝန်များ စေလွှတ်နေသည်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုအကြောင်းများကို ဂျိန်းမပြောချင်ပါ။ သို့သော် တုံးတံတိုဖြင့်

‘အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်မတို့လည်း စွန့်စားရမှာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့က စွန့်စားရမှာလဲ’

ဂျင်းပီယေး၏အသံသည် ဒေါသထွက်လာပုံရ၏။

ဂျိန်းကမူ ဂရုမစိုက်ပါ။ သူမ၏ယုံကြည်မှုကိုသာ ခိုင်ခိုင်မာမာဖြင့်

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဒီကလူတွေကို တကယ်တမ်း တန်ဖိုးရှိရှိ ပေးနိုင်တာကတော့ ‘သတင်း’ပဲ၊ သူတို့ရဲ့ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်ပေး၊ ဖတ်တီးစည်းပေး၊ ဆေးကုပေးတာတွေဟာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဆီမှာ ဘယ်တော့မှ ဆရာဝန်တွေ လုံလုံလောက်လောက် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆေးဝါးလည်း လုံလုံလောက်လောက် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့... ဒီကလူတွေရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေ

အနေကို တိုးမြှင့်လာအောင်က ဆေးအခြေခံ သဘောတရားတွေ သင်ကြားပေးဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်အစားအသောက်ဟာ အာဟာရဓာတ် ဘယ်လောက်ပြည့်ဝတယ်၊ မိမိရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဘယ်လိုတည်ဆောက်ရမယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သဘာဝတရား ဟာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြကြရမှာပဲ။ အဲဒါကိုလုပ်ရလို့ အဗ္ဗဒူလာ စိတ်ဆိုးရင်လည်း မတုတ်နိုင်ဘူး။

ဂျင်းပီယေးက

‘အေးလေ၊ ဘာပဲပြောပြော သူနဲ့တော့ ရန်သူဖြစ်ဖို့ မကောင်းဘူးကွ’

‘ဪ... သူက ကျွန်မကိုလိုက်ပြီး တုတ်နဲ့ရိုက်တယ်ရှင်’

ဂျိန်းက ဒေါသနှင့် သံကုန်အော်လိုက်ရာ ရှန်တဲလ်ပင် လန့်နိုးသွား၏။ ဂျိန်းသည် သူမကိုယ်သူမ ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ ကလေးကို ပထမလှုပ်၍ ပေးသည်။ နောက် နို့တိုက်သည်။

စိတ်ထဲတွင်မူကား မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။ ဘာကြောင့်များ ဂျင်းပီယေးဟာ သူ့အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေဟာ သူ့ရဲ့ပေါကြောင်တဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေလို့ မသိတာပါလိမ့်။ ကိုယ်က မှန်တာလုပ်တဲ့အတွက် ဒီလိုအရပ်မျိုးက စွန့်ခွာရမှာကို ခိုးရိမ်နေပါလိမ့်။ ဂျိန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ရှန်တဲလ်သည် နို့ကိုလွှတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်သွားသည်။ သူတို့ လင်မယား နောက်ထပ်စကားမများနိုင်မီ အဝေးမှ အော်ဟစ်သံများကြားရ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် မျက်မှောင်ကုတ် နားထောင်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ သူတို့ခြံဝင်းထဲမှ အသံတစ်သံကြားရသည်။ ဂျင်းပီယေးသည် ခြံထည်တစ်ထည်ကို ယူ၍ ဂျိန်း၏ပခုံးပေါ်သို့ လွှားပေး၏။ ဂျိန်းသည် ခြံထည်ကို ရှေ့ပိုင်းလှုံ့အောင် ခြံလိုက်၏။ ဤအပြုအမူကား လတ်တလောဖြေရှင်းလိုက်ခြင်း သဘောတရားနှင့် ဖြစ်ပါသည်။

အာဖဂန်လူမျိုးထုံးစံအရမူ ခြံထည်တစ်ထည်ကို ရှေ့ပိုင်းခြံထားရုံဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအတွက် လုံလုံခြုံခြုံရှိသည်ဟု ယူဆသည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဂျိန်းသည် လူတစ်ဦး သို့မဟုတ် အမျိုးသားတစ်ဦး အခန်းထဲဝင်လာတိုင်း မိမိကလေး ဦးထိုင်တိုက်နေရာမှထပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြေးခြင်းမျိုး မလုပ်နိုင်။ ကိုယ့်ကလေးကိုယ့်အခန်းထဲမှာ နို့တိုက်တာကို မမြင်မတွေ့ချင်သူရှိပါက ဆရာဝန်ကိုလည်း လာမပြကြနဲ့ဟု ပြောင်ပြောင်ကြီး ကြေညာရသူဖြစ်သည်။

ဂျင်းပီယေးက အသံပြု၍ ဒါရီဘာသာဖြင့် ‘ဝင်ခွဲလေ’

ဝင်လာသူမှာ မိုဟာမက်ခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းသည် မိုဟာမက်ခန်းကို မြင်

ဆိုက်ရသည်နှင့် မိုဟာမက်ခန်းနဲ့တကွ ရွာသားယောက်ျားများအပေါ် သူမဘယ်လို
အဘောထားကြောင်းပြောင်ပြောင်ကြီးပြောချလိုက်ချင်စိတ်တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် မိုဟာမက်ခန်း၏ မျက်နှာပေါ်မှာ သောကဝေဒနာရိပ်များ ထင်ထင်
ဇူးရှား မြင်တွေ့နေရသောကြောင့်သာ ဂျိန်း ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
မိုဟာမက်သည် သူမကို တစ်ချက်ကလေးမျှပင် မကြည့်။ မိုဟာမက်က

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရိက္ခာဝယ်ခရီးသွားအဖွဲ့ စစ်တပ်က အတိုက်ခံရတယ်၊
စု ၂၇ ဦး ကျဆုံးပြီး လက်နက်ရိက္ခာတွေလည်း ဆုံးရှုံးသွားတယ်’

ဂျိန်းသည် ရင်ထဲမှာခံစားလိုက်ရသော ဝေဒနာကြောင့် မျက်စိကိုဆုံမှိတ်လိုက်၏။
ဂျိန်းကိုယ်တိုင် ဤခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားကို စောစောက မိုဟာမက်ပြော
သည့်ခရီးသွားအဖွဲ့ ကွန်စီဇ်နှင့် လိုက်ပါခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ တိုက်ပွဲ၏ မြင်ကွင်းကို
ထွေးမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

လရောင်အောက်တွင် လူညိုညိုများ၊ ကုန်ဝန်တင်မြင်းများသည် အဟန်းလိုက်
တောင်ကြား တောင်စောင်းတွင် တရွေရွေ ရွေ့လျားနေကြမည်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ရ
ဖတ်ယာဉ်ပန်ကာရိုက်သံသည် ရုတ်တရက်မြည်ဟည်းပေါ်ထွက်လာမည်။ ဗုံးပေါက်
တွဲသံများ၊ စက်သေနတ်ပစ်သံများကို ဘဝဂ်ညံသွားပေမည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
နေကြသော လူညိုညိုများသည် အကာအကွယ်ကင်းသော တောင်ကုန်းတောင်စောင်း
တို့တွင် နေရာယူရန် ကြိုးစားကြပေမည်။ ထိုမှန်ပျက်စီးရန် ခက်ခဲလှသည့် ရဟတ်
ယာဉ်များကို ကျည်ဖြန်းသလို သေနတ်နှင့်ပြန်ပစ်ကြပေလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံးတွင်
ထား ဒဏ်ရာ ရသူတို့၏ အော်ညည်းသံများသာ ကျန်ရစ်မည်ဖြစ်ပါ၏။

ဂျိန်းခိတ်ထဲတွင် ရုတ်တရက် ဇဟာရာကို ပြေး၍သတိရမိသည်။ ဇဟာရာ
၏ခင်ပွန်းမှာ ထိုကွန်စီဇ်အဖွဲ့၌ ပါသည်မဟုတ်ပါလား။ ဂျိန်းက

‘အာ... အာမက်ဝူးလ်ကော ဘယ့်နှယ်နေသလဲ’

‘သူ ပြန်ရောက်ပါပြီ’

ဂျိန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

‘အို ဘုရား မ,တာပဲ’

မိုဟာမက်ခန်းက ‘ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာတော့ ရလော့တယ်’

‘ဒီရွာက ဘယ်သူများ ဆုံးပါးသွားသလဲ’

‘တစ်ယောက်မှမဆုံးဘူး၊ ဘန်ဒါကလူတွေကံကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်ညီ မက်
တူလာဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မူလာကြီးရဲ့ညီအလီရှန်ကာရင်လည်းဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျန်တဲ့
သုံးယောက်လည်းလွတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်က ဒဏ်ရာရပါတယ်’

ဂျင်းပီယေးက 'ကျုပ် အခု လာခဲ့မယ်'

ဂျင်းပီယေးသည် အိမ်ရှေ့ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ၎င်းအိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ယခင် စတိုးဆိုင်အချိန်က ဆိုင်ခန်းဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် ဆေးခန်းဖြစ်ခဲ့ရာမှ ယခုသော် ဆေးသို လှောင်ထားရှိရာ အခန်းဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည်လည်း ရင်ခွင်မှပွေ့ငေးသော ရှန်တဲလ်အား အခန်းထောင့်မှ ပုခက် ထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး သူမကိုယ်သူမ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးဝါးကုသရာ၌ သူမ၏အကူအညီကို လိုမည်ဖြစ်သည်။ မလို သည့်တိုင် သူမသည် လိုက်ပါသွားပြီး အဟာရာကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်သည်။

မိုဟာမက်က 'ကျုပ်တို့ ဝယ်လာခဲ့ရတဲ့ လက်နက်တွေလည်း ဆုံးတာပဲ'

ထိုအတွက်မူ ဂျိန်းသည် နည်းနည်းပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါ၏။ ဂျိန်း ဤစစ်ပွဲ နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျေနပ်ခြင်းမရှိတော့။ သူပုန် ပြောက်ကျားတို့၌ လက်နက်ကျည် ဆန် မရှိ။ ထိုသို့ မရှိသောကြောင့် အိမ်ပြန်ချင်နေသည့် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ရုရှားစစ်သားကလေးများကို မပစ်ရ၊ မခတ်ရ ဖြစ်သည့်အတွက်လည်း မျက်ရည် မကျချင်တော့။

မိုဟာမက်ကမူ ဆက်၍ 'ကျုပ်တို့ ဒီနှစ်ထဲမှာ လက်နက်ဝယ်ခရီးသွား ကွန်ဗိုလ်လေးဖွဲ့ အတိုက်ခံရ တယ်၊ သုံးဖွဲ့ပဲလွတ်တယ်'

ဂျိန်းက 'ရုရှားတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ တွေ့သွားပါလိမ့်'

တစ်ဖက်ခန်းမှ သူတို့၏စကားကို နားထောင်နေသော ဂျင်းပီယေးက တံခါး ပေါက်မှ လှမ်းပြီး

'သူတို့ကလည်း တောင်ကြားလမ်းတွေကို အနိမ့်ပျံကဲ့ ရဟတ်ယာဉ်တွေနဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေမှာပေါ့၊ စပိုင်ဂြိုဟ်တုတွေကတစ်ဆင့်လည်း တွေ့သွားနိုင် တာပဲ'

မိုဟာမက်သည် ခေါင်းယမ်းပြပြီး

'ပွတ်ရှုံထန်တွေက သစ္စာဖောက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်'

ဖြစ်နိုင်တာပဲဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်၏။ ကွန်ဗိုလ်အဖွဲ့ ရွာများသို့ ဖြတ်သန်သွားရ ချိန်မှာ ရုရှားတို့ တိုက်ချင်စဖွယ်ဆွဲဆောင်မှု ရှိနိုင်သည်။ အချို့ရွာသူရွာသားများ သည် သူတို့ရွာကိုပါ အတိုက်မခံရလေအောင် ရုရှားတို့အား လက်နက်ဝယ်အဖွဲ့ ကွန်ဗိုလ်တို့၏သတင်းကို ပေးကောင်းပေးကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့သတင်း မျိုးကို ရုရှားတို့ထံရောက်အောင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သတင်းပေးနိုင်ကြမည်ကိုကား ဂျိန်း စဉ်းစား၍မရပေ။

ဂိုဏ်းသည် အတိုက်ခံရသော ကွန်မြူင်အဖွဲ့မှ မျှော်လင့်ထားမိသော ပစ္စည်းများကို ဆွဲစားကြည့်မိသည်။ ဂိုဏ်းသည် ကွန်မြူင်အဖွဲ့အား အခြေခံဆေးများ၊ ဆေးထိုးအပ်များနှင့် ပတ်တီး၊ ဝှမ်းစများ မှာလိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးသည်လည်း ရှည်လျားသော ဆေးပစ္စည်းစာရင်း ရေးပေးလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးကို လွှတ်လိုက်သော လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးအဖွဲ့သည် သူပုန်များ အစွဲသွားဝယ်သည့် ပါကစ္စတန် အနောက်မြောက်ပိုင်းရှိ ပက်ရှာမြို့တွင် ကိုယ်စားတပ်တစ်ဦးရှိ၏။ သို့သော် ဂျင်းပီယေး၏လူသည် အဖွဲ့အကူအညီဖြင့် ဆေးကောင်းဆေးကောင်းများကို ဥရောပမှ လေယာဉ်ဖြင့် သယ်ဆောင်ပေးပို့ထားနိုင်သည်ဖြစ်၏။

ယခုတော့ ဘယ်လောက်များ ဆုံးရှုံးလိုက်ပါလိမ့်ဟု ဂိုဏ်းတွေးမိသည်။ နောက်ဆုံးအစားထိုး ဆေးဝါးပစ္စည်းများသည် လပေါင်းများစွာကြန့်ကြာနေဦးမည်ဖြစ်၏။ နှိမ်နင်းအမြင်၌မှ ဆေးပစ္စည်းများ၏ ဆုံးရှုံးမှုသည် လက်နက်များဆုံးရှုံးမှုထက် ပို၍ကြီးမားသည်ဟု ထင်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးသေတ္တာကိုကိုင်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူတို့ဆုံးရှုံးသွားသည်အိမ်အပြင်ခြံဝင်းထဲသို့ထွက်လိုက်ကြ၏။ အပြင်၌မှောင်နေပြီဖြစ်သည်။ ဂိုဏ်းသည်ခဏမျှရပ်လိုက်ပြီး ဖာရာကို ရှန်တဲလ်နှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်စရာကိုင်စရာများ ဖြစ်ကြားခဲ့ပြီးနောက် ဂျင်းပီယေးတို့နောက်သို့ အပြေးလိုက်ပါသွားလေ၏။

ဂိုဏ်းသည် ယောက်ျားနှစ်ဦးကို ဗလီနားသို့ရောက်ခါနီး၌ မီလာ၏။ ဗလီဆိုသော် ထည်း ခမ်းခမ်းနားနား မဟုတ်ပေ။ ဓာတ်ပုံစာအုပ်များထဲမှ အစွဲလာမယဉ်ကျေးမှု အနုပညာများဖြင့် ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားသော လှပသည့်ဗလီပုံမျိုး မဟုတ်ပါ။ အတိုနှင့်ရုံ ဖျာအိုးဖြင့် ကားဂိုဒေါင်ကြီးလို အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် ဤနေရာ၌ ဘုရားဝတ်ပြုလာကြသည်။ ဆွေးနွေးပွဲများမအဖြစ် အသုံးပြုသည်။ ဈေး၊ ကျောင်း၊ ဧည့်ဂေဟာအဖြစ်လည်း အသုံးပြုကြ၏။ ယနေ့တော့ ဤနေရာကား ဆေးရုံဖြစ်ပေသည်။

အထဲ၌ ဆီမီးအိမ်များဖြင့် ထိုက်တန်သလောက် လင်းနေ၏။ ရွာသူရွာသားများသည် တစ်နေရာ၌ စုရုံးနေကြ၏။ သူတို့သည် စိတ်ပျက်အားငယ်နေကြပုံရ၏။ စာချို့အမျိုးသမီးများက ကျိတ်၍ငိုနေကြပုံရသည်။ ယောက်ျားနှစ်ဦး၏အသံကို ကြားရသည်။ တစ်ယောက်က မေးခွန်းထုတ်နေပြီး တစ်ယောက်က ဖြေဆိုနေပုံရ၏။ လူအုပ်ကြီးသည် ဂျင်းပီယေးတို့ကိုမြင်လျှင် လမ်းဖယ်ပေးကြ၏။

တိုက်ပွဲမှ ပြန်လာကြသော လူခြောက်ယောက်သည် တစ်နေရာတည်းမှာ စု၍ တွေ့ရှိကြရ၏။ ဒဏ်ရာမရသော လူသုံးယောက်သည် တင်ပျဉ်ခွေ၍ထိုင်နေကြ

၏။ သူတို့သည် ဦးထုပ်များဆောင်းထားကြဆဲဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ညစ်ပတ်ပေ
ရနေပြီး ပင်ပန်းစိတ်ဓာတ်ကျနေပုံရ၏။ ထိုအထဲမှ မိဟာမက်၏ညီ မက်တူလာခန်း
နှင့် မူလာကြီး၏ညီ အလီရှန်ကာရင်တို့ကို ဂျိန်းတွေ့သည်။

ဒဏ်ရာရသူနှစ်ဦးမှာ မြေပြင်ပေါ်မှာ နံရံကိုကျောနှင့်မှီ၍ ထိုင်နေကြ၏။ တစ်
ယောက်၏ခေါင်းမှာ ပတ်တီးစည်းထားပြီး တစ်ယောက်ကမူ လက်မှာပတ်တီးစည်း
ထား၏။ ဂျိန်းသည် ထိုနှစ်ဦးစလုံးကို မသိချေ။ သို့သော် တစ်ချက်ကြည့်ရုံနှင့်
သူတို့နှစ်ဦး၏ဒဏ်ရာသည် ပြင်းထန်ပုံမရဟု ဂျိန်းထင်သည်။

တတိယ ဒဏ်ရာရသူမှာ အာမက်ဂူးလ်ဖြစ်၍ အာမက်သည် တိုက်ပွဲတွင်း
ပြုလုပ်ခဲ့သော ထမ်းစင်ပေါ်မှာပဲ ရှိသေး၏။ တိုက်ပွဲတွင်း ထမ်းစင်ဖြစ်ရကား
တုတ်ရှည်နှစ်ချောင်းနှင့် စောင်တစ်ထည်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထမ်း
စင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချထား၏။

အာမက်၏ မျက်စိအစုံမှာ မှိတ်ထားပြီး သူ၏အသားအရေမှာ ညှိပြာလျက်ရှိ
၏။ ဇနီးဖြစ်သူ ဇာဟာရာက နောက်မှာဖင်ချထိုင်ထားပြီး ခင်ပွန်းသည်၏ခေါင်းကို
ပေါင်ပေါ်တင်ထား၍ ဆံလှုပ်စများကို အသာအယာသပ်ပေးနေ၏။ ဇာဟာရာသည်
အသံမထွက်အောင် ကျိတ်၍ငိုနေ၏။ ဂျိန်းသည် အာမက်ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို
မမြင်ရ။ သို့သော် မြင်ရုံမျှနှင့် အခြေအနေဆိုးကြောင်း သိလိုက်မိ၏။

ဂျင်းပီယေးက ချက်ချင်းပင် စားပွဲတစ်လုံး၊ ငရနွေး၊ တဘက်ပဝါများ ယူလာ
ခဲ့ရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကမူ အာမက်နံ့ဘေးသို့ ဒူးထောက်ချလိုက်၏။
လူနာကို စက္ကန့်အနည်းငယ် စမ်းသပ်ပြီးနောက် မော်ကြည့်ပြီး အာမက်နှင့်အတူ
ပါသွားသည့် ယောက်ျားတစ်ဦးကိုကြည့်၍ ဒါရီဘာသာဖြင့်

‘ဒီလူ ဖုံးမှန်လာတာလား’

ဒဏ်ရာရသူ လူနာတစ်ဦးက

‘ရဟတ်ယာဉ်တွေက ဒုံးပျံနဲ့ ပစ်တယ်၊ တစ်လုံးဟာ သူ့အနားမှာ ပေါက်ကွဲ
တာ မြင်လိုက်ရတာပဲ’

ဂျင်းပီယေးက ပြင်သစ်ဘာသာစကားသို့ပြောင်း၍ ဂျိန်းအား

‘ဒီလူ့ဒဏ်ရာက အဟော်ဆိုတယ်၊ ဒီကိုရောက်အောင် ပြန်လာနိုင်တာကိုပဲ
အံ့ဩစရာကောင်းလှပြီ’

ဂျိန်းသည် အာမက်၏မေးစရာစွန်းနေသောသွေးစများကိုမြင်ရသည်။ ထို့နောက်
အာမက် ရောင်းဆိုးလိုက်သောအခါသွေးများပါလာသည်ကိုမြင်ရ၏။ ထိုအချက်ကို
ထောက်ရှု၍ အာမက်သည် အတွင်းဒဏ်ရာ ရလာခဲ့ကြောင်းထင်ရှားသည်။

ဇာဟာရာက ဂျိန်းကို တောင်းယန်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဒါရီဘာသာဖြင့်
သူ ဘယ့်နှယ်နေသလဲဟင်

ဂျိန်းသည် ညင်သာသောလေသံဖြင့်

ဝမ်းနည်းပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ သူ့အခြေအနေက သိပ်တော့မကောင်းဘူး
ဇာဟာရာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ အမှန်စင်စစ် ဇာဟာရာ ကိုယ်တိုင်လည်း
အိမ်ပြေးသွားဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်ရောက်၍ သေချာကြောင်း
ပြောလိုက်ရာ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာပြန်၏။

ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်းအား

*တခြားလူနာတွေကို စစ်လိုက်စမ်း၊ ကျုပ် ဒီလူနာကို လုံးဝမျက်နှာလွှဲလွှဲ
ရော့*

ဂျိန်းသည် ဒဏ်ရာနှင့်လူနာနှစ်ဦးကို စတင်စစ်ဆေး၏။ တစ်ယောက်ကိုကြည့်
ပြီးသောအခါ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်

*ခေါင်းမှာထိတဲ့ လူရဲ့ဒဏ်ရာကတော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး၊ ရှုပ်ထိသွား
တာလောက်ပဲ*

ဒါဆိုရင် ကြည့်ပြီး ဆေးထည့်ပေးလိုက်

ဂျင်းပီယေးသည် ပါးစပ်နှင့်သာ ညွှန်ကြားနိုင်၏။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ အာမက်
ထို စားပွဲခုံပေါ်သို့အရောက် တင်ရာ၌ ကြီးကြပ် မ,တင်ပေးနေရ၏။

ဂျိန်းသည် လက်မှဒဏ်ရာကို ပခုံးမှ အဝတ်ဖြင့် စလွယ်သိုင်းထားသော
လူနာ၏ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်၏။ သည်လူ၏ဒဏ်ရာက အပြင်မှမြင်ရ
သည်ထက် ပို၍ပြင်းထန်ပုံရ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ ကျည်ဆန်သည် အတွင်းမှအရိုးကို
ထိမှန်ခဲ့ခြေပစ်လိုက်ပုံရ၏။

ဒဏ်ရာက အတော်နာမှာပဲနော်

ဂျိန်းက ဒဏ်ရာရှင်အား ဒါရီဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ လူနာက ပြုံး၍ခေါင်း
ညိတ်ပြ၏။ ဤလူများသည် တကယ့်သံမဏိနှင့် သွန်းလောင်းထားသော တိုက်ပွဲဝင်
လူများပါတကား။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးအား လှမ်း၍ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်

သေနတ်ကျည်ဆန်ကအထဲမှာအရိုးကိုမှန်ပြီး အရိုးကျိုးသွားတယ်ထင်တယ်
ဂျင်းပီယေးသည် အာမက်ကို စစ်ဆေးပြုစုနေရာမှ ခေါင်းမော်မကြည့်ပေ။

ပါးစပ်က

*ပင်နီဆီလင်ထိုးပေး၊ ဒဏ်ရာကိုဆေးပြီး တွေ့သမျှအရိုးအကြေတွေကို ဖယ်

လိုက်၊ ပတ်တီးပြန်စည်းပြီး စလွယ်ပြန်သိုင်းထားလိုက်၊ အရိုးကိစ္စ ပြီးတော့မှလုပ်ကြတာပေါ့*

ဂျိန်းသည် ဆေးထိုးရန် စတင်ပြင်ဆင်လိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးက သူမ၏ အကူအညီလိုလျှင် လှမ်းခေါ်တောင်းလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုပုံကြည့်ရသည်မှာ ဤညသည် ရည်လျားသော ည ဖြစ်လိမ့်မည်ပင်။

အာမက်သည် သန်းခေါင်ကျော်ပြီးအချိန်တွင် ကွယ်လွန်၍သွားရှာလေသည်။ ဂျင်းပီယေး သည် ငိုချပစ်လိုက်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အာမက်အတွက် ဝမ်းနည်းသောကြောင့်ကား မဟုတ်ပါ။ သူသည် အာမက်ကို သိပင် မသိချေ။ အကြောင်းမှာ စိတ်ပျက်အားငယ် ပင်ပန်းမှုကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးနောက်မှ သူ သိနေသည့်အချက်မှာ သူသည် ဤကောင်လေး၏အသက်ကို ကောင်းကောင်းကယ်တင်နိုင်ကြောင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူ့မှာ ဆေးဝါးအပြည့်အစုံနှင့် ခွဲစိတ်ခန်း၊ လျှပ်စစ်မီး စသည်တို့ရှိပါက သူ သေချာပေါက် ကုသကယ်တင်နိုင်ကြောင်းသိ၏။

သူသည် အလောင်း၏မျက်နှာပေါ်သို့ အဝတ်လွှမ်းလိုက်ပြီး အာမက်၏ဇနီးဖြစ်သူကိုကြည့်လိုက်၏။ အာမက်၏ဇနီးသည် နံဘေးမှ တစ်ချိန်လုံး မလှုပ်မရှားနှင့် နာရီပေါင်းများစွာ ငြိမ်သက်၍ ရပ်ကြည့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးက

‘ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ’

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

အမျိုးသမီးတည်ငြိမ်မှုရှိသည့်အတွက်ဝမ်းသာမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့လိုအမျိုးသမီးမျိုးသည် သူ့အားအစွမ်းကုန်ဆေးကုသမပေးရကောင်းလားဟု စွပ်စွဲရန်လိုတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် သူမကုသနိုင်သောဒဏ်ရာ ရောဂါမရှိဟုထင်နေကြပုံရ၏။ ထိုအခါများတွင် သူ့စိတ်ထဲမှ ‘ကျုပ်ကနတ်ဘုရားမဟုတ်ဗျာ’ဟုပြန်အော်ပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော်ဤအမျိုးသမီးကားနားလည်ပုံရသည်။

သူသည် အလောင်းကို မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ သူသည် ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်၏။ ယနေ့တစ်နေ့လုံး လူနာများစွာတို့၏ ဒဏ်ရာပေါင်းများစွာကို ဆေးကုသပေးခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဤလူနာသည် သူ ပထမဆုံး လက်လျှော့လိုက်ရသော လူနာဖြစ်၏။

နံဘေးမှ သူ့ကို ဝိုင်းဆုံကြည့်နေကြသော လူများ၊ လူနာရှင်၏ အမျိုးအဆွေ ဖြစ်ဟန်တူသူများသည် ယခုအခါ အလောင်းရှိရာသို့ တိုးလာကြ၏။ သူတို့သည်

ပြန်ခြင်းကို ပြုလုပ်ကြရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ စာဟာရာသည် အသံထွက် နှင့် ငိုကြွေးလေ၏။ ဂျိန်းသည် ထိုမိန်းကလေးကို ချောမော၍ခေါ်သွား၏။

ဂျင်းပီယေးသည် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်တင်လာခြင်း ခံရ၏။ လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုဟာမက်ဖြစ်နေ၏။ မိုဟာမက်သည် ဤဒေသ ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ယခုကဲ့သို့ လက်နက်ဝယ်ခရီးသွားအဖွဲ့ ကွန်ပွိုင်းများကို နီစဉ် ဆေးရသူဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် အပြစ်မကင်းသလို ခံစားသွားရ၏။ မိုဟာမက်က 'အားလုံးဟာ အလ္လာအရှင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပေါ့ဗျာ'

ဂျင်းပီယေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

မိုဟာမက်သည် အိမ်ထဲမှ ပါကစ္စတန်လုပ် စီးကရက်ကိုထုတ်၍ သောက်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ ဆေးပစ္စည်းများ၊ ကိရိယာပစ္စည်းများကို ပြန်လည်စုစည်း နှင့် ဆေးအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မိုဟာမက်ကို မော်မကြည့်ဘဲနှင့် 'အခုတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ'

မိုဟာမက်က 'နောက်ထပ် ကွန်ပွိုင်းတစ်ခု အမြန်ဆုံးလွှတ်ရမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ အထက်နက်ခဲ ယမ်းမီးကျောက်တွေ ရမှဖြစ်မယ်'

ဂျင်းပီယေးသည် ရိုက်ထားသလို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်အကြားမှပင် ဖျတ် ခနဲခြစ်သွား၏။ သူက 'ဒါဆိုရင် ကျုပ်မြေပုံတွေကို ကြည့်ချင်သေးသလား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကြည့်ချင်တယ်'

ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးအိတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် မိုဟာမက်နှင့်အတူ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ကြယ်ရောင်သည် သူတို့နှစ်ဦး၏ခရီးကို မှန်ပျံအ ခေါင်းရောင်ပေးနေ၏။ သူတို့သည် ဂျင်းပီယေး၏ စတိုးဆိုင်ဟောင်းအိမ်သို့ ရောက် အာခဲ့ကြ၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဖာရာသည် ရှန်တဲလ်၏ ပုခက်နံဘေး ကော်ဇောပေါ် တွင် အိပ်နေ၏။ ဖာရာသည် ခြေသံကြားသည်နှင့် ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးလာပြီး ထထိုင် မည်

ဂျင်းပီယေးက ဒါရီဘာသာဖြင့် 'မင်း အိမ်ပြန်လို့ရပြီ'

ဖာရာသည် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ဆေးအိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ချလိုက်ပြီး ကလေး၏ ခက်ကို အသားကလေး မယူကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ ယူသွားသည်။ ရှန်တဲလ်သည် ခက်ချိန်လုံးမနိုးဘဲရှိရာမှ ပုခက်ကို အောက်သို့ချလိုက်သောအခါ စတင်ငိုကြွေးလေ တာ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် သမီးလေးကိုကြည့်၍

'ကဲ အခုဟာက ဘာဖြစ်တာလဲ'

ဟုမေးကြည့်၏။ ရှန်တဲလ်က ငိုမြဲငို၏။ သူသည် လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီးနောက် နို့ဆာချိန်ရောက်နေလောက်ပြီဟု ယူဆလိုက်၏။ ကလေးအား

‘မာမာ ခုလာတော့မှာပါ’

ကလေးသည် ထိုသို့ပြောသော်လည်း အငိုမတိတ်ပါ။ သည်တော့ ဂျင်းပီယေးသည် ကလေးကို ပုခက်ထဲမှ ကောက်ယူချီလိုက်ပြီး လှုပ်သိပ်လိုက်၏။ ကလေးသည်မငိုတော့ဘဲ ငြိမ်သွား၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ကလေးကိုချီရင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

မိုဟာမက်သည် မိုးတိုးမတ်တတ်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေဆဲရှိသည်ကို တွေ့ရ၍ ဂျင်းပီယေးက ‘မြေပုံတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား’

မိုဟာမက်သည် ဆေးသုတ်ထားသည့် သစ်သားသေတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှ မြေပုံလိပ်ကိုထုတ်၍ အထဲမှ မြေပုံတချို့ကို ရွေးချယ်ထုတ်ယူလိုက်၏။ ရွေးချယ်လိုက်သည့်မြေပုံများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချလိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ကလေးကိုချီရင်း မိုဟာမက်ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ရင်း

‘ဘယ်နားမှ အတိုက်ခံရတာလဲ’

မိုဟာမက်က ဂျလာလဘတ်မြို့နားမှ တစ်နေရာကို ထောက်ပြ၏။

မိုဟာမက်၏ ကွန်ဗိုင်းများသွားကြသည့် ခရီးလမ်းကြောင်းများမှာ ဂျင်းပီယေး၏ မြေပုံတွင်မက တခြား မည်သည့်မြေပုံထဲတွင်မှ ပါသည်မဟုတ်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျင်းပီယေး၏ မြေပုံထဲတွင် တချို့သောတောင်ကြားများ၊ တောင်ကုန်းတောင်ထိပ်များ၊ ရာသီအလိုက် ဖြစ်ပေါ်တတ်သော ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်များ ပါဝင်ပြီး လမ်းကြောင်းဖြစ်စရာ နေရာများလည်းပါဝင်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိုဟာမက်သည် သူ့စိတ်ထဲမှတ်ဉာဏ်ထဲမှ သိသမျှများ စဉ်းစား၍ ဘယ်နေရာမှ ဘယ်နေရာဟု မှန်းဆ၍ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုဟာမက်သည် ဂျင်းပီယေးနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍ မြေပုံပေါ်မှ ကွန်တိုများများ တခြားအမှတ်အသားများကို မေးမြန်း၍ မှန်းဆသိနိုင်သည်ပဲဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးက အကြံပြုသည့် သဘောအဖြစ်လည်း ရှိ၏။

‘ဒါဆိုရင် ဂျလာလဘတ်ရဲ့ မြောက်ဘက်ကို ပိုရွှေ့ပြီးသွားကြရင်ကော’

ဂျလာလဘတ်မြို့ရှိရာ လွင်ပြင်အနားတွင် တောင်ကြားများမှာ ကိုနာနှင့် နှုရစ်စတင်မြစ်နှစ်သွယ်အကြား ပင့်ကူအိမ်များသဖွယ် ရှုပ်ထွေးသွယ်တန်းနေ၏။

မိုဟာမက်သည် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့လိုက်ပြန်၏။ မိုဟာမက်သည် တခြားသော ပြောက်ကျားသူပုန်များ နည်းတူ စီးကရက်ကို ဆက်တိုက်သောက်နိုင်သူတစ်

နှစ်ခြစ်၏။ သူသည် ဆေးလိပ်ကို အားပါးတရ ဖွာလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်း၍
*အိဘက်မှာ အတိုက်ခံရတာ အတော်များနေပြီ၊ သူတို့တစ်တွေက ကျုပ်တို့ကို
သနားဖောက်ပြီးမဖြစ်သေးရင် နောက် ဖောက်ဦးမှာပဲ၊ နောက် ကွန်ဗျူင်ကတော့
ဗုဒ္ဓလာလာတတ်မြို့ တောင်ဘက်ကိုရွှေ့ရမယ်*

ဂျင်းပီယေးက မျက်မှောင်ကုတ်၍

*ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုသွားရမလဲ မသိဘူးဗျာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ်၊ တောင်
ဆက်မှာက ကိုင်ဘာတောင်ကြား လမ်းကြောင်းပဲရှိတာ ကွင်းတွေချည်းပဲ၊ ခင်ဗျား
တို့ ပုန်းစရာခိုစရာမှ မရှိတာ၊ ရန်သူတွေက တွေ့သွားမှာပေါ့*

ကျုပ်တို့က ကိုင်ဘာတောင်ကြားကိုတော့ ဘယ်သုံးပါ့မလဲ

မိုဟာမက်က မြေပုံပေါ်မှ အာဖဂန်၊ ပါကစ္စတန်နယ်ခြားတောင်ပိုင်းနေရာကို
ဆက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြပြီး *ကျုပ်တို့ နယ်စပ်ကို တီရီမင်ဂဲလ်က ဖြတ်မယ်ဗျာ*

မိုဟာမက်သည် သူဖြတ်မည့် တီရီမင်ဂဲလ်မြို့ကို မြေပုံပေါ်မှာ ထောက်ပြပြီး
ဆိုနေရာမှ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားရှိရာသို့ သွားမည့်လမ်းကြောင်းကိုပြ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ထဲမှ ကျေနပ်ဝမ်းသာမှုကို ဖုံးကွယ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး
အခိဟယ်ရှိပါတယ်၊ ဒါဆိုရင် ကွန်ဗျူင်အဖွဲ့သစ်က ဘယ်တော့ထွက်မှာလဲ

မိုဟာမက်သည် မြေပုံများကို သိမ်းဆည်းရင်း

သန်ဘက်ခါထွက်မယ်၊ အချိန်ကုန်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ

မိုဟာမက်သည် မြေပုံများကို ဆေးသုတ်ထားသော သေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်
ထိုင်၏။ နောက် တံခါးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဂျိန်းသည် မိုဟာမက်အထွက်တွင် ဝင်လာ၏။ မိုဟာမက်က *ဥတ်နိုက်* ဟု
ဆီမမြင်သလိုနှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေသည်။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင်မူ ယောက်ျားပီသ ခန့်ချောချောလှသည့် အမျိုးသား
မိုဟာမက်တစ်ယောက် ဂျိန်းအပေါ်တွင် ဗိုက်ကြီးကတည်းက စိတ်ဝင်စားမှုမရတော့
သည့်အတွက်ဝမ်းသာနေမိ၏။ ဂျိန်းသည်ဆန္ဒကဲလွယ်မှုရှိပုံရသည်ဟုဂျင်းပီယေး စိတ်
ထင်သည်။ မိုဟာမက်ကသာ စ, လိုက်ပါကပါသွားကောင်းပါသွားနိုင်သည်ဟု
ဂျင်းပီယေးကယူဆ၏။ အကြောင်းမှာ ဂျိန်းသာပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးနှင့်
ပြိုင်သည်ဆိုပါက ပြဿနာတွေကသောင်းခြောက်ထောင်ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

ဂျင်းပီယေး၏ ဆေးအိတ်သည် ဂျင်းပီယေးချထားသည့်အတိုင်း ကြမ်းပေါ်မှာ
ထိုင်ရှိနေ၏။ ဂျိန်းသည် ကုန်း၍ကောက်မည်ပြု၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဆတ်ခနဲ
မုန်ခနဲ ရင်တုန်သွား၏။ သူသည် ဂျိန်းလက်ထဲမှအိတ်ကို အမြန်ဆုံးယူလိုက်၏။

ဂျိန်းသည် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းအံ့ဩသွား၏။

‘ကျုပ် သိမ်းလိုက်ပါ့မယ်၊ မင်းက ရှန်တလ်ကိုကြည့်လိုက်လေ၊ ကလေးက နို့ဆာလှပြီ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဂျင်းပီယေးက လက်ထဲမှကလေးကို ဂျိန်းအားပေးလိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးအိတ်နှင့် မြေပုံကိုယူ၍ ဂျိန်းတစ်ယောက် ရှန်တလ်ကို နို့တိုက်နေစဉ် ရှေ့ခန်းသို့ထွက်ခဲ့၏။ ဆေးပစ္စည်းများသည် အစုလိုက် အပုံလိုက် ဆင့်ထား၏။ ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ ဆေးအိတ်ကို ကောင်တာတစ်ခုပေါ်သို့တင် လိုက်ပြီး အထဲမှ အိတ်ဆောင်တယ်လီဖုန်းအရွယ်ခန့်ရှိ ပလတ်စတစ် မည်းမည်း ပစ္စည်းတစ်ခုကိုယူ၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်မှ ဆေးအိတ်ထဲမှ ဆေးဝါးပစ္စည်း ဆေးထိုးအပ်နှင့် ခွဲစိတ်ကိရိယာ များကိုထုတ်၍ နေရာတကျ ထားလိုက်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး ဂျိန်းအား

‘ကျုပ် မြစ်ကမ်းနားသွားပြီး ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးညစ်ပတ်နေ တာပဲ၊ ဒီအတိုင်းအိပ်ရာထဲဝင်လိုတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး’

ဂျိန်းက ‘ကောင်းပြီလေ၊ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့’

ဂျင်းပီယေးသည် အပြင်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

တစ်ရွာလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် အိပ်မောကျနေကြပြီဖြစ်သည်။ တချို့အိမ် များ၌ မီးထွန်းထားသေးသည်ကို ဂျင်းပီယေးမြင်ရသည်။ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ မိန်းမတစ်ဦး၏ ငိုကြွေးသံကို ကြားရသည်မှအပ ရွာတစ်ရွာလုံးမှာ မည်းမှောင်တိတ် ဆိတ်နေ၏။

ရွာစွန် နောက်ဆုံးအိမ်နားအရောက်တွင် မိန်းမတစ်ဦး၏ ဖွဲ့ဖွဲ့ခွဲခွဲ ငိုကြွေးလိုက် သောအသံကို ကြားရပြန်၏။ ရုတ်တရက် ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် သူ့ကြောင့်ဖြစ် ပေါ်လာရသော ဤသေဆုံးမှုများအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုပမာ ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ဂျင်းပီယေးသည် ထိုအတွေးကို ခေါင်းထဲမှာ ကြာကြာမထားဘဲ ဖျောက် ပစ်လိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဘာလီစပါးခင်နှစ်ခုအကြား ကျောက်သားလမ်းမှောင်ကလေး အတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ တစ်ချိန်လုံး နား မျက်စိကိုဖွင့်ပြီး နံဘေးပတ်ဝန်း ကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လာခဲ့၏။ ရွာထဲမှ သက်ကြီးဝါကြီး ယောက်ျားသားများ သည် ယခုအချိန်၌ လယ်ထဲသို့ အလုပ်ဆင်းနေကြလောက်ကြပြီ ဖြစ်၏။ လယ်ကွင်း တစ်ကွင်းတွင် တံစဉ်သံကို ကြားရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အမျိုးသားနှစ်ဦး

သည် မီးအိမ်အရောင်ဖြင့် လယ်ထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ သူသည် ထိုလူများအား လှမ်း၍ စကားမပြောခဲ့ပါ။

ဂျင်းပီယေးသည် မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ရောက်လာ၏။ ပြတ်ကူးနိုင်သော ရေတိမ်နေရာမှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့၏။ ထို့နောက် တစ်ဖက်ကမ်းမှ အတော်မြင့်သော ချောက်ကမ်းပါးထက်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ ယခု သည်နေရာသည် အတော်စိတ်ချရပြီဟု သူသိသည်။ သို့တိုင် သူ့ရင်ထဲမှ စိုးရိမ်စိတ်သည် ပျောက်ကွယ်မသွားနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ သူသည် မှိန်ပျူအလင်းရောင်အောက်တွင် အမြင့်ကို ဆက်တက်ခဲ့ပြန်၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူ ရှာဖွေလိုချင်သောနေရာကို ရောက်လာခဲ့၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အသံလွှင့်စက် အသေးကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ နောက် ပူးတွဲတပ်ဆင်ထားသည့် အဝေးလှိုင်းတပ် ကိရိယာ၏ ဧရိယာတိုင်ကလေးကို ထောင်လိုက်လေ၏။

ဤအသံလွှင့်စက်ကလေးက နောက်ဆုံးပေါ် အထူးခြားဆုံး အသံလွှင့်စက်အမျိုးအစားဖြစ်ပါသည်။ ကေဂျီဘီတွင် ဤထက် ခေတ်မီဆန်းသစ်သော အသံလွှင့်စက်မျိုး မရှိတော့။ သို့တိုင် ဤအရပ်ဒေသရှိ ချောက်ကမ်းပါးတို့မှာ မြင့်မားလှသောကြောင့် ကြားခံတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရေးပြန်လွှတ်သည့် အထူးစခန်းတစ်ခု၊ နယ်စပ်နားမှာကပ်ပြီး တောင်ထိပ်တစ်နေရာမှာ တည်ဆောက်ထားခဲ့၏။ သို့မှသာ ဂျင်းပီယေးက ထုတ်လွှင့်လိုက်သောအသံများကို ဖမ်းယူပြီး တစ်ဆင့်ထုတ်လွှင့်ပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဂျင်းပီယေးသည် စကားပြောလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာ လျှို့ဝှက်အသုံးစကားဖြင့် စတင်ဆက်သွယ်လိုက်၏။

‘အခု ဆင်းပလက်က စကားပြောနေပါတယ်၊ ကြားသလား၊ အကြောင်းပြန်တစ်ဖက်မှ ဘာအသံမှ မကြားရ။ ဂျင်းပီယေးသည် ခလက်မျှ စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ ပြီးမှ နောက်တစ်ခါ အသံလွှင့်ဆက်သွယ်လိုက်ပြန်၏။

တတိယအကြိမ် ကြိုးစားဆက်သွယ်ပြီးသောအခါ တစ်ဖက်မှ အက်ကွဲသော ရရှိကြောင်း ပြန်ကြားချက်ကို ရလေသည်။

‘အခု ဘတ္တလာပြောနေပါတယ်၊ ပြောစရာရှိတာပြောပါ ဆင်းပလက်’ ဂျင်းပီယေးက ‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပါတီပွဲကတော့ အလွန်အောင်မြင်ပါတယ်’ တစ်ဖက်မှ ပြန်ကြားသူက ‘ကျုပ် ပြန်ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ပါတီပွဲကတော့ အလွန်အောင်မြင်ပါတယ်’ ဂျင်းပီယေးက

‘နောက်တစ်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ ကျုပ် ကုလားအုတ်သုံးကောင်လိုတယ်’

လျှို့ဝှက်စကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ
 'ယနေ့မှစ၍ သုံးရက်အကြာ ကျုပ်နဲ့တွေ့ပါ' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။
 တစ်ဖက်မှ 'ကျုပ်ပြန်ပြောမယ်၊ ကျုပ်ကုလားအုတ်သုံးကောင်လိုတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား'
 'ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဗလီမှာတွေ့မယ်'

ထိုစကားသည်လည်း လျှို့ဝှက်စကားပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဗလီဆိုသည်မှာ တောင်ကြား
 သုံးခုဆုံရာ အရပ်နှင့် ဝိုင်အနည်းငယ်ဝေးသော နေရာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

လက်ခံသူက 'ကျုပ် ပြန်ပြောမယ်၊ ဗလီမှာ ဆုံမယ်'
 ဂျင်းပီယေးက 'ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့နော်'

ဤစကားလုံးကား လျှို့ဝှက်စကားလုံးမဟုတ်ပေ။ တစ်ဆင့်ပြန်ပြော အသံလွှင့်
 ပေးသူက မသေမချာနှင့် ယနေ့ပြောနေချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်ပြီး နောက်တစ်ရက်
 တနင်္ဂနွေနေ့သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း တိကျစေရန် မှာကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။
 သို့မဟုတ်ပါက သူနှင့်ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ချိန်းဆိုထားသောအရပ်၌
 တစ်ရက်စော၍ ရောက်နေမည်စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

လက်ခံသူက 'ကျုပ် ပြန်ပြောမယ်၊ ဒီနေ့ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ *ဒါပဲ၊ ပြီးပြီ'
 ဂျင်းပီယေးသည် အသံလွှင့်စက်မှ ဧရိယာတိုင်ကို ခေါက်ချိုး ပြန်သိမ်းလိုက်
 ပြီးနောက် အသံလွှင့်စက်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်
 ကမ်းပါးပေါ်မှ မြစ်ဆိပ်ရှိရာသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။

မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်သောအခါ အဝတ်အစားများကို လျှင်မြန်စွာချွတ်၍
 ပုံလိုက်၏။ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဘရပ်ရှ်အသေးတစ်ခုနှင့် ဆပ်ပြာတုံးလေးတစ်တုံး
 ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဆပ်ပြာသည် ဤအရပ်၌ မရှိသလောက် ရှားပါးသည်ပစ္စည်း
 ဖြစ်၏။ သို့သော် သူကား ဆရာဝန်ဖြစ်၍ အခွင့်ထူးခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် မြစ်ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ရေထဲမှာခူးထောက်၍ သူတစ်ကိုယ်
 လုံးကို ရေခဲတမျှအေးစက်သောရေဖြင့် ဖျန်းပက်ကာစိမ်လိုက်သည်။ ဆပ်ပြာခဲဖြင့်
 တစ်ကိုယ်လုံးပွတ်တိုက်ပြီး ဘရပ်ရှ်ဖြင့် လက်၊ ခြေ၊ ဝမ်းဗိုက်တို့ကို တိုက်ချွတ်သည်။
 အထူးသဖြင့်သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဆပ်ပြာတိုက်၍ဆေး၏။

ကြယ်ရောင်အောက်တွင် ဂျင်းပီယေးတစ်ယောက် ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် ရေခဲရေ
 တမျှအေးစက်သောရေထဲတွင်သူ့ကိုယ်သူ့ပွတ်တိုက်သန့်စင်၍မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ကျင်းပီယေးက...

*ကလေးဟာ ဝက်သက်ပေါက်နေတယ်၊ အစာအိမ်ရောဂါရှိတယ်၊ ပွေးလည်း
ခေါက်နေတယ်၊ မသန်ရှင်းဘူး၊ အစာရေစာ ဝအောင်မစားသောက်ရလို့ အာဟာရ
ဆတ် ချို့တဲ့နေတယ်*

ဂျိန်းက *ကလေးတွေအားလုံး ဒီလိုချည်းပဲ မဟုတ်လား*

သူတို့နှစ်ဦး ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့
နှစ်ဦးကား အချင်းချင်း ထုံးစံအတိုင်း ပြင်သစ်လိုပြောနေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
အလေး၏မိခင်က သူတို့နှစ်ဦး ပြောနေသမျှကို တစ်ယောက်မျက်နှာမှ တစ်ယောက်
ဆူးပြောင်းကြည့်ရင်း ဘာတွေများပြောနေကြပါလိမ့်ဟု တွေးတောနေပုံရ၏။

ကျင်းပီယေးက ကလေးမိခင် သိချင်နေစိတ်ရှိပုံကို နိပ်မိသွားပြီး ဒါရီဘာသာ
ဖြင့် *ခင်ဗျားသား နေကောင်းသွားမှာပါ*

ကျင်းပီယေးသည် သူ၏ တခြားဘက်သို့သွား၍ သူ၏ဆေးအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။
ဆေးခန်းသို့ခေါ်လာသော ကလေးတိုင်းအား တီဘီရောဂါ ကာကွယ်ဆေးများ
ဆီးပေးလေ့ရှိသည်။ သူသည် တီဘီဂျီကာကွယ်ဆေးထိုးရန် ပြင်ဆင်နေခိုက် မျက်စိ
ဆောင်စွန်းမှ ဂျိန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဂျိန်းသည် ကလေးငယ်အား ဆေးရည်တစ်မျိုး တိုက်ကျွေးနေ၏။ ဆေးရည်မှာ
ဆေးသကြား၊ ဓာတ်ဆား၊ ဆိုဒါနှင့် ပိုတက်စီယံကလိုရိုဒ်တို့ကို ရေသန့်သန့်ဖြင့်
ရောထားသည့် ဆေးရည်ဖြစ်သည်။ ကလေးဆေးသောက်နေစဉ် ဂျိန်းသည် ကလေး

မျက်နှာကို ပွတ်သပ်ဆေးကြောနေ၏။ ဂျိန်း၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ အနုပညာသည်တစ်ဦး၏ ကဟန်ကဲ့သို့ လျင်မြန်လှပလှပါပေသည်။

ဂျိန်းသည် ကြောက်ရွံ့နေပုံရသော ကလေးငယ်ကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ရင်း လှုပ်မြန်စွာလှုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်း၏လက်ချောင်း သွယ်လွှလျှကလေးများကို သဘောကျသည်။

သူသည် ဂျိန်းကို မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ဆေးထိုးအပ်ကိုထုတ်လိုက်၏။ ကလေးမြင်မသွားရလေအောင် ဆေးထိုးအပ်ကို လက်နောက်မှာထား၍ ကိုင်လာခဲ့၏။ နောက် ဂျိန်းကိုစောင့်နေလိုက်သည်။ ကလေး၏လက်မောင်းနှင့် ပခုံးတို့ကို ဆေးကြောသန့်ရှင်းနေသော ဂျိန်း၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ ဂျိန်း၏မျက်နှာမှာ ပြက်ချော်ချော် သရော်တော်တော်မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးကြီးကြီး၊ နှာခေါင်းလန်လန်၊ ရယ်မောသံနှင့်သည်ထက် ပို၍ရယ်မောတတ်သည့် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုသော်ကား ဂျိန်း၏အမူအရာမှာ လေးနက်နေ၏။ သူမ၏ မေးရိုးများမှာ တစ်စုံတစ်ခု ဝါးနေသလို ဟိုဘက်သည်ဘက် ရွေ့နေ၏။ ဂျိန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ စူးစူးစိုက်စိုက် လှုပ်ကိုင်နေသည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်း၏ အပြုအမူဟန်ပန်များကို အားလုံးအလွတ်ရနေပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ဂျိန်း၏အတွေးများကိုကား ယခုတိုင် ဖမ်းဆုပ်နိုင်ခြင်း မရှိသေး။

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ထဲမှ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဂျိန်းတစ်ယောက် ဘာများတွေးနေပါလိမ့်ဟု တွက်ဆကြည့်သည်။ သို့သော် ဖွင့်ဟမေးရန် မရဲပေ။ ထိုသို့မေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် စကားစပ်သည် မလိုအပ်သော ပိတ်ပင်ထားသည့် အကြောင်းအရာများထိ ရောက်ရှိသွားနိုင်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

တကယ်တော့ ဂျင်းပီယေးသည် သစ္စာမရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပမာ အမြဲသတိမပြတ်ဘဲ ရှိနေခဲ့ရ၏။ သူ တစ်ခုခုများ မှားယွင်းပြီး လွတ်ခနဲဝါးစပ်ကပြောလိုက်မိမည်ကို စိုးရိမ်နေခဲ့၏။ သို့မဟုတ် သူ၏မျက်နှာအမူအရာကပင် သူ၏ရုပ်လုံးဘဝကို ဖွင့်ချသလိုဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း သူကောင်းကောင်းသိနေ၏။

အမှန်တရားအကြောင်း၊ မရိုးသားခြင်းအကြောင်း၊ ယုံကြည်ခြင်းနှင့် သစ္စာမရှိခြင်း၊ လွတ်မြောက်ရေးနှင့် အာဏာရှင်စနစ် စသည် စသည့်အကြောင်းအရာများအားလုံးသည် မဆွေးနွေးအပ်သော အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအကြောင်းအရာများမှသည် အချစ်၊ စစ်နှင့် နိုင်ငံရေးအကြောင်းအရာတို့ကို ဦးတည်သွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ရိုးရိုးအကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုရာ၌ပင် ဂျင်းပီယေး

တော်ဝေါချင်တော့။

သူတို့နှစ်ဦး၏ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ခြင်းသည် တစ်ခုခုလိုနေသလို ဖြစ်နေ၏။
အထွတ်အထိပ် ချစ်တင်းနှိုးနှောရသည်ကပင် စိတ်ညစ်စရာကောင်းလာ၏။ ယခုတလော
တစ်လကလေး မီးဖွားလာခဲ့မှုကြောင့် အတူတူမအိပ်ရခြင်းအတွက် ဂျင်းပီယေး
အထွတ်အထိပ် သက်သာရာရသလို ခံစားနေမိ၏။

ဂျိန်းက *ရှင် အဆင့်သင့်ဖြစ်ရင် ကလေးက ရယ်ဒီပဲ*

ဂျင်းပီယေးသည် ယခုမှ ဂျိန်းသည် သူ့ကိုပြုံးပြနေကြောင်း သတိထားမိသွား

သူက ကလေး၏လက်ကို ကိုင်၍

မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ

ကလေးက *ငါးနှစ်*

ကလေး ပြန်ဖြေခိုက်တွင် ဂျင်းပီယေးသည် ကလေး၏ လက်မောင်းထဲသို့
အထွတ်အထိပ် လိုက်၏။ ကလေးသည် စတင်ငိုကြွေးလေ၏။ ကလေးငိုသံကြောင့် ဂျင်းပီ
သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ငါးနှစ်သားအရွယ်က ကလေးစီးစက်ဘီးကို စီးမိရာ
အထွတ်အထိပ် ကျပြီး ငိုကြွေးခဲ့ရုံကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိလာ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ရှုံ့မနေသော
ကလေး၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ သူ့တုန်းက ဘယ်လောက်နာပြီး ဘယ်လောက်စိတ်
အထွတ်အထိပ် ချေကြောင်းကို တွေးနေမိ၏။ အဲဒီလိုကလေးဘဝမှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါသည်
အထွတ်အထိပ် ရောက်လာခဲ့ပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ကလေးသည် သူ့အမေထံသို့ ပြန်ရောက်သွားလေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဆေး
အထွတ်အထိပ် သုံးဆယ်ကို ရေတွက်၍ ကလေးအမေအား ပေးလိုက်၏။

တစ်နေ့တစ်လုံး ဒီ ဆေးတောင့်တွေကုန်တဲ့အထိ တိုက်နော်

ဂျင်းပီယေးက ဒါရီဘာသာဖြင့် ပြောလည်။ ဆက်၍

ဒီဆေးတောင့်တွေကိုတခြားလူတွေသွားမပေးနဲ့၊ သူ့အတွက်အားလုံးလိုတယ်

ဒီဆေးတောင့်များသည် ပွေးများကိုပျောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဝက်သက်နှင့် အစာ

အထွတ်အထိပ် ရောဂါများ တဖြည်းဖြည်းပျောက်သွားတန်ရာ၏။ သူက ဝက်သက်နှင့်ပတ်သက်
အထွတ်အထိပ် တလေးမိခင်အား

*ကလေးကို ဟောဒီက အနီစက်ကလေးတွေပျောက်အောင်ထိ အိပ်ရာထဲမှာပဲ

အထွတ်အထိပ် ပြီးတော့ ရေများများတိုက်*

မိခင်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ဂျင်းပီယေးက *ကလေးမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ရှိသလား*

ညီအစ်ကို ငါးယောက်၊ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ရှိတယ်

မိခင်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ဖြေလိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးက

‘ဒီကလေးကို သီးခြားအိပ်ပါစေ၊ မဟုတ်ရင် တခြားကလေးတွေကို ရောဂါ ကူးကုန်လိမ့်မယ်’

မိခင်သည် တွေ့တွေဝေဝေဖြစ်သွားသည်။ သူတို့အိမ်တွင် ကလေးအားလုံးအတွက် အိပ်ရာတစ်ခုတည်းသာ ရှိပုံရ၏။ ထိုအတွက်တော့ ဂျင်းပီယေး ဘာမှလုပ်ကိုင်ပေးနိုင်သည် မဟုတ်။ သို့နှင့် ညွှန်ကြားစရာရှိသည်တို့ကို ဆက်သက်ညွှန်ကြားသောအားဖြင့်

‘ဒီဆေးတောင့်တွေ ကုန်သွားလို့မှ ကလေးမသက်သာရင် ကျုပ်ဆီကို ပြန်ပြီး ခေါ်လာခဲ’

ဂျင်းပီယေးသည် ညွှန်ကြားမှုကို လက်စုသတ်လိုက်၏။ တကယ်တမ်းတော့ ကလေး၏ တကယ့်လိုအပ်ချက်ကို ဂျင်းပီယေးရော သူ့အမေပါ ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ကြသည်မဟုတ်ပေ။ ကလေးတကယ်လိုအပ်သည်ကား အာဟာရပြည့်စုံသောအစားအစာများ ဖောဖောသီသီစားသောက်ရန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကလေးနှင့်အမေသည် ဝူထဲမှ ထွက်သွားကြလေ၏။ ပိန်လီဖျားနာနေသော ကလေးတစ်ဦးနှင့် နွမ်းလျပိန်လီသော မိခင်တို့နှစ်ဦးပင်တည်း။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မိုင်ပေါင်းများစွာ ခရီးမှလာခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် အလှူခရီးတွင် အမေသည်ကလေးကို တော်တော်များများချီးမြှင့်၍ လာရမည်ထင်၏။ ယခုသော်ကား အပြန်ခရီးတွင် နှစ်ဦးသား လမ်းလျှောက်ပြန်နိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။ ကလေးသည် အနှေးနှင့်အမြန် သေဆုံးဖွယ်ရာသာရှိ၏။ သို့သော် တီဘီရောဂါ၊ အဆုတ်နာကြောင့် ကား မဖြစ်နိုင်ပေ။

နောက်ထပ် လူနာတစ်ဦး ရှိနေသေး၏။ ထိုလူနာကား ဘန်ဒါရွာ၏ သူတော်စင် မာလန်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ သူကား စိတ်အနည်းငယ် ဖောက်ပြန်နေသူဖြစ်ပြီး အဝတ်အစား မလုံမမြဲနှင့် ခြင်္သေ့တောင်ကြားတစ်လျှောက်လုံး ခြေစကြာဖြန့်နေသူဖြစ်၏။ ဘန်ဒါရွာ၏အထက် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်အကွာလောက်ရှိ ကိုမာရွာမှသည် ရုရှားတို့ပိုင်နက်ထိ ချာရီကာရွာအထိ အနောက်တောင်ဘက် မိုင်ခြောက်ဆယ်အကွာလောက်ထိ တစ်နံ့တစ်လျား သွားလာနေသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် မပီမပြင်နှင့် ဂါထာမန္တရားစကားများကို ပါးစပ်မှရွတ်ဆိုတတ်ပြီး အာရုံများကို မြင်ရသည်ဟု ဆို၏။ အာဖဂန်လူမျိုးတို့သည် သူကဲ့သို့သော သူတော်စင် မာလန်းများကို တွေ့ရလျှင် ကံကောင်းသည်ဟုယူဆပြီး သူတော်စင်တို့၏ အပြုအမူများကို ဘာမှ ပြောဆိုဝေဖန်ခြင်း မပြုသည့်ပြင် သူတို့အား အစားအစာ

အတိတ်အစားများကို ပေးကမ်းလှူဒါန်းလေ့ရှိ၏။

မာလန်းသည် အထဲသို့ဝင်လာ၏။ သူသည် စောင်စိတ်တစ်ခုကို လန်ကွတ်တီ
အဖွယ် အောက်ပိုင်းကို လုံခြုံရုံမျှကလေး ပတ်ထားပြီး ရုရှားစစ်သားဆောင်း
အထဲဦးထုပ်တစ်လုံး ဆောင်းထား၏။ သူသည် နာကျင်ကိုက်ခဲသော ဝမ်းဗိုက်ကို
အောက် ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် မော်ဖိန်းပါသော ဆေးလုံးတချို့ကို
အတိတ်၍ ပေးလိုက်၏။ မာလန်းသည် ဆေးလုံးများကို လက်နှင့်ဆုပ်ယူ၍ ထွက်
ပြေးလေတော့၏။

ဂျိန်းက 'ဒီလူကြီးတော့ ခုလောက်ရှိရင် မော်ဖိန်းစွဲနေလောက်ရောပေါ့'
ဂျိန်း၏ လောသံမှာ မကျေမနပ်သံပါနေ၏။ ဂျင်းပီယေးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး
'ဟုတ်တယ်၊ စွဲနေပြီ'
ဂျိန်းက 'ရှင်က သူ့ကို ဘာလို့ဒီမော်ဖိန်းပါတဲ့ ဆေးလုံးတွေ ပေးနေတာလဲ'
ဂျင်းပီယေးက မျက်မှောင်ကုတ်၍
'ဒီလူကြီးမှာ အစာအိမ်အနာပေါက်နေတာ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ခွဲစိတ်
လေမှာလား'

'ဒါကတော့ ရှင်က ဆရာဝန်ပဲလေ'
ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ ဆေးအိတ်ကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ မနက်ပိုင်းတွင်
ဘက်ရွာဆေးခန်းသို့ သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ကိုဘက်ရွာမှာ ဘန်ဒါနှင့်ခြောက်မိုင်
ခန့်ခိုင် တောင်ပေါ်လမ်းမှ သွားရသည့်အရပ်ဖြစ်သည်။ လမ်းတွင် သူနှင့်ချိန်းထား
သူနှင့် တွေ့ဆုံရဦးမည်ဖြစ်၏။

ကလေးငိုသံကြောင့် အတိတ်အတိတ်ကြောင်းများသည် ဂျင်းပီယေးခေါင်းထဲသို့
ထွက်ခဲ့၏။ အတိတ်အဖြစ်ဟောင်း၏အနံ့ကြောင့် စိတ်အစဉ်သည်လှုပ်ရှားသွား၏။
ဂျင်းပီယေးသည် မျက်စိဝေဝါးသွားသလိုဖြစ်သွား၏။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ငယ်စဉ်တောင်
ကလေးဘဝလူများကို မြင်ယောင်နေ၏။ သူတို့၏မျက်နှာများမှာ လောလော
အော်လတ် မြင်တွေ့နေရသောအရာဝတ္ထုများအပေါ်၌ နှစ်ထပ်သုံးထပ်မြင်ကွင်းဖြင့်
အိတ်ကူးပြသနေသည့် ရုပ်ရှင်ကားသဖွယ် မြင်ယောင်နေ၏။ ဂျင်းပီယေး၏ ပထမဆုံး
အရာမဖြစ်သော စတီးကိုင်းမျက်မှန်နှင့် မဒမ်ဗွာဆဲလ်မေဒီဆင်ဂျက်ကီးလာဖောင်တိန်
လည်းကောင်း၊ နောက် သူ့အမေ ပိန်ပိန်ပါးပါး အဝတ်အစား ကပိုကရီနှင့်
အိတ်အားငယ်နေသူ မေမေ၊ အမိကကား ဖေဖေရုပ်ပုံပင်။ ထွားကျိုင်း၍ဒေါသ
ပြင်းသော သူ့အဖေ၏ ရုပ်သွင်ကို သံတိုင်၏နောက်မှာ မြင်ယောင်လာ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် မိမိ၏စိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်၍ လက်ငင်းလုပ်စရာရှိနေ

သော ကိုဘက်ရွာတွင် လိုအပ်မည်ဖြစ်သည့် ဆေးဝါးကိရိယာများကို ဆေးအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သန့်စင်အောင်ကျိုချက်ထားသောရေကို ကတ်ဘူးထဲမှာ ထည့်သည်။ သို့မှသာ တခြားအရပ်သို့ရောက်သောအခါ သောက်စရာရေရှိမည်ဖြစ်၏။ အစားအစာကမူ ရောက်ရာအရပ်ရွာမှ သူ့အတွက် ကြေညာကြစေမည်ဖြစ်ပါ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးအိတ်ကိုယူကာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြီး သူ့ခရီးသွားတိုင်း အသုံးပြုလေ့ရှိသော၊ ဉာဉ်မကောင်းသည့် မြင်းမ၏ကျောပေါ်သို့ တင်ခိုင်းလိုက်၏။ ဤမြည်းမကား တည့်တည့်တန်းတန်းသာ ခရီးသွားရမည်ဆိုပါက တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်းသွားနိုင်သည့် သဘောရှိသည်။ သို့သော် ကွေ့ရကောက်ရမည်ဆိုပါက အလွန်ပေကတ်ကတ်နိုင်လှ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်းက မဂ္ဂီဟု အမည်ထားသည်။

ဂျင်းပီယေးသည် အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဝူထဲသို့ပြန်ဝင်၍ ဂျိန်း၏ နူးညံ့သောနှုတ်ခမ်းကို နှုတ်ဆက်အနမ်းနှမ်း၏။ ဂျင်းပီယေး လှည့်ထွက်တော့မည်အပြု ဖာရာသည် သမီးလေး ရှန်တလ်ကို ချီ၍ဝင်လာ၏။ ကလေးသည် ငိုနေ၏။ ဂျိန်းသည် ငိုနေသောကလေးကို ချက်ချင်းလှမ်းယူ၍ ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီဖြုတ်၍ နို့တိုက်သည်။ ဂျင်းပီယေးက သမီးလေး၏ဝါးကို အသာကိုင်လိုက်ပြီး စားလိုက်၏။ နောက် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဂျင်းပီယေးသည် ကြွက်တစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ မရှိသောရွာရှိရာသို့ မြည်းမ မဂ္ဂီကိုဆွဲ၍ ဆင်းလာခဲ့၏။ နောက် မြစ်ရိုးအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့၏။ ဂျင်းပီယေးသည် နေပူကျဲကျဲအောက်မှာပင် ခပ်သွက်သွက် မမောမပန်း ခရီးဆက်ခဲ့၏။ သူသည် ယခုကဲ့သို့ သွားလာနေကျ ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။

သူသည် ဆရာဝန်အဖြစ်ကို နောက်မှာထားခဲ့ရပြီး ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာတွင် တွေ့ရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဆုံရာသည့်အကြောင်းတို့ကို တွေးမိပြီး စိတ်အားထက်သန်လာ၏။ အနာကိုလီမှ ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ ရောက်လာပါ့မလား။ နောက်များနေမလား။ လမ်းခရီးမှာ အဖမ်းများခံနေရလေမလား။ အဖမ်းခံရသော် အနာတို့သည် အားလုံးဖွင့်ပြောမည်လား။ အဖမ်းခံရပြီး နှိပ်စက်ညှဉ်းလ် ခံရပါက ဂျင်းပီယေး၏အကြောင်းကို ဖော်လိုက်လေမည်လား။

ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သော် ရက်စက်သော၊ အကြင်မှာ ကင်းသော ပြောက်ကျားသူများသည် ဂျင်းပီယေးကိုများ ဖမ်းဆီးရန်စောင့်နေကြလေမည်လား။

အာဖန်လူးနိုများသည် ကဗျာမြတ်နိုးသူများ၊ ကဗျာဆရာများဖြစ်ကြသည့်အပြင် အရိုင်းအစိုင်းများသာဖြစ်ပေသည်။ သူတို့၏အမျိုးသားကစားပွဲမှာ 'ဘူဇကာရီ'

သည်။ ဦးခေါင်းမပါသော နှင်းငယ်တစ်ကောင်၏ ရုပ်ကြွင်းကို ကွင်းအလယ်မှာ
ထားထားသည်။ နောက် တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ပြိုင်ဘက်နှစ်သင်းတို့က မြင်းကိုယ်စီ
နှင့် အသင့်စောင့်နေကြရ၏။

ဒိုင်လုပ်သူက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပစ်ဖောက်ပြီး အချက်ပေးလိုက်ချိန်တွင် နှစ်သင်း
လုံး မြင်းများဒုန်းစီး၍ နှားသေရိုရာကို ပြေးလာလှကြရန်ဖြစ်သည်။ ရရှိသူက
အင်မိုင်ခန့်အကွာ သတ်မှတ်ထားရာသို့ အရောက်သယ်သွားပြီးနောက် ကွင်းလယ်
၌ ပြန်လည်သယ်ဆောင်လာရန်ဖြစ်သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် တစ်ဖက်ရန်သူအသင်းဘက်သို့ နှားသေကောင်
အောက်အောင် ရရှိသည့်အသင်းက ထိန်းရပြီး မရသေးလိုက်သည့် အသင်းကလည်း
အောင် ဝင်လှရသည့်ပွဲဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှားသေကိုလှကြရာ မကြာခဏဆိုသလို နှားသေကောင်သည် အပိုင်း
နှိုင်းပြတ်၍ နှစ်သင်းစလုံးလက်ထဲသို့ ရောက်သွားလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမှ ဒိုင်လူကြီး
ထုပ်သူက မည်သည့်အသင်းဘက်မှ နှားသေကောင်အသားများ ပိုရသည်ကို ဆုံး
ဖြတ်ပေးရ၏။

မနှစ်ဆောင်းတွင်းက ဣိုကစားပွဲကျင်းပသည်နှင့် ကြံကြိုက်၍ ဂျင်းပီယေး
ကြည့်လိုက်ရဖူးသည်။ ကစားပွဲကို အတန်ကြာကြည့်ပြီးသောအခါမှ လူယူရမည့်
ပစ္စည်းမှာ နှားသေတစ်ကောင်မဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်း သတိထား
မိ၏။ ။ ပြင် ၎င်းလူသည် အသေကောင်မဟုတ်^၂ အသက်ရှင်နေသေးကြောင်း
သတိထားမိသွား၏။

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ချောက်ချားပြီး ၎င်းကစားပွဲကို ရပ်တန့်ရန်ကြိုးစား၏။
ထိုအခါမှ အနားမှာရှိသူတစ်ဦးက ၎င်းကစားခံရသူမှာ ရုရှားအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း
မင်းပြ၏။ ထိုလူ၏ ရှင်းပြပုံမှာ ရုရှားအရာရှိဖြစ်သည့်အတွက် ထိုသို့ ရက်ရက်စက်
စက် ပြုမူကစားနေကြရန် ထိုက်တန်သည်ဟု ယူဆနေပုံရ၏။

ကစားသူများသည် ဂျင်းပီယေးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြ။ ဂျင်းပီယေးသည်လည်း
အားကောင်းမောင်းသန် လူငါးဆယ် မြင်းစီးသမားများကို ဘာမှ တတ်နိုင်မည်မ
ဟုတ်ချေ။ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုလူ သေဆုံးသွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပွဲပြီးဆုံး
အောင်သော်လည်းကောင်း မကြည့်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့၏။ သို့သော် သူ့ခေါင်းထဲတွင်
ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာမည်များကို တွေးပြီး မြင်ယောင်မိသည်များက ပို၍ဆိုးရွား
လှပေ၏။

ဂျင်းပီယေး၏ စိတ်အာရုံတွင် အတိတ်စတင်ကြောင်းများသည်လည်း ကရစ်ဝဲဝဲ

ရှိနေခဲ့ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းနှင့် ပြောက်ကျားသူပုန်တို့၏ ရက်ရက်စက်စက်ကစားပွဲမြင်ကွင်းတို့သည် သူ့စိတ်အာရုံ၌ တစ်ပြန်တစ်လဲစီပေါ်နေ၏။

ဂျင်းပီယေး၏ခေါင်းထဲ ရင်ထဲမှာ ပထမဆုံး စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်မိနေသော မြင်ကွင်းကား တရားရုံးမြင်ကွင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုတရားရုံးက သူ့အဖေကို မတရားသဖြင့် စွပ်စွဲ၍ ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးလိုက်သောကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဒေါသပြင်းစွာထွက်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ဂျင်းပီယေးသည် စာပင်ကောင်းကောင်းဖတ်နိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူ့အဖေ၏ သတင်းကို သတင်းစာမျက်နှာဖုံး သတင်းအဖြစ်ပါကြောင်း တွေ့သိနားလည်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်က ဂျင်းပီယေးသည် လေးနှစ်သားပဲ ရှိသေးရာ တော်လှန်ရေး၏ သူ့ရဲကောင်းဆိုသည့် စကားလုံး၏အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း နားမလည်သေးပါ။ သူ့အဖေသည် ကွန်မြူနစ်ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ၏ မိတ်ဆွေများသည်လည်း ကွန်မြူနစ်များဖြစ်ကြသည်ကိုမူ သူသိ၏။ သို့သော် သူ့အဖေကို 'ရိုလန်နီ'ဟု ခေါ်ခြင်းကိုမူ သူ့အဖေ၏အသားအရေကြောင့် ခေါ်သည်ဟုပဲ ထင်မှတ်ခဲ့၏။

သူ့အဖေကို တရားရုံးက နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်အပြစ်ပေးလိုက်၏။ ထိုသို့ အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရခြင်းမှာ ဂျင်းပီယေးတို့အိမ်တွင် တစ်လနှစ်လ လာနေသွားသော အသားညိုညိုနှင့်ကြောက်တတ်ပုံရသော အန်ကယ်အဒ္ဒူကြောင့်ဟု ဂျင်းပီယေးကို ပြောကြ၏။

အဒ္ဒူသည် အက်ဖ်အယ်ဟ်အင်န်မှ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် ဂျင်းပီယေးသည် အက်ဖ်အယ်လ်အင်န်ဆိုသည်မှာ ဘာဟုမသိ။ သူထင်သည်ကမူ တီဂရစ္ဆန်ရုံမှ ဆင်ကြီးဟုပဲ မှတ်ယူမိသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှ သိနေသမျှမှာ ရဲသားများသည် ရက်စက်သည်။ တရားသူကြီးများသည် 'မရိုးသားကြာဆိုခြင်းမျှသာဖြစ်၏။

နှစ်တွေကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ဂျင်းပီယေးသည် အကျိုးအကြောင်းများကို ပို၍ ပို၍သိလာခဲ့ရပြီး သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေခဲ့သော ဒေါသစိတ်သည် ပို၍ကြီးမားလာခဲ့၏။ သူ ကျောင်းတက်ရချိန်တွင် တခြားကျောင်းသားများက သူ့အဖေသည် သစ္စာဖောက်ဟု ဆိုကြ၏။ သူက မဟုတ်ကြောင်း၊ သစ္စာဖောက်မဟုတ်သည့်အပြင် သူ့အဖေသည် နိုင်ငံအတွက် စစ်ပွဲတွင် အသက်ပေး၍ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။ သို့သော် ကယ်သူကမူ သူ၏စကားကို မယုံကြ။

သူနှင့် သူ့မိခင်သည် တခြားရွာသို့ ခဏတဖြုတ် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်။ သို့သော် အိမ်နီးနားချင်းတို့က မည်သို့သိသွားလေသည်မသိ။ သူတို့သားအမိ၏

ရာဇဝင်ကိုသိသွားပြီး သူတို့၏ သားသမီးများကို ဂျင်းပီယေးနှင့်မကစားကြရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်လာကြ၏။

အဆိုးဆုံး အတွေ့အကြုံကား ထောင်ဝင်စာယူ၍ သွားရောက်တွေ့ဆုံကြရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူ့အဖေကား သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပိန်သွား၏။ ဗြူးဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။ နေကောင်းပုံလည်း မရတော့။ ပို၍ဆိုးသည်ကား သူ့ အဖေ၏စိတ်ဓာတ်များမှာ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားပြီး သူ့ကို နှိပ်စက်ကလူပြုသူများကို ဆရာခေါ်နေပြီ ဖြစ်ခြင်းပင်တည်း။

အတော်ကြာလာသောအခါ ထောင်၏ အငွေအသက်ကို ဂျင်းပီယေးမခံနိုင်တော့။ ထောင်ဝင်စာသွားအတွေ့ ဘူးပေါက်မှ ဝင်လိုက်သည်နှင့် သူသည် အော်ဟစ်ကန် ကျောက်တတ်ပေရာ သူ့အမေသည် နောင်အခါ ထောင်ဝင်စာသွားတွေတိုင်း သူ့ကို မခေါ်တော့။

ဖေဖေ ထောင်ကထွက်လာပြီး သားဖြစ်သူ ဂျင်းပီယေးနှင့် အချိန်အကြွာကြီး စကားတွေအများကြီး ပြောဖြစ်သောအခါမှ ဂျင်းပီယေး အလုံးစုံသိရတော့၏။ တကယ့်အဖြစ်မှန် မတရားမှုများသည် သူ့တွေးထင်ထားသည်ထက် ပိုမိုကြီးလေး မြင့်မားကြောင်း သိရ၏။ ဂျာမန်များ ပြင်သစ်ပြည်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီးနောက် ကလယ်စည်းများ ဖွဲ့စည်းပြီးဖြစ်သည့် ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်ပါတီ သည် တော်လှန်ရေးတွင် ဦးဆောင်မှုပေးနိုင်ခဲ့၏။ စစ်ပွဲကြီးပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူ့အဖေသည် လက်ယာအာဏာရှင်များကို ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က အယ်လ်ဂျီးရီးယားသည် ပြင်သစ်ကိုလိုနီတစ်ခုသာ ဖြစ်နေသေး၏။

အယ်လ်ဂျီးရီးယားပြည်သူများသည် အဖိနှိပ်ခံရ၊ ခေါင်းပုံအဖြတ်ခံရလွန်း၍ တိုင်းပြည်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သတ္တိပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ပွဲဝင်နေကြပြီဖြစ် သည်။ ပြင်သစ်အစိုးရက ပြင်သစ်လူငယ်များကို စစ်တပ်ထဲသို့သွင်း၍ အယ်လ်ဂျီး ရီးယား တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် တိုက်ပွဲဝင်စေ၏။ ထိုစစ်ပွဲကြီးကား ရက်ရက် စက်စက်တိုက်ပွဲဖြစ်ရကား ပြင်သစ်စစ်တပ်၏ ရက်စက်မှုများသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းက နာဇီဂျာမန်တို့၏ ရက်စက်မှုကို ပြန်ပြောင်းသတိရစေခဲ့၏။

ဂျင်းပီယေးငယ်စဉ်က တီဂစ္စဒန်ရုံထဲမှ ဆင်ကြီး၏အမည်ဟု ထင်မှတ်မှားခဲ့ သော အက်ဖ်အယ်လ်အင်န်မှာ အယ်လ်ဂျီးရီးယားပြည်သူတို့၏ 'အမျိုးသားလွတ် မြောက်ရေးတပ်ဦးပါတီ'ဖြစ်ကြောင်း သိလာခဲ့ရလေ၏။

ဂျင်းပီယေး၏ဖခင်သည် အယ်လ်ဂျီးရီးယားအား လွတ်လပ်ရေးပေးသင့်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးစာတင်သည့် ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ် ၁၂ ဦးတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်

ဖြစ်ပေသည်။ ပြင်သစ်အစိုးရဘက်ကမူ ပြင်သစ်ပြည် စစ်ဖြစ်နေ၏။ ထိုကဲ့သို့သော စာတင်ခြင်းသည် တိုက်ပွဲဝင်နေသော ပြင်သစ်စစ်သားများအား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်ဟု ယူဆ၏။

သို့သော် ဖေဖေသည် ထိုမျှသာ မကသေး။ အယ်လ်ဂျီးရီးယား ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးပါတီအတွက် စေတနာရှင် ပြင်သစ်ပြည်သူတို့ထံမှ ငွေများကောက်လှူ၍ ထိုငွေများကို နယ်စပ်ဖြတ်ကူးယူကာ ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်မှာ ပါတီအတွက် အပ်နှံပေးခဲ့၏။ ထိုမျှမက အန်ကယ်အဗ္ဗဒူကို အိမ်မှာလက်ခံထားခဲ့၏။

အန်ကယ်အဗ္ဗဒူဆိုသူကား တကယ်တမ်း ဂျင်းပီယေးတို့နှင့် ဘာမှဆွေမျိုးတော်စပ်သူ မဟုတ်ချေ။ အဗ္ဗဒူသည် အယ်လ်ဂျီးရီးယား လျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့မှ အထူးအလိုရှိနေသော အယ်လ်ဂျီးရီးယား တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုကဲ့သို့သော လုပ်ရပ်များကို နာဇီဂျာမနီတို့နှင့် တိုက်ပွဲဝင်စဉ်က သူ့အဖေလည်း လုပ်ခဲ့ကြောင်း ဖေဖေက ဂျင်းပီယေးအား ရှင်းပြသည်။ ယခုလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် တိုက်ပွဲဝင်နေကြောင်း၊ ဤတစ်ခါ၌ ရန်သူသည် နာဇီဂျာမန်များမဟုတ်တော့။ သို့သော် ပြင်သစ်လူမျိုးများလည်း မဟုတ်ပါ။ အရင်းရှင်စီးပွားရေးစနစ်သာ ဖြစ်ကြောင်း ဖေဖေကရှင်းပြသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ပိုင်ရှင်များ၊ အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများ၊ အာဏာရလူတန်းစားများဖြစ်ပြီး ထိုလူတန်းစားသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ဘယ်လောက်ပင်ရက်စက်ရ ရက်စက်ရ သူတို့၏အာဏာပလ္လင်ကို ခုခံကာကွယ်ကြမည်သာဖြစ်ကြောင်း ထိုလူတန်းစားတို့သည် ဘယ်လောက် ဩဇာအာဏာကြီးမားသည် ဆိုသနည်းမူ သူတို့သည် ကမ္ဘာကြီးထက်ဝက်ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေကြကြောင်း ရှင်းပြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆင်းရဲသားများ၊ အာဏာမဲ့များ၊ အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူများအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကားရှိသေးသည်။ အကြောင်းမှာ မော်စကိုတွင် ပြည်သူ့အစိုးရက အုပ်စိုးနေ၏။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရှိ အဖိနှိပ်ခံလုပ်သားထုသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံကို အကူအညီတောင်းကြ၏။ ဦးဆောင်မှုတောင်းကြ၏။ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲဝင်ရာတွင် နမူနာယူကြရ၏။

ဂျင်းပီယေး ကြီးပြင်းလာသောအခါ ငယ်ငယ်က မြင်ခဲ့ထင်ခဲ့သော အမြင်တို့သည် မှေးမှိန်၍သွားလေသည်။ ထို့ပြင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံသည် အလုပ်သမားတို့၏ လောကနိဗ္ဗာန်မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့သိခဲ့ရလေ၏။

သို့သော် ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲမှ အခြေခံ ခံယူချက်ကား ပြောင်းလဲမသွားခဲ့။ အဖိနှိပ်ခံ အလုပ်သမားထုအတွက် တစ်ခုခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်မှာ ကွန်မြူနစ်

အုပ်စုများမှဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည် မော်စကို၏ ညွှန်ကြားမှုအောက်မှာ ရှိသည် ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနည်းဖြင့်သာ သူ့အဖေကို မတရားစီရင်ခဲ့သည့် တရားသူကြီး များ ရဲများ၊ သတင်းစာများကို ချေမှုန်းပစ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်၏။

အဖေကြီးသည် သူ၏ အောင်လံကို သားဖြစ်သူလက်ထဲသို့ အောင်မြင်စွာ ခွဲပြောင်းပေးနိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ပေးနိုင်ခဲ့သည်များကို သိ၍သွားသည်လော၊ မပြော ဆတ်။ ဖေဖေ၏ကျန်းမာရေးသည် မကောင်းတော့။ သူ၏ ရဲရဲတောက်နီရဲသော မှတ်နားအနေအထားကို ပြန်မရတော့။ ဖေဖေသည် ဆန္ဒပြပွဲများကို မသွားတော့။ နေ့စဉ်ငွေရှာဖွေရေး ကပွဲများကိုလည်း မသွားတော့။

ထို့ပြင် သတင်းစာများသို့ စာများ၊ မကျေနပ်ချက်များ မရေးတော့။ ဖေဖေ သည် အဆင့်နိမ့်သော စာရေးစာချီအလုပ်များကို လုပ်သည်။ ဖေဖေသည် ပါတီဝင် တစ်ဦးတော့ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားသမဂ္ဂဝင် တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထော်မတီ၏ ဥက္ကဋ္ဌရှာထူးကိုကား မလုပ်တော့။ အစီအစဉ်များရေးဆွဲသူ၊ မှတ်တမ်း များ ရေးမှတ်သူ မလုပ်တော့။

ဖေဖေသည် ရှေးယခင်က သူ့ရဲ့ဘော်ဟောင်းများနှင့် စစ်တုရင်ကစားခြင်း၊ အရက်အတူသောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီး နိုင်ငံရေးများ ဆက်လက်ဆွေးနွေးနေပါ သည်။ သို့သော် သူတို့၏ဆွေးနွေးပွဲများမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ ပြင်းထန်တက်ကြွခြင်း မရှိတော့။ နောက်တစ်နှစ်ကြာသောအခါတွင် ဂျင်းပီယေး၏ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန် သွားရှာလေတော့၏။

သည်တော့မှ ဂျင်းပီယေးသည် သူ့ဖခင်တစ်ယောက် ထောင်ထဲမှာရှိစဉ်က အဆုတ်နှားရာဂါ စွဲကပ်ခဲ့ရပြီးနောက် အပြင်ရောက်သော်လည်း ပြန်လည်မကောင်း တော့ကြောင်းသိရ၏။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူတို့သည် ဖခင်ကြီး၏ လွတ်လပ်ရေးကို ဇွန်ဆီးယူငင်ခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီး၏ တက်ကြွသောစိတ်ဓာတ်ကို ရိုက်ချိုးခဲ့လေသည်။ ကျန်းမာရေးကို ချို့တဲ့စေခဲ့သည်။

အဆိုးဆုံးကား သူတို့သည် ဖခင်ကြီးကို သစ္စာဖောက်ဟု ကင်ပွန်းတပ် စွပ် စွဲခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ သူသည် လုပ်သားပြည်သူများအတွက် အသက်စွန့်၍ တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့သော သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် သစ္စာဖောက်ဟု စွပ်စွဲခံရကာ သေဆုံးခဲ့ရရှာ၏။

သူတို့ ဖေဖေကို လုပ်ခဲ့ ကာတွေအတွက် နောင်တရသွားမှာပါ ဖေဖေ၊ သူတို့ သာ အခု ကျွန်တော်တစ်ယောက် သူတို့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုကလဲစားချေနေတယ်ဆို တာ သိသွားရင် သူတို့နောင်တရသွားကြမှာပါ'

ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏မြည်းမကို အာဖဂန်တောင်စောင်းတစ်နေရာမှာမောင်းရင်း စိတ်ထဲကကြိမ်းဝါးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ တိတိကျကျ သတင်းပေးမှုများကြောင့် ကွန်မြူနစ်များသည် မာဆတ်၏ လက်နက်ရိက္ခာ ဝယ်ကြောင်းကို ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ မနှစ်ဆောင်းတွင်းက မာဆတ်သည် လက်နက်များ စုဆောင်းထားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် ဒီနှစ်နေ့တွင် မာဆတ်သည် လေယာဉ်ကွင်းဝင်တိုက်ခြင်း၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစခန်းကို ဝင်တိုက်ခြင်း စသည်တို့ကိုမလုပ်နိုင်တော့ဘဲ စစ်တပ်၏တိုက်ခြင်းကို သူ့နယ်မြေမှပင် ပြန်၍ခံတိုက်နေရပြီဖြစ်၏။

ဒီအဖြစ်တွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့တာပါ ဖေဖေရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ထောက်လှမ်းမှုကြောင့် ဒီအရိုင်းအစိုင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကွန်မြူနစ်တွေက အနိုင်တိုက်နိုင်တော့မှာပါ*

ဂျင်းပီယေးသည် သူ့ဖခင်အား တိုင်တည်၍ စိတ်ထဲမှပြောလိုက်၏။

တကယ့်တကယ်တွင်ကား မာဆတ်၏ လက်နက်ရိက္ခာလမ်းကြောင်းကို တိုက်ခိုက်ဖြတ်တောက်ရုံမျှနှင့် တော်လှန်ရေးဒီရေကို တားဆီးနိုင်သည်မဟုတ်ပါ။ မာဆတ်သည် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ် အပြုခံနေရပြီဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် မာဆတ်သည် ဦးနှောက်ရှိသူ၊ ခွန်အားရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူကား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်အဖြစ်မှသည် တရားဝင်သမ္မတဖြစ်လာမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်ပေသည်။ မာဆတ်လို လူမျိုးကို အားနည်းအောင်လုပ်ရုံမျှနှင့် တားဆီးနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ မာဆတ်ကို တားဖို့ကိစ္စမှာ သူ့ကို အရှင်ရရ အသေရရ ဖမ်းဆီးရမိမှပဲဖြစ်ပေမည်။

မာဆတ်ကို ဖမ်းဆီးရမိဖို့ အရေးကား လေကိုဖမ်းရသလို ခက်လှ၏။ မာဆတ်သည် တောကျွမ်းသော သမင်တစ်ကောင်လို လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်ညင်သာလှပါသည်။ တစ်နေရာတွင် ဖြန့်ခနဲပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း မြေလျှိုသွားသလို ပျောက်သွားတတ်သူဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဂျင်းပီယေးကား စိတ်ရှည်သူဖြစ်ပါသည်။ ရုရှားများကလည်းစိတ်ရှည်ပါ၏။ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ တစ်ကွေ့မဟုတ်တစ်ကွေ့တွင်တော့ ဂျင်းပီယေးသည် မာဆတ်တစ်ယောက်နောက် ၂၄ နာရီအတွင်း ဘယ်နေရာမှာ တိတိကျကျရှိနေမည်ကို ဂျင်းပီယေးသိလာမည်ဖြစ်ပါသည်။ မာဆတ် ဒဏ်ရာရသည့်အခါ မိုးသော်လည်းကောင်းဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် အသုဘအခမ်းအနားတစ်ခုတက်မည်ဟု သေချာသောအခါသော်လည်းကောင်းဖြစ်မည်။ ထိုအခါကျသောအခါ ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ အသံလွှင့်စက်မှတစ်ဆင့် အထူးလျှို့ဝှက်စကားဖြင့် အသံလွှင့်သတင်းပို့လိုက်

ည်။ ထိုအခါ သိမ်းငှက်သည် လျှင်လျှာသည်။ သမင်ကို ထိုးဆင်းသုတ်သွားမည် ဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် သူ အမှန်တကယ်လုပ်နေသည်များကို ဂျိန်းအား ပြောကြားချင်လှ၏။ ထိုသို့ပြောကြားခြင်းဖြင့် သူလုပ်ကိုင်နေခြင်းတို့သည် တရား သည်ဟု ဂျိန်းကိုယ်တိုင်ယူဆလာနိုင်ပေသည်။ သူက ရှင်းပြနိုင်သည်။ သူတို့၏ ဆေးဝါးကုသပေးမှုဆိုသည်မှာ ဘာမှ အကျိုးမထူးနိုင်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲငတ်မွတ်မှုကို တာရှည်အောင်လုပ်ပေးသည်နှင့်သာတူကြောင်း၊ ဤအောက်တန်းနောက်တန်းကျလှ သော လူမျိုးစုကို ကျောက်ခေတ်မှာ ကြာရှည်အောင်ထားသည်နှင့်တူကြောင်း၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံက ဒီလူမျိုး ဒီတိုင်းပြည်ကို နှစ်ဆယ်ရာစု ခေတ်သစ်နတ်ပြည်သို့ စီတုပ်တင်ရမည့်အရေးတွင် နှောင့်နှေးရုံသာရှိကြောင်း ရှင်းပြနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဂျိန်းသည် သူ့ရှင်းပြသမျှကို နားလည်ကောင်းနားလည်မည်။ လက်ခံကောင်း လက်ခံမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူမအပေါ်၌ လိမ်ညာလှည့်ဖြားခဲ့သည်ဆိုခြင်းကိုမူ ဂျိန်းက လုံးဝခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ဂျင်းပီယေးသိ၏။ တကယ်တမ်းအဖြစ်မှန် တိုသိသွားပါက ဂျိန်းသည် ဒေါသမီးပေါက်ကွဲသွားမည်ဖြစ်သည်။

ဂျိန်း၏ မာနကို ဂျင်းပီယေးသိသည်။ ဂျိန်းသည် သူ့ကိုချက်ချင်းထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည် သူ့အား တစ်ခါက အိလစ်သေလာကို စွန့်ပစ်ခဲ့ သည့်နည်းတူ စွန့်ပစ်လိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည် သူမ ဘဝတွင် ယောက်ျားနှစ်ဦး က နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် နည်းလမ်းတစ်ခုတည်းနှင့် သူမအပေါ် လိမ်လည်လှည့်ဖျားရ ခါမလားဟု နှစ်ဆဒေါပြမည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဂျိန်းကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းအား ဆက်လက်လိမ်လည် ဖုံးဖိနေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုတော့ လွဲမှားနေပြီဆိုခြင်းကိုမူ သိမည်ပင်ဖြစ်၏။ ဂျိန်းက တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုကြည့်သည့်အကြည့်များကို တွေ့ရခြင်းဖြင့် ဂျင်းပီယေး စာလည်း သိပါသည်။ သို့သော် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သူတို့နှစ်ဦး ဆက်ဆံရေး၊ ထိ တွေ့ရေးကိုစွဲလောက်တွင်သာ လွဲမှားနေသည်ဟု ယူဆယုံကြည်ထားပုံရ၏။ သူ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးသည် အလိမ်အညာများသာဖြစ်ကြောင်းကိုကား ဂျိန်းမသိသေးပါ။

လုံးဝ လုံခြုံရေးဆိုသည်ကား မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော် ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဂျိန်းသော်လည်းကောင်း၊ တခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော်လည်း ကောင်း သိရှိစသွားနိုင်စိမ့်သောငှာ နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် သတိကြီးစွာ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အသံလွှင့်သောအခါ ရိုးရိုးစကားနှင့်မပြော၊ လျှို့ဝှက်ကုတ်ဖြင့်ပြော

သည်။ အကြောင်းမှာ သူပုန်များ ကြားဖြတ်ခိုးယူနားထောင်မည်ကို စိုးရိမ်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

မှန်ပါသည်။ သူပုန်ပြောက်ကျားတို့တွင် အသံဖမ်းစက် ရေဒီယိုမရှိကြပါ။ သို့သော် အာဖဂန်စစ်တပ်မှာရှိသည်။ အာဖဂန်စစ်တပ်က သူ့သတင်းပို့ချက်များကို နားထောင်နိုင်သည်။ အာဖဂန်စစ်တပ်ထဲတွင် မာဆတ်၏လူများ ရှိနိုင်၍ စစ်တပ်မှ တစ်ဆင့် မာဆတ်သိသွားနိုင်ပေသည်။

ဂျင်းပီယေး၏ အသံလွှင့်စက်ကလေးမှာ သေးငယ်လွန်းလှ၍ သူ၏ ဆေးအိတ်အောက်ပိုင်း အံ့ဝှက်ထဲတွင် ဝှက်ထား၍ရသည်။ သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်၊ အင်္ကျီအိတ်၊ ဘယ်အိတ်ထဲ ထည့်ထားထား လုံလုံခြုံခြုံရှိသည်။

၎င်းအသံလွှင့်စက်ကလေး၏ တစ်ခုတည်းသော အားနည်းချက်မှာ ဘက်ထရီဓာတ်သည် အပြန်အလှန်စကားတိုတိုကလေးပဲပြော၍ ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ပြောက်ကျားသူပုန်များ၏ လက်နက်ဝယ် ကွန်ဒိုင်းခရီးစဉ် အတိအကျတို့ကို လျှို့ဝှက်ကုတ်ဖြင့် ပြောကြားရမည်ဆိုပါက အရှည်ကြီး အကြာကြီးပြောဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ပြောဆိုနိုင်ရန်အတွက် သည့်ထက်ကြီးမားသော အသံလွှင့်စက်နှင့် ဘက်ထရီဓာတ်အားများလိုမည်ဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးနှင့် မွန်စီရာ လက်ဘလွန်တို့သည် ထိုအချက်ကို သဘောမတူကြ။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်ချိန်တွင် ဂျင်းပီယေးက သူ၏အဆက်အသွယ်နှင့် တွေ့ဆုံပြီး သတင်းပေးနိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဂျင်းပီယေးသည် တောင်ကုန်းထိပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာပေရာ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် တောင်ကုန်းတစ်ခု၊ တောင်ကြားတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီးလျှင် သူ၏ ခရီးပန်းတိုင်ဖြစ်သော ကိုဘက်စခန်းသို့ရောက်မည်ဖြစ်၏။ ထိုစခန်းမရောက်မီ တောင်ကြားသုံးခုဆုံရာ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ကျောက်တုံးအိမ်တစ်လုံးရှိ၏။ ဤအရပ်ဒေသ၌ ထိုသို့သော ရှေးဟောင်းကျောက်တုံးအိမ်ကလေးများကို နေရာအနှံ့အပြား တွေ့ရတတ်ပေသည်။ ဟိုရှေးယခင် ခရီးသွားလူမျိုးနိမိတ်များနှင့် ကုန်သည်များတို့က ညအခါ နားနေရန်တည်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ဂျင်းပီယေးယူဆ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် မြည်းမ မဂ္ဂီကို တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း မောင်းချခဲ့လေ၏။ အနာတိုလီသည် ထိုကျောက်တုံးအိမ်ကလေး၌ ရောက်နှင့်ပြီးဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီ၏ အမည်ရင်းကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ ရာထူးအဆင့်ကို လည်းကောင်း၊ တိတိကျကျမသိပါ။ သို့သော် ကေဂျီဘီအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး

ကြောင်းကား သေချာ၏။

ထို့ပြင် သူတို့နှစ်ဦး စကားစပ်မိရာမှ ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်ချုပ်များအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြရာစကားထဲမှ ခန့်မှန်းယူဆရသော် အနာတိုလီသည် ကာနယ်ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်ဟု ဂျင်းပီယေးယူဆထား၏။ မည်သည့်ရာထူးဖြစ်စေ အနာတိုလီသည် အဖွဲ့မှထိုင်သော အရာရှိမ ၇၀၀၊ ကွင်းဆင်းတိုက်ပွဲဝင်သော အရာရှိဖြစ်သည်ကား သေချာသည်။

အနီးဆုံး ရုရှားစခန်းရှိရာ ဘက်ဂရမ်နှင့် ယခုအရပ်သည် ကျောက်တောင်ခရီး နှိုင်းငါးဆယ်ရှိ၏။ ထိုခရီးကို အနာတိုလီသည် တစ်နေ့နှင့်တစ်ညအတွင်း တစ်သောက်တည်း လမ်းလျှောက်၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အနာတိုလီသည် အရှေ့တိုင်း မြို့နယ် ရုရှားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ၏ အသားအရေမှာ ခပ်ဝါဝါဖြစ်ပြီး မေးရိုးကား အားနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ အာဖဂန်အဝတ်အစားများ ဝတ်စားထားလျှင် ဥဇဘက်လူမျိုးနှင့် အာဖဂန်လူမျိုးဟု ယုံကြည်ထင်မှတ်လောက်သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အနာတိုလီက ဒါရီဘာသာစကားပြောကြားရာတွင် တံဆိပ်ဆေးကွေး မှုကို ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ခဲ့၏။ မသိသာဘဲရှိနေ၏။ အကြောင်းမှာ ဥဇဘက်လူမျိုးတို့ သည် ဥဇဘက်ဘာသာစကား သီးခြားပြောကြားကြသူများဖြစ်၏။ ဒါရီစကားကို ခပ်ဆိပ်ဆိပ်ပြောသည့်အတွက် ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာမရှိ။

အနာတိုလီသည် ရဲရင့်သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တမ်းတွင်မူ သူသည် ဥဇဘက် ဘာသာစကားကို ပြောကြားတတ်ခြင်းမရှိ။ အနာတိုလီကို ဖမ်းဆီးရမိသွားပြီး အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်ရယူသွားနိုင်သော အန္တရာယ်ကား ရှိသည်အမှန်ပင်။ အနာတိုလီကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ပုန်များသည် ဖမ်းမိသွားသော ရုရှားအရာရှိတို့ကို "ဘုရားကရီး" ကစား၍ သတ်ပစ်တတ်ကြောင်း သိထားပြီးဖြစ်ပါ၏။

ဂျင်းပီယေးဘက်ကမူ ယခုကဲ့သို့ အနာတိုလီနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံရခြင်းသည် အန္တရာယ် သိပ်မများလှပေ။ သူသည် ဤတောင်ကြားဒေသတစ်ခုလုံးအနှံ့ အရပ်ရပ် ထိုသွား၍ ဆေးခန်းများနှင့် ဆေးများလှည့်လည်ကုသနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ရာ သူ ခရီးသွားနေသည်ကို တွေ့သူများအတွက် ဘာမှ အဆန်းအကြယ်ဖြစ်ဖွယ်မရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခရီးသွားဆရာဝန် ဂျင်းပီယေးသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်က ခရီးသွားတိုင်း အာဖဂန် ဥဇဘက်လူမျိုးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံနေတတ်ကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တွေ့ရှိသိသွားပါက သံသယဝင်လာနိုင်သည်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အကယ်၍ ပြင်သစ်စကားတတ်သော အာဖဂန်တစ်ယောက်ယောက်ကသာ ဂျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့ပြောကြားသည်များကို ကြားသွားမည်ဆိုပါက သေချာ

ပေါက် အသတ်ခံရမည့်ကိန်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဂျင်းပီယေး စီးလာသောဖိနပ်သည် အသံမြည်ခြင်းမရှိ။ မြည်းမ မရှိ၏။ ခြည်လည်း သဲမြေပေါ်တွင် စူးနစ်၍ အသံမမြည်ဘဲရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တဲအိမ်အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ အထဲတွင် အနာလိုတီမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်များရှိနေခဲ့သော် ဟူသည့် အတွေးဖြင့် ဂျင်းပီယေးသည် သီချင်းတစ်ပုဒ် လေချွန်လိုက်လေ၏။

သူသည် အမြဲတမ်း ကိုယ်မှာသေနတ်ရှိတတ်ပြီး သတိအမြဲရှိနေသော အာဖဂန်တစ်ဦးဦးကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရန် မလိုလားပေ။ ဤညို့ဖြင့် လေလေးချွန်ကာ ကျောက်တုံးအိမ်နားသို့ ဂျင်းပီယေးရောက်လာ၏။ အထဲသို့ ခေါင်းပြု၍ ဂျင်းပီယေးကြည့်သည်။ အထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။

ဂျင်းပီယေးသည် အေးမြသော ကျောက်တုံးနံရံကိုခို၍ ထိုင်ချရင်း စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်လေသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူသည် မျက်စိနှစ်လုံးကိုမှိတ်လိုက်၏။ သူသည် ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်သော်လည်း သတိကြီးစွာထားနေရသည့် အနေအထားမှာရှိ၍ အိပ်မရ။ သူလုပ်နေရသောအလုပ်တွင် ဤသို့စောင့်ဆိုင်းနေရသော အလုပ်သည် အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရချိန်များတွင် ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းခြင်းနှင့် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ခြင်းဟူသော ခံစားမှုနှစ်မျိုးသည် အမြဲယှဉ်တွဲပေါ်ပေါက်လာပြီး သူ့ကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဤအရပ်သို့ရောက်လာကတည်းက စောင့်ဆိုင်းရခြင်းနှင့် ကြန့်ကြာခြင်းတို့ကို လက်ခံပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ဤအရပ်ကား လက်မှာနာရီပတ်ကြသော အရပ်မဟုတ်။ သို့တိုင် အာဖဂန်လူမျိုးတို့၏ ဘာမှမတွေးမတောဘဲ စိတ်ရှည်ပုံမျိုးအထိကား ဘယ်တော့မှမရရှိခဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကား အနာတိုလီတစ်ယောက် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်မည်၊ အဖမ်းခံရသွားနိုင်သည်ဟု အမျိုးမျိုးအပျက်သဘောမျိုး တွေးနေမိ၏။

အနာတိုလီတစ်ယောက်များ ရုရှားတို့ထောင်ထားသည့် မိုင်းပုံးတစ်လုံးလုံးကို နှင်းမိလေမလားဟု စိုးရိမ်သည်။ ထိုမိုင်းပုံးများသည် လူကို ထိမှန်စေသည်ထက် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တို့ကို ထိမှန်စေတတ်သည်က များပါသည်။ ထိုသို့ ကျွဲနွားများကို ထိမှန်ခြင်းကလည်း ထိရောက်မှုမလျော့ပေ။ နွားတစ်ကောင်ဆုံးရှုံးခံရသော အာဖဂန်မိသားစုသည် အိမ်တစ်လုံး ပုံးမှန်ခံရသည့် ဆုံးရှုံးမှုနှင့် အတူတူလောက်ပဲဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်းပီယေးသည် နွားများ၊ ဆိတ်များ သစ်သားခြေထောက်တုတ်တုတ်များသည် ကိုမြင်ရလျှင် မရယ်မောတတ်တော့ပါ။

မျက်စိမှိတ်ထားသည့်အကြားမှပင် တစ်စုံတစ်ယောက် အနားရောက်နေသည်ဟု

ရှင်းပီယေးခံစားရ၏။ ဂျင်းပီယေး မျက်စိဖွင့်လိုက်သောအခါ အနာတိုလီ၏မျက်နှာ
ကို သူ့မျက်နှာနားမှာ ကပ်ပြီးမြင်ရ၏။

အနာတိုလီက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်

‘ကျုပ် ခင်ဗျားဆီက ပစ္စည်းခိုးရင်တောင် ရနေပြီ’

ဂျင်းပီယေးက ‘ကျုပ် အိပ်ပျော်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး’

အနာတိုလီသည် မြေကြီးပေါ်သို့ တင်ပျဉ်ချိတ်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။ သူသည်
ထုတ်ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိပြီး ချည်ရှုပ်အင်္ကျီဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားပြီး ဘောင်း
ဆွတ်ဆောင်းထား၏။ ပဝါတစ်ထည်ကို မျက်နှာတွင်အုပ်လျက် ချည်ထားပြီး ‘ပက်
ဗူ’အမည်ရှိ ခြုံထည်ကြီးတစ်ထည် ပခုံးပေါ်မှာ ပတ်ထား၏။

အနာတိုလီသည် မျက်နှာကိုဖုံးထားသော ပဝါကို အောက်သို့လျှောချလိုက်ပြီး
ဆေးရွက်ကြီးများစွဲနေသော သွားများနှင့်ရယ်ပြလိုက်၏။ အနာတိုလီက

‘ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့လား မိတ်ဆွေကြီး’

ဂျင်းပီယေးက ‘နေကောင်းပါတယ်’

‘ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးကော’

အနာတိုလီက ဂျိန်းအကြောင်းကို မေးတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား
ပြောသည်ဟု ဂျင်းပီယေးခံစားရ၏။ စစချင်း ရုရှားတို့သည် ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်းကို
အာဇာနည်ခေါ်မည်ဆိုခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကန့်ကွက်ကြ၏။ သူတို့က ဂျိန်းသည်
ရှင်းပီယေး၏အလုပ်ကို အိန္ဒိယနှင့်အယုတ်ပေးနိုင်သည်ဟု ကြောင်းပြ၏။

ဂျင်းပီယေးက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူသည်သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦးကိုတော့ ခေါ်သွား
မည်ဖြစ်သည်။ ထိုမူမှာ ဆရာဝန်များကို စေလွှတ်ပေးသော တပ်ဦးအဖွဲ့၏ သဘော
ထားဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်းပီယေးကား ခေါ်သွားသော မည်သည့်မိန်းမ၊ ဆရာမနှင့်ဖြစ်
မဆို အတူအိပ်ဖြစ်မည့် သဘောရှိ၏။ သည်တော့ ဘာထူးသေးသနည်းဟု ဂျင်းပီယေး
ထင်ပြန်လည်ငြင်းခုံခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ရုရှားတို့က သဘောတူခဲ့ကြ၏။

ဂျင်းပီယေးက ‘ဂျိန်းနေကောင်းပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တခြောက်ပတ်ကပဲ
ကလေးမွေးတယ်လေ၊ မိန်းကလေးပါ’

‘ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ’

အနာတိုလီသည် တကယ်လည်း ဝမ်းသာပုံရ၏။ ပြီးမှ

‘ဒါပေမယ့် ကလေးမီးဖွားရက်က စောမနေဘူးလား’

ဂျင်းပီယေးက ‘ဟုတ်တယ်၊ နည်းနည်းစောမွေးတယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့
အဖွဲ့တဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲမရှိပေလို့ တကယ်တော့ ကလေးကို ရွာထဲကလက်သည်နဲ့

မွေးတာဗျာ

အနာတိုလီက မျက်ခုံးချိုလိုက်ပြီး

ခင်ဗျား မွေးပေးတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့

မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်မှ ရွာမှာမရှိတာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တယ်လေ

အနာတိုလီက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရ၏။

ဘုရားရေ၊ အဲဒီလို အရေးကြီးတဲ့ရက်မျိုးမှာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ခေါ်ထားဖို့ မကောင်းပါဘူးပေါ့ဗျာ

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် အနာတိုလီက ယခုလို သူ့အကြောင်း သူ့ကိစ္စကို စိတ်ဝင်တစားရှိ၍ ဝမ်းသာကျေနပ်နေမိ၏။ သို့သော် ဝမ်းသာမှုကို မျက်နှာ၌မပေါ်အောင် ထိန်းချုပ်လိုက်၏။

ချိန်းထားမှတော့ ပျက်လို့တယ်ရမလဲဗျာ၊ ဘာပဲပြောပြော အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျား သတင်းရလို့ သူပုန်လက်နက်ဝယ် ကွန်ပျူင်အဖွဲ့တို့ အောင်အောင်မြင်မြင် တိုက်နိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား

အနာတိုလီက ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့သတင်းဟာ တကယ်မှန်ကန်ကောင်းမွန်လှပါတယ်၊ ထပ်ပြီးချီးကျူးဂုဏ်ပြုပါတယ်ဗျာ

ဂျင်းပီယေးရင်ထဲမှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ဘာမှမဖြစ်လေဟန်ဖြင့် သူက

ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆက်သွယ်ရေးအစီအစဉ်က အလုပ်ဖြစ်နေပုံရတယ်နော်

အနာတိုလီက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သူပုန်တွေက သူတို့အတိုက်ခံရမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုသဘောထား တုံ့ပြန်မှုရှိကြသလဲ

စိတ်ဓာတ် သိပ်ကျနေတာပေါ့ဗျာ

ဂျင်းပီယေးက ယခုကဲ့သို့ လူကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံ သတင်းပေးနိုင်ခြင်းသည် အဖြစ်အပျက်၏ နောက်ခံအခြေအနေကိုပါ ပြောပြနိုင်သော အကျိုးထူးပိုရရှိသည်ဟု ယူဆမိ၏။ ရေဒီယိုထဲမှ လျှို့ဝှက်ကုတ်ဖြင့် သတင်းပေးပို့ကာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဤသို့ပြည့်စုံမည် မဟုတ်။ ဂျင်းပီယေးက ဆက်၍

ခုဆိုရင် သူပုန်တွေမှာ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်က မရှိသလောက်ဖြစ်နေပြီ

ဒါဆိုရင် နောက်ထပ်လက်နက်ဝယ်ကွန်ပျူင် ဘယ်တော့သွားမလဲ

မနေ့ကပဲ ထွက်သွားပြီ

‘သော် သူတို့အခြေအနေက ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေမှကိုး၊ ကောင်းတယ်၊
ကောင်းတယ်’

အနာတိုလီသည် အိတ်ထဲမှ မြေပုံကိုထုတ်၍ မြေကြီးပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းလိုက်၏။
မြေပုံမှာ အဓိကအားဖြင့် ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားနှင့် ပါကစွတန်နယ်စပ်အကြား
အစိတ်ထားသည့် မြေပုံဖြစ်လေသည်။

ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏စိတ်အာရုံတို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်အာရုံပြု၍ မိုဟာမက်နှင့်
မြေကြားတိုင်ပင်ခဲ့ကြသော စကားများကို ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးနောက်
ပါကစွတန်နယ်အပြန် လက်နက်ဝယ်ကွန်ဗိုင်းအဖွဲ့ ပြန်မည့်လမ်းကြောင်းကို မြေပုံပေါ်
တွင် ထောက်ပြ၏။

တကယ်တမ်း၌ ကွန်ဗိုင်းအဖွဲ့ ဘယ်တော့ပြန်လာမည်ကို ဂျင်းပီယေးအတိအကျ
သိသည်မဟုတ်။ မိုဟာမက်ကိုယ်တိုင်လည်း သိသည်မဟုတ်။ အကြောင်းမှာ
အထက်နက်ဝယ်အဖွဲ့သည် ပါကစွတန် ပက်ရှဝါမြို့၌ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေ၍
ထိုအုပ်သောပစ္စည်းလက်နက်များ ဝယ်နေရမလဲဆိုသည်ကို မသိနိုင်သောကြောင့်ပင်
ဖြစ်ပါ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အနာတိုလီတွင်လည်း ပက်ရှဝါမြို့၌ အဆက်အသွယ်သူလျှို့
အထွတ်အမြတ်ရှိသည်။ ထိုသူလျှို့အလန်တို့က ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားမှ လက်နက်
အထိအဖွဲ့သည် ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်၊ ဘယ်အချိန် ပြန်သွားကြကြောင်း အနာတိုလီ
ထံ အကြောင်းကြားမည်ဖြစ်၏။ ထိုသတင်းကို အခြေခံ၍ အနာတိုလီက တိုက်ခိုက်
စုမည်အချိန်၊ နေရာတို့ကို တွက်ချက်ရန်ပဲဖြစ်သည်။

အနာတိုလီသည် ဂျင်းပီယေးပြောကြားသမျှကို စာနှင့်ရေးမှတ်ခြင်းမပြု၊ စိတ်ထဲ
မှာပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲဖြစ်အောင် မှတ်သားနေလိုက်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း စကားပြောဆိုပြီး
သောအခါ ထိုပြောခဲ့သမျှတို့၏ အရေးကြီးသော အချက်များကို နောက်တစ်ကြိမ်
သူတို့ချင်း ပြောဆိုကြ၏။ ပြီးမှ မှန်မမှန်သိနိုင်ရန် အနာတိုလီက တစ်ခေါက်ရွတ်
ပြပြီး ဂျင်းပီယေးကို စိစစ်ကြည့်စေ၏။

အနာတိုလီသည် မြေပုံကိုခေါက်သိမ်းလိုက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ပြန်ထည့်လိုက်၏။
နောက် အေးဆေးသောလေသံဖြင့်

‘မင်း မာဆတ်အကြောင်း ဘာကြားသလဲ’

ဂျင်းပီယေးက ‘ခင်ဗျားနဲ့ဆုံပြီးကတည်းက မာဆတ်ကို မတွေ့ရသေးဘူး၊
အုပ်မိုဟာမက်နဲ့ပဲတွေ့နေရတာ၊ မိုဟာမက်ကိုယ်တိုင်လည်း မာဆတ်ဘယ်မှာရှိတယ်
ဘယ်တော့ပေါ် လာမယ်ဆိုတာမသိဘူး’

မာဆတ်ဟာ တကယ်ဉာဏ်များတဲ့ မြေခွေးပဲ

အနာတိုလီက ခံပြင်းမှုနှင့်ပြောသည်။

ဂျင်းပီယေးက *ကျုပ်တို့ သူ့ကိုဖမ်းမိမှာပါ*

အို သူတို့ကို ကျုပ်ဖမ်းမိရမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ သူ့ကို အသေရရ အရှင်ရရ အပြင်းအထန် လိုက်ဖမ်းနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူသိတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သူက အမြဲခြေရာဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အနံ့ကတော့ ရနေပါတဲ့၊ ကျုပ်တို့ကို သူအမြဲရှောင်မနေနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ဘက်က အင်အားများတယ် အားကြီးတယ်၊ သွေးကြွနေကြပြီလေ

အနာတိုလီသည် ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့ရင်ထဲမှခံစားမှုများကို ထုတ်ဖော်လိုက်မိပြီးသားဖြစ်ကြောင်း သတိရသွား၏။ သူ့ပြုံးလိုက်၏။ မူလအလုပ်သဘော အနေအထားကို ပြန်ယူလိုက်၏။ အိတ်ထဲမှ အသင့်ယူလာသော ဓာတ်ခဲဘက်ထရီအသစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း

ဘက်ထရီအသစ်တွေ

ဂျင်းပီယေးက ဆေးအိတ်အောက်ပိုင်း အံ့ဂုက်ထဲမှ အသံလွှင့်စက်အသေးလေးကို ထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အသံလွှင့်စက်ထဲမှ ဘက်ထရီအဟောင်းများကို ထုတ်ပေးလာသည့် ဘက်ထရီအသစ်များကို ပြောင်းထည့်သည်။ 'သူတို့နှစ်ဦးသည် ဤသို့တွေ့ဆုံတိုင်း ဘက်ထရီ အသစ်နှင့်အဟောင်း လဲလှယ်နေကျဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေး၏ အသံလွှင့်စက်တွင် ဘက်ထရီအားကုန်၍ အသံမလွှင့်နိုင်သည့်ဖြစ်ရပ်ဖြစ်မည် စိုးသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

အနာတိုလီက ဂျင်းပီယေးသုံးပြီး ဘက်ထရီအဟောင်းများကို ပြန်လည်သယ်ဆောင်၍ ဘက်ဂရမ်ကို ပြန်ရသည်။ အကြောင်းမှာ ဂျင်းပီယေးက သူ့နေထိုင်ရာ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြား တစ်နေရာရာတွင် ရုရှားလုပ် ဘက်ထရီအဟောင်းများ စွန့်ပစ်ရာသည်ကိုစွဲမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားတွင် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းမရှိ။ ဓာတ်အားသုံးပစ္စည်းလည်းမရှိပေ။

ဂျင်းပီယေးက ဘက်ထရီအသစ်များ ထည့်ပြီးနောက် 'ဟူ၏အသံလွှင့်စက်ကို ဆေးအိတ်ထဲထည့်မည်ပြုခိုက် အနာတိုလီက

ခင်ဗျားဆီမှာ ခြေထောက်ပေါက်တဲ့ အနာထည့်တဲ့ဆေးများ မပါဘူးလား ကျုပ်ခြေထောက်တွေ...

အနာတိုလီသည် စကားကို တစ်ပိုင်းတန်းလန်းနှင့် ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်နားစွင့်လိုက်၏။

ဂျင်းပီယေး၏တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွား၏။ ယခုအချိန်ထိ သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံနေခြင်းကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ဖူးကြ။ တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ်တော့ သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံနေခြင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက် တွေ့သွားမည်ကို သူတို့သိကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော် ဘာလုပ်ကြမည်ကို ကြိုကြိုတင်တင် ပြင်ဆင်ဇာတ်တိုက်ပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ သူစိမ်းလူတစ်ယောက် ခေတ္တနားခိုရန် ဝင်လာပါက သူတို့ကလည်း အနားယူသည့်ပုံစံဖြင့် နေကြပြီး ဧည့်သူစိမ်းထွက်သွားမှ ပြောစရာရှိသည်များကို ပြောကြရန်ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် သူစိမ်းက ခပ်ကြာကြာ နေမည့်ပုံပေါက်ပါက သူတို့နှစ်ဦး အတူထွက်ကြရန် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ ခရီးတစ်နေရာထိ လမ်းတူနေဟန်ဖြင့် အတူထွက်ကြရန်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ အစစအရာရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင် ဇာတ်တိုက်ထားပြီးဖြစ်သည့်တိုင် ဂျင်းပီယေး၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကား ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်နေ၏။

ခဏအကြာတွင် အပြင်ဘက်မှ ခြေသံကြားရသည်။ လူတစ်ယောက် အမောတကြီး အသက်ရှူသံကြားရ၏။ နောက် စင်ပေါက်နေရောင်ကို ကျောပေး၍ ခပ်မည်းမည်းအရိပ်နှင့် လူတစ်ယောက်။ အလို...။

ဂျိန်းဝင်လာလေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် အံ့သြကြီးစွာဖြင့်

‘ဂျိန်း’

ယောက်ျားနှစ်ဦးစလုံးသည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ကြ၏။

ဂျင်းပီယေးက ‘ဂျိန်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာလို့ လိုက်လာရတာလဲ’

ဂျိန်းက အသက်ကို အမောတကောရှူရင်း

‘ရှင့်ကို ဒီနေရာမှာ လိုက်မီတာ ဘုရားမ၊ တာပဲ’

ဂျင်းပီယေး၏ မျက်စိထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှ အနာတိုလီက တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။ အာဖဂန်အမျိုးသားတစ်ဦးသည် ဤသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်တွေ့လျှင် မျက်နှာလွှဲမည်သာ ဖြစ်၏။ အနာတိုလီ၏ စနစ်တကျ အာဖဂန်အမျိုးသားတစ်ဦးပမာ လှုပ်ရှားလိုက်မှုကြောင့် ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကိုတွေ့လိုက်ရသော အံ့သြတုန်လှုပ်မှုကို ထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်၏။

သူသည် နံဘေးဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ကံအားလျော်စွာပင် အနာတိုလီသည် လွန်ခဲ့သော မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်က မြေပုံများကို သိမ်းဆည်းပြီး သွားပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အသံလွှင့်စက်...။ အသံလွှင့်စက်ကား ဆေးအိတ်အပြင်

ဘက်ပြင်ကွင်းထဲသို့ တစ်လက်မ နှစ်လက်မ စွန်းထွက်နေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ဂျိန်းကား မမြင်သေး။

ဂျင်းပီယေးက 'ထိုင်လေ၊ အသက်ကလေး ဘာလေး ရှူပါဦး'

ဂျင်းပီယေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုင်လိုက်၏။ ထိုသို့ ထိုင်လိုက်ခြင်းကို အ
ကြောင်းပြု၍ ဆေးအိတ်ကို ရွှေခွင့်ရသွားပြီး ဂျိန်းမြင်ကွင်းကွယ်ရာသို့ ထားလိုက်နိုင်
၏။ သူက ဂျိန်းကိုကြည့်၍

'ကဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆိုပါဦး'

ဂျိန်းက အသက်ရှူခွင့်ရသွားပြီးနောက်

'ကျွန်မ မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ဆေးဝါးပြဿနာပေါ့လို့'

ဂျင်းပီယေး၏ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေမှုသည် နည်းနည်းလေးလျော့သွား၏။
ဂျင်းပီယေး၏စိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းကများ သူ့အပေါ်၌ မယုံသင်္ကာဖြစ်နေသောကြောင့်
လိုက်လာလေသလားဟု စိုးရိမ်နေခဲ့မိ၏။ သူက

'ရေသောက်လိုက်ပါဦး'

ပြောပြောဆိုဆို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆေးအိတ်ကိုလှမ်းယူ၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်
ဖြင့် အသံလွှင့်စက်ကို အထဲသို့ သွင်းလိုက်၏။ အသံလွှင့်စက်ကို မမြင်ရတော့မှ
ကျန်သည့်ပစ္စည်းများကိုဖယ်၍ ဓာတ်ဘူးကိုယူပြီး ဂျိန်းအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဂျင်းပီယေး၏ ရင်ခွန်သံမှာ သာမန်အခြေအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်
သည်။ စိတ်အနေအထားသည်လည်း မူမှန်သို့ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ သက်သေအ
ထောက်အထားမှန်သမျှသည် မြင်ကွင်းမှာမရှိတော့။ ဂျိန်းတစ်ယောက် ဘာမှ သံ
သယဝင်စရာမရှိတော့။

ဂျိန်းသည် အနာတိုလီက ပြင်သစ်စကားဖြင့် သူ့ကိုပြောနေသည်ကို ကြားသွား
ကောင်း ကြားနိုင်ခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည်လည်း ထူးထူးခြားခြားမရှိလှ။
အာဖဂန်လူမျိုးတို့၏ ဒုတိယစကားမှာ များသောအားဖြင့် ပြင်သစ်ဘာသာစကားဖြစ်
နေတတ်၏။ ဥဒောက်လူမျိုးဆိုပါက ဒါရီဘာသာစကားထက်ပင် ပြင်သစ်စကား
ပြောတတ်သူက ပိုများ၏။

ဂျိန်း ဝင်မလာမီကလေးတွင် အနာတိုလီက ဘာများပြောလိုက်ပါလိမ့်။ ဂျင်းပီ
ယေးမှတ်မိသွား၏။ အနာတိုလီသည် ခြေထောက်ပေါက်၍ အနာထည့်သောဆေး
တောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ နိပ်လှ၏။ အာဖဂန်လူမျိုးတို့သည် ဆရာဝန်နှင့်တွေ့တိုင်
ပကတိကျန်းမာနေသည့်တိုင် ဆေးတစ်မျိုးမျိုးတောင်းတတ်စမြဲဖြစ်သည်။

ဂျိန်းသည် ဓာတ်ဘူးထဲကရေကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး

ရှင်ထွက်သွားလို့ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲရှိဦးမယ်၊ ပေါင်မှာဒဏ်ရာရထားတဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိတဲ့ လူနာတစ်ယောက် ခေါ်လာကြတယ်။

ဂျိန်းသည် ရေတစ်ခဲသောက်လိုက်ပြန်၏။ ဂျိန်းသည် အနာတိုလီကို လုံးဝ ထုခိုက်။ သည်တော့မှ ဂျင်းပီယေး သတိထားမိ၏။ ဂျိန်းသည် ဆေးဝါးပြဿနာ၏ အရေးကြီးမှုကို အာရုံပြုထားလွန်းသဖြင့် အခန်းထဲရှိ အခြားလူတစ်ဦးကို ထုံးစံ သတိမူမိပုံမရ။

ဂျိန်းက 'ဒီကောင်လေးဟာ ရောခါ အနီးမှာဖြစ်တဲ့ တိုက်ပွဲမှာဒဏ်ရာ ရလာတာတဲ့၊ သူ့အဖေက သားကိုထမ်းပြီး ကျွန်မတို့ခန်းရောက်အောင် သယ်လာတာ၊ နှစ်ရက် တောင်ကြာတယ်၊ ကျွန်မဆီကိုရောက်လာတော့ အနာက ဝှစ်စပြုနေပြီ၊ ကျွန်မ သူ့တင်ပါးထဲကို ကရစ်စတလိန်း ပင်နီဆီလင် ဗီလီဂရမ်ခြောက်ရာ ထိုးပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာကို ဆေးပေးတယ်'

ဂျင်းပီယေးက 'မှန်တာပေါ့'

ဂျိန်းက

'မိနစ်အတော်ကြာတော့ ကောင်လေးဟာ အေးစက်ပြီးဈေးတွေပြန်လာတယ်၊ ကျွန်မ သွေးခုန်နှုန်းစမ်းကြည့်တော့ မြန်ပြီး အားနည်းနေတယ်'

'သူ့အသားအရေဟာ ဖြူပပ်ဖြူရော် ပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်လာသလား၊ အသက်ရှူတာ စက်ခဲပုံရသလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်'

'အဲဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်သလဲ'

'ကျွန်မ သူ့ခြေထောက်ကို မထားတယ်၊ စောင်ခြုံပေးပြီး လက်ဖက်ရည် နည်းနည်းတိုက်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်နောက်ကို အမြန်အမီ ပြေးလိုက်လာခဲ့တာပဲ'

ဂျိန်းသည် မျက်ရည်ကျလှဆဲဆဲ ဖြစ်နေ၏။ ဆက်၍

'သူ့အဖေက သူ့ကို နှစ်ရက်လုံးလုံးထမ်းပြီး သယ်လာရတာတဲ့ရှင်၊ ကျွန်မတော့ သူ့ကို အသေမခံနိုင်ဘူး'

ဂျင်းပီယေးက

'မသေပါဘူး၊ အလာကျစ်ဖြစ်တာပါ၊ ပင်နီဆီလင်နဲ့ မတည့်လို့ဖြစ်တာမျိုးပါ၊ နူးပေမယ့် ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကုထုံးကတော့ အက်ဒရီနာလင် မီလီလီတာတစ်ဝက် ဆို ပထမ အသားထဲမှာထိုး၊ နောက်ပြီး ဒိုင်ပင်နီဒရာမင်း ခြောက်မီလီလီတာဆက် ထိုးပေးရုံပါပဲ၊ ကျုပ် မင်းနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရဦးမလား'

ထိုသို့ ပြန်လိုက်ရမည်လားဟု မေးလိုက်စဉ် ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီဘက်

သို့ တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်၏။ အနာတိုလီသည် ဘာမှ ထူးခြားဟန်မပြ။

ဂျိန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

‘ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး၊ ကိုဘက်မှာလည်း တစ်ယောက်ယောက် ဒဏ်ရာရချင်ရမှာ၊ ရှင် ကိုဘက်ကို သွားစရာရှိတာပဲသွားပါ’

‘မင်း သေချာရဲ့လား’

‘သေချာပါတယ်’

ထိုစဉ် အနာတိုလီက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက်လိုက်ရာ ရှဲ့ခနဲလင်းသွား၏။ ဂျိန်းသည် အနာတိုလီကိုတစ်ချက်သာကြည့်လိုက်ပြီး ဂျင်းပီယေးကို ပြန်ကြည့်၏။

‘အက်ဒရီနာလင် မီလီလီတာတစ်ဝက်၊ ပြီးတော့ ဒိုင်ဖင်နီဒရာမင်း ခြောက်မီလီလီတာနော်’

ဂျိန်းသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ဂျင်းပီယေးသည်လည်း မတ်တတ်ထ၍ ဂျိန်းကိုနှမ်းလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘မင်းတစ်ယောက်တည်းဖြစ်တာ သေချာရဲ့လား’

‘သေချာပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင်လည်း မြန်မြန်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်’

‘မင်း မဂ္ဂီကိုယူသွားဦးမလား’

ဂျိန်းသည် ခဏစဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘တော်ပါပြီ၊ ဒီတောင်ပေါ်လမ်း အကွေ့အကောက်တွေနဲ့က ခြေကျင်သွားတာမှ

မြန်ပါဦးမယ်’

‘ကဲ ဒါဆိုလဲ သဘောပဲဗျာ’

‘ဂွတ်တိုင်’

‘ဂွတ်တိုင် ဂျိန်း’

ဂျိန်းထွက်သွားသည်ကို ဂျင်းပီယေးကြည့်ကျန်ရစ်၏။ သူသည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေ၏။ သူ့ရော အနာတိုလီတို့နှစ်ဦးစလုံး ဘာစကားမှ မပြောမိကြ။

တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ကြာခန့်ရှိသောအခါ တံခါးပေါက်သို့သွား၍ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်၏။ ကိုက်နှစ်ရာသုံးရာအကွာတွင် ဂျိန်းကို လှမ်းမြင်ရ၏။ သွယ်လျသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ဂျိန်းသည် ပါးလွှာသော ချည်ဝတ်ရုံကို ဝတ်၍ တောင်ကြား

ဒေသဆီသို့ ပြန်သွားနေသည်ကို မြင်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းတစ်ယောက်
မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်ကျန်ရစ်၏။

ပြီးမှ အထဲပြန်ဝင်လာပြီး နံရံကိုကျောနှင့်မှီကာ ထိုင်ချလိုက်၏။ သူနှင့်အနာတို
ထီတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဂျင်းပီယေးက

တကယ် ဘုရားမ၊ တာပဲဈာ၊ သီသီကလေးရယ်၊ သီသီကလေးရယ်

(၈)

ထိုကောင်လေးသည် သေဆုံးသွား၏။

ဂျိန်းသည် နေပူကဲ့တဲအချိန် ပူလောင်ပေပွပြီးလဲပြိုကျမတတ် မောမောပန်းပန်း နှင့် ဝူသို့ပြန်ရောက်လာသောအခါ ထိုကလေး ဆုံးခဲ့သည်မှာ တစ်နာရီခန့်ပင် ရှိပြီ ဖြစ်ပါ၏။

အဖေဖြစ်သူသည် ဝူပေါက်ဝမှ ဂျိန်းကိုစောင့်နေရှာသည်။ အဖေသည် တံထို ဘာဝေ ငေးငေးငူငူကြီးဖြစ်နေ၏။ အဖေကြီး၏ ငြိမ်နေပြီဖြစ်သော မျက်လုံးညိုဖျား နှင့် အားလျှော့လိုက်ပြီး ဟန်ပန်တို့ကို မြင်ရုံမျှနှင့် ဂျိန်း အခြေအနေကို ပြောနိုင် သွားပြီဖြစ်ပါသည်။ အဖေကြီးသည် ဘာမျှမပြောပါ။

ဂျိန်းသည် ဝူထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး ကောင်လေးကို သွားကြည့်သည်။ မောလွန်း၍ စိတ်ဆိုးဖို့ပင် အားမရှိ။ စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းသာ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဂျင်းပီယေးသည် အဝေးသို့ရောက်နေသည်။ ဇာဟာရာသည်လည်း သူ့ခင်ပွန်းအတွက် ငိုကြွေးနေဆဲရှိသည်။ ဂျိန်းသည် သူမ၏ရင်ထဲမှ အပူမီးအတွက် မည်သူနှင့်မှ စွ ဝေခံစား၍မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

နောက်တော့မှ ဂျိန်းငိုကြွေးပါသည်။ သူမ နေထိုင်သော ဈေးဆိုင်ရှင်အိမ်၏ အစိုးပေါ်အိပ်ခန်းခုတင်ပေါ်တွင် ရှန်တဲလ်ကို နံဘေးမှာထား၍ အိပ်သောအခါမှ ဖြစ်ပါသည်။ ရှန်တဲလ်ကား နံဘေးမှ အိပ်လိုက်နိုးလိုက်ဖြင့် ဘာကိုမှ သိသည်မဟုတ်။

ဂျိန်းသည် သေဆုံးသွားရှာသော ကောင်လေးအတွက်သာမက သူ့အဖေကြီးအ တွက်ပါ ငိုကြွေးနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဖေကြီးသည် သူမကဲ့သို့ပင် ကလေး

အသက်ကို ရရာရကြောင်းဖြင့် လုပ်နိုင်သမျှထက် ပိုမိုအားထုတ်၍ နှစ်ရက်လုံးလုံး သယ်ပိုးကာ အလွန်ဝေးလံသောအရပ်မှ ဤဆေးခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘယ်လောက်များ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရှာပါလိမ့်မည်နည်း။ ဂျိန်းသည် မျက်စည်များတွေတွေကျရင်း နောက်ဆုံးပင်ပန်းလွန်းလှ၍ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် မိုဟာမက်သည် ဂျိန်း၏အိပ်ရာထဲသို့ လာရောက်ချစ်တင်းနှီးနှောသည်ဟု မက်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဝတုတ်ပြည်တင်းစာဆရာ ရောင်းကလာဖွန်၏နန်း ဆင်မြူးနှင့် ဖောက်ပြန်နေသည်ဟု မက်သည်။ ဂျင်းပီယေးနှင့် ဆင်မြူးတို့ တိုဘက်တွင် ဆေးခန်းဖွင့်သွားသည်ဟု အကြောင်းပြ၍ ချိန်းချိန်းတွေကြသည်ဟု မက်၏။

နောက်နေ့ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ဂျိန်းတစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေ၏။ မနေ့က ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးမှ မညာမတာ အပြေးပြန်လာမိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးမှာ ဂျင်းပီယေး နားပေလို့သာ တော်ပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်သာ ဂျိန်း လိုက်၍မိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးသို့အရောက် အိမ်ရှေ့မြည်းမကလေး မဂ္ဂီကိုမြင်လိုက် နေတည်းက ဂျိန်း စိတ်မောပြေခဲ့၏။ အထဲရောက်သည်နှင့် ဂျင်းပီယေးကို ရယ်စရာကောင်းလှသော ဥဇဘက်အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရသည်။

ဂျိန်းအိမ်ထဲဝင်လာသည်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး ထခုန်မလောက် အံ့ဩသွားကြခဲ့ရ၏။ မြင်ကွင်းမှာ ရုပ်ရှင်ထဲမှ ရယ်စရာအကွက်နှင့် တူလွန်းလှသည်။ နောက်ပြီး ချိန်းမတစ်ဦးဝင်လာသည်နှင့် အာဖဂန်လူမျိုးတစ်ဦးက ထိုင်ရာမှမတ်တတ်ထရပ်ဆိုက်ခြင်းကို ဂျိန်း သည်တစ်ခါပဲ မြင်ဖူး၏။

ဂျိန်းသည် ဆေးသေတ္တာကိုယူ၍ တောင်ပေါ်ဝူခန်းသို့ ဆေးခန်းဖွင့်ရန်သွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆေးခန်းသို့လာကြသော ရောဂါဝေဒနာ အသေးအဖွဲကလေးများကို ကုရင်း မနေ့ကကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခက်အခဲပြဿနာကို စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ ဂျိန်းသည် ပင်နီဆီလင်ကြောင့် မတည့်ဘဲ ဝေဒနာဖြစ်သည်ကို သည်တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသည်။ ယခင်က မကြုံဖူးခဲ့။

သူမ သင်ကြားခဲ့ရသော ဆေးသင်တန်းမှာ ရက်တိုသင်တန်းဖြစ်၍ အချက်အဆက်တော်တော်များများ မသင်ရဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဆေးပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာများကို ဆရာဝန်အသစ်ဖြစ်သော ဂျင်းပီယေးနှင့်အတူတွဲ၍ လုပ်ကိုင်ရမည်ဆိုသော အချက်ကြောင့် အခြေခံများလောက်သာ သင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အခက်အခဲကြုံတွေ့ပါစေ ဆရာဝန်ဖြစ်သော ဂျင်းပီယေးက ဖြေရှင်းပေးလိမ့်မည်။ ဆေးပညာနှင့် ပတ်

သက်၍လည်း ဆက်လက်သင်ကြားပေးလိမ့်မည်ဟု ယူဆသင်ကြားပေးလိုက်ပုံရ၏။

“ ဟဲ့ ရက်တိုသင်တန်း တက်ခဲ့စဉ်က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည်ဟု
ဂျိန်းပြန်တွေးနေမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမတစ်ယောက်တည်း ဆေးပညာ၏ အခြေ
ခံနည်းဥပဒေများကို သင်ကြားရင်း အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ
မည်သို့များ ကြုံတွေ့ရပါမည်နည်းဟု ဂျိန်း စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဂျိန်းကို ပထမဆုံးလုပ်ရန် မှာကြားလိုက်သည်မှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်သာတစ်ခု
ဆောက်ရန်ဖြစ်၏။ မပွဲဖြိုးသေးသော နိုင်ငံတွင် အိမ်သာမသုံးဘဲ မြစ်ချောင်းများ
ချောင်ကြိုချောင်ကြားများတွင် မစင်စွန့်တတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ မိမိက စံပြအဖြစ်
အိမ်သာဆောက်လုပ်၍ပြခြင်းဖြင့် စည်းရုံးကာ အားကျစရာဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ရမည်
ဟု သင်ကြားသည်။

သူမ၏ ဆရာမဖြစ်သူ စတုဂံဖန်က ဆေးဝါးများကို ဖောဖောသီသီပေးမှုကို
လည်း သတိပြုအပ်ကြောင်း အလေးအနက်ထား၍ သင်ကြားသည်။ တော်တော်
များများ အဖျားအနာနှင့် အသေးအဖွဲ့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုတို့သည် ဆေးဝါးအကူအညီ
မပါဘဲနှင့် သဘာဝအတိုင်း အလိုအလျောက် ပျောက်ကင်းကြသည်။ သဘာဝတရား
အရပင် လူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုသို့သော အဖျားအနာကလေးမျိုးကို ပျောက်ကင်း
စေအောင် ကုသနိုင်သည့်သဘောရှိ၏။ သို့သော် အသိပညာမပွဲဖြိုးသေးသော လူမျိုး
(တချို့ အသိပညာရှိသူများ အပါအဝင်)များက အမြဲတမ်း ဆေးလုံးဆေးရည်များ
လိုလားတောင်းဆိုလေ့ရှိတတ်ကြ၏။

ထိုစကားကို ပြန်စဉ်းစားမိခိုက် ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးမှာ ဂျင်းပီယေးနှင့်
အတူတွေ့ခဲ့ရသော ဥဇဘက်လူမျိုးသည် ဂျင်းပီယေးထံမှ ခြေထောက်ပေါက်သော
အနာအတွက် ဆေးတောင်းနေပုံကို ပြန်သတိရသွားမိ၏။

ဥဇဘက်လူမျိုးသည် သူ့ဘဝတာတွင် ခရီးခိုင်ပေါင်းများစွာ လမ်းလျှောက်နေခဲ့
သူဖြစ်ရမည်။ သို့တိုင် ဆရာဝန်နှင့်တွေ့သောအခါ ခြေထောက်ပေါက်သည်၊ နာ
သည်ဟု ဆေးတောင်း၏။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် မလိုအပ်ဘဲ ဆေးဝါးများတောင်းတတ်
သည်ဆိုသော ဆရာမ၏စကားကို ပြန်သတိရ၏။ ဆရာမက မလိုအပ်ဘဲဆေးပေး
ခြင်းသည် ဆေးဖြန်းတီးမှုဖြစ်စေသည့်ပြင် လူနာအတွက် မလိုအပ်ဘဲ ဆေးမှီဝဲမှု
ကြောင့် ဆေးပီးသွားတတ်သည်။ တကယ်တမ်း ဖျားနာလာသောအခါ ဆေးမတိုး
တော့ဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ဆရာမ စတုဂံဖန်၏ နောက်ထပ်သြဝါဒတစ်ခုမှာ ဒေသခံဆေးကုသသူများ
နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မလုပ်ဘဲ လိုက်လျောညီထွေကျင့်သုံးဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ဆို၏။

အရာမ၏ ဩဝါဒအတိုင်း ဆောင်ရွက်သဖြင့် လက်သည်ရာဘီယာ၏ ခင်မင်လေးစားမှုကို ရခဲ့သည်။ ဂျိန်းအောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။ သို့သော် မူလာကြီးအဖွဲ့ခွဲလာ ဖြစ်မှု မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ဂျိန်းအတွက် ဘာသာစကား သင်ကြားရမှုကား အလွယ်ကူဆုံးအလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ပါရီမှာရှိစဉ် အာဖဂန်နစ္စတန်ကို သွားရမည်ဆိုသော စိတ်ကူးမပေါ်ပေါက်မီ အပင် ဂျိန်းသည် ဖာရစ်ဘာသာ သင်ကြားခဲ့၏။ သူမ၏ စကားပြန်အလုပ်အတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်စေရန် ပါရီရှိ စာတစ်မျိုးကို သင်ကြားထားသည့် သဘောပင် ခြစ်ပါ၏။ ဖာရစ်ဘာသာစကားနှင့် ဒါရီဘာသာစကားတို့မှာ အကွာရာတူ ဘာသာစကားများဖြစ်ပေသည်။

အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် ပြောဆိုသုံးစွဲကြသော တခြားဘာသာစကားမှာ ပွတ်ရှ် ဟုဆို၏။ ဖက်ရှ်ထိုဘာသာစကားဖြစ်၏။ သို့သော် ဒါရီဘာသာစကားမှာ တာဂျစ် လူမျိုးတို့၏ စကားဖြစ်သည်။ ပြီးခြင်သော်ငါးကောင်တောင်ကြားမှာ တာဂျစ်လူမျိုး တို့ နေထိုင်ရာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခရီးသွားလာမှုများသော အာဖဂန်လူမျိုးတချို့ ဥပမာ နိုဝီ လူမျိုးစုများလောက်သာ ဖက်ရှ်ထိုစကားရော ဒါရီဘာသာစကားပါ အတိကျမြဲပြောဆိုကြ၏။ သူတို့သည် ထိုဘာသာစကားနှစ်မျိုးအပြင် ဥရောပစကား ခြောက်ပါးက အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ပြင်သစ်စကားသာဖြစ်၏။

ကျောက်တုံးအိမ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသော ဥဇဘက်လူမျိုးသည် ဂျင်းပီယေးအား ပြင်သစ်စကားဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျိန်းနားထဲတွင် ပြင်သစ်စကားကို ဥဇဘက်လေသံဝဲဝဲဖြင့် ပြောဆိုခြင်းကို သည်တစ်ခါပဲ ကြားဖူး၏။ လေသံမှာ ချွေးလူမျိုးတို့၏ လေသံနှင့်တူလှ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ကျောက်တုံးအိမ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသော ဥဇဘက် လူမျိုးအကြောင်းပဲ ရောက်ရောက်နေ၏။ သူ့အကြောင်း တွေးမိတိုင်းစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ဖြစ်နေ၏။ ခံစားရပုံမှာ အရေးကြီးသော လုပ်ရာရှိသည်ကို မလုပ်မိ ခဲ မေ့လျော့နေသော အခါမျိုးတွင် ကြုံတွေ့ခံစားရပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုတော့ နေခြားသည်ကားအမှန်။

နေ့လယ်ပိုင်းရောက်သောအခါ ဂျိန်း ဆေးခန်းပိတ်သည်။ ရှန်တလ်ကို နို့တိုက် အထိအစားလဲပေးသည်။ သူမကိုယ်တိုင် ထမင်းချက်ပြီး ဖာရာနှင့်အတူ အသား အင်းတစ်ခွက်ဖြင့် စားလိုက်၏။ ဖာရာသည် ယခုအခါ ဂျိန်းအပေါ်တွင် အလွန်ရှိ နိုင်မင်လျက်ရှိပြီး ဂျိန်းအလိုကျ လုပ်ကိုင်ပေးချင်နေ၏။ ညအခါ အိမ်ပြန်ဖို့ပင် အနှံ့ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေ၏။ ဂျိန်းကလည်း ဖာရာကို တန်းတူညီတူမက ဆက်ဆံ

၏။ ထိုသို့ဆက်ဆံလေလေ ဖာရာက ပိုပြီးချစ်ခင်လေးစားလေလေဖြစ်နေ၏။

နေ့လယ်ခင် နေသိပ်ပြင်းချိန်တွင် ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကို ဖာရာနှင့်ထားခဲ့ပြီး သူမ၏လျှို့ဝှက်နေရာကလေးသို့ လာခဲ့၏။ တောင်ကမ်းပါးယံမှ ကျောက်ဆောင်အငူကြီး ကွယ်ဝုံးထားသောနေရာကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေရာရောက်သည်နှင့် ဂျိန်းသည် သူမ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကိုယ်ရည်ပြန်စစ်စစ်ရှေ့လှေကျင့်ခန်းလုပ်သည်။

ထိုသို့ လှေကျင့်ခန်းလုပ်နေစဉ် ဥဇဘက်လူမျိုးအကြောင်း စဉ်းစားမိပြန်၏။ သူမဝင်သွားသောအခါ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး အရှေ့တိုင်းဆန်လှသော မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩရိပ်ထင်နေပုံကို ပြန်၍မြင်ယောင်လာ၏။

ဂျိန်းတစ်ယောက် လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသော ၎င်းပြဿနာ၏အဖြေကို အမှန်တရားကို သိလိုက်ရပုံမှာ လျှပ်စီးလက်သလို ဖျတ်ခနဲ သိလိုက်မြင်လိုက်ခြင်း မဟုတ်။ နှင်းတောင်ကြီးပြီလာသလို ပထမတစ်စကလေး၊ နည်းနည်းလေးမှ နောက်တောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျသွားသလို တဆက်တည်းဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့် အာဖဂန်လူမျိုးမှ ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်ပေါက်သည်ဟု ပြောသည် မဟုတ်။ ဆေးလိုချင်၍ပင် ဟန်ဆောင်ပြီးပြောမည်မဟုတ်။ အကြောင်းမှာ သူတို့ အသိစိတ်တွင် ဖိနပ်ပေါက်ခြင်းဟူသည် မရှိ။ ထို့ပြင် မည်သည့်အာဖဂန်နီစတန်လူမျိုးမှ ဘယ်လောက်ပဲ အံ့ဩသည်ဖြစ်စေ မိန်းမတစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်ကိုမြင်၍ မတ်တတ်ထပြီးမရပ်။

ကောင်းပြီ။ ထိုလူသည် အာဖဂန်လူမျိုးမဟုတ်ပါက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ပါသနည်း။ ဘာလူမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါသနည်း။

ထိုသူ၏လေထံက အဖြေပေးလာ၏။ ဤကိစ္စကားတော်ရုံတန်ရုံ လူတစ်ယောက် အတွက်သိသာနိုင်သည်မဟုတ်။ သို့သော် ဂျိန်းက ဘာသာဗေဒသမား၊ စကားပြန်တစ်ယောက်၊ ရုရှားစကား၊ ပြင်သစ်စကား၊ နှစ်ဘာသာစလုံးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တတ်ကျွမ်းပြောဆိုနေသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်သာ ဥဇဘက်လူမျိုးပြောလိုက်သော လေထံမှာ ပြင်သစ်စကားကို ရုရှားလေသံဖြင့် ပြောနေကြောင်း တိတိကျကျ သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုပါက ဂျင်းပီယေးသည် ဝေးလံခေါင်သီ၍ လူသူလေးပါး အရောက်အပေါက်နည်းသည့် ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးတွင် ဥဇဘက်အာဖဂန်လူမျိုးကဲ့သို့ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရုရှားတစ်ဦးနှင့် တွေ့နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့တွေ့ဆုံမှုသည် မတော်တဆတိုက်ဆိုင်စွာ တွေ့ဆုံခြင်းပေလား။ ထိုအချိန်သည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပင်။ သို့သော် ဂျိန်း ထိုအိမ်ထဲသို့ဝင်သွားစဉ်က သူမ၏ခင်ပွန်း

ရှင်းပီယေးမျက်နှာပေါ်တွင် ဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာထားကို သတိထားလိုက်မိ၏။

ထိုစဉ်ကမူ ဆေးကုသမှုကိစ္စ အရေးကြီးနေ၍ ဂျိန်း အမှတ်မထင်ဘဲ ထားခဲ့၏။ ယခု ပြန်စဉ်းစားလိုက်သောအခါကျမှ ထိုမျက်နှာထားမှာ အပြစ်တစ်ခုခု ဖြစ်လွန်ထားသူတစ်ဦး၊ လက်ပူးလက်ကြပ်မိသည့်အခါမျိုးမှာ ဖြစ်ပေါ်ဟတ်သော မျက်နှာထားမျိုးဖြစ်သည်။

သည်တော့ မဖြစ်နိုင်။ မတော်တဆ တွေ့ဆုံခြင်း၊ ကြုံကြိုက်ခြင်း မဖြစ်နိုင်။ မတော်တဆမဟုတ်သည့်နောက် ချိန်းဆိုတွေ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ဆရာကတုံးအိမ်ကလေးက ချိန်းတွေ့ရာအရပ်။

ထို့ပြင် ဤသို့တွေ့ဆုံခြင်းမှာလည်း ပထမအကြိမ် မဖြစ်နိုင်တော့။ ရှင်းပီယေးသည် အဝေးအရပ်များသို့ ဆေးလည်ကုခြင်း၊ ဆေးခန်းဖွင့်ရန် သွားထိုင်ခြင်းများ ခြံလုပ်မြဲပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ ထိုသို့သွားရမည့်အချိန်များ၊ ရက်များကိုလည်း အမြဲတိတိကျကျ လုပ်လေ့ရှိ၏။ နည်းနည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လည်း ဆန်သည်။

ဤသို့ ပြုမူခြင်းမရှိ၊ အချိန်အတိအကျမရှိသော အရပ်ဒေသတွင် ရက်တိတိကျကျ ဆိုကြီး ရှင်းပီယေးသွားနေသည်မှာ ရူးကြောင်ကြောင် နိုင်လှသည်ဟု ဂျိန်းထင်ခဲ့၏။ သို့သော် တခြားလူတစ်ဦးဦးနှင့် သတ်မှတ်ထားသောရက်တွင် တွေ့ဆုံရန်ချိန်း ဆိုထားခြင်းရှိပါက ရှင်းပီယေး၏ အပြုအမူသည်၊ တိကျမှုသည် ရူးကြောင်ကြောင် မဟုတ်တော့။

ဤသို့ဆိုပါက ရှင်းပီယေးသည် ဘာကြောင့်လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် ရုရှားတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံနေရသနည်း။ ဤအချက်သည်လည်း ထူးခြားလှပေ၏။ စဉ်းစားရင်း တွေးစရာအကြောင်းကား တစ်ခုသာရှိ၏။ ထိုအကြောင်းကား သစ္စာဖောက်ရန်သာရှိကြောင်း တွေးမိသည်နှင့် ဂျိန်းမျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များ ကျလာလေတော့၏။ အကြောင်းမှာ ရှင်းပီယေး သစ္စာဖောက်နေခြင်းသည် သတင်းများပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ သတင်းကား လက်နက်ရိက္ခာဝယ် ကွန်ဗိုင်းများအကြောင်းပင် ဖြစ်ရတော့မည်။

ရှင်းပီယေးသည် ထိုလက်နက်ဝယ်ကွန်ဗိုင်း ခရီးစဉ်များကို အမြဲတိတိကျကျ သိ၏။ အကြောင်းမှာ မိုဟာမက်သည် သူ့အိမ်သို့လာ၊ သူ၏မြေပုံကိုကြည့်၊ သူနှင့် စကားပြောပြီးမှ ထိုလက်နက်ဝယ်အဖွဲ့များ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်နက်ဝယ် အဖွဲ့ထွက်ချိန်ကိုလည်း ရှင်းပီယေးက အဖွဲ့သားများ ထွက်သွားသည်ကို မျက်ဝါးဆင်ထင်မြင်လိုက်ရသူဖြစ်၍ တိတိကျကျကျသိ၏။ ထိုသို့ ထွက်မည့်ရက်၊ ထွက်သည့် အချိန်၊ သွားမည့်ခရီး၊ ပြန်မည့်ခရီး စသည့်သတင်းများကို ရုရှားတို့ထံသို့ပို့ပေးနေ

ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ထို့ကြောင့်သာ မနှစ်က ရှုရှားတို့သည် လက်နက်ရိုက္ကားဝယ် ကွန်ပျူဇာအဖွဲ့များကို အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ထို့ကြောင့်သာ ခြင်္သေ့ငါးကောင် ကောင်ကြားဒေသ၌ ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်နေရသည့် မုဆိုးမများ၊ အပေမရှိသောကလေးများ များပြားလာခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ငါ ဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

မျက်ရည်ပူများသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဆက်ကျလာ၏။

ပုဂ္ဂိုလ် အီလစ်၊ နောက် ဂျင်းပီယေး။ ငါ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုသစ္စာဖောက်တွေကိုပဲ ရွေးခဲ့ပါလိမ့်။ သစ္စာဖောက်တို့၏ လျှို့လျှို့ပုံကံတိုက်နေထိုင်တတ်မှုကိုများ ငါက စွဲလမ်းနေတတ်လို့လား။

သူတို့ရဲ့ အပေါ်ယံဟန်ဆောင်မှုအလျှောက် ခွာချဖို့ကပဲ ပြိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခုလို့များ ငါက သဘောထားနေမိလို့လား။ ငါဒီလောက်ပဲ ရူးနေပြီလား။

ထိုသို့တွေးမိရာမှ ပါရီမြို့ရှိစဉ်က သူမနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့ အငြင်းအခုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို ပြန်သတိရမိ၏။ အာဖဂန်နစ္စတန် အရေးအခင်းအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပထမ ဂျင်းပီယေးက အာဖဂန်ကို ရှုရှားတို့ ဝင်ရောက်ပါဝင်သိမ်းပိုက်ခြင်းသည် မှန်သည်ဟု ငြင်းခဲ့၏။ နောက်တော့ ထိုအယူအဆပြောင်းသွားခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ဂျိန်းသည် သူမ၏ငြင်းခုံမှုကြောင့် ဂျင်းပီယေး အယူအဆပြောင်းသွားသည်ဟု ယူဆခဲ့၏။

ယခုသော်ကား ဂျင်းပီယေး၏ အယူအဆပြောင်းလဲမှုမှာ ဟန်ဆောင်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်နေ၏။ သူသည် အာဖဂန်နစ္စတန်သို့သွား၍ ရှုရှားများအတွက် စပိုင်လုပ်ပေးမည်။ ထို့ကြောင့်သာ ရှုရှားဆန်ကျင်းရေး အယူအဆရှိသူအဖြစ် အကာအကွယ်ယူခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

ဒါဆိုရင် ဂျင်းပီယေး၏အချစ်သည်လည်း ဟန်ဆောင်မှုပေလော။

ထိုမေးခွန်းကပင်လျှင် အသည်းနှာစရာ ကောင်းလှပါ၏။ ဂျိန်းသည် မျက်ရည်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်လိုက်လေ၏။ မစဉ်းစားရဲအောင် ပါကလား။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့၏။ လက်ထပ်ခဲ့၏။ ချစ်တင်းနီးအောင် ခဲ့၏။ အတူအိပ်ခဲ့၏။ နာကျင်မှု၊ ထိတ်လန့်မှုများဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားပေးခဲ့၏။ ထိုသို့လုပ်ကိုင်ခဲ့သမျှသည် သူမအပေါ် တကယ်မချစ်မခင်ဘဲ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လုပ်ခဲ့သော ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ကို လုပ်ပေးခဲ့ရသလိုဖြစ်နေ၏။

အဖြစ်မှာ ဟိုနေ့က မိုင်ပေါင်းများစွာ ခရီးကို ပင်ပန်းတကြီးဖြင့် တစ်ဆင့်

အလွယ် ကောင်လေး၏အသက်ကို ဘယ်လိုကယ်ရမည် ကုရမည်ကို လိုက်မေး။
 တကော ပြန်ပြေးလာ၊ ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် ကလေးက သေဆုံးနှင့်ပြီဖြစ်
 ငြင်း သိလိုက်ရသည်နှင့်တူလှ၏ဟု ဂျိန်းအောက်မှေမိ၏။ မဟုတ်သေး။ ထိုထက်
 ပိုဆိုးလှပါသေး၏။ ကလေး၏ အဖေသည် နှစ်ရက်လုံးလုံး ချီးပိုး၍ သားကို
 လာခဲ့ရပြီး ဤအရပ်မှာ သေဆုံးသွားသည်ကိုသာ မြင်လိုက်ရသော ထိုအဖေ
 သည် ဘယ်လောက်များ ခံစားရမှာပါလိမ့်ဟု ချက်ချင်း ထပ်မံစာနာမိသွားပြန်၏။

ထိုစဉ် သူမ၏နှိမ့်သည် တင်းလာ၏။ နို့တက်လာ၏။ သည်တော့ ကလေးနို့
 နှစ်ချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရသွား၏။ ဂျိန်းသည် အဝတ်အစားများ
 ကောက်ကာငင်ကာ ဝတ်၊ မျက်ရည်သုတ်ပြီး ဝှိုရုံရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဝမ်းနည်း
 ကြော့မှု အရှိန်လျော့ပါးလာသည်နှင့် ဂျိန်းသည် ပို၍ ကြည်ကြည်လင်လင်စဉ်းစား
 နိုင်၏။ သည်တော့မှ သူမတို့နှစ်ဦး အိမ်ထောင်ရေးကဏ္ဍတွင် တစ်ခုခုလိုနေသည်
 မှ အမြဲခံစားခဲ့ရ၏။ ယခုမှ အဖြေသည် ရှင်းတော့၏။ တစ်ချိန်လုံး ဂျိန်းရင်ထဲမှာ
 နှစ်ပီယေး၏ မရိုးသားမှုကို ခံစားမိနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရပေမည်။ ထိုအချက်
 သည်ပင် သူတို့နှစ်ဦး၏အကြားတွင် နယ်ခြားကြီးသဖွယ် ကာဆီးခဲ့၍သာ သူတို့နှစ်
 ဦး နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် မဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဝူထဲသို့ရောက်ချိန်တွင် ရှန်တဲလ်သည် တအိအီ တစာစာလုပ်နေပြီး ဖာရာက
 ချုပ်၍ချောနေ၏။ ဂျိန်းသည် ကလေးကို အမြန် သူပြီးနို့တိုက်လိုက်၏။

ဂျိန်းသည် တစ်ယောက်တည်းပင် နေချင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖာရာကို သူ့အမေ
 သို့သွားရန် ခိုင်းလိုက်၏။

ရှန်တဲလ်ကို နို့တိုက်ရခြင်းကြောင့် ဘဝင်မှာ အေးသွား၏။ ဂျင်းပီယေး၏
 ကျင့်ခြားမှုသည်ပင် တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန်လာ၏။ ဂျင်းပီယေးက သူ့အပေါ် ထားရှိ
 သော ချစ်စိတ်မှာ ဟန်ဆောင်မှုမဖြစ်နိုင်ပါ။ ဟန်ဆောင်မှုသာဖြစ်ပါက ဤအရပ်
 ဤဒေသသို့ ဘာအကြောင်းနှင့်မှ ခေါ်လာစရာမရှိ။ ဂျိန်းသည် သူ၏ စပိုင်လုပ်ငန်း
 အတွက် ဘာမှ အထောက်အကူပေးနိုင်ခြင်းမရှိ။ အသုံးမကျ။ ဤသို့ဆိုပါက
 သူမကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း၊ ဤအရပ်သို့ ခေါ်ခဲ့ခြင်းသည် သူမကိုချစ်၍သာ ဖြစ်ရ
 ဆမည်။

သူမအပေါ် တကယ်ချစ်ခင်ပါက ကျန်သောပြဿနာများမှာဖြေရှင်း၍ ရနိုင်
 သည်။ ပထမဆုံးအလုပ်မှာ ဂျင်းပီယေးသည် ရုရှားတို့အတွက် စပိုင်လုပ်နေခြင်းကို
 ရပ်ဆိုင်းပစ်ရမည်။ ရုတ်တရက်တော့ ဂျင်းပီယေးမျက်နှာ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး
 ရှင့် အမှုတွေ အားလုံးပေါ်သွားပြီ ဟု ပြော၍ကား မဖြစ်သေး။ အခြေအနေနှင့်

အချိန်အခါရောက်သောအခါ ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ သည်းနောက်တော့ ဂျင်းပီယေးသည် သူမနှင့် ရှန်တဲလ်ကလေးတို့ကိုခေါ်ပြီး ဥရောပသို့ပြန်ကြရုံသာရှိ၏။

ဥရောပကိုပြန်ကြမည်။ သူမတို့ မိသားစု အိမ်ပြန်ရမည်ဆိုသော အတွေးရလာသည်နှင့် စိတ်သက်သာရာ ချက်ချင်းရသွား၏။ ဂျိန်းကိုယ်တိုင်ပင် အံ့ဩသွားလေ၏။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ဂျိန်းအား အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲဟု မေးမြန်းပါက ဂျိန်းသည် သူမ အာဖဂန်မှာလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်များမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းကြောင်း၊ တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ယူဆကြောင်း ပြန်လည်ဖြေကြားမည်။ တကယ်လည်း သူမကိုယ်တိုင်မှာ အနေအထားကျနေပြီဖြစ်ပါ၏။ လုပ်ကိုင်နေရသည်ကို နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်နေပြီလည်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့တိုင်အောင် ခေတ်စိတ်တက်သော အရပ်သို့ ပြန်ရတော့မည်ဆိုသော အတွေးပေါ်လာသည်နှင့် သူမ၏ တုံ့ပြန်သည့်သတ္တိခွန်အားတို့သည် ပြိုကျသွားလေ၏။ အာဖဂန်သည် ခြောက်သွေ့ကြမ်းတမ်းသော ဒေသဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရမည်ဖြစ်၏။ ဆိုးရွားပြင်းထန်သော ဆောင်းဥတုရှိသည်။ အမျိုးစရိုက်မတူသော လူမျိုးများနေထိုင်ရာ ဖြစ်သည်။ ဗုံးက အဆက်မပြတ် အကြွခံနေရသည်။ အားလုံးသည် သူမအပေါက်ကွဲလှဆဲဆဲ အခြေအနေသို့ပို့နေ၏။

ဂျိန်း တွေးလိုက်၏။

အမှန်ကား ဤအရပ်မှာ နေထိုင်ရခြင်းကား ဆိုးရွားလှပါ၏။

ရှန်တဲလ်သည် နို့မစို့တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည် သမီးလေးကို အောက်ချသည်။ အဝတ်လဲပေးသည်။ နောက် ဖျာပေါ်သို့ချ၍ သိပ်၏။ ထိုအလုပ်များကို ရှန်တဲလ် မနိုးအောင်လုပ်နိုင်ခဲ့၏။ ကလေး၏ သဘောကောင်းမှု ထူးခြားသော ရလဒ်ကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ရှန်တဲလ်သည် မည်သို့သော ပြဿနာရှိဘယ်လောက်ပဲဆူဆူ ဘာတွေပဲလုပ်ပေးပေး၊ နို့ကို ဝဝလင်လင်ဖို့ပြီးပြီဆိုလျှင် ကောင်းကောင်းကြီး အိပ်တတ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျိန်း၏ စိတ်ခံစားမှုတို့ကို သိနေသလိုပင် ထင်ရ၏။ ဂျိန်းစိတ်အားငယ်နေပြီ၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီဆိုလျှင် အသံမှ မကြားရသည့်တိုင် နိုးလာတတ်၏။

ဂျိန်းသည် ဖျာပေါ်မှာထိုင်ရင်း သမီးလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်ကာ ဂျင်းပီယေးအကြောင်း စဉ်းစားနေမိ၏။ အခုနေ့များရှိလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မည် ချက်ချင်းပြောစရာရှိတာများ ပြောလို့ရနိုင်၏။ သူမကိုယ် သူမလည်း အံ့ဩသည့်အကြောင်းမှာ သူမ ဘာကြောင့်စိတ်မဆိုးရတော့တာလဲ ဟူ၍၊ ဂျင်းပီယေးသည် သူပုန်ပြောက်ကျားများကို သစ္စာဖောက်နေသည်ကို ဘာကြောင့်ဒေါမပွဘဲ ရှိရမည်

သည်။ သို့မဟုတ် သူမစိတ်ထဲတွင် အားလုံးသော ယောက်ျားတို့သည် လူလိမ်
ညာများသာဖြစ်သည်ဆိုပြီး မအံ့သြစိတ်မဆိုးတတ်တော့ပြီလား။ သို့မဟုတ် စစ်ပွဲ
ကပ်၍ အပြစ်မဲ့သူဆို၍ နှစ်ဖက်စလုံးမှ အမေများ၊ ဇနီးများနှင့် သမီးများသာဖြစ်
သည်ဟု သတ်မှတ်နေပြီလား။

သူမကိုယ်တိုင်က ဇနီးတစ်ယောက်၊ ကလေး အမေတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်
အတွက် သူမ၏ မူလစိတ်ဓာတ်များ ပြောင်းလဲသွားလေပြီလား။ ထို့ကြောင့်လည်း
အစွာဖောက်ခြင်းကို စိတ်မဆိုးတတ်တော့ခြင်းလား။ သို့မဟုတ် သူမကိုယ်တိုင်များ
ရှင်ပီယေးကို ချစ်နေမိပြီလား။ ဂျိန်းသည် မဝေခွဲတတ်တော့။ မသိနိုင်တော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအချိန်ကား အနာဂတ်ကို စဉ်းစားရမည့်အချိန်။ အတိတ်
ကို စဉ်းစားနေ၍မဖြစ်တော့။ သူမတို့ပါရီကိုပြန်မည်။ စာပို့သမားရှိသော၊ စာအုပ်ဆိုင်
ရှိသော၊ ရော့ဘ်ဘိုင်ရှိသော ပါရီကိုပြန်မည်။ သမီးလေးရှန်တဲလ် ဝတ်ကောင်းစားလှ
အတတ်ရမည်။ သူတို့ သားအမိ သားအဖသုံးယောက်သည် သင့်တင့်လျောက်ပတ်
သောရုပ်ကွက်တစ်ခုတွင် အိမ်ခန်းငယ်တစ်ခုကို ငှား၍နေကြမည်။ အသက်အန္တရာယ်
မရှိ၍ တက္ကစီဒိုင်ဘာတို့ကေးမှလွဲ၍ တခြားဘာမှမရှိနိုင်။ ဂျိန်းနှင့် ရှင်ပီယေးတို့သည်
အသစ်တဖန် ပြန်၍ စကြမည်။

သည်တစ်ကြိမ်၌မူ သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တကယ်သိအောင် ကြိုးစား
ကြမည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လောကကမ္ဘာကြီး သာယာတိုးတက်အောင် ဇာရားဝင်
မည်လမ်းများဖြင့် လုပ်ကြမည်။ အလိမ်အညာများ၊ အဖုံးအကွယ်များ၊ လျှို့ဝှက်မှု
များမပါဘဲ လုပ်ကြမည်။

အာဖဂန်နစ္စတန်မှ ရရှိခဲ့သော သူတို့၏ အတွေ့အကြုံများအရ သူတို့သည်
မိမိဦးစီနိုင်ငံများ၏ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း အလုပ်များတွင်အလုပ်ကောင်း
ကောင်းရနိုင်မည်။ ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့ချုပ်မှာပင် အလုပ်ရနိုင်သည်။

လက်ထပ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဂျိန်းစိတ်ကူးထားခဲ့သည့်အတိုင်း သားအမိသားအဖ
သုံးယောက် ကောင်းကောင်းအလုပ်လုပ်ကြ။ ပျော်ရွှင်အေးချမ်းစိတ်ချစွာ နေထိုင်ရ
ခြင်းဖြစ်လာမည်။

ဖာရာသည် နေ့လယ်နေ့ခင်း တရားတမောအိပ်ချိန်ကုန်လျှင် ပြန်ရောက်၏။
အရာက ဂျိန်းကို တလေးတစားနှုတ်ဆက်သည်။ ရှန်တဲလ်ကိုပြန်ကြည့်သည်။ ကလေး
အိမ်ရှေ့နေကြောင်း တွေ့ရ၍ မြေပြင်ပေါ်၌ တင်ပုင့်ခွေထိုင်ချကာ ဂျိန်း၏ ညွှန်ကြား
မှုတို့စောင့်နေ၏။ ဖာရာကား ရာဘီယာ၏ အကြီးဆုံးသား အစွမဲလ်ပူးလ်၏ သမီး
ဖြစ်သည်။ ဖာရာ၏အဖေ အစွမဲလ်သည် လက်နက်ဝယ်ကွန်ဗိုဇ်နှင့် ပါသွား၏။

ဂိုဏ်းသည် ဟိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဖာရာသည် ဂိုဏ်းကို ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်ဟု ကြည့်သည်။ ဂိုဏ်းက လက်ပြလိုက်သဖြင့် ဖာရာ မျက်နှာလွှဲသွား၏။ ဂိုဏ်းတွေးမိသည်ကား.. ဖာရာ၏အဖေသည် ကွန်ဗျူင်နှင့်ပါသွားသည်။

ဂျင်းပီယေးသည် ထိုလက်နက်ဝယ် ကွန်ဗျူင်သတင်းကို သစ္စာဖောက်ပြီး ရှုရှားတို့ထံတွင် လက်ထောက်ချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ဖာရာအဖေသည် ထိုကွန်ဗျူင်ကို အလစ်တိုက်ခိုက်ခံရချိန်တွင် သေသွားနိုင်၏။ ထိုသို့အဖြစ်ဆိုးနှင့် မကြုံကြိုက်ရအောင် ဂိုဏ်းက တစ်စုံတစ်ရာလုပ်မှဖြစ်ပေမည်။

ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။

ခြေမြန်တော်တ. ဘိုးကို စေလွှတ်၍ ကွန်ဗျူင်အဖွဲ့နှင့် ကိုင်ဘာတောင်ကြားဒေသတွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ ခရီးလမ်းကြောင်းပြောင်းခိုင်းနိုင်၏။ ထိုသို့ပြုလုပ်နိုင်သူမှာ မိုဟာမက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂိုဏ်းက ဘာကြောင့် ခရီးလမ်းကြောင်းပြောင်းသင့်ကြောင်းကို ပြောရာ၌ ကွန်ဗျူင်အဖွဲ့ ဘာကြောင့်အတိုက်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားဖို့လိုသည်။ ထိုသို့ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ပါက မိုဟာမက်သည် ဂျင်းပီယေးကို သေချာပေါက်သတ်မည်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါက လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် အစိမ်းလိုက်သတ်မည်ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သာ သေစေဟုဆိုပါက ဂျင်းပီယေးကိုတော့ မသေစေချင်။ အစွဲမဲလဲသေလျှင်လည်း သေစေတော့ဟု ဂိုဏ်းတွေးမိ၏။

ထို့နောက်ကွန်ဗျူင်အဖွဲ့နှင့်ပါသွားသော သည်တောင်ကြားအရပ်မှ တခြားထူပေါင်းသုံးဆယ်ခန့်ကို ပြေးသတ်ရမိသည်။ ငါ့ယောက်ျား အသက်ရှင်ဖို့အရေးအတွက် ဒီလူတွေအားလုံးကို ငါ သေစေခိုင်းတော့မလား။ မုတ်ဆိတ်မွေး ဘုတ်သိုက်နှင့် ကဗီးယာခန်း၊ ကြောက်တတ်သည့် ရှုဟာဇိုင်ဥးလ်၊ သီချင်းဆိုကောင်းလှသည့် ယူဆွတ်ဥးလ်၊ ဆိတ်ကျောင်းသမား ရှုကဒိုး၊ ရှေ့သွားမရှိသည့် အဖွဲ့ခွဲမိုဟာမက်နှင့် ကလေးဆယ့်လေးယောက်ဖခင် အလီဂါနင်။

သူတို့အပြင် နောက်ထပ်အများကြီးရှိသေးသည်။

ဂိုဏ်းသည် ဝူပေါက်ဝသို့ထွက်၍ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်သည်။ နေ့ခင်းနေ့လယ် တစ်မှေးတစ်မှိတ်အိပ်ချိန် ကျော်လာပြီမို့ ကလေးများ ဝူထဲမှ ထွက်လာကြပြီး ခွဲပုတ်များ၊ ကျောက်တုံးများအကြားတွင် ဆော့ကစားနေကြပြီဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် မိုဟာမက်၏ တစ်ဦးတည်းသောသား လက်တစ်ဖက်သာသန်တော့သော မော်ဆာကလေးမှာ ဓားတယမ်းယမ်းနှင့် အကဲဆုံး အသည်းဆုံးဖြစ်နေ၏။ အကန်းတွေ

အားဆောင်ဆိုသည့် စကားပုံအတိုင်းလို ဖြစ်နေသည်။ ဖာရာ၏ အမေကို ထင်း
တစ်စည်းရွက်၍ တောင်ကုန်းပေါ်တက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ မူလာကြီး၏
အဖေကို အစွဲလွှာ၏ အဝတ်ကို လှန်းနေသည်ကိုမြင်ရ၏။

ဂျိန်းသည် အရေးကြီးသော မိဟာမက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူ၏ ဇနီး
ဟာလီမာကိုလည်းကောင်း မမြင်ရချေ။ မိဟာမက် ဘန်ဒါမှာပင်ရှိကြောင်း ဂျိန်းသိ
သည်။ အကြောင်းမှာ မနက်ကပင် မိဟာမက်ကို သူမကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။
မိဟာမက်သည် သူ၏ ဝတ်စုံမှာ သူ့ဇနီး သူ့ကလေးများနှင့် စားသောက်နေချင်နေ
သည်ဖြစ်၏။

ရွာထဲမှ တချို့လူတို့မှာ သီးခြားပုများနှင့် နေကြ၏။ မိဟာမက်သည် သူ၏
ဝတ်စုံတွင်ရှိမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် ဂျိန်းက သိသိသာသာကြီး မိဟာမက်ကို
တွေ့၍မဖြစ်။ ထိုသို့တွေ့ခဲ့သော် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်စရာ ဖြစ်သွားနိုင်
သည်။ ဂျိန်းသည် မိဟာမက်နှင့် မသိမသာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်တွေ့ရမှဖြစ်မည်။
သူ့နဲ့တွေ့လျှင် ငါ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲဟု ဂျိန်းတွေး၏။ ဂျိန်းသည် ပွင့်ပွင့်
ဆင်းလင်း တဲ့တိုးပြောဖို့ စဉ်းစား၏။

‘ဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးစမ်းပါရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက တောင်း
ဆိုလုပ်ခိုင်းလို့ပါပဲ’

ထိုစကားမျိုးသည် သူမအပေါ် တိမ်းညွတ်နေသော မည်သည့်အနောက်တိုင်း
အားမဆို လုပ်ပေးကြမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤအမျိုးသားများသည် အချစ်နှင့်ပတ်
သက်၍ ထိုသို့စိတ်ကူးယဉ်မှုမျိုးမရှိ။ ထို့ပြင် မိဟာမက်က သူမအပေါ်မှာ တိမ်း
ညွတ်မှုသည် တွယ်တာမှု သံယောဇဉ်နှင့် တပ်မက်မှုလောက်ပဲ ရှိနိုင်သည်။ ထိုအ
ချက်မျှလောက်နှင့် သူမ ခိုင်းသမျှလုပ်ပေးမည် မဟုတ်။ သူမအပေါ်၌ ထိုသို့
တိမ်းညွတ်မှုမျိုးပင် ရှိမှရှိပါဦးမည်လား မပြောတတ်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ မိဟာမက်သည် သူမ၏ ကျေးဇူးခံ
ကျေးဇူးစားမဟုတ်။ ဂျိန်းသည် မိဟာမက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူ့ဇနီး ဟာလီမာ
ကိုသော်လည်းကောင်း ဆေးကုပေးခဲ့ခြင်း မရှိ။ သို့သော် သူမသည် မော်ဆာကို
ဆေးကုပေးခဲ့သည်။ သူသည် ကလေး၏အသက်ကို ကယ်ခဲ့သည်။ ထိုအတွက်
မိဟာမက်အပေါ်တွင် ကျေးဇူးရှိနေ၏။

‘ကျွန်မ ရှင်သားအသက်ကို ကယ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စလေး ဆောင်
ရွက်ပေးပါ’

ဤသို့ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းရှိပေသည်။ သို့သော် မိဟာမက်က ဘာ

ကြောင့်လဲဟု မေးမည်မှာ သေချာ၏။

ဝူပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမျိုးသမီးများ၏ လှုပ်ရှားမှု ပိုများလာသည်ကို ဂျိန်း သတိပြုမိ၏။ ရေခပ်သူ၊ တံမြက်လှည်းသူ၊ ဆိတ်အစောကျေးသူ၊ ထမင်းဟင်းချက် ပြုတ်သူ စသည်ဖြင့် အိမ်မှုကိစ္စများလုပ်နေကြပြီကို မြင်ရ၏။ သည်တော့ မိုဟာမက် နှင့်သူမတို့ မကြာမီတွေ့ဆုံနိုင်ခွင့်ရှိမည်ဟု ဂျိန်း သိ၏။ သူနဲ့တွေ့ရင် ငါဘာပြော ရမှာလဲ။

- * ကွန်ပျူဒ်အဖွဲ့ရဲ့ ခရီးစဉ်လမ်းကြောင်းကို ရှုရှားတွေ သိသွားကြပြီ*
- * သူတို့ ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာလဲ*
- * ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး မိုဟာမက်*
- * ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိတိကျကျ ပြောနိုင်သလဲ*
- * ဒါကိုတော့ ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူးရှင်*
- * ကျွန်မ တခြားလူတွေ ပြောနေတဲ့စကားကို နံဘေးကကြားခဲ့တာ၊ ကျွန်မဆီကို ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က သတင်းပို့လိုက်လို့၊ ကျွန်မ အလိုလိုစိတ်ထဲကသိလာလို့၊ ကျွန်မ ဖဲချပ်ထဲမှာမြင်ရလို့၊ ကျွန်မ အိပ်မက် မက်လို့*
- ဟုတ်ပြီ။ ဒါကောင်းသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ရလို့။

တိုဗ်မှာပင် မိုဟာမက်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ မိုဟာမက်သည် သူ၏ ဝူပေါက်ထဲမှ အပြင်သို့ထွက်လာနေပြီဖြစ်၏။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခန့်ခန့်ကြီးဖြစ်သည်။ ခရီးသွားဝတ်စုံကို ဝတ်ထား၏။ သူပုန်ပြောက်ကျားတို့ ဆောင်းလှေဆောင်းထရှိသော ဦးထုပ်မျိုးကို ဆောင်းထား၏။ မြေညှိရောင်ဝတ်စုံ ခြုံထား၏။ ရှုရှားစစ်သား အလောင်း တစ်ခုမှ ဖြုတ်ယူခဲ့ဟန်တူသည့် ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကို စီးထား၏။ သူသည် ခရီးရှည်သွားရမည့် သူတစ်ဦးပမာ ကွက်လပ်ဘက်သို့ ဆင်းလာ၏။ သူသည် လူသူမရှိသော ရွာဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေ၏။

ဂျိန်းသည် မိုဟာမက် ကွယ်ပျောက်သွားသည်ကို ကြည့်နေလိုက်၏။ သည်အချိန်မှ လိုက်တွေ့လျှင်တွေ့၊ မတွေ့လျှင် မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်မိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဂျိန်းသည် မိုဟာမက်နောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။

ပထမတော့ ဂျိန်းသည် ဖြည်းဖြည်းကလေး လျှောက်ရိုးလျှောက်စဉ်အတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည်။ သို့မှသာ နံဘေးမှ မြင်သွားလျှင် မိုဟာမက်နောက်သို့ လိုက်နေကြောင်း မသိသာစေရန်ဖြစ်၏။ နောက် ဝူဘက်မှလှမ်းကြည့်၍ မမြင်သာသော

အရပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ခြေကုန်သုတ်ပြေးကာ အမိလိုက်ရလေ၏။
 ပြေးရင်းလွှားရင်း ဂျိန်းစဉ်းစားမိသည်။ ငါ အခုလို ပြေးလွှားနေရလို့ ငါ့မိက
 ကလီစာတွေ ဘာများဖြစ်ကုန်မှာပါလိမ့်။ ငါက သွေးနုနု သားနုနုရယ်ဟု
 ဆိုသည် ထိုစဉ် သူမ၏ရှေ့ဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင် မိဟာမက်ကို မြင်ရသည်။
 လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မိဟာမက် ရပ်လိုက်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်သည်။
 ဆင့်နေ၏။

မိဟာမက်အနီး မိလာသည်နှင့်ဂျိန်းက
 'ရှင်နဲ့အတူ ဘုရားသခင်ရှိပါစေ မိဟာမက်ခန်း'
 မိဟာမက်သည် ယဉ်ကျေးစွာပြန်၍
 'ခင်ဗျားလည်း ဘုရားသခင်နဲ့အတူ ရှိပါစေ ဂျိန်းဒီဘောက်'
 ဂျိန်းသည် ခဏရပ်လိုက်၏။ မောနေ၍ အသက်ရှူမှန်သွားစေရန် နားလိုက်ရ
 ဖြစ်ဖြစ်ပါသည်။ မိဟာမက်က ဂျိန်းအား သဘောကျပြီး စိတ်ရှည်စွာစောင့်ကြည့်
 နေ၏။ ဂျိန်းက 'မော်ဆာရော နေကောင်းရဲ့လား'

မိဟာမက်က
 'နေကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ပျော်လို့လှိုင်လို့ပါပဲ။ ခု ဒီကောင်က ဘယ်လက်နဲ့စား
 နည်း စားထိုး လှေကျင့်နေတယ်လေ၊ တစ်နေ့ကျရင် ဒီ ဘယ်လက်နဲ့ ရုရှားစစ်သား
 နဲ့ သတ်မှာ'

ဤစကားကား ပြက်လုံးဖြစ်ပါသည်။ ဤအရပ်၌ ဘယ်ဘက်လက်သည်
 အညစ်အကြေးများကိုင်တွယ်ရန်အတွက်သာ အသုံးချတတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါ
 သည်။ ညာဘက်မှာ စားသောက်ရာ၌ အသုံးချကြ၏။

ဂျိန်းက မိဟာမက်၏ ဟာသဉာဏ်ကို သဘောကျသည့်အတွက် ရယ်မောလိုက်
 ၍ ပြီးမှ ဂျိန်းက
 'ကျွန်မတို့ သူ့အသက်ကို ကယ်လိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်'
 ဂျိန်းက ယခုကဲ့သို့ မိမိ၏ကျေးဇူးကို မိမိဘာသာ ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည်ကို
 မိဟာမက်က ဘာမှမပြောပါ။ မိဟာမက်က

'ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးကိုတော့ တစ်သက်လုံး မမေ့တော့ပါဘူး'
 ထိုစကားကိုပဲ ဂျိန်းစောင့်စားနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်
 'ကျွန်မအတွက် ရှင် တစ်ခုခု လုပ်ပေးစေချင်လို့'
 မိဟာမက်၏ မျက်နှာပေါ်မှ ခံစားမှုကို ဂျိန်း မှန်းဆ၍မရပါ။ မိဟာမက်က
 'ကျုပ် လုပ်ပေးနိုင်တာဆိုရင် လုပ်ပေးမှာပါ'

ဂျိန်းသည် နံဘေးဝန်းကျင်ကိုကြည့်၍ ထိုင်စရာရာလိုက်၏။ သူမတို့နှစ်ဦးသည်
 ဗုံးမှန်ထားသော အိမ်ပျက်တစ်ခုနားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာ
 စာမှ ကျောက်တုံးများ၊ မြေသားများမှာ ပြိုကျပျက်စီးနေပြီဖြစ်၏။ ဂျိန်းသည်
 အုတ်ပုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မိုဟာမက်သည်လည်း ဂျိန်းနံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၏။
 ဂျိန်းက *ရှင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်အတွက် နည်းနည်းတော့
 ဒုက္ခရှာသလိုဖြစ်နိုင်ပါတယ်*

ဘာများပါလိမ့်

*ရှင်စိတ်ထဲမှာတော့ မိန်းမတစ်ယောက် အရူးဟတာပဲလို့ ထင်ချင်ထင်နေမှာ
 ဆိုပါဦးလေး

*ရှင်က ကျွန်မရှေ့မှာတော့ ကျွန်မကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ပြောပြီး
 ကွယ်ရာကျတော့ လုပ်ပေးဖို့ မေ့ချင်မေ့သွားမှာ*

အဲဒီလို မလုပ်ပါဘူး

*ကျွန်မကို မှန်မှန်ကန်ကန်ပဲ ပြောပါ။ ကျွန်မ အကူအညီတောင်းတာကို
 လုပ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မလုပ်ပေးနိုင်သည်ဖြစ်ဖြစ်...*

ဟုတ်ကဲ့ပါ

စကားသိုင်းဝိုင်းနေတာတွေ တော်လောက်ပြီထင်တယ်ဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်၏။
 သို့နှင့်

*ကျွန်မက ရှင့်ရဲကွန်ရှိုင်အဖွဲ့ရှိရာကို ခြေမြန်တော်တစ်ဦးလွှတ်ပြီး အိမ်အပြန်
 လမ်းမှာ လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ပြန်လာကြဖို့ ပြောခိုင်းစေချင်တာပါ*

မိုဟာမက်သည် အံ့ဩသွားပုံရ၏။ မိုဟာမက်စိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းတောင်းလာ
 မည့်အကူအညီသည် အိမ်မှုရေးကိစ္စလောက်ပဲဖြစ်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံရ၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်

ဂျိန်းက မျက်နှာတည်တည်နှင့်

ရှင် အိပ်မက်ကို ယုံကြည်သလားဟင်

မိုဟာမက်က ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး *အိပ်မက်ဆိုတာ အိပ်မက်ပဲပေါ့*

မိုဟာမက်၏အဖြေမှာ ဆင်ရေရန်ရှောင် အဖြေမျိုးဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် သူမ၏ချဉ်းကပ်ပုံ ချဉ်းကပ်နည်း လွဲမှားနေပြီဟု တွေးမိ၏။
 အိပ်မက်ဟု ပြောမည့်အစား *အမြင်ရသည်* ဆိုပါက အတော် အဆင်ပြေမည်
 ထင်၏။ ယခုတော့ မထူးတော့။ သူမက

*နေခင်း ဝူထဲမှာ ကျွန်မလှုံနေတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မ ခိုဖြူလေးတစ်

အထိပ်တွေရတယ်

နိကာမက်သည် ရုတ်တရက် စိတ်ဝင်စားသွားပုံရ၏။ သူမ၏ စကားသည် အမှန် ဖြစ်သွားပုံရ၏။ အာဖဂန်လူမျိုးတို့ပဲသည် ခိုဖြူငှက်များကို တစ်ခါ ခြည့်ငှက်များအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြ၏။

ဂျိန်းက ဆက်၍

ကျွန်မ အိပ်မက်မက်နေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ခိုဖြူ ကျွန်မကို စကားလာပြောတယ်

ဟုတ်လား

နိကာမက်၏ အမူအရာအရ မိုဟာမက်သည် သူမ၏စကားကို အိပ်မက်ဟု ဆိုမရ။ အမြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနေပုံရ၏။ ဂျိန်းက ဆက်၍

ကျွန်မလည်း ကြိုးစားပြီးနားထောင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတွေပြောနေမှန်း ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ပက်ရှ်ထိုစကား ပြောနေတယ်ထင်တာပဲ

နိကာမက်သည် မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့် ဖြစ်သွား၏။

ဖွတ်ရှ်ထန်နယ်မြေက တမန်တော်ဖြစ်ရမယ်

ဂျိန်းက အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်မ အစွဲမဲလ်ကို မြင်ရတယ်။ ရာဘီယာရဲသား၊ အစွဲမဲလ်တွေ၊ သူက ခိုဖြူရဲနောက်မှာ ရပ်နေတယ်

ဂျိန်းသည် မိုဟာမက်၏လက်ကိုကိုင်၍ မျက်လုံးတည့်တည့်သို့ကြည့်လိုက်၏။

အစွဲမဲလ်ရဲအသည်းတည့်တည့်မှာ ဓားတစ်ချောင်း စိုက်နေတယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးရည်တွေလည်း ကျနေတယ်။ သူက ဓားရိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

အထိပ်ရတာ ကျွန်မက သူ့ရင်ဘတ်ထဲက ဓားကိုဆွဲနှုတ်စေချင်တဲ့ ပုံမျိုးပဲ။ ဓား အထိပ်လည်း ရတနာတွေ စီခြယ်ထားတယ်

ဂျိန်း ခေါင်းထဲမှာမှ အတွေးများက ယောက်ယက်ခတ်ပြေးလွှားနေမိ၏။ ဒီ ခေါင်းထဲတွေ ဘယ်လိုများ ငါ့ခေါင်းထဲ ရောက်လာပါလိမ့်။ ခုမှတော့ မထူးတော့ တွေ့မိ၏။ ဂျိန်းကဆက်၍

ကျွန်မလည်း အိပ်ရာထဲကထပြေး အစွဲမဲလ်ဆီကို လျှောက်သွားပါတယ်။ ကြောက်တော့ သိပ်ကြောက်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အသက်ကိုလည်း

အန္တရာယ်မရှိဘဲ အနားရောက်တော့ ကျွန်မ ဓားကိုလှမ်းဆွဲလိုက်တယ်

နိကာမက်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ

အစွဲမဲလ်က ပျောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အိပ်နေရာက နိုးလာတယ်

မိုဟာမက်က တစ်ချိန်လုံး အဟောင်းသားပွေ့နေသော ပါးစပ်ကို ခုမှပိတ်လိုက်
၏။ သူ့ကိုယ်သူ ထူမြေပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်ပြီဖြစ်၏။ မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစား
၏။ သူသည် ကိုန်း၏အိပ်မက်ကို အသေအချာအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနေပုံရ၏။ ယခုအခါ
မှာ သူ့ကိုဆက်ပြီး ဒီအားပေးဖို့လိုပြီဟု ကိုန်းက တွေးလိုက်ပြီး

‘ကျွန်မပြောတာတွေဟာ ကလေးကလားဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပဲ’

ကိုန်းသည် ထိုသို့ပြောရင်း သူမ၏ဟန်ပန်ကို တကယ် ကလေးမငယ်ငယ်
၏ အမူအရာမျိုး ပြင်ထားလိုက်၏။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ အဆုံးအဖြတ်ကို
လားရောက်ခံယူသော မိန်းကလေးဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ဆက်၍

‘ဒါကြောင့် ကျွန်မအတွက် ဒီကိစ္စကိုလုပ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုရတာပါ။ နှင့်
သားရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မအတွက်ပါ။ ကျွန်မရဲ့စိတ်ထဲမှာ
ချမ်းသာပူလေးရသွားအောင်လို့ပါ’

မိုဟာမက်သည် မျက်နှာထားတင်းတင်း ဖြစ်သွား၏။

‘ဒါအတွက်တော့ ကျေးဇူးတရားအကြောင်း ထည့်ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး’

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း ခြေမြန်တော်တစ်ယောက် လွှတ်ပေးမယ်
ဟုတ်လား’

မိုဟာမက်က အဖြေမပေးသေးဘဲ မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်လိုက်၏။

‘ခားရီးမှာ စီခြယ်ထားတဲ့ ရတနာတွေက ဘာရတာတွေလဲ’

ဘုရား ဘုရား၊ ဘယ်လိုဖြေရင် မှန်ပါလိမ့်မလဲနော်။ ပထမဆုံးပေါ်လာ
အဖြေကမူ ‘မြရတနာ’တွေပေါ့ဟု။ သို့သော် မြများသည် ခြင်္သေ့ငါးကောင်ထောင့်
ကြားထဲမှ ထွက်သည့်ရတနာများဖြစ်သည်။ အစွဲမဲလ်ကို ထိုးသည့်စားသည့်
တောင်ကြားထဲမှ သစ္စာဖောက်တစ်ဦး၏ လက်ချက်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်သွား
၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကိုန်းက

‘ပတ္တမြားတွေပါ’

မိုဟာမက်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ‘အစွဲမဲလ်က ခင်ဗျားကို စကားပြောသေးတာ
ပြောဖို့ကြိုးစားတယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပြောလို့မရဘူး’

မိုဟာမက်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

ကိုန်းစိတ်ထဲကမူ လုပ်လိုက်စမ်းပါ မိုဟာမက်ရယ်၊ ရှင့် အတုံးစားခေါင်ကြီး
အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်လိုက်စမ်းပါဟုတွေးကာ ဆုတောင်းနေမိ၏။

နောက်ဆုံးမှ မိုဟာမက်က ‘နိမိတ်ပြတာကတော့ရှင်းနေပါပြီ၊ ကွန်နိုက်
အပြန်ခရီးလမ်းကြောင်းပြောင်းပစ်ရမှာပဲ’

ဘုရား မ၊တာပဲဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်၏။

ပါးစပ်ကမူ တကယ်ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့်

ကျွန်မတော့ အခုမှ စိတ်အေးသွားတော့တယ်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး
ဘာ၊ အခုတော့ အားလုံး အသက်ချမ်းသာရတော့မှာပါပဲ'

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် နောက်ထပ် ဘာဆက်လုပ်ရမည်လဲဟု တွေးနေမိ၏။ မိဟာ
ကို ကျွန်ဆိုကတိပေးပါဟု ပြော၍လည်းဖြစ်မည်မဟုတ်။ အနောက်တိုင်းယဉ်
ကျေးဇူးအတိုင်း ဒါကတိပဲနော်ဟု လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍လည်း ဖြစ်မည်မဟုတ်။
အဆုံးတွင်မူ မိဟာမက်၏ကတိကို သေချာကြောင်း အသိအမှတ်ပြုသည့်
အကျဆုံးအပြုအမူကို စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

ဂျိန်းသည် ခေါင်းငုံ့ပြီး မိဟာမက်ကို နမ်းလိုက်၏။ မြန်မြန်ကြီး နှိုးလိုက်ခြင်း
သည်။ မိဟာမက် ငြင်းခိုန်လည်း မရလိုက်။ တုံ့ပြန်နမ်းခိုန်လည်း မရလိုက်
ဘဲ မြန်လှသည်။ ဂျိန်းက

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ဟာ ကတိစကားတစ်လုံးကို ဘယ်တော့မှဖျက်
ဆွဲတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကျွန်မသိပါတယ်'

ဤပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ထွက်လာ၏။ မိဟာမက်သည် ငုတ်
ထိုင်လျက်အငူသားကျန်ရစ်၏။ ဂျိန်းသည်ပူများရှိရာသို့ပြန်ပြေးလာခဲ့လေ၏။

ဘောင်ကုန်းထိပ်ရောက်သောအခါမှ ဂျိန်း နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။
အောက်သည် ဘောင်ကုန်းအောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားနေပြီဖြစ်ပါသည်။ သူ၏
အနားမော်နေပြီး လက်လွှဲထားပုံကလည်း မာန်ပါပါနှင့် ဖြစ်၏။ မိဟာမက်တစ်
ထက် သူမ၏အနမ်းကြောင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်သွားပုံရ၏။ ငါ့အပြုအမူဟာ
အရာများ ကောင်းနေမလားဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်၏။ ဘာပဲပြောပြော ငါလုပ်ချင်
တာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီ၊ အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ဂျိန်းသည် ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့၏။

နောက်ထပ် စာရင်းရှင်းရမည့်သူကား ဂျင်းပီယေးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်းပီယေး
သည် ညနေမှောင်ရိုးရှိုးစတွင် အိမ်ပြန်ရောက်လာမည် ဖြစ်၏။ ဂျင်းပီယေးသည်
ညနေပိုင်းခိုန်မှာ ပြန်လာမည်မဟုတ်။ ကျနော့ဘက်ရောက်ပြီး နေချိသွားခိုန်
လာမည်ဖြစ်သည်။ ခရီးသွားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ယခု မိဟာမက်ကဲ့သို့ပင်
အိမ်ပြန်လေးကျော်မှ ခရီးစကြစမြဲဖြစ်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုအခိုန်လောက်
အပြန်ခရီးစမည်ဖြစ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော ဂျင်းပီယေးကို ကိုင်တွယ်စာရင်းရှင်းရသည်မှာ မိဟာမက်ထက်

တော့ လွယ်ကူပေမည်ဟု ဂျိန်းယူဆ၏။ အကြောင်းမှာ ပထမအချက်၊ ဂျင်းပီယေးနှင့်မှ အမှန်အတိုင်းပြော၍ရသည်။ နောက်တစ်ချက်မှာ ဂျင်းပီယေးမှာ အမှားဘက်ကဖြစ်နေသည်။

ဂျိန်းသည် ဝူများရှိရာသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ဝူထဲရှိလူအားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက် ကောင်းကင်ထက်တွင် ရှုရှားကျက်လေသည် သံများက မြည်ဟည်းလာလေသည်။ လူတိုင်း အလုပ်များရပ်လိုက်ပြီး မော်ကြည့်ကြ၏။ ဂျက်လေယာဉ်များမှာ သူတို့အရပ်မှာ ဗုံးကြဲရန်အတွက် မြင့်လွန်း ဝေးလွန်း မှန်းသိသော်လည်း မကြည့်ဘဲကား နေနိုင်ကြသည်မဟုတ်။

ဂျက်လေယာဉ်များ ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါမှ ကလေးတို့သည် သူတို့၏ လက်များကို နံဘေးသို့ဆန့်တန်း၍ ပါးစပ်မှ ဂျက်လေယာဉ်သံပေးကာ လေယာဉ်မှ လုပ်တမ်း ကစားနေကြ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲကမူ ဒီလေယာဉ်တွေ ဘယ်များ ဗုံးသွားကြဲကြပါလိမ့်မလဲ ဆို တွေးနေမိ၏။

ဂျိန်းသည် ဝူထဲဝင်လိုက်ပြီး ရှန်တဲလ်ကိုကြည့်သည်။ ဖာရာကို ပြုံးပြလိုက်၏။ ပြီးမှ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်၏။ ဤမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဂျိန်းရော၊ ဂျင်းပီယေးပါ နေ့စဉ်နီးနီး ရေးမှတ်ကြ၏။ အခါကအားဖြင့် ဆေးမှတ်တမ်းသဘောမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထိုမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဥရောပသို့ ပြန်သောအခါ ယူသွားမည်။ ထိုဆေးမှတ်တမ်းသည် သူတို့နောက်မှ အာဖဂန်နစ္စတန်ကိုသွားညွှတ် ဆရာဝန်များအတွက် များစွာအထောက်အကူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆရ၏။ ထိုမှတ်တမ်းထဲတွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာများ၊ ခံစားမှုများကိုလည်း ထည့်သွင်းကြ၏။ သို့မှသာ နောက်လူများက ဘာကိုတွေ့ကြုံရမည်ကို သိပြီးဖြစ်နိုင်သည်။

ဂျိန်းသည် သူမ၏ကိုယ်ဝန်အကြောင်းနှင့် ရှန်တဲလ်ကလေးမွေးဖွားလာပုံတို့ကို အသေးစိတ်နီးပါး ရေးသားခဲ့၏။ သို့သော် သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာခံစားမှုအပိုင်း များကိုကား ချန်လှပ်ထားခဲ့ရပေသည်။

ဂျိန်းသည်နံရံကိုကျောနှင့်မီ၍ ဒူးပေါ်တွင်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို တင်ကာထိုင်နေပင်နီဆီလင်နှင့်မတည့်သောရောဂါကြောင့်ကွယ်လွန်သွားရရှာသော ၁၈ နှစ်သား ကလေး၏အဖြစ်အပျက်ကိုမှတ်တမ်းတင်လိုက်၏။ ထိုသို့ မှတ်တမ်းတင်နေချိန် သူမဝမ်းနည်းမှုဖြစ်ရပါသည်။ သို့သော်စိတ်အားပျက်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေခြင်းကား မရှိခဲ့။ အခြေအနေအတော်ကောင်းသည်ဟု ဂျိန်း သူမဘာသာတွေးလိုက်၏။

မှတ်တမ်းထဲတွင် ယနေ့ကြုံတွေ့ရသော အသေးအဖွဲ့ဆေးကုသမှုများကို ရေး
 ထည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ပျင်းပျင်းနှင့် နောက်ပိုင်းလို့ပြန်လှန်၍ ကြည့်လိုက်သည်။
 ဂျင်းပီယေး၏ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဟိုထိုးသည်ဆွဲနှင့် ပင့်ကူလက်တံကဲ့သို့သော
 ထက်ရေးဖြင့် ရေးသွင်းချက်များမှာ အထူးချီးမွမ်းဖွယ်ရာကောင်းလှပါသည်။ ရောဂါ
 ထက္ကဏာများ အပြည့်အစုံ၊ ရောဂါကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသုံးသပ်ပုံ၊ ဆေးဝါးကုသပေးပုံ
 နှင့် ရရှိလာသည့် အဖြေအားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါ၏။ မလေးရီးယား ငှက်ဖျားကို
 ရေးသည်။ နောက်မှ ပျောက်ကင်းသည်။ သို့မဟုတ် မတိုးတက်၊ သို့မဟုတ် သေ
 ဆုံးသည်ဟု ရေး၏။ ဂျိန်းကမူ လူနာမိန်းကလေး ယနေ့နံနက် သက်သာပုံရသည်။
 သို့မဟုတ် အမေကြီးတွင် အဆုတ်နာရောဂါဖြစ်နေသည် စသည်ဖြင့် ရေးတတ်၏။

ထို့နောက် သူမ၏ ကိုယ်ဝန်ရှိခါစ ရေးမှတ်ထားသည်များကို ဖတ်ကြည့်မိပြန်
 ၏။ ရင်သားများ နာကျင်လာသည်၊ ပေါင်များ တုတ်ခိုင်လာသည်၊ နံနက်ပိုင်းတွင်
 ဖျီအန်ချက်သလိုဖြစ်လာသည် စသည် စသည်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှ၏။

နောက် စိတ်ဝင်စားစရာ မှတ်ချက်တစ်ခုမှာ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က သူမ
 ရေးခဲ့သော စာကြောင်းကလေးဖြစ်သည်။ စာကြောင်းမှာ 'ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အဗ္ဗ
 ဒူလာကို ကြောက်နေတယ်' ဟုပါ၏။ ကြည့်စမ်း၊ ယခုတော့ ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ
 နှုတ်ပင် မမှတ်မိချင်တော့။

ဂျိန်းသည် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို သိမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ဂျိန်းနှင့်ဖာရာတို့
 သည် ဂူ၏ ဆေးခန်းကို သိမ်းဆည်းသန့်ရှင်းခြင်း ပြုလုပ်ကြ၏။ သည့်နောက်ကား
 ဣသိုပြန်၍ တစ်ညတာအတွက် ပြင်ဆင်ကြံဖို့သာရှိ၏။

ဂျိန်းသည် ရွာထဲရှိကုန်စုံဆိုင်အိမ်ကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး အလုပ်များနေစဉ်
 ခေါင်းထဲမှာ ဂျင်းပီယေးနှင့် ဘယ်လိုစာရင်းရှင်းရမည်လဲဟု တွေးတောချိန်ဆနေမိ၏။

ဂျိန်း စိတ်ကူးရသည်။ ပထမနှစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမည်။
 ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောမည်။ သို့သော် ဘာကို ဘယ်လိုပြောရမည်ဆိုသည်ကို
 ထား ဂျိန်းကိုယ်တိုင်ပင် မသေချာသေး။

ဂျိန်းက ဘယ်လိုပြောမည်ဟု ရေရေရာရာ ဆုံးဖြတ်ချက် မချရသေးမီ ဂျင်းပီ
 ယေးရောက်လာ၏။ ဂျိန်းက ဂျင်းပီယေး၏ ဖုံအလိမ်းလိမ်းမျက်နှာကို ရေစိုတဘက်
 တစ်ထည်ဖြင့် သုတ်ပေးသည်။ ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကြွ
 ဝန်းကန်လုံးဖြင့် တိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ပင်ပန်းလာပုံတော့ ရပါသည်။ သို့သော် ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး
 ထားဟုတ်ပုံမရ။ ဂျင်းပီယေးသည် ဤခရီးထက်ဝေးဝေးလဲလဲ လျှောက်နိုင်သူတစ်

ဦးဖြစ်ပါသည်။

ဂျင်းပီယေး လက်ဖက်ရည်သောက်နေခိုက် ဂျိန်းသည်လည်း အနားမှာထိုင်နေ၏။ ကြိုးစားပြီး ဂျင်းပီယေးကို စိုက်မကြည့်ဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းနေမိ၏။ စိတ်ထဲကမူ 'ရှင် ကျွန်မကို ညာတယ်' ဟု ပြောနေမိ၏။ ခဏအကြာ ဂျင်းပီယေးအထိုက်အလျောက် အနားရပြီးချိန်လောက်တွင် ဂျိန်းက

'ကျွန်မတို့ အရင်တုန်းကလို အပြင်ထွက်ကြရအောင်'

ဂျင်းပီယေးသည် အံ့ဩသွားပုံရ၏။

'ဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲ'

'ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ရှင်မှတ်မိသေးလား၊ မနှစ်နှေတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ညနေစောင်းရဲ့အလှကိုခံစားဖို့ဆိုပြီး အပြင်ထွက်လမ်းလျှောက်ကြတာလေ' ဂျင်းပီယေးသည် ပြုံးလိုက်၏။

'မှတ်မိပါတယ်ဗျာ'

ဂျင်းပီယေး ဤသို့ပြုံးလိုက်သည့်အခါမျိုးတွင် ဂျိန်းရင်ထဲမှာ ချစ်ခင်စိတ်ပိုဖြစ်သည်ထင်၏။ ဂျင်းပီယေးက 'ဒါဆိုရင် သမီးလေးခေါ်ခဲ့မယ်လေ'

'ဟင့်အင်း၊ မခေါ်တော့ဘူး'

ဂျိန်းကမူ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ချင်သည်။ တခြားအနှောင့်အယှက် ဘာမှ မရှိချင်။ သူမက ဆက်၍

'သမီးလေးကို ဖာရာနဲ့ထားခဲ့ရင် ပြီးတာပါပဲ'

'ဒါဆို သဘောပဲလေ'

ဂျင်းပီယေး၏ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်သွားပုံရ၏။ ဂျိန်းသည် ဖာရာကို မှာစရာရှိတာများ မှာကြားခဲ့၏။ ညနေစာ စီစဉ်ထားရန် ညနေစာအတွက် လက်ဖက်ရည်၊ ပေါင်မုန့်နှင့်မလိုင်။

ထို့နောက် ဂျိန်းနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့သည် အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့ကြ၏။

တစ်နေ့တာ၏ အချိန်သည် ကုန်ဆုံးနေပြီဖြစ်၏။ နေ၏အလင်းရောင်တို့သည် မှိန်ဖျော့လျက်ရှိလေပြီ။ ညနေခင်း လေသည် လန်းဆန်းမွှေးပျံ့လှ၏။ သည်အချိန်ကား နွေရာသီ၏ အကောင်းဆုံး အချိန်ပိုင်းကလေးဖြစ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသား လယ်ကွင်းကိုဖြတ်၍ မြစ်ကမ်းဘက်သို့ ဆင်းလာကြစဉ် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် မနှစ်နှေက သည်လမ်းကလေးပေါ်မှာပင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ၊ တွေ့စွာ၊ စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ရသည်ကို ပြန်၍သတိရမိ၏။ အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့

အညံ့အတွက် ကိုန်းဂုဏ်ယူပါ၏။ သို့သော် ထိုသို့စွန့်စားမှု၏ နိဂုံးကမ္မတ်အဆုံးသတ်
ဘော့မည်ဖြစ်သည့်အတွက်လည်း ဝမ်းသာနေမိပါ၏။

ဣင်းပီယေးအား ဖွင့်ချပြောဆိုလာရမည့်အချိန် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ကိုန်း
စိတ်ထဲတွင် ပို၍ လှုပ်ရှားလာ၏။ သူမကိုယ်သူမ တစ်ချိန်လုံး သူမဘက်တွင်
အဖု ဖုံးကွယ်မှုမရှိ၊ ထိန်ချန်ထားခြင်းမရှိ၊ ဘာမှ အပြစ်ကျူးလွန်ထားမိ၍ စိတ်
ဖြောင့်စရာမရှိ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနေသည့်အ
ခြားမှပင် စိတ်ထဲမှာ ထင်းထင်းကြီးဖြစ်နေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် လယ်ကွင်းကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ရောက်
အသည်။ ကျောက်သားပြင်ပေါ် ဖြတ်စီးဆင်းနေရာ ရေတိမ်သည့်နေရာတစ်ခုမှ
မြစ်ဘစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလာကြပြီး အတော်မြင့်သော ချောက်ကမ်းပါးပေါ်သို့
အက်ခဲ့ကြ၏။ ချောက်ကမ်းပါးအမြင့်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖင်ထိုင်ချလိုက်ကြ
သည်။ ကမ်းပါးစွန်းမှ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို တွဲလောင်းချထိုင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့၏ ခြေထောက်အောက်ဘက် ပေတစ်ရာခန့်တွင် ခြင်္သေ့ငါးကောင် မြစ်
အလျဉ်သည် အမြှုပ်တထောင်းထောင်းနှင့် ဒေါသတကြီး ချောက်ကမ်းပါးအနှု
ထောက်ဆောင်များကို တိုးဝှေ့ပြီး အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေ၏။

ကိုန်းသည် မြစ်ကိုကျော်၍ စိုက်ပျိုးကွင်းဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။ စိုက်ပျိုးကွင်းကား ရေဝ တူးမြောင်းများ၊ ကျောက်တုံးနံရံများဖြင့် အကွက်
ချထားသလို ဖြစ်နေ၏။ အစိမ်းရောင်၊ ရွှေရောင်တို့ဖြင့် ဝင်းနေသော မှည့်နေပြီဖြစ်
သည့် အခင်းတို့သည် ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များအကြားမှ တိုးထွက်နေပေရာ
ဖျတ်စီးနေသော အရုပ်တစ်ရုပ်ထဲမှ ရောင်စုံမှန်စများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်
နေသည်နှင့်တူလှ၏။

ဟိုနားသည်နားတွင် ဗုံးကျယ်မှန်ထားသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို လှမ်း
မြင်တွေ့နေရ၏။ ပြိုကျနေသည့် နံရံများ၊ ပိတ်ဆို့သွားသော တူးမြောင်းများ၊
လယ်ကွင်းအလယ်ရောက်နေသော ရွံ့တုံးရွံ့ခဲ၊ မြေစိုင်ခဲနှင့် ကျောက်တုံးကျောက်
ဆောင်များ။

ထိုလယ်ကွင်းများထဲတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ဦးထုပ်ဝိုင်းများ၊ ခေါင်းပေါင်းထုပ်
များကို လှမ်းမြင်နေရသည့်အတွက် ယောက်ျားတချို့သည် လယ်တောအလယ်ကို
တောင်လုပ်ကိုင်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ သည်အချိန်မှာ ရုရှားတို့သည် သူတို့၏
ဇွန်လေယာဉ်တို့ကို သိမ်းဆည်းကြပြီဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တာ ဗုံးကြဲသည့်အလုပ်ကို
ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ထိုလယ်ကွင်းတွေထဲမှ ပဝါခြံထားသော ခေါင်းနှင့် သေးငယ်သော ခေါင်းကလေးများမှာ ယောက်ျားများ၏ အလုပ်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အလင်းရောင် ရှိရှိကကလေးတွင် အကူအညီလာပေးကြသော အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများပင် ဖြစ်ကြပါ၏။

ဟိုအဝေးဘက်တွင် တောင်ကြားမြေပြင် လယ်ကွင်းများသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း တောင်ကုန်းတောင်တန်းများဖြစ်လာ၏။ ဘယ်ဘက်ခြမ်း အိမ်များဘက်ဆီမှ ထမင်းဟင်းချက်သည့် မီးဖိုချောင် မီးခိုးတန်းများ တက်လာသည်ကိုမြင်ရ၏။

တိုက်ခတ်လာသော လေကဲ့တွင်အထက်ဘက်မှာ မြစ်ကွေ့မှ ရေချိုးနေကြသော မိန်းမများ၏ စကားပြောသံကို မပီဝိုင်းဝါးကြားရ၏။ ရေချိုးဆိပ် အတင်းဝိုင်းမှာ အခါတိုင်းလောက် အသံကျယ်ပုံမရတော့။ ဇာဟာရာ၏ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲရယ်သံသည်လည်း မကြားရတော့။ ယခုအခါတွင် ဇာဟာရာသည် ချစ်လင်အတွက် ဝမ်းနည်းငိုကြွေးနေရှာပေသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်း၏တရားခံကား တခြားလူမဟုတ်။ ဂျင်းပီယေးပင်ဇာည်း။

ထိုအတွေးသည် ဂျိန်းအား သတ္တိဖြစ်စေသည်။ ဂျိန်းက တိုတိုတောင်းတောင်း သံပြတ်နှင့် 'ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ကြပါစို့'

ကြားရလျှင်ကြားရချင်းဂျင်းပီယေးသည် အဓိပ္ပာယ်အကောက်လွဲသွား၏။ သူက 'ကျုပ်တို့ ခုပဲ ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့ဟာ'

ထိုသို့ပြောပြီးမှ ဂျိန်းကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ ဂျိန်းမျက်နှာကို မြင်ရမှ ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်သွား၏။

'အိုး' ဂျင်းပီယေး၏ စကားသံထဲမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသော ကြောင့် ဤကိစ္စကား အငြင်းအခုံမလုပ်ရဘဲနှင့် မရနိုင်တော့ဟု ဂျိန်းထင်မိ၏။ ဂျိန်းက ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့်ပင်

'ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ ဥရောပကိုပြန်ချင်တာ၊ ပါရီကို ပြန်ချင်တာ' ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်း၏ပခုံးပေါ်သို့ လက်နှင့်သိုင်းဖက်လိုက်၏။ ပြီးမှ

'ဒီအရပ်ဟာတစ်ခါတလေလူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဓာတ်ကျစေတတ်ပါတယ်' ဂျင်းပီယေးသည် ထိုစကားများကို ဂျိန်းအား မကြည့်ဘဲ အောက်ဘက်မှ

လျှင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေပြင်ကိုကြည့်၍ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဆက်၍ 'မင်းကလည်း မီးဖွားပြီးခါစဆိုတော့ ဒီလိုစိတ်မျိုးဖြစ်တတ်မှာပါပဲ'

ဒါပေမယ့် ရက် နှစ်ပတ်သုံးပတ်ကြာရင် မင်းရဲ့စိတ်ဟာ...

ဂျိန်းက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ စကားဝင်ဖြတ်၍

ကျွန်မကိုလာပြီး သြဝါဒတွေပေးမနေနဲ့၊ အဲဒီ သြဝါဒစကားတွေကို ရှင့် ဘုရားတွေအတွက် ထားလိုက်

ဂျင်းပီယေးသည် ဖက်ထားသောလက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်၏။

ကောင်းပြီ၊ ဒီကို မလာခင်ကတည်းက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သဘောတူဆုံး ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီမှာ နှစ်နှစ်တိတိနေမယ်လို့ ခဏတဖြုတ်လာနေပြီး ဆေးကုတာ ဘာ မထိရောက်ဘူးလို့ ခံယူကြတယ်၊ အချိန်တွေကုန်၊ ငွေတွေကုန် လော့ကျင့်မှုတွေ ဘာလဲ၊ ခဏတဖြုတ်လာတာဟာ အကျိုးမဖြစ်ထွန်းဘူး၊ နှစ်နှစ်လောက် အနည်းဆုံး နေမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး နှစ်ယောက်လုံး သဘောတူခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့နှစ် ယောက်စလုံး နှစ်နှစ်နေဖို့ ဝတ္တရား တာဝန်ရှိတယ်

ဂျိန်းက *ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့မှာ ကလေးတစ်ယောက်ရလာပြီရှင့်*

အဲဒါက ကျုပ်စိတ်ကူး မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ

မင်းမှာ စိတ်ပြောင်းဖို့ အခွင့်အရေးမရှိပါဘူး

ဂျိန်းက ဒေါသတကြီးနှင့်

ရှင် ကျွန်မကိုပိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး

ဂျင်းပီယေးက ခေါင်းယမ်း၍

ဒါ ပြောနေရမယ့်စကား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲပါ၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့

ဂျိန်းကမူ မရပ်နိုင်ပေ။

ကျွန်မတို့က အခုမှ စဆွေးနွေးကြတာ၊ ဘယ်ရပ်လို့ဖြစ်မှာတုန်း

ဂျင်းပီယေးက သူမအပေါ် ဆက်ဆံသဘောထားနေပုံကို ကြည့်ပြီး ဂျိန်း ပို၍ ဒေါပွလာ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆွေးနွေးပွဲမှာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ပိုင်ခွင့်ဘက်သို့ ပြောင်း ထာသလိုဖြစ်နေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျိန်းက ဆွေးနွေးမှုတွင် ဂျင်းပီယေး စပိုင်လုပ်နေတာ သူမသိပြီဟု ပြောပြီး အနိုင်မယူချင်ပေ။ အကျပ်မကိုင်ချင်ပေ။ နောက်နောင်တော့ ပြောတတ်။ ယခုလောလောလတ်လတ်၌မူ စပိုင်ကိစ္စမပါဘဲ ဆွေးနွေးချင်သည်။ သူမသည် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဆိုခြင်းကို ဂျင်းပီယေးက အသိအမှတ် ပြုစေချင်သည်။

ဂျိန်းက *ရှင်ဟာကျွန်မကိုလျှစ်လျှူပြီး ထားခွင့်မရှိဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒကိုလည်း

လွမ်းမိုးအနိုင်ယူခွင့် မရှိဘူး၊ ကျွန်မ ဒီနေ့မှာပဲပြန်ချင်တယ်
ဂျင်းပီယေးကလည်း တိကျစွာဖြင့်ပင်

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ဂျိန်းက ဆွေးနွေးပြီးပဲ အနိုင်ရချင်သည်။ အကျပ်မကိုင်ချင်။ သို့နှင့်

‘ကျွန်မတို့ ဒီရောက်တာ တစ်နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်မတို့ ထိရောက်တန်သလောက်
လည်း ထိရောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်မတို့ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တာထက်
လည်းပိုပြီး ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခဲ့ကြပါပြီ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် မတော်လောက်သေးဘူး
လား’ ဂျင်းပီယေးက ခေါင်းမာစွာဖြင့်ပင်

‘ကျုပ်တို့ နှစ်နှစ်နေမယ်လို့ သဘောတူထားကြတာပဲ’

ဂျိန်းက ‘အဲဒီ သဘောတူညီမှုက ကြာလှပြီရှင်၊ ကျွန်မတို့ ရန်တဲလ်ကလေး
မရခင်ကတူထားကြတာ’

‘ဒါဆိုလဲ မင်းတို့သားအမိပြန်ကြပေါ့၊ ကျုပ်ကိုထားခဲ့’

ရုတ်တရက် ထိုအချက်ကို ဂျိန်းစဉ်းစားကြည့်လိုက်မိ၏။ ပါကစွတန်သို့
ကွန်စိုင်းခရီးဖြင့်သွားရသည်မှာ အလွန်ကြမ်းတမ်းလှသော ခရီးဖြစ်ပါသည်။ က
လေးတစ်ယောက်နှင့်သွားရမည်ဆိုခြင်းကပင် အန္တရာယ်ကြီးလှ၊ ခက်ခဲပင်ပန်းလှပြီ
ဖြစ်၏။ ခင်ပွန်းသည်သာ မပါပါက မတွေးဝံ့နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့
သော် မဖြစ်နိုင်သည်တော့ မဟုတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် ထွက်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပါက
ဂျင်းပီယေးကို ထားခဲ့ရမည်။ ဂျင်းပီယေးကား တစ်ယောက်တည်း ဆက်လက်နေ
ထိုင်ကာ လက်နက်ဝယ်ကွန်စိုင်း ခရီးစဉ်များအကြောင်းကို ရုရှားတို့ထံ သစ္စာဖောက်
သတင်းပေး၍ ကျန်ရစ်မည်ဖြစ်၏။ ဤတောင်ကြားထဲမှ ခင်ပွန်းသည် ယောက်ျား
များ၊ သားပျို သားငယ်များ သေဆုံးကြရပေလိမ့်မည်။

နောက်ထပ် အကြောင်းတစ်ကြောင်းကလည်း ရှိသေး၏။ ဂျင်းပီယေးကိုထား
ခဲ့ပါက သူတို့အိမ်ထောင်ရေးသည်လည်း အဆုံးသတ်သွားရပေတော့မည်ဖြစ်၏။
ဂျိန်းက

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့သားအမိ နှစ်ယောက်တည်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရှင်မိ
လိုက်ရမယ်’

ဂျင်းပီယေးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်

‘မလိုက်ဘူးကွာ၊ မလိုက်ဘူး’

ယခုအခြေအနေ ရောက်လာမှတော့ ဂျိန်းသည် သူမ သိထားသည့်အချက်ထံ

ထုတ်ပြုတော့မည်လို ဖြစ်လာ၏။ ဂျိန်းသည် အသက် ၀၀တစ်ချက်ရှုသွင်းလိုက်၏။

ပြီးမှ 'ရှင် လိုက်ကိုလိုက်ရမယ်'

ဂျိန်း၏ စကားမဆုံးမီ ဂျင်းပီယေးကဝင်ဖြတ်၍

'လိုက်ချင်မှ လိုက်မှာပေါ့'

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျင်းပီယေး၏မျက်လုံးထဲတွင် ထူးဆန်းသောအရိပ်များ ပြေးနေ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ ကြောက်သလိုလိုပင်

ခံစားရ၏။ ဂျင်းပီယေးက

'ကျုပ်ကို ဇဇီ အကျပ်မကိုင်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ မကြိုးစားပါနဲ့'

ဂျိန်းကလည်း မလျှော့ပေ။

'အကျပ်ကိုင်နိုင်ပါတယ်'

'ကျုပ်ကို အကျပ်မကိုင်နဲ့နော်'

ဂျင်းပီယေး၏ လေသံမှာ ပကတိအေးစက်မာကျောနေ၏။

ရုတ်တရက် ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းအတွက် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လိုဖြစ်သွား၏။ သူမ တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမှမတွေ့ဆုံဖူးသူ လူမျိုးဖြစ်သွား၏။ ဂျိန်းသည် တောမျှ ငြိမ်လိုက်ပြီးနောက် စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ရွာဘက်ဆီမှ ခိုတစ်ကောင်သည် သူမတို့ရှိရာဘက်သို့ ပျံလာသည်။ ခိုသိုက်မှာ သူမ ခြေတွဲလောင်းချထားသော ချောက်ကမ်းပါးအူ အောက်ဘက်နားမှာ ရှိဟန်တူ၏။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ ငါ ဒီလူကိုမသိပါလားဟု ကမ္ဘာဝင်ချောက်ချား တွေးလိုက်၏။ တစ်နှစ်လုံးလုံး အတူနေပေါင်းသင်းလာခဲ့ပြီးတာတောင်မှ သူ့ရဲ့ အစစ်အမှန်ကို ငါမသိသေးပါကလား။ ဂျိန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

'ရှင် ကျွန်မကို ချစ်သလား မချစ်ဘူးလား'

'မင်းကို ချစ်တာနဲ့ မင်းလုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်ပေးရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး'

'ဒါက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား'

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကို ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဂျိန်းကလည်း ဂျင်းပီယေးကိုအကြည့်ကို မျက်စိမလွှဲဘဲ ပြန်ကြည့်၏။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဂျင်းပီယေး၏ မျက်လုံးထဲမှ မာကျောမှုအရိပ်များသည် လျော့သွား၏။ ဂျင်းပီယေးက ပြုံးလိုက်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်'

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးဘက် ယိမ်းငဲ့လိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်း၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။ သူက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်ပါတယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ဂျိန်း၏ ခေါင်းကလေးကိုနမ်းသည်။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး အောက်ဘက်သို့လှမ်းကြည့် နေလိုက်၏။ စောစောက သူမြင်ခဲ့ရသော ခိုကလေးသည် အသိုက်ရှိရာမှ ထ၍ပျံ ပြန်၏။ ခိုကလေးမှာ ခိုဖြူကလေးဖြစ်သည်။ သူမ လုပ်ကြံဖန်တီး၍ ပြောဆိုခဲ့သော ‘အမြင်ရသည့်ရှုခင်း’ ထဲမှာကဲ့သို့ပင် ခိုဖြူကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ခိုဖြူကလေးသည် ဝေ့ဝဲစွာဖြင့် မြစ်တစ်ဖက်ဆီသို့ ပျံသန်းသွားလေ၏။ ဂျိန်းရင်ထဲကမူ

‘အို ဘုရားသခင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဟင်’

ကွန်ဗျင်အဖွဲ့ ပြန်လာသည်ကို ပထမဆုံးမြင်လိုက်သူမှာ ယခုအခါ ‘ဘယ် ကျော်’ ဟု နာမည်တွင်နေပြီဖြစ်သော မိုဟာမက်၏သားကလေး မော်ဆာပင်ဖြစ်ပါ သည်။ မော်ဆာသည် ဝူများရှေ့ရှိ ကွင်းပြင်ကွက်လပ်ကလေးသို့ ပြေးလာပြီး သံ ကုန်ဟစ်အော်ကာ ‘သူတို့ ပြန်လာကြပြီဟေ့၊ သူတို့ပြန်လာကြပြီ’

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သူတို့ဆိုသည်မှာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်သည်ဟု မေးမနေကြပါ။ အားလုံးသိကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်မှာ မနက်ပိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့နှစ်ဦးသည် ဝူဆေးခန်း မှာ ရှိနေကြပါသည်။ ဂျင်းပီယေးမျက်နှာပေါ်တွင် အနည်းငယ် မရှင်းမလင်းဖြစ်သွား ပုံရပါသည်။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးကို ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ သူမမျက်နှာပေါ်မှ ဝမ်းသာအောင်မြင်မှု၊ ခံစားမှု မျက်နှာထားကို သတိပြုမိသွားမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းသည် ကွန်ဗျင်အဖွဲ့သားများ၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ယနေ့ညဆိုလျှင် သီချင်းဆို ကောင်းလှသော ယူဆွတ်၏တေးသံကို ကြားရ ပေတော့မည်။ အလီဂါနင်သည် သူ၏ ၁၄ ယောက်သော သားသမီးများကို နမ်း နေပေလိမ့်မည်။ ရှာကာဒိုးသည် သူ၏ဆိတ်များကို ရေတွက်နေမည်။

ယူဆွတ်၏ အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်ရသည့်အတွက် သမီးကလေးရှုန်တင်

ကို လူ့လောကထဲသို့ရောက်အောင် ကူညီသားဖွားပေးခဲ့သူ ရာဘီယာ၏ ကျေးဇူးကို နှစ်ဆပ်လိုက်ရသည်ဟု ဂျိန်းခံစားရမိ၏။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ပူဆွေးနေကြသော နှစ်များ၊ သမီးများသည် ယခုတော့ ပျော်ရွှင်နေကြတော့မည်ဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေး၏စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုများခံစားနေပါလိမ့်ဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်မိ၏။ စိတ်များဆိုးနေမလား၊ မကျေမချမ်းဖြစ်နေသလား၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေလား၊ လူတွေ သေမကုန်သဖြင့် လူတစ်ယောက်က စိတ်ပျက်မကျေမချမ်းဖြစ်ရမည်ဆိုခြင်းမှာ စဉ်းစားကြည့်ရသည်မှာပင် အကြောင်းကြောင်းနိုင်လှ၏။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးမျက်နှာကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်၏။ ဂျင်းပီယေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာမှထူးခြားမှုမရှိ။ ဂျင်းပီယေး၏ စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုများရှိပါလိမ့်ဟု ဂျိန်းတွေးနေမိ၏။

ငှာဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသော လူနာများမှာ တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် မိနစ်ပိုင်းတွင်းမှာပင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြ၏။ လူတိုင်းလူတိုင်းပင် ရွာထဲသို့သွား၍ ခရီးသွားပြန်လာကြသူများကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ရန်သွားကြ၏။ ဂျိန်းက ကျွန်မတို့လည်း ရွာထဲသွားရအောင်

ဂျင်းပီယေးက

‘မင်းသွားနှင့်လေ၊ ကျုပ် ဒီကအလုပ်ကလေးတွေ လက်စသတ်ပြီးတော့ လိုက်ခဲ့သလေ’

‘ကောင်းပြီလေ’

ဂျင်းပီယေးသည် အချိန်ကလေး နည်းနည်းယူပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထူနေဆည် ဆိုက်ချင်ပုံရ၏။ ခရီးသွားများ ပြန်လာသူများကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုပါသည် ဆို ဟန်ပန်ဆောင်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကို ကောက်ယူပေးချီပြီး ရွာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သီးခြားကလေးပေါ်ရှိ ကျောက်တုံးများ၏ အပူငွေ့မှာ စီးထူးသော ဖိနပ်ကိုပင် ဆိုက်ထွက်ပူနေပေသည်။

ယခုအချိန်ထိ ဂျိန်းသည် သူမ သိနေခြင်းများကို ဂျင်းပီယေးအား ဖွင့်ဟ ပြောဆိုခြင်း မရှိသေး။ စာရင်းမရှင်းရသေး။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအတိုင်းဆက် နေ၍ကား မဖြစ်နိုင်။ အနားနှင့်အမြန်ဆိုသလို ဂျင်းပီယေးသည် မိုဟာမက်က ခြေမြန်တော်တစ်ယောက်စေလွှတ်ပြီး ကွန်ဗိုင်းခရီးအပြန်လမ်းကို ပြောင်းလဲခဲ့သည်ကို သိသွားမည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘာကြောင့် မိုဟာမက်က ဤသို့အပြောင်းအလွဲပြုလုပ်ရပါသလဲ ဟု

မေးမြန်းစုံစမ်းမည်ဖြစ်သည်။ မိုဟာမက်ကလည်း ဝမ်းပမ်းတသာနှင့် ဂျိန်းရလာသော အာရုံအမြင် အကြောင်းကို ပြန်ပြောမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်းသည်ထိုသို့သော အာရုံအမြင်များကိုယုံကြည်သူမဟုတ်ကြောင်း သိနေသူဖြစ်၏။

ငါ ဘာလို့ကြောက်နေရမှာလဲဟု ဂျိန်းက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသည်။ ငါက အပြစ်လုပ်နေသူမဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ရှိသူက သူပဲ။ ဂျင်းပီယေးပဲ။ ဒါတောင် သူ့အပြစ် ရှိနေတဲ့အတွက် ငါက ရှောင်နေရသလိုလို ဖြစ်နေရသေးတယ်။ အမှန်တော့ သိသိချင်း တစ်ဖက်မြစ်ကမ်းနဖူး ရောက်ကမ်းပါးပေါ်မှာ ထိုင်နေကြတုန်းက ငါ ဖွင့်ပြောဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ငါသိထားသမျှကို ငါ့ဘာသာ မြဲထားမိတာကိုက ငါကလည်း မရိုးသားဘူး။ လိမ်လည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒါပဲဖြစ်ရမယ်ဟု ဂျိန်း တွေးလိုက်၏။ ဒါမှမဟုတ် ဂျင်းပီယေး၏ မျက်လုံးထဲမှာ ဝမ်းခါတစ်ရံပေါ်လာတတ်သော အကြည့်များကြောင့်ပေလား။

ဂျိန်းသည် အိမ်ပြန်ဖို့ကိစ္စ၊ ပါရီပြန်ဖို့ကိစ္စ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်လျှော့သေးသည်မဟုတ်။ သို့သော် ယခုအချိန်အထိ ဂျင်းပီယေးပါ ပြန်လိုက်ပါနိုင်သောနည်းလမ်း၊ ပြောဆိုစရာစကားများကို ရှာ၍မတွေ့သေး။

ဂျိန်းသည် မဟုတ်မဟတ်နည်းလမ်းပေါင်း ဆယ့်လေးငါးခု စဉ်းစားကြည့်ဖို့ ပါသည်။ ဂျင်းပီယေး၏ အမေနေထိုင်မကောင်းဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားစာ တစ်စောင်လာသည်ဟု ဇာကို လုပ်ကြံဖန်တီးရင် ကောင်းမလားဆိုသည်က အဂျင်းပီယေးစားသော အစားအသောက်ထဲတွင် သိပ်မပြင်းထန်သော အဆိပ်တစ်မျိုး မျိုးကိုခတ်၍ အဆိပ်မိစေပြီးမှ ရောဂါကုသဖို့ ဂျင်းပီယေးဥရောပသို့ မပြန်မပြန် ပြန်ဖြစ်ရအောင် ဆိုသည့်နည်းအထိ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားပါသည်။

အလွယ်ဆုံးနှင့် အရှင်းဆုံးနည်းမှာ ဂျင်းပီယေးသည် စပိုင်ဖြစ်နေကြောင်း သစ္စာဖောက် သတင်းပေးတစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်း မိုဟာမက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်မည်ဟု သော ခြိမ်းမြောက်မှုပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ထိုခြိမ်းမြောက်မှုအတိုင်းကား ဂျိန်းဘယ်တော့မှ လုပ်နိုင်မည်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ ဂျင်းပီယေး၏ ဘဝအမှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်းသည် ဂျင်းပီယေးကို သတ်လိုက်သည်နှင့်အတူတူပဲ ဖြစ်မည်ပင်။

ဂျင်းပီယေးကရော ဂျိန်းသည် ထိုခြိမ်းမြောက်စကားအ ခိုင်းလုပ်မည့် မိန်းမ စားမျိုးဟု ထင်မှတ်ယုံကြည်နိုင်မည်လား။ ယုံကြည်မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့ ဂျိန်းသည် မိမိ၏ ခင်ပွန်းယောက်ျားကို သတ်ခဲ့သော၊ သတ်ရဲသော မိန်းမတစ်ဦး အဖြစ် ယုံကြည်ဖို့အရေးမှာ အလွန်သနားကြင်နာမှုကင်းသော၊ မာကျောသော ကျောက်ခဲလို အသည်းနှလုံးပိုင်ရှင် ယောက်ျားမှ ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍

ဇင်းပီယေးသာ ထိုကဲ့သို့ မာကျောသော၊ သနားကြင်နာမှုကင်းသော၊ ကျောက်ခဲလို အသည်းနှလုံးရှိသူတစ်ဦးဖြစ်ပါက ဂျိန်းကို သတ်ပစ်မည်လောဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် နေပူကျတဲကြီးမှာပင် စိမ့်ခဲနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဤကဲ့သို့ သတ်ခြင်း မြတ်ခြင်းကိစ္စများကို စဉ်းစားရသည်ကပင် ဆိုးရွားလှပြီဟု ဂျိန်းတွေးမိသည်။ ဂျိန်းနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့လို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်မင်တွယ်တာကြပြီး တိုယ်ခန္ဓာချင်း ပေါင်းစပ်ထားကြပြီးဖြစ်သော သူနှစ်ယောက်သည် ဘယ်နှယ်ဘယ် လိုလုပ်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်နိုင်ကြပါမည် နည်း။

ဂျိန်း ရွာနားသို့ရောက်သောအခါ အဆက်မပြတ် သေနတ်ပစ်ဖောက်သံများကို ကြားရပါသည်။ ဤသည်ကား အာဖဂန်လူမျိုးတို့၏ အောင်ပွဲတေးသံပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဂျိန်းသည် ဗလီကျောင်းဝင်းရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

အားလုံးသည် ဗလီကျောင်းဝင်းမှာပဲ စုပြုံရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။ ခရီးသွားကွန် ခြိုင်အဖွဲ့သည် ဝင်းထဲမှာ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ မြင်းများ၊ လူများ၊ မြင်းများနှင့် တုန်ပစ္စည်းများကို ပြုံးရွှင်မြူးတူးနေသော မိန်းမသားများနှင့် အော်ဟစ်ဆူညံနေသော ကလေးများက ဝိုင်းရံနေကြပါသည်။ ဂျိန်းသည် လူအုပ်၏ နောက်ပိုင်းနေရာလောက် ၉ လှမ်းကြည့်နေ၏။

သူတို့တစ်တွေအားလုံး ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသည်ကို ကြည့်၍ 'တန်' ပါပေ သည်ဟု ဂျိန်းတွေးသည်။ သူမ စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရခြင်းများ၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရ သည်များ၊ မိုဟာမက်ကို မဟုတ်မတရားသောနည်းနှင့် လှည့်ဖြားခဲ့သည်များအား လုံးတို့သည် ကွန်ရှိုင်အဖွဲ့သားများ ဘေးမသိပြန်ရောက်ရှိလာပြီး သူတို့၏ ဇနီးမယား သမီးသားများနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး ပြန်လည်တွေ့ဆုံနေခြင်းကို မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် အားလုံးလုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ရကျိုး နပ်ပါပေသည်။ ထိုက်တန်ပါပေသည်ဟု စိတ်ထဲမှ အောက်မေ့ကြည်နူးနေမိလေ၏။

နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်လာသော အဖြစ်အပျက်ကား ဂျိန်း၏ဘဝတစ်သက်နှင့်တစ် တိုယ်တွင် အကြီးမားဆုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကို ဖြစ်စေပါသတည်း။

ဆူညံရွပ်ထွေးနေသော လူအုပ်ကြီး၊ ဗောင်းထုပ်များ၊ ဦးထုတ်များအကြားတွင် ရွှေရောင်ဆံပင်တွန့် ခွေခွေနှင့် ခေါင်းတစ်လုံးကို ဂျိန်းမြင်ရပါသည်။ ပထမ ဂျိန်း မှတ်မိခြင်းမရှိပါ။ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဂျိန်း၏နှလုံးသားစောင်းကြိုးကို ရိုက်ခတ်နှိုး လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်ဟု သိလိုက်သော်လည်း မထင်မှတ်လွန်း၍ ဝိုးဝါးနေ လွန်း၍ ဂျိန်း မမှတ်မိပါ။

ခဏကြာသော် လူအုပ်ကြားထဲမှ သိသိသာသာကြီး၊ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် အီလစ်သေလာ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရပါလေ၏။ ဂျိန်း၏ ခူးများသည် မခိုင်တော့ဘဲ ပျော့ရွေသွားပါသည်။

အီလစ်ပါလား။ ဒီအရပ်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

ထိုစဉ် အီလစ်သည် ဂျိန်းထံသို့ လမ်းလျှောက်၍ လာပါသည်။ အီလစ်သည် အာဖဂန်လူမျိုး၏ အဝတ်အစားနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်သော ချည်ထည်၊ ညဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး သူ၏ ကျယ်ပြန့်သော ပခုံးပေါ်တွင် ညစ်ထေးသော စောင်တစ်ထည်ကို ခြုံထား၏။ ရွှေရောင်အမွှေးအမှင်များအကြားမှ နည်းနည်းကလေးသာ မြင်သာသော အီလစ်၏ အသားအရောင်မှာ ကောင်းစွာနေလောင်ထားပုံရ၍ ညှိမှောင်နေ၏။ ဇွဲကြောင့် သူ၏ မျက်လုံးပြာပြာမှာ ပို၍ ထင်ရှားပီပြင်နေသလို ဖြစ်နေ၏။ ရင့်မှည့်နေသော ဂျှမ်းထဲမှာ ပန်းပြာပြာကလေး နှစ်ပွင့်လိုဖြစ်နေ၏။

ဂျိန်းသည် ငလျင်မိသော ကြက်ပမာဖြစ်နေ၏။ အီလစ်သည် သူမ ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်၏။ အီလစ်က မျက်နှာတည်တည်ကြီးဖြင့်

‘ဟဲလို ဂျိန်း’

သည်တွင်မှ ဂျိန်းသည် သူမ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသော အီလစ်၏ မမုန်းတော့ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်ကဆိုပါလျှင် ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို သူမအပေါ်လှည့်ဖြားခဲ့သည့်အတွက် သူမ၏ မိတ်ဆွေများအပေါ် စပိုင်လုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာမိကောင်း တိုင်းထွာမိမည်ဖြစ်သည်။

ယခုသော်ကား သူမတွင် ဒေါသများမရှိတော့။ ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို ဘယ်တော့မှ မခင်မင်ဘဲ နေနိုင်ကောင်း နေနိုင်သွားမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် တွေ့ဆုံရခြင်းအတွက် သည်းမခံနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေကား မရှိတော့။

တစ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော အချိန်အတွင်း အင်္ဂလိပ်စကားပြောသည့် ကြားလိုက်ခြင်းသည်ပင် စိတ်ထဲမှာ ရျမ်းသာနေ၏။ ဂျိန်းသည် အားလျော့သော လေသံဖြင့်

‘အီလစ်... ရှင်... ဒီကို... ဒီကို... ဘာလို့ ရောက်လာရတာလဲ ဟင်’
အီလစ်က အေးဆေးစွာဖြင့်

‘မင်းလိုပဲပေါ့’

အီလစ်က ဘာကိုများ ဆိုလိုပါလိမ့်။ မင်းလိုပဲ ဆိုသည်မှာ မင်းလိုပဲ စပိုင်လုပ်တာပေါ့ဟုများ ဆိုလိုလေသလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အီလစ်သည် ဂျှမ်းပီသော ဘာလုပ်နေသည်ဆိုခြင်းကို သိသူမဟုတ်။

အိလစ်သည် ဂျိန်းမျက်နှာပေါ်မှ ရှုပ်ထွေး၊ စဉ်းစားရခက်နေသော မျက်နှာထားကို မြင်ရ၍

‘ကျုပ် ဆိုလိုတာက ကျုပ်လည်း သူပုန်ပြောက်ကျားတွေကို ကူညီဖို့ရောက်လာတာလို့ ပြောနေတာလေ’

အိလစ်သည် ဂျင်းပီယေးအကြောင်းကိုများ သိသွားလေမလားဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ရုတ်တရက်ပင် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သူမ၏ ခင်ပွန်း ဂျင်းပီယေးအတွက်စိတ်ပူသွား၏။ စိုးရိမ်သွား၏။ အိလစ်သည် ဂျင်းပီယေး၏ ဘဝမှန်ကို သိသွားပါက ဂျင်းပီယေးကို သတ်ပေလိမ့်မည်။

အိလစ်ကမူ ဂျိန်းရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးကိုကြည့်၍

‘ကလေးက ဘယ်သူကလေးလဲ’

‘ကျွန်မကလေး၊ ဂျင်းပီယေးရဲ့ ကလေးပါ။ သမီးလေးနာမည်က ရှန်တဲလ် တဲ့လေ’

အိလစ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရုတ်တရက်ပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားပုံရသည်ကို ဂျိန်းမြင်လိုက်ရ၏။ သည်တော့မှ ဂျိန်း နားလည်သွားသည်။ အိလစ်စိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းတစ်ယောက် အားပေးနေစေတန်ပြည်၊ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြား၌ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဂျင်းပီယေးနှင့် စိတ်လက် မချမ်းမသာဖြစ်နေသည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံရ၏။ ‘အို... ဘုရား... ဘုရား အိလစ် ငါ့ကိုချစ်နေတုန်းပါကလားဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်မိ၏။ ဂျိန်းသည် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလို၍

‘ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောက်ကျားသူပုန်တွေကို ကူညီမှာလဲ’

အိလစ်က သူလွယ်ထားသောအိတ်ကိုပြသည်။ အိတ်သည် လုံးဝန်းရှည်လျားလှသော ကာကီရောင်အိတ်လုံးရှည် တစ်ခုဖြစ်သည်။ အိလစ်က

‘ကျုပ်က ပြောက်ကျားတွေကို မိုင်းစုံခွဲတတ်အောင် သင်ကြားပေးမလို့လေ။ ဒါမှ သူတို့က လမ်းတွေ၊ တံတားတွေကို ဖောက်ခွဲပြီး တိုက်နိုင်မှာပေါ့။ ကဲ ဒီတော့ ဒီစစ်ပွဲမှာတော့ ကျုပ်က မင်းနဲ့ တစ်ဖက်တည်းပါပဲဗျာ’

ဒါပေမယ့် ဂျင်းပီယေးနဲ့တော့ တစ်ဖက်တည်း မဟုတ်ပါလားဟု ဂျိန်းတွေးထိုက်၏။ ယခု အိလစ်ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ ဘာတွေများ ဖြစ်ပျက်နိုင်ပါမည်နည်း။ အားပေးပြောက်ကျားတို့သည် ယခုအချိန်အထိ ဂျင်းပီယေးအပေါ်၌ သံသယစိတ်မရှိစဉ်းမျှ မရှိ။ သို့သော် အိလစ်ကား တိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်များကို ဖော်ထုတ်ရန် နေ့စဉ်က သင်ကြားကျွမ်းကျင်လာသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သည်တော့ အနေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို အဖြစ်အပျက်အမှန်များကို စဉ်းစားကြံဆမိသွားနိုင်မည်ပဲ ဖြစ်၏။ ဂျိန်းက

ရှင်ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမှာလဲ

အီလစ်သည် ဤအရပ်၌ အချိန်တိုတိုတောင်းတောင်းကလေးသာ နေထိုင်ပါက ဂျင်းပီယေးအပေါ်၌ သံသယဖြစ်ချိန် ရမည်မဟုတ်ပေ။

သည်တစ်နေ့လောက်ပေါ့

အီလစ်၏အဖြေမှာလည်း တိတိကျကျမရှိ။ မရေမရာပင်။ အီလစ်သည် ဂျင်းပီယေးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်လည်း နေကောင်းမှနေမည်ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် သိလိုစိတ်နှင့် ဂျိန်းက 'ရှင် ဘယ်မှာနေမှာလဲ'

အီလစ်သည် ဂျိန်းနှုတ်မှထွက်လာသော လေသံကိုကြားသည်နှင့် မလိုလားသည့်သဘောကို နားလည်၏။ သူက ခြောက်သွေ့သွေ့ပြုံး၍

'ကျုပ်ကိုပြန်တွေ့ရလို့ မင်းဝမ်းသာမှာပဲလို့ ကျုပ်တွေ့မိခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူးနော်'

ဂျိန်း၏ အတွေးများမှာ ရှေ့အနာဂတ်အတွက် မြန်မြန်ကြီးစဉ်းစားနေမိ၏။ အကယ်၍ သူမကသာ ဂျင်းပီယေးကို သူ့အလုပ်မှရပ်ဆိုင်းနှုတ်ထွက်ခိုင်းနိုင်ခဲ့သော် ဂျင်းပီယေးအတွက် အန္တရာယ်မရှိနိုင်တော့ပေ။

ရုတ်တရက်ပင် ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးကို စာရင်းရှင်းရဲ၊ ရင်ဆိုင်ရဲသလိုဖြစ်၍ လာ၏။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု ဂျိန်း တွေးလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ ဂျင်းပီယေးကို မကြောက်တော့တာပါလိမ့်။ အီလစ် ဒီကိုရောက်လာလို့များ ငါ ဂျင်းပီယေးကို ရင်ဆိုင်စာရင်းရှင်းရဲစိတ် ဖြစ်လာတာလေလား။

လက်စသတ်တော့ ငါဟာ ငါ့ယောက်ျားကို စိတ်ထဲမှာ ကြောက်နေတာပဲ။ ငါ့ဘာသာ မရိပ်မိတာပါပဲလား။ ဂျိန်းသည် အီလစ်အားကြည့်၍

'အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ရှင်ဒီကိုရောက်လာတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်'

ဂျိန်းစိတ်ထဲကမူ ငါတယ် သွေးအေးပါကလားဟု အောက်မေ့မိ၏။

ထို့နောက် နှစ်ဦးစလုံး နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ အီလစ်သည် ဂျိန်း၏အမူအရာကို မည်ကဲ့သို့ အက်ဖြတ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေ၏။ ခဏကြာမှ သူက

'အား... ကျုပ်မှာ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေ အများကြီး ပါလာတယ်၊ အဲဒါတွေကို ကျုပ် နေရာချထားပေးလိုက်ဦးမယ်'

ဂျိန်းက ခေါင်းဆတ်ပြီး

'အိုကေ'

အီလစ်သည် နောက်လှည့်ပြီး လူအုပ်ထဲသို့ရောက် ပျောက်သွား၏။ ဂျိန်းသည် ဝင်းထဲမှတစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ကာပြန်ထွက်ခဲ့၏။ စိတ်ထဲမှာကား တုန်လှုပ်နေ၏။

အီလစ် ဒီမှာရောက်နေပြီ။ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားမှာ ရောက်နေပြီ။

အသည် ယခုအချိန်ထိ ဂျိန်းအပေါ်ချစ်နေသေးပုံရ၏။

ဂျိန်း သူမတို့စတိုးဆိုင်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ထဲမှ ဂျင်းပီယေးထွက်လာ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဗလီဘက်သို့သွားမည့်ပုံရှိ၏။ ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးအား အပြောရမှန်းမသိ။ သို့နှင့်

‘ကွန်ဗိုင်းက ရှင်နဲ့သိတဲ့လူတစ်ယောက် ခေါ်လာကြတယ်လေ’

‘ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘယ်သူများပါလိမ့်’

‘ရှင်ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်ပါ။ တွေ့ရင် ရှင်အံ့သြသွားမယ်’

ဂျင်းပီယေး အလျင်အမြန် ထွက်သွား၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်မူ ဂျင်းပီယေးသည် အီလစ်ကိုတွေ့လိုက်လျှင် ဘာလုပ်မည်မည်ဟု စဉ်းစားကြည့်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် အီလစ်အကြောင်း သတင်းကို သူ့အရာရုရှားများသို့ ပေးပို့ချင်ပို့မည်ဖြစ်သည်။ ရုရှားများသိသွားပါက အီလစ်ကို သတ်ပစ်ချင်သတ်မည် ဖြစ်၏။ ထိုအတွေးကြောင့် ဂျိန်းစိတ်ဆိုးသွား၏။ ဂျိန်းသည် အသံထွက်ပြီး

‘သတ်တာဖြတ်တာတွေတော့မလုပ်ကြပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်ကတော့တားရမှာပဲ’

ဂျိန်း၏အသံကြောင့် ရှန်တလ်လန်ပြီး ငိုလိုက်၏။ ဂျိန်းသည် သမီးလေးကို ထွင်ချောလိုက်ရာ ရှန်တလ်အငိုတိတ်သွား၏။ ဂျိန်း စဉ်းစားလိုက်၏။

ဒီကိစ္စမဖြစ်အောင် ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ ဂျင်းပီယေးကို ရုရှားတွေဆီ အကြောင်းကြားနိုင်အောင်၊ သတင်းမပေးနိုင်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဂျင်းပီယေးနှင့် အဆက်အသွယ်တို့သည် ဤရွာထဲမှာတော့ တွေ့နိုင်သည်မဟုတ်။ ဒီတော့ ငါ့အလုပ်က ဂျင်းပီယေးကို ဒီရွာက ဘယ်မှမသွားအောင် လုပ်ထားဖို့ပဲ။ ငါက ဂျင်းပီယေးကိုပြောမယ်။ ရှင် ဒီရွာက ဘယ်မှမသွားပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ။ ရှင်က ငြင်းမယ်ဆိုရင်တော့ အီလစ်ကို ရှင်ဟာ ရုရှားစပိုင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် အီလစ်က ရှင်ကို ဒီရွာက အခွာခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

တကယ်လို့ ဂျင်းပီယေးက သူမကို ဒီရွာက မခွာပါဟု ကတိပေးပြီးမှ ကတိဖောက်ဖျက်ခဲ့သော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒါဆိုရင် သူ ရွာကခွာတာနဲ့ ငါသိရမှာပဲ။ ဒီရွာက ထွက်တာနဲ့ ဂျင်းပီယေးဟာ သူ့အဆက်အသွယ်နဲ့ ချိန်းတွေ့တာပဲ ဖြစ်မယ်။ အဲဒါဆိုရင်လည်း ငါက အီလစ်ကို သတိပေးနိုင်တာပဲ။

ဂျင်းပီယေးများ လူချင်းဆက်သွယ်တာအပြင် ရှုရှားတွေနဲ့ တခြားဆက်သွယ် နည်းတွေများ ရှိနိုင်ဦးမလား။ အရေးပေါက်စွဲရှိရင် ရှုရှားတွေကို အကြောင်းကြား ဆက်သွယ်ဖို့ နည်းတော့ ဂျင်းပီယေးမှာ ရှိရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအရပ်မှာက တယ်လီဖုန်းမရှိဘူး။ စာတိုက်မရှိဘူး။ စာပို့ခိုဆိုတာတောင် မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဂျင်းပီယေးမှာ အသံလွှင့်စက် ရေဒီယိုရှိရမယ်။ တကယ်လို့ ဂျင်းပီယေးမှာသာ အသံလွှင့်စက်ရှိနေရင် ငါဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဂျိန်းသည် ကျကျနန ထပ်ကာ ထပ်ကာ စဉ်းစားလေလေ ဂျင်းပီယေးထံတွင် အသံလွှင့်စက်ရှိမည်မှာ သေချာလေလေ ဖြစ်လာ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် အသံလွှင့် စက်ရှိမှုသာ တောင်ကြားတစ်နေရာ ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးမှာ အဆက်အသွယ် လုပ်သူနှင့် အချိန်းအချက်လုပ်ပြီး တွေ့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သဘောတရားအရဆိုပါက ပါရီမြို့ရှိစဉ်ကတည်းက မည်သို့မည်ပုံ တွေ့ဆုံကြ မည်ကို နေရာနှင့်အချိန်ကို ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားကောင်း သတ်မှတ်နိုင်ကြသည်။ လက်တွေ့တွင်မူ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဂျင်းပီယေးက ချိန်းဆိုရက်တွင် မလာနိုင်သောအခါ မျိုး၊ နောက်ကျသည့်အခါမျိုး၊ အရေးတကြီးတွေ့ရန် အကြောင်းရှိလာသောအခါမျိုး က ရှိနိုင်နေ၏။

သည်တော့ ဂျင်းပီယေးတွင် ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက် ရှိကိုရှိရမည်။ သူ့မှာ အ သံလွှင့်စက်ရှိပါက ငါ ဘာလုပ်မည်လဲ။ ငါ သူ့ဆီက ယူလိုက်လို့ရတာပဲ။

ဂျိန်းသည် ရှန်တလ်ကို ပုခက်ထဲမှာချလိုက်ပြီး အိမ်အနံ့လိုက်ကြည့်၏။ ပထမ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့သွားသည်။ ယခင်ဆိုင်၏ အလယ်ကောင်မှ ကောင်တာအမြင့်တွင် ဂျင်းပီယေး၏ ဆေးအိတ်ထားသည်။

နေရာမှာ အတော်ခွကျတတ် တစ်နေရာဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးအိတ် ကို ဂျိန်းမှလွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ခွင့်မပေး၊ ကိုင်ခွင့်မပေး။ ဂျိန်းကလည်းဖွင့်စရာ အကြောင်းမရှိခဲ့။

ဂျိန်းသည် ဆေးအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီ အပြင်ထုတ်၍ စစ်ဆေးကြည့် သည်။ အထဲတွင် ဘာရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်မှ မရှိ။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဂျင်းပီယေးမှာ အသံလွှင့်စက် ရှိကိုရှိရမည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ငါ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမှဖြစ်မည်။ ငါ ရှာမတွေ့ရင် အီလစ်က ဂျင်းပီယေးကို သတ်ချင်သတ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် ဂျင်းပီယေးက အီလစ်ကို သတ်ချင်သတ်မည် ဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် အိမ်ထဲကိုရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဂျိန်းသည် ဆင့်များပေါ်တွင်တင်ထားသော ဆေးပစ္စည်းများကိုချ၍ ရှာ၏။ သေတ္တာများ၊ အိတ်များ၊ ဂျပ်ပုံးများ အားလုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ မြန်မြန်ကလည်း ဣရသေး၏။ ဂျင်းပီယေး ပြန်လာမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာမှ၊ ဘယ်ပုံး ဘယ်သေတ္တာထဲတွင်မှ မတွေ့။

ဂျိန်းအိပ်ခန်းထဲသို့ သွားသည်။ ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး၏ အဝတ်အစားများကို ခြုံရှာသည်။ နောက် ဆောင်းတွင်းအိပ်ကြသည့် မွေရာများ၊ စောင်များကိုသိမ်းဆည်း ဆားသည့်နေရာတွင် ရှာသည်။ ဘာမှမတွေ့။

ဂျိန်းသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာကာ တစ်ခန်းလုံးကို မျက်စိကစားပြီး အသံလွှင့်စက်ဝှက်နိုင်မည့်နေရာကို ရှာ၏။ အား... မြေပုံထည့်သည့်ဗီရိုကို သတိမူသည်။ ဂျိန်း ဗီရိုကိုဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ မြေပုံများမှအပ ဘာမှမရှိ။

ဂျိန်းသည် ဗီရိုတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။ ပုခက်ထဲမှ ရှန်တလ်သည် ချပ်လျပ်ရွရွဖြစ်လာ၏။ သို့သော် မငိုချေ။ အမှန်တော့ ရှန်တလ်သည် နို့တိုက်ချိန် ဆောက်နေပြီဖြစ်၏။ ကလေးကား သန္ဓေကောင်စွဲလှသည်။ ဘုရား မ၊ တာပဲဟု ဂျိန်းတွေး၏။

ထို့နောက် ဂျိန်းသည် အစားအသောက်များထားရာ ဗီရိုနောက်ကိုကြည့်သည်။ နောက် ကော်စောကို မ၊ ပြီး ကြမ်းပြင်မှာ အပေါက်များ ရှိလေမလားဟု ကြည့်၏။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့။ ဘာမှမရှိ။

တစ်နေရာရာမှာတော့ ရှိရမှာပဲ။ ဂျင်းပီယေးသည် အသံလွှင့်စက်ကို အိမ်အပြင် တစ်နေရာရာမှာတော့ ဝှက်ထားမည်မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က မတော်တဆ ဆွဲသွားမည့် အန္တရာယ်မှာ ကြီးလှသည်။

ဂျိန်းသည် ဆိုင်ထဲဘက် ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ အကယ်၍ သူမသာ ဂျင်းပီယေး၏ အသံလွှင့်စက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပါက အစစ အရာရာသည် အဆင်ပြေသွားမည်ဖြစ်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့။ အလျှော့ပေးရတော့မည် ဖြစ်၏။

ဂျိန်း အထပ်ထပ်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဂျင်းပီယေး၏ ဆေးအိတ်သည် မသင်္ကာ ဆရာအကောင်းဆုံး နေရာဖြစ်၏။ သည်ဆေးအိတ်ကို ဂျင်းပီယေးက သွားလေရာရာ ဆွဲသွားသည်။ ဂျိန်း ဆေးအိတ်ကို မကြည့်၏။ လေးလံလှသည်။ အထဲမှနှိုက် ကြည့်၏။ အပြင်မှလည်းပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ အောက်ခြေဖင်ဘက်မှာထူလွန်းလှ၏။

ရုတ်တရက် ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ အလင်းရသွား၏။ ဆေးအိတ်အောက်ခြေတွင် အောက်ရှိရမည်။ ဂျိန်းသည် ဆေးအိတ်အောက်ခြေကို လက်သည်းဖြင့် ကုတ်ကြည့် ၏။ သည်နေရာမှာပဲ ရှိရမည်ဟု ဂျိန်းတွေး၏။ သည်မှာပဲရှိရမည်။ ဂျိန်းသည်

အိတ်အောက်ခြေကို လက်သည်းနှင့်ကုတ်ပြီး ကော်လိုက်၏။ အောက်မှ အံ့ဝက် တံခါးသည် အသာအသာပင် ပွင့်သွားသည်။

ဂျိန်းသည် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် အထဲသို့ကြည့်လိုက်၏။ အထဲအံ့ဝက်တွင် တွင် အမည်းရောင် ပလတ်စတစ် သေတ္တာကလေးတွေ၏။ ဂျိန်း ယူလိုက်သည်။ ဒါကလေးပဲ။ ဒါကလေးနဲ့ ဂျင်းပီယေး အသံလွှင့်ဆက်သွယ်နေတာပဲ။

ရေဒီယိုနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့အပြင် ဘာဖြစ်လို့ လူကိုယ်ကိုင်တွေနေရသေးတာလဲ။ ဂျင်းပီယေးသည် ရေဒီယိုဖြင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝပြောလျှင် တခြားလူများ ကြားဖြစ် နားထောင်၊ ကြားသွားမည်စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤပုံအတိုင်းဆိုပါက ဤအသံလွှင့်စက်သည် တွေ့ဆုံရန်ချိန်းသည့်အခါလောက်၊ အရေးတကြီးကိစ္စဆို သည့်အခါလောက်မှ သုံးပုံရသည်။ ဥပမာ သူ ရွာထဲမှ ရွာပြင်မထွက်နိုင်သော အခါမျိုး။

ထို့နောက် နောက်ဖေးဘက်မှ တံခါးဖွင့်သံကြားရသည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု ဖြင့် အသံလွှင့်စက်ကို ကြမ်းပေါ်ပစ်ချပြီး နံဘေးဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဧည့်ခန်းဘက်သို့လည်း လှမ်းကြည့်သည်။ အထဲမှာလည်း ဖာရာတစ်ယောက်တည်း တံမြက်စည်းလှည်းနေသည်ကိုပဲ မြင်ရ၏။

‘အို... ဘုရားသခင်’

ဂျိန်းသည် အသံထွက်ကာ ညည်းလိုက်၏။ ဂျိန်း လှည့်ကြည့်သည်။ သူမရင်ဆီ မှာ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေ၏။ ဂျင်းပီယေးအိမ်ထဲသို့ ရောက်မလာမီ ဂျိန်းသည် အသံလွှင့်စက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မည်ကဲ့သို့ ဖျက်ဆီးရပါမည်နည်း။ လွှင့်ပစ်၍လည်း မဖြစ်နိုင်။ လွှင့်ပစ်လျှင် ပြန်တွေ့သွားနိုင်၏။ ဂျိန်းသည် ဤစက်ကို ထုခွဲဖျက်ဆီးပစ်ရမည် ဘာနဲ့ခွဲရမည်နည်း။ သူမတွင် ထုစရာ တူမရှိ။ ကျောက်တုံး တစ်လုံးလုံးရရင်ကား

ဂျိန်းသည် ကပျာကယာနှင့် ဧည့်ခန်းထဲကိုဖြတ်၍ ခြံဝင်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံဝင်းနံရံသည် ကျောက်တုံးများကို ဆင့်ပြီးရွံ့နှင့်မဲကာ အမြင့်ဖြစ်အောင် ဆေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည် ကျောက်တုံးနံရံကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်၏။ အဆုံးဆုံးမှ ကျောက်တုံးများကို နှဲကြည့်၏။ ပထမဆုံး ကျောက်တုံးမှာ ခိုင်ပုံရ၏ မလှုပ်။ နောက်တစ်တုံး၊ နောက်တစ်တုံး။ စတုတ္ထမြောက် ကျောက်တုံးမှာ နည်းသည် လှုပ်သည်။

‘လှုပ်လိုက်စမ်းပါ၊ လှုပ်လိုက်စမ်းပါ’

ဂျိန်းသည် ပါးစပ်မှအသံပြု၍ ကျောက်တုံးကို အတင်းဆွဲလှုပ်သည်။

ကျောက်သားပြင်မှာ သူမ အသားထဲသို့ စူးဝင်နှစ်သည်။ ဂျိန်းသည် အလျှော့
အေးဘဲ အတင်းဆွဲယူသည်။ နောက်ဆုံး ကျောက်တုံးပြုတ်ထွက်လာပါ၏။
အောက်တုံးမှာ စည်သွတ်ဘူးကြီးသာသာမျှရှိသည်။ အရွယ်တော်လောက်ပဲဖြစ်သည်။
၎င်းသည် ကျောက်တုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်မပြီး အိမ်ထဲယူခဲ့၏။

ဂျိန်း အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ လာခဲ့၏။ ပလတ်စတစ်အသံလွှင့်စက် ရေဒီယိုကို ကြမ်း
ပြင်ပေါ်မှယူ၍ ကျောက်သားကောင်တာပေါ်သို့တင်၏။ နောက်မှ ကျောက်တုံးကို
နှိပ်မြှောက်၍ အားကုန်ထုလိုက်၏။ ပလတ်စတစ်သေတ္တာကလေး အက်ရာဖြစ်
သည်။ မကွဲသေး။ ဂျိန်း ဒီထက်နာနာထုဖို့ကောင်းသည်။

ဂျိန်းသည် ကျောက်တုံးကိုမြှောက်၍ နောက်တစ်ခါ ထုချလိုက်ပြန်၏။ သည်
အိမ်ကြိမ်တွင်ကား ပလတ်စတစ်ဘူးသည် အက်ကွဲ၍ အထဲမှစက်ပစ္စည်းများ
ပေါ်လာ၏။ ဓာတ်ခဲများ၊ ဝါယာကြိုးများ၊ စပီကာအသေးလေးများ တွေ့ရသည်။
၎င်းသည်ဓာတ်ခဲများကို အပြင်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အသံလွှင့်စက်ကို နောက်တစ်ခါ
ကျောက်တုံးနှင့်ထုလိုက်ပြန်၏။

သည်တစ်ကြိမ်ကား ကျောက်တုံးသည် အသံလွှင့်စက်ပေါ်သို့ မကျလာချေ။
အကြောင်းမှာ နောက်မှရောက်ရှိလာသော ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်းကို သိုင်းဖက်လိုက်
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေး သံကုန်ဟစ်၍

‘ဒါ... ဒါ... မင်း ဘာလုပ်တာလဲဟင်’

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးလက်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်၏။ လွတ်သွားသည်နှင့်
အထဲထဲမှ ကျောက်တုံးဖြင့် ရေဒီယိုစက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထုလိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်း၏ ပခုံးမှဆွဲ၍ နံဘေးသို့ ကိုင်လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ဂျိန်းသည်
ပြင်ပေါ်သို့ လွင့်ကျသွားသည်။ အကျမတော်ဘဲ လက်ခေါက်လိမ်၍ကျသည်။

ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ အသံလွှင့်စက်ကိုကြည့်၍

‘ပျက်စီးပါပြီဗျာ၊ ပြင်လို့မရနိုင်အောင် ပျက်ပါပြီ’

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်း၏ ရှပ်အင်္ကျီမှ ဆွဲယူမ၊ လိုက်၏။ ပြီးမှ

‘မင်း ဘာတွေလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား’

ဂျင်းပီယေး၏အသံမှာ ကြေကွဲ၍ အက်သံပါနေသည်။ မျက်လုံးများမှာ ဒေါသ
အောက် တခြောင်းခြောင်းထွက်နေပုံရ၏။

ဂျိန်းက ‘ကျွန်မကို လွတ်ပါ’

ဂျိန်းက ပြန်အော်သည်။ အမှားလုပ်သူက သူ။ လိမ်ခဲသူက သူ။ ဒီကြားထဲက
သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်နေသေး၏။ ဂျိန်းက ‘ရှင် ကျွန်မကို

ဒီလိုလုပ်ရဲသလား*

လုပ်ရဲသလား၊ ဟုတ်လား၊ ဟင်

ဂျင်းပီယေးသည် လက်ဖြင့်ကိုင်ထားသော ရှုပ်အင်္ကျီကို လွှတ်၍ ဂျိန်းကို လက်သီးနှင့်ထိုးလိုက်၏။ ဂျင်းပီယေး၏ လက်သီးချက်မှာ သူမ၏ဝမ်းဗိုက်သီးစပ်နား သို့ထိသည်။ ပထမ ချက်ချင်းတုန်လှုပ်မှုကြောင့် ထုံသွား၏။ နောက်တော့မှ နာကျင်လာသည်။ ရှန်တဲလ်ကို ရှစ်လ ကိုးလ လွယ်ထားခဲ့ရ၍ နာကျင်မှုမပျောက်ချင်သေးသော သားအိမ်မှ နာလာ၏။ ဂျိန်းသည် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဗိုက်ကိုကိုင်ပြီး ငိုကြွေးလိုက်မိ၏။

ဂျိန်း၏ မျက်လုံးများမှာ တင်းတင်းပိတ်ထားနေမိရာ ဒုတိယလက်သီးချက်ကို မမြင်လိုက်ရပေ။

ဒုတိယလက်သီးချက်ကို ဂျိန်း၏ ပါးစပ်ကို ထိုးမိ၏။ ဂျိန်းအသံထွက်ကာ အော်လိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးက သူမကို ဤသို့လုပ်နေသည်ဆိုခြင်းကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲရှိနေ၏။ ဂျိန်းသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ ဂျင်းပီယေးကို ကြည့်လိုက်၏။ နောက်ထပ် အထိုးခံရမှာလည်း ကြောက်နေ၏။

ဂျင်းပီယေးကမူ သံကုန်ဟစ်ပြီး

ငါက ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ရဲရမှာလဲ၊ မလုပ်ရဲရမှာလဲ

ဂျိန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်ကျသွားသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအနာနှင့် စိတ်ထဲမှအနာတို့ပေါင်းပြီး ရှိုက်ငိုလိုက်လေ၏။ သူမပါးစပ်မှာ နာကျင်လွန်း၍ စကားကို အတော်ကြိုးစားပြောရသည်။ ကြိုးစား၍

ကျွန်မကို မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့

ဂျိန်းသည် သူမ၏ မျက်နှာရှေ့မှ လက်ဖြင့်ကာကွယ်ရင်း ပြော၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းနှင့် မျက်နှာချင်းကပ်လိုက်ပြီး

မင်းသိနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ

ဂျိန်းသည် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့်သိမ်းကြည့်လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းများသည် ယခုပင် ယောင်ကိုင်နေပြီဖြစ်၏။ ဂျိန်းသည် အင်္ကျီလက်မောင်းစဖြင့် ဖွတ်သုတ်လိုက်၏။ သွေးများစွန်းပေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျိန်းက

ရှင်ကို ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးမှာ တွေ့တုန်းကတည်းကပဲ

ဂျင်းပီယေးက တအံ့တသြဖြင့်

အဲဒီတုန်းက မင်း ဘာမှလဲ တွေ့မသွားဘဲနဲ့

ဂျိန်းက *သူက ပြင်သစ်စကားကို ရုရှားအသံနဲ့ပြောတယ်လေ၊ ပြီးသေး

အသက်လူမျိုးဆိုပြီး ဖိနပ်ပေါက်လို့ဆေးတောင်းနေတယ်။ အဲဒီတုန်းကတွေးမိတာပဲ
ဂျင်းပီယေးသည် ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘အဲဒီတုန်းက အသံလွှင့်စက်ကို ရှာပြီး ဖျက်ဆီးမပစ်ဘဲနဲ့ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့
အသံရတာလဲ’

‘အဲဒီတုန်းက စိတ်မရဲဘူး’

‘အခုတော့ကော’

‘အခုတော့ အိလစ်က ရောက်လာပြီလေ’

‘အဲဒီတော့’

ဂျိန်းသည် သူမကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ ရှိစဉ်မှ သတ္တိလက်ကျန်ကလေးများကို စုစည်း

ဆွဲကာပြီး

‘တကယ်လို့ ရှင်ကသာ ဒီလို စပိုင်အလုပ်ကို မရပ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မက
အိလစ်ကို ဖွင့်ပြောရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူက ရှင့်အလုပ်ကို ရပ်အောင်လုပ်လိမ့်မယ်’
ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်း၏လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်လိုက်ပြီး

‘ကျုပ် အခု မင်းကို လည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်ရင်ကော... ဟင်...ကောင်မ’

‘ကျွန်မ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အိလစ်က ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ သိချင်မှာပဲ ခုံ
အိမ်မှာပဲ။ အိလစ်ဟာ ခုထက်ထိ ကျွန်မအပေါ်မှာ ချစ်စိတ်မကုန်သေးဘူး’

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးကို တည့်တည့်ပဲကြည့်သည်။ ဂျင်းပီယေးမျက်လုံးထဲ
တွင် အမုန်းမီးတောက်များ ထိန်ထိန်ညှိနေ၏။ ဂျင်းပီယေးက

‘ခုတော့ ငါ သူ့ကို မမိတော့ဘူးပေါ့’

‘သူ့ ဆိုသည်မှာ ဘယ်သူ့ကိုများ ဂျင်းပီယေးက ဆိုလိုပါလိမ့်။ အိလစ်ကိုပဲ
ဦး။ ဟုတ်မည်မထင်။ အိလစ်မဟုတ်ပါက ‘မာဆတ်’များလား။ ဂျင်းပီယေး၏
အိမ်ကရည်ရွယ်ချက်မှာ မာဆတ်ကို သတ်ရန်ပဲလား။

ဂျင်းပီယေး၏ လက်များမှာ ဂျိန်း၏လည်ပင်းကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်ပါသည်။
အိုလက်များသည် ပို၍ တင်းကျပ်လာ၏။ ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး၏မျက်နှာကို
ထိတ်လန့်တကြီး ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ် ရှန်တဲလ်က အသံထွက်၍ ငိုလိုက်၏။

ဂျင်းပီယေး၏မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်းပင် ပြောင်းသွား၏။ ရန်လိုသောအကြည့်များ
ပျောက်သွား၏။ ဒေါသများ ကွာကျသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လက်နှစ်ဖက်ကို
မျက်နှာပေါ်အုပ်၍ ငိုကြွေးလိုက်သည်ကို ဂျိန်း တအံ့တဩတွေ့ရတော့၏။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးအား မယုံမကြည်နှင့် ကြည့်နေမိ၏။ သူမစိတ်ထဲတွင်

ဂျင်းပီယေးကို သနားနေ၏။ စိတ်ထဲကမူ မရှု့မမ်းပါနဲ့၊ ဒီငနဲက အခုပဲ မင်းကို ထိုးရိုက်ထားတာ မဟုတ်လားဟု ပြောမိသည်။ သို့သော် ဂျင်းပီယေး၏မျက်ရည်များကို မြင်နေရ၍ စိတ်ထိခိုက်သွားပြီး

‘မငိုပါနဲ့ရှင်’

ဂျိန်း၏အသံမှာ ငြိမ်သက်နေ၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ညင်သာနေပါ၏။ ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး၏ ပါးစပ်နှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ကိုင်လိုက်သည်။

ဂျင်းပီယေးက

‘ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ် အခုလို မင်းကိုလုပ်မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်လုံး ကြိုးစားခဲ့တာတွေဟာ အခုတော့ သွားပါပြီ’

ဂျိန်းသည် သူမ၏စိတ်ကို သူမ အံ့ဩနေ၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းများယောင်ကိုင်းနေသည့်တိုင် သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်သားအိမ်မှာ နာကျင်နေသည့်တိုင် သူမသည် ဂျင်းပီယေးအပေါ်၌ စိတ်မဆိုးတော့။ အံ့ဩခြင်းနှင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ စက်ဆုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် သူမ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုအလိုကိုလိုက်ပြီး သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဂျင်းပီယေးကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ချော့မော့သိပ်သလို ဂျင်းပီယေး၏ နောက်ကျောပြင်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေမိ၏။

ဂျင်းပီယေးက မပီရိုးဝါးအသံဖြင့်

‘အနာတိုလီကရှုရှားသံနဲ့ပြင်သစ်စကားပြောမိလို့တဲ့ အဲဒါကလေးကြောင့်များ...’

ဂျိန်းက

‘အနာတိုလီကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်မတို့ အာဖရိကန်စတန်က ထွက်ကြမယ်၊ ဥရောပကိုပြန်မယ်၊ နောက်တစ်ခေါက် ကွန်ဗျင်နွဲ့ ကျွန်မတို့လိုက်သွားကြမယ်’

ဂျင်းပီယေးသည် မျက်နှာအုပ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကိုဖယ်၍ ဂျိန်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ ပါရီပြန်ရောက်ရင်...’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ကျုပ်တို့ ပါရီပြန်ရောက်ရင် အိမ်ပြန်ရောက်ကြရင် ကျုပ်တို့အတူတူ နေချင်တယ်နော်၊ မင်း ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လားဟင်၊ ကျုပ် မင်းကို ချစ်တယ်၊ တကယ်ပါပဲ၊ ကျုပ် အမြဲတမ်း မင်းကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ လက်ထပ်လည်း ပြီးကြပါပြီ၊ သမီးလေးရှန်တဲလ်လည်း ရနေပါပြီ ဂျိန်းရယ်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ ပစ်မသွားလိုက်ပါနဲ့နော်’

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် တွေ့တွေ့ဝေဝေပင် မရှိသည်ကို ဂျိန်းပြန်၍ အံ့ဩနေမိ၏။

ဤသူကား ငါ့ချစ်သူ၊ ငါ့ယောက်ျား၊ ငါ့သမီးရဲ့အဖေ၊ ဒီလူဟာ ဒုက္ခရောက်နေလို့
အထူးအညီတောင်းနေရှာတယ်၊ ကျိန်းက

‘ကျွန်မ ဘယ်မှ မသွားပါဘူးရှင်’

ရှင်းပီယေးက ‘ကတိပေးပါ၊ ကျုပ်ကို ပစ်မသွားဘူးလို့ ကတိပေးပါ’

ကျိန်းသည် သွေးစွန်းနေသော နှုတ်ခမ်းများဖြင့်ပြုံးပြပြီး

‘ကျွန်မလည်း ရှင်ကိုချစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုပစ်မသွားပါဘူးလို့ ကတိပေး

တယ် ရှင်ရယ်’

အိလစ်သည် စိတ်မရှည်တော့။ နွမ်းလျက် စိတ်ဆိုး၍လည်းနေသည်။ သူ
စိတ်မရှည်တော့ခြင်းမှာ သူ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားသို့ ခုနစ်ရက်လုံးထဲ
ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း မာဆတ်ကို လုံးဝမတွေ့ရသေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရခြင်းမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကိုန်းနှင့် ဂျင်းပီယေ
အတူနေကြသည်။ အလုပ် အတူလုပ်ကြသည်။ သမီးလေးကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြ
သည်ကို တွေ့နေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စိတ်ဆိုးနေခြင်းမှာ ဤကဲ့သို့ အခြေအ
ဆိုးကိုရောက်အောင် ဖန်တီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သူမှာ တခြားသူမဟုတ်။ သူကိုယ်တိုင်
ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

သူတို့၏အဆိုအရ ယနေ့ မာဆတ်နဲ့တွေ့ရမည် ဆို၏။ သို့သော် ထိုကြီး
သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ယခုအချိန်ထိ မပေါ်လာသေး။ မနေ့က တစ်နေ့ကုန်
လျှောက်၍ ဤအရပ်သို့ လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ခြင်္သေ့ငါးကောင်
ကြား၏ အနောက်တောင်အစွန်းပိုင်းမှာ ရောက်နေ၏။ ၎င်းအရပ်ကား ရှုရှုပိုင်
ထဲမှာ ရှိနေ၏။

သူသည် ဘန်ဒါကျေးရွာမှ ပြောက်ကျားသုံးဦးနှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
အလီဂါနင်၊ မက်တူလာခန်း၊ ယူဆွတ်ဂူးလ်တို့နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထို
တစ်ရွာ တစ်ရွာဖြတ်တိုင်း နှစ်ယောက်သုံးယောက် တိုးလာခဲ့ရာ ယခုသော်
ပေါင်းသုံးဆယ်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ သူတို့သည် တောင်ကုန်းထိပ်တစ်ခု သဖန်းပင်
တွင် စက်ဝိုင်းပုံစံအတိုင်းထိုင်နေကြပြီး သဖန်းသီးများစားကာ စောင့်နေကြ

သူတို့ထိုင်နေသော တောင်ကုန်းခြေရင်းဘက်တွင် ညီညာပြန့်ပြူးသော ကွင်း
မြင်ကျယ်ကြီးသည် တောင်အရပ် ကဘူးလ်မြို့တော်အထိရှိ၏။ ခရီးအကွာအဝေးမှာ
မိုင် ၅၀ လောက်သာ ရှိသော်လည်း သူတို့လှမ်း၍ မမြင်ရ။

ထိုအရပ်ထက်ပို၍ နီးကပ်သောအရပ်တွင် ဘက်ဂရစ်လေတပ်စခန်းရှိ၏။ လေ
တပ်စခန်းမှာ ဤနေရာမှဆိုလျှင် ဆယ်မိုင်သာ ဝေး၏။ အဆောက်အအုံများကို
မြင်ရ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ပျံတက်လာသော ဂျက်လေယာဉ် တချို့ကိုမူ
မြင်ရ၏။

ထို မြေပြန့်ကွင်းကြီးမှာ မြေဩဇာလည်း ကောင်းမွန်ပေရာ လယ်ကွင်းများ၊
မြေမြေများဖြင့် အကွက်အကွက်ဖြစ်နေ၏။ စမ်းချောင်းငယ်များလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်
စီးဆင်နေကြ၏။ ထိုစမ်းချောင်းအားလုံးသည် ခြင်္သေ့ငါးကောင်မြစ်ထဲသို့ စုပေါင်း
စီးဝင်ကြရာ ယခုအရပ်သို့ရောက်ချိန်တွင် ခြင်္သေ့ငါးကောင်မြစ်ပြင်မှာ ကျယ်ပြော
နင်းရှိုင်းလျက်ရှိပြီး မြို့တော် ကဘူးလ်ရှိရာသို့ စီးနေ၏။

ခပ်ကြမ်းကြမ်းလမ်းတစ်သွယ်သည် တောင်ကုန်းအခြေကိုဖြတ်၍ တောင်ကြား
အမြင့်အတိုင်း ရှေးခါအမည်ရှိ မြို့အထိပေါက်ပေသည်။ ထိုမြို့ကလေးမှာ ရုရှားတို့
ပိုင်နက်၏ မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံးရှိ မြို့ပင်ဖြစ်ပါ၏။ တောသူတောင်သားတို့၏
နားလည်းတချို့နှင့်တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်သွားသော သံချပ်ကာမော်တော်ကားတို့ကိုသာ
မြင်ရ၏။ လမ်းပေါ်တွင် အသွားအလာ များများစားစားမရှိပါ။ ထိုကားလမ်းနှင့်မြစ်
ပြင်တို့ တွေ့ဆုံရာတွင် ရုရှားတို့ ဆောက်လုပ်ထားသော တံတားသစ်တစ်ခုရှိ၏။

အီလစ်မှာ ထိုတံတားကို ဖောက်ခွဲပစ်မည်ဖြစ်သည်။

အီလစ်၏ ဖောက်ခွဲမှုသင်ခန်းစာ ပို့ချချက်မှာ ပြောက်ကျားသူပုန်များ အကြား
တွင် အလွန်သဘောကျ ကျေနပ်ကြ၏။ အီလစ်ဘက်ကမူ ၎င်းဖောက်ခွဲမှုသင်တန်း
ကိစ္စမှာ သူ၏ အဓိကလုပ်ငန်းကြီး မစတင်နိုင်မီ ဟန်ပြသဘောမျိုး လုပ်ဆောင်
နေခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သဘောကျ၊ လူကြိုက်များလွန်းသဖြင့်
အီလစ်က သင်တန်းသားဦးရေကို ကန့်သတ်ထားရပေသည်။

အီလစ်သည် ဒါရီဘာသာစကား ပြောကြားနိုင်မှုစွမ်းရည်ကြောင့် ကန့်သတ်ရ
ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူသည် တီဟီရန်မြို့တော်တွင် နေထိုင်အမှုထမ်းစဉ်က ဖာရစီ
ဘာသာစကား အထိုက်အလျောက် ပြောတတ်ခဲ့၏။ ထိုစကားများကို အီလစ်မှတ်မိ
တန်သရွေ့ မှတ်မိသည်။ ထို့နောက် ပါကစ္စတန်မှ လက်နက်ဝယ်လာသော ကွန်
မြိုင်အဖွဲ့နှင့်လိုက်ပါခဲ့စဉ် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး အတတ်နိုင်ဆုံး လေ့လာပြောဆိုခဲ့၍
အီလစ်သည် ဒါရီဘာသာစကားကို ထမင်းစားရေသောက်တော့ ပြောတတ်သည်။

နေရာထိုင်ခင်း၊ အစားအသောက်၊ မြင်းနှင့် တိရစ္ဆာန်များ၊ လက်နက်များအကြောင်း တို့ကို ပြောနိုင်၏။

သို့သော် အီလစ်၏ ဒါရီဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်မှုမှာ 'ဖောက်ခွဲမှုဆိုင်ရာ ကိစ္စများ၌ ဖောက်ခွဲမည့်ပစ္စည်းအခြေအနေတို့အရ လိုအပ်သလို အသုံးချရသောကိစ္စ ဖြစ်သည်' စသည်ဖြင့် အသေးစိတ်များကိုကား ဒါရီဘာသာဖြင့် အီလစ်ရှင်းလင်းပြော ကြားနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အာဖန်ပြောက်ကျားတို့သည် ဖောက်ခွဲ ရေးကိစ္စများ၌ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားကြပေသည်။

အီလစ်သည် သင်ကြားသူများကို ဖောက်ခွဲမှုဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် တီ အင်နိုတီယမ်အား မည်မျှ အတိအကျသုံးစွဲရမည်ဆိုခြင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြ၍ မရပေ။ များသောအားဖြင့် ပြောက်ကျားတို့သည် ကျောင်းစာကို အခြေခံပင် သင်ကြား ထားခြင်းမရှိ၊ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ခြင်းပင် မရှိ၍ ရှင်းပြရန်မလွယ်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အီလစ်သည် လက်တွေ့သဘောတရားအရ ယမ်းဘီလူး အင်အားနည်းနည်းဖြင့် ပစ္စည်းကြီးကြီးမားမားများကို ထိရောက်စွာ ဖောက်ခွဲနိုင် ကြောင်းကို သင်ကြားပြသနိုင်ခဲ့၏။ ပြောက်ကျားများအတွက်ကား လက်နက်အခက် အခဲများရှိနေရာ ထိုအချက်သည် အရေးပါလှပေသည်။

ထို့နောက် အီလစ်သည် ပြောက်ကျားတို့အား အခြေခံအန္တရာယ်ကင်းရှင်းနိုင် ရေး နည်းပညာများ သင်ကြားပို့ချပို့ ကြီးစား၏။ သို့သော် ထိုနေရာ၌ အီလစ်အောင် မြင်မှု မရချေ။ အကြောင်းမှာ ပြောက်ကျားတို့သည် အန္တရာယ်မရှိအောင် သတိကြီး စွာ ထားရေးဆိုလည်ကို သူရဲဘောကြောင်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအတောအတွင်း အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ဂျိန်း၏အကြောင်းကလည်း အမြဲဖိစီး နှိပ်စက်နေ၏။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းက ဂျင်းပီယေးကို ထိကိုင်နေသည်ကို မြင်ရလျှင်ပင် မနာလိုစိတ်ဖြစ်မိသည်။ ဂျိန်းနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့နှစ်ဦးသား ဝူဆေးခန်းတွင် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွ အပေးအယူမျှမျှတတဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသည်ကိုမြင်ရ သောအခါတိုင်း စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ဖြစ်မိ၏။ ဂျိန်း၏ ကိုယ်ကာယကိုမြင်ရသော အခါ၌လည်း စိတ်ထဲမှာ တပ်မက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ ညညများတွင် အီလစ် အိပ်မပျော်ပါ။ သူ တည်းခိုရာ အစွဲမဲလ်ဂူးလ်၏နေအိမ် ရွံ့သားမြေပြင်ပေါ်တွင် ခရီးဆောင်အိပ်ရာထက်၌ အီလစ်သည် လူးလူးလိမ့်လိမ့်ဖြင့် အိပ်မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူစိတ်အာရုံတွင် ဂျိန်းကို ပျောက်ပျက်၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဤသို့ ဖြစ်ပျက်နေမှုများအားလုံးသည် မည်သူမပြု မိမိမှုပဲဖြစ်ကြောင်း အီလစ်

အိမ် သူသည် ပါကစ္စတန်နယ်ခြားကိုဖြတ်၍ အာဖဂန်နယ်တွင်းသို့ လာဖြစ်ခြင်းမှာ သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်၍လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲကမူ ဂျိန်းကို သူပြန်ရလိမ့် မည်ဟုသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အာဖဂန်ခရီးကို လက်ခံလာခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအမှုမျိုးမဟုတ်ဘဲ အပျော်တမ်းဆန်လှ၏။ ယခုမှတော့ အိလစ်သည် ဤ အရပ်မှ အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် ကိစ္စများကို ပြီးအောင်လုပ်၊ နောက်ပြီးမှ ထွက်ခွာနိုင် အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲရှိတော့သည်။

ထိုသို့ ကိစ္စအဝဝတို့ကို လုပ်ကိုင်ရန်မှာလည်း ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် အဆတ်နှင့် မတွေ့ဆုံရသေးမီ အိလစ် ဘာမှလုပ်၍မရ။

အိလစ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဂနာမငြိမ်စွာဖြင့် လမ်းလျှောက်နေမိ၏။ သူသည် ဤ လမ်းလျှောက်နေမိသော်လည်း သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှ အပြင်ဘက်သို့ သိပ်မထွက်။ အကြောင်းမှာ လမ်းပေါ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကိုမြင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသော ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

သူ လမ်းလျှောက်နေရာနှင့် ကိုက်အနည်းငယ်အကွာတွင် ရဟတ်ယာဉ်တစ် စင်း ပျက်ကျထားသည်။ သတ္တုပစ္စည်း အပုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုအထဲမှ အမင်းစားပန်းကန်အရွယ်လောက်ရှိ သံမဏိပြားတစ်ချပ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အိလစ်ခေါင်းထဲတွင် အကြံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သူသည် ဖောက်ခွဲမှုကြောင့် အရာဝတ္ထုများ အရွယ်ပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲမှုကို မည်ကဲ့သို့ ပြသရမည်ဆိုခြင်းကို ထက်တွေ့ပြနိုင်သည့် နည်းလမ်းတစ်ခု တွေ့မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ အိလစ်သည် သံမဏိပြားကို ကောက်ယူခဲ့၏။

ထို့နောက် အဖွဲ့သားများထိုင်နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ၏ စစ်အိတ်အရှည်ထဲမှ ယမ်းပျော တီအင်နီတီ အပြားတစ်ခုနှင့် မောင်းချဗားတစ်ခု ထုတ်လိုက်သည်။ ပြောက်ကျားများသည် သူဘာလုပ်မည်နည်းဟု သိလိုစိတ်ဖြင့် သူ၏အနားမှာ ဝိုင်း ဆုံလာကြ၏။

ဝိုင်းဆုံလာကြသူများအထဲတွင် အလီဂါနှင့်လည်း ပါပေသည်။ အလီသည် နှုတ်ခေါင်းကောက်ကောက်၊ သွားများက မညီမညာ၊ ခါးနည်းနည်းကုန်းကုန်း ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပြီး သားသမီး ၁၄ ယောက်၏ ဖခင်ဆိုသူ ဖြစ်ပေသည်။

အိလစ်သည် ထုတ်ယူလိုက်သော တီအင်နီတီ ယမ်းပျောအပြားပေါ်တွင် စောင်းချဗားဦးဖြင့် အလီဟူသော နာမည်ကို ပါရှင်းစာလုံးဖြင့် ရေးထိုးလိုက်ပြီး ပြောက်ကျားများကို ပြ၏။ အလီသည် သူ့နာမည်ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်တတ် ၏။ သူက 'အလီ'ဟုဖတ်ကာ မညီညာသောသွားများကို ထုတ်ပြရင် ပြုံးလိုက်သည်။

အီလစ်သည် ထိုတီအင်နီတီ ယမ်းပျော့အပြားကို စာလုံးရေးထားသည့် မျက်နှာဖြင့် စောစောကကောက်ယူခဲ့သည့် သံမဏိပြားကို ကပ်လိုက်၏။ သူက အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် 'အလုပ်တော့ ဖြစ်ကောင်းပါရဲ့'

အီလစ်သည် ထိုစကားကို နံဘေးမှလူများအား ပြုံးပြပြီး ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျန်လူအားလုံးကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြကြ၏။ သူတို့အားလုံးသည် အီလစ်ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်သော အင်္ဂလိပ်စကားကို သိန်းလည်ကြမည်မဟုတ်။ အီလစ်ပြုံးပြ၍ သူတို့က ပြန်ပြုံးပြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အီလစ်သည် အိတ်ထဲမှ စနက်တံကြိုး လေးကိုကန်ခန့် တိုင်း၍ဖြတ်သည်။ ထို့နောက် ဖောက်ခွဲရေးခေါင်းတစ်ခု ထုတ်၏။ အီလစ်သည်ခေါင်းနှင့် စနက်တံကြိုးတို့ကိုဆက်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းပျော့ တီအင်နီတီထဲမှာ ထည့်လိုက်၏။

အီလစ်သည် လမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မည်သည့်အသွားအလာမှ မမြင်ရသောအခါ သူပြုလုပ်ထားသော သံမဏိပြားအဖုံးကိုယူ၍ တောင်ကုန်းပေါ်တစ်နေရာ ကိုက် ၅၀ အကွာခန့်ထိလျှောက်လာပြီး သံမဏိပြားကိုချထားလိုက်၏။ ထို့နောက် စနက်တံကို မီးခြစ်ဖြင့် မီးရှို့ခဲ့ပြီးနောက် သမန်းပင်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

သူ အသုံးပြုလိုက်သော စနက်တံမှာ အချိန်ကြာကြာ မီးလောင်သော စနက်တံအမျိုးအစားဖြစ်၍ အဖွဲ့သားများရှိရာသို့ အီလစ်ရောက်လာချိန်အထိ ပေါက်ကွဲခြင်းမရှိသေးပေ။ အီလစ်သည် ပေါက်ကွဲမှုကို စောင့်ဆိုင်းရင်း... ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် မာဆတ်သည်သူ့အပေါ်တွင် တခြားပြောက်ကျားများမှတစ်ဆင့် စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေခြင်းပေလောဟု တွေးတောနေမိ၏။

အီလစ်သည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူတစ်ဦးဟုတ်မဟုတ်၊ အလေးအနက်ရှိသောသူတစ်ဦး ဟုတ်မဟုတ်၊ လေးစားထိုက်သူ ဟုတ်မဟုတ်ကို စောင့်ဆိုင်းအကဲခတ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ အိုင်အမ်အမ်ဖြစ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ စစ်တပ်တစ်တပ်၌ အရေးပါလှ၏။ ပြောက်ကျားသူပုန်တို့အတွက်လည်း အရေးကြီးကြောင်း အီလစ်နားလည်ပါ၏။ သို့သော် အီလစ်ကား အချိန်ဖြုန်းပြီး အလဟဿ စောင့်ဆိုင်းမနေနိုင်တော့။

အကယ်၍ ယနေ့သာ မာဆတ်ပေါ်မလာပါက အီလစ်သည် ဟန်ဆောင်ဖောက်ခွဲခန်းကိစ္စကို နံဘေးချထားလိုက်ပြီး သူသည် အမေရိကန် အိမ်ဖြူတော်မှ အထူးတာဝန်ဖြင့်လာသူဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့၏ခေါင်းဆောင် မာဆတ်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောလိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူး၏။

ထိုစဉ် မပြင်းထန်လှသော ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ဖုန်လုံးတစ်ခု ထသွား၏။

သူပုန်ပြောက်ကျားတို့မှာ တိုးတိတ်လှသော အသံ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် စိတ်ဓာတ် ထူးသွားပုံရ၏။

အီလစ်သည် ပေါက်ကွဲရာအရပ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး သူ၏လည်စည်းပဝါဖြင့် သံမဏိပြားကို လှမ်းယူသည်။ ပေါက်ကွဲမှုအားကြောင့် ပူမည်စိုးရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူစောစောက ယမ်းပျောပေါ်မှာ ရေးထွင်းခဲ့သော 'အလီ' ဆိုသောပါရှင်း စာလုံးမှာ သံမဏိပြားပေါ်တွင် နက်နက်ကြီးဖောက်ဝင်၍ ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေ၏။

အီလစ်သည် ထိုသံမဏိပြားကို ပြောက်ကျားများအား ပြလိုက်ရာ အားလုံး ခမ်းသာအားရဖြစ်ကုန်ကြ၏။ အီလစ်ကိုယ်တိုင်လည်းကျေနပ်သွား၏။ သူသည် ယမ်းပျောပေါ်မှ လေခိုရာအရပ်သည် ပေါက်ကွဲမှုကို ပိုမိုပြင်းထန်စေကြောင်း လက် တွေ့ပြသလိုက်ရပြီး ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ပြောက်ကျားများသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ အီလစ် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တောင်ကုန်းတစ်ဖက်မှ ပြောက်ကျားခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက် သည် သူတို့ရှိရာသို့ တက်လာကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ နီထရိုဂျင်ထုပ်ထုပ်များကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ပြောက်ကျားများဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေသည်။ အလီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွား၏။ သူ၏ ဟန်ပန်မှာ အလေးပြုတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

- အီလစ်က 'ဘယ်သူများပါလိမ့်'
- အလီက 'မာဆတ်လေ'
- 'ဘယ်သူက မာဆတ်လဲ'
- 'အလယ်က လူပေါ့'

အီလစ်သည် တက်လာသောအဖွဲ့ထဲမှ အလယ်ကလူကို စူးစူးစိုက်စိုက်လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ ပထမ မြင်မြင်ချင်း၌ မာဆတ်သည် ကျန်လူများနှင့် မကွဲပြား မထူးခြားလှပေ။ ခပ်သွယ်သွယ် အရပ်အမောင်း အနေတော်ပဲရှိသည်။ သူသည် ကာကီရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး ရုရှားခြေနင်းရှည် စီးထား၏။

အီလစ်သည် မာဆတ်၏ မျက်နှာကို ပို၍ အာရုံစိုက်ကြည့်သည်။ မာဆတ်သည် အသားခပ်လတ်လတ်ဖြစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးခပ်ကျကျ၊ မုတ်ဆိတ်နည်းနည်းသာ ရှိ သော လူငယ်တစ်ဦးသာဖြစ်၏။ မာဆတ်၏ နှာခေါင်းမှာ ရှည်ရှည်ကောက်ကောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ညိုမှောင်၍ သတိအမြဲရှိနေပုံရသော မျက်လုံးတစ်ဖိုက်တွင် အရေးအကြောင်းများသည် သိသာထင်ရှားလွန်းလှ၏။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ သူ၏ အသက်မှန် ၂၈ နှစ်ထက် ၄၁ နှစ်ခန့် ကြီးနေပုံရ၏။

မာဆတ်၏မျက်နှာမှာ ထည်ဝါခန့်ညားခြင်းကား မရှိ။ သို့သော် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ပုံရပြီး တည်ငြိမ်သောဟန်ပန်ကြောင့်သူနဲ့ဘေးမှပြောက်ကျားတို့အထဲတွင် ထိုထိုးထောင်ထောင်ထွက်ကာ သိသိသာသာခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားနေ၏။

မာဆတ်သည် အီလစ်ထံသို့ တန်းလာ၍ လက်ကမ်းပေးပြီး

‘ကျုပ် မာဆတ်ပါ’

အီလစ်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း

‘ကျုပ်က အီလစ်သေလာပဲ’

မာဆတ်က ပြင်သစ်စကားဖြင့်

‘ကျုပ်တို့ ဟိုတံတားကို ဖောက်ခွဲပစ်ကြမယ်’

အီလစ်က ‘ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်စချင်ပြီလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ စကြရအောင်’

အီလစ်သည် သူ၏ ပစ္စည်းများကို စစ်လွယ်အိတ်ရှည်ကြီးထဲ ပြန်လည်စုစည်း၍ ထည့်လိုက်၏။ မာဆတ်သည် နံဘေးမှ ပြောက်ကျားများထံသို့သွား၏။ တချို့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ တချို့ကို ခေါင်းညှိတ်နှုတ်ဆက်သည်။ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကိုမူဖက်၍နှုတ်ဆက်သည်။ လူတိုင်းသို့စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောသည်။

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ သူတို့အဖွဲ့သည် တောင်ကုန်းအပေါ်မှ ဖရိုဖရဲဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ သို့မှသာ သူတို့ကို မြင်သွားကြသူများရှိပါက သူတို့ကို ပြောက်ကျားသူပုန်တပ် တစ်တပ်ဟု မှတ်ယူခြင်းမရှိဘဲ သာမန် တောသူတောင်သားများ တစ်စုဟု ထင်မှတ်သွားစေရန်ဖြစ်မည်ဟု အီလစ်တွေးလိုက်မိ၏။

သူတို့အဖွဲ့ တောင်ကုန်း၏ ခြေရင်းသို့ရောက်သောအခါ သူတို့ကို လမ်းမပေါ်မှ လှမ်း၍ မမြင်နိုင်တော့။ သူတို့ကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှဆိုလျှင်မူ အထင်းသားမြင်ရမည် အမှန်ပင်။ သို့သော် ရဟတ်ယာဉ်၏ စက်သံကိုကြားရပါက ဤအဖွဲ့သည်နေရာယူပုန်းအောင်းကြပေလိမ့်မည်ဟု အီလစ်ယူဆမိ၏။

သူတို့အဖွဲ့သည် မြစ်ကမ်းရှိရာသို့ ဦးတည်၍ စိုက်ခင်းများအလယ်မှ သွယ်တန်းနေသည့် လူသွားလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့အဖွဲ့သည် အိမ်တချို့အနားမှ ဖြတ်သွားရ၏။ သူတို့အဖွဲ့ကို ကွင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသော လူတချို့က မြင်ကြသည်။ တချို့မှာ သူတို့ကို တမင်မမြင်ဟန်ဆောင်နေကြ၏။ တချို့ကမူ လက်ပြသည်။ လှမ်း၍ ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် နှုတ်ဆက်ကြ၏။

ပြောက်ကျားအဖွဲ့သည် မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ ရောက်သောအခါ မြစ်ရိုးကမ်းနဖူးမှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ကမ်းနဖူးကမ်းပါးတချို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရှားရှား

အထွတ်အထိပ် ဝိုက်ခင်းတို့နဲ့ဘေးမှလည်းကောင်း မျက်ကွက်ယူ၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့အဖွဲ့ တံတားနှင့် ကိုက် ၃၀၀ ခန့်အကွာတွင် စစ်တပ်လော်ရီကား နှစ်စီးတစ်ဖွဲ့ တံတားပေါ်မှ ဖြတ်သွားသည်။ ကားသံကြားသည်နှင့် အဖွဲ့သားများသည် ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ် နေရာယူကြပြီးဖြစ်သွား၏။ စစ်ကား ကွန်ဗိုလ်အဖွဲ့သည် ရှေ့ခါမြို့ဆီသို့ သွားနေကြပုံရ၏။ အီလစ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်မှာ ကျွမ်းနေစဉ် အနားမှာ မားဘတ်ရောက်နေကြောင်း သတိထားမိ၏။ မားဆတ်က ကျုပ်တို့ ဒီတံတားကို မျက်ပစ်နိုင်ရင် ရှေ့ခါနှင့် လက်နက်ရိက္ခာလမ်းကြောင်း ဖြတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

လော်ရီကားများ ဖြတ်သန်း ကုန်ဆုံးပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း ခဏမျှငြိမ်နေကြ၏။ အတန်ကြာ အသံဗလံရှင်းလင်းမှ ပြောက်ကျားအဖွဲ့ ထွက်လာကြပြီး တံတားရိက္ခာသွားကြသည်။ နောက် တံတားအောက်မှာ နေရာယူလိုက်ကြပြီး အဝေးမှ မြင်နိုင်အောင် ကွယ်လိုက်ကြ၏။

မြစ်ပြင်အလယ်တွင် တံတားသည် ရေပြင်ထက် ပေ ၂၀ ခန့်မြင့်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ရေအောက်တွင် ဆယ်ပေခန့် စူးပုံရ၏။ တံတားကိုမြင်ရသည်နှင့် တံတားအောက်အစားမှာ ရိုးရိုးဘောင်နှစ်ဘောင်ဆက် တံတားတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း လေ့လာမိ၏။ ဂျင်လျားသော သံမဏိယက်မနှစ်ချောင်း ကူးဆက်ထောင်တန်းထားပြီး အပေါ်မှ ကျန်ကရစ်လောင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကြားတန်းများ ပစ်ထားခြင်းမရှိ။ ကွန်ကရစ်တံတားသည် လေးလံလှ၏။ ထိုဝန်ကို သံမဏိယက်မနှစ်ချောင်းက ထမ်းထားခြင်းမျှ ဖြစ်သည်။ သံယက်မများ ကျိုးသွားပါက တံတားသည် ပျက်စီးသွားမည်သာ ဖြစ်၏။

အီလစ်သည် ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်လိုက်၏။ သူ သုံးစွဲမည့် ဝန်တီလူး တီအင်န်တီမှာ တစ်ပေါင်စီတုံးထားသော အဝါတုံးများဖြစ်ပေသည်။ သူသည် အဝါတစ်ပေါင်တုံး ဆယ်တုံးကို တစ်ထုပ်၊ တိတ်နှင့်ပတ်၍စည်းလိုက်၏။ အထူးတူ နောက်ထပ်သုံးထုပ် ထုပ်လိုက်၏။

သူသည် ယခုကဲ့သို့ ယမ်းဘီလူး တီအင်န်တီများကို အသုံးပြုနေခြင်းမှာ အရပ်၌ ရရှိနိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဤယမ်းဘီလူးမျိုးကို အဖွဲ့က ကျည်ခွဲများ၊ မိုင်းတုံးများမှ ရနိုင်သည်။ ပြောက်ကျားတို့သည် ထိုယမ်းဘီလူးများကို များသောအားဖြင့် ရုရှားလက်နက်တိုက်များမှ ရရှိတတ်သည်။

ဗလတ်စတစ်ယမ်းများကို ရရှိပါက ပို၍အသုံးတည့်နိုင်သည်။ မှန်၏။ ယမ်းများသည် မည်သည့်အပေါက်ထဲမဆို ထည့်၍ရသည်။ တန်းများ ယက်မများကို

ပတ်၍ရသည်။ လိုအပ်သော ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲပြုပြင်၍ ရ၏။ သို့သော် သူတို့သည် သူတို့ရနိုင်သည့် ခိုးယူ၍ရနိုင်သည့်ပစ္စည်းမျိုးဖြင့်သာ ဖောက်ခွဲမှုကိုလုပ်ကြရမည်ဖြစ်၏။

ပြောက်ကျားများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရုရှားအင်ဂျင်နီယာများထံမှ ဆေးခြောက်နှင့်လဲကာ ပလတ်စတစ်ယမ်းပျော့များ ရရှိတတ်ပေသည်။ ဆေးခြောက်ကား ပြဿနာမရှိ။ သူတို့တောင်ကြားထဲမှပင် ထွက်သည်။ သို့သော် လဲလှယ်ရမည်ဆိုသောအခါ ကြားခံ အာဖဂန်စစ်သားများကို အသုံးပြုကြရ၏။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်ရှိသည်။

ပြီးနောက် ရုရှားတွေ လက်ထဲမှာလည်း ပလတ်စတစ်ယမ်းပျော့များမှာ အကန်အသတ်နှင့်ထားရှိသော ပစ္စည်းဖြစ်၍ မလွယ်ကူကြောင်းပက်ရှပါမှာရှိစဉ် အီလစ်အား စီအိုင်အေမှ ပျိုလ်က ပြောကြားခဲ့၏။ လက်တွေ့တွင်လည်း မှန်ကန်နေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

အီလစ်သည် အပေါ်မှ သံမဏိယက်မများကို မော်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကွာအဝေးသည် တစ်ပေခန့်ရှိမည်ဟု မှန်းဆမိ၏။ အီလစ်က ဒါဂီတာသာဖြင့်

‘ကဲ တစ်ယောက်ယောက်က ယက်မနှစ်ချောင်းအကြားက အကွာအဝေး လောက်ရှိတဲ့ တုတ်တစ်ချောင်း ကျုပ်ကိုရှာပေးကြစမ်းပါ’

ပြောက်ကျားလူငယ်တစ်ဦးသည် မြစ်ကမ်းနံဘေးမှ သစ်ပင်ငယ်တစ်ပင်ထိ ခုတ်ယူခဲ့၏။ အီလစ်က ‘နောက်တစ်ချောင်း လိုသေးတယ်’

အားလုံး ပြည့်စုံသောအခါ အီလစ်သည် ဒိုပူသဏ္ဍာန် သံမဏိယက်မရှိရာသို့ တက်ပြီး အောက်ချိုင်ထဲတွင် ပထမဆုံးဖုံးထုပ်ကို ထည့်လိုက်သည်။ နောက် ပြောက်ကျားတစ်ဦးကို ၎င်းအထုပ်အား ကိုင်ခိုင်းပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ယက်မတွင်လည်း နေရာတူ၌ ဖုံးထုပ်တစ်ထုပ် ချိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အသင့်ရထားသော သစ်ပင်ငယ်ဖြင့် ထိုအထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကျားကန်စေကာ နှစ်ထုပ်စလုံး ပြုတ်မည့်အောင် ထိန်းထားလိုက်၏။ သူသည် မြစ်ရေပြင်ကို ဖြတ်ကူး၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရှိ တံတားအောက်မှ ယက်မနှစ်ချောင်းအောက်တွင် ဖုံးနှစ်ထုပ်၊ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ချိတ်ဆွဲထိန်းထားလိုက်၏။

သူသည် လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ဒါဂီတာသာ၊ ပြင်သစ်ဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားများရော၍ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှင်းပြနေ၏။ ပြောက်ကျားများအနေဖြင့် ဘာသာစကားအရ တချို့နားလည်ချင်မှ နားလည်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အရေးကြီးဆုံးမှာ သူလုပ်ကိုင်နေသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့မှတ်သားမိဖို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် တစ်စက္ကန့်လျှင် ပေပေါင်း ၂၁၀၀၀ နှုန်းနှင့် လောင်ကျွမ်းနိုင်သည့်

သိမ်းကြိုးစနက်တံကို ဗုံးထုပ်လေးထုပ်စလုံး တပ်ချည်လိုက်၏။ ထို့နောက်မှ နှိပ်သိမ်းကြိုးကို ရေထဲမှဖြတ်ယူ၍ သယ်လိုက်သည်။ ထိုယမ်းကြိုးမှာ ရေထဲမှာ လည်း မီးဆက်လက်လောင်နိုင်ကြောင်းနှင့် အီလစ်က မာဆတ်အားရှင်းပြ၏။

ထို့နောက် ယမ်းကြိုးကို ဗုံးတိုင်၏ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ တပ်ထားရသည်မှာ အထိမ်း၍ ယမ်းကြိုးတစ်လှိုင်းလှိုင်းက အားနည်း၍ မလောင်ခဲ့သော် ကျန်တစ်ချောင်း ခြွင်းလည်း ဗုံးကိုကွဲစေနိုင်သဖြင့် သေချာအောင် လုပ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

အီလစ်သည် ထိုသို့လုပ်ကိုင်နေစဉ်အတွင်း စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ပျော်စွမ်းနေ၏။ စက်မှုပိုင်းဆိုင်ရာများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကိုင်တွယ်တွက်ချက်နေရသောကြောင့်လည်း တစ်ဝိုင်းဖြစ်ပြီး သူ၏လုပ်ငန်းတာဝန် အတွင်းမှာပင် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်မာဆတ်က ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်သည် သူ၏ စနက်တံကြိုးကို ရေအောက်ထဲမှာ တတ်နိုင်သလောက် ခြုံပြီး မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ ယူခဲ့၏။ စနက်တံကြိုးမှာ ရေအောက်မှာလည်းလောင်ကျွမ်းစေသောဖြစ်ပြီး တခြားတစ်ပါးလူတို့ မမြင်နိုင်ခြင်းက ပို၍အန္တရာယ်ကင်းသဖြင့် ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက်မှ စနက်တံကြိုးတွင် ပေါက်ကွဲစေသည့် ခေါင်းတစ်ခုကို တပ်ဆင်လိုက်၏။ ထိုခေါင်းထဲသို့ ရိုးရိုးလေးမိနစ်စာခန့်ကြာမည့် ဖြည်းဖြည်းလောင်ကျွမ်းသည့် စနက်တံကြိုး ထပ်တပ်လိုက်သည်။

အီလစ်သည် မာဆတ်ကိုကြည့်၍
'အဆင်သင့်ပဲ'
မာဆတ် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး
'ဒါဆိုလည်း ခွဲတော့လေ'

အီလစ်သည် အနွေးလောင် စနက်တံကြိုးကို မီးရှို့လိုက်၏။ သူတို့အဖွဲ့သည် မြစ်အထက်ဘက်ကမ်းနဖူးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ မကြာခင်ပေါက်ကွဲမြည်ဟည်းရမည့် 'ဝန်း'ခနဲသော ဗုံးသံကို ကြိုတင်ကြားယောင် ပျော်မြူးနေမိ၏။

ကျန်လူများလည်း သူ့ကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်နေကြပုံမှာ သေချာလှ၏။ အီလစ်စိတ်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာသည်လည်း ထိုလူများကဲ့သို့ ဆိုးဆိုးရွားရွား သိသိသာသာများ ပျော်ရွှင်နေရောသလားဟု အောက်မေ့မိသည်။

ထိုသို့ အီလစ်က ပြောက်ကျားများ၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်နေစဉ် သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာထားမှာ ရုတ်ချည်း သတိအနေအထားသို့ ပြောင်းသွားကြ၏။ မြေပြင်ပေါ်မှ ပိုးကောင်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသော ငှက်များ၏

ဟန်မျိုးအတိုင်းပင်။ ခဏအကြာတွင် အီလစ်သည် ကြားလိုက်ရ၏။ ဟိုဝေးဝေးမှ တင့်ကားလာနေသံ။

သူတို့ရောက်နေသော နေရာမှ လမ်းကိုလှမ်း၍ မမြင်ရပေ။ သို့သော် ပြောက် ကျားတစ်ဦးသည် အနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ သူက သတင်း ပို့၏။

‘တင့်ကား နှစ်စီး’

မာဆတ်က အီလစ်၏ လက်ကိုကိုင်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျား အဲ့ဒီတင့်ကားနှစ်စီး တံတားပေါ်ရောက်နေတုန်း တံတားကိုခွဲမပစ် နိုင်ဘူးလား’

အို သေလိုက်စမ်းပါတော့ဟု အီလစ်တွေးလိုက်မိ၏။ အရေးထဲမှာမှ စာမေးခွဲ လာခစ်နေခြင်းနှင့် တိုးနေပြန်ပါကလားဟု တွေးမိ၏။ သူက လေသံမာမာဖြင့်

‘ရပါတယ်’

မာဆတ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နောက် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်

‘ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်’

အီလစ်သည် ပြောက်ကျားတက်သွားသော သစ်ပင်ပေါ်သို့ လိုက်တက်ပြီးကွင်း ပြင်လမ်းမဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တင့်ကား မည်းမည်းနှစ်စီးသည် ကဘူးလံ မြို့ဆီမှ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း လေးလေးလံလံနှင့် မောင်းနှင်လာသည်ကိုမြင် ရ၏။

သူတို့၏ သံချပ်ကာ အထူစားကြီး၊ သူတို့၏ ကြီးမားသော အမြောက်ကြီးများ ကိုကြည့်၍ ဖျက်ဆီး၍မရနိုင်သော အရာများပမာ မှတ်ထင်နေရ၏။ အထူးသဖြင့် ရိုင်းဖယ်သေနတ်များသာ ကိုင်ဆောင်နိုင်သော စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ပြောက်ကျားတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် ပို၍ဆိုးလှပေသည်။

သို့သော် တောင်ကြားဒေသတစ်ခုလုံးတွင် ပြောက်ကျားတို့၏ အိမ်တွင်းလုပ် မိုင်းပုံးများဒဏ်၊ နေရာမှန်မှန်ချထားသော လက်ပစ်ပုံးဒဏ်၊ ခိုးယူရရှိထားသော ပုံးပျံတို့၏ ဒဏ်တို့ကြောင့် တင့်ကားပျက်များ နေရာတကာမှာ မြင်တွေ့နေရ၏။

တင့်ကားနှစ်စီးအပြင် တခြားကားများ တစ်စီးမှမပါပေ။ သို့ဖြစ်၍ တင့်ကား နှစ်စီးသည် ကင်းလှည့်အဖွဲ့ကား မဖြစ်နိုင်။ ထို့အတူ တိုက်ပွဲဝင်ရန်လာခြင်းလည်း ဟုတ်ဟန်မတူ။ ဘက်ဂရမ်မြို့မှ ပြင်ဆင်ပြီး၍ ရောခါမြို့သို့ ပို့ပေးရန် သွားသည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ရုရှားမှ ရောက်လာခြင်းပေးလားမပြောတတ်။

အီလစ်သည် စိတ်ထဲမှ တွက်ကြည့်နေ၏။

တင့်ကားများသည် တစ်နာရီ ဆယ်မိုင်နှုန်းခန့်ဖြင့် လာနေသည်ဖြစ်ရာ တံတား
ဆီသို့ တစ်မိနစ်ခွဲခန့်အကြာတွင် ရောက်မည်။ သူ တပ်ဆင်မီးရှို့ခဲ့သော စနက်တံ
တစ်မိနစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နောက်ထပ် ပေါက်ကွဲရန် သုံးမိနစ်ခန့်လိုသေး၏။
အခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုပါက တင့်ကားများ တံတားပေါ်မှ အန္တရာယ်ကင်းရှင်း
ကျော်ဖြတ်သွားပြီး သည့်နောက် တော်တော်ဝေးဝေးရောက်မှ ဗုံးပေါက်မည်ဖြစ်
သည်။

အီလစ်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး စတင်ပြေးသည်။ ပြေးရင်းစဉ်းစားနေ
စဉ် c1 အခုလို တိုက်ပွဲထဲမှာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဝင်မတိုက်ရတာ နှစ်ပေါင်း
အယ်လောက်များ ကြာနေပြီဖြစ်ပါလိမ့်။

အီလစ်နောက်ဘက်မှ ခြေသံကြားရသည်။ လှည့်ကြည့်ရာ သူနှင့်ကပ်လျက်
ခြေလိုက်လာသော အလီ၏ စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာကို မြင်ရသည်။ နောက်လပ် ပြောက်
ကျွေးနှစ်ယောက်လည်းပါသေး၏။ ကျန် ပြောက်ကျားများမှာ နံဘေးကမ်းပါးတ
နိုက်မှ နေရာယူလိုက်ကြပြီး ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ခဏအကြာ သူသည် တံတားဖျားသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး စောစောက အချိန်
ကြာကြာ လောင်ကျွမ်းသည့် စနက်တံရှိရာသို့ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။ သူသည်
အိတ်ထဲမှ မောင်းချဓားကို ထုတ်နေစဉ် စိတ်ထဲမှလည်း တွက်ချက်ကြည့်နေမိ၏။
အခုအချိန်ဆိုလျှင် တင့်ကားများသည် တစ်မိနစ်ခန့်အကွာလောက်သို့ ရောက်နေပြီ
ဖြစ်၏။ အမြန်လောင်သော စနက်တံကြိုးကား တစ်ပေကို စက္ကန့်သုံးဆယ်မှ
လေးဆယ်ငါးစက္ကန့်အကြားမှာ လောင်၏။ သူတပ်ဆင်ခဲ့သော အမြန်လောင်စနက်
တံကြိုးသည် ထူးထူးခြားခြား အနှေးလောင်မည်လော၊ မှန်မှန်လောင်မည်လော၊
မြန်မြန်လောင်မည်လော။ သည်တော့ တစ်ပေကို သုံးဆယ်နှစ်စက္ကန့်ပုံလောင်သည်
ထား၊ စက္ကန့်သုံးဆယ်အတွင်းမှာ လုံခြုံမှုရှိရာအရပ်၊ ကိုက် ၁၀၀၊ ၁၅၀ လောက်
တော့ ပြေးနိုင်ကောင်းသည်။

အီလစ်သည် မောင်းချဓားကိုဖွင့်၍ အလီကို ကမ်းလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌
အလီသည် သူ့နံဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီးသား ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ အီလစ်သည်
စနက်တံဝါယာကို ဖောက်ခွဲမည့်ခေါင်းနှင့် တစ်ပေအကွာခန့်တွင်ထား၍ လက်နှစ်
ဖက်နှင့် တစ်ဘက်စီကိုင်ကာ အလီအား ဓားနှင့် ဖြတ်ခိုင်းသည်။ အလီသည် အိ
ထစ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဖြတ်ပေးလိုက်၏။

အီလစ်သည် ဖြတ်ထားသည့်ဗုံးနှင့် ဆက်လေသည်။ စနက်တံကြိုးကို လက်
တစ်ဖက်မှာကိုင်၊ မီးလောင်နေဆဲဖြစ်သည့် စနက်တံကြိုးကို တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထား

ရ၏။ ဝမ်းဘက်မှကြီးကို မီးရှို့သင့်မသင့်ကို ဝေခွဲ၍မရသေး၊ တင့်ကားများ ဘယ်လောက်အကွာ ရောက်နေပြီဆိုခြင်းကို မြင်ရဦးမှဖြစ်မည်။

အီလစ်သည် စနက်တံကြိုးနှစ်စကို ကိုင်၍ ကမ်းနဖူးပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ရေထဲမှ စနက်တံကြိုးစသည် သူ့နောက်မှ ပေါလောပေါ်၍လာ၏။ သူသည် ကမ်းနဖူးမှ ခေါင်းပြုပြီး ကားလမ်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ တင့်ကားနှစ်စီးသည် မှန်မှန်ကြီး မောင်းလာနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဘယ်လောက်ကြာကြာဆိုရင် ရောက်မည်လဲ။ အီလစ်သည် အရူးအမူးတွေ့လိုက်၏။ သူသည် စက္ကန့်များကို ရေတွက်ကြည့်ပြီး တင့်ကားလာနှုန်းကို တွက်ကြည့်သည်။

ထို့နောက်ကား တွက်မနေတော့ဘဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အကောင်းဆုံးပဲ မျှော်လင့်ကာ လက်တဲမှ မီးလောင်နေသော စနက်တံကြိုးနှင့် ဝုံးတွင်ဆက်ထားသော စောစောက အလီဖြတ်ပေးသည့် စနက်တံကြိုးကို မီးကူးလိုက်လေ၏။

သူသည် အမြန်မီးလောင်သည့် စနက်တံကြိုး မီးလောင်သည်နှင့် ကြီးစကို အသေအချာ မြေပေါ်တွင် ချထားလိုက်ပြီး စတင်ပြေးလေ၏။

အလီနှင့် ပြောက်ကျားနှစ်ဦးမှာ သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြ၏။

ပထမတော့ သူတို့ကို မြစ်ကမ်းနဖူးက ကွယ်နေ၍ တင့်ကားပေါ်မှလူများက မမြင်ရပေ။ သို့သော် တင့်ကားများ တံတားအနီးသို့ရောက်သည်နှင့် လေးယောက်သား ပြေးလွှားနေကြသည်ကို တင့်ကားနှစ်စီးလုံးမှ ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရ၏။ အီလစ်သည် တင့်ကားသံ တဖြည်းဖြည်းကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလာသံကို နားထောင်ရင်း နှေးလွန်းသော စက္ကန့်များကို ရေတွက်နေမိ၏။

တင့်ကားပေါ်မှ သေနတ်သမားမှာ ခဏကလေးပဲ တွေဝေသွားသည်။ ထွက်ပြေးနေသော အာဖန်လူမျိုးမှန်သမျှသည် ပြောက်ကျားများဟု သတ်မှတ်ယူဆနိုင်၍ ပစ်ကွင်းပစ်မှတ်အဖြစ် လှေကျင့်နိုင်ကြ၏။ 'ဒိုင်း... ဒိုင်း...'ဟူသော အသံနှစ်ချက်နှင့်အတူ အမြောက်ကျည်နှစ်ဆန် အီလစ်ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ပြေးသံလိုက်ကြားလိုက်ရ၏။

အီလစ်သည် ပြေးလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်၏။ သူသည် မြစ်ရိုးအတိုင်းပြေးရာမှ ဘေးဘက်သို့ဖွဲ့ပြီး ပြေးသည်။ စိတ်ထဲတွင်မူ တင့်ကားပေါ်မှ သေနတ်သမားသည် သူ၏ ဆုံလည်ကို လှည့်၍ သူ့ကိုချိန်နေလောက်ပြီ၊ ချိန်ပြီး ပစ်ပြီဟုတွက်သည်။

ထိုအချိန်၌ အီလစ်သည် ရုတ်တရက် မြစ်ဘက်သို့ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့၍ပြေးပြန်၏။ တစ်စက္ကန့်လောက် အကြာလောက်မှာ သူနှင့်အတော်နီးကပ်၍ မြေသားများ

အောက်တုံးကျောက်စများပင် သူ့အား လာရောက်ထိမှန်သည်။ နောက်တစ်ချက် ခိုင်တော့ ငါ့ကို ထိတော့မှာပဲ။ အဲ ခွေးမသားဗုံးကသာ အရင်မရောက်ခဲ့ရင်ပေါ့။

သေလိုက်စမ်းပါတော့။ ငါဆိုတဲ့အကောင်းကလည်း ငါပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဆောက်ကို ငါ ဘယ်လိုအကောင်လဲဆိုတာ ပြချင်ရတာပါလိမ့်။

ထို့နောက် စက်သေနတ်ပစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အပြေးသွားနေသော တင့် အားပေါ်မှ စက်သေနတ်နှင့် ပစ်ရသည်မှာလည်း ချိန်သားတည့်မည်မဟုတ်ဟု အိလစ်တွေးလိုက်၏။ သို့သော် တင့်ကားငနဲများက ရပ်ချင်ရပ်လိုက်နိုင်သည်။ ထိုစဉ် စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များက သူ့အနားမှ ဖြတ်၍ကျလာသည်။

အိလစ်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး မြေလိမ်မြေကောက်ပြေးရင်း ရုရှားများ ဘာလုပ် ခြမည်ကို အသေအချာ စဉ်းစားမိသွား၏။ တင့်ကားသမားများသည် ပြေးလွှား ကြသည့် ပြောက်ကျားငနဲသားများကို အမြင်အကြည်လင်ဆုံး၊ အပြတ်သားဆုံး နှစ်နိုင်သည့်အရပ်မှာ ရပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာကား အမြင့်မှာရှိနေသော တံ အားပေါ်တည့်တည့်မှပင်ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် စက်သေနတ်ဆရာတို့က သူတို့၏ပစ်မှတ် ပြောက်ကျားလေးယောက် ကို ထိမှန်အောင် မပစ်နိုင်ခင် ဗုံးကပေါက်ပါမည်လား။

အိလစ်သည် အားကုန်သွန်၍ ပြေး၏။ သူ့အသည်းနှလုံးမှာ ပေါက်ကွဲမတတ် နှုတ်လာပြီး သူ၏ အသက်ရှူသံများမှာ ဖားဖိဆွဲသလို မြည်နေကြ၏။ ငါ မသေချင် သေးဘူး။ ဂျိန်းက တခြားလူတစ်ယောက်ကို ကြိုက်နေလည်း ငါ မသေချင်သေး ဘူးဟု အိလစ်တွေးမိ၏။

ထိုစဉ် သူ ပြေးလမ်းကြောင်းသို့ ကျည်တစ်ထောင့်ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက် သည်။ သူလမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ပြေး၏။ သို့သော် စက်သေနတ်ကျည်ဆန်တွဲ များမှာ သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါလာ၏။ အခြေအနေအရ မျှော်လင့်ချက်မရှိချင်တော့။ သူသည် အလွယ်တကူ ပစ်မှတ်ဖြစ်နေပြီထင်၏။

သူ့နောက်မှ ပြောက်ကျားတစ်ဦး ထိမှန်အော်ဟစ်သံကို ကြားရသည်။ နောက် ဆော့ သူ့ကိုလည်း ကျည်နှစ်ချက် ထိလေတော့၏။ တစ်တောင့်မှာ ခါးတွင်ဖြစ်ပြီး နှစ်ထိပ်ရသည်။ တစ်တောင့်ကား သူ့တင်ပါးတည့်တည့်ကို ထိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျည်နှစ်တောင့်ထိမှန်ပုံမှာ တဆက်တည်းလိုဖြစ်နေ၏။ ဒုတိယထိချက်သည် သူ၏ ခြေထောက်ကို ထုံခနဲ ဇက်ချိုးသတ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားရာ အိလစ်သည် ဝုန်းခနဲ ခစ်ကျလဲပြိုသွားလေ၏။

သူသည် ရှေ့တည့်တည့် ဝမ်းလျားထိုးလျက်သား ရင်ဘတ်နှင့်ကျပြီးမှ တစ်

ပတ်လို့ခံ၍ ကျောဘက်ဖြစ်အောင် အနေအထားပြောင်းလိုက်ရသည်။ အီလစ်သည် လဲကျရာမှ နာကျင်နေသောဒဏ်ရာကိုမေ့ထားပြီး အတင်းထကာ လှုပ်ရှားဖို့ကြိုးစား၏။ တင့်ကားနှစ်စင်းကား တံတားပေါ်တည့်တည့် ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

သူ့နောက်နားမှ ကပ်ပါလာသော အလီသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အီလစ်ချင်းအောက်မှ မ,ကာ သူ့ကို မ,သယ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အနေအထားမှာ မြင်ကွင်းရှင်းရှင်းတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပေးရသော ပစ်ကွင်းမျိုးဖြစ်၏။ တင့်ကားပေါ်မှ သေနတ်သမားများအတွက် လွဲစရာမရှိတော့။

ထိုစဉ် မိုင်းမိုးသည် ပေါက်ကွဲလေတော့၏။

မြင်ကွင်းကား လှပါပေ။

မိုးလေးလုံးသည် တစ်ပြိုင်တည်း တံတားနှစ်ဖက်စွန်းမှ ထပေါက်ကွဲခြင်းဖြင့် ရာ တင့်ကားနှစ်စင်း တက်ရပ်ထားသည့် အလယ်ပိုင်းကို အထောက်အကူမရှိဘဲ သည်အတိုင်းထားလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ ပထမ ဖြည်းဖြည်းပြုလဲနေ၏။ ကျိုးနေသောဘက်များမှ အောက်ဘက်သို့ ပြိုကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ခဏအတွင်း တစ်စိတ်ထိုး ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ မြင်ကွင်းမှာ ပထမ ခပ်အိအိခိုခိုကျသွားရာမှ နောင် ဝန်းခနဲရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရေထုသည် တံတားကြီးနှင့်အတူ တင့်ကားနှစ်စင်းပြုတ်ကျလာသဖြင့် ဗြဲနဲခနဲ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြီးနောက် ဝန်းခနဲ ပြန်၍စေ့သွားလေ၏။

ထို့နောက်ကား ဘာသံမှ မကြားရတော့။

အီလစ်နားထဲ ကြားလိုက်ရသည်ကမူ ပြောက်ကျားများ၏ လက်ခုပ်ဩဘာသံများပင် ဖြစ်ပါ၏။

ပြောက်ကျားတချို့သည် ကျည်ကွယ်နေရာများမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး တချို့က နှစ်မြှုပ်သွားသော တင့်ကားများရှိရာသို့ပြေးကြ၏။ အလီသည် အီလစ်ကို မတ်တတ်ရပ်ပေးလိုက်၏။ သူ့ခြေထောက်ထဲမှ ဝေဒနာသည် စူးခနဲသိသာလာ၏။ သူ့နားကြောင်း အီလစ်သိသည်။ အီလစ်က ဒါရီဘာသာဖြင့် အလီအား

‘ကျုပ် လမ်းမှလျှောနိုင်ပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး’

အီလစ်သည် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းကြည့်၏။ ချိုင်းမှ အလီသာတွဲမထားပါဘဲ သူ လဲပြိုကျသွားမည်ဖြစ်၏။ အီလစ်သည် အင်္ဂလိပ်လို ကျိန်းဆဲရင်း

‘ကျုပ် တင်ပါးထဲမှာ ကျည်တစ်တောင့်ဝင်သွားတယ် ထင်တယ်’

ထိုစဉ် သေနတ်သံများကြားရ၍ အီလစ် မော်ကြည့်လိုက်သည်။ မြှုပ်သွားသော တင့်ကားထဲမှ တချို့တလေသော ရုရှားစစ်သားများမှာ ရေပေါ်သို့ပေါ်လာသည်တို့

ပြောက်ကျားများက သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်ကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အာဖဂန်ပြောက်ကျားတွေ
တကယ်သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်နိုင်ကြသူတွေပါကလားဟု အီလစ်တွေမိ၏။

နောက် သူ၏ အောက်ပိုင်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ ညာဘက်ဘောင်းဘီ
ပိုင်းလုံးမှာ သွေးများဖြင့် ရွှဲရှိနေ၏။ ထိုသွေးများမှာ ရှုပ်ထိထားသောဒဏ်ရာမှ
ထွက်လာမည်ဟု အီလစ်တွေမိ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တင်ပါးထဲမှာရှိနေသော ကျည်တောင့်
နီးလိုးခုလုအရသာကို ခံစားနေရဆဲဖြစ်သည်။

မာဆတ်သည် သူ့အနားကို ရောက်လာ၏။ မာဆတ်သည် အားပါးတရ ပြုံး
နေ၏။ သူက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်

‘တံတားကို ဖောက်ခွဲလိုက်ပုံကဖြင့် ပိုင်ပါပေဗျာ၊ သိပ်ကို လှတဲ့မြင်ကွင်းပဲ’
အီလစ်က

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဒီကိုလာခဲတာက တံတားတွေခွဲဖို့
ထုတ်ဘူးဗျ’

အီလစ်သည် အားလျော့ပြီး တစ်ခေါင်းလုံးရိုဝေဝေဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ဤအ
ခြေအနေအချိန်အခါမှာ အလုပ်သဘော ပြောရမည့်အချိန်ဖြစ်နေ၍ သူက အားတင်း

‘ကျုပ် ဒီကို အပေးအယူလုပ်ဖို့လာတာ’
မာဆတ်သည် သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်ပြီး

‘ခင်ဗျားက ဘယ်ကလာတာလဲ’
အီလစ်က

‘ဝါရှင်တန်က လာတာ၊ အိမ်ဖြူတော်က လာတာ၊ ကျုပ်ဟာ အမေရိကန်
တပ်ကြီးကို ကိုယ်စားပြုပြီး လာတာပဲ’

မာဆတ်သည် အံ့သြပုံမပြဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းတယ်၊ ကျုပ် ဝမ်းသာပါတယ်’
ထိုအချိန်၌ အီလစ် မေ့မြော သတိလစ်သွားခြင်းဖြစ်ပါသတည်း။

ထိုနေ့ညတွင် အီလစ်သည် မာဆတ်အား သူ့ရည်ရွယ်ချက်ပေါက်မြောက်အောင်
ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့၏။

ပြောက်ကျားများသည် ထမ်းစင်တစ်ခု အမြန်ဆုံးလုပ်ကာ သူ့အား တောင်

ကြားဒေသ အက်စတာနာရွာသို့ သယ်သွားကြသည်။ ရွာသို့ ညနေမိုးချုပ်စတွင် ရောက်၏။

မာဆတ်သည် ဘန်ဒါရွာမှ ဆရာဝန် ဂျင်းပီယေးကို အက်စတာနာသို့အပါမော် ခဲ့ရန် ခြေမြန်တစ်ဦး လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် နက်ဖြန်ရောက်လာ ပြီး အီလစ်တင်ပါးထဲမှ ကျည်ဆန်ကို ခွဲထုတ်မည်ဖြစ်၏။

ထိုအတောအတွင်း သူတို့အဖွဲ့သည် ရွာမှ အိမ်တစ်လုံး၏ ခြံဝင်းအတွင်း စတည်းချကာ စောင့်ဆိုင်းနေကြရ၏။ ပြောက်ကျားများတို့သည် သူ့ဒဏ်ရာများကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရှေးရိုးနည်းအတိုင်း ပတ်တီးစည်းပေးထားကြ၏။

သူတို့ရွာသို့ရောက်အပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အီလစ်အား ပူဇွေးသော လက်ဖက်ရည် ချိုချိုပြင်းပြင်းတစ်ခွက် တိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်၍ အီလစ်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းသက်သာလာသလိုလို ထင်မိ၏။ ခဏအကြာတွင် ပိုးစာသီးနှင့် မခန်းကို ညဇနစာအဖြစ် ကျွေးသည်။

အီလစ်သည် ပါကစ္စတန်မှ အာဖဂန်တောင်ကြားအထိ လက်နက်ဝယ်ကွန်ဒို အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါလာစဉ်ကပင် ထိုအချက်ကို သတိထားမိ၏။ တစ်နေရာရာသို့ ပြောက်ကျားအဖွဲ့များ ရောက်ရှိ၍ တစ်နာရီ နှစ်နာရီအကြာတွင် စားသောက်စေ တစ်ခုခုကား ရောက်လာစမြဲဖြစ်သည်။ ပြောက်ကျားများက ဝယ်သလား၊ တောင် သလား၊ လှသလားဟုကား မပြောတတ်။ အီလစ် တွေးမိသမျှမှာကား အလကား လက်ဆောင်ရခြင်းကား သေချာ၏။ စေတနာနှင့်ပေးသလား၊ ကြောက်၍ပေးသ လား မပြောတတ်။

သူတို့စားသောက်နေကြစဉ် မာဆတ်သည် အီလစ်ဘေးမှာ ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ တခြားပြောက်ကျားများသည် ဘာသိဘာသားမိ တခြားနေရာများသို့ ထွက်သွားကြရာ အီလစ်နံဘေးတွင် မာဆတ်နှင့် သူ၏လက်နက် တပည့် နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်၏။

အီလစ်သည် ဤအချိန်မှာ မာဆတ်ကို စကားပြောရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ နောက်ထပ် ဘယ်အချိန်တွင်မှ ဤအခွင့်အရေးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာမည်မသိ သို့တိုင် သူသည် အားနည်းပင်ပန်းနွမ်းလျနေ၏။

မာဆတ်က

'ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်တစ်ပြည်မှာတိုက်ဖို့ အာဖဂန်တိုင်းပြည် ဘုရင့်ဆီမှာ စစ်သားငါးရာတောင်းသတဲ့ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ဘုရင်ကြီးက ကျုပ်တို့တောင်ကြားက လူငါးယောက်

အတ္တတ်ပေးလိုက်တယ်။ စာတစ်စောင်လည်း ပေးလိုက်သတဲ့။ စာထဲမှာက မြေခွေး
အောင်ငါးရာထက် ခြင်္သေ့ငါးကောင် ရတာဟာ ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိပါတယ်လို့ ပါ
အယ်လေ၊ အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့တောင်ကြားဟာ ခြင်္သေ့ငါးကောင်
အောင်ကြားလို့ အမည်တွင်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ'

မာဆတ်သည် ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးမှ အီလစ်ကိုကြည့်၍
'ခင်ဗျားရဲ့ ဒီနေ့လုပ်ရပ်ကတော့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို့ ပါပဲဗျာ'
အီလစ်က အားယူ၍ ပြန်ပြီး

'ကျုပ်လည်း အဲဒီပုံပြင်ကို ကြားဖူးပါတယ်။ စစ်သည်တော်ကြီးငါးဦးရှိတဲ့
အကြောင်း၊ အဲဒီ စစ်သည်တော်ငါးဦးဟာ ခြင်္သေ့ကြီး ငါးကောင်လို့ အမည်တွင်
ကြောင်း၊ အဲဒီစစ်သည်ကြီးငါးဦးဟာ တောင်ကြားရဲ့ အဝင်အထွက် ငါးပေါက်ကို
ဆင့်ကြည့် အုပ်ချုပ်တဲ့အကြောင်းပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း ကျုပ်ကြားဖူးတာက
တော့ပြင့် အဲဒီပုံပြင်ကြောင့်လည်း ခင်ဗျားကို လူတွေက ဆဋ္ဌမမြောက်ခြင်္သေ့လို့
အိမ်မွန်းတပ်ကြတယ်ဆိုပဲ'

မာဆတ်ကပြုံး၍ 'ကဲ ပုံပြင်တွေကို ထားလိုက်ကြစို့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို
အပြောစရာရှိသလဲ ပြော'

အီလစ်သည် ဤသို့ဆုံတွေ့ရချိန်တွင် ဘယ်လိုစကားပြောမည်ဟု ကြိုတင်၍
မူဆင်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှုသည် ယခုကဲ့
သို့ ခြိမ်းစားကြီးပြောဖို့မဟုတ်။ အခြေအနေကား ရှင်းနေ၏။ အရှေ့တိုင်းဆန်ဆန်
အညွှန်းကွေ့ပတ်ပတ် ပြောနေခြင်းမျိုးသည် မာဆတ်၏ဟန် ဟုတ်ပုံမရ။ သို့နှင့် အီ
လစ်က

'ပထမဆုံး ကျုပ်မေးချင်တာကတော့ လက်ရှိစစ်ပွဲ အခြေအနေအပေါ်မှာ
ခင်ဗျားရဲ့ သုံးသပ်ထင်မြင်ချက်ကိုပဲ'

မာဆတ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ စက္ကန့်အတန်ကြာ တွေးလိုက်ပြီးမှ

'ဒီရုရှားတွေက ရောခါမြို့မှာ စစ်သား သောင်းနှစ်ထောင်ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့
အောင်ကြားကို စီးနင်းဖို့ သူတို့ရဲ့အစီအစဉ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ပထမ
အတွေ့ခွဲမယ်။ နောက် အာဖဂန်စစ်တပ်တွေ လွှတ်မယ်။ နောက်ဆုံးမှ ထွက်ပြေးတဲ့
အာဖဂန်စစ်သားတွေကိုချဖို့ နောက်က ရုရှားတပ်တွေလိုက်မယ်။ သူတို့က နောက်
ဆံ့စစ်ကူ ထောင့်နှစ်ရောလောက်လာဦးမယ်လို့ စောင့်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ
ကျုပ်တို့တောင်ကြားကို နှစ်ပတ်အတွင်း တိုက်ပွဲကြီးဆင်မယ်လို့ ရည်စူးထားကြ
တယ်။ အဓိကကတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေကို ဖြိုခွင့်ဖို့ပါပဲ'

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် မာဆတ်တစ်ယောက် ဘယ်က ဘယ်လိုများ ဤကဲ့သို့ သတင်းတိတိကျကျ ရနေပါလိမ့်ဟု တွေးမိ၏။ သို့သော် တည့်တည့်မေးမြန်းလောက်အောင်ကား အီလစ်မရဲသေးပေ။ ထိုသို့မေးမည့်အစား အီလစ်က

‘အဲဒီတိုက်ပွဲကြီး ဆင်လာရင် အောင်မြင်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား’
‘မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး’

မာဆတ်၏အသံမှာ ပကတိ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။ သူကဆက်၍ ‘သူတို့တိုက်ပွဲဆင်လာရင် ကျုပ်တို့က တောင်ပေါ်တက်ပြေးမှာပဲ။ အဲဒီတော့ သူတို့တိုက်စရာလူကို တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရပ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့က တောင်ပေါ်ကနေပြီး တိုက်မယ်။ သူတို့ရဲ့ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းတွေကို ဖြတ်ပစ်မယ်။ တဖြည်းဖြည်း ကျုပ်တို့က သူတို့ကို စစ်ပန်းကျလာအောင် လုပ်ရမယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဟာ စစ်အခြေခံအရ ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိတဲ့ နယ်မြေအကျယ်ကြီးကို အကုန်အကျတွေ အံ့များကြီးပေးပြီး ထိန်းသိမ်းရေး ရုတာကို မြင်ရ တွေ့ရသွားမယ်။ ဒီတော့ သူတို့ပြန်ဆုတ်သွားကြမှာပေါ့။ ဒါ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါပဲ’

အီလစ်စိတ်ထဲတွင်မူ ဤ ပြောကြားချက်မှာ ပကတိပြောကံကျားကျမ်းစာထဲမှ အခြေခံတရားများပင်ဖြစ်ပါပေသည်ဟု ဝန်ခံလိုက်မိ၏။ မာဆတ်သည် တခြားသော လူမျိုးစု သူပုန်ပြောက်ကျားများကို အများကြီးသင်ကြားပေးနိုင်သည်က ထင်ရှားနေပေပြီဖြစ်၏။ အီလစ်က

‘ရုရှားတွေက အဲဒီလို အကျိုးမရှိတဲ့တိုက်ပွဲတွေကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိ ဆက်တိုက်သွားနိုင်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ’

မာဆတ်သည် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး
‘ဒါကတော့ ဘုရားသခင်မှ သိမှာပဲ’

အီလစ်က
‘ခင်ဗျားတို့ကကော သူတို့ကို တိုင်းပြည်ထဲက တိုက်မထုတ်နိုင်ဘူးလား’
မာဆတ်က ပြုံးစေနှင့်
‘ဗီယက်နမ်တွေကတော့ အမေရိကန်တွေကို တိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့တာပဲလေ’
အီလစ်က

‘ကျုပ်သိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် ဗီယက်နမ်မှာရှိပါတယ်။ ဗီယက်နမ်တွေ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ အနိုင်တိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျားသိသလား’

‘ကျုပ်အထင်တော့ အရေးအကြီးဆုံးအချက်က ဗီယက်ကောင်းတွေဟာ ရုရှားတွေဆီက ခေတ်ပေါ်လက်နက်တွေရနေလို့ပဲ။ အထူးသဖြင့် လူနဲ့သယ်ယူပို့လိုရဦး

ပြင်က ကောင်းကင်ကို ပစ်လိုရတဲ့ ဒုံးကျည်တွေရဲ့တယ်လေး၊ အဲဒီတစ်နည်းနဲ့ပဲ
ပြောက်ကျားသူပုန်တွေဟာ ရန်သူရဲ့ လေယာဉ်ပျံတွေ ရဟတ်လေယာဉ်တွေကို
တိုက်ထုတ်မှာပဲ

အီလစ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် သဘောတူပါတယ်၊ သည့်ထက် အရေးကြီးတာက
ကျုပ်တို့ရဲ့ အမေရိကန်အစိုးရကလည်း ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကူးကို သဘောတူပါတယ်၊
တော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ပြောက်ကျားတွေ ခေတ်မီလက်နက်ကိုင်စွဲနိုင်စေ
အောင်ပေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့တစ်တွေဟာ အဲဒီပေးလိုက်တဲ့လက်နက်တွေ
နဲ့သူ့ကို တကယ်ထိထိရောက်ရောက် အသုံးချရဲ့လားဆိုတာကို သေချာမှတ်
တမ်း အမေရိကန်လူမျိုးတွေဘက်ကလည်း သူတို့ရဲ့လက်နက်တွေ တယ်လိုအသုံးချ
လဲဆိုတာ သိချင်ကြမှာပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့အဖမ်းပြောက်ကျားတွေ ဘယ်တော့
ဆက်မှ တစ်စုတရုံးတည်းဖြစ်ပြီး ရုရှားတွေကို ပြန်တိုက်နိုင်ကြမယ်လို့ ထင်သလဲ၊
အိမ်နစ်တွေက နောက်ဆုံးစစ်ပွဲတွေမှာ တိုက်ကြသလိုလေ

မာဆတ်က တွေဝေစွာဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းပြ၏။

တော်လှန်ရေး သူပုန်ပြောက်ကျားတွေအားလုံး တညီတညွတ်တည်းရှိဖို့ဆို
တာက အခြေအနေအရ စောလွန်းနေပါသေးတယ်

အခက်အခဲက ဘာတွေရှိနေလို့လဲ

အီလစ်သည် အသက်မရှုဘဲအောင့်နေမိ၏။ စိတ်ထဲတွင်မူ မာဆတ်တစ်ယောက်
သူလိုချင်သောအဖြေကို ပေးပါစေဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိ၏။

မာဆတ်က

အဓိက အခက်အခဲကတော့ တိုက်ပွဲဝင်နေကြတဲ့ ပြောက်ကျားသူပုန်အဖွဲ့
တွေဟာ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ မယုံကြည်ကြတာပဲ

အီလစ်သည် သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ မာဆတ်ကဆက်၍

ကျုပ်တို့မှာက လူမျိုးစုအဖွဲ့တွေ စုံနေတယ်၊ အဖွဲ့မှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးစီလို
ဖြစ်နေတယ်၊ တခြားပြောက်ကျားအဖွဲ့တွေကလည်း ကျုပ်ရဲ့လက်နက်ဝယ်ရိက္ခာ
တွေနဲ့ပိုင်အဖွဲ့တွေကို တိုက်တာပဲ၊ လူတာပဲ

အီလစ်က 'ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ဖွဲ့ကိုတစ်ဖွဲ့ မယုံကြဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ကော'

'ပြီးတော့ ဆက်သွယ်ရေးပဲ၊ ကျုပ်တို့အချင်းချင်း အမြဲသွားလာလှုပ်ရှားနေကြတဲ့
ဆက်အသွယ် ရှိလာဖို့အတိပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေက လိုပါသေးတယ်'

အီလစ်ကြားချင်နေသော စကားများမှာလည်း မယုံကြည်ခြင်းနှင့် ဆက်သွယ်

ရေးကိစ္စပင် ဖြစ်ပါ၏။ အီလစ်က

‘ကဲပါ၊ တခြားအကြောင်း ကျုပ်တို့ ပြောကြရအောင်’

အီလစ်သည် တကယ်တော့ အလွန်ပင်ပန်းလှပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် သွေးများ အလွန်ထွက်ခဲ့ပြီးလည်းဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် မကြာခဏ ပိတ်၍ပိတ်၍ သွား၏။ အီလစ်သည် ကြိုးစားပြီး ထိန်းချုပ်ရင်း

‘ဒီ ခင်ဗျားရဲ့ တောင်ကြားကတော့ ပြောက်ကျား စစ်ဆင်ရေးမှာ အားပေး စစ်မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ အထင်ရှားဆုံး အအောင်မြင်ဆုံးပဲ၊ တခြားအဖွဲ့ကတွေက သူတို့ရဲ့နယ်မြေကလေးကိုပဲ ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်တာ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ဖြစ်စေချင်တာကတော့ ခင်ဗျားက ခေါင်းဆောင်ပြီး တခြားနယ်မြေတွေက ပြောက်ကျားသူရဲတွေကို ပြောက်ကျားနည်းပညာစနစ် သင်ကြားပေးစေချင်တယ်၊ အဲဒါကို ခင်ဗျား မစဉ်းစားမိဘူးလား’

မာဆတ်က

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဘာကို ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ တစ်နှစ်လောက် လေ့ကျင့်ပြီးသွားမယ်ဆိုရင် နယ်မြေအသီးသီးမှာရှိတဲ့ ပြောက်ကျားအဖွဲ့တွေထဲမှာ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားမှာ သင်တန်းတက်ခဲ့ကြတဲ့ အမြဲတေပြောက်ကျားတွေရှိလာမယ်၊ သူတို့တစ်တွေနဲ့ ဆက်နွယ်နိုင်လာမယ်၊ သူတို့တစ်တွေဟာ အချင်းချင်းကို ယုံကြည်ကြမယ်၊ နားလည်ကြမယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာလည်း ယုံကြည်မှုရှိရမယ်’

မာဆတ်၏အသံမှာ အဆုံးပိုင်း၌ အားလျော့သွား၏။ မာဆတ်သည် သူစိတ်ထဲ အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ဖို့မှာ ထင်သလောက်မလွယ်ကူဟု တွေးမိပုံရ၏။

‘ကောင်းပြီလေ’

အီလစ်သည် အားကုန်လှပြီဖြစ်၏။ သို့သော် အခြေအနေမှာ နှုတ်ခမ်းသတ်ခံသာ ကျန်တော့၏။ သည်တော့ သူက

‘ကဲ ကျုပ်အပေးအယူလုပ်ချင်တာက ဒီလိုလေ၊ ခင်ဗျားက တခြားပြောက်ကျားအဖွဲ့တွေနဲ့ သဘောတူညီမှုရပြီး ပြောက်ကျားလေ့ကျင့်ရေး အစီအစဉ်ကို လုပ်ဆောင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့အမေရိကန်အစိုးရက အာရ်ပီဂျီ (၇) အမျိုးအစား မြေပြင်က ဝေဟင်ခွင်းဒုံးပျံတွေရယ်၊ အသံလွှင့်ဆက်သွယ်တဲ့ ရေဒီယိုပစ္စည်းတွေရယ် ကူညီထောက်ပံ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီသဘောတူညီမှုထဲမှာ အရေးအကြီးဆုံး အချက်ကတော့ တခြားပြောက်ကျားသူပုန်နှစ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ သဘောတူညီမှု ပါရမယ်၊ သူတို့ကတော့ ပစ်ခတ်တောင်ကြားက ဂျီဟန်ကမီးလ်အဖွဲ့နဲ့ စေ

အရပ်က ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် အမာလ်အဖီဖီတို့အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ပဲ
 မာဆတ်က အောင့်သက်သက်ပြုံးလိုက်၏။
 'ခင်ဗျားက အခက်ဆုံးလူတွေကို ရွေးတာကိုး'
 အီလစ်က 'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျားလုပ်နိုင်ပါ့မလား'
 မာဆတ်က 'ကျုပ် စဉ်းစားပါရစေဦး'
 'ကောင်းပါပြီ၊ စဉ်းစားပါ'
 ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် အီလစ်သည် ကျောလှဲချပြီး မျက်လုံးပိတ်လိုက်ရာ
 အတွင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် လရောင်ဆမ်းထားသော လယ်ကွင်းပြင်ထဲတွင် စိတ်ဓာတ်
ချုံးချုံးကျစွာဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မှ လမ်းလျှောက်နေခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သော အပတ်ကဆိုလျှင်
သူသည် စိတ်အားတက်ကြွပျော်ရွှင်နေခဲ့၏။ အခြေအနေအားလုံး၏ ဆရာကြီးဖြစ်
နေသည်။ သူသည် အခွင့်အလမ်းကောင်းကြီးကို စောင့်ရှင်း တန်းဖိုးရှိသော အလုပ်
များကို လုပ်နိုင်ခဲ့၏။

ယခုသော်ကား အားလုံးပြီးဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သူကား တန်ဖိုးမရှိတော့။
ကျဆုံးသူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် ကျဆုံးရတော့မည့်သူ ဖြစ်နေ၏။

ထွက်ပေါက်ဟူ၍ မရှိတော့။ သူသည် ဖြစ်နိုင်သမျှဟူ၍ ရှိလိုရှိငြား၊ တွေ့လို
တွေ့ငြား ထပ်ကာထပ်ကာ စဉ်းစားကြည့်၏။ သို့သော် အမြဲအဖြေတစ်မျိုးပဲရ၏။
သူ အာဖဂန်နီစတန်မှ ထွက်ခွာရတော့မည်သာ ဖြစ်၏။

သူ၏ စပိုင်တစ်ယောက်အဖြစ် အသုံးကျမှုကား ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။
သူသည် အနာတိုလီနှင့်ဆက်သွယ်ရန် လမ်းမရှိတော့။ ဂျိန်းက သူ၏ အသံလွှင့်
စက်ကို ထုခွဲဖျက်ဆီးမပစ်သည့်တိုင် သူသည် ရွာထဲမှထွက်ပြီး အနာတိုလီနှင့်
တွေ့ဆုံခွင့်ရမည်မဟုတ်။ အကြောင်းမှာ ဂျိန်းသည် သူ၏လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို
အမြဲစောင့်ကြည့်လျက်ရှိပြီး သူထွက်သွားသည်နှင့် အီလစ်ကို သွား၍တိုင်ကြားလိုက်
မည်ဖြစ်သည်။

သူသည် ဂျိန်းကိုနှုတ်ပိတ်ပစ်သော် ရနိုင်၏။ အို... မတွေးနဲ့ ဒီလိုမဟုတ်မ
တရားတဲ့စိတ်ကူးမျိုးကို တွေးတောင် မတွေးလိုက်ပါနဲ့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျိန်း

တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်သွားပါကလည်း အီလစ်က ဂျိန်းဘာကြောင့် ယခုလိုဖြစ်သွားရကြောင်း သိချင်ပေလိမ့်မည်။ စုံစမ်းပေလိမ့်မည်။ သည်တော့ အားလုံးသောအဖြေတို့သည် အီလစ်ဆီမှာပဲ ဆုံးနေ၏။

အကယ်၍ သူ့မှာသာ သတ္တိရှိပါက၊ သွေးရှိပါက အီလစ်ကို သတ်ပစ်ချင်မည် ဆိုလျှင် ပီယေးတွေး၏။ သို့သော် ဘယ်လိုသတ်ရပါမည်နည်း။ ငါ့မှာ သေနတ်မရှိ။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အီလစ်လည်ပင်းကို ခွဲစိတ်တဲ့ဓားနှင့် လှီးဖြတ်ရမှာလား။ သူက ငါ့ထက် အကောင်ကြီးတယ်၊ ထွားကျင်းတယ်၊ အားပိုရှိတယ်၊ ငါ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

အဖြစ်အပျက်အားလုံး ဘယ်လိုများ လွဲမှားခဲ့ပါလိမ့်ဟု ဂျင်းပီယေးတွေးကြည့်သည်။ သူနှင့်အနာတိုလီတို့သည် ပေါ့လျော့ခဲ့၏။ သူတို့သည် ဆုံတွေ့ရာအရပ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်ရသောနေရာမျိုးကို ရွေးချယ်ခဲ့ဖူးကောင်း၏။ သို့မှသာ တစ်စုံတစ်ယောက် သူတို့အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသော် ကြိုတင်သိပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သူကများ ဂျိန်းဃေကဲ့သို့ လိုက်လာမည်ဟု တွေးတောနိုင်ပါမည်နည်း။

တကယ်တော့ သူသည် ကံကြမ္မာဆိုးဝင်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဒဏ်ရာနှင့်ရောက်လာသော ကောင်လေးသည် ကြံကြံဖန်ဖန် ပင်နီဆီလင်နှင့်မတည့်ဘဲဖြစ်ရသည်။ ထို့နောက် ဂျိန်းသည် အနာတိုလီ၏ စကားပြောသံကို ကြားဖြစ်သွားသည်။ ကြားရသည်နှင့် ဘာသာစကားကျွမ်းကျင်သူ ဂျိန်းက အနာတိုလီသည်ပြင်သစ်စကားကို စူးရှသံနှင့်ပြောကြောင်း သိသွားသည်။ နောက်ဆုံး အီလစ်ဆိုသည့်နေ့ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာပြီး ဂျိန်း၏ စိတ်ဓာတ်သတ္တိကိုတိုးမြှင့်ပေးလိုက်သည်။

အားလုံးဟာ ကုသိုလ်မကောင်းလို့ဘဲ၊ ကံဆိုးလို့ပဲ၊ သို့သော် ရာဇဝင်စာအုပ်များသည် အောင်မြင်မှုအစွန်းကို ရောက်လုနီးပါး ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကို မှတ်သားထားလေ့မရှိ။

'ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတာပဲ ဖေဖေ'ဟု စိတ်ထဲမှနေပြီး သူ့အဖေကို တမ်းတ၍ပြောမိသည်။ စိတ်ထဲမှာပင် သူ့အဖေ၏အသံက 'မင်းအစွမ်းကုန်ကြိုးစားတာတွေ ဘာတွေ ငါမသိဘူး၊ ငါသိချင်တာက မင်း အောင်မြင်သလား၊ ဆုံးရှုံးသလားဆိုတာပဲ'ဟု ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

သူသည် ရှာဖွေသို့ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူသည် နောက်ကြောင်းပြန်ဖို့စဉ်းစား၏။ သူသည် အအိပ်အနေများသူမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ယခုအခြေအနေအရ အိပ်ရုံမှအပ သူ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ။ သူ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ဂျိန်းကိုတော့ဖြင့် ရရှိပိုင်ဆိုင်နေသေးခြင်းသည်ဆို မှာလည်း ဖြေသိမ့်စရာတော့ မဟုတ်လှ။ သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသွားသည့် တွက် သူတို့နှစ်ဦးအကြား ရင်းနှီးမှုမှာ လျော့ပါးသွားခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ဦးသား ဥရောပ ကို အတူပြန်ကြမည်။ လူသစ်စိတ်သစ်နှင့် ဘဝသစ်တစ်ခု ဖန်တီးကြရမည်ဟု နှစ်ဦးစလုံး ပြောနေကြသည့်အထဲမှပင် ကွာဟမှုကား အထင်းသားရှိနေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးအိမ်ရာထဲတွင် ဖက်လွဲတကင်းရှိကြပါ၏။ သို့သော် ထိုကိစ္စကား တခြားပင်။

သူသည် စတိုးဆိုင်အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ သူသည် ဂျိန်းတစ်ယောက်အိမ်ရာ ထဲသို့ ရောက်နေလောက်ပြီဟု ထင်ထား၏။ သို့သော် မအိပ်သေးဘဲရှိနေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရ၏။ သူဝင်လာသည်နှင့်ဂျိန်းက

‘မာဆတ်ဆီက ခြေမြန်တော်တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ရှင် အက်စတာ နာရွာကို လိုက်ခဲ့ပါတဲ့။ ဟိုမှာ အီလစ်ဒဏ်ရာရနေလို့တဲ့’

အီလစ် ဒဏ်ရာရနေတယ်ဆိုပါလား။ ဂျင်းပီယေး၏ ရင်သည် ဆတ်ခနဲတုန် သွား၏။ ပါးစပ်ကမူ

‘ဘယ်လို ဖြစ်တာတဲ့တုန်း၊ အခြေအနေက ဘယ်လိုတဲ့လဲ’

‘သိပ် အရေးမကြီးပါဘူးတဲ့၊ တင်ပါးထဲမှာ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ဝင်သွား တယ်ပြောတာပဲ’

‘ဒါဆိုလည်း မနက်အစောကြီးထပြီး ကျုပ်သွားလိုက်ပါ့မယ်’

ဂျိန်းက ‘ခြေမြန်တော်က ရှင်နဲ့အတူ လိုက်လိမ့်မယ်လေ၊ ညမိုးမချုပ်ခင် အိမ်ပြန်ရောက် မှာပေါ့နော်’

‘ရောက်မှာပါ’

ဂျိန်းသည် သူ့အား အနာတိုလီနှင့်တွေ့ချိန်မရအောင် သူ့အချိန်များကို တိုင်း ထွာပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ သူမ၏ သက်ကြီးမှုမှာ အလကားပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်းပီ ယေးသည် အနာတိုလီနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ စီစဉ်ထားခြင်းမရှိ။

ထို့ပြင် ဂျိန်းသည် အသေးအဖွဲကိစ္စကိုသာ ကာကွယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အရေး ကြီးလှသည့်အချက်ကိုကား မမြင်ပေ။ အီလစ်တစ်ယောက် ဒဏ်ရာရနေပြီတဲ့ သည်တစ်ချက်ကပဲ အီလစ်သည် သေဆုံးသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ အီလစ် မရှိလျှင် အားလုံး ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။

ယခု ဂျင်းပီယေးသည် အီလစ်ကိုသတ်နိုင်တော့မည်ဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပေ။ သူသည် အီလစ်ကိုပဲ မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေ၏။

အီလစ်တစ်ယောက် သဖန်းပင်ခြေရင်း မြေပြင်ပေါ်တွင် အရိုးများကြေကွဲ၍ ဒဏ်ရာပြင်းထန်ကာ သွားတွေများ ခိုက်ခိုက်တုန်နေရောသလား။ သို့မဟုတ် သွေးထွက်လွန်ကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် အားနည်းနေမလား။ သူသည် အီလစ်နံဘေးမှာ နေထိုင်ပြီး ဆေးထိုးပို့ပြင်ဆင်နေ၏။ သူက ဒါ အနာသက်သာပျောက်ကင်းစေတဲ့ ဆေးပဲဟု ပါးစပ်ကပြောပြီး ထိုးတော့ ဒီဂျက်တဲလစ်စ်ထိုးပေးမည်။ ဆေးဒဏ်ကြောင့် အီလစ်တစ်ယောက် နှလုံးခုန်နှုန်းမြန်ကာ နောက်ဆုံး သေဆုံးသွားမည်ဖြစ်၏။

သဘာဝအတိုင်းက ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် နှလုံးခုန်မြန်ပြီး နှလုံးရောဂါနှင့် သေဆုံးခြင်းမဖြစ်နိုင်။ အသက် ၃၄ နှစ်သာရှိသေးပြီး ဤကဲ့သို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နေထိုင်တို့အတွက် စနစ်တကျ နှစ်ရှည်လများ လေ့ကျင့်ခဲ့သူ အီလစ်လိုလူမျိုးတစ်ယောက် ဤလောက်ဒဏ်ရာလောက်ဖြင့် နှလုံးခုန်ရပ်ပြီး သေနိုင်မည်မဟုတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအရပ်၌ အီလစ်နှလုံးခုန်ရပ်ပြီး သေဆုံးသွားပါက သေပုံသေနည်း ဆေးစစ်မည့်သူမရှိ။ ရင်ခွဲပြီး စူးစမ်းမည့်သူ မရှိ။ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း အီလစ်သည် တိုက်ပွဲဒဏ်ရာရပြီး သေဆုံးသွားပြီဟုပဲ ယူဆကြမည်ဖြစ်၏။

ဤတောင်ကြားတွင်ကား လူတိုင်က ဂျင်းပီယေးကိုဆရာဝန်အဖြစ် ယုံကြည်ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးကို မာဆတ်၏ လူယုံလက်စွဲများ ဒဏ်ရာရသည်ကို ဖင် စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံကုသကြ၏။

သဘာဝလည်း ကျပေသည်။ ဂျင်းပီယေးသည် သူတို့၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များ နည်းတူ ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်လိုစွန့်ပြီး ဆေးဝါးကုသပေးနေသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သူပုန်တို့က လက်တွေ့မျက်မြင် မြင်တွေ့ကြုံဆုံရဖူးကြပြီး ယုံကြည်စိတ်ချခံနေရှာတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ မဟုတ်သေး။ သံသယဖြစ်နိုင်သူတစ်ဦးသာ ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား ဂျိန်းဖြစ်ပေသည်။ ဂျိန်းသည် သူ့အပေါ် ဘာလုပ်နိုင်ပေမည်နည်း။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲမှာ မသေချာပေ။ အီလစ်ကို ကျောထောက်နောက်ခံပြုထားသော ဂျိန်းသည် ရန်သတ္တရ ပြုနိုင်သော ရန်သူအကြီးစား မဖြစ်နိုင်တော့။

ဂျိန်းတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ပါက ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းအား သည်တောင်ကြားမှာ နောက်ထပ် တစ်နှစ်လောက်နေပါဦးဟု စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ ရကောင်းရနိုင်သည်။ သူသည် ဂျိန်းအား လက်နက်ဝယ်ကွန်ဗိုလ်အဖွဲ့တို့၏ ခရီးစဉ်ကို ရုရှားတို့ထံ သတင်းပေးပို့ခြင်း မလုပ်တော့ပါဟု ဂျိန်းအား ယုံကြည်အောင်ကတိပေးထား၍ရသည်။

နောက်မှ အနာတိုလီနှင့် အဆက်အသွယ်ရအောင် ယူထားမည်။ ပြီးမှ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည့် မာဆတ်ကို ဖမ်းဆီးမိဖို့အရေး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိမှ ရုရှားများထံသို့ သတင်းပို့မည်။

နံနက် နှစ်နာရီတွင် ဂျင်းပီယေးသည် သမီးလေးရှန်တဲလ်အတွက် နို့ဘူးဖျော်တိုက်သည်။ ပြီးမှ အိပ်ရာထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ အိပ်ရာထဲရောက်သော်လည်း ဂျင်းပီယေး အိပ်ပျော်ရန် မကြိုးစားတော့။ သူ့စိတ်များသည် - ဝိပ်ဂျပ်ရှားနေသည်။ သိပ်တက်ကြွနေ၏။ သိပ်ကြောက်နေ၏။

သူသည် နံနက်အရုဏ်ရောက်၍ မိုးသောက်လာမည်ကို စောင့်စားရင်း သူ၏ ပေးလာမည့်အနေအထားတွင် သူလုပ်ကိုင်ရမည့်ကိစ္စများတွင် လွဲမှားသွားနိုင်မည်ကို တွေးနေမိ၏။ အီလစ်သည် သူ၏ ဆေးဝါးကုသမှုကိုမခံယူဘဲ ငြင်းပယ်ပစ်လိုက်နိုင်၏။ ဂျင်းပီယေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆေးရွေးချယ်ရာတွင် မှားသွားနိုင်သည်။ အီလစ်၏ဒဏ်ရာသည် သာမန်ကာရှန်ကာသာဖြစ်ပြီး ယခုသူရောက်သွားချိန်တွင် နေထိုင်ကောင်းနေပြီး လမ်းလျှောက်နေချင်နေမည်။ အီလစ်နှင့် မာဆတ်တို့သည် သူရောက်သွားချိန်တွင် အက်စတာနာရွာကလေးတွင် မရှိတော့ဘဲ ထွက်သွားနှင့်ကောင်း ထွက်သွားကြမည်ဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည်လည်း အိပ်ကောင်းခြင်းနှင့် အိပ်နေရသည်မဟုတ်ပါပေ။ အိပ်မက်ဆိုးများ၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ခံစားနေရရှာ၏။ ဂျိန်းသည် အိပ်ရာထဲက သူ့နံဘေးမှာ တလူးလူးတလိန်လိန်ဖြင့် ပါးစပ်မှလည်း မသဲမကွဲ ဗလုံးဗထွေးအသံများကို ရေရွတ်ရင်း အိပ်နေ၏။ အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်နေသူကား သမီးကလေး ရှန်တဲလ်သာဖြစ်ပါ၏။

မနက်မိုးမသောက်မီ ဂျင်းပီယေး အိပ်ရာမှထသည်။ မီးဖိုမီးကိုမွှေးသည်။ နောက် မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးရန်ဆင်းခဲ့၏။ ရေချိုးပြီး သူပြန်လာချိန်တွင် ခြေမြန်တော်သည် သူတို့ခြံဝင်းထဲမှာရောက်ပြီး အသင့်စောင့်နေပြီဖြစ်၏။ ခြေမြန်တော်သည် ဖာရာဖျော်ပေးသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ယမန်နေ့က အကျန်ဖြစ်သော ပေါင်မုန့်တချို့ကို စားနေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် လက်ဖက်ရည်အနည်းငယ် သောက်လိုက်၏။ အစားကားဘာမှ စားလိုစိတ်မရှိပေ။

ထိုအချိန်၌ ဂျိန်းသည် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှန်တဲလ်ကို နို့တိုက်နေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် အပေါ်သို့တက်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်အနမ်းနမ်းလိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ဂျိန်း၏ပါးပြင်ကို ထိလိုက်တိုင်း ဂျိန်း၏မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ထိုးခဲ့ဖူးကြောင်း ပြန်၍သတိရမိသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တွေးမိ

တိုင်း အရှက်ကြီးရှက်နေရ၏။ ဂျိန်းကမူ မေ့ပျောက်ထားပုံရ၏။ သူ့အပေါ်တွင် ခွင့်လွှတ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဂျင်းပီယေးသည် သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝ ခွင့်လွှတ် နိုင်ခြင်းမရှိ။

ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏မြည်းမ မဂ္ဂီကိုဆွဲ၍ ရွာထဲမှထွက်ခဲ့၏။ ခြေမြန်တော် မှားသွန်ဘေးမှာ ကပ်လျက် လိုက်ပါလာ၏။ မြစ်နဖူးသို့ရောက်သောအခါ မြစ်အ ခြေရပ်သို့ ဦးတည်လိုက်၏။

သူတို့ ဘန်ဒါရွာနှင့် အက်စတာနာရွာအကြားတွင် ခြေသော်ငါးကောင်တောင်ကြား ဒေသ အခေါ်အဝေါ်အားဖြင့် လမ်းရှိသည်။ လမ်းပေါက်သည်။ ရှစ်ပေ ဆယ်ပေခန့် ထူယံဝန်းသောလမ်း၊ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ ရှိသော်လည်း တခြားနေရာ နှင့်စာလျှင် ပြန်ပြူးသည့် သဘောရှိသည့် မည်ကာမတ္တလမ်း ဖြစ်ပါသည်။ သစ် သားလှည်းများ မောင်းနှင်၍ရသည်။ စစ်သုံးဂျစ်ကား သွားလာ၍ရနိုင်သည်။ သာမန် ခော်တော်ကားများ တက်မောင်းပါက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တစ်စီလိုက်ကောက်ရမည် ဖြစ်သည်။

ဤတောင်ကြားမှာ ကျဉ်းမြောင်းသည့်နေရာတွင် တကယ်ကို ကျဉ်းမြောင်းသွား ပြီး ကျောက်ဆောင်ချောက်ကမ်းပါးတို့ ဖိကျပ်လာတတ်ပါသည်။ ကျယ်ပြောသည့် နေရာများတွင်လည်း စိုက်ခင်းပိုမိုခင်းသာနိုင်အောင် ကျယ်ဝန်းလာတတ်၏။ တောင် ကြား၏ အကျယ်အဝန်းမှာ မြေပြန့်မှာများသောအားဖြင့် တစ်မိုင်နှစ်မိုင်ထက် မပို တတ်ပေ။

ဤသို့သော ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးပေါများသည့် မြေပြန့်နေရာများတွင် မှုသူရွာသားများက ပင်ပင်ပန်းပန်းထွန်ယက်၊ ရေသွယ်ပြီး လယ်ယာများစိုက်ပျိုး ဩရမေသည်။

ဤတောင်ကြားအတိုင်း ဖောက်လှုပ်တည်ရှိနေသော မည်ကာမတ္တလမ်းပေါ်တွင် အဆင်းခရီးများ၌ ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ မြည်းမ မဂ္ဂီအပေါ်မှ တက်စီး၍ လိုက် ခေါ်သွားနိုင်၏။ (အတက်ခရီးများတွင်ကား မဂ္ဂီသည် လူတင်မောင်းလောက်အောင် သဘောကောင်းသည့် မြည်းမမဟုတ်ပေ။)

သည်တောင်ကြားသည် တစ်ချိန်တစ်ခါသော ကာလက ကဗျာတစ်ပုဒ်ပမာ ထူးပေလိမ့်မည်ဟု တောင်ဖူးဖူးသို့ တောက်ပြောင်လှသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် မြည်းစီးရင်း တွေးမိ၏။ ခြေသော်ငါးကောင်မြစ်ရေကို သုံးစွဲခွင့်ရှိသည်။ ရန်အန္တရာယ် များကို နံဘေးမှမြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများက ကာဆီးပေးသည်။ ရိုးရာ အလေ့ထုံးစံကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြသည်။

ပြင်ပ အနှောင့်အယှက်ဟူ၍ တစ်ခါတစ်ရံမှ ရောက်လာတတ်သော ထောပတ်
ဝယ်သူ၊ ဖဲကြီးရောင်းသူလောက်သာရှိသည့် အရပ်ဖြစ်ပေသည်။ အားလုံးအခြေအနေ
က အလယ်ခေတ် ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း ပစ်ထားခံရသလိုဖြစ်နေ၏။ ယခုသော်ကား
၂၀ ရာစုနှစ်၏ အပြီးကြီးနှင့် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရလေပြီတည်း။

ယခုတော့ တောင်ကြားတစ်ခုလုံးရှိရွာတိုင်း ဗုံးဒဏ်ရခံရသည်။ ပန်ကာလေ
အားဖြင့်မောင်းသောစက်များ ပျက်စီးကုန်သည်။ လယ်ကွင်းများမှာ အချိုင့်အပေါက်
များဖြစ်ကုန်သည်။ ရှေးတုန်းက သစ်သားရေသွယ်မြောင်းတို့သည် တစ်စစ်ပြိုကွဲ
ပျက်စီးခဲ့ရလေပြီဖြစ်၏။

ထိုသို့ ပြောင်းလဲပျက်စီးကုန်သဖြင့် ကြွင်းကျန်ရစ်သော အထိမ်းအမှတ်တို့သည်
ပင် ဂျင်းပီယေးအတွက် မြင်သာ သိသာနေ၏။ ဤအိမ်ပျက်ကား ရှေးတုန်းက
သားသတ်သမား၏ အိမ်ဖြစ်ရမည်။ သင်ပေါင်းတောကား ရှေးယခင်က ဟင်းသီး
ဟင်းရွက် စိုက်ပျိုးခဲ့သော ခြံမြေဖြစ်ရမည်။ ပိုင်ရှင်ကား ယခုပါကစ္စတန်သို့ထွက်ပြေး
နေပြီဖြစ်၏။

ဤသစ်သီးခြံကား ယခုအခါ ခူးသူမဲ့၍ အသီးတို့သည် အလဟဿမြေပေါ်၌
ကြွေကျပုပ်ပွနေပြီဖြစ်၏။ ရှေးယခင်ကဆိုလျှင် ၎င်းအသီးတို့ကို ခေါင်မိုးပေါ်တွင်
စနစ်တကျ နေလှန်း၍ ဆောင်းအစာအဖြစ် သိုမှီးကြမည်ဖြစ်သည်။ သစ်သီးခြံတို့
ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော မိခင်နှင့်ကလေးငယ်တို့သည် သေဆုံးကုန်ကြပြီဖြစ်ပြီး
လင်ယောက်ျားကား အမြဲတမ်းတိုက်ပွဲဝင် သူပုန်ဖြစ်နေ၏။

ရွံ့စေးပုံများ၊ ကျောက်ခံပုံများ ရှိရကား ယခင်က ဗလီကျောင်းဖြစ်ပေသည်။
ရွာသူရွာသားတို့သည် နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဆောက်လျှင်လည်း ဗုံးကြဲခံရမည်ကို
သေချာစွာသိနေသောကြောင့် ပြန်မဆောက်ဘဲ ထားခြင်းသာဖြစ်ရမည်။

ဤကဲ့သို့ အပျက်အစီးများ ဖြစ်ရခြင်းမှာ မာဆတ်ကဲ့သို့သော ရာဇဝင်လှည်း
ဘီးကို ရှေ့မတိုးအောင် တားဆီးနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ဂျင်းပီယေးက တွေး
သည်။ မာဆတ်ကဲ့သို့သော သူများက ရပ်သူရွာသားတို့ကို သူတို့နောက်လိုက်အောင်
သွေးဆောင်နေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု ဂျင်းပီယေးယုံကြည်သည်။ အကယ်
၍ မာဆတ်လိုလူမျိုးတွေဟာမရှိပါက ဤကိစ္စ မှီ ဤအပျက်အစီးမျိုး ဖြစ်တော့မည်
မဟုတ်။

အကယ်၍ အီလစ်သာ ကြားထဲမှ ဝင်ရှုပ်မနေပါက ဂျင်းပီယေးသည် မာဆတ်
ကိုစာရင်းရှင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

နေ့ခင်း မွန်းတည့်ခါနီး အက်စတာနာရွာကလေးနားသို့ နီးလာလေလေ ဂျင်း

ဆေးစိတ်ထဲတွင် ဆေးထိုးအပ်ကိုမှ ထိုးရပါမည်လားဟု တွေးနေမိ၏။ မိမိ၏ လူနာကို မိမိက ဆေးထိုးသတ်ရမည် ဆိုသည့်အချက်မှာ ဆိုးရွားလွန်းလှ၍ မိမိ စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုတုန့်ပြန်ရမည်မသိဘဲဖြစ်နေ၏။

ဂျင်းပီယေးဘဝတွင် သေဆုံးသွားသော လူနာပေါင်းမျိုးစုံကို တွေးဖူးမြင်ဖူးပါ ။ ထိုသို့တွေ့ဆုံစဉ်ကပင် ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲ၌ ဤလူနာကိုရှင်သန်အောင် ကုသ ဆေးလိုက်နိုင်ပါကလားဟု စိတ်ထဲမှာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေဆဲဖြစ်သည်။

လူနာဖြစ်သော အီလစ် သူ့ရှေ့တွင် အကာအကွယ်မဲ့ လဲလျောင်းနေချိန်၊ ဆေးထိုးအပ်ကို လက်ထဲကိုင်ထားပြီး ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်ထဲမှ မိုက်ဗက်၊ ဒိုတို အိတ်စကီး၏ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်လိုက် ရာစ်ကိုလိနီကော့ဖ်ကဲ့သို့ သံသယ၏နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ခံစားနေရလေဦးမည်လား။

သူတို့သည် ဆန်ဂါနာရွာကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ သင်္ချိုင်းမြေနှင့် သဲသောင်ပြင်ကို ဖြတ်ရသည်။ နောက် မြစ်ကွေ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ရှေ့ အိတ်တွင် လယ်ကွက်တစ်ခုတွေ့ရသည်။ လယ်ကွက်နံဘေး တောင်ခြေတွင် အိမ် အိမ်စုကို မြင်ရ၏။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ကြာသောအခါ ၁၁ နှစ်၊ ၁၂ နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ် ယောက်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ထံ ရောက်လာပြီး သူတို့ကို တောင်ကုန်းနံဘေးရှိရွာရှိ သို့ ခေါ်မသွားဘဲ လယ်ကွင်းထိပ်မှ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ ခေါ်သွား၏။

ယခုတိုင် ဂျင်းပီယေးသည် သံသယစိတ် မရှိပေ။ တွေဝေမှုလည်းမရှိပေ။ ဆေးကြီးသော စာမေးပွဲဖြေရမည့် သူတစ်ဦးကဲ့သို့ စိတ်အားထက်သန်လှုပ်ရှားမှုပဲ ဖြစ်သည်။

သူသည် မြည်းမပေါ်မှ ဆေးအိတ်ကိုယူ၍ မြည်းစက်ကြိုးကို လာခေါ်သော ကလေးလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ နောက် လယ်ထဲမှ အိမ်ကြီး၏ဝင်းထဲသို့ ဝင် နေလိုက်လေ၏။

ပြောက်ကျားအဖွဲ့ဝင် ၂၀ ကျော်ခန့်သည် နေရာအနှံ့အပြား၌ စိတ်လွတ်ကိုယ် လွတ် လဲလျောင်းပြီး အနားယူနေကြ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် နံဘေးဝန်းကျင်သို့ အော်ခတ်ကြည့်ရာ မာဆတ်ကိုမတွေ့ရ။ သို့သော် အရေးပါသော သူ၏လက်ထောက် ဆေးယောက်ကိုမူ တွေ့ရ၏။ အီလစ်ကိုကား အရိပ်ရသော ထောင့်တစ်နေရာတွင် အောင်နှင့် ခင်းသိပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် အီလစ်နံဘေးမှာ ထိုင်ချ၏။ အီလစ်သည် တင်ပါးထဲမှ မ ဆုတ်ရသေးသော ကျည်ဆန်ကြောင့် ဝေဒနာခံစားနေပုံရ၏။ သူသည် မှောက်လျက်

အနေအထားမှာရှိနေပြီး သူ့မျက်နှာက တင်းနေပြီး အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေ၏။ သူ့အသားအရေမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး နဖူးပြင်တွင် ချွေးပြန်နေ၏။ သူ့အသက်ရှူသံမှာ အတော်ပြင်းသည်။

ဂျင်းပီယေးက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် 'အတော်နာမှာပေါ့နော်' အီလစ်က သွားကြားလေသံဖြင့် 'ပြောမှ ပြောရက်ပလေ'

ဂျင်းပီယေးသည် ခြုံထားသောစောင်ကို ဖယ်လိုက်၏။ ပြောက်ကျားသူပုန်သည် အီလစ်၏ဘောင်းဘီကို ကိုက်ညှပ်ဆုတ်ထားကြပြီးဖြစ်၍ အနာကိုလည်း သူတို့ တတ်မှတ်သမျှ ပတ်တီးစည်းထား၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ပြောက်ကျားပုန်စည်းထားသော ပတ်တီးကို ဖြေလိုက်၏။

ဒဏ်ရာကို တစ်ချက်မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဒဏ်ရာသည် မပြင်းထန်လှကြောင်း မစိုးရိမ်ရကြောင်း ဂျင်းပီယေးသိသွား၏။ အီလစ်သည် သွေးထွက်တော်တော်များ နိုင်သည်။ အသားထဲမှ မထွက်သေးသော ကျည်ဆန်ကြောင့် အဆမတန် နာကောင်း နာနိုင်သည်။

သို့သော် ကျည်ဆန်သည် အရိုးကိုသော် လည်းကောင်း၊ အရေးကြီးသော သွေးကြောတစ်ခုခုကိုသော်လည်းကောင်း ထိခိုက်ပုံမရ။ သည်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိ။ ခဏချင်းပျောက်သွားမည့်ဒဏ်ရာဖြစ်သည်။

မပျောက်နိုင်ပါဘူးကွာဟု ဂျင်းပီယေးက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိပေးမိ၏။ လုံးဝ မပျောက်စေရဘူးဟေ့။

ဂျင်းပီယေးက အီလစ်အား 'ကျုပ် ပထမဆုံး ခင်ဗျားဝေဒနာခံစားနေရတာ သက်သာတဲ့ဆေး ထိုးပေး မယ်'

အီလစ်က ရိုးသားစွာဖြင့်ပင် 'သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ'

ဂျင်းပီယေးသည် စောင်ကို ဆက် မ, လိုက်၏။ အီလစ်၏ ကျောဘက်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကြီးပမာ ကြီးမားသော အမာရွတ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ ဘယ်လို ဘယ်နည်းများ ၎င်းအမာရွတ်ကို ရခဲ့ပါလိမ့်ဟု ဂျင်းပီယေးစဉ်းစားကြည့်မိ၏။ ငါတော့ ဘယ်တော့မှ သိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးဟု ဂျင်းပီယေးတွေး၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။

ခု ငါ အီလစ်ကို သတ်တော့မယ်ဟု သူတွေး၏။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ဖူးဘူး။ မတော်တဆတောင် မသတ်ဖူးဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ ကမ္ဘာ့အဝန်း လူသတ်မှုတွေ၊ လူသတ်တာတွေ နေ့တိုင်းဖြစ်နေကြတာပါပဲ။ ယောက်ျားတွေက ဇနီးမယားတွေကို သတ်ကြတယ်၊ မိန်းမတွေက

အတ္တကလည်း ယောက်ျားတွေကို သတ်ကြတာပဲ။ လုပ်ကြံရေးသမားတွေက
ရေးသမားတွေကို သတ်ကြတယ်။ လူဆိုးက အိမ်ရှင်ကိုသတ်တယ်။ လူသတ်
တွေကို ဗဟိုတရားရုံးတော်က သတ်တယ်။

ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးထိုးအပ်ကြီးကြီးတစ်ချောင်းယူ၍ အထဲသို့ မူးယစ်အဆိပ်
များကို စုပ်သွင်းလိုက်၏။ မူးယစ်ဆေးများမှာ ပုလင်းအသေးများနှင့်သာ လာ
နိုင်ဖြစ်၍ တကယ်တမ်း ထိရောက်မှုရှိစေရန် လေးလုံးထုတ်ယူရ၏။

အီလစ်သေဆုံးသွားခြင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ဘယ်လိုရှိပါမည်နည်း။ ဆေး၏
ဆုံးအာနိသင်မှာ အီလစ်၏ ရင်ခုန်နှုန်းမြန်လာမည်ဖြစ်၏။ အီလစ်သည် ထို
ခုန်နှုန်းမြန်မှုကို သိလာမည်ဖြစ်၏။ ထို့အတွက် သိလိုစိတ်ဖြစ်လာမည်။ နေမထိ
ဘဲသာ ဖြစ်လာမည်။ ဆေး၏ ဒုတိယအစွမ်းဖြစ်ပေါ်လာချိန်တွင် နှလုံးခုန်သံ
သည် ထပ်ဆင့်တိုးမြန်လာမည်။ သာမန်နှုန်းထက် တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် တိုးမြင့်
မည်ဖြစ်သည်။ နောက် အီလစ်သည် တကယ်နေလို့ ထိုင်လို့မကောင်းဘဲဖြစ်
မည်။ နောက်ဆုံး ရင်ခုန်သံသည် လုံးဝ ကပေါက်တိကပေါက်ချဖြစ်လာလိမ့်
မည်။ နှလုံးသား၏ အထက်ပိုင်းနှင့် အောက်ပိုင်းတို့သည် သီးခြားစီ လှုပ်ရှားနေတော့
မည်ဖြစ်၏။ သည့်နောက် အီလစ်သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် သေဆုံးသွားမည်
ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ငါဘာလုပ်နေရမှာလဲဟု ဂျင်းပီယေးတွေး၏။ အီလစ်သည်
အာခံစားနေချိန်တွင် ဝေဒနာကြောင့် ဆရာရယ်၊ ကယ်ပါ ကူပါဟု ပြောလာ
တာအခါ ငါဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ငါက သူ့ကို သေစေလိုသည့် စိတ်ရှိကြောင်း
ပြောရမည်လား၊ ပြုရမည်လား။ သူ့ကို ဆေးထိုး၍သတ်လိုက်ကြောင်း အီလစ်
ဆန့်င်မိမည်လား။ ငါက သေအံ့မှူးမှူး လူနာနံဘေးမှာ ထုံးစံအတိုင်း ဖြေသိမ့်
ကားတွေ ပြောရမည်လား။

စိတ်အေးအေးနေပါ။ ဒါဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဝေဒနာခံစားမှုသက်သာအောင်၊
သက်သာစေရအောင် ထိုးတဲ့ဆေးဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ နောက်
က အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ။

ဒီလို ပြောရမည်လား။

ဆေးကား အဆင်သင့်ဖြစ်ပေပြီ။

ငါ လုပ်နိုင်သားပဲဟု ဂျင်းပီယေးတွေးလိုက်၏။ ငါ သူ့ကိုသတ်နိုင်တယ်။ ငါ
ကို သတ်လိုက်ပြီးမှ နောက် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာသာ မသိတာ။

ဂျင်းပီယေးသည် အီလစ်၏လက်မောင်းကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ နောက် တစ်

သက်လုံးပါလာသည့်အကျင့်အတိုင်း အရက်ပျံ့နှင့်ပွတ်လိုက်၏။

ယိုအနိုက်တွင် မာဆတ်ဝင်လာလေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် အီလစ်၏လက်မောင်းကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ နောက် တစ်သက်လုံးပါလာသည့်အကျင့်အတိုင်း အရက်ပျံ့နှင့်ပွတ်လိုက်၏။ ထိုအနိုက်တွင် မာဆတ်ဝင်လာလေ၏။

မာဆတ်ဝင်လာသည်ကို ဂျင်းပီယေးလုံးဝသတိထားလိုက်မိပေရာ မာဆတ် သည် မိုးပေါ်ကကျလာသလို ဖြန်းစားကြီး အနားရောက်လာခြင်း ဖြစ်နေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဆတ်ခနဲခနဲမိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ မာဆတ်က ဂျင်းပီယေး၏ လက်မောင်းကိုကိုင်လိုက်ပြီး

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို လန့်သွားအောင် လှုပ်မိတယ်ထင်တယ် ဆရာဝန်ကြီး’
ပြောပြောဆိုဆိုပင် အီလစ်၏နံဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီးအီလစ်အား ဖြင်သစ်စကားဖြင့်

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့ အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျုပ်စဉ်းစားကြည့် ပါတယ်’

ဂျင်းပီယေးသည် ဆေးထိုးအပ်ကို လက်ထဲမှာကိုင်လျက် ဒူးထောက်လှုပ် သားဖြင့် ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုဖြစ်သွား၏။

အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက် ဆိုပါကလား။ ဘာတွေများပါလိမ့်။ မာဆတ်သည် မြောင်ကြီးပြောနေပါလား။ ဂျင်းပီယေးရှိနေသည်ကို သူ့လူယုံရဲတော် တစ်ယောက်ရှိနေသလိုပါကလား။ တကယ့်တကယ်တော့လည်း ဂျင်းပီယေးသည် မာဆတ်၏ လူယုံရဲတော်တစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြုထားရမည်ပင်။

သို့သော် အီလစ်။ အီလစ်ကမူ ဒီစကားမျိုးပြောသည်ကို ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မည်။ သူတို့အချင်းချင်းသီးသီးသန့်သန့်နေရာကျမှပြောစေချင်ကောင်းပြောစေချင်မည်ဖြစ်သည်။

အီလစ်သည် ပခုံးတစ်ဖက်ကိုကြိုးစား၍မသည်။ ဂျင်းပီယေးသည် အသက်ရှူ ဣတ္ထိအောင့်နေလိုက်မိသည်။

သို့သော် အီလစ်က ပြောသည်မှာ ‘ဆိုဗျာ’

အီလစ်ကလည်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီထင်၏။ ဝေဒနာလည်းခံစားနေရ၍ အရာထူး သတိထားရမည်။ လုံခြုံရေးကို ဂရုစိုက်ရမည်တို့ကို စဉ်းစားပုံမရတော့။ ထို့ပြင် သူသည်လည်းဂျင်းပီယေးအပေါ်၌ မာဆတ်ကဲ့သို့ပင် ဘာမှသံသယဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိ။ မာဆတ်က

‘ကမ်းလှမ်းချက်က ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘက်က လုပ်ဆောင်

ဧည့်လာဝန်ကို ဘယ်လို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ရမှာလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ*
 ဟုတ်ပေသား။ ဂျင်ပီယေးတွေ့မိ၏။ အမေရိကန်အစိုးရဟာ သူ့ရဲ့ထိပ်တန်း
 ဒီဇိုင်းအေးအေးဂျင့် တစ်ယောက်ကို အာဖဂန်နစ္စတန်အထိလွှတ်ပြီး သူပုန်ပြောက်
 ကျားများကို မိုင်းမုံခွဲဖို့လောက်ခိုင်းပါမည်လား။ အီလစ်သည် ဤအရပ်သို့ အပေး
 အယူလုပ်ဖို့လာခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ မာဆတ်က ဆက်၍

*တခြားနယ်တွေက တခြားပြောက်ကျား အဖွဲ့တွေကအမြဲတော့ကေဒါတွေကို
 ဒီတောင်ကြားထဲမှာလာပြီး စုရုံးသင်ကြားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ သူတို့ သံသယဝင်ကြ
 မှာပဲ။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်ကတင်ပြရင် ပိုပြီးဝင်ကြမယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကတင်
 ပြမှုဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားတို့အမေရိကန် အစိုးရက အပေးအယူ သဘောဘယ်
 ဆိုရှိတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ရှင်းပြမှဖြစ်မယ်*

ဂျင်ပီယေးသည် ကျောက်တုံးကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်သွား၏။ တခြားနယ်မြေ၊
 တခြားအရပ်၊ တခြားပြောက်ကျားအဖွဲ့တွေထဲက အမြဲတော့ ကေဒါတွေကို သင့်တန်း
 ဖွင့်မယ်ဆိုပါလား။ တယ်ကြီးလိုက်တဲ့အကြံပါလား။

အီလစ်ကမူ ကြိုးစား၍စကားပြောနေရ၏။ သူက
 *သူတို့အားလုံးကို ရအောင်စုရုံး စုစည်းပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း
 ခမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ပြောကြားပေးပါ့မယ်ဗျာ*

မာဆတ်ကပြုံး၍
 *ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က အာဖဂန်မှာရှိတဲ့ တော်လှန်ရေးသူပုန် ခေါင်းဆောင်တွေ
 အားလုံးကို ဒီခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားမှာ ကွန်ဖရင့် ညီလာခံကြီးလုပ်မယ်။
 ဒက်ကျေးရွာမှာ နောက်ရှစ်ရက်ကြာတဲ့အချိန်မှာ ကျင်းပမယ်။ ဒီနေ့ပဲ ခြေမြန်တော်တွေ
 အားလုံးလွှတ်လိုက်မယ်။ အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တော်တစ်ဦးက လက်
 နှက်များကူညီထောက်ပံ့ဖို့ ကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးဖို့ ဒီမှာရောက်နေတယ်လို့ အ
 ကြောင်းကြားစာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်မယ်*

ကွန်ဖရင့်ညီလာခံ ဆိုပါကလား။ လက်နက်များ ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ ဆိုပါက
 ထား။ စောစောကပြောသည့် ကမ်းလှမ်းချက်၊ ညှိနှိုင်းချက်ဆိုသည်များသည်
 အဖြည်းဖြည်းချင်း ဂျင်ပီယေး၏ စိတ်အာရုံထဲမှာ ရှင်းလာ၏။ သို့သော်သူက
 အာလုပ်ရမည်နည်း။

ထိုစဉ်အီလစ်က *သူတို့လာကြပါ့မလား*
 မာဆတ်က *တော်တော်များများလာကြမှာပါ။ နောက်ပိုင်းသဲကန္တာရဘက်က
 အူပဲတို့ရဲ့ ပြောက်ကျားသူပုန်တွေကတော့ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က

ဝေးလဲဝေးလွန်းတယ်၊ ကျုပ်တို့ကိုလည်း သူတို့မသိဘူး*

အိလစ်က *ကျုပ်တို့ လိုချင်တဲ့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကကော၊ ကမီးလဲနဲ့ အစီစီတို့လေ*
မာဆတ်က ပခုံးတွန့်ပြပြီး

ဒါကတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပဲ

ကျင်ပီယေး၏ ရင်အစုံမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခုန်နေ၏။ ဤ
ကိစ္စကြီးကား အာဖဂန်နစ္စတန်၏ ပြောက်ကျားတော်လှန်ရေးသမိုင်းတွင် အရေးကြီး
ဆုံးအချိန်ပင်ဖြစ်၏။

အိလစ်သည် သူ၏ ခေါင်းရင်းနံဘေးရှိ သူ့စစ်လွယ်အိတ်ရှည်ကြီးထဲသို့ တစ်နံ
တစ်ရာ စမ်းသပ်ရှာဖွေ၏။ သူက

*ကမီးလဲနှင့်အစီစီတို့ လာချင်စိတ်ဖြစ်အောင် ကျုပ်ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်ထင်
ပါတယ်*

အိလစ်သည်စစ်လွယ်အိတ်ထဲမှ အထုပ်နှစ်ထုပ်ထုတ်လိုက်ပြီး တစ်ထုပ်ကို ဖွင့်
လိုက်၏။ အထဲမှ ရှည်မျောမျော လေးထောင့် ဝါဝါတုံးကလေး ထွက်လာ၏။
အိလစ်က

ဒါ ရွှေတုံးပဲ၊ တစ်တုံးကို ကာလတန်ဖိုးနဲ့ ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ လောက်တန်တယ်
ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ဆိုသည်မှာ တကယ်ကြီးမားသော ငွေအင်အားဖြစ်ပါတယ်။
ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ဆိုသည်မှာ အာဖဂန်ရှိ လူလတ်တန်းစား၏နှစ်နှစ်စာ ဝင်ငွေထက်
ပိုများနေသေးတယ်။

မာဆတ်သည် ရွှေတုံးကလေးကိုယူပြီး လက်နှင့်ဆကာ အသေအချာကြည့်၏။
ပြီးမှ ရှည်မျောမျော လေးထောင့်တုံးကလေး၏ လည်မှ အမှတ်အသားကလေးထို့
လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

ဒါက ဘာလဲ

အိလစ်က *အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ပါ*

ပိုင်လိုက်လေဟု ကျင်ပီယေးက တွေးလိုက်မိ၏။ တောချုံအုံကြားမှ ပြောက်
ကျားသူပုန်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး စိတ်ဝင်စားစေအောင် လုပ်နိုင်လောက်သည့်ဖြင့်
အိလစ်ဆိုသူကိုလည်း တွေ့ချင်စိတ်မပေါ် ပေါ်အောင်လှုံ့ဆော်ပြီးသား ဖြစ်သွားမည်
ဖြစ်၏။

အိလစ်က *ဒါဆိုရင်... ဒါတွေနဲ့ဆိုရင် ကမီးလဲနဲ့ အစီစီတို့ကို လာစေနိုင်တဲ့
မလား* မာဆတ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

လာကြ လိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်

ဂျင်ပီယေးစိတ်ထဲကမူ လာတာမှ ခေါင်းနဲ့တောင်လှိုင်းပြီးလာကြပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ဆုတောင်းလိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဂျင်ပီယေးသည် သူ့ဘာလုပ်ရ မည်ကိုသိသွားလေ၏။

မာဆတ်၊ ကမီးလ်နှင့် အဖီဇီ။ အာဖဂန်နစ္စတန်၏ အထင်ရှားဆုံးသော ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်ကြီး သုံးဦး။ နောက်ရှစ်ရက်အကြာတွင်ဒဂုံကျေးရွာတွင် အတူရှိနေကြမည်။ ထိုသတင်းကို သူ အနာတိုလီကို ပြောရမည်။ ထိုအခါ အနာတိုလီက ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် သုံးဦးစလုံးကို ရှင်းပစ်မည်။

ဒါပဲ ဟု ဂျင်ပီယေးတောင်းလိုက်၏။ ငါ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားကို လာထတည်းက တစ်ချိန်လုံးစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တာ ဒီအခွင့်အရေးလိုချင်လို့ပဲ။ ငါလိုချင်တဲ့အတိုင်း မာဆတ်သေချာပေါက်ရှိမယ့် သတင်းကိုရနေပြီ။ မာဆတ်အပြင် အိုဆုတခြားနာမည်ကြီး ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် နှစ်ဦးတောင်အဆစ်ပါနေလိုက်သေး။

ဒါပေမယ့် ငါက အနာတိုလီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြောရမလဲ။ နည်းလမ်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမည်။

မာဆတ်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြုံးရင်း
‘ထိပ်သီး အစည်းအဝေးပွဲကြီးပေါ့၊ ဒီ အစည်းအဝေးပွဲကြီးဟာ ပြောက်ကျားသူပုန်တွေ အချင်းချင်းကို စတင်စုစည်းမှု ပြုလိုက်တဲ့ ပွဲဆိုတော့ အစကောင်းလို့ ခိုရမှာပေါ့’

ဂျင်ပီယေးစိတ်ထဲကမူ အစကောင်းပဲဖြစ်မည်လား၊ အဆုံးကောင်းကောင်းပဲဖြစ်မလားဟေ့ဟု တွေးလိုက်၏။

ဂျင်ပီယေးသည် ဆေးထိုးအပ် ကိုင်ထားသော လက်ကိုအောက်သို့ နှိမ့်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးထိုးအပ်ထဲမှ ဆေးရည်များကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ညှစ်ထုတ်လိုက်ပစ်လိုက်၏။ နောက် မြေပြင်ဖုန်ဖုန်ထဲသို့ ဆေးရည်များ စိမ့်ဝင်သွားသည်ကို ကြည့်နေလိုက်၏။

အသစ်တစ်ခု စတင်ခြင်းလား။ အဆုံးတစ်ခု၏ အစပင်လား။

ဂျင်ပီယေးသည် အီလစ်အား အနာကျက်ဆေးတစ်ခု ထိုးပေးလိုက်သည်။ နောက် တင်ပါးထဲမှ ကျည်ဆန်ကို ခွဲထုတ်ပြီး အနာကို ဆေးကြောသုတ်သင်သည်။ နောက် ပတ်တီးစအသစ် ပြန်စည်းပေးလိုက်ပြီး တခြားရောဂါပိုးများ မဝင်နိုင်စေရန်

ရောဂါပိုးသတ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် တခြား ဒဏ်ရာဒနည်း ငယ်စီ ရထားကြသော ပြောက်ကျားနှစ်ဦးကိုလည်း ဆေးဝါးကုသပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ သူတို့ရွာသို့ ဆရာဝန် ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသွားကြသော ရွာသူရွာသား လူမမာများသည် သူထံသို့ ရောဂါလာ၍ပြုနေကြလေ၏။ ဂျင်ပီ ယေးသည် ကလေးတစ်ယောက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု သုံးခုနှင့် မူလာကြီး၏ ယားနာ ပွေးကို ကုသပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ နေ့ခင်းစာစားသည်။ ထို့နောက် မွန်းတိမ်းပိုင်း လောက်တွင် သူ၏ဆေးအိတ်ကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းပြီး မြည်းမ မင်္ဂါကျောပေါ်သို့ တက်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဂျင်ပီယေးသည် အီလစ်အား ထိုရွာမှာပင်ထားခဲ့၏။ အီလစ်သည် ရောက်ရှိ နေသော နေ့ရာမှာပင် သုံးလေးရက်တန်သည် နေဖို့လိုသည်။ သူ၏ အနာသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပါက အမြန်ကျက်မည်၊ ပျောက်ကင်းမည်ဖြစ်၏။

ယခုသော်ကား ဂျင်ပီယေးသည် အီလစ်တစ်ယောက် နေထိုင်ကောင်းပြီး ကျန်း ကျန်းမာမာရှိဖို့ လိုလိုလားလားဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမှာ အီလစ်သာ သေဆုံးသွားခဲ့ ပါက ထိပ်သီးညီလာခံသည် ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်နိုင်သောကြောင့်ပင်။

ယခု ဂျင်ပီယေးသည် မင်္ဂါကျောပေါ်မှ ထိုင်စီးလိုက်ပါခဲ့ရင်း သူ၏ဦးနှောက်ကို အတင်းညှစ်ထုတ်ကာ အနာတိုလီနှင့် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဆက်သွယ်ရမည်ကိုနည်း လမ်းမျိုးစုံစဉ်းစားရှာဖွေနေ၏။ အလွယ်ဆုံးကတော့ သူသည် ယခုပင် မြင်းစက်ကြီး ကိုလှည့်ကာ ဘန်ဒါရွာသို့ မပြန်တော့ဘဲ ရောခါမြို့ရှိရာသို့ သွားလိုက်ရုံသာဖြစ်သည်။ ရောခါသို့ရောက်သောအခါ ရုရှားစစ်တပ်နှင့် တွေ့လိုက်ရုံသာဖြစ်၏။ သူ့ကိုသာ ရုရှားစစ်တပ်များက မြင်မြင်ချင်းပြစ်မသတ်ခဲ့ပါက ခဏကလေးအတွင်း အနာတိုလီ၏ ရှေ့မှောက်သို့ သူရောက်သွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် မဖြစ်သေး။ ထိုသို့ လုပ်ကိုင်ပါက ဂျိန်းသည် သူဘယ်ကို သွားကြောင်း ဘာကြောင့်သွားကြောင်း သိသွားလိမ့်မည်။ ဂျိန်းသည် သူမသိသမျှ အီလစ်ကို ပြန်ပြောနိုင်သည်။ ထိုအခါ အီလစ်က ထိပ်သီးကွန်ဖရင့်ကို ပြုလုပ်မည့် အချိန်နှင့် နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းပစ်နိုင်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည်အနာတိုလီထံ စာတစ်စောင်ရေးပေးရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစာကို မည်သူက ယူသွားပေးပို့ပါမည်နည်း။

သူတို့တောင်ကြားမှ ဟိုဘက်မြေပြန့် မိုင် ၆၀၊ ၇၀ ခန့် အကွာရှိ ရုရှားပိုင်နက် နယ်မြေအတွင်းမှ ချာရီကာမြို့သို့ အမြဲတမ်းအသွားအလာ ရှိနေပါသည်။ ချာရီကာမြို့ သို့သာမက မြို့တော် ကဘူးလ်မြို့အထိ အသွားအလာရှိ၏။ ကဘူးလ်မြို့က သူတို့

နိုင် ၁၀၀ခန့်ပေးသည်။

နှုတ်စတင်ဒေသမှ နို့စားနွားမွေးမြူရေးသမားများသည် ထိုအရပ်များသို့ ခြွယ်ထားပတ်များ၊ ဒိန်ခဲများ သွားရောင်းချနေကျဖြစ်သည်။ ကုန်သွေးကုန်စုံ ရောင်းအဝယ် သမားများသည်လည်း အမြဲသွားလာရောင်းဝယ်နေကျ ဖြစ်သည်။ ခြားနိမိတ် မိသားစုများသည် နိမိတ်လူမျိုးစု ထုံးစံအတိုင်း အတည်တကျ ခြင်းမရှိဘဲ ဟိုဘက်ဒီဘက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားလာနေကျဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့သွားလာနေကျ မည်သူ့ကိုမဆို လာဘ်လာဘ အနည်းအကျဉ်းပေး၍ ချီတိုက်တစ်ခုထဲသို့ စာတစ်စောင်ထဲရန်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တွေ့မြင်ရာ ရှားစစ်သားတစ်ဦး လက်ဝယ်သို့ စာတစ်စောင်ထည့်လိုက်ရန်သော်လည်းကောင်း ခြေချေရနိုင်ပါ၏။ ဂျင်ပီယေးစိတ်ထဲတွင် ထိုသို့ ခိုင်းစေရန် လူကြိုက်စစ်ယောက် ဆက်တော့ ရအောင်ရှာနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ပါ၏။

သို့သော် အန္တရာယ်ကားရှိနေ၏။

ပေးပို့လိုက်သောစာကို ဖောက်၍ဖတ်ကြည့်ခဲ့သော် ဂျင်ပီယေး၏ သစ္စာဖောက် မည် ဆိုလောကြီးပေါ်သွားပြီး အညှဉ်းဆဲ အနှိပ်စက်ခံရကာ အသတ်ခံသွားရနိုင်၏။ စာမျိုးကိုပေးမှတော့ ထိုသို့ အညှဉ်းခံရမည့်ဘေး၊ အသတ်ခံရမည့်ဘေးကိုမူ ခိုင်ရဲတော့မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခြွင်းချက်တစ်ခု ရှိနေသေး၏။ စာယူသွားသူသည် သူ့ထံမှ ငွေကို မယူပါ၏။ စာကိုပေးမှ ပေးပါမည်လော။ လမ်းခရီးမှာ ပျောက်ဆုံးသွားပါသည် ဆိုကာ ဘာမှမတတ်နိုင်။ စာဘယ်အခြေအနေ ရောက်သွားသည်ကို ဂျင်ပီယေး သိလိုမှမသိနိုင်။ ထိုစိမ့်ကိန်း တစ်ခုလုံးမှာ သေချာရေရာမှုမရှိ။

ဂျင်ပီယေးတစ်ယောက် ဘန်ဒါရွာသို့ ညမိုးချုပ်စတွင် ရောက်ရှိလာချိန်အထိ ခြေကိုရှာမရသေး။ ဂျိန်းသည် ကုန်စုံဆိုင်ခေါင်မိုးထက်တွင် သမီးလေးရှုတ်လ်ကို မြင်လိုမှတင်၍ ညနေလေညှဉ်းခံနေ၏။

ဂျင်ပီယေးသည် ဂျိန်းတို့သားအမိကို လက်လှမ်းပြလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ အထဲရောက်သောအခါ စတုခန်းထဲတွင် ဆေးအိပ်ကိုချလိုက်၏။ နောက် ဆေးအိတ် ဆေးများကိုထုတ်၍ နေရာတကျညှိမ်းဆည်းမည်အပြုတွင် သူသည် ဒိုင်ယာ ဆေးဆေးပြားပုလင်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အနာတိုလီထံ ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ဆီသို့အားစာပို့ခိုင်းရမည်ကို သိသွားလေတော့၏။

ဂျင်ပီယေးသည် ဆေးအိတ်ထဲမှ ခဲတံကိုထုတ်သည်။ ဂွမ်းလိပ်ကို ပတ်ထား စက္ကူကိုဖြေလိုက်ပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် ဘောင်ညီညီဖြတ်လိုက်၏။ ဤတောင်

ကြား၌ တခြားစာရေးရန် စက္ကူမရှိ။ သူသည်ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်
သို့

ကာနယ်အနာတိုလီ (ကေဂျီဘီ)

စာခေါင်းစဉ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ နည်းနည်းတော့ ဇာတ်ဆန်လွန်းသည်ဟု
အောက်မေ့၏။ သို့သော် တခြားမည်သည့်နည်းနှင့် စ၊ ရမည်ကိုမသိ။ သူသည်အနာ
တိုလီ၏ နာမည်အပြည့်အစုံကို သိသူမဟုတ်။ ထိုနည်းတူ အနာတိုလီ၏ လိပ်စာအတိ
အကျကိုလည်း သိသူမဟုတ်။ သည်တော့ ဤပိုပဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဇာတ်ဆန်
ဆန်ရေးရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးဆက်ရေးသည်။

ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် မာဆတ်ဟာ တခြားတော်လှန်ရေး ပြောက်ကျား
ခေါင်းဆောင်တွေအားလုံးစုစည်းတဲ့ ညီလာခံကွန်ဖရင့် တစ်ခုဆင့်ခေါ်တယ်။ ကနေ
ကစပြီး ရှစ်ရက်အကြာမှာဖြစ်တယ်။ ဩဂုတ်လ ၂၇ရက် ကြာသပတေးနေ့၊ ဒစ်
ကျေးရွာမှာပဲ။ အဲဒီကျေးရွာကတော့ ဘန်ဒါရွာရဲ့ တောင်ဘက်ကကပ်လွှက် ကျေးရွာပဲ။
အဲဒီပြောက်ကျား သူပုန်တွေအားလုံးဟာ အဲဒီနေ့မှာ ဒဂ်ရွာရဲ့ ဗလီဝင်းထဲမှာ အိပ်ကြ
မယ်။ နောက်နေ့ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်တဲ့ သောကြာနေ့မှာ တစ်နေ့လုံး ရှိကြလိမ့်မယ်။
ကွန်ဖရင့် ခေါ်ရတာကတော့ အဲဒီသူပုန်ခေါင်းဆောင်တွေ အားလုံးကို စီအိုင်ဆေး
အေးဂျင့်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးဖို့ပဲ။ အဲဒီ စီအိုင်ဆေးအေးဂျင့်ကိုလည်း ကျုပ်သိတယ်။
သူ့နာမည်က အီလစ်သေလာတဲ့ အီလစ်သေလာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်ကပဲ ဘန်ဒါရွာ
ကို ရောက်လာခဲ့တဲ့လူဖြစ်တယ်။ ဒါ ကျုပ်တို့ အခွင့်အရေးပဲ။

ဂျင်းပီယေးသည် စာကိုရက်စွဲတပ်ပြီး အောက်မှ 'ဆင်းပလက်' ဟု သူ၏
လျှို့ဝှက်ကုတ် အမှတ်အသားကို လက်မှတ်အဖြစ်ရေးထိုးလိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် စာကိုထည့်စရာ စာအိတ်မရှိ။ သူ့ဥရောပတိုက်မှ ထွက်ခွာ
လာခဲ့ချိန်မှစပြီး စာအိတ်ကိုမတွေ့မမြင်ဖူးခဲ့။ ဂျင်းပီယေးသည် ၎င်းစာကိုဘာနှင့်
လုံလုံခြုံခြုံပိတ်ရပါမည်နည်းဟုစဉ်းစား၏။ ဟိုနီဒီဒီသို့ လျှောက်ကြည့်စဉ် ဒစ်ပင်ဆင်
ဆေးပြားများထည့်သည့် ပလတ်စတစ်ပြွန်ချောင်းရှည်များကိုတွေ့သွား၏။ ဂျင်းပီယေး
သည် သူ၏စာကိုလိပ်လိုက်ပြီး ပလတ်စတစ်ပြွန်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် စာပေါ်မှ ဘယ်လို အမှတ်အသား ရေးပေးလိုက်ရပါမည်နည်း
ဟု စဉ်းစား၏။ သူ၏ ဆေးပြွန်သည် အောက်ခြေ သာမန်ရုရှား စစ်သားတစ်ဦးဦးဆံ
သို့လည်း အခြေအနေအရ ရောက်သွားနိုင်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ကူးထဲတွင် သူ့စာသည် မျက်မှန်ပိုင်းပိုင်းနှင့် အကြောင်း
ကြောင် ရုံးခန်းသေးသေးထဲမှ စာရေးတစ်ယောက်ထံသို့ရောက် သွားလေမည်လား

သံသရာကြီးနောက်ကွယ်မှ အစောင့်တံတွင် ကင်းကျနေသော တုတ်ပြုပြင်ရေးကြီးကဲ့သို့
စစ်သားလက်ထဲ ရောက်သွားလေမည်လား။

ဂျင်ပီယေးသည် သူ ပေးပို့လိုက်သော စာလွှာပါ ပလတ်စတစ်မြွန်ကို ရရှိသွား
သူ၏ အထင်အမြင်၌ ကြီးကျယ်အရေးပါသည်ဟု ထင်မှတ်မိရလေအောင် ဘာလုပ်ရ
မည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။ စာအားဖြင့် 'အရေးကြီးသည်' သို့မဟုတ် 'ကေဂျီဘီ'
စသည်တို့ကို ပြင်သစ်စာနှင့်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်စာသာဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ဒါရီကာသာ
ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ရေးသားနေ၍ အကြောင်းထူးချင်မှထူးမည်။ အကြောင်းမှာစာရသော
စစ်သားသည် ဥရောပတိုက်သုံးဘယ်စကားမှလည်း စာတတ်မည်မဟုတ်။ ပါရှင်း
စကားလည်း နားလည်မည်မထင်။ ခက်သည်က ဂျင်ပီယေးကလည်း ရုရှားစကား
တော် မရေးတတ်။

အိမ်ခေါင်မိုးထက်မှ ကလေးချောသီချင်းဆိုနေသော မိန်းမကမူ ရုရှားစကား
တိုလည်း ကျွမ်းကျင်၍ စာရေးတတ်ဖတ်တတ်သည်။ လိုလိုလားလား ဆိုပါက
သူရေးခိုင်းချင်သမျှ ရေးပေးနိုင်သည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဂျိန်းကို ရေးခိုင်း၍ကား
မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်။

နောက်ဆုံး၌ ဂျင်ပီယေးသည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ 'အနာတိုလီကေဂျီဘီ' ဟု
ဥရောပဘာသာစကားဖြင့်သာ ထင်းထင်းကြီးရေးလိုက်ပြီး ပလတ်စတစ် မြွန်မှာ
ထပ်လိုက်၏။ နောက် ထိုမြွန်ကို 'အဆိပ်'ဟုရေးထားသည့် ဂျပ်ဘူး တစ်ခုထဲသို့
ထည့်လိုက်၏။ ဂျပ်ဘူးပေါ်တွင် အဆိပ်ဆိုသော စကားလုံးမှာ ဘာသာပေါင်း ၁၅
ဘာသာဖြင့်ရေးထားပြီး ကမ္ဘာ့အမှတ်အသားသုံးခုဖြင့် သရုပ်ဖော်ထား၏။ ဂျင်ပီယေး
သည် ထို ဂျပ်ဘူးကို ကြိုးဖြင့်ချည်လိုက်၏။

ဂျင်ပီယေးသည် မြန်မြန်ဆန်ပင် သူဆေးပစ္စည်းများကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်း
ထိုက်၏။ ထို့နောက် ဒိုင်ယာမောင့်ဖိန်းဆေးပြားတချို့ကို ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာထည့်
ထိုက်၏။ နောက် အဆိပ်တံဆိပ်ပါ ဂျပ်ဘူးကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်ပတ်လိုက်၏။

သူသည် ဂျိန်းကိုအော်၍
'မြစ်ဆိပ်သွားပြီး ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်'
ဂျိန်းက ခေါင်မိုးပေါ်မှ
'အိုကေ'

ဂျင်ပီယေးသည် အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့၏။

သူသည် ရွာထဲကိုခပ်သွက်သွက် ဖြတ်လိုက်သည်။ အသိအကျွမ်းတွေကို
ခေါင်းဆော်၍ နှုတ်ဆက်ရုံပဲ နှုတ်ဆက်၏။ သူသည်လယ်ကွင်းထဲကို ဖြတ်လိုက်၏။

သူစိတ်သည်တက်ကြွနေ၏။ သူ၏အစီအစဉ်တွင် အခက်အခဲ အလွဲအမှားများ ဖြစ်နိုင်သည်ကားမှန်ပါ၏။ သို့သော် ကြီးမားသောအောင်မြင်မှုကိုကား မျှော်လင့်ချက် ထားရှိနေ၏။

သူသည်မူလာကြီး၏ လယ်တောကိုဖြတ်၍ မြေမြင့်ကုန်းတန်း သုံးလေးခုကို ဖြတ်ဆင်းလိုက်သည်။ ရွာနှင့် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်အရပ်၊ တစ်ခုသော တောင်ကမူ ပေါ်တွင် ဝှံးထိမှန်ခြင်းခံထားရသော တစ်လုံးထဲသော အိမ်ရှိ၏။

၎င်းအိမ်နားသို့ ရောက်သောအခါ မိုးစုံစုံချုပ်စပြုပြီဖြစ်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် အိမ်နားသို့ တဖြည်းဖြည်းကပ်ခဲ့၏။ မညီမညာသော မြေပြင်ဖြစ်၍ စမ်းတဝါးဝါး ခရီးသွားနေရ၏။ ယခုမှ မီးအိမ်မယူခဲ့ရကောင်းလားဟု နောင်တရနေမိ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ယခင် အိမ်ရှေ့ပိုင်းဖြစ်သည့် အုတ်ပုံအနားမှာ ခဏရပ်လိုက် ၏။ သူသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်မည်ဟုစိတ်ကူး၏။

သို့သော် ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်နှင့် မှောင်မည်းနေခြင်းကြောင့် မဝံ့မရဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးအသံပြု၍

‘ဟေး’

သူ့ခြေရင်း၊ ခြေထောက်နားမှ ပုံမကျပန်းမကျသဏ္ဍာန်တစ်ခု မြေကြီးပေါ်မှ ထလာရာ ဂျင်းပီယေးသည် ကြောက်ရွံ့သွားပြီး နောက်သို့ လန့်ခုန်လိုက်၏။ ထလာသူ ကား မာလန်းဖြစ်သည်။

ဂျင်းပီယေးသည် အရိုးစုနှင့် မုတ်ဆိတ်သာ ရှိသော ရူးကြောင်ကြောင် ငနဲကို ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဣန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်၏။ သူက ဒါရီဘာသာဖြင့်

‘ဘုရားသခင် သင်နှင့်အတူရှိပါစေ အရှင်သူမြတ်’

မာလန်က ‘ထိုနည်းတူပါပဲ ဆရာဝန်ကြီး’

ဂျင်းပီယေးသည် မာလန်းကို အဆင်ပြေချောမောသော အချိန်မှာ တွေ့ဆုံနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းသိသွားရ၏။ ကောင်းသည်။ သူက

‘ခင်ဗျားရဲ့ဗိုက်မှာ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ’

မာလန်းကား အမြဲမပြတ် ဗိုက်နာနေသူဖြစ်သည်။ သူကား မော်ဖိန်းဆေးကို အမြဲလိုချင်နေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဒိုင်ယာမော်ဖိန်တစ်ပြားကို မာလန်းအား လှမ်းပေး လိုက်ပြီး ကျန်သောဆေးပြားများကိုလည်း မာလန်းအားမြင်စေ၏။ ပြီးမှ ကျန်ဆေးပြား များကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

မာလန်းသည် ပေးလိုက်သော ဆေးပြားကို အမြန်အထက် မျိုချလိုက်ပြီး

‘ကျုပ် ထပ်လိုချင်သေးတယ်’

ဂျင်းပီယေးက 'ခင်ဗျား နောက်ထပ်ရမယ်၊ အများကြီးကို ထပ်ရမယ်' မာလန်းက လက်ဆန်တန်း၍တောင်းသည်။

ဂျင်းပီယေးက 'ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကျုပ်အတွက် တစ်ခုလုပ်ပေးရမယ်' မာလန်းက စိတ်အားထက်သန်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ဂျင်းပီယေးက 'ခင်ဗျာ့ ချာရီကာမြို့ကို အရောက်သွားပြီး ဟောဒီ ဂျပ်ဘူးကို ရုရှားစစ်သား တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ထည့်ပေးရမယ်'

ဂျင်းပီယေးသည် ရောခါမြို့သို့ လွှတ်မည့်အစား တစ်ရက်ခရီးပိုသည့် ချာရီကာမြို့သို့ ရွေးချယ်လိုက်၏။ အကြောင်းမှာရောခါမြို့သည် တစ်ရက်ပိုဦးသည်မှန်၏။ သို့သော် ရောခါမြို့သည် သူပုန်မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ပြီး ရုရှားတို့က ယာယီသိမ်းပိုက်ထားသည့် သဘောသာရှိ၍ ပြဿနာရှုပ်ထွေးသွားနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအရှုပ်အထွေးများပေါ်ပေါက်ပြီး သူ၏သဝဏ်လွှာသည် ပျောက်ဆုံးသွားနိုင်၏။

ချာရီကာမြို့က ရုရှားပိုင်နက် လုံးဝဖြစ်နေ၏။ အရှုပ်အထွေးပြဿနာ ပေါ်စရာမရှိ။ ထို့ပြင် သူသည် စာတိုက်စာရေးအစား ရုရှားစစ်သားတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းမှာ မာလန်းသည် စာတိုက်စာရေးနှင့် တံဆိပ်ခေါင်းဝယ်ခြင်း၊ စာထည့်ခြင်း အလုပ်များ လုပ်ကိုင်နိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဂျင်းပီယေးသည် မာလန်း၏ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာမသစ်သော မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်လိုက်၏။ စိတ်ထဲတွင်မူ သည်ငနဲကြီးသည် ဤမျှလွယ်ကူရှင်းလင်းသော ညွှန်ကြားချက်ကိုမှ ကောင်းကောင်းနားလည် သဘောပေါက်ပါလေစဟု တွေးမိ၏။ သို့သော် ရုရှားစစ်သားဆိုသော စကားကိုကြားရသည်နှင့် ထိတ်လန့်သွားပုံ ထောင့်အတွက် သူ့စကားကို နားလည်ပုံရသည်ဟု ယူဆနိုင်စရာရှိ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခုပေါက်သွား၏။

'ပြီးတော့ ရုရှားစစ်သားဆီက ရုရှားစီးကရက်တစ်ဘူးဝယ်ခဲ့'

မာလန်းသည် သူ၏ဗလာလက်ကို ဆန့်ပြပြီး

'ပိုက်ဆံမရှိဘူး'

ဂျင်းပီယေးသည် စကတည်းက မာလန်းတွင် ပိုက်ဆံမရှိကြောင်း သိပြီးဖြစ်သည်။ သူသည် အိတ်ထဲမှ အာဖဂန်နီစ် ပိုက်ဆံတစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် မာလန်းတစ်ယောက် ချာရီကာမြို့သို့ ရောက်မရောက်ကို အသေအချာသိနိုင်ပြီးဖြစ်သွား၏။ မာလန်းသည်သူ၏ ဂျပ်ဘူးကိုမပေးဘဲ နေနိုင်စရာ အကြောင်းများရှိလေမလား။

ဂျင်းပီယေးက 'ကျုပ်ခိုင်းတာလုပ်ပေးရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားခုလိုချင်တဲ့ ဆေးပြား

တွေ နောက်ထပ်ထပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုတော့ ခင်ဗျားမလိမ်ရဘူး၊ လိမ်ခဲ့ရင် ကျုပ်သိမှာပဲ၊ ကျုပ်သိသွားလို့တော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ဆေးပြားမပေးတော့ဘူး၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ဝေဒနာဟာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ပိုဆိုးလာမယ်၊ နောက် ဗိုက်ကြီးကပူလာလိမ့်မယ်၊ နောက်ဆုံးကျရင် အဲဒီ ဗိုက်ကြီးဟာ လက်ပစ်ဆုံးခွဲလိုက်သလိုပေါက်ကွဲပြီး ခင်ဗျားလည်း ဝေဒနာခံစားရပြီး သေသွားရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား။

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဂျင်းပီယေးသည် မာလန်းအား မှန်ပျံ့အလင်းရောင်အောက်တွင် အသေအရာ ကြည့်လိုက်၏။ မာလန်း၏ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြူရော်ရော်မျက်လုံးများက သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ မာလန်းသည် ကြောက်သွားပုံရ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ယူလာ ခဲ့သော လက်ကျန်ဒိုင်ယာမော့ဖိန်းဆေးပြားအားလုံးပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘မနက်တိုင်း ဆေးတစ်ပြားစီစား၊ ဘန်ဒါရွာပြန်မရောက်ခင်... သီပေါဟုတ်လား’
မာလန်းက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဂျင်းပီယေးက

‘ဒါဖြင့် သွားတော့၊ ကျုပ်ကိုတော့ မညာနဲ့နော်’

မာလန်းသည် ချက်ချင်း ချာခနဲလှည့်ပြီး ကြမ်းတမ်းသော တောင်ပေါ်လမ်း အတိုင်း ထူးဆန်းစွာပြေးသွားလေတော့၏။ မာလန်းတစ်ယောက် အမှောင်ထုထဲသို့ ကွယ်ပျောက်ထွက်ပြေးသွားသည်ကို ကြည့်ကုန်ရစ်ရင်း ဂျင်းပီယေးတွေးနေမိ၏။

ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့ လက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ အရူးကြီးရေ၊ ခင်ဗျားကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက် မစ ပါစေဟုကြိတ်၍ ဆု တောင်းလိုက်၏။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာသွားသော်လည်း မာလန်းကား ပြန်ရောက်မလာခဲ့။ ကွန်ဖရင့်ညီလာခံ မတိုင်မီတစ်ရက်အလို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သို့ရောက်လာသောအခါ ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ဓာတ်ကျလာလေ၏။ နာရီတိုင်းမှာပင် ဂျင်းပီယေးက မာလန်း တစ်ယောက် နောက်တစ်နာရီကြာလျှင် ရောက်လာမည်၊ ရောက်လာတော့မည်ဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြောနေမိ၏။ တစ်နေ့ကုန်ဆုံးသွားတိုင်းလည်း နက်ဖြန်တော့ ဆထ ဆက်ရောက်လာမှာပဲဟု ပြောနေမိ၏။

ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားထဲတွင် လေကြောင်းလှုပ်ရှားမှုသည် ပို၍နူး

ထားသဖြင့် ဂျင်းပီယေးစိတ်ပိုပူနေမိ၏။ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဂျက်လေယာဉ်တို့သည် ဣများသို့ ဗုံးလာကြနေ၏။ ဘန်ဒါရွာကလေးကား ကံကောင်းနေ၏။ တစ်ပတ်လုံးတွင်မှ ဗုံးတစ်လုံးပဲ အကြံခံရ၏။ ထိုဗုံးသည်လည်း အဗ္ဗဒူလာ၏ စားကျက်တွင်းထဲမှာ ဗုံးကျင်းကြီး၊ ချိုင့်ကြီးတစ်ခုပဲ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

သို့သော် လေယာဉ်သံဘဝီးဝီးကို အမြဲကြားနေရခြင်း၊ အန္တရာယ် အမြဲရှိနေခြင်းတို့ကြောင့် လူတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေကြရ၏။ ထိုသို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဒဏ်သည် ဂျင်းပီယေး၏ဆေးခန်းတွင် သိသိသာသာကြီးပေါ်နေ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မြစ်ပေါ်လာကြသော ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျမှုများ၊ မတော်တဆဖြစ်မှုများ၊ ရှင်းလင်းပြောပြခြင်းမရှိနိုင်သော အကြောင်းမဲ့အော့အံခြင်းများ၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်းဝေဒနာရှင်များ စုပုံ၍ရောက်လာကြ၏။

ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာရှင် အများဆုံးဖြစ်ကြသူများမှာ ကလေးသူငယ်များဖြစ်ပေသည်။ ဥရောပတိုက်မှာသာဆိုပါက ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ပညာရှင်တစ်ဦးဦးဆီသို့ စေလွှတ်ကုသစေမည်ဖြစ်၏။ ယခု ဤအရပ်တွင်ကား ဂျင်းပီယေးသည် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာရှင်ကလေးများကို မူလာကြီးထံသို့ပင် စေလွှတ်နေရ၏။

ဘကယ်တော့ စိတ်ပညာရှင်သည်သော်လည်းကောင်း၊ ဘာသာတရားသည် သော်လည်းကောင်း ကလေးများ၏ ဝေဒနာကိုပျောက်ကင်းအောင် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ ကလေးများ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်းခံကား 'စစ်ပွဲကြီး'ပင် ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

ဂျင်းပီယေးသည် နံနက်ပိုင်းလူနာများကို စက်ရုပ်တစ်ခုလို လိုက်လံကြည့်ရှုနေမိ၏။ တုံးစံအတိုင်း မေးခွန်းစကားများကို ဒါရီဘာသာဖြင့်မေးမြန်းပြီး ကုထုံးတုနည်းတို့ကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဂျိန်းအား ပြောကြားပြသ၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် တော်တီးစည်းရန် အနားကို ပတ်တီးစည်း၊ လိုအပ်လျှင်ဆေးထိုး၊ ဆေးပြားဆေးလုံးပေးတန်လျှင်ပေး၊ ဆေးရည်ပေးသင့်ကပေး လုပ်နေ၏။

မာလန်းတစ်ယောက် ချာရီကာကို သွားရမည့်ခရီးသည် ခြေကျင်ခရီးဖြစ်၏။ နှစ်ရက်ကြာမည်ဖြစ်သည်။ မာလန်းတစ်ယောက် ရုရှားစစ်သားတစ်ဦးဦးနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့အရေး သတ္တိမွေးဖွဲ့ တစ်နေ့ထားလိုက်၏။ အဲဒီည ချာရီကာမှာအိပ်၊ နောက်တစ်နေ့နောက် ချာရီကာမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သော် မာလန်းသည် ဘန်ဒါရွာသို့ တဖြန့်မနေ့က ပြန်ရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်။

မာလန်းသည် ပေးခိုင်းလိုက်သော ဂျပ်ဘူးကို ပျောက်သွား၍လား၊ ဘူးပျောက်သွား၍ ကြောက်ပြီးတုန်လှုပ်နေရောသလား။ ပေးလိုက်သော ဆေးပြားတွေကို တစ်ခါ

တည်းသောက်ပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သွား၍များလား၊ ရူးရူးမူးမူးနှင့် မြစ်ထဲလိန် ကျ ရေနစ်သေသွား၍များလား၊ ရုရှားစစ်သားများက မာလန်းကိုပစ်မှတ်အဖြစ် ကျည်စစ်အပစ်ခံသွား၍များလား။

ဂျင်းပီယေးသည် လက်မှ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ ဆယ်နာရီခွဲ ရှိပြီ ဖြစ်၏။ မာလန်းတစ်ယောက် ချာရီကာမြို့ကိုရောက်ခဲ့ကြောင်း သက်သေအဖြစ် ရုရှားလုပ် စီးကရက်ဘူးကိုကိုင်၍ အချိန်မရွေး သူထံ ရောက်လာတော့မည်ဟု ထင်နေမိ၏။

စိတ်ထဲတွင် မာလန်းယူလာသော စီးကရက်ဘူးကို ဂျိန်းအား ဘယ်လိုရှင်းပြရ မည်နည်းဟု တွေးနေမိ၏။ အကြောင်းမှာ သူသည် ဆေးလိပ်လုံးဝသောက်တတ်သူ တစ်ဦးမဟုတ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် အရူးတစ်ယောက်၏ အပြုအမူအ တွက် ဘာမှရှင်းချက်ထုတ်နေစရာမလိုပေဟု ဂျင်းပီယေးဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် တစ်ဖက်ရွာမှ ထမင်းရည်ပူလောင်သော ကလေးတစ်ဦး၏ လက်ကို ပတ်တီးစည်းပေးနေခိုက် အပြင်ဘက်မှခြေသံနှင့် နှုတ်ဆက်သံကို ကြား လိုက်ရသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် အပြင်မှာ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ စိတ်လောကြီးနေမှုကို ကြီးစားချုပ်တီးပြီး ကလေး၏လက်ထံ ပြီးစီးအောင် ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်၏။

နောက်မှ ဂျိန်း၏ စကားပြောသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျင်းပီယေး စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ အကြောင်းမှာ ရောက်လာသူများမှာ သူမျှော်လင့်ထားသော မာလန်းမဟုတ်ဘဲ သူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ ထိုသူစိမ်းက

‘ဘုရားသခင် ခင်ဗျားနဲ့အတူရှိပါစေ ဆရာဝန်ကြီး’

ဂျင်းပီယေးက ‘ထိုအတူပါဘဲဗျာ’

ဟု ပြောပြီးမှ ရှည်လျားသော အဘိယာစက ယဉ်ကျေးမှုစကားများကို ဖြော မနေချင်တော့ဘဲ လိုရင်းကို မြန်မြန်ရောက်စိမ့်သောငှာ

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

သူစိမ်းက ‘ဆကာဘန်းရွာမှာ ဝုံးအကြီးအကျယ် အကြံခံရပါတယ်။ လူတွေ အများကြီး သေဆုံးပြီး ဒဏ်ရာရတဲ့ လူတွေလည်းအများကြီးဘဲ’

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကို ကြည့်လိုက်၏။ ယခုအချိန်ထိ ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်း၏ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘန်ဒါရွာမှ ထွက်ခွာဖို့ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဘန်ဒါရွာမှခွာလိုက်သည်နှင့် ဂျင်းပီယေးတစ်ယောက် ရုရှားတွေနှင့် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဆက်သွယ်မည်ကို စိုးရိမ်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ဤကဲ့သို့သော အရေးကြီးလှသော ဆရာဝန်လာခေါ်မှုမျိုးကိုကား သူငြင်းပယ်၍မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူက ဂျိန်းအား ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်

‘ကျုပ်လိုက်သွားရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းလိုက်သွားမလား’

တကယ်တော့ ဂျင်းပီယေးသည် လိုက်မသွားချင်ပေ။ ဆကာဘန်းရွာသို့ လိုက်သွားရမည်ဆိုပါက အနည်းဆုံး တစ်ညအိပ်ခရီးဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာကား မာလန်းနှင့်သာ အရေးတကြီးတွေ့ချင်နေ၏။

ဂျိန်းသည် တွေ့သွား၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းဘာတွေ့ချိန်ဆနေသည်ကို တွေးနိုင်ပါ၏။ အကယ်၍ ဂျိန်းသာ လိုက်သွားရပါက ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကိုခေါ်သွားရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ပြီးနောက် တကယ်တမ်းအရေးကြီးသော ဒဏ်ရာရသူများကိုလည်း ဂျိန်းဆေးကုသပေးနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ဂျိန်းသိ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်း ချိန်ဆ နေခြင်းဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးက

‘မင်း အဆုံးအဖြတ်ပဲလေ’

ဂျိန်းက ‘ရှင်ပဲသွားပါ’

‘ကောင်းပြီလေ’

ဆကာဘန်းရွာသည် ဘန်ဒါနှင့် သုံးလေးနာရီ ခရီးသာရှိ၏။ အကယ်၍ သူသာမြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆေးကုသနိုင်ပြီး လူနာမများပြားပါက မိုးမချုပ်မီ ဘန်ဒါရွာသို့ သူပြန်ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ သူက

‘ကျုပ် ဒီညပြန်ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်’

ဂျိန်းသည် အနားတိုးလာပြီး ဂျင်းပီယေး၏ပါးကိုနမ်း၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

ဂျင်းပီယေးက ‘ကျုပ်မဂ္ဂိုကို ယူမသွားတော့ဘူး၊ ဆကာဘန်းခရီးဟာသိပ်လည်း ဝေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းကလည်းမကောင်းဘူး၊ သိပ်ဆိုးတယ်’

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကိုနမ်းလိုက်၏။ ပြီးမှ လာခေါ်သူနှစ်ဦးဘက်သို့လှည့်၍ ‘သွားကြစို့’

သူတို့သည် ရွာထဲသို့ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ နောက် မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းလာကာ မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်ကူးကြ၏။ ပြီးနောက်တစ်ဖက်ကမ်းမှ မတ်စောက်သောကမ်းပါးပေါ်တက်ကြသည်။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းကို နမ်းခဲ့မိပုံကို ပြန်စဉ်းစားနေမိ၏။ သူ၏ အစီအစဉ်သာ အောင်မြင်ခဲ့ပါက ရုရှားများသည် မာဆတ်ကို သုတ်သင်ပစ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဂျိန်း၏တုံ့ပြန်မှုသည် မည်သို့ရှိပါမည်နည်း။ ထိုအဖြစ်အပျက်၏ နောက်တွင် မှာ ဂျင်းပီယေးရှိကြောင်းကို ဂျိန်းသိမည်သာဖြစ်၏။

သို့သော် ဂျိန်းသည် သူ့အပေါ်၌ကား သစ္စာဖောက်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ သေသေချာချာ ယုံကြည်စိတ်ချ၏။ ဂျိန်းသည် သူ့အပေါ် ချစ်မှချစ်ပါ ဦးမည်လား ဤအချက်ကား မသေချာလှ။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းကိုလိုချင်နေ၏။ ဂျိန်းနှင့်အတူ နေထိုင်ရသည်နှင့်ထင် သူ့ရင်ထဲမှာ အမြဲခြောက်လှန့်နေခဲ့သော စိတ်ချောက်ချားမှု၊ စိတ်ဓာတ်ကျဆုံးမှုများ တဖြည်းဖြည်းလျော့ပါးခဲ့၏။ သူ့ကိုချစ်နေသည်ဆိုရုံနှင့် ဂျင်းပီယေးသည် အရာရာမှန် နေသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူယုံနေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဒါပဲ လိုချင်သည်။ သို့သော် ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ရည်ရွယ်ချက်လည်း အောင်မြင်ချင်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် အထပ်ထပ်အခါခါ စဉ်းစားပြီးမှ တကယ်တော့ ငါ့အပျော်ရွှင်မှုထက် အောင်မြင်မှုကိုလိုလားသူတစ်ယောက်ပဲဟု တွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့်သူ ဂျိန်းကိုဆုံးရှုံးခံရနိုင်သည် ဆိုသောအချက်ကို တွေးမိပါလျက်နှင့် မာဆတ်ကို သင်္ဘောပစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သုံးဦးသားသည် တောင်ထိပ် လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း အနောက် တောင်အရပ်သို့သို့ ဦးတည်၍ဆက်သွားနေကြ၏။ သူတို့၏ နားထဲတွင် အောက်ဖမ်း မရေစီးသံကို အဆက်မပြတ်ကြားရ၏။ ဂျင်းပီယေးက အဖော်များအား

‘လူဘယ်နှစ်ယောက်သေသလဲဟင်’

လာခေါ်သူ တစ်ယောက်က ‘အများကြီးပဲ’

ဂျင်းပီယေးက ဤကဲ့သို့ အဖြေမျိုးကို အမြဲကြားနေကျဖြစ်၍ ရိုးနေပြီ ဖြစ်၏။ သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့်

‘ဘယ်လောက်အများကြီးလဲ၊ ငါးယောက်လား၊ ဆယ်ယောက်လား၊ နှစ်ဆယ်လား၊ လေးဆယ်လား’

‘တစ်ရာလောက်’

ဂျင်းပီယေးသည် ထိုလူ၏စကားကို မယုံပေ။ ဆကာဘန်းကျေးရွာတွင် လူဦးရေသည်ပင် တစ်ရာရှိသည်မဟုတ်။ သူက

‘ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ဒဏ်ရာရသလဲ’

ထိုလူက ‘နှစ်ရာလောက်’

ဒါတော့ လွန်လွန်းပြီဖြစ်၏။ ဒီလူ သိမှသိပါလေစဟု ဂျင်းပီယေးတွေးလိုက်၏။ သို့မဟုတ် ဒီလူသည် စကားများတမင်ချွဲကား ပြောနေရောသလား။ လူနာနည်းနည်း

ရှိသည်ဆိုပါက ဆရာဝန်လှည့်ပြန်သွားမည် စိုးရိမ်သောကြောင့်များ ပြောနေရော သလား။ ဒါမှမဟုတ် သူသည် ဆယ်ဂဏန်းထက် ဟိုဘက်ကို မရေတွက်တတ်၍ ပေလောမသိ။ ဂျင်းပီယေးက

‘ဘယ်လိုဒဏ်ရာမျိုးတွေလဲ’

‘အထိအခိုက် အပေါက်အပြဲတွေ၊ သွေးထွက်တာတွေပေါ့’

ထိုလူစကားအရ ဒဏ်ရာများမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား၍ ရရှိသောဒဏ်ရာမျိုး ဖြစ်နေ၏။ နူးကဲ့မဲ့ရ၍ ရသောဒဏ်ရာမျိုးမှာ အပြင်းအထန်ပြိုကျ ဒဏ်ရာရခြင်း၊ မီးလောင်ခံရခြင်း၊ အဆောက်အအုံများ ပြိုလဲရာ၌ ပိခံရခြင်းတို့ဖြစ်နိုင်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား မေးမြန်း၍ ကောင်းသောသူမဟုတ်။ နောက်ထပ် ဆက်မေးနေ၍လည်း ဘာမှ အကျိုးထူးမည့်ပုံ မရတော့။

ဘန်ဒါရွာမှ သုံးလေးမိုင် ကွာလှမ်းသောအခါ သူတို့သည် သွားရိုးသွားစဉ်လူ သွားလမ်းမှဖွဲ့ပြီး မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်၏။ ထိုလမ်းကား ဂျင်းပီယေး သွားဖူး သောလမ်းမဟုတ်။ ဂျင်းပီယေးက

‘ဒါ ဆကာဘန်းကိုသွားတဲ့လမ်း မဟုတ်ရဲ့လား’

ထိုလူက ‘ဟုတ်ပါတယ်’

အင်းလေ၊ ဒီလမ်းဟာ သူမသွားဖူးတဲ့ ဖြတ်လမ်းတစ်ခုခု ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပဲဟု ဂျင်းပီယေးတွေ့လိုက်၏။ အကြောင်းမှာ ယေဘုယျ ဦးတည်နေသော အရပ်ကားသူတို့ သွားရမည့်အရပ် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါသူတို့သည် ခရီးသွားများအားခိုနိုင်သော ကျောက် တုံးအိမ်တစ်လုံးအားသို့ ရောက်လာ၏။ သူ့ကို ခေါ်ဆောင်လာကြသူများသည် ထိုတံခါး ခရီးသော ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးရှိရာသို့ ဦးတည်သွားနေကြကြောင်း ဂျင်းပီယေး အံ့ဩစွာသိလိုက်ရ၏။ ဂျင်းပီယေးက စိတ်တိုတောင်းစွာဖြင့်

‘ဟေ့ လူတွေ ကျုပ်တို့အားနေခိုရန် မရှိဘူးဗျ၊ လူနာတွေက ကျုပ်ကို စောင့်နေ ရှေ့မယ်’

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးထဲမှ အနာတိုလီထွက်လာ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩသွား၏။ ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် အနာတိုလီနှင့် တွေ့လိုက်ရ၍ ညီလာခံကွန်ဖရင့်အကြောင်း ပြောခွင့်ရတော့မည်ဟု သော ဝမ်းသာအားရစိတ်နှင့် အာဖန်တို့က အနာတိုလီကို သတ်ဖြတ်တော့မည်ဟု သော စိုးရိမ်ကြောက်လန့်စိတ်နှစ်မျိုးတို့ တစ်ပြိုင်တည်းပေါ်လာပြီး ဘယ်ခံစားမှုသည် မှီသည်ဟု မသိနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

အနာတိုလီက ဂျင်းပီယေး မျက်နှာပေါ်မှ ခံစားမှုကိုသိသွားပြီး

‘စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ရဲ့ အာဖဂန်နစ္စတန် တစ်
မတော်က တပ်သားနှစ်ဦးပါ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ’

‘ဘုရားရေ’

ဂျင်းပီယေးသည် ဘုရားတလိုက်မိ၏။ ပိုင်လိုက်တဲ့ အကြံအစည်ပါလား။
ဆကာဘန်းတွင် ဗုံးကြဲမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းမရှိ။ ဂျင်းပီယေးကိုခေါ်ထုတ်လာနိုင်စေခြင်း
ဟာ အနာတိုလီက စီမံလုပ်ကြံလိုက်ခြင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်နေပါကလား။

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်

‘မနက်ဖြန်...မနက်ဖြန်မှာအလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကြီးတစ်ခုရှိတယ်’

အနာတိုလီကအေးဆေးစွာဖြင့်

‘ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စာကိုကျုပ်ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျုပ် ဒီမှာရောက်နေတာပေါ့’

ဂျင်းပီယေးက ‘ဒါဆို ခင်ဗျား မာဆတ်ကို မိတော့မယ်ပေါ့’

အနာတိုလီက အကြင်နာကင်းစွာ ပြုံးလိုက်၏။ သူ၏ဆေးချေးစွဲနေသောသွား
များ ပေါ်သွား၏။ သူက

‘ကျုပ်တို့ မာဆတ်ကိုမိရမှာပေါ့၊ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါဗျာ’

သည်တော့ဂျင်းပီယေးသည် သူ့ကိုယ်သူ ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ခရစ္စမတ်သစ်
ပင်နံဘေးမှာ ရောက်နေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဝမ်းသာအားရ စိတ်လှုပ်
ရှားနေမိကြောင်း ပြန်သတိရသွား၏။ သူသည် စိတ်လောကြီးမှုများကို ကြိုးစား
ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီးမှ

‘မာလန်းတစ်ယောက် ပြန်ရောက်မလာတော့ ကျုပ်တွေးနေမိတာက...’

အနာတိုလီက ဖြတ်၍

‘မာလန်း မနေ့က ချာနီကာကို ရောက်လာပါတယ်၊ လမ်းမှာ သူဘာတွေဖြစ်
ခဲ့သလဲဆိုတာတော့ ဘုရားသခင်မှသိမှာပဲ။ ခင်ဗျားကဘာဖြစ်လို့ အသံလွှင့်စက်
ကိုသုံးပြီး ကျုပ်ဆီကို မဆက်သွယ်ရတာတုံး’

‘အသံလွှင့်စက်က ကွဲသွားလို့’

ဂျင်းပီယေးသည် လောလောလတ်လတ် ဂျိန်း၏အကြောင်းကို ထည့်သွင်းရှင်း
ပြလိုစိတ်မရှိသေးပေ။ သူကဆက်၍

‘မာလန်းက ကျုပ်အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်ပေးမယ့် လူပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ ကျုပ်ကသူ့ကို အမြဲ ဒိုင်ယာမော်ဖိန်း ဆေးပြားတွေ ပေးနေတဲ့လူဖြစ်လို့ပဲ။’

ဒီလူဟာ အဲဒီဆေးကိုစွဲနေပြီ*

အနာတိုလီသည် ဂျင်းပီယေးကို တစ်ချက် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။ အနာတိုလီ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် ချိုးကျူးဂုဏ်ယူသည့်အရိပ်များ ထင်နေ၏။ သူက
ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက် ကျုပ်တို့ဘက်မှာရှိနေတာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာ ခါပဲဗျာ ဂျင်းပီယေးက ပြုံးလိုက်၏။

အနာတိုလီက *ကျုပ် အသေးစိတ်တွေ သိချင်သေးတယ်*

အနာတိုလီသည် ဂျင်းပီယေး၏ ပခုံးကိုဖက်ပြီး ကျောက်တုံး အိမ်ထဲသို့သွား၏။ အထဲရောက်သောအခါ မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ အနာတိုလီက စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိသည်။ ပြီးမှ

ခင်ဗျား ဒီညီလာခံအကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ

ဂျင်းပီယေးက အီလစ်အကြောင်း ပြောပြသည်။ အီလစ်၏တင်ပါးထဲမှ ကျည်ဆံခက်ရာအကြောင်း၊ သူက အီလစ်ကိုဆေးထိုးသတ်တော့မည့်ဆဲဆဲ မာဆတ်ရောက်လာပြီး အီလစ်ကို စကားပြောပုံ၊ အမေရိကန်သမ္မတအမှတ်တံဆိပ်ပါသော ရွှေတုံးနှင့် ပြောက်ကျားသင်တန်းကိစ္စ၊ သည်နောက် အမေရိကန်များဘက်မှ ကတိပေးထားသည့် လက်နက်များကိစ္စ အားလုံးကိုစီကာပတ်ကုံး ပြောပြ၏။

အနာတိုလီက *သိပ်ကောင်းတဲ့ သတင်းပါလား၊ ဒါထက် မာဆတ်က အခုဘယ်မှာလဲ*

ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစား၍

ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သေချာတာကသူ ဒဂုံရွာကို ဒီနေ့ရောက်ကိုရောက်ရမယ်၊ မရောက်ရင် နက်ဖြန်နောက်ဆုံးထားပြီး အရောက်ထာရမှာလဲ

အဲဒါ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်သလဲ

သူက ညီလာခံခေါ်ထားတဲ့ လူပဲ၊ သူရှိမနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ

အနာတိုလီကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

စီအိုင်အေကလူရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြစမ်းပါ

ဂျင်းပီယေးက

အရပ်က ငါးပေဆယ်လက်မလောက်ရှိမယ်၊ ကိုယ်အလေးချိန်က ပေါင်တစ်ရာငါးဆယ်လောက် ရှိတယ်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်၊ မျက်လုံးပြာပြာနဲ့ပဲ၊ အသက်က နှိုးဆွသွယ်လေးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းပိုကြီးပုံရတယ်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက် ညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ

အနာတိုလီက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး

‘အဲဒီအချက်အလက်တွေအားလုံး ကွန်ပြူတာထဲထည့်ပြီး ကျုပ်တွက်ချက်ကြည့်ပေးပါ့မယ်’

အနာတိုလီသည် အိတ်ထဲမှ အသံလွှင့်စက် သေးသေးကလေးကို ထုတ်ပြီး ဧရိယာတိုင်ကလေးကို ဆွဲထောင်လိုက်၏။ ပြီးမှ ခလုတ်ကိုနှိပ်၍ ရုရှားဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဂျင်းပီယေးကို လှည့်ကြည့်၍

‘မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ အောင်မြင်ပါပြီဗျာ’

ဟုတ်သည်။ ငါ့အလုပ်၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်သည် အောင်မြင်ခဲ့ပြီဟု ဂျင်းပီယေးတွေ့၏။ ဂျင်းပီယေးက ‘ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တော့တိုက်မလဲ’

အနာတိုလီက ‘နက်ဖြန်ပေါ့ဗျာ’

မနက်ဖြန်။ ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ဝမ်းသာလုံးရိုက်ခတ်သွား၏။ မနက်ဖြန်၊ မနက်ဖြန် ----။

ဂျင်းပီယေးကို ခေါ်ဆောင်လာသူနှစ်ဦးက အပေါ်မော်ကြည့်လိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးလည်း ထိုလူများနည်းတူ မော်ကြည့်လိုက်၏။ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းမှာ အမြင့်မှ အောက်သို့ဆင်းသက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ အနာတိုလီသည် သူ၏အသံလွှင့်စက်ဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ဂျင်းပီယေးတွက်လိုက်၏။

ရုရှားများသည် အစစအရာရာ၌ သတိကြီးစွာထား၍ အလုပ်လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ယခုသော်ကား ဇာတ်လမ်းသည် ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ရောက်တော့မည် ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးအချို့ နောက်ဆုံးပွဲပင်ဖြစ်သည်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်ရခြင်း၊ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံး တပ်ဆင်လုပ်ရခြင်းတို့အစား ရဲရင့်ခြင်း၊ လျင်မြန်ခြင်းတို့ဖြင့် လုပ်ရတော့မည်၊ တိုက်ရတော့မည်ဖြစ်၏။

ရဟတ်ယာဉ်သည် သူတို့တစ်တွေနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာ၌ မြေပြန့်ကလေးတစ်ခုတွင် ခက်ခက်ခဲခဲဆင်းသက်လိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ရဟတ်ယာဉ်ရှိရာသို့ အဖော်သုံးဦးနှင့်အတူ လျှောက်သွားလေ၏။ သူ့အပေါ်များထွက်ခွာသွားချိန်တွင် သူဘယ်သွားရပါလိမ့်ဟု ဂျင်းပီယေးတွေ့နေမိ၏။ သူ့အနေနှင့် ဆကာဘန်းသို့သွားလျှင် ဟိုမှာဘာမှ လုပ်စရာရှိမည်မဟုတ်။ သို့သော် ဘန်ဒါသို့ ချက်ချင်းပြန်၍လည်းမဖြစ်။ ချက်ချင်းပြန်သွားပါက ဆကာဘန်းမှာ ဗုံးကြဲမခံရကြောင်း ရှင်းမပြဘဲနေ၍မဖြစ်။

နောက်ဆုံး သူဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ သူသည် ဤ ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးမှာပင် သုံးလေးနာရီတော့ ဆက်ထိုင်နေလိုက်ဦးမည်။ ပြီးမှ ဘန်ဒါသို့ပြန်မည်။

အိမ်သို့ပြန်မည်။

ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးရင်း

‘အို ရီဗြား၊ နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဗျာ’

အနာတိုလီသည် ဂျင်းပီယေး၏လက်ကို လှမ်းမဆွဲဘဲ

‘တက်လေဗျာ’

ဂျင်းပီယေးသည် အံ့ဩသွား၏။

‘ဗျာ’

အနာတိုလီက

‘ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် တက်လေ’

ဂျင်းပီယေးသည် လွန်စွာအံ့ဩသွားပြီး

‘ဘာဖြစ်လို့ တက်ရမှာလဲ’

‘ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်’

‘ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘက်ဂရမ်ကိုလား၊ ရုရှားပိုင် နယ်ကိုလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဟာ ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ’

‘ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့၊ နားထောင်’

အနာတိုလီက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့်

‘ပထမအချက်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ဟာပြီးပြီ၊ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ ခင်ဗျား တာဝန်ကျခဲ့တဲ့ အလုပ်ဟာ ပြီးသွားပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်ပန်းတိုင်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီပြီ၊ မနက်ဖြန် ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားသတင်းအရ ဓာဆတ်ကို အရမ်းတော့မယ်၊ ခင်ဗျား ပြင်သစ်ပြည်ကို ပြန်လို့ရပြီ၊ နောက်တစ်ချက် က အခုအချိန်မှာ ခင်ဗျားဟာ လုံခြုံရေးအတွက် သိပ်အရေးကြီးနေပြီ၊ နက်ဖြန် ကျုပ်တို့ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားသိနေပြီ၊ ဒီလျှို့ဝှက်ချက် လုံခြုံဖို့အတွက် ခင်ဗျား သူပုန်နယ်မြေမှာ ချန်နေခဲ့လို့မဖြစ်ဘူး’

ဂျင်းပီယေးက ‘ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမှာမှမဟုတ်တာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီတိုင်းတော့ ခင်ဗျားက မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ခင်ဗျားကို ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ပြီ ဆိုကြပါစို့၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားရဲ့ ရှေ့မှာ ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးကို နှိပ်စက်ပြီဆိုပါစို့၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားရဲ့ သမီးလေးကို နှိပ်စက်ပြီဆိုပါစို့၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်းတို့သားအမိကို သတိရသွားပြီး

‘ကျုပ် ခင်ဗျားတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရင် ကျုပ်ဇနီးနဲ့သမီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’
အနာတိုလီက

‘နက်ဖြန် သူပုန်တွေကိုတိုက်ရင်း ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးနဲ့သမီးကို ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားဆီကို အရောက်ခေါ်လာခဲ့မှာပေါ့’

‘ကျုပ်တော့မယုံဘူးဗျာ’

ဂျင်းပီယေး စိတ်ထဲတွင် အနာတိုလီပြောနေသမျှအားလုံးတို့သည် မှန်ကန်ကြောင်းသိပါ၏။ သို့သော် ဘန်းဒါရွာသို့ မပြန်ရဘူးဆိုသော အဖြစ်သည် လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော ကိစ္စဖြစ်နေသောကြောင့် သူစိတ်မှာ သိပ်လှုပ်ရှားသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းနှင့် ရှန်တဲလ်တို့ စိတ်မှချရပါမည်လား။ လုံလုံခြုံခြုံမှ ရှိပါ့မလား။ အန္တရာယ်မှ ကင်းပါ့မလား။ ရှေးများသည် ဂျိန်းနှင့် ရှန်တဲလ်တို့ကို တကယ်ပဲရှာဖွေပြီး ကယ်တင်ကာ သူ့ဆီခေါ်လာခဲ့ပါ့မလား။ အနာတိုလီသည် သူတို့ သုံးဦးကို ပါရီပြန်ခွင့်ပေးပါမည်လား။ ဘယ်တော့လောက်များမှ ပြန်ရပါမည်နည်း။

အနာတိုလီက ထပ်၍ ‘ကဲ တက်ဗျာ’

ဂျင်းပီယေးကို ခေါ်လာကြသော အာဖန်နှစ်ဦးသည် သူ့နဲ့ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ရပ်လိုက်ကြ၏။ သည်တွင် ဂျင်းပီယေးက သူ့တွင်ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့ကြောင်းသိသွား၏။ သူသည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ မတက်ဘဲနေပါက ဤလူများသည် သူ့အား ဆွဲခေါ်တင်သွားကြမည် ဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

အနာတိုလီနှင့် အာဖန်နှစ်ယောက်သည် သူ့နောက်မှ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကြ၏။ သူတို့ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်က ပျံတက်သည်။ ဘယ်သူမှ တံခါးပြန်မပိတ်ကြ။

ရဟတ်ယာဉ် အပေါ်မြင့်တက်လာသည်နှင့် ဂျင်းပီယေးသည် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားကို ကောင်းကင်ပေါ်မှ မြင်ခွင့်ရသည်။ မြစ်ပြင်ဖြူဖြူသည် မြေလိမ်မြေကောက် တွန့်လိမ်စွာဖြင့် အညှိရောင်ကုန်းမြေအကြားတွင် စီးဆင်းနေသည်ကိုမြင်ရ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘန်းဒါရွာ ဝမ်းဆွဲမကြီး၏မောင် ရဟာနိုင်းဂူးလ်၏နဖူးညိုညက်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာဖြူဖြူနှင့်တူလှသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

အောက်ဘက်မှ ဘန်းဒါရွာကလေးကို အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင်လယ်ကွင်းတွေအကြားမှာမြင်နေရ၏။ သူသည် လူအများနေအခါ ထိုင်နေလေ့ရှိကြသည့် ဥများဆီသို့ ကြီးစားလှမ်းကြည့်သော်လည်း မမြင်ရပေ။ ဘန်းဒါရွာသူရွာသားများသည် သူတို့၏ ပုန်းအောင်းရာကို အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်ထားခဲ့ပေ၏။

ရဟတ်ယာဉ်သည် မြင့်သည်ထက်မြင့်တက်လာပြီး ကွေလာခဲ့ရာ ဂျင်းပီယေးသည် ဘန်ဒါရွာကို မမြင်ရတော့။ သူသည်တခြားထင်ရှားသော မြေပြင်ပေါ်မှ အမှတ်အသားများကို ရှာကြည့်၏။ ဒီအရပ်ဟာ ငါတစ်နှစ်ကျော် နေထိုင်ခဲ့တဲ့အရပ်ပဲ။ နောက်ဆိုရင် ငါ ဘယ်တော့မှ မမြင်ရတော့ဘူးဟု တွေးမိ၏။

ထိုစဉ် သူသည် လိပ်ခုံးပုံဖလီနှင့် ဒဂ်ရွာကို မှတ်မိသည်။ မြင်ရသည်။ ဤခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားကား သူပုန်တို့၏ အမာခံအခြေစိုက်စခန်းဖြစ်သည်။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် မအောင်မြင်တော့သော၊ ကျဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သော သူပုန်စခန်း၏ အမှတ်တရနေရာတစ်ခုပဲ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဂျင်းပီယေးတွေးလိုက်၏။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာဟု စဉ်းစားမိ၏။

ရုတ်တရက်ပင် ရဟတ်ယာဉ်သည် တောင်ဘက်သို့ကွေကာတောင်တန်းတစ်ခုကို ကျော်လိုက်၏။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားသည် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဂျိန်းနှင့်ဂျင်းပီယေးတို့သည် နောက်ဟစ်ခေါက် လက်နက်ရိက္ခာဝယ် ကွန်ဗိုင်း အဖွဲ့နှင့် သွားကြတော့မည် ဆိုသည့်အကြောင်း ဖာရာ စသိသွားခဲ့စဉ်အခါက ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ငိုကြွေးခဲ့လေသည်။

ဖာရာသည် ဂျိန်းကို အထူးခင်မင်တွယ်တာလျက်ရှိပြီး သမီးလေးရှန်တဲလ် ကိုလည်း သံယောဇဉ်တွယ်လျက် ရှိပြီးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖာရာသည် ဂျိန်းကို သူ၏မိခင်အရင်းထက်ပင် ခင်မင်သည့်သဘော ရှိချင်နေတတ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တဖြည်းဖြည်း ဂျိန်းတို့ သွားကြတော့မည်ဆိုသည့် အကြောင်း ကို ယဉ်ပါးနားလည်စပြုလာ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဖာရာသည် သူ၏ ပင်ကိုယ် အခြေအနေသို့ ပြန်ရောက်စပြုလာ၏။ ချစ်ခင်တွယ်တာမှုကား ရှိမြဲပင်ဖြစ်ပြီး အသံကွဲသည့် ခံစားမှုကား မရှိတော့ပါ။ ဂျိန်းကိုယ်၌ကလည်း ဇာတိမြေသို့ ပြန် ရတော့မည်ဆိုသော အတွေးနှင့် စိတ်စောနေပါ၏။ သူတို့ ရောက်ရှိနေသော ခြင်္သေ့ ငါးကောင်တောင်ကြားမှာ ကိုင်ဘာနယ်စပ် ဖြတ်ကူးရာဒေသသို့ မိုင်တစ်ရာငါးဆယ် ရှိသည်။

အလာတုန်းက ဂျိန်းတို့ ထိုခရီးကို ဆယ့်လေးရက် လာခဲ့ရ၏။ ဂျိန်းသည် ဖိနပ်ပေါက်၊ ခြေထောက်ကွဲခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဝမ်းပျက် ဝမ်းလျှောခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်နှက်ခံထားရသလို ကိုက်ခဲခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုသော်ကား ၎င်းအပြန်ခရီးကို နှစ်လသမီးကလေးကို ချီပိုး၍ပြန်ရမည် ဖြစ်၏။ လမ်းခရီးတွင်သုံးရန် မြင်းများတော့ပါပေသည်။ သို့သော် လမ်းခရီးတော်

တော်များများမှာ မြင်းစီးသွားရန် လုံခြုံစိတ်ချရခြင်း မရှိပေ။ အကြောင်းမှာ ကွန်
ဗြိုင်ခရီး၏ လမ်းများမှာ အကျဉ်းမြောင်းဆုံး၊ အမတ်စောက်ဆုံးနေရာများက ဖြတ်
သွားရသည် ဖြစ်ပါသည်။ နေအခါထက် ညအခါသွားရသည်က များသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းသည် ချည်ထည်အစဖြင့် ကျောပိုးအိတ် သဘောမျိုးတစ်ခု လုပ်လိုက်
၏။ ထိုကျောပိုးအိတ်တွင် သမီးကလေးရှန်တဲလ်ကို ထည့်၍ ခရီးသွားရန်ဖြစ်ပေ
သည်။ ဂျင်းပီယေးသည်လည်းလမ်းခရီးတစ်လျှောက် လိုအပ်သော ဆေးဝါးနှင့်
အစားအသောက် ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးရဦးမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

အလာခရီး၏ အတွေ့အကြုံအရ လူနှင့်မြင်းများသည် မကြာခဏဆိုသလို
တကွဲတပြားစီသွားရတတ်၏။ မိမိတို့၏ လိုအပ်သောအသုံးအဆောင်၊ အစားသောက်၊
ဆေးဝါးများကို မိမိတို့နှင့် တစ်ပါတည်းသယ်ဆောင်လာဖို့ လိုအပ်ပေသည်။

အတွေ့အကြုံအရ မြင်းများသည် တောင်တက်ခရီးတွင် လူများထက်
မြန်ဆန်တတ်ပြီး တောင်ဆင်းခရီးတွင် လူများထက်နှေးကွေးတတ်ပေသည်။
ထို့ကြောင့် လူနှင့်မြင်းများသည် ရံဖန်ရံခါဆိုသလို အကြာကြီးကွဲကွာ နေတတ်ကြ
ပေသည်။

မည်သို့သော ရိက္ခာများ၊ ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်လာရမည်ဆိုသည်မှာ
ထိုနေ့ နေ့ခင်းတစ်ချိန်လုံး ဂျိန်းခေါင်းထဲမှာ စီစဉ်၍မဆုံးနိုင်ဖြစ်နေ၏။ ထိုတစ်ချိန်
လုံးမှာ တိုင်ပင်စရာ ဂျင်းပီယေးကလည်းမရှိ။ ဂျင်းပီယေးသည် ဆကာဘန်းရွာသို့
ဆေးသွားကုနေ၏။

အခြေခံအားဖြင့် ဆေးဝါးအိတ်ကတော့ ပါရမည်ပင်ဖြစ်၏။ အခြေခံရောဂါများ
အတွက် ဆေးများ၊ ပတ်တီးများ၊ မော်ဖိန်းများ သယ်ဆောင်လာရမည်ဖြစ်သည်။
ထို့နောက် စားစရာပစ္စည်းများကိုလည်း ထည့်ယူခဲ့ရဦးမည် ဖြစ်၏။

အလာခရီးတုန်းက ဂျိန်းတို့သည် ဥရောပတိုက်မှ အာဟာရဓာတ်များပြားသော
အစားအသောက်များ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြ၏။ ချောကလက်များ၊ စွပ်ပြုတ်အထုပ်
များ၊ ခရီးကြမ်းထွက်သူများ၊ နယ်သစ်ပယ်သစ် ရှာဖွေသူများ ယူဆောင်သွားလေ့ရှိ
သော ကိတ်ခြောက်များ ယူလာခဲ့ကြနိုင်ပေသည်။

အပြန်ခရီးအတွက်မူ ဂျိန်းတို့သည် ခြင်္သေ့တောင်ကြားထွက်ဖြစ်သော အစားအ
သောက်များသာ သယ်ယူရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဆန်၊ ထမင်း၊ သစ်သီးခြောက်၊
ဒိန်ခဲ၊ ပေါင်မုန့်ခြောက်နှင့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ဝယ်ယူရရှိနိုင်မည့် အစားသောက်
များသာ ဖြစ်ပေ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် သမီးလေးရှန်တဲလ်မှာ မိခင်နှို့စို့သူဖြစ်၍

သမီးကလေးအတွက် အစားအသောက် အထူးတလည် သယ်ဆောင်စရာ မလို တော့ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကလေးတစ်ယောက် ပါလာသည့်အတွက် ကရိုကထ များသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ဤအရပ်ဒေသ၌ လူများသည် မွေးစကလေးငယ်များကို သေးမစိုနိုင်သော ခါးတောင်းကျိုက်ဘောင်းဘီ ဝတ်ပေးသော အလေ့အထမရှိ။ ကလေး၏အောက်ပိုင်းကို ဘာမှမဝတ်ဘဲ သည်အတိုင်း အနီးကလေး ပတ်ထားလေ့ ရှိသည်။ နောက်မှ သေးစိုသော အနီးဝတ်ကို လျှော်လေ့ရှိသည်။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ထိုကဲ့သို့ အနီးဖြင့်ပတ်ထားခြင်းသည် နောက်တိုင်းမှ ခါး တောင်းကျိုက်ထက် ကလေးအတွက် ကျန်းမာရေးနှင့် ပိုညီညွတ်သည်ဟု ယူဆ၏။ သို့သော် ခရီးသွားရန်အတွက်ကား မသင့်လျော်ပေ။

ဂျိန်းသည် မျက်နှာသုတ်ပုဝါစဖြင့် ခါးတောင်းကျိုက်သုံးထည် ချုပ်လိုက်၏။ ၎င်းအထဲမှ ဆေးပစ္စည်းများထုပ်ပိုးသည့် ရေမပေါက်နိုင်သော ပလတ်စတစ်ကို အတွင်းမှ ချုပ်လိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ခရီးသွားသည့်အချိန်အတွင်း သေးစိုအနီး လဲလှယ်ပေးရသည့် တာဝန်တစ်ခု ငြိမ်းသွားနိုင်ပေသည်။ မှန်သည်။ ဂျိန်းအနေနှင့် ၎င်းခါးတောင်းကျိုက်ကို ညနေတိုင်းလျှော်ဖွတ်ဖို့ကား လိုမည်ဖြစ်၏။ မခြောက်ခဲ့သော် အပိုတစ်ထည်ကို သုံးရန်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ နှစ်ထည်စလုံး စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေပါက ရှန်တလ် နေရထိုင်ရချက်ခက်မည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ကွန်မြိုင်ခရီးဆိုသည်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်အတွက် အိပ်ချိန်၊ နို့တိုက်ချိန်၊ အဝတ်လဲချိန်ဟူ၍ ပေးနေနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ ရှန်တလ်သည် သွားလာလှုပ်ရှား နေစဉ်အတွင်း နှိစိုရမည်။ အိပ်ရမည်ပဲ ဖြစ်သည်။ အခွင့်အရေးရခိုက် နားနေချိန်နှင့် ကြံ့ခိုက်မှ အဝတ်များလဲလှယ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျိန်းကိုယ်၌မူကား လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကထက် ပိုမို၍ ကြံ့ခိုင်လာ သည်ကား အမှန်ပင်။ သူမ၏ ခြေဖဝါးတို့မှာ ကြမ်းတမ်းသောအရပ်တွင် အနေကြာ အသွားအလာများ၍ ပိုမိုကြမ်းတမ်းမာကြောလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူမ၏ အစာအိမ်သည် လည်း အလေ့အထအရ သာမန်ရောဂါပိုးများကို ဒေသခံများနည်းတူ ခံနိုင်ရည်ရှိ လာပြီဖြစ်၏။ သူမ၏ ခြေဆစ်ခြေထောက်များသည်လည်း အလာခရီးတုန်းကလို မြဲကြီးသူ ခြေထောက်မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ မိုင်ပေါင်းများစွာ လမ်းလျှောက် နိုင်ပြီဖြစ်၏။ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းမရှိတော့။

သို့သော် သားမွေးခဲ့ရသည့်အတွက် ခါးနာခါးကိုက်သော ဝေဒနာကားရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကလေးကိုတစ်နေ့ကုန် ကျောပိုးသွားရမည့်အတွက် ပူပန်မှုရှိမိပေသည်။

သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ဆောက်တည်မှုများသည် သားဖွားခြင်းအတွက် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည့်
ဆေးနာများ ကုန်လွန်ကျော်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် ဤတောင်ကြားသို့ ရောက်ခါစက ပါလာသည့် ပိုလာရိုက်
ဆင်မရာဖြင့် ဓာတ်ပုံတော်တော်များများ ရိုက်ဖြစ်သည်။ ယခု အိမ်ပြန်လာသောအခါ
ဆိုကင်မရာကို ထားပစ်ခဲ့ဖို့ ဂျိန်းဆုံးဖြတ်၏။

တကယ်တော့လည်း ကင်မရာသည် အဖိုးတန်ကြီးမဟုတ်ပေ။ သာမန်အပေါစား
ဆင်မရာ တစ်လုံးသာ ဖြစ်ပေသည်။ ကင်မရာကို ထားခဲ့မည် ဆုံးဖြတ်သော်လည်း
ဓာတ်ပုံများကိုတော့ ရသင့်သလောက် ရိုက်သွားမည်ဟု ဂျိန်းဆုံးဖြတ်၏။

ဂျိန်းသည် ရွာသူရွာသား တော်တော်များများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။
ပြောက်ကျား သူပုန်များ ဖြစ်ကြသည့် မိုဟာမက်၊ အလီရှန်၊ ကမီးယားနှင့်
ဧကီတူလာတို့၏ ကျားကျားလျားလျားပုံများ၊ အမျိုးသမီးထဲကဆိုလျှင် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်
ဧဟာရာ၊ အရေးကြောင်း အတွန့်များနှင့် ရာဘီယာ၊ မျက်လုံးညိုနှင့် ဟာလီမာ၊
အားလုံး ကျောင်းသူကလေးများလို တခစ်ခစ်ရယ်မောနေပုံတို့ကို ရိုက်ခဲ့၏။

ကလေးတွေ၏ပုံကိုလည်း ဂျိန်းရိုက်ပါသည်။ မိုဟာမက်၏ သမီးသုံးယောက်၊
သားလေးမော်ဆာ၊ ဧဟာရာ၏ ကလေးပေါက်ခ၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်၊ လေးနှစ်၊ ငါး
နှစ်ကလေးများ။ မူလာကြီး၏ကလေး လေးယောက်။ အားလုံးဓာတ်ပုံရိုက်ထားခဲ့၏။
ဆိုဓာတ်ပုံများကိုတော့ ဂျိန်းလွင့်မပစ်နိုင်ပေ။ သည်တော့ ပုံအားလုံးကို ဂျိန်းယူသွား
ရမည်ဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် အဝတ်များကိုထုပ်ပိုးနေ၏။ ဖာရာကား တံမျက်စည်းလှည်းနေပြီး
ရှန်တဲလ်က တစ်ဖက်ခန်းမှာ အိပ်နေသည်။ သူတို့သည် ဝူထဲမှ စောစောဆင်းလာ
ကြကာ အလုပ်လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ့်တကယ်တော့မူ ထုပ်ပိုးစရာဟူ၍ များများစားစားရှိသည်မဟုတ်ပေ။
ရှန်တဲလ်၏ ခါးဝောင်းကျိုက်အပြင် ဂျိန်းအတွက် သန့်ရှင်းသော ဘောင်းဘီတို
တစ်ထည်၊ ဂျင်းပီယေးအတွက် တစ်ထည်၊ ခြေအိတ်အပို တစ်စုံစီသာပဲရှိ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီများကား လမ်းခရီး၌
ထိစရာမလိုတော့ပေ။ ရှန်တဲလ်အတွက်လည်း လိုသည်မဟုတ်ပေ။

ရှန်တဲလ်သည် ယခုအချိန်ထိ အနီးနှင့်ပတ်သည့်အခါပတ်၊ သည်အတိုင်း
နေသည့်အခါ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျိန်းနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့အတွက် ဘောင်းဘီတစ်
ထည်စီ၊ ရှပ် တစ်ထည်စီ၊ လည်စီး တစ်ခုစီနှင့် အာဖန်လူမျိုးတို့သုံးသည့် အပေါ်
ခြုံစောင် တစ်ထည်စီပဲဖြစ်သည်။ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး သည်တစ်စုံကိုသာ တောက်

လျှောက်ဝတ်ခဲ့ကြပြီး ပါ.ကစတန် ပက်ရှုပါမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် ယဉ်ကျေးသည့် အရပ်ဒေသသို့ ပြန်ရောက်ရှိကြပြီဆိုသည့် အထိမ်းအမှတ်နှင့် ၎င်းဝတ်စုံကို မီးရှို့ပစ်ဖို့ပဲရှိသည်။

ပက်ရှုပါမြို့ရောက်မည်ဆိုသည့်အတွေးသည် ဂျိန်းအတွက်၊ သွားရမည့်ခရီးအတွက် အားဖြစ်စေ၏။ ဂျိန်းမှတ်မိသမျှ ပြန်စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ပက်ရှုပါမြို့အလားစိုးက သူမတို့ ဝါည်းခိုခဲ့သော 'ဒင်း'ဟိုတယ်မှာ ရှေးကျလွန်းလှပေသည်။ သို့သော် ဘာအပြစ်တွေရှိနေသည်ကို စဉ်းစားကြည့်ရန်ခက်လှ၏။ လေအေးစက်အသံသည် မြည်လွန်းသည်ဟု သူမ အပြစ်တင်ခဲ့မိလေသလား။ ဘာပဲပြောပြော 'ဒင်း'ဟိုတယ်မှာ ရေပန်းနှင့် ရေချိုးခန်းရှိသည်။ ဘုရားမ၊ သကိုပါပဲလား။

ယဉ်ကျေးမှုရှိသော အရပ်

ဂျိန်းက ပါးစပ်မှ အသံထွက်၍ရွတ်မိ၏။ ဖာရာက ဂျိန်း ဘာများပြောလိုက်သလဲဟု မော်ကြည့်သည်။

ဂျိန်းက ပြုံး၍ ဒါရီဘာသာဖြင့်

'ငါက မြို့ကြီးမြို့ကြီးကို ပြန်ရတော့မယ်ဆိုပြီး ပျော်နေတာပါကွယ်'

ဖာရာက တံမျက်စည်းလှည်းရင်းဖြင့်

*ကျွန်မလည်း မြို့ကြီးတွေကို သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ကျွန်မ ရောခါမြို့ကို ရောက်ဖူးတယ်၊ ကျွန်မအစ်ကိုကတော့ ဂျာလာလဘတ်မြို့ကို သွားတယ်လေ'

ဖာရာ၏လေသံမှာ သူ့အစ်ကိုကို မနာလိုသံဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းက 'သူ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ'

ဂျိန်း၏ မေးခွန်းကို ဖာရာသည်ပြန်မဖြေတော့ဘဲ နှုတ်ဆွန်ရှက်ရွံ့သွားပုံရသည်။ ခဏအတွင်း ဖာရာဘာကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်သွားရသည်ကို ဂျိန်း သိလိုက်ရ၏။ လေညှန်သံတစ်ခုနှင့်အတူ ယောက်ျားတစ်ဦး၏ခြေသံကို ဝင်းထဲဘက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် အီလစ်သေလား၏ အသံက 'အိမ်ရှင်တို့၊ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလားဗျို့'

ဂျိန်းက 'ရှိပါတယ်၊ ဝင်ခဲ့ပါ'

အီလစ်သည် ထောင့်ထောင့်နှင့် ဝင်လာ၏။ ဂျိန်းသည် အီလစ်အပေါ်တွင် စိတ်ကူးယဉ်စိတ်၊ ချစ်စိတ်နှင့် စိတ်မဝင်စားတော့သော်လည်း အီလစ်ရထားသော ဒဏ်ရာနှင့်ပတ်သက်၍မူ ဂျိန်း သိချင်စိတ်ရှိခဲ့ပါသည်။ အီလစ်သည် အက်စတာနာမှ မှာပင် ဒဏ်ရာပျောက်အောင်နားနေခဲ့ပြီး ယနေ့မှ ဂျိန်းတို့အားပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းက 'ဒဏ်ရာ ဘယ်နှ့်နေသေးသလဲ'

အိလစ်က ငြိငြိငြင်ငြင်ပြုံးလိုက်ပြီးမှ

‘ဒဏ်ရာက အလကားပါ၊ ဒါပေမယ့် မှန်တဲ့နေရာက တုံးလွန်းလို့’

ဂျိန်းက ‘ရှင်စိတ်ထဲမှာ ရှက်တဲ့စိတ် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဒဏ်ရာက သက်သာပြီ ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ’

အိလစ်က ခေါင်းညိတ်ဖြပြီး

‘ဆရာဝန်ကြီးကော’ ဂျိန်းက

‘ဆကာဘန်း ရွာကိုသွားတယ်၊ ဟိုမှာ ဗုံးကျဲတိုက်ခံရတယ်ဆိုပြီး အခေါ်လွှတ် လိုက်လို့ လိုက်သွားတာပဲ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

အိလစ်က

‘မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ကနေကောင်းသွားပါပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်းလာပြောတာပါ’

‘သူ ကနေ့ညဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် နက်ဖြန်မနက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာမှာပဲ’

ဂျိန်းသည် အိလစ်ကို အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိ၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ရွှေအရောင်မှတ်ဆိတ်၊ ပါးဖြင်းမွှေးများနှင့် အိလစ်၏ ပုံပန်းမှာ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင် နှင့် တူလှ၏။ ဂျိန်းက ‘ရှင်ဆံပင်တွေ ဘာဖြစ်လို့မညှပ်တာလဲ’

‘ပြောက်ကျားတွေက ကျုပ်ကို ဆံပင်မဖြတ်ပါနဲ့၊ မှတ်ဆိတ်မရိတ်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ်လေ’

‘သူတို့ကတော့ အမြဲဒီလိုပြောတာပဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဥရောပတိုက် သား တစ်ယောက်ယောက်ကို ဒီမှာ ထူးထူးခြားခြားကြီး သိသာထင်ရှားနေမှာ စိုးလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကိစ္စကတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ၊ ပိုပြီး ထင်ထင်ရှားရှား ကြီး ဖြစ်နေပြီပဲ’

အိလစ်က ‘ကျုပ်ကတော့ ဒီတိုင်းပြည်မှာဆိုရင် ဆံပင်ညှပ်ရင်လည်း မထူးပါဘူး၊ သိသာ ထင်ရှားနေမှာပါပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ဂျိန်းသည် ထိုသို့ ဖြေလိုက်ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ သတိရသွားသည်။ ယခု အကြိမ်မှာ ဂျင်းပီယေးမရှိခိုက် ပထမဦးဆုံး နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ရှေးယခင်ကပမာ အလွယ်တကူ စကားလက်ဆုံကျနေကြ၏။ တစ်ချိန်က ဂျိန်းသည် ဤလူ့အပေါ် အခဲမကျေဒေါသဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ စိတ်ဆိုးခဲ့ကြောင်း၊ မကျေ စတမ်းဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ဆိုသည့်အဖြစ်မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာလို ဖြစ်နေ၏။

အိလစ်က ဂျိန်း၏ ထုပ်ပိုးနေမှုများကို စင်စင်တစားကြည့်၍

‘ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘ဥရောပကို ပြန်တော့မလို့ပေါ့’
 ‘ဘယ်လိုပြန်ကြမှာလဲ’
 ‘အလာတုန်းကလို ကွန်ပျူတင်ဖွဲ့နဲ့ပဲပေါ့’
 အီလစ်သည်စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

‘ခုရက်ပိုင်းမှာ ရုရှားတွေက နယ်ခြားဒေသ တော်တော်များများကို သိမ်းပိုက်ထားတယ်နော်၊ ဒါတွေကိုသိရဲ့လား’

ဂျိန်းသည် ကျောထဲမှ စိမ့်သွား၏။ သူမက
 ‘ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ’ အီလစ်က

‘ရုရှားတွေရဲ့ နွေရာသီစစ်ဆင်ရေး စနေပြီလေ၊ သူတို့တစ်တွေဟာ နယ်ခြားဒေသ နယ်မြေတော်တော်များများကို သိမ်းပိုက်ထားကြပြီ၊ ခါတိုင်း သွားနေကျ ကွန်ပျူတင် ခရီးလမ်းကြောင်းတွေ ပိတ်ကုန်သလောက်ဖြစ်နေပြီ’

ဂျိန်းက မကျေမနပ်ဖြင့်

‘ရှင်ပြောနေတာက ပါကစ္စတန်ဘက် သွားဖို့လမ်းပိတ်နေပြီ ဆိုလိုတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ လမ်းရိုးလမ်းဟောင်းတွေကတော့ ပိတ်ကုန်ပြီ၊ ဒီကနေပြီး ကိုင်ဘာ တောင်ကြားလမ်းကနေ ပါကစ္စတန်ပြည်ကိုကူးဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ တခြားလမ်းတွေကတော့ ရှိနိုင်သေးတာပေါ့လေ’

ဂျိန်းစိတ်ထဲက အိမ်ပြန်ရတော့မည်ဆိုသော အိမ်မက်ကလေး ပျက်ပြယ်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ မကျေမနပ်ဖြင့်

‘ဒါတွေကို ဘယ်သူမှ ကျွန်မကို မပြောကြပါလား’ အီလစ်က

‘ဂျင်းပီယေးလည်း ဒါတွေကို မသိဘူးနဲ့ တူပါတယ်၊ ခု ရက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်က မာဆတ်နဲ့ အမြဲ အတူတူလိုရှိနေလို့ နောက်ဆုံးသတင်းတွေကို သိနေရတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို မကြည့်ဘဲဖြေလိုက်၏။ ဟုတ်သည်၊ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုအကြောင်း ထိုကိစ္စကို တကယ်မသိဘဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် သိပါလျက်နှင့် ဥရောပကို မပြန်လိုသောကြောင့် ဂျိန်းကိုမကြေကွဲဘဲများ ထားခဲ့လေသလား မပြောတတ်။

မည်ကဲ့သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအခြေအနေကိုကား ဂျိန်းလက်မခံနိုင်ပေ။ ပထမဆုံး အီလစ်၏စကား မှန်မမှန်ကို ဂျိန်းလေ့လာမည်။ နောက် ထိုပြဿနာ၏ အခြေကိုရှာမည်။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး၏ သေတ္တာကို ဖွင့်၍ အထဲမှ အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံ၏ အသေးစိတ်မြေပုံများကို ထုတ်လိုက်၏။ မြေပုံများသည် ကျကျနုနုလိပ်၍ ဘူးအရှည်ထဲမှာထည့်ထားပြီး ရာဘာကွင်းဖြင့် ချည်ထား၏။ ဂျိန်းသည် စိတ်မရှည်စွာ ဖြင့် ရာဘာကွင်းကို ဆွဲဖြတ်လိုက်ပြီး မြေပုံကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဖြန့်ခင်းလိုက်၏။

သူမ၏ ခေါင်းထဲတွင် ထိုပေးလံသောအရပ်မှ အသံတစ်သံသည် ကြားယောင်၍ နေမိ၏။ ထိုအသံကား သူမဖြတ်လိုက်သော ရာဘာကွင်းကလေးသည် ဤအရပ်၏ မိုင်တစ်ရာအတွင်း တစ်ခုတည်းသော ရာဘာကွင်းဖြစ်နိုင်သည် ဆိုသည့်အကြောင်း။

ဂျိန်းသည် ဒူးထောက်ပြီး မြေပုံများကို ဖြန့်၍ရှာသည်။ မြေပုံများမှာ အသေးစိတ် မြေပုံများဖြစ်ရကား သူမလိုချင်သော နယ်မြေဒေသကို သိနိုင်စေရန် အတော်ရှာဖွေ ဆက်စပ်နေရ၏။ သူမသိချင်သော နေရာကား သူမတို့၏ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင် ကြားနှင့် ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်း အကြားဒေသပင်ဖြစ်ပါ၏။ အီလစ်သည် ဂျိန်း၏ ပုခုံးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ပြီး

* ဒီမြေပုံတွေက တကယ့် အကောင်းစားတွေပါကလား၊ ဘယ်ကရတာလဲ *

* ဂျင်းပီယေး ပါရီကယူခဲ့တာ *

* ဒီမြေပုံတွေက မာဆတ်မှာရှိတဲ့ မြေပုံတွေထက် အများကြီးပိုကောင်းတယ် *

* ကျွန်မသိပါတယ်၊ မိုဟာမက်က ဒီမြေပုံတွေကို လာလာကြည့်ပြီး ကွန်မြိုင် ခရီးစဉ်တွေကိုသတ်မှတ်လေ့ရှိလာတာဘဲ၊ ကဲ ထားပါ၊ ရုရှားတွေ ဘယ်လောက်အထိ တိုးတက် သိမ်းပိုက်ထားကြတယ်ဆိုတာ မြေပုံပေါ်မှာကြည့်စမ်းပါ *

အီလစ်သည် ဂျိန်းအနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး မြေပုံပေါ်တွင် လက်ညှိုး ထောက်၍ ရုရှားတို့ သိမ်းပိုက်ထားသည်ဟု ယူဆရာများကို မျဉ်းဆွဲပြ၏။ ဂျိန်း စိတ်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သည် ပေါ်လာ၏။

* ကျွန်မ အမြင်မှာတော့ ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်းဟာ လုံးဝ သုံးလို့မရတော့ဘူးလို့ မထင်ဘူးရှင် *

ဂျိန်းသည်မြေပုံပေါ်မှာ လက်ညှိုးနှင့်ထောက်၍ ရုရှားရှေ့တန်း၏ မြောက်ဘက် မိုင်းကိုဖြတ်ကာ မျဉ်းတစ်ကြောင်းဆွဲပြပြီး

* ကျွန်မတို့ ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း သွားလို့ကော မရဘူးလား *

အီလစ်က တွေးတွေးဆဆဖြင့်

* အဲဒီနေရာဟာ ဟုတ်မဟုတ် ရှိမရှိတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ၊ သွားလို့ရချင်လဲ မျှားပေါ့၊ ပြောက်ကျားတွေကို မေးကြည့်မှ သိမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဆတ်တို့ ရတဲ့သတင်းကလဲ တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ နောက်ကျနေပြီလေ၊ ရုရှားတွေ

ကဆက်ပြီးသိမ်းပိုက်နေတုန်းပဲ၊ တောင်ကြားတစ်ခု လမ်းတစ်ခုဟာ ဒီနေ့ပွင့်နေပြီး သွားလို့ရပေမယ့် နောက်ရက်ဆိုရင် ပိတ်ချင်ပိတ်နေတော့မှာ'

'ဒုက္ခပါပဲ'

ဂျိန်းသည် မကျေနပ်ပေ။ သူမသည် ဤညိုဖြင့် အရှုံးပေးမည်မဟုတ်။ သူမသည် မြေပုံပေါ် ငုံ့ကြည့်ပြီး နယ်ခြားဒေသ တစ်ဝိုက်ကို အသေးစိတ်ကြည့်၏။ ပြီးမှ

'ဒီမယ်၊ ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်းဟာ တစ်ခုတည်းသော နယ်ခြားပြတ်ကူး နိုင်တဲ့ လမ်းမဟုတ်ပါဘူး'

'နယ်စပ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ မြစ်ကရှိနေတော့ မြစ်ဝှမ်းတစ်ခုလုံးရှိတာပေါ့၊ အာဖဂန်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ တောင်တန်းကြီးကရှိနေတယ်လေ၊ အဲဒီမြစ်ဝှမ်းရောက် အောင်တောင်ဘက်ကလှည့်ဝင်လို့ ရမလို့ဖြစ်နေတယ်၊ တောင်ဘက်ကဆိုတော့ ရုရှားတွေ သိမ်းထားပြီးနယ်မြေဘက်က ဖြစ်နေတယ်'

'အခုလို မှန်းဆနေရုံနဲ့တော့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး'

ဂျိန်းသည် မြေပုံများကို ထပ်ပြီးလိပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

'တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ သိရမှာပေါ့'

အီလစ်က 'ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

ဂျိန်းသည် ဒူးထောက်ရာမှ ထလိုက်၏။

'ဒီတိုင်းပြည်က ထွက်စရာလမ်းဆိုတာ တစ်လမ်းမက ရှိနိုင်ပါတယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မြေပုံလိပ်ကို ချိုင်းအောက်မှာ ညှပ်ပြီး အပြင်သို့ထွက်သွား လေရာ အီလစ်တစ်ယောက်သာ ဒူးထောက်လျက်သား ကျန်ရစ်၏။

ယခုအချိန်မှာ အမျိုးသမီးများ၊ ကလေးများ ဝူထဲမှ ထွက်လာကြပြီဖြစ်ရာ တစ်ရွာလုံးသည် ပြန်လည်အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေပြီဖြစ်၏။ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ် ကြသော မီးဖိုဘက်မှ မီးခိုးငွေ့များ တလူလူထွက်နေ၏။

ဗလီရှေ့ဝင်းထဲတွင် ကလေးငါးယောက်သည် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖွဲ့၍ ကစား နည်းတစ်ခု ကစားနေကြ၏။ ကစားနည်း၏ အမည်မှာ 'ဖရဲသီး' ဟုခေါ်ပါသည်။ မည်ကဲ့သို့သောအချက်ကို အကြောင်းပြုခေါ်ဆိုသည်ကိုတော့ မသိပါ။ ပုံပြင်ပြော ရသည့် ကစားနည်းဖြစ်ပါသည်။ ပုံပြောသူက လူတန်းထိပ်မှ ကလေးတစ်ဦးကိုပြောပြ ရသည့် ကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ထိုကလေးအုပ်ထဲတွင် မိုဟာမက်၏သား မော်ဆာထိုင်ကစားနေသည်ကို ဂျိန်း မြင်ရ၏။ မော်ဆာ၏ခါးတွင် သူ့အဖေကပေးထားသော ဓားမြှောင်တစ်လက် ခါးမှာ ထိုးထား၏။ ဂျိန်းလှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်တွင် မော်ဆာသည် ပုံပြောသူအလှည့်

ရောက်နေ၏။ မော်ဆာက

‘ဝက်ဝံကြီးဟာ ကောင်လေးရဲ့လက်ကို ကိုက်ဖို့ကြီးစားတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကောင်လေးက သူ့ခါးကြားထဲက ဓားမြှောင်ကိုထုတ်လိုက်ပြီး...’

ဂျိန်းသည် မော်ဆာတို့၏ ပုံပြင်ကို နားမထောင်တော့ဘဲ မိုဟာမက်၏ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်တွင် မိုဟာမက် ရှိချင်မှရှိမည်ဖြစ်သည်။ ဂျိန်း မိုဟာမက်ကို မတွေ့မမြင်မိသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုဟာမက်သည် သူ၏ညီအစ်ကိုများနှင့် အာဖဂန်မိသားစုများ အတိုင်း နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကိုအားလုံးသည် ပြောက်ကျားသူပုန်များ ဝင်ဖြစ်ပါ၏။ သည်တော့ အကယ်၍ မိုဟာမက်မရှိညီတိုင်း မိုဟာမက်ကို မတွေ့ရ သည့်တိုင် သူ၏ညီအစ်ကိုများသည် ဂျိန်းအား နယ်ခြားဒေသသတင်းပေးနိုင်မည်ပဲ ဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ဂျိန်းသည် တွေ့စေခိုန်ဆဲနေမိ၏။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဆိုပါက ဂျိန်းသည် အိမ်ဝင်းထဲမှာရပ်၍ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်နေမည်ဖြစ်သော အမျိုးသမီးများနှင့် စကားပြောနေမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အမျိုးသမီးများနှင့် ပဋိသန္ဓေဝရ ကေားပြောဆိုပြီးသောအခါ ထိုအမျိုးသမီးများထဲမှ အသက်ဝါအကြီးဆုံးအမျိုးသမီးက အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး ယောက်ျားများထံသို့ ဂျိန်းလာကြောင်း၊ ဂျိန်းအား စကားလက်ခံ ပြောလိုခြင်း ရှိမရှိကို စုံစမ်းမေးမြန်းရဦးမည်ဖြစ်၏။

ဂျိန်းနားထဲတွင် သူမအမေ၏ ဆုံးမစကားကို ကြားယောင်လာ၏။ ‘သမီး၊ လူဆိုတာ သိပ်ပြီးထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီး ဖြစ်အောင်မနေရဘူး၊ မထိုင်ရဘူး’ ဂျိန်းက အသံထွက်လိုက်ပြီး ‘မလိုပါဘူး အမေရယ်’ ဟု ပါးစပ်မှရေရွတ်လိုက်၏။ တစ်ချိန် တည်းတွင် ဝင်းထဲမှာချက်ပြုတ်နေကြသည့် အမျိုးသမီးများကို လျှစ်လျူရှုလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့တည့်တည့် ဝင်လိုက်လေ၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ယောက်ျားသုံးဦး တင်ပျဉ်ဒွေ ထိုင်နေကြ၏။ မိုဟာမက်၏ ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်ညီငယ် ကမီးယားခန်း၊ မိုဟာမက်၏ယောက်ဖ မက်တူလာနှင့် မိုဟာမက်ကိုယ်တိုင်တို့ဖြစ်၏။ အိမ်တစ်အိမ်ထဲတွင် ပြောက်ကျားသူပုန်သုံးဦး ဆုံနေ ကြခြင်းမှာ ထူးခြားသည့်သဘော ဖြစ်ပေသည်။ သုံးဦးစလုံးသည်ဂျိန်းဝင်လာသည် ကိုမြင်၍ အံ့ဩကုန်ကြ၏။

‘ဘုရားသခင် ရှင်နဲ့အတူရှိပါစေ မိုဟာမက်’

ဂျိန်းသည် ပဋိသန္ဓေဝရစကား ဆိုလိုက်ပြီး မိုဟာမက်၏ စကားပြန်ကိုပင် မ စောင့်တော့ဘဲ ဆက်၍ ‘ဘယ်တုန်းက ရှင်ပြန်ရောက်သလဲ’ ‘ကနေ့ပဲ’

မိဟာမက်က အလိုအလျောက်ပြန်ဖြေပြီးသားဖြစ်သွား၏။ ဂျိန်းသည် ယောက်ျားများနည်းတူ ကြမ်းပေါ်ဖင်ချထိုင်လိုက်၏။ ယောက်ျားများမှာ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ဘာပြောရမည်မသိဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။ ဂျိန်းသည် အသင့်ယူလာသော မြေပုံကို သူတို့ရှေ့တွင် ဖြန့်ခင်းလိုက်၏။ ယောက်ျားသုံးဦးသားသည် အလိုအလျောက် မြေပုံကို ဝိုင်း၍ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် ဂျိန်း၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာမဟုတ်သောအဖြေအမှုကို မေ့လျော့သွားကြ၏။

ဂျိန်းက 'ဒီမယ် ရှုရှားတွေက ဒီအထိသိမ်းပိုက်ထားကြတယ်မဟုတ်လား'

ဂျိန်းသည် အီလစ်ပြလိုက်သည့်အတိုင်း မြေပုံပေါ်မှာ လက်ညှိုးဖြင့် မျဉ်းဆွဲ၍ ပြသည်။ မိဟာမက်က ဟုတ်မှန်ကြောင်းခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဂျိန်းက

'ဒါဆိုရင် ထုံးစံအတိုင်း သွားနေကျ ကွန်ပွိုင်ခရီးလမ်းကြောင်းတွေက သွားလို့ မရတော့ဘူး၊ ပိတ်ဆို့ကုန်ပြီပေါ့'

မိဟာမက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြန်၏။

ဂျိန်းက 'ဒါဆိုရင် အခုနေမှာသွားဖို့ အကောင်းဆုံးက ဘယ်လမ်းလဲ'

ယောက်ျားသုံးယောက်လုံးသည် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းခါလိုက်ကြ၏။ ဒါသည်လည်း ထုံးစံပင်ဖြစ်ပါ၏။ အခက်အခဲအကြောင်း ပြောဆိုကြသည့်အခါ သူတို့ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံး လုပ်တတ်ကြသည်ကို ဂျိန်းသိသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျိန်းကဲ့သို့သော နိုင်ငံခြားသူတစ်ဦးအပေါ် အသာစီးရနိုင်စရာမှာ ဒေသအကြောင်း ဗဟုသုတတစ်ခုသာ ရှိ၏။

အခါတိုင်းဆိုပါက ဂျိန်းသည် သူတို့၏ အကဲပါမှုကို သည်းခံ၍ စိတ်ရှည်တတ်ပါ၏။ ယနေ့အတွက်မူ ဂျိန်းသည် စိတ်မရှည်ပေ။ သူမက

'ဒီဘက်က သွားလို့မရဘူးလား'

ဂျိန်းက ရှုရှားတို့ပိုင်နက်နှင့် မျဉ်းပြိုင်သဘောမျိုး ရှိသည့်လမ်းကြောင်းကို ဆွဲ၍ပြရင်း မေးလိုက်၏။

မိဟာမက်က 'ရှုရှားတွေနဲ့ နီးလွန်းအားကြီးတယ်လေ'

'ဒါဆိုရင်ကောရှင်'

ဂျိန်းသည် နောက်ထပ်လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို မြေပုံပေါ်မှ ဆွဲထောက်ပြရင်း မေးလိုက်ပြန်၏။

မိဟာမက်က 'မဖြစ်နိုင်ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

မိဟာမက်က 'ဒီမှာကြည့်လေ'

မိဟာမက်သည် မြေပုံပေါ်မှနေရာတစ်ခုကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြ၏။ သူသည် ဂျိန်းဆွဲပြထားသော မျဉ်းကြောင်းအတိုင်း တောင်ကြားနှစ်ခုဆုံရာကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြနေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေရာကားတောင်တန်းကြီးဖြစ်၏။ သူက

‘ဒီနေရာမှာ တောင်ကြားလမ်းမရှိဘူး’

ဂျိန်းသည် မြောက်ဘက်စွန်းစွန်းမှ လမ်းတစ်လမ်းကိုထောက်ပြကာ

‘ဒီလမ်းကကော’

‘ပိုဆိုးသေးတယ်’

‘လမ်းတစ်လမ်းတော့ ရှိရမှာပေါ့’

ဂျိန်းသည်စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောလိုက်၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် မိဟာမက်တို့သည် သူမ ဤကဲ့သို့စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်ကို သဘောကျနေကြပုံ ရသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့တစ်တွေကို ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် တစ်ခုခု ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး

‘ဒါဖြင့် ဒီတိုင်းပြည်က တံခါးတစ်ပေါက်တည်းရှိတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်လှုပ်ပေါ့၊ တိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်း ပိတ်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တို့ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု လုံးနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားပြီပေါ့’

တံခါးတစ်ပေါက်တည်းနဲ့အိမ်ဆိုသော စကားသည် တော်တော်အထိနာသွားပုံ ရသည်။ မိဟာမက်ကလေသံ တင်းတင်းဖြင့်

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဇွေခါဆိုရင် ထောပတ်ကုန်သည်တွေရဲ့ လမ်းရှိတာပဲ’

ဂျိန်းက ‘ဒါဆို ကျွန်မကို ပြစမ်းပါ’

မိဟာမက်သည် မြေပုံပေါ် လက်ညှိုးထောက်၍ ရှပ်ရှပ်ထွေးထွေးရှိသည့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ပြ၏။ သူတို့၏တောင်ကြားမှ အရှေ့ဘက်ကို ပထမဆုံးစ၍ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်တောင်ကြားတချို့နှင့် ရေမရှိတော့သော မြစ်တချို့အတိုင်း ခရီးဆက်ကာ ပာမဝန္တာတောင်ထက်သို့တက်ပြီးမှ နယ်စပ်ကိုဖြတ်ကာ အရှေ့တောင်ဘက် နက္ခေပြီး ပါကစ္စတန်နိုင်ငံတွင်းသို့ဝင်သည့် လမ်းကြောင်းဖြစ်သည်။ မိဟာမက်က

‘ဒီလမ်းကြောင်းဟာ နှုရစ်စတင်ကလူတွေ ထောပတ်မလိုင်တွေသယ်ပြီး ပါကစ္စတန်ကို ပို့ကြတာပေါ့’

တစ်ဆက်တည်းတွင် မိဟာမက်သည် သူဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ဝိုင်းကို ဆိုင်လိုက်ပြီး

‘ကျုပ်တို့ ဦးထုပ်တွေ အဲဒီကရတာပေါ့’

ဂျိန်းက ‘ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ကျွန်မတို့ အဲဒီလမ်းကပြန်မယ်’

မိဟာမက်သည် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘မဖြစ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ကမီးယားနှင့် မက်တူလာတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဂျိန်းသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်၏။ ခဏအကြာမှ မိဟာမက်က

‘ပထမဆုံးပြဿနာက အမြင့်ပဲ။ ဒီလမ်းကြောင်းဟာ ရေခဲအမှတ် အထက်က သွားရတဲ့လမ်းပဲ။ အဓိပ္ပာယ်က ဒီလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်လုံးဟာ ရေအမြဲခဲနေတယ်။ နွေအခါမှာတောင်မှ ရေစီးတဲ့ချောင်းမရှိဘူး။ ရေခဲပြင်ပဲရှိတယ်။ ဒုတိယတစ်ချက်ကတော့ ခရီးကြမ်းတာပဲ။ တောင်ကုန်းတွေက သိပ်မတ်စောက်လွန်းတယ်။ သွားရတဲ့လမ်းက ကျဉ်းလွန်းပြီး အန္တရာယ်များလွန်းတယ်။ လမ်းကြောင်းရှာရတာလည်း သိပ်ခက်တယ်။ ဒေသခံလမ်းပြတွေတောင်မှ မကြာခဏ လမ်းပျောက်တတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆိုးဆုံးပြဿနာက လူတွေပဲ။ အဲဒီအရပ်ကို နှုတ်စတန် လို့ခေါ်ကြတယ်။ ဟိုတုန်းက ကဖာရစ္စတန်လို့ခေါ်ကြတာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအရပ်က လူတွေဟာ ဘာသာမဲ့တွေဖြစ်လို့ အမြဲအရက်ကိုးမောင်း သောက်နေကြလို့ပဲ။ ခုတော့ သူတို့တတွေလည်း ဘာသာရေးသက်ဝင်ယုံကြည်မှု ရှိလာကြပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ခုထိလိမ်တုန်း ကောက်တုန်းဘဲ။ လက်ရင် ဓားမြဲတိုက်တုန်းပဲ။ ကြုံရင် ခရီးသွားတွေကို သတ်ဖြတ်ပြီး လုကြတုန်းပဲ။ ဒါကြောင့်အဲဒီလမ်းကြောင်းဟာ ဥပေက္ခာပညာတွေ သွားလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မိန်မဆိုရင်တော့ဝေးလာဝေးပေါ့။ အဲဒီလမ်းကို သွားကြတာက လူငယ်တွေ အသန်းစွမ်းဆုံးဆိုတဲ့။ လူတွေမှ သွားကြတာ။ ဒီထဲကတောင် ခရီးသွား တော်တော်များများဟာ အသတ်ခံနေကြရတုန်းပဲ’

ဂျိန်းက ‘ရှင်ကော အဲဒီလမ်းကနေ ကွန်ပျူင်ခရီးအဖွဲ့ မလွတ်ဘူးလား’

‘မလွတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ကတော့ တောင်ဖက်ကလမ်းတွေ ပြန်ဖွင့်တဲ့အထိ စောင့်လိုက်တာပဲ’

ဂျိန်းသည် မိဟာမက်၏ မျက်နှာကို အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ မိဟာမက်သည် ပုံကြီးချဲ့ပြောနေခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ဂျိန်းအကဲခတ်၍ရ၏။ ဂျိန်းသည် ခါးသီးစိတ်ပျက်သွား၏။

ဂျိန်းသည် ထိုင်ရာမှထပြီး မြေပုံများကို ပြန်လည်စုစည်းထပ်လိုက်၏။ သူမ၏ အိမ်အပြန်ခရီးမှာ ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေဆင်းထားရမည့် သဘောတို့ရောက်နေ၏။ ဤတောင်ကြားမှာနေထိုင်ရသည့် အဖြစ်သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သည်းမခံနိုင်

အောင်ဖြစ်လာ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အော်ပြီးငိုချင်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ဂျိန်းသည် မြေပုံများကိုလိပ်ပြီး ဘူးရှည်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ စကားဆိုသည့်အနေဖြင့် မိုဟာမက်အား

ရှင်လည်း ဒီတစ်ခါခရီးသွားတာ ကြာလှချည်လား
မိုဟာမက်က *ဖေဇာဘက်အထိ သွားရတာကိုး*
ဝေးလှချည်လား

ဖေဇာဘက်သည် ဟိုဘက်ဝေးလံသော မြောက်အရပ်မှ မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအရပ်တွင် သူပုန်ပြောက်ကျားတို့၏ အင်အားသည် ကြီးမားလှ၏။ အာဖဂန်စစ်တပ်သည် ထိုအရပ်၌ ပုန်ကန်၍ ပြောက်ကျားတို့ဘက်သို့ ကူးသွားခဲ့ရာ ရုရှားတို့သည် ခုတိုင်ထိုအရပ်ကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းနိုင်သေးခြင်းမရှိ။

ဂျိန်းက *ရှင် မပင်ပန်းဘူးလား*

ဤမေးခွန်းမှာ အာလာပသလ္လာမေးခွန်း ဖြစ်ပါ၏။ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် နေကောင်းပါရုံနော်ဟု မေးသည့်သဘောပင် မိုဟာမက်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း

ခုထိ အသက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ တည်မြဲလျက်ပါပဲဗျာ

ဂျိန်းသည် မြေပုံလိပ်များကို ချိုင်းအောက်မှာညှပ်၍ ထွက်လာခဲ့၏။

ခြံဝင်းထဲမှ မိန်းမများသည် ဂျိန်းကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် လှမ်းကြည့်ကြ၏။ ဂျိန်းက မိုဟာမက်၏ ဇနီးမျက်လုံး မည်းမည်းနှင့် ဟာလီမာကို ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်၏။ ဟာလီမာက ခပ်လန့်လန့် ပြန်ပြုံးပြသည်။

ယခုရက်များအတွင်း ပြောက်ကျားများသည် ခရီးယာယီအတော်များနေကြ၏။ မိုဟာမက်သည် ဖေဇာဘက်သို့ သွားခဲ့သည်။ ဖာရာ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ဂျလာလဘတ်သို့သွားကြောင်း ဖာရာပြောပြခဲ့၏။

နောက် ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ ဒက်ရှ်အီးရီဝပ်မှ လူနာအမျိုးသမီးတစ်ဦးစကားကို ပြန်၍အမှတ်ရလာ၏။ လူနာအမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် ကဘူးလ်မြို့အနီးမှ ဖက်ဂမန်ကိုသွားသည် ဆို၏။ ဇာဟာရာ၏ ခဲကိုဖြစ်သူ ယူဆွတ်ပူးလ်သည် လိုဂါတောင်ကြားဒေသသို့သွား၏။ ၎င်းလိုဂါတောင်ကြားဒေသမှာ ကဘူးလ်မြို့၏ ဟိုဘက်မှာရှိ၏။ ထိုအရပ်ဒေသ လေးခုစလုံးမှာ သူပုန်ပြောက်ကျားတို့၏ အမာခံနယ်မြေများ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် ဘာများထူးခြားနေပါလိမ့်ဟု တွေးတောကြံဆရင်း လတ်တလော စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရသည်တို့ကို မေ့ပျောက်သွားလေ၏။ ယခု ပုံအတိုင်းဆိုပါ

က မာဆတ်သည် နယ်အနံ့သို့ တမန်တော်များ စေလွှတ်နေခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သူ ပုန်နယ်မြေအသီးသီး ခေါင်းဆောင်အသီးသီးထံသို့ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဤသို့ စေလွှတ်နေခြင်းမှာ အီလစ်ရောက်လာခြင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်မှုရှိလေသလော။ အီလစ် ရောက်လာပြီးမကြာမီတင်မှ စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုပါက အီလစ် သည် ဤတောင်ကြားသို့ ဘာကိစ္စနှင့် လာရောက်ရသနည်း။

အမေရိကန်အစိုးရသည် မာဆတ်အား သူပုန်များအားလုံးစုစည်းရာ၌ အကူအညီ ပေးရန်လာလေသလော။ အကယ်၍ သူပုန်ပြောက်ကျားတို့က တစ်စုတစ်စည်းတည်း ညီညီညွတ်ညွတ် ရှိမည်ဆိုပါက ထူးခြားနိုင်မည်မှာ ဧကန်မှချ ဖြစ်ပေသည်။ သူပုန် တို့သည် ကဘူးလ်မြို့တော်ကိုပင် ခဏတဖြုတ် ဖြစ်ဖြစ်သိမ်းပိုက်နိုင်မည်ထင်၏။

ဂျိန်းသည် သူမ၏ အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်လိုက်ပြီး မြေပုံများကို ပြန်လည်သိမ်း ဆည်းလိုက်၏။ သမီးကလေးရှန်တလ်သည် အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဖာရာသည် အစားအသောက်များ ပြင်ဆင်နေ၏။ ပေါင်မုန့်၊ မလိုင်နှင့် ပန်းသီးများဖြစ်ပေသည်။

ဂျိန်းက ဖာရာအား လှမ်း၍

‘ဖာရာ၊ မင်းရဲ့အစ်ကိုက ဂျလာလဘတ်ကို ဘာကိစ္စသွားရတာလဲ’

ဖာရာက ‘လွတ်လို့ပေါ့’

ဂျိန်းက ‘ဘယ်သူကလွတ်လို့လဲ’

‘မာဆတ်ကပေါ့’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘ဒါတော့ မသိဘူးလေ’

ဖာရာသည် ဂျိန်းက ဤကဲ့သို့သော မေးခွန်းမျိုးကို မေးမှ မေးပလေ ဟူသော အံ့ဩစိတ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက် ခရီးသွားသည့် အကြောင်းကို သူ့ညီမအား ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်၍ ပြောပါမည်နည်း။

ဂျိန်းက ‘သူက အဲဒီမှာ လုပ်စရာအလုပ် ရှိလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်သတင်းတစ်ခုခု ပေးဖို့သွားတာလား၊ ဘာကိစ္စလဲ’

‘ကျွန်မ မသိဘူး’

ဖာရာက မသိကြောင်း ထပ်ပြောရပြန်၏။ ဖာရာသည် တလေးတနက် ဖြစ် လာပုံရ၏။ ဂျိန်းကပြုံးလိုက်ပြီး

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နေပါစေတော့’

တစ်ရွာလုံးရှိ မိန်းမများထဲတွင် ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို မသိဆုံးမိန်းမသည် ဖာရာပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ အသိနိုင်ဆုံးကား ဘယ်သူရှိပါမည်နည်း။ တခြား

သူကားမဖြစ်နိုင်။ ဇာဟာရာသာ အသိနိုင်ဆုံးဖြစ်၏။

ဂိုဏ်းသည် မျက်နှာထုတ်ပဝါကို ကောက်ယူပြီး မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

ဇာဟာရာသည် သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် သေဆုံးခဲ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းငိုကြွေးရသော ရက်များကား မဟုတ်တော့ပေ။ သို့သော် ယခင်ကကဲ့သို့ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင်ကားမရှိတော့။ နောက်ထပ်ဘယ်တော့လောက်များ ဇာဟာရာ တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုပါမည်နည်းဟု ဂိုဏ်းတွေးကြည့်မိသည်။

ဇာဟာရာနှင့်အာမက်တို့သည် ဂိုဏ်းတွေ့ဖူးသမျှ အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်မေတ္တာမျှကြပုံရသည်အတွက်ဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဇာဟာရာသည် သန့်မာဖွံ့ဖြိုးသော မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

အာမက်၏ညီ သီချင်းဆိုကောင်းလှသည့် ယူဆွတ်သည်ဇာဟာရာနှင့်တစ်အိမ်တည်း အတူနေသူဖြစ်သည်။ ယူဆွတ်သည် အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီး အိမ်ထောင်မရှိသောသူ ဖြစ်သည်။ ရွာထဲမှ မိန်းမများ၏ အတင်းစကားတွင် ဇာဟာရာနှင့် ယူဆွတ်တို့ ယူကြလိမ့်မည်ဟု သတင်းပြေးနေ၏။

ဤအရပ်၌ ညီအစ်ကိုများသည် အမြဲအတူနေကြရ၍ ညီအစ်မများက တကွစီနေကြရစမြဲ ဖြစ်သည်။ သတို့သမီးတစ်ဦးသည် ထုံးစံအတိုင်း သတို့သား၏ မိဘများရှိရာ အိမ်သို့သွေ့ရှင်နောက်ဆံထုံးပါ လိုက်ပါရစမြဲဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ လေ့ထုံးစံအရ ယောက်ျားများသည် မိန်းမတို့ထက် အပေါ်စီးရနေသည့် အချက်တစ်ချက် ဖြစ်ပေသည်။

ဂိုဏ်းသည် လယ်ကွင်းထဲမှ လမ်းကလေးပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ပင် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ညနေ နေဝင်ရိုးရိုးအချိန်တွင် လယ်ကွင်းများထဲ၌ ယောက်ျားတချို့ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်သည် မကြာမီ ကုန်ဆုံးတော့မည်ဖြစ်သည်။ မကြာမတင်သော ရက်များတွင် 'ယေဟတ်ခရီးလမ်းမှာ'ခရီးသွား၍ ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်။ ဗိုဟာမက်၏ စကားအရ ထိုလမ်းသည် နွေအခါတွင်သာ သုံး၍ရသော လမ်းဖြစ်သည်ဆို၏။

ဂိုဏ်းသည် အမျိုးသမီးများ၏ ရေချိုးဆိပ်သို့ရောက်လာ၏။ ရွာသူအမျိုးသမီးဆယ်ဦးခန့်သည် မြစ်ထဲတွင်လည်းကောင်း၊ မြစ်ကမ်းနဖူး ကျောက်ရေခွက်များတွင်လည်းကောင်း ရေချိုးနေကြ၏။ ဇာဟာရာသည် မြစ်အလယ်တွင် ရေများကို တဖွမ်းဖွမ်းလှုပ်ခတ်ချိုးနေ၏။ သို့သော် အခါတိုင်းကဲ့သို့ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ရယ်မောခြင်းကားမရှိ။

ဂိုဏ်းသည် မျက်နှာထုတ်ပဝါကို ကမ်းနဖူးပေါ်မှာရုခွဲပြီး မြစ်ရေထဲသို့ ဆင်းခဲ့၏။

ဂျိန်းသည် ဖာရာနှင့်စကားဆိုခဲ့သလို ဇာဟာရာကို တိုက်ရိုက်မေးမြန်းခြင်း မလုပ်ဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဂျိန်းသည် ဖာရာကို ဖြီးဖြန်းရသကဲ့သို့ ဇာဟာရာကို ညာထဲသို့ မရနိုင်ကြောင်းသိသည်။ သို့သော် ဂျိန်းသည် ဇာဟာရာအား မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း ပုံစံမျိုးမပေါက်စေဘဲ အတင်းပြောသည့် သဘောမျိုး ပေါက်စေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဂျိန်းသည် ဇာဟာရာထံသို့ တိုက်ရိုက်မသွားပေ။ တခြားအမျိုးသမီးနှစ်ဦး ရေထဲမှတက်သွားကြသောအခါ ဂျိန်းသည် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်စောင့်ပြီး ရေထဲမှတက်ကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် သူမကိုယ်သူမ စကားမပြောဘဲ သုတ်နေ၏။ တခြား အမျိုးသမီးများ ရွာထဲဘက်သို့ သွားသည့်အခါမှ ဂျိန်းသည် အရေးမကြီးဟန်ဖြင့်

‘ယူဆွတ် ဘယ်တော့ပြန်လာမယ် ကြားသလဲဟင်’
ဂျိန်းသည် ဒါရီဘာသာဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဇာဟာရာက

‘ဒီနေ့ ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန်လောက်ပေါ့၊ သူက လိုဂါတောင်ကြားသွားတာလေ’

‘သိပါတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းသွားတာလား’
‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြန်ကျရင် တစ်ယောက်ယောက်ခေါ်လာမယ်ဆို သူပြောသွားတာပဲ’

‘ဘယ်သူများ ခေါ်လာမှာပါလိမ့်’
ဇာဟာရာ ပခုံးတွန့်၍ ‘မသိဘူးလေ၊ မိန်းမဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့’

ဂျိန်းသည် ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ ဇာဟာရာသည် မတုန်မလှုပ် ရှိလွန်းနေပုံရသည်။ ထိုအမူအရာ၏ သဘောကပင် ဇာဟာရာစိတ်ထဲတွင် ပူပင်နေကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။ ဇာဟာရာစိတ်ထဲတွင် ယူဆွတ်တစ်ယောက် အိမ်ကို မိန်းမယူဦးခေါ်လာမည်ကို စိုးရိမ်နေပုံရ၏။ ဤပုံအတိုင်းဆိုပါက ရွာသူ မိန်းမများ၏ အတင်းစကားသည် မှန်ပုံရနေ၏။ ဂျိန်းကလည်းမှန်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဇာဟာရာအတွက် ယောက်ျားသားတစ်ဦးတော့ လိုအပ်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဂျိန်းက

‘ယူဆွတ် အဲဒီကိုသွားတာ မိန်းမယူဖို့၊ ခေါ်ဖို့သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်’
ဇာဟာရာက ‘ဘာဖြစ်လို့’

တစ်ခုခုတော့ ထူးထူးခြားခြား ရှိတယ်နဲ့တူတယ်၊ မာဆတ်ဟာ သူလူတွေ အတော်များများကို နေရာအနှံ့လွှတ်နေတယ်၊ အားလုံး မိန်းမသွားယူခိုင်းဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ

ဇာဟာရာသည် ဘာမှမထူးခြားဟန်ပဲ ဆက်ပြနေ၏။ သို့သော် သူမ၏ဝမ်းထဲက သဘောကျနေကြောင်း ဂျိန်းသိသည်။ ယူဆွတ်သည် လိုဂါတောင်ကြားအရပ် အထိ သွားပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ခေါ်ရခြင်း အကြောင်းသည် တကယ်ပဲထူးခြားမှု ရှိလေသ လောဟု ဂျိန်းတွေးတောစဉ်းစားနေမိ၏။

သူတို့ ရွာအနားရောက်လာသောအခါ ဂျိန်းတို့၏ဆေးခန်းဖြစ်သော ကုန်စုံ ဆိုင်အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က နေ့ခင်းပိုင်း တစ်ခုလုံး ကုန်စုံဆိုင်အိမ်၌ပင် ဆေးကုသကြသေး၏။ ဝူများရှိရာသို့ ရွာမှလူများ မပြောင်းကြသေးချိန်ဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးနှင့် ဂျိန်းတို့သည် ဂျိုးဆက်၏ ဒဏ်ရာများကို ပြုစုနေကြ၏။ ရွာမှ လူများက ဘာလုပ်ရမည်ကို မာဆတ်ထံလွှတ်၍ မေးမြန်းခိုင်းကြသည်။

မာဆတ်၏အဖြေကို ဂျိန်းမကြာတင်မှာပဲ သိရပါသည်။ တစ်ညနေခင်း၌ အလီရှန်ကာရင်သည် ဂျိန်းတို့၏ ကုန်စုံဆိုင်ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ဆေးခန်းထဲ တွင် ရုရှားစစ်သားကလေး ဂျိုးဇက်သည် ပတ်တီးများစည်းနှောင်လျက် လဲလျောင်း နေ၏။ အလီရှန်ကာရင်သည် သူ၏ရိုင်ဖယ်ပြောင်းနှင့် ဂျိုးဇက်ခေါင်းကိုတော့ကာ ခလုတ်ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ယခုကဲ့သို့ မိုးချုပ်စဖြစ်ပြီး ဗလီဘက်မှ ဆုတောင်းသံများ ကြားနေရချိန်ဖြစ်ပေသည်။

ရေချိုးဆိပ်မှ တက်လာကြသော ရွာသူအမျိုးသမီးတို့သည် ရွာထိပ်ဗလီ ရေအိုးရောက်သောအခါ ခဏရပ်ကြည့်သည်။ သူတို့၏စကားစကိုလည်း ဖြတ်ကြပြီး အသီးသီး မိမိတို့အိမ်ရှိရာသို့ သွားကြ၏။

ဂျိန်းသည် ဗလီဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဗလီထဲတွင် မူလာကြီး အဗ္ဗဒူလာ ခေါင်းဆောင်သော ယောက်ျားများသည် ဒူးထောက်၍ ဘုရားဝတ်ပြု နေကြ၏။ သူတို့ကိုင်ဆောင်ကြသည့် လက်နက်မျိုးစုံတို့သည် ထောင့်တစ်နေရာတွင် စုပုံထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ဝတ်ပြုခြင်းမှာ ပြီးဆုံးစဖြစ်ပေရာ အမျိုးသားများသည် ဒူးထောက်ကာမှ ထလိုက်ကြ၏။ ထိုလူများထဲတွင် ဂျိန်းမမြင်ဖူးသော သူစိမ်းတော် တော်များများကို မြင်ရ၏။ ဂျိန်းနံဘေးမှ ဇာဟာရာအား

လူစိမ်းတွေက ဘယ်သူတွေလဲဟင်

ဇာဟာရာက တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

*သူတို့ရဲ့ ဘောင်းထုပ်တွေအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် ပစ်ခံတောင်ကြားကလူတွေနဲ့

ဂျလာလဘတ်က လူတွေပဲဖြစ်ရမယ်”

ဇာဟာရာသည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး သူမဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း
ညည်းတွားသည့်အလား စကားဆက်၍

“သူတို့ဟာ ပွတ်ရှုံထန်လူမျိုးတွေပဲ။ သူတို့ဟာကျွန်မတို့နဲ့ တဲ့တာမဟုတ်ဘူး
ရန်သူတွေပဲ။ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီကိုရောက်နေကြပါလိမ့်”

ဇာဟာရာသည် ယိုသို့ပြောကြားနေစဉ် လူအုပ်ထဲမှ အရပ်ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းနှင့် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ပိတ်လား... ဘည့် လူတစ်ယောက်ကို လှမ်း
မြင်ရ၏။ ဇာဟာရာက

“အဲဒီလူဟာ ဂျီဟန်ကမီးလ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မာဆတ်ရဲ့အကြီးဆုံး ရန်သူ
တော်ကြီးပေါ့”

ဂျိန်းက အသေအချာလှမ်းကြည့်ရင်း

“ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာ မာဆတ်က သူနဲ့စကားပြောနေပါလား”

ဂျိန်းသည် ထိုသို့ ဇာဟာရာအား ဒါရီဘာသာဖြင့် ပြောပြီးနောက် မိမိဘာသာ
အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် အာမေဇိုတ်စကား

“ကြည့်စမ်း”

ဟုရွတ်လိုက်မိ၏။ ဇာဟာရာသည် ဂျိန်းပြောသည့်အတိုင်း လိုက်၍

“ကြည့်စမ်း”

ဟုရွတ်သည်။ ဤစကားသည် ဇာဟာရာ၏နှုတ်မှ သူမခင်ပွန်း ကွယ်လွန်ပြီး
နောက် ပထမဆုံးထွက်လာသော နောက်ရွတ်ရွတ်စကားဖြစ်၏။ ဤအချက်သည်
ဇာဟာရာတစ်ယောက် ပြန်လည်အခြေအနေ ကောင်းစပြုပြီဆိုသည့် သဘောပင်

ဗလီထဲမှ ယောက်ျားများထွက်လာချိန်တွင် အမျိုးသမီးများသည် မိမိအိမ်ထဲ
မြန်အထက် ထွက်သွားကြလေ၏။ ဂျိန်းတစ်ယောက်သာ ငူတူတူဖြင့် ကျန်ရစ်၏။
ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဖြစ်နေသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို နားလည်စပြုလာပြီထင်၏။
သို့သော် နိုင်ခိုင်မာမာဖြစ်အောင် သေချာလိုက်ချင်၏။

ထိုစဉ် မိုဟာမက်ထွက်လာသည်ကို မြင်၍ ဂျိန်းသည် အနားသို့တိုးသွားလိုက်ပြီး
ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်

“အိမ်မှာတုန်းက ကျွန်မဲ့ရှင့်ကို စကားတစ်ခွန်းမေးဖို့ မေ့သွားတယ်။ ရှင်
ဖေဇာကန်ကို သွားခဲ့တဲ့ကိစ္စ အောင်မြင်ရဲ့လား”

“အောင်မြင်ပါတယ်”

မိုဟာမက်သည် လျှောက်လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းကို မလျှော့ဘဲ၊ မရပ်ဘဲနှင့်

ဖြေလိုက်၏။ မိုဟာမက်စိတ်ထဲတွင် သူ၏ရဲဘော်များသည်လည်းကောင်း၊ ဧည့်သည် ပွတ်ရှုံထန်လူမျိုးများကလည်းကောင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အမေးစကားကို သူကပြန်လည်ဖြေကြားနေသည်ကို မြင်မသွားစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းသည် မိုဟာမက်၏ ခြေလှမ်းကျဲကျဲကြီးကို နံဘေးမှ အမီလိုက်ပြီး

‘ဒါကြောင့် ဖေဇာဘက်က ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ဒီကိုရောက်နေတာကိုး’
‘ဟုတ်တယ်’

ဂျိန်းအတွေးသည်မှန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မာဆတ်သည် သူပုန်ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင်များအားလုံးကိုစုပြီး ဘန်ဒါမှာ ဖိတ်ကြားထား၏။ ဂျိန်းက မိုဟာမက်အား
‘အဲဒီ စိတ်ကူးကို ရှင်ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

ဂျိန်းသည် အသေးစိတ်များကို သိချင်နေသေးသည်ဖြစ်၏။

မိုဟာမက်သည် စဉ်းစားသွားပုံရ၏။ မိုဟာမက်သည် စကားတစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စားသောအခါ၊ တွေးတောရသောအခါ ပြုလုပ်မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟန်ကြီးပန်ကြီး အိုက်တင်မရှိတော့။ သူက

‘အခြေအနေအားလုံးဟာ နက်ဖြန်ခါ အီလစ်ပြောဆိုလုပ်ကိုင်တဲ့အပေါ် တည်နေတာပဲ။ အီလစ်ဟာ သူတို့အားလုံးအပေါ်မှာ ယုံကြည်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ စကားအတိုင်း လုပ်မယုံလူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်သွားရင် သူတို့ရဲ့ ယုံကြည်မှု၊ လေးစားမှုကိုရမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် သူ့ရဲ့အစီအစဉ်ကို သဘောတူကြမှာပဲ’

ဂျိန်းက မြန်မြန်ထက်ထက်ပင် စကားဖြတ်မခံဘဲ

‘သူ့ရဲ့အစီအစဉ်ကို ကောင်းတယ်လို့ကော ရှင်ထင်သလား’

မိုဟာမက်က သူအတွေးနှင့်သူ ဆက်၍

‘ဘာပဲပြောပြော ပြောက်ကျားသူပုန်တွေ အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်ရှိကြမယ်။ အမေရိကန်တွေဆီက လက်နက်ထောက်ပံ့မှုကူညီမှုရမယ် ဆိုတာကတော့ ကောင်းတာပေါ့’

လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး။ အမေရိကန်တွေက လက်နက်ထောက်ပံ့မည်။ မြင်းချက်မှာ သူပုန်ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များသည် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ အချင်းချင်းပြန်တိုက်နေကြမည့်အစား တစ်စုတရုံးတည်း ညီညီညွတ်ညွတ် ရှိကြရမည်ဖြစ်၏။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် မိုဟာမက်တို့ အိမ်ရှေ့နားသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဂျိန်းသည် မိုဟာမက်အား လက်ပြနှုတ်ဆက် လမ်းခွဲလာခဲ့သည်။ ဂျိန်း၏ရင်သားများမှာ နို့တက်လာကြောင်းဂျိန်းခံစားမိ၏။ သမီးလေးရှန်တလ် နို့စို့ချိန်ရောက်ပြီဖြစ်သည်။

ဂျိမ်းအိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်၏။ သမီးလေးရှန်တဲလ်သည် သေတ္တာတစ်လုံးကို ထက်ခြမ်းခြမ်းထားသည့် ပုခက်နံဘေးတွင် အနီးကလေးတစ် ထည်ပတ်လျက် တုံးလုံးကလေးအိပ်နေ၏။ အာဖဂန်နိုင်ငံ၏ ပူနွေးသောရာသီတွင် ရှန်တဲလ်သည် ဘာမှဝတ်စရာမလိုပေ။ ညကျလျှင်လည်း အနီးတစ်ထည် ပတ်ထား ရှိပုံဖြစ်သည်။

ဂျိမ်းသည်သမီးကလေးကို ကြည့်နေခိုက် အတွေးထဲတွင် ပြောက်ကျားသူနဲ့များစွာ ပြည်တွင်းစစ်၊ အိလစ်၊ မိုဟာမက်နှင့် မာဆတ်တို့၏ အကြောင်းများသည် နောက်ခံ ပန်းချီကားချပ်သဖွယ် ဆက်စပ်၍ပေါ်နေ၏။ ဂျိမ်းစိတ်ထဲတွင် ကလေးပေါက်များသည် အရပ်ဆိုးသည်ဟု အမြဲထင်ခဲ့၏။ သို့သော် သမီးလေးရှန်တဲလ်ကမူ ဂျိမ်းမျက်စိထဲတွင် သိပ်လှနေ၏။

ဂျိမ်းက ထိုသို့ကြည့်နေစဉ် ရှန်တဲလ်သည် ပထမ လှုပ်လာ၏။ နောက် ပါးစပ်ကိုဟပြီ အသံထွက်ငိုသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဂျိမ်းနို့အုံမှ နို့ရည်များ စို့ထွက်လာလေသည်။ ဂျိမ်းသည် အင်္ကျီကြယ်သီးချွတ်လိုက်ပြီး ကလေးကိုကောက်နှိ လိုက်လေ၏။

ဂျင်းပီယေးက ကလေးကိုနှိမတိုက်မီ နို့ကိုဆေးခန်းသုံးရက်ပုံနှင့် ဆေးကြောရ မည်ဟု အမြဲမှာထား၏။ သို့သော် ဂျိမ်းသည် ဘယ်တော့မှ မဆေးဖြစ်ခဲ့။ အကြောင်းမှာ သမီးကလေးရှန်တဲလ်သည် အရက်ပုံနံနံနေသောနို့ကို စို့ချင်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဂျိမ်းသည် နံရံကို နောက်ကျောနှင့်နှိထိုင်လိုက်ပြီး ကလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ ရင်ခွင်ထဲမှာထားလိုက်၏။ ရှန်တဲလ်သည် သူမ၏ ဝပြီးပြီးလက်ကလေးဖြင့် ဟိုစမ်း ဒီစမ်းလုပ်သည်။ ခေါင်းကလည်း တယမ်းယမ်းလုပ်သည်။ နို့ရှာသည်သဘောပင်။ ဂျိမ်းသည် ဟ၊ပက်ပက်ဖြစ်နေသော ကလေး၏နှုတ်ခမ်းနှင့် နို့ကိုတေပေးလိုက်ရာ ရှန်တဲလ်သည် အငမ်းမရစို့လေတော့၏။

ကလေးကိုနှိတိုက်ရခြင်းသည် ဂျိမ်းစိတ်ထဲတွင် အလွန်နူးနူးညံ့ညံ့ရှိလှ၏။

ဂျိမ်းစိတ်ထဲတွင် ဥရောပကို ပြန်ရောက်သွားပြီး ရှန်တဲလ်ကလေးကို လူတကာအား ပြချင်စမ်းလှ၏။ မှန်သည်။ ဂျင်းပီယေး၏ မိခင်သည် ဂျိမ်းတစ်ယောက် ရှန်တဲလ်ကလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပုံများမှာ မှားယွင်းနေသည်ဟု ပြောမည် သေချာ၏။ ဂျိမ်း၏မိခင်သည်လည်း သမီးကလေးရှန်တဲလ်ကို ရေနှင့်ဖျန်းခံ၍ ခရစ်ယာန်သာသနာဝင် ပြုလုပ်စေချင်မည်ဖြစ်၏။ ဂျိမ်း၏ ဖခင်ကမူ အရက်ခိုးဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် သမီးလေးရှန်တဲလ်ကို ကျေနပ်သဘောကျစွာ ကြည့်မည်ဖြစ်သည်။

ဂျိန်း၏အစ်မဖြစ်သူကလည်း ရှန်တလ်အတွက် ဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ်ကာ ဂုဏ်ယူ
နေမည်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဘယ်သူများရှိပါသေးလိမ့်။ ဂျင်းပီယေး၏ဖခင်မှာ
ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဝင်းထဲမှ အသံတစ်သံကြားရ၏။

‘အိမ်ရှင်တို့၊ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလားဗျို့’

အီလစ်၏ အသံဖြစ်သည်။ ဂျိန်းက

‘ဝင်ခဲ့လေ’

ဂျိန်းသည် ကလေးနှို့တိုက်နေသည်ကို ဖုံးကွယ်ရန် မကြိုးစားမိပေ။ အီလစ်သည်
အာဖန်လူမျိုးတစ်ဦး မဟုတ်။

အီလစ်အထဲဝင်လာ၏။ ဂျိန်းကလေးနှို့တိုက်နေသည်ကို မြင်သွားသောအခါ
အီလစ်က

‘ကျုပ် အပြင်ထွက်ရဦးမလား’

‘မလိုပါဘူး။ နေပါဆို၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ဂျင်းပီယေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့’

‘ပြန်မလာသေးဘူး။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ဪ... မာဆတ်က သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ မြေပုံတွေကြည့်ချင်လို့တဲ့’

‘ရပါတယ်၊ ဘယ်နားထားတယ်ဆိုတာ ရှင်သိသားပဲ’

ဂျိန်းသည် နို့တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ပြောင်းဖို့နေသော ရှန်တလ်ကိုကြည့်ရင်း
ပါရီတုန်းက အီလစ်၏ ကွဲကွာနေသည့် ဇနီး၌ ကလေးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း
သတိရမိ၏။ ထို့ကြောင့်

‘ရှင်ကလေးနဲ့ကော သွားမတွေ့ဘူးလား’

အီလစ်သည်မြေပုံသေတ္တာကိုဖွင့်၍ အထဲမှမြေပုံလိပ်များကို ထုတ်ယူသည်။

ပြီးနောက် သေတ္တာတံခါးပြန်ပိတ်ရင်း

‘သွားတွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမြဲမတွေ့နိုင်ပါဘူး’

ထိုအခါမှ ဂျိန်းစိတ်ထဲ အံ့ဩသွား၏။ ငါဟာ ဒီလူနဲ့မြောက်လကျော် အတူနေ
ခဲ့တာပဲ၊ အတူအိပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်း ငါဘာမှမသိရပါလားဟု
တွေးမိ၏။ ဂျိန်းက ‘ရှင်ကလေးက သားလေးလား၊ သမီးလေးလား’

‘သမီးလေးပါ’

‘ခုလောက်ဆိုရင်’

‘ဆယ်သုံးနှစ်ရှိနေပြီ’ ‘ဟင်’

ဆယ်သုံနှစ်ဆိုသည်မှာ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်သည့်အရွယ်ရောက်နေပြီကော။ ရုတ်တရက် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သိချင်စိတ်တွေများလာ၏။ အယင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းကို သူမမေးမြန်းမိခဲ့ပါလိမ့်။ သူမကိုယ်တိုင်က သမီးကလေးမရဖူး သေးချိန်ဖြစ်၍ စိတ်မဝင်စားဘဲ ရှိနေခဲ့သည်လား မပြောတတ်။

ဂျိန်းက *အခု အဲဒီ သမီးကလေး ဘယ်မှာလဲ*

အီလစ်သည် စဉ်းစားသွားပုံရ၏။ ချိန်ဆနေပုံရ၏။ ဂျိန်းသည် အီလစ်မျက်နှာကို အကဲခတ်မိသွားပြီး

နေပါစေ၊ မပြောပါနဲ့တော့၊ ပြောရင်လဲ ရှင်က အမှန်ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး လိမ်ပြောမှာပဲ

အီလစ်က *မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက ဘာကြောင့် အဲဒီလိုလိမ် ပြောရတယ် ဆိုတာတော့ မင်းသဘောပေါက်မှာပါ*

ဂျိန်းသည် ခဏစဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ

ရှင်စိတ်ထဲမှာ ရှင့်ရန်သူတွေဟာ ရှင့်သမီးကလေးက တစ်ဆင့် ရှင့်ကိုရန်ပြုဖို့ ကြိုးစားမယ် ယူဆလို့မဟုတ်လား

ဟုတ်ပါတယ်

အင်း... စဉ်းစားထိုက်တဲ့အကြောင်းပဲ

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

အီလစ်သည် မြေပုံလိပ်များကို ယမ်းပြပြီး

ဒါတွေအတွက်လဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အီလစ်သည်အပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။

ရှန်တဲလ်သည် နို့ရိုင်း အိပ်ပျော်ပြီဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည်ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှ ပခုံးပေါ်သို့ ပြောင်းတင်လိုက်၏။ ရှန်တဲလ်သည် တုတ်တုတ်မှမလှုပ်၊ မနိုး။ ရှန်တဲလ်သည် မိုက်ဝပြီဆိုသည်နှင့် ဘာလုပ်လုပ်မနိုးသောကလေး၊ သန္ဓေကောင်း သောကလေးဖြစ်သည်။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဂျင်းပီယေး ပြန်ရောက်လာစေချင်ပြီဖြစ်၏။ ဂျင်းပီယေး တစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ သူမမျက်စိကွယ်ရာ နားကွယ်ရာ ရောက်ရှိနေသည်ကို သဘောမကျလှပေ။ ဂျင်းပီယေးတစ်ယောက် အပြင်မှာလည်း ဘာမှ မဟုတ်တာ လုပ်၍မရမှန်း၊ အန္တရာယ်မပေးနိုင်မှန်း ဂျိန်းသိပါသည်။ သို့သော် ဘာပဲပြောပြော မျက်စိအောက်မှာရှိနေလျှင် ပို၍စိတ်ချနိုင်မည် ဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ရုရှားများနှင့် ဆက်သွယ်မည်မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ

ဂျိန်းက ဂျင်းပီယေး၏ အသံလွှင့်စက်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းတို့ နေထိုင်ရာ ဘန်ဒါအရပ်နှင့် ရုရှားတို့ ပိုင်နက်မှာ တခြားဆက်သွယ်စရာ လမ်းလည်းရှိသည်မဟုတ်ပေ။

မှန်သည်။ မာဆတ်အတွက်မူ သူ၏သတင်းပို့မှုများကို ခြေမြန်တော်များလွှတ်၍ သတင်းအပေးအယူလုပ်နိုင်၏။ လုပ်နေ၏။ သို့သော် ဂျင်းပီယေးအတွက်မူ ခြေမြန်တော် လွှတ်စရာရှိသည်မဟုတ်။ အကယ်၍ လွှတ်ခဲ့ပါလျှင်လည်း တစ်ရွာလုံး သိသွားမည်သာဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးအတွက် လုပ်နိုင်သော တစ်ခုတည်းသောနည်းမှာ ရောခါမြို့သို့ ထွက်သွားဆက်သွယ်ရန်ပဲဖြစ်၏။ ဂျင်းပီယေးအတွက် ထိုသို့သွားရန်လည်း အချိန်ရသည်မဟုတ်။

ထိုသို့ စိတ်မော့ရာသည့်အပြင် ဂျိန်းသည် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမည်ကို သဘောမကျချေ။ ဥရောပတွင်မူ ဂျိန်းတစ်ယောက်တည်းအိပ်ရန် ဘယ်လိုမှ ဝန်မလေးပါ။ ဤအရပ်၌မူ မှန်းဆရန်ခက်သော ရက်စက်သော လူမျိုးစုများ အလယ်တွင် ဂျိန်းတစ်ယောက်တည်း မအိပ်ချင်ပေ။ ဤအရပ်မှ ယောက်ျားသား များသည် မိန်းမကိုရိုက်ခြင်းသည် အမေက ကလေးကိုရိုက်သည်နှင့် အတူတူ လောက်ပဲသဘောထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်းသည် သူတို့မျက်စိထဲမှာ မြင်နေကျ မိန်းမမျိုးနှင့်မတူပေ။ ဂျိန်းသည် လွတ်လွတ်လတ်လတ် တွေးခေါ်မှု၊ ပြောဆိုမှု၊ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မျက်လုံးချင်းရင်ဆိုင်ပြီး ကြည့်ရုံမူ စသည်တို့မှာ သူတို့အတွက် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတတ်၏။

ဂျင်းပီယေးနှင့် အတူတူအိပ်ကြသော အခါများတွင် ဂျိန်းသည် အိပ်မပျော်မီ ဂျင်းပီယေးလက်နှင့် လှမ်းပြီးထိထားလေ့ရှိပေသည်။ ဂျင်းပီယေးသည် အမြဲတမ်း ခပ်ကွေးကွေးကလေး တစ်ဖက်သို့ လှည့်အိပ်လေ့ရှိ၏။ အိပ်ပျော်နေသည့်အခါ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးတော့ အိပ်သည်မဟုတ်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတော့ ရှိသည်ပင်။ သို့သော် ဂျိန်းကို လှမ်း၍ဖက်ခြင်း၊ ထိကိုင်ခြင်းကား မလုပ်တတ်ပေ။

ဂျိန်းဘဝတွင် တစ်အိပ်ရာတည်း အကြာကြီး အိပ်ဖူးသူ နောက်တစ်ယောက်မှာ အီလစ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ အီလစ်ကား ဂျင်းပီယေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ညလုံး အီလစ်သည် ဂျိန်းကို ထိကိုင်နေတတ်သူ၊ ပွေဖက်နေတတ်သူ၊ နမ်းနေတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်ပျော်လျက်ပင် အီလစ်သည် ထိကိုင်ပွေဖက်နမ်းတတ်သူဖြစ်၏။

အီလစ်ကား ဂျင်းပီယေးနှင့် မတူပေ။ အီလစ်သည် ကလေးတစ်ယောက် သူ

ဆင်မတန်နှစ်သက်သော အရုပ်တစ်ရုပ်ကို အမြဲပွေဖက်နေသကဲ့သို့ နေတတ်သူဖြစ်ပေသည်။ ဂျင်းပီယေးကမူ ဂျိန်းအား တယောသမားတစ်ဦးက အဖိုးတန်လှသော တရားရခိုင်ဗေးရိယတ်စ် တယောတစ်လက်ကို ထိကိုင်သလို သဘောထားသူ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဂျိန်းအား တစ်မျိုးတစ်ဘာသာစီ ချစ်မြတ်ကြပါ၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး၏ သစ္စာဖောက်ကြပုံကမူ၊ လိမ်လည်လှည့်ဖြားပုံကမူ တစ်မျိုးတည်း တစ်ပုံစံတည်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုစဉ် ရှန်တလ်က အိုးအိုးအစ်အစ်သံပြု၏။ သမီးကလေး အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည် ကလေးအား သူမ၏ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကလေးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ထိန်းကာ သားအမိနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားကို ယူလိုက်၏။ ပြီးနောက် သမီးကလေးကို စကားပြောလိုက်သည်။ ဤသို့ သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောကြခြင်းကို စပြောသည်။ နောက် နေကောင်းလား၊ စားပြီးပြီလား၊ အိပ်ရာကနိုးပြီလား၊ အစရှိသည်ဖြင့် တွေ့ရာလေးပါး စကားများကို ပြောပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင်ကား သီချင်းဆိုပြမိသည်။ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စခန့် အရောက်တွင် အပြင်ဘက်မှ အသံတသံကြောင့် ရပ်သွား၏။

ဂျိန်းက အပြင်ဘက်သို့ လှမ်း၍

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်ပြီး သမီးကလေး မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ဘယ်လိုလဲ သမီး၊ ဒီနေ့ ဧည့်သည်တွေကလဲ တစ်ချိန်လုံး ဆက်တိုက်လာ နေပါလား၊ မေမေတို့ သမီးတို့အိမ်ဟာ အမျိုးသားပြတိုက် ဖြစ်နေပြီနော်ကွယ်”

ဟု ပြောရင်း ဂျိန်းသည် သူမ၏ရှေ့ပိုင်းကို လုံလုံခြုံခြုံဖြစ်အောင် ပုံးဖိလိုက်၏။ ဝင်လာသူမှာ မိုဟာမက်ဖြစ်၏။ မိုဟာမက်က ဒါရီဘာသာဖြင့်

“ဂျင်းပီယေး မရှိဘူးလား”

ဂျိန်းက “မရှိဘူး၊ ဆကာဘန်းသွားတယ်၊ ကျွန်မဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ”

“မနက်လောက်မှ ပြန်လာမယ်ထင်တယ်၊ ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ ပြောပါ၊ ဘယ် နယ်၊ ကျွန်မဆီကိုလာပြီး ကဘူးလ်မြို့က ပုလိပ်တစ်ယောက်လိုပြောနေပါလား”

မိုဟာမက်သည် ပြုံးလိုက်၏။ ဂျိန်းက ဤကဲ့သို့ သူ့အပေါ် မလေးမစား ဆက်ဆံတိုင်း မိုဟာမက် သဘောကျလေ့ရှိ၏။ သူက “အလီရှန်တစ်ယောက် မာဆတ်နဲ့အတူ ရောက်လာတယ်၊ သူက ဆေးလုံးတွေ လိုချင်လို့” ဟုတ်လား”

အလီရှန်ကာရင်မှာ မူလာကြီး၏ ညီတော်သူဖြစ်သည်။ အလီရှန်တွင် နှလုံး
ရောဂါတစ်မျိုးရှိသူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ပြောက်ကျားလှုပ်ရှားမှုတွင်လည်း
မပါဘဲ မနေနိုင်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျင်းပီယေးက တိုက်ပွဲမဝင်မီ သောက်ရန်
ဆေးလုံးများ ပေးထားခဲ့၏။ တရီနီတရင် ဆေးလုံးများဖြစ်ကြောင်း ကိုန်းသိ၏။
ထို့ကြောင့် ကိုန်းက 'ကျွန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်လေ'

ကိုန်းသည် မတ်တပ်ရပ်ပြီး လက်ထဲမှကလေးကို မိုဟာမက်အား လှမ်းပေး
လိုက်၏။

မိုဟာမက်သည် အလိုအလျောက် ကလေးကို လှမ်းယူ၍ချီသည် ပြီးမှ ရှိုးတိုး
ရှန်တစ်ဖြစ်သွား၏။ ကိုန်းက သဘောကျကာ ပြုံးလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။
အိမ်ရှေ့ ဆေးပီရို၏ တစ်နေရာတွင် ဆေးလုံးများကို ရှာတွေ့၍ ဆေးလုံးတချို့ကို
ယူကာပြန်လာခဲ့၏။

ကိုန်း ပြန်လာသောအခါ ရှန်တဲလ်သည် မိုဟာမက်ကိုကြည့်ရင်း သဘောကျ
နေပုံရ၏။ ကိုန်းသည် မိုဟာမက်လက်ထဲမှ ကလေးကိုပြန်ယူပြီး ဆေးလုံးများကို
ပေးလိုက်ကာ

'အလီရှန်ကိုပြောပါ။ အနားများများယူပါလို့'

မိုဟာမက်က ခေါင်းခါပြပြီး

'သူက ကျုပ်ကိုကြောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်စကားဆို နားထောင်တာ
မဟုတ်ဘူး'

ဟုပြောပြီးမှ သတိရဟန်ဖြင့် ကိုန်းကိုကြည့်၍

'ခင်ဗျား သူ့ကိုပြောပေးပါလား'

ကိုန်းသည် အသံထွက်ကာ ရယ်မောလိုက်၏။ အာဖဂန်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို
မိန်းမတစ်ယောက်က ဆိုဆုံးမစကား ပြောရမည်ဆိုခြင်းမှာ ပြက်လုံးအကောင်းစား
ဖြစ်နေ၏။

မိုဟာမက်က 'ဂျင်းပီယေးက ဘာဖြစ်လို့ ဆကာဘန်းကို သွားရတာလဲ'
ကိုန်းက 'ဒီမနက် အဲဒီမှာ ဗုံးအချခံရလို့တဲ့'

မိုဟာမက် တွေ့သွားပြီး

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆကာဘန်းမှာ ဗုံးအချခံရပါဘူး'

'ဘယ်နှယ် ချမခံရမှာလဲ... ဟို...'

ကိုန်းသည် စကားတစ်ပိုင်း တန်းလန်းဖြင့် ရပ်သွား၏။

မိုဟာမက်က ပန်းတွန့်လိုက်ပြီး

ကျုပ် တစ်နေ့လုံး မာဆတ်နဲ့အတူ ဆကာတန်းမှာ ရှိနေတာပဲ။ ခင်ဗျား နားကြားလွှဲလို့ ဖြစ်မှာပါ

ဂျိန်းသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မနားကြားလွှဲတာ ဖြစ်မှာပါ

မိုဟာမက်က *ဆေးလုံးတွေအတွက် ကျေးဇူးပဲ*

ပြောပြောဆိုဆိုထွက်သွားလေ၏။

ဂျိန်းသည် စိတ်ပင်ပန်းစွာဖြင့် ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ဆကာတန်းရွာမှာ ဗုံးချမခံရဘူးဆိုပါလား။ ဒါဆိုရင် ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ ရုရှားအဆက်အသွယ် အနာတိုလီနှင့် သွားတွေခြင်းပဲဖြစ်ရပေမည်။ ဂျင်းပီယေးမည်သို့ရအောင် ဆက်သွယ်လိုက်သည်ကိုမူ ဂျိန်းတစ်ယောက်မပြောတတ်သို့သော် ဂျင်းပီယေး အနာတိုလီနှင့်တွေ့ရန် သွားကြောင်းကိုကား ဂျိန်း စိတ်ထဲမှာ သေချာသွား၏။

သည်တော့ဂျိန်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အကယ်၍ နက်ဖြန်ပြုလုပ်ရမည့် တွေ့ဆုံပွဲ၊ ညှိနှိုင်းပွဲ ကွန်ဖရင့်အကြောင်းကို ဂျင်းပီယေး သိထားပါက ရုရှားများကို ပြောပြမည်ပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ရုရှားများက တိုက်ကြမည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ တိုက်ခြင်းဖြင့် ရုရှားတို့သည် အာဖဂန်ပြောက်ကျား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များအကုန်လုံး တစ်နေ့တည်းဖြင့် အပြတ်ရှင်းပစ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

ဂျိန်း အီလစ်ကို မြန်ဆုံးတွေ့မှဖြစ်မည်။

ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကိုယ်ပေါ်မှာ စောင်ပါးလေးတစ်ထည် ခြုံလိုက်၏။ သည်အချိန်၌ အပြင်ဘက်တွင် လေသည် အေးမြပြေနေပြီဖြစ်၏။ ဂျိန်းသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ဗလီရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ဗလီဝင်းထဲတွင် အီလစ်ကို မာဆတ်၊ မိုဟာမက်၊ မျက်လုံးတစ်ဖက် ဗုံးထားသူ တို့နှင့်အတူ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ တချို့သောပြောက်ကျားတို့သည် တမာဂူကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ရှုနေကြပြီး တချို့ကမူ စားသောက်နေကြ၏။ အီလစ်နှင့် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းတို့သည် ဂျင်းပီယေး၏ မြေပုံများကို ဖြန့်ခင်း၍ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြ၏။

ပြောက်ကျားတို့သည် ကလေးငယ်ကိုချီ၍ ယောက်ျားတို့အလယ်သို့ ဝင်လာသော ဂျိန်းကို တအံ့တဩကြည့်နေကြ၏။ ဂျိန်းကမူ ခပ်တည်တည်ဖြင့် အီလစ်ကိုလှမ်းခေါ်သည်။

အီလစ်

အီလစ်က မော်ကြည့်သည်။

ဂျိန်းက *ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ အပြင်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား*
အီလစ်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး ဗလီဝင်းပေါက်ထဲမှ ဂျိန်းနှင့်အတူ အပြင်ထွက်
လိုက်ခဲ့၏။ အပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အီလစ်က

ကဲ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ဆို

ဂျိန်းက *ဂျင်းပီယေးက ရှင်တို့ သူပုန်ခေါင်းဆောင်တွေ စုစည်းကြမယ်ဆိုတာ
လိာသလား*

*သိတာပေါ့၊ အဲဒီအကြောင်း ကျုပ်နဲ့ မာဆတ်တို့ တိုင်ပင်ကြတုန်းက သူက
ကျုပ်တင်ပါးထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ ကျည်ဆန်ကိုထုတ်နေတုန်းဘဲဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး*

ဂျိန်းသည် စိတ်ဓာတ်ကျညွှား၏။ သူမ၏နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်မှာ ဂျင်းပီယေး
တစ်ယောက် ထိုကိစ္စ၊ ထိုသတင်းကို သိမထားဘဲ ရှိကောင်းရှိနေနိုင်သည် ဆိုခြင်းပင်
ဖြစ်၏။ ယခုသော်ကား ဂျိန်းတွင် ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့။

ဂျိန်းသည် နံဘေးနံဘီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မျက်စိတစ်လှမ်း နားတစ်ကမ်း
တွင်ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ရ။ ထို့ပြင် သူမနှင့် အီလစ်တို့သည် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်
ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျိန်းက

*ကျွန်မ ရှင့်ကို စကားတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်က သူ့ကို
အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်စေရဘူးဆိုတဲ့ ကတိ တစ်ခုတော့ပေးရမယ်*

အီလစ်သည် ဂျိန်းကို ခဏ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

*အို သေလိုက်စမ်းပါတော့ကွာ၊ လဲသာသေလိုက်စမ်းပါတော့၊ ဒီငနဲက ဟို
ဘက်ကို အလုပ်လုပ်ပေးနေတာကိုး၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ် ဒါကို ဘာဖြစ်လို့များ
မတွေးခဲ့မိပါလိမ့်၊ ပါရီတုန်းကလဲ ကျုပ်အခန်းထဲကို လူသတ်သမားတွေ ခေါ်ခဲ့တာ
သူပဲပေါ့၊ သူပဲ ဒီက အာဖဂန်လက်နက်ဝယ် ကွန်ဗွိုင်းခရီးစဉ်သတင်းတွေကို ဟို
ဘက်ပေးနေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့်သာ ကွန်ဗွိုင်းခရီးစဉ် တော်တော်များများ
ရုရှားတွေရဲ့ တိုက်ခံရတာကိုး*

အီလစ်သည် ငိုသို့စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောရင်း ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို
တွေးမိသွားကာ စကားတစ်ပိုင်းတန်းလန်းဖြင့် ရပ်သွား၏။ ပြီးမှ နူးညံ့စာနာသော
လေသံဖြင့် *ဒါဆို မင်းအတွက်တော့ စိတ်သိပ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့နော်*

ဟုတ်ပါတယ်

ဂျိန်းသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ ဣန္ဒြေဆည်ထားသော မျက်နှာသည်လည်း

ကြွသွားလေ၏။ မျက်ရည်များသည် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ လိုလိုစီးဆင်းကျလာလေ၏။
ရှက်သံသည် ရင်ထဲမှ အလိုလိုတက်လာ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဤသို့ ငိုကြွေးမိခြင်း
အတွက် သိမ်ငယ်သလို ရှက်စရာလိုလို ဖြစ်မိသည်ကား အမှန်ပင်။ သို့သော်
တစ်ချိန်တည်းတွင် ရင်ထဲမှာ ရွက်ထားရသလို လေးလံနေမှုကြီးသည်လည်း ဖယ်ရှား
ပစ်လိုက်သလိုပေါ့သွား၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်းနှင့်တကွ ဂျိန်းချီထားသော ရှန်တလ်ကိုပါ သိမ်း၍ဖက်လိုက်ပြီး

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ ဂျိန်းရယ်’

ဂျိန်းသည် ငိုရှိုက်ရင်း

‘ဟုတ်တယ်၊ အဖြစ်ကဆိုးလိုက်တာ’

အီလစ်က ‘သူ ဒီလိုလုပ်နေတယ် ဆိုတာကို ဂျိန်းသိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘သုံးလေးပတ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်’

‘သူနဲ့ လက်ထပ်တုန်းက မသိသေးဘူးလား’

‘ဘယ်သိမှာလဲ’

အီလစ်က ‘ဒါဆို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက မင်းအပေါ်မှာ လှည့်စားကြသလို
ဖြစ်နေတာပေါ့’ ‘ဟုတ်တယ်’

‘မင်းကလည်း တကယ့် လူလှည့်စားတွေနဲ့ချည်း ဆုံနေတာပေါ့နော်’

ဂျိန်းသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အီလစ်၏ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုချလိုက်
မိလေတော့သည်။ လိမ်ခံရမှုများ၊ သစ္စာဖောက်ခံခဲ့ရမှုများ၊ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသောအချိန်များ
လဟာသဖြစ်ခဲ့ရသော အချိန်များ--- အားလုံး အားလုံးအတွက် ဖြစ်ပါသည်။
ဂျိန်းငိုသောအခါ ရှန်တလ်သည် ရောယောင်၍ငိုလေ၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်းကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ပြီး ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်၍ပေးသည်။
နောက်ဆုံးတွင်မှ ဂျိန်းသည် တုန်ယင်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းရပ်သွားပြီး တည်ငြိမ်စေ
လာ၏။ ထိုအခါမှ မျက်နှာကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်မ သူ့ရဲ့ အသံလွှင့်စက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ ရုရှားတွေနဲ့
သူမဆက်သွယ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ယူဆထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ဆက်သွယ်မှု
မှာ ဝမ်းကြပ်စရာတယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုလာခေါ်သွားကြတယ်၊ သကာဘန်းရွာမှာ
ဝမ်းကြပ်စရာကလေး’

ထိုစဉ် မိုဟာမက်သည် ဗလီဝင်းထဲမှထွက်လာ၏။ အီလစ်သည် ဂျိန်းကိုစင်
ထားရာမှ လွတ်လိုက်၏။ သူမျက်နှာသည် ရှက်သွေးဖြန်းနေ၏။ သူသည် ပြင်သစ်
စကားဖြင့် မိုဟာမက်ဘက်သို့ ကြည့်ရင်း ‘ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ’

မိုဟာမက်ကမူ သူ့ကိစ္စနှင့်သူဖြစ်နေပြီး

ဘာတွေဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငြင်းခုံနေကြတာပေါ့၊ တချို့ကလဲ ဒီအစီအစဉ်ဟာ ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ရုရှားတွေကို အနိုင်ချနိုင်မယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ တချို့ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ မာဆတ်ကိုမှ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်တင်ရမှာလဲပေါ့၊ ပြီးတော့ အီလစ်သေလာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ သူက ဘာမို့လို့ အာဖဂန် ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင်တွေကို အကဲဖြတ်ဆုံးဖြတ် နိုင်တာလဲပေါ့၊ ခင်ဗျားပြန် သာဦးမှဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ထပ်ပြီးပြောဦး၊ ဆွေးနွေးဦး

မိုဟာမက်လှည့်ပြန်မည်အပြု အီလစ်က

နေဦး၊ ဒီမှာ ပြဿနာအသစ်ပေါ်နေတယ်

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သွားပြီဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ မိုဟာမက်သာ ဒီသတင်းကို ကြားရပါက တစ်ယောက်ယောက်ကို ထသတ်တော့မှာပဲ၊ ဘုရားဘုရားဟု တွေးမိ သွား၏။

အီလစ်က ဒီမှာ သတင်းပေါက်ကြားမှုဖြစ်နေတယ်

ဘာပြောတယ်

မိုဟာမက်အသံသည် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တင်းမာနေ၏။

အီလစ်သည် တွေ့သွား၏။ ပြော၍ကောင်း မကောင်းစဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက်

တခြားရွေးစရာလမ်း မရှိတော့သဖြင့်

ရုရှားတွေဟာ ဒီကွန်ဖရင့်ဆွေးနွေးပွဲ အကြောင်းကို သိသွားချင်သိသွား နိုင်တယ်

မိုဟာမက်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ သစ္စာဖောက်လို့လဲ

အီလစ်က ချိန်ချိန်ဆဆဖြင့်

ဒေါက်တာဂျင်းပီယေး ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်...

မိုဟာမက်သည် ဂျိန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

မင်း ဒါတွေကို သိတာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ

ဂျိန်းက တစ်ခွန်းမခံဘဲ

ရှင် ကျွန်မကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောနော်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်

အီလစ်က ကြားဝင်၍ နေကြပါဦး

ဂျိန်းကမူ မိုဟာမက်က သူမကို ယခုကဲ့သို့ မာရေကျောရေ ပြောကြားခြင်းကို ဒီအတိုင်း ခံမနေနိုင်ပေ။ ဂျိန်းက ကျွန်မ ရှင့်ကို သတိမပေးဖူးဘူးလား၊ ကျွန်မပဲ

ရှင်ရဲ့ ကွန်ပျူဒါရီ အပြန်လမ်းကိုပြောင်းဖို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မရှင်တို့ အသက်တွေ ကယ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး စကားမပြောပါနဲ့

မိဟာမက်၏ ဒေါသများသည် ပျောက်သွား၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်သွားပြန်၏။ အိလစ်က 'ဪ... ဒါကြောင့် ကျုပ်ပါလာတဲ့ အပြန်ကွန်ပျူဒါရီဟာ လမ်းကြောင်း ပြောင်းခဲ့ကြတာကိုး'

အိလစ်သည် ဂျိန်းကို ချီးကျူးလေးစားသော အကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်၏။

မိဟာမက်က 'အခု ဒေါက်တာဂျင်းပီယေး ဘယ်မှာလဲ'

အိလစ်က 'ကျုပ်တို့လဲ မပြောတတ်ဘူး၊ မသေချာဘူး'

မိဟာမက်က 'သူပြန်လာရင် သူ့ကို သတ်ပစ်ရမယ်' ဂျိန်းက 'မသတ်ရဘူး'

အိလစ်သည် ဂျိန်းပခုံးပေါ်သို့ အားပေးသည့်အနေဖြင့် လက်တင်လိုက်ပြီး မိဟာမက်ကို ကြည့်ကာ 'ခင်ဗျားရဲ့ ရဲဘော် ပြောက်ကျားတွေရဲ့ အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ သူ့ကို ခင်ဗျားသတ်မှာလား'

မိဟာမက်ကမူ အလျှော့မပေးသေးဘဲ

'တရားခွင်ကိုတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ'

မိဟာမက်သည် ဂျင်းပီယေးပြန်လာခဲ့လျှင်ဟု ပြောနေခြင်းဖြစ်ပြီး ဂျိန်းကလည်း ဂျင်းပီယေးပြန်လာမည်ဟုပဲ ယုံကြည်နေသူဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် သူမနှင့် ရင်သွေးငယ်ကိုတော့ ပစ်မထားခဲ့တန်ရာပေ။

အိလစ်က

'ဂျင်းပီယေးသာ သစ္စာဖောက်ဖြစ်ခဲ့ရိုးမှန်ရင်၊ သူဟာ ရုရှားတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့ရင် မနက်ဖြန်ကျင်းပမယ့် ညီလာခံကွန်ဖရင့်အကြောင်း ရုရှားတွေကိုပြောမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ရုရှားတွေဟာ အသေအချာလာတိုက်မှာပဲ၊ မာဆတ်ကို အရင်ဖမ်းကြမှာပဲ'

မိဟာမက်က မျက်ကလူးဆန်ပြာဖြင့်

'ဒါဆိုရင် အခြေအနေက ဆိုးနေပြီ၊ မာဆတ်ခုချက်ချင်း ရှောင်မှဖြစ်မယ်၊ ကွန်ဖရင့်ကိုလဲ ရွှေ့ဆိုင်းရမယ်'

အိလစ်က 'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တော့ သေသေချာချာတွေ ကြည့်လေလေ အခြေအနေကို သဘောကျလေပဲ၊ ဒီအခြေအနေဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်သွားနိုင်တယ်'

အကြောင်းကြောင့် လူ့ဘုံကမ်းခြေ ဝိဝဿ ငြိမ်းငုံစားငြိမ်းနွဲ့ဝှင် အစွဲအမြဲကွဲကွဲ
 ကြောင့် ခြေထောက်ပင်ပင် အသားအရောင်အပြိုင် ပြန်လေအေးအေးခွဲခြဲ ငြိမ်းငုံစားငြိမ်း
 ခြေထောက်မှ အေးအေးအေးအေး ပြန်ပင်ပင်ပင် အလှူအတန်း အစားအရာပုံပုံ လူ့ဘုံကမ်း
 အေးအေးအေးအေး အေးအေးအေးအေး နှစ်ကွဲကွဲအေးအေး ခြေထောက်ပင်ပင်
 အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ

အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ
 အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ
 အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ
 အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ အစွဲအမြဲကွဲကွဲ

သူတို့သည် ဒဂုံရွာကလေးကို နံနက်မိုးမသောက်မီ မြေလှန်စနစ် ကျင့်သုံး
 လိုက်ကြ၏။ မာဆတ်၏လူများသည် တစ်ရွာလုံး၏ အိမ်များပေါ်သို့ တိုးတိုး
 တိတ်တိတ် တက်လာကြပြီး အိမ်ရှင်များကို နှိုးကာ ယနေ့ သူတို့ရွာကို ရုရှားများ
 လာ၍တိုက်ခိုက် ကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွာသူရွာသားများအားလုံး မိမိတို့၏
 အိုးတန် ပစ္စည်းများကို တစ်နိုင်တစ်ပိုး သယ်ဆောင်၍ ဘန်ဒါမြစ်ဝှမ်းတော်သိကြား
 ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရန် ပြော၏။

နေထွက်လာချိန်တွင် မိန်းမများ၊ ကလေးများ၊ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုများနှင့်
 ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တို့အပါအဝင် လူတန်းရှည်ကြီးကို မြစ်ကမ်းနဖူးမှ ကွေ့တိုက်သွယ်
 တန်းနေသော မြေလမ်းပေါ်တွင် တွေ့မြင်နေကြရ၏။

ဒဂုံရွာသည် ဘန်ဒါရွာနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ချင်း မတူညီပေ။ ဘန်ဒါမှာကား
 အများသည် တောင်တန်း၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း၊ မြစ်ဝှမ်းကျဉ်းမြောင်း၍ ကျောက်တုံး
 ကျောက်ဆောင်များ ပေါများရာ ကွင်းပြင်ထိပ်တွင် စုပြုံ၍ဆောက်ထား၏။

ဒဂုံမှာကား အိမ်ခြေမန်သမျှသည် ချောက်ကမ်းပါး၊ နှဲဘေးနှင့် မြစ်ကမ်းနဖူး
 ကြား နေရာလေးမှာ ကပ်ဆောက်ထားပြီး ဗလီရှေ့တည့်တည့်မှ တံတားတစ်ခုသည်
 မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ထား၏ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းတို့မှာ ရွာ၏ တစ်ဖက်ကမ်းမှာရှိ၏။

ဤနေရာကား ထောင်ချောက်ဆိပ်ရန် အကောင်းဆုံးဖြစ်နေ၏။
 မာဆတ်သည် သူ၏ တိုက်ပွဲ သေနင်္ဂဗျူဟာကို ညက ထပ်ကာတလိလိ
 သုံးသပ်၍ချထားခဲ့၏။ ယခုအခါတွင်ကား မိုဟာမက်နှင့် အလီရှန်တို့သည်စီမံ

ခန့်ခွဲလျက်ရှိ၏။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ပကတိ ကျွမ်းကျင်စွာ ညွှန်ကြားနေကြ၏။ မိုဟာမက်သည် မြင့်မားသောအရပ်၊ ပြောတန်းသော ကိုယ်နေဟန်ထားဖြင့် ကျက်သရေရှိစွာ လှုပ်ရှားနေ၏။ အလီရန်ကား ပုပုပျပ်ပျပ်၊ အကင်းပါးသော မျက်နှာဖြင့် တီးတိုးလေသံများဖြင့် ညွှန်ကြားစရာများကို တိတိကျကျ သူတို့၏ခေါင်းဆောင် စီမံထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်အောင်စီစဉ်နေကြ၏။

အီလစ်သည် သူ၏ ဗုံးများကို နေရာချထားရင်း ရုရှားတို့ ပေါ်မှလာကြပါစဟု အတွေးရောက်နေ၏။ ဒေါက်တာဂျင်းပီယေးကား ပြန်မလာခဲ့ပေ။ ထိုသို့ ပြန်မလာခြင်းကိုထောက်ရှု၍ ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ ဆရာသမားများ ရုရှားများနှင့် အဆက်အသွယ် ရရှိသွားပုံရသည်ဟု ယူဆနိုင်သည်ဖြစ်၏။

ရုရှားများသည် ဤကွန်ဖရင့်အစီအစဉ်ကို သိသွားပါက မာဆတ်ကို ဖမ်းမိနိုင်ရေး၊ သတ်ဖြတ်နိုင်ရေးဟူသော ခွင့်အလမ်းကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်လွှတ်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ထိုသို့ တွေးခေါ်ယူဆနိုင်ခြင်း အားလုံးတို့သည် ထင်မြင်ယူဆချက်များသာဖြစ်၍ တိတိကျကျ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပုံသေကားကျ ဖြစ်လာမည်ဟု မည်သူမှ သေချာနိုင်ခြင်းမရှိပေ။

ကယ်၍ရုရှားတို့သာ ပေါ်မလာပါက အီလစ်သည် ခွအကျကြီး ခွကျသွားပေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ အီလစ်သည် ပေါ်မလာသော ရန်သူကို ထောင်ချောက်ဆင် တိုက်ခွဲဝင်ရန် မာဆတ်အား တိုက်တွန်းခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်သွားပါက ပြောက်ကျားသူပုန်များသည် ရူးကြောင်ကြောင်တိုက်တွန်း ခဲ့သော အီလစ်၏ စကားကို ယုံကြည်ကြတော့မည်မဟုတ်။ ပေါင်းသင်း ကြတော့မည်လည်းမဟုတ်ပေ။

သို့သော်....

အကယ်၍ ရုရှားတို့သည် တကယ်ပဲ ဒဂုံရွာကို တိုက်စစ်ဆင်လာပါက သူတို့၏ ထောင်ချောက်တိုက်ပွဲသည် အောင်မြင်သွားပါက အီလစ်၏ အတွေးအမြင်သည် အထင်ကြီးစရာ ကြားဝါစရာ ပို၍ဂုဏ်ရှိလာမည်ဖြစ်ပြီး၊ မာဆတ်သည်လည်း ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောက်ကျားသူပုန်တို့ကို တစ်စုတစ်စည်း တည်းဖြစ်အောင် စည်းရုံးနိုင်ကောင်း စည်းရုံးရလာမည်ဖြစ်၏။

အီလစ်သည် ခေါင်းထဲမှာ မကြာခဏ အတွေးရောက်လာသော ဂျိန်းကြောင်အင်္ဂု မစဉ်းစားမိအောင် ကြိုးစားနေရ၏။ ယမန်နေ့ ညနေက ဂျိန်းနှင့်ကလေးကို သိုင်းဖက်ထားစဉ်က ဂျိန်းသည် သူ့ရင်ဘတ်ကို မျက်နှာအပ်ပြီးငိုကြွေးခဲ့ရာ ရုပ်အင်္ကျီများ စိုရွဲသွားခဲ့ပေသည်။ ဂျိန်းအပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ချစ်ရမ္မက်စိတ်သည် ဖြန်လည်နှိုးကြားလာခဲ့ပေ၏။ အဖြစ်မှာ မီးပုံပေါ်သို့ ဓာတ်ဆီ ဖြန်းလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်

ပေသည်။ အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ထိုကဲ့သို့ပင် ဂျိန်းကိုရင်ခွင်မှာပျေပြီး တစ်သက်လုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီးသာ နေလိုက်ချင်တော့သည်။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဂျိန်းရယ်။

ဂျိန်းက အင်မတန်ရိုးဖြောင့်ပြီး ဂျိန်းတွေ့ဆုံရသည့် ယောက်ျားတွေက လိမ်လည်လှည့်ဖျားလွန်းလှပါ၏။

အီလစ်သည် သူ့စိတ်ကိုသူ ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်၏။

အီလစ်သည် မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ကူးချထားသော စနက်တံကြိုးအတိုင်း အသာမျှောကိုင်စမ်းသပ်ပြီး စနက်တံအဆုံးကို နေရာတကျထားလိုက်၏။ အီလစ် ရွှေးချယ်ထားသည့်နေရာကား မြစ်ကမ်းနဖူး ဗလီအထက်ဘက် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာရှိ သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် မိုင်းစနက်တံကြိုးများကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်၏။

အီလစ်သည် မာဆတ်၏တိုက်ပွဲအစီအစဉ်ကို ထောက်ခံခဲ့ပေသည်။ အီလစ်ကိုယ်တိုင် ထောင်ချောက်ဆင်တိုက်ပွဲနှင့် တန်ပြန်တိုက်ပွဲများကို ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် ဘရက်ခံတပ်တွင် တစ်နှစ်တာမျှ သင်ကြားရခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အာရှတိုက် ကျွန်းဆွယ်အရပ်တွင်လည်း နှစ်ကြိမ်မျှ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ အီလစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကျွမ်းကျင်သူအဆင့် ရှိသည်ဟု ယူဆထားခဲ့၏။

မာဆတ်တိုက်ပွဲ အစီအစဉ်ပေါ်တွင် အီလစ်သာအမှတ်ပေးရမည် ဆိုပါက ဆယ်မှတ်ပေးခွင့် ရှိသည်ဆိုလျှင် ကိုးမှတ်အထိ ပေးမည်ဖြစ်သည်။ မာဆတ်မရလိုက်သော တစ်မှတ်ကား တိုက်ပွဲတွင် အခြေအနေ အပြောင်းအလဲဖြစ်ပြီး အရှုံးဖက်သို့ရောက်လာခဲ့သော် မိမိ၏ တပ်များ ဆုတ်ခွာနိုင်ရန် ထွက်ပေါက်လမ်းကြောင်း မထားရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုထွက်ပေါက်ဆိုသည့် အချက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း မာဆတ်သည် ထည့်၍ပင် စဉ်းစားပုံမရ။ မာဆတ်၏ တိုက်ပွဲ အစီအစဉ်တွင် နောက်ဆုတ်ခြင်း၊ ထွက်ပြေးခြင်း ထားရှိပုံမပေါ်ပေ။

နံနက် ကိုးနာရီ အချိန်ရောက်သောအခါ အစစအရာရာသည် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်၏။ ပြောက်ကျားတို့သည် ရွာထဲမှာပင် နံနက်စာချက်ပြုတ် စားသောက်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ နံနက်စာချက်ပြုတ် စားသောက်ခြင်းသည်ပင် ထောင်ချောက်တိုက်ပွဲ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် ပါဝင်ပေသည်။ ရန်သူ ရဟတ်ယာဉ်များ ပေါ်ပေါက်လာပါက ချက်ပြုတ်စားသောက်နေသော ပြောက်ကျားတို့သည် မိမိတို့သတ်မှတ်ထားသော နေရာများသို့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မဟုတ်စေကာမူ မိနစ်ပိုင်း

အံတွင် အရောက်နေရာယူနိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာသင်္ဂဏီဝိပဿနာသင်္ဂဏီ ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ
 ထိုသို့ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားမှုသည်ပင် ကောင်းတင့်ထက်မှ အမြင်အရိသဘာဝကျ
 နေမည်ဖြစ်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်အသံကိုကြားသောကြောင့် ရွာသူရွာသားများသည်
 မိမိတို့စားအိုးသောက်အိုးများ မီးဖိုများကို ပစ်ထားပြီး နေရာအနှံ့ ထွက်ပြေးပုန်း
 အောင်းကြသည်ကို ရုရှားတပ်များအမြင့်မှ မြင်၍ကြောက်ရွံ့ပုန်းရှောင်ခြင်းဟူသော
 ယူဆပြီး သဘာဝကျနေပေမည်ဖြစ်၏။ ထောင်ချောက်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
 မည်သို့မှ သိသယိုင်စရာမရှိ။ လေးလတန်းရှင်မြေ ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ
 ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ အလစ်သည် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနှင့် လက်ဖက်ရည်သုံးလေးခွက်ဆင့်ခိုဝှက်
 ရှိကံသည်။ ပြီးနောက် နေရာယူထိုင်စေတံ့ပြီး စောက်ကြမ်းထက်သို့ နေထွက်လာ
 ဆည်ကိုစောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ ဤကဲ့သို့ စောင့်ဆိုင်းရခြင်းသည် အမြဲလိုလို
 ဖြစ်ပါ၏။ အာရှတိုက်တွင် သူရှိစဉ်ကလည်း စောင့်ဆိုင်းရတတ်ပေသည်။ သို့သော်
 ထိုအချိန်ကမူ သူသည် ဆေးပေါက်နေခဲ့သည်ကို များပေသည်။ ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ
 ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ တစ်ကယ်တော့ ထူးဆန်းသည်ဟု ပြောရမည်လား။ အံ့ဩစရာ ရယ်မောစရာ
 ပြောရမည်လားမသိ။ အာရှမှာ တိုက်ရည်စစ်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ သူသည်
 မူးယစ်ဆွေးဝါးသုံးစွဲရန် စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။ ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ
 ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ စိတ်ထဲတွင် ရုရှားတို့တိုက်စစ်သည် အီဇီ နေ့လယ်သို့မဟုတ်
 မနက်ဖြန်မနက် စောစောလောက်တွင် လုပ်လာလိမ့်မည်ဟု မုန်းဆဲထား၏။
 အကယ်၍ သူ့သရဖူစစ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါက ပြေတက်ကျားခေါင်းဆောင်တို့သည်
 မနေ့က လူစုခွဲပြီး မနက်ဖြန်လောက် လူစုခွဲ ဖြန့်ကြဲမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
 နောက်ကျမှ ရောက်လာသူတို့ကိုလည်း စောင့်ဆိုင်းလှည့်ရပြီး စောစောပြန်သူများလည်း
 လွတ်မြောက်စေရအောင် အချိန်ရွှေ့တိုက်မည်သာဖြစ်၏။ ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ
 ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ နေ့ခင်းမတိုင်မီခန့်တွင် လက်နက်ကြီးများရောက်လာကြ၏။ ပြေတက်ကျား ၁၂-ခု
 မှာ၊ လေးယာဉ်ပစ်ခက်ဆန်နတ် အကြီးစားများကို ယူလာကြ၏။ သေနတ်တစ်လက်
 စီကို နှစ်ဘီးတပ်လှည်းပေါ်တွင်တင်ပြီး ပြောက်ကျားတစ်ဦးက မောင်းနှင်လာ၏။
 နောက်ဘက်မှ မြည်းစာန်ကောင်ထက်တွင် သံပြားတိုဖောက်ထွင်းနှိပ်သည့် တရုတ်
 လုပ် ဓွတ် ကျည်ဖူးများကို သေတ္တာဖြင့် တင်လာ၏။ လျှောက် ၁၂-ခု ပြေတက်ကျား ၁၂-ခု
 ဝိပဿနာသင်္ဂဏီသည် ပြေတက်နက်ကြီးတစ်လက်ကို သီချင်းဆိုသည့် ဓွတ်ကို
 ကိုင်တွယ်စေမည်ဟု ကြေညာ၏။ ယူဆွတ်သည် ရွာတွင်အတင်းစွဲကားများအရ
 ဂျိမ်းအိတ်ဆွတ်ဖြစ်သူ စာပြောရာနှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဟု သတင်းပြေးနေသူဖြစ်
 ၏။ ကျန်တစ်လက်ကို အိလစ်မဆီသည့် အစွဲကို ကိုင်စေမည်ဟုဆို၏။ ဝိပဿနာသင်္ဂဏီ

ပြောက်ကျားတွေ၏ စကားအရ ယူဆွတ်သည် သူ၏ ကာလာရှုနီကော့ ရိုင် ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်သုံးစင်းကို ပစ်ချနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

အီလစ်သည် ထိုစကားကိုမယုံချင်လှ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အာရှတိုက် စစ်မြေ ပြင်တွင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ဖျက်ကျအောင် ပစ်နိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်သလောက် အခြေအနေမှာရှိကြောင်း သိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယူဆွတ်က ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ရဟတ်ယာဉ်ကို ရိုင်ဖယ်နှင့် ကျ အောင်ပစ်ခတ်သူသည် ပစ်မှတ်ရဟတ်ယာဉ်၏ အပေါ်စီးမှ နေရာယူထားနိုင်ဖို့ပဲ လိုသည်ဟုဆို၏။ သူ့သဘောမှာ ရဟတ်ယာဉ် ပုံသန်းလမ်းကြောင်း အထက်တောင် ပေါ်မှ နေရာယူရန်ပဲဖြစ်သည်ဟူ၏။ ယူဆွတ်၏တိုက်နည်းကား ဗီယက်နမ် စစ်မြေပြင် ကာလတုန်းက သုံးစွဲ၍ဖြစ်သည်မဟုတ်။ အကြောင်းမှာ ပထဝီသဘော၊ မြေအနေ အထားအရ မတူကွဲပြားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ယူဆွတ်သည် ယခုအခါ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရိုင်ဖယ်ကိုင်ခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ လက်နက်ကြီးကိုကိုင်စွဲရသည် ဖြစ်သော်လည်း တိုက်နည်းကိုမူ မူလလက်ဟောင်း သူ၏နည်းရိုး လမ်းဟောင်းကြီးကို အသုံးပြုမည်ဖြစ်၏။ သယ်ယူလာသော သေနတ် ကို ယူ၍ ပြောက်ကျားရဲဘော်နှစ်ဦးက သယ်ဆောင်ကာ ရွာအထက်မှ မိုးအုပ်နေသော တောင်စောင်းတောင်ထိပ်သို့ တက်ကြ၏။ ကျည်ဖူးသယ်သူများကလည်း ကျည်ဆန် ထိပ်ဖူးသေတ္တာများကို သယ်ပိုး၍တောင်ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်ကြ၏။

အီလစ်သည် အောက်မှမော့ကြည့်ကာ တောင်ထိပ်တစ်နေရာတွင် သေနတ်များကို နေရာချတပ်ဆင်နေသည်ကို လှည့်ကြည့်၏။ တောင်ထိပ်ဖျား တစ်နေရာတွင် ဆယ်ပေဆယ့်ငါးပေခန့် ကျယ်ဝန်းသော အပြန့်ကလေးတစ်ခုတွင် နေရာချထား တပ်ဆင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနေရာအထက်တွင် တောင်ထိပ်သည် မြင့်တက်သွားပြန်၏။ ပြောက်ကျားတို့သည် သေနတ်များကို ဆင်ပြီးသည်နှင့် သစ်ရွက်၊ သစ်ပင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ထားကြ၏။

ရဟတ်ယာဉ် မောင်းနှင်လာသူများသည် သေနတ်ကျည်ဆန်များ ဘယ်အရပ်က လာသည်ဆိုခြင်းကို အပစ်ခံရပြီး များမကြာမီမှာ သိသွားမည် သာဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသေနတ်များရှိရာကို ထိမှန်အောင် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်ကား လွယ်ကူသည့်နေရာမျိုး မဟုတ်ပေ။

ရဟတ်ယာဉ်ပစ်ရန် လက်နက်ကြီးများ တောင်ထိပ်ဘက်တွင် တပ်ဆင်ပြီးစီးသွားသည့်အခါ အီလစ်သည် သူ၏နေရာဖြစ်သော ဖြစ်ကမ်းနှုဖူးမှ

သစ်သားအိမ်ကလေးကို ပြန်လာခဲ့၏။ သူ၏စိတ်အာရုံထဲတွင်ကား ၁၉၀၀ခုနှစ် တစ်ပိုက်ဆီသို့ တရစ်ဝဲဝဲ ပြန်ရောက်နေ၏။

၁၉၆၀ ခုနှစ် ဆယ်စုနှစ်ကို အီလစ်သည် ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် စတင်ခဲ့ပြီး စစ်သားအဖြစ်နှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရ၏။ သူသည်ဘတ်ကယ်လီသို့ ၁၉၆၇ခုနှစ်တွင် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝနှင့် မှတ်တမ်းတင် ရုပ်မြင်သံကြားထုတ်လုပ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ရမည်ဟုလာခဲ့သူဖြစ်၏။ သူသည်ဉာဏ်ကောင်းသော၊ ထိုးထွင်းကြံဆနိုင်သူ တစ်ဦးဖြစ်ပေရာ ကြီးစားသူတိုင်း အောင်မြင်မှုရနိုင်သော ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် တွင် အီလစ်မှန်းရွယ်သည့်အတိုင်း မဖြစ်နိုင်စရာ ဘာမှမရှိပေ။

ထို့နောက်တွင်ကား အီလစ်သည် ငြိမ်းချမ်းရေးရိုတက်ပွဲများ၊ ဆန္ဒပြပွဲများ ပန်းပွင့်တို့၏အားမာန် စသည်တို့တွင် ပါဝင်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ခေါင်းလောင်း ဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းတွေဝတ်ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးကို သုံးစွဲဖြစ်လာသည်။ သည်တစ်ကြိမ် တွင်လည်း အနာဂတ်သည် မည်သို့ဖြစ်ပျက်မည်ကို သူဖြစ် ၁လိုဖြစ်လာပြန်၏။ သူသည် ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မည်ဟု အထင်ရှောက်လာ၏။

ထိုအိပ်မက်သည်လည်း တိုတောင်းလှပေသည်။ မကြာခင်မှာပင်ပြောင်းလဲ သွားပြန်လေ၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ အမေရိကန်စစ်တပ်၏ အတွေးအခေါ်မှ ရက်စက်မှုနှင့် ထိတ်လန့်ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဤကဲ့သို့ ပြန်တွေးမိတိုင်း အီလစ်စိတ်ထဲ၌ သူ့ဘဝတွင် ဤကဲ့သို့ အနည် ထိုင်တော့မည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်တိုင်း အပြောင်းအလဲဆိုတာကြီးက ကြုံလာတတ်ကြောင်း အီလစ်အမှတ်ရနေ၏။

နေ့ခင်းပိုင်းတွင် နေ့လည်စာမစားရဘဲ ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။ အကြောင်းမှာ ပြောက်ကျားတို့တွင် ဘာမှချက်ပြုတ်စားသောက်စရာ မကျန်ရစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စားစရာသောက်စရာမရှိ၍ ဘယ်သူမှ မစားရဘဲနေခြင်းဟူသော ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ကလေးအချက်ကိုပင် အီလစ်စိတ်ထဲမှ နားလည်၍မရဘဲဖြစ်နေ၏။

ဤသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ပြောက်ကျားသူပုန်တွေ အားလုံး ဘာကြောင့်ဆေးလိပ်ကို လက်ကြားမပြတ်ညှပ်ကာ ဆေးလိပ်မီးကူးသောက်ကြ သူများဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းကို တွေးသိနားလည်သွားမိ၏။ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း သည် ဆာလောင်ခြင်းကို ရပ်တန့်တားဆီးနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ရာသီဥတုကား နေရိပ်ထဲမှာပင် ပူလောင်လျက်ရှိ၏။ အီလစ်သည် သစ် သားအိမ်ကလေး၏ တံခါးဝမှာထိုင်ပြီး လာသမျှသော လေညှင်းမျှင်းမျှင်းကလေး

အတိုက်ခံနေ၏။ သူထိုင်နေရာမှ ကွင်းပြင်ကြီးကိုမြင်ရ၏။ မြစ်ပြင်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးထားသော တံတားကို မြင်ရ၏။ ဗလီနှင့်တကွ တစ်ရွာလုံးကိုမိုးအုပ်ထားသော ချောက်ကမ်းပါးကိုပါမြင်ရသည်။

ပြောက်ကျားသူပုန် တပ်သားအားလုံးသည် သူတို့၏နေရာ အသီးသီးတွင် နေရာယူထားကြပြီးဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်ရာနေရာ ရနေကြရုံမက နေရိပ်လည်းမကြပေမည်ဖြစ်၏။

ပြောက်ကျားအများစုသည် ကျောက်ဆောင်အငူကြီးအောက်ဘက်ရှိ အိမ်များဘက်တွင် နေရာယူထားကြ၏။ အပေါ်မှ ထီးကဲ့သို့မိုးနေသော ကျောက်တောင်ကြီးကြောင့် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ရန်သူများတိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြောက်ကျားတချို့ကား ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ ဖြစ်ရမည့်နေရာတွင် နေရာယူထားကြပေသည်။ မြစ်ကမ်းနဖူးဘက်ဆီမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ရွာထိပ်ဘက်ရှိ ဗလီတွင် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်ထားသော ကုန်းတံတားပေါက် သုံးခုရှိသည်။ ၎င်းအခုံးတံခါးပေါက် သုံးခုပေါ်တွင် ပြောက်ကျားသုံးဦးက နေရာယူထားကြ၏။ သူတို့သည်အမိုးခုံးပေါ်မှာ ကားရားခွ ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့ကို မြင်ရသည်မှာ စခန်းတစ်ခုရှိ ကင်းစောင့်တဲမှ ကင်းသမားများနှင့် တူလှသည်ဟု အီလစ်စိတ်ထဲတွင် အောက်မေ့မိ၏။

အီလစ်သည် ထိုလူသုံးယောက်စလုံးကို သိသည်။ ဟိုဝေးဆုံး ကျောက်တုံးခုံးပေါ်တွင် မိုဟာမက်နေရာယူထားပြီး မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်နှင့် မိုဟာမက်၏ညီကမီးယားက အလယ်ပေါက်တွင် နေရာယူထား၍ ဗလီနှင့်အနီးဆုံး တံခါးပေါက်တွင် အလီဂါနှင့်က နေရာယူထား၏။ အလီဂါနှင့်သည် ကလေးဆယ်ယောက်ဖခင်ဖြစ်ပြီး အီလစ်၏ပထမဆုံး တံတားပေါက်ခွဲ တိုက်ပွဲတွင် အီလစ်နှင့်အတူ ဒဏ်ရာရခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ကာလာရှီနီကော့ ရိုင်ဖယ်များကို ပိုက်ထားကြပြီး နှုတ်ခမ်းတွင် စီးကရက်ကိုယ်စီခဲထားကြ၏။ အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ၎င်းတို့သုံးယောက်တွင် မည်သူများ မနက်ဖြန်ထိ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ပါမည်နည်းဟု တွေးမိ၏။

အီလစ်ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ပထမဆုံးရေးသားရသည့် အက်ဆေးမှာ ရိုက်စပီးယား စာထဲမှ တိုက်ပွဲမစမီ စောင့်နေရုံအကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ အီလစ်သည် ရိုက်စပီးယား၏ ပဉ္စမမြောက် ဟင်နရီဝတ္ထုထဲမှ တိုက်ပွဲမဝင်မီ မိန့်ခွန်းနှစ်ခုကို နှိုင်းယှဉ် တင်ပြလိုက်၏။ ဝတ္ထုထဲတွင် ဘုရင်ကြီးက တိုက်ပွဲဝင် ရဲဘော်များကို

လှုံ့ဆော်သော

ချစ်မိတ်ဆွေတို့... ကျုပ်တို့ တစ်တွေဟာ အပြင်းထန်ဆုံး တိုက်ပွဲရှိရာကို ဝင်တိုက်ကြစို့၊ ဒါမှမဟုတ်ယင် ကျုပ်တို့ရဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေ သွေးချောင်းစီး ကုန်တော့မှာပဲ

မိန့်ခွန်းနှင့် စတုတ္ထမြောက် ဟင်နရီဝတ္ထုထဲမှ ပျော်ပျော်နေသေခဲ၊ ဝတုတ်ပြ သူရဲကောင်း ဆာဂျွန်ဖက်စတတ်ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်သည်။

ဂုဏ်သရေဆိုတာ ကျိုးနေတဲ့ ခြေထောက်ကို ဆက်နိုင်သလား၊ ကျိုးသွားတဲ့ လက်ကိုကောဆက်နိုင်သလား၊ မဆက်နိုင်ဘူး၊ ဂုဏ်သရေဆိုတာ ခွဲစိတ်ကုသမှု၊ ဆေးဝါးကုသမှုအတွက်ဘာစွမ်းရည်မှ မရှိဘူး၊ ဒါဆိုရင် ဘယ်သူကမှ ဂုဏ်ရှိတာလဲ

ဤသို့ မှိုင်းယှဉ်မှုဖြင့် ၁၉နှစ်သား အီလစ်သည် အက်ဆေး စာစီစာကုံးအတွက် ပထမဆင့် 'အေ' ရရှိခဲ့သည်။

ထိုစာစီစာကုံးသည် အီလစ်၏ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးရှင်းလင်းသော အတွေးအခေါ် စာစီစာကုံးဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက်သော်ကား အီလစ်သည် ရှိတ်စပီးယား၏ အယူအဆများ၊ အင်္ဂလိပ်သင်ခန်းစာ တစ်ခုလုံးမှ အယူအဆများ သည် 'ရှေ့နောက် မညီညွတ်၊ ကွဲလွဲမှုများရှိသည်' ဟု စိတ်ထဲတွင် အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေခဲ့ရလေသည်။

အီလစ်၏ အတွေးအာရုံသည် အော်သံများကြောင့် ပျက်ပြားသွားခဲ့ရ လေသည်။ သူသည် ထွက်ပေါ်လာသော ဒါရီကာသာဖြင့် အော်သံများ၏အဓိပ္ပာယ် ကိုမသိပါ။ သို့သော် ယခုအခြေအနေအရ ဘာတွေပြောနေကြောင်း တိကျစွာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နေစရာ မလိုပေ။ သူနားလည်သည်။ သူသိသည်။

အော်သံများ၏ အရေးတကြီးထွက်ပေါ်လာဟန်ကို နားထောင်ခြင်းဖြင့် ဟိုဝေးဝေးကောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်မှ ချထားသောအစောင့် ကင်းများက ရဟတ်ယာဉ် များလာနေပြီကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် သတိပေး၊ အချက်ပေး အော်ဟစ်သံများ ဖြစ်ရမည်ဟု အီလစ်သိ၏။

နေပြင်းပြင်း ပူလောင်နေသောရွာထဲတွင် ပြောက်ကျားတပ်သားတို့၏ ထပ်မံ လှုပ်ရှား နေရာယူကြပုံကို မြင်ရသည်။ သူတို့သည် ပထမယူထားသော သာမန် အကွယ်အကာ နေရာများမှ တကယ်တိုက်ပွဲဝင်ရမည့် ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်နေရာ များကိုယူကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်နက်များကို စစ်ဆေးအသင့်ပြင် ကြ၏။ စီးကရက်အသစ်များကိုလည်း မီးညှို့လိုက်ကြ၏။ စောစောကဝင်ပေါက်

ခုံသုံးခုပေါ်မှ ပြောက်ကျားသုံးဦးတို့သည် ခုံပေါ်မှဆင်းပြီး နေရာယူလိုက်ကြပြီး ဖြစ်သည်။

ယခုအခြေအနေမှာ ကောင်းကင်ပြင်မှ ကြည့်ရှုမည်ဆိုပါက တစ်ရွာလုံးသည် ဝကတိ လူသူကင်းမဲ့နေမည်ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာလည်း သဘာဝကျလှပေသည်။ အချိန်မှာ တစ်နေ့တာ၏ အပူပြင်းဆုံး အချိန်ဖြစ်၍ ရွာသူရွာသားတို့သည်အရိပ် အာဝါသများ အောက်တွင် အနားယူ ခိုအောင်းနေကြချိန် ဖြစ်၏။

အီလစ်သည် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား နားစွင့်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်၏ ဒလက်သံကို ကြားရနိုးဖြင့် နားထောင်လိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် ရဟတ်ယာဉ်တို့၏ ဒလက် သံကိုကြားရ၏။ ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေပြီး အာရုံကြောများသည်လည်း တင်း တင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။

ဤကဲ့သို့သော ခံစားမှုမျိုးကို အာရှတိုက်၊ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကာလတွင် မိုးခွတ်စိုသော တောထဲမှ ဗီယက်ကောင်းတပ်သားများသည် မိုးတိမ်ထဲမှ ဖြတ် သန်းလာသည့် ရဟတ်ယာဉ်ဒလက်သံကို နားထောင်ရင်း ခံစားနေကြရမည်ဖြစ်၏။ ဘဝဆိုတာဒီလိုပဲ၊ ဗုံလုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်ပါပဲ။ ကိုယ်စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ အပင်ရဲ့ အသီးကိုကိုယ်စားရတာမျိုးပါပဲကလား။

အီလစ်သည် သူ၏လက်နက်ကို အသင့်ပြင်လိုက်၏။

ရဟတ်ယာဉ်များ၏ အသံမှာ ပို၍ကျယ်လောင်လာ၏။ သို့သော်ရဟတ် ယာဉ်တစ်စွန်းတစ်စကိုမျှ အီလစ်မမြင်ရသေး။ ဘယ်နှစ်စင်းများ ဖြစ်ပါလိမ့်ဟု အီလစ် တွေးကြည့်နေမိ၏။ အသံများကို ကြားရုံဖြင့်ကား ခန့်မှန်း၍မဖြစ်နိုင်ပေ။

ထိုစဉ် သူ့မျက်စိထောက်စွန်းတစ်နေရာမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဆို မြင်ရ၏။ အီလစ်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလှုပ်ရှားမှုကား မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းမှ ပြောက်ကျား တစ်ဦးသည် ရေထဲသို့ခုန်ဆင်းပြီး ဒီဘက်ကမ်းသို့ ကူးလာနေခြင်းဖြစ်၏။

ဒီဘက်ကမ်း ရေထဲမှတက်လာသောအခါ ထိုပြောက်ကျားသည်ဝမ်းဆွဲသည် ခြီး၏မောင်ဖြစ်သူအမာရွတ်နှင့် ရှုဟာခိုင်ဝူးလ်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိသွား၏။ ရှုဟာခိုင်ဝူးလ်၏ ကျွမ်းကျင်မှုကား မိုင်းစုံးထောင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရှုဟာခိုင်ဝူးလ်သည် မြစ်ကမ်းပေါ်မှ ပြေးတက်လာပြီး အီလစ်နံဘေးမှ ဖြတ်ကျော်ကာအိမ်ထဲသို့ဝင်သွား၏။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးတွင်း တစ်ရွာလုံးမှာလုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေပြီး ဝေးမှ အီလစ်လာသော ရဟတ်ယာဉ်များ၏ ဒလက်သံကိုသာ ကြားနေရ၏။ အီလစ် အိမ်ထဲတွင် ရဟတ်ယာဉ် ဘယ်နှစ်စီးများလွှတ်လိုက်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။

ထိုစဉ် ကျောက်တောင်ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်မှ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းသည်

လျှင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ထိုးဆင်းပေါ်ပေါက်လာ၏။ ရဟတ်ယာဉ်သည် ရွာပေါ်မှာ တစ်ချက်ဝဲလိုက်ပြီး မြစ်ပြင်တံတားထိပ်မှာ ပိတုန်းကြီးတစ်ကောင်ပမာ တုန်လိုက်၏။

ရဟတ်ယာဉ်မျိုးအစားမှာ အမ်အိုင် ၂၄ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တိုင်းက လူများက 'ဟိုင်း' ဟုခေါ်ကြသည်။ ရုရှားတို့က ခါးကုန်းကြီးဟုခေါ်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ လူ့စီးရမည့်နေရာအထက်တွင် တာဘိုင်အင်ဂျင်စက်နှစ်လုံး တပ်ဆင်ထားရာ ခါးပေါ်မှာ အပူကြီးတင်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ သေနတ် ၁၀မား ၁၅ ယာဉ်မောင်းသူ လေသူရဲ၏ ရှေ့ဘက်ခေါင်းအနိမ့်ပိုင်းတွင်ရှိရာ လေသူရဲကို ကုန်းပိုးထားသည်နှင့် တူလှ၏။ ရဟတ်ယာဉ် အတောင်ပံများအောက်တွင် ဒုံးပျံပစ်စင်ရှိ၏။

ဘယ်နှယ် ဘယ်လိုများလုပ်ပြီး လက်တစ်ဆုပ်စာမျှရှိသော စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် တောင်ပေါ်သားလူမျိုးစု သူပုန်များက ဤကဲ့သို့သော ခေတ်မီ စစ်ရဟတ်ယာဉ်ကြီး တစ်စင်းကို ပြန်၍တိုက်ခိုက်နိုင်ပါမည်နည်း။

နောက်ထပ် ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ် ငါးစင်းသည် တစ်ရှိန်ထိုးပေါ်ပေါက် လာပြန် ၏။ ရဟတ်ယာဉ်များသည် ရွာပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသတစ်ခုလုံးကို ဝဲပျံကင်းထောက် ကြည့်နေပုံရ၏။ ဤကားထုံးစံအတိုင်း လုပ်နေကျနို့ လုပ်ကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ရုရှားတို့သည် ပြင်းထန်သော ခုခံမှုကို တွေ့ဆုံရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားစေ အကြောင်းမရှိ။ သူတို့၏ တိုက်ပွဲသည် အလစ်ဝင်တိုက်ခြင်းဟု ယုံကြည်နေကြမည် ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ဒုတိယအမျိုးအစား ရဟတ်ယာဉ်များ ပေါ်လာကြလေ၏။ အီလစ်သည် ထိုရဟတ်ယာဉ်များ၏ အမျိုးအစားကို သိ၏။ သူတို့သည် အမ်အိုင် များဖြစ်ပြီး ဟစ်ဟုခေါ်ကြ၏။ ဟစ် ရဟတ်ယာဉ်များသည် ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်များထက် ကြီးမားပြီး အန္တရယ်ပေးနိုင်အားမကြီးလှပေ။

ဟစ်ရဟတ်ယာဉ်များသည် စစ်သည်များတင်ဆောင်ရန်ဖြစ်ပြီး တိုက် ရဟတ် ယာဉ်အမျိုးအစား မဟုတ်ပေ။ ဟစ် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းပေါ်တွင် စစ်သားပေါင်း ၂၀ မှ ၃၀ အထိ တင်ဆောင်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ ဤရဟတ်ယာဉ်များသည် တိုက်ပွဲ ယာဉ်အဖြစ်ထက် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးယာဉ်အဖြစ် အသုံးပြုကြပါသည်။

ပထမဆုံး ဟစ်ရဟတ်ယာဉ်သည် ရွာပေါ်မှာတစ်ချက်ဝဲလိုက်ပြီး ရွာ၏ တစ်ဖက်ကမ်း ဘာလီစပါးကွင်းထဲသို့ ဆင်းရန်ပြင်ဆင်နေ၏။ နောက်ထပ် ဟစ် ရဟတ်ယာဉ် ငါးစင်း လိုက်ပါဆင်းသက်လာပြန်၏။ တပ်သားပေါင်း ၁၅၀ ခန့်တော့

ရှိမည်ဟု မှန်းဆရ၏။ တပ်သားများသည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်း၍ကွင်းထဲမှာ နေရာယူလိုက်ကြ၏။ သူတို့၏ သေနတ်ပြောင်းများသည် ရွာဆီသို့လှည့်ထားကြ၏။ ပစ်ကားမပစ်ကြသေး။

ရွာကိုစီးနင်းတိုက်ခိုက်ဖို့ သူတို့သည် မြစ်ကိုဖြတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ မြစ်ကို ဖြတ်ရန် သူတို့သည် တံတားကိုဖြတ်ကျော်ရမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည်ဘာမှ ကြိုကြိုတင်တင်သိထားခြင်းကားမရှိ။ သို့သော် စစ်သားတို့ ထုံးစံသတိရှိခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူတို့ဘက်ကမူ အလစ်တွင် ဝင်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရသည်ဟု ယူဆထားပြီး ဖြစ်၍ အလွယ်တကူနိုင်မည်ဟု သတ်မှတ်ထားကြပုံရ၏။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ရွာအနေအထားမှာ လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ လှုပ်ရှားမှု နည်းလွန်းသည်ဟု ယူဆ၏။ ပထမဆုံး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွာသူရွာသားတစ်ချို့ ထွက်ပြီးပြေးကြသည့် မြင်ကွင်းတော့ ဖြစ်လာဖို့ကောင်းသည်ဟု ယူဆ၏။ ထားတော့။

အီလစ်သည် ပထမဆုံးထွက်ပေါ်လာမည့် အသံကို နားစွင့်ထား၏။ ိတ် ထဲတွင် ကြောက်စိတ်လုံးဝ မရှိတော့။ သူ့စိတ်ထဲ သူ့ခေါင်းထဲတွင် တွေ့ ရာ၊ စဉ်းစားစရာ၊ လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ဖြစ်နေရာ ကြောက်ဖို့နေရာမရှိတော့။ သူ့ခေါင်းထဲတွင်ကား အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သတိရနေ၏။ ထိုကြောင်းအရာကား တိုက်ပွဲ တစ်ခုစပြုဆိုသည်နှင့် ဒီအတိုင်းပါပဲဟု တွေးမိ၏။

ရူဟာဇိုင်သည် ဘာလီစပါးကွဇီးထဲတွင် မိုင်းမိုးများထောင်ထားသည်ကို အီလစ်ပြန်တွေးမိ၏။ ဘာကြောင့်များ ငှင်းမိုင်းမိုးများ မကွဲသေးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစား နေ၏။

ခဏအကြာတွင် ထိုအတွေး၏ အဖြေကို သိလာရလေ၏။ လယ်ကွင်းထဲမှ ရုရှားစစ်သားတစ်ဦး ဝပ်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပုံရ၏။ ထိုအရာရှိ သည်အိမ်နီးတစ်ခုတစ်ရာပေးလိုက်၏။ စစ်သားနှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ခန့်သည် ဝပ်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး တံတားရှိရာသို့ ပြေးကြ၏။

ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ထွက်လာ၏။ ဝန်းကျင်မှ ပြင်းထန်သော လေသံ၊ ရဟတ်ယာဉ်များ၏ ဆူညံသောစက်သံ၊ ဒလက်သံများကို လွှမ်းသွား၏။ ရုရှားစစ်သားများ ခြေထောက်အောက်မှာ ပေါက်ကွဲသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ်ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု၊ ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု၊ ဆက်တိုက်ပြေးတက် လာသော ရုရှားတပ်သားများ ခြေထောက်အောက်ဘက်မှ ပေါက်ကွဲသံ ဆက်တိုက်ပေါ် ထွက်လာ၏။

ရှုဟာစိုင်းသည် အီလစ်မြိုင်ခိုင်းထားသည့် မိုင်းပုံးများတွင် ယမ်းဘီလူး တီအင်တီအားတွေ ပိုပြီးထည့်ထားပုံရ၏။ မီးခိုးလုံးများ၊ မြေသားညိုညို ဖုန်လုံးများ ရွှေရောင်စပါးလုံးများ ရွပ်ထွေးပုံးအုပ်နေ၍ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ၊ အမြင့်သို့ တက်ပျံလာသော စစ်သားတစ်ဦးကိုသာ မြင်ရ၏။ လွင့်ပျံလာသောစစ်သားသည် ကျွမ်းဘားသမားတစ်ဦးပမာ လေထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း လူးလိမ့်ကျွမ်းထိုးပြီးမှ မြေပေါ်သို့ထိုးကျသွား၏။

ပေါက်ကွဲသံတွေ၏ အရှိန်ကုန်သွားသည်နှင့် နောက်ထပ်အသံသစ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြပြန်၏။ ထိုအသံများကား ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးပေါ်မှ အဆင်မပြတ် ပစ်ခတ်လိုက်သော ယူဆွတ်နှင့် အဗ္ဗဒူတို့၏ သေနတ်သံများပင် ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရွာထဲမှာ နေရာယူထားကြသော ပြောက်ကျားတို့၏ သေနတ်သံများသည် ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

မမျှော်လင့်သောတိုက်ကွက်ကြောင့် ပြောက်ကျားတို့ဘက်မှ ကြီးမားသော အောင်မြင်မှု ရရှိလိုက်၏။ သို့သော် ထိုအောင်မြင်မှုသည် ကြာရှည်လေးမြင့်နာ ခံမည်မဟုတ်ပေ။ ရုရှားတပ်မှူးသည် သူ၏တပ်များကို ပြန်စုပြီး တိုက်ပွဲဝင် လာမည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ တန်ပြန်တိုက်ပွဲ ဆင်ဖို့အရေးတွင် ရုရှားတပ်မှူးသည် တံတားရှိရာသို့ မိုင်းမထိဘဲကူးဖြတ်လာနိုင်ဖို့ လိုသည်။

ဘာလီကွင်းထဲမှာ ဆင်းသက်ရပ်ထားသည့် ဟစ်ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်း သည်ရုတ်တရက် ထိမှန်ပေါက်ကွဲသွား၏။ အဗ္ဗဒူ၏ လက်ချက်ဖြစ်မှန်း အီလစ် သိလိုက်၏။ အီလစ်စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သွား၏။

ယူဆွတ်တို့ ကိုင်ဆောင်ကြသော ဒက်ရှိုကာ စက်သေနတ်ကြီးများသည် တစ်မိုင်အတွင်းမှ ပစ်မှတ်ကို ဖြည့်ခိုင်းနိုင်ပြီး၊ ယူဆွတ်တို့ နေရာယူထားသည့်နေရာနှင့် ဟစ်ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းရပ်ထားသည့်နေရာမှာ မိုင်ဝက်ခန့်သာ ရှိသည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုအကွာအဝေးလောက်တွင် ထိမှန်ပေါက်ကွဲအောင် ပစ်နိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ် သည်မဟုတ် လက်ဖြောင့်လွန်း၍သာဖြစ်၏။

ခါးကုန်းကြီးဟုခေါ်သည့် ဟိုင်း တိုက်ရဟတ်ယာဉ်များသည် ကောင်းထင် ထက်မှာ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရွာပေါ်မှာဝဲပုံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ရုရှားတပ်မှူးသည် ဟိုင်း တိုက်ရဟတ်ယာဉ်များကို တိုက်ပွဲဝင်ခိုင်းလိုက်ပုံရ၏။ ဟိုင်း ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်းသည် အမြင့်မှ ထိုးစိုက်ပျံဆင်းလာပြီး ရဟတ်ယာဉ် မိုင်းဆင်ထားသော ဘာလီကွင်းကို စက်သေနတ်ဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်လေကော့၏။ ယူဆွတ်နှင့် အဗ္ဗဒူတို့သည် ထိုးဆင်းလာသော ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်ကို ဝိုင်းပစ်ကြပါ၏။

သို့သော် ထိမှန်ခြင်းမရှိပေ။ ရဟာဓိုင်၏ မိုင်းကွင်းကြီးထဲမှ မိုင်းမိုးများသည် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပေးနိုင်တော့ဘဲ ပေါက်ကွဲကုန်တော့၏။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ရဟာဓိုင်၏မိုင်းဒဏ်ကြောင့် ရုရှားတပ်သား ၁၅၀ ခန့်ထဲမှ တော်တော်များများ ထိမှန်သွားခဲ့ပါက ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲဟု စဉ်းစားမိ၏။ ယခုပုံအရ တပ်သား ၂၀ လောက်ပဲ ထိမှန်သွားပုံရရာ၊ ၁၅၀ထဲမှ ၂၀ခန့်သာ ဆုံးရှုံးသွားသည့်အတွက် မများလှပေ။ ဟိုင်း ရဟတ်ယာဉ်သည် မိုင်းကွင်းကို စိမ်ပြေနေပြေပစ်နေ၍ မဖြစ်သေး။ သူ့ကိုလည်း ယူဆွတ်တို့က လက်နက်ကြီးများနှင့် ပစ်နေကြောင်းသိ၏။ ထို့ကြောင့် အပေါ်သို့ ထိုးတက် ပျံသွားလေ၏။

နောက်ထပ် ဟိုင်းတစ်စင်းသည် အမြင့်မှထိုးဆင်းလာပြီး မိုင်းကွင်းကို စက်သေနတ်ဖြင့်ပစ်ကာ မိုင်းရှင်းလိုက်ပြန်၏။ ယူဆွတ်နှင့်အဗ္ဗဒူတို့ထံမှ ကျည်များသည် ပလူပျံသံလို ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်ရှိရာသို့ ပြေးလာကြ၏။ ဤဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်ကား ပထမအစင်းကဲ့သို့ လွတ်မြောက်ခြင်းမရှိတော့။ အတောင်ပံတစ်ခြမ်းသည် ပထမထိမှန်ပြုတ်ကျသွားပြီး ချာလသတ်ယမ်းကာ ခေါင်းစိုက်ပြီးမြစ်ထဲသို့ ထိုးဆင်းကျသွားလေ၏။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် တယ်ဖြောင့်တဲ့ လက်ပါလားဟု ယူဆွတ်အားချီးမွမ်းမိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ရုရှားတွေဘက်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ဆယ်စင်းနှင့် စစ်သား ၁၀၀ ကျော် ကျန်ဦးမှာသေချာသည်။ ဤပုံအတိုင်းနှင့်ဆိုလျှင် တိုက်ပွဲတွင် ပြောက်ကျားတို့ဘက်မှ ရှုံးနိမ့်သွားနိုင်သေးကြောင်း တွေးမိပြီး ကျောထစ်မိသွား၏။

ရုရှားများဘက်မှလည်း သွေးလေချောက်ချား ဖြစ်သွားသည်ပင်။ အီလစ်မှန်းဆချက်အရ တပ်သားရှစ်ဆယ်ကျော်တို့သည်တားတက်ရင်း ရွာဆီသို့ ပစ်ခတ်ကာ တံတားဆီသို့ တက်လာကြ၏။ စစ်သားများတက်လာပုံကို ကြည့်ပြီး အမေရိကန်သတင်းစာများထဲတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း စည်းကမ်းမရှိ၊ သတ္တိ သွေးမရှိသူများ ဟုတ်ပုံမရကြောင်းအီလစ်တွေးမိ၏။ ဒါမှမဟုတ် လက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည် ဟုယူဆမိ၏။

ထို့နောက် စစ်သားအားလုံးသည် အသားဖြူ၊ လူဖြူများသာဖြစ်ကြောင်း အီလစ်သတိထားမိသွား၏။ ယခုတိုက်ပွဲကို တိုက်ခိုက်လာသော စစ်တပ်တွင် အာဖဂန်နီစတန် အစိုးရတပ်သားများ မပါကြောင်းသေချာသွား၏။ ဟုတ်ပါ၏။ လက်စသတ်တော့ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲအတိုင်းပါပဲကလား။ အရေးကြီးသောစစ်ပွဲကို တိုက်ရမည်၊ တိုက်ကြမည်ဆိုသောအခါ တောင်ဗီယက်နမ် အစိုးရတပ်သားများကို မသုံးကြပါကလား။

ထို့နောက် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သေနတ်သံများမှအပ ဘာမှမကြားရတော့။ ရုရှားများသည် ဘာလီကွင်းထဲသို့ ရောက်နေကြပြီး၊ ရွာထဲမှ ပြောက်ကျားသူပုန်တို့က လှမ်း၍ပစ်နေကြသည့် အခြေအနေဖြစ်၏။ ရုရှားတပ်သားတို့က ဦးတည်ချက်မရှိ ပစ်ခတ်နေပြီး သူပုန်တို့က ကျည်ဆန်ကို ချွေချွေတာတာ သုံးစွဲပစ်ခတ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကောင်းကင်ပေါ်မှ အသံကိုကြားရသည်။ အီလစ်မော်ကြည့်လိုက်၏။

ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်တို့သည် ယူဆွတ်နှင့် အဗ္ဗဒူလာတို့ နေရာယူထားကြသော ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါး ရှိရာသို့ ဦးတည်သွားကြ၏။ ရုရှားတပ်မှူးသည် သူပုန်တို့၏ စက်သေနတ်အကြီးစားများ စွဲထားသည့် နေရာကို အဓိကပစ်မှတ်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပုံရ၏။

ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း စက်သေနတ်ကြီးများ ဘဝံစွဲရာ ကျောက်ဆောင် ကမ်းပါးရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီးပျံမောင်းသွားသည်ကို တွေ့၍ အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ရဟတ်ယာဉ်မောင်း လေသူရဲ၏ သတ္တိကိုချီးကျူးမိ၏။ ကျည်ဆန်များ လာရာပစ်မှတ်ရှိရာသို့ တည့်တည့်ဝင်၍ ပစ်ခတ်ရုံသော သတ္တိမှာ တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်ကြောင်း ကိုယ်တိုင်ရဟတ်ယာဉ်မောင်း လေသူရဲဖြစ်ခဲ့သူ အီလစ်သိ၏။

ကျောက်ဆောင် ကမ်းပါးပေါ်မှ စက်သေနတ်ကြီးများသည် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေ၏။ ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှလည်း တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းပျံသွားရင်း မီးကုန် ယမ်းကုန်ပစ်နေ၏။ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးသည် ဦးခနဲ ကမ်းပါးပေါ်သို့ ကျော်သွား၏။ နှစ်ဖက်စလုံး ပစ်မှတ်ကို ထိအောင်မပစ်နိုင်သည့် သဘောပင်။

နှစ်ဖက်သော တိုက်ပွဲဝင်တို့တွင် ညီတူညီမျှ အခွင့်အရေးရှိနေသည်ဟု အီလစ်ယူဆ၏။ ယူဆွတ်တို့သည် နေရာယူပစ်၍ ကျကျနုနုချိန်ပစ်ရပြီး ရန်သူ ရဟတ်ယာဉ်မှာ ရွေ့လျားနေ၏။ တစ်ဖက်မှလည်း ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ပစ်ရသူများမှာ ပုံသန်းရင်း ပစ်ရသူများဖြစ်သော်လည်း ပစ်မှတ်ဖြစ်သော ယူဆွတ်တို့မှာ မရွေ့လျား လွယ်ကူသောပစ်မှတ်ဖြစ်နေပြန်၏။

ထို့နောက် ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်၏ လက်နက်တပ်ဆင်မှုကို အီလစ်တွေ့မိ ပြန်၏။ တောင်ပံအောက်မှ ခုံးကျည်များကို ခလုတ်နှိပ်ပစ်ခတ်နိုင်သူမှာ လေသူရဲကိုယ် တိုင်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းပိုင်းမှ စက်သေနတ်ပစ်သမားက စက်သေနတ်နှင့်ပစ်နိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ လေယာဉ်ကိုလည်းမောင်းရ၊ ခုံးပျံခလုတ်ကိုလည်းနှိပ်ပြီး ပစ်ခတ်ရမည့် လေသူရဲခုံးပျံပစ်သူသည် ရန်သူကိုတိတိကျကျမှန်အောင် ပစ်ရန်ခက်ခဲလှ၏။ ခေါင်းပိုင်းမှ စက်သေနတ်သမား ပစ်ခတ်နေရသော ဂတ်တလင်းအမျိုးအစား

ပြောင်းလေးလုံးစက်သေနတ်သည် ယူဆွတ်တို့၏ ဒါရိုကာမက်သေနတ်ကြီးလောက် ပြင်းထန်အားကြီးမှု မရှိပေရာ ယူဆွတ်တို့ဘက်မှ နည်းနည်းကလေးတော့ အသာစီး ရပေသည်ဟု အီလစ်တွက်မိ၏။

ငါတွက်သည့်အတိုင်းဖြစ်ပါစေဟု အီလစ် ဆုတောင်းမိသည်။ ငါ့အတွက်ရော အားလုံးအတွက်ပါ ငါ့တွက်ဆမှု မှန်ပါမှဟု အီလစ်စိတ်ထဲမှ ပူပန်စွာ ဆုတောင်း နေမိ၏။ ထိုစဉ်မှာ ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ် နောက်တစ်စင်းသည် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်က ယုန်ငယ်ကို တွေ့မြင်ထိုးသုတ်သလို ယူဆွတ်တို့၏ ချောက်ကမ်းပါးရှိရာသို့ ထိုးဆင်း သွားပြန်၏။ နှစ်ဖက်ပစ်ခတ်သံများ ဆူညံသွားပြီး ရဟတ်ယာဉ်သည် လေထဲမှာ ပေါက်ကွဲသွားလေ၏။ အီလစ်သည် ထပြီ လက်ခုပ်တီးဩဘာပေးချင်စိတ် ပေါက်သွားလေ၏။

နောက်ထပ်ဟိုင်းတစ်ဆင်း ထိုးဆင်းလာပြန်၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ယူဆွတ်တို့၏ ပစ်ခတ်မှုသည် သိပ်တိကျမှုမရှိလှ။ သို့သော် သူတို့၏ကျည်ဆန်များ သည် ရဟတ်ယာဉ်အမြီးပိုင်းကို ထိသွားရာ ရဟတ်ယာဉ်ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့ ပဲ ကျောက်ဆောင်ကြီးကိုတိုက်ကာ ပျက်စီးသွားလေ၏။

ဘုရား ဘုရား သည်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ရဟတ်ယာဉ်အားလုံးကို တောင် ငါတို့အဖွဲ့က ပစ်ချနိုင်လချင် ပစ်ချနိုင်မှာဟု အီလစ်တွေးမိ၏။

ခဏအကြာတွင် သူတို့ဘက်မှ ပစ်ခတ်နေသော စက်သေနတ်ကြီး နှစ် လက်အနက် တစ်လက်မှသာ ပစ်ခတ်သံကြားနေရကြောင်း အီလစ် သတိပြုမိသွား ၏။ အီလစ်ကျောက်ဆောင်ဘက်သို့ အားယူ၍ကြည့်၏။ ယူဆွတ် ဆောင်းထား သောဦးထုပ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သည်တော့ ယူဆွတ်သည်အသက် ရှင်လျက် ပစ်ခတ်နေသေးကြောင်း သေချာသွား၏။ 'အဗ္ဗဒူလာထိမှန်သွားပုံရ၏။

ကောင်းကင်ပြင်ထက်တွင် ကျန်ရှိနေသေးသော ဟိုင်းသုံးစင်းသည် ပြန် လည်စုစည်းနေရာယူလိုက်ကြ၏။ တစ်စင်းသည် တိုက်ပွဲစက်ကွင်း အထက်သို့ ခပ်မြင့်မြင့် ပျံလိုက်၏။ ဤသည်ကို ထောက်ရှု၍ ရုရှားတပ်မှူးသည် ဟိုင်းရဟတ် ယာဉ်ထဲတွင် ပါလာဟန်တူသည်ဟု အီလစ်သတ်မှတ်လိုက်၏။

ကျန်သော ဟိုင်းနှစ်စင်းသည် ဂဏန်းလက်မညှပ်သလို တစ်ဖက်စီမှ ထိုး ဆင်းပြေးဝင်ပြီး ယူဆွတ်ရှိရာသို့ ပစ်ခတ်ကြ၏။ ရုရှားတပ်မှူး၏ စစ်ဆင်မှုမှာ လိမ္မာကျွမ်းကျင်လှပေသည်ဟု အီလစ်အသိအမှတ်ပြုလိုက်၏။ ဤသို့ တိုက်ပွဲဝင် လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ပစ်ခတ်နေသည့် ယူဆွတ်သည် နှစ်ဖက် စလုံးမှ ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စင်းစလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်ခတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

အိလစ်သည် ရင်တမမဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စင်း တိုက်ပွဲဝင်သွားသည်ကိုလှမ်းကြည့်နေမိ၏။ ယူဆွတ်သည်လည်း ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံလာသော ရဟတ်ယာဉ်ကိုသာ ပစ်မှတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ တစ်စင်းတည်းပဲ ဖိပစ်နေ၏။ ထိုစဉ် ရဟတ်ယာဉ်များ၏ တံခါးပေါက်များသည် သူတို့အမေရိကန်များ ဗီယက်နမ်စစ်မြေပြင်မှာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့်နည်းတူ ဟင်းလင်းဖွင့်၍ တိုက်ပွဲဝင်နေကြကြောင်း အိလစ်သတိထားမိ၏။

ဟိုင်းနှစ်စင်းသည် မီးကုန်ယမ်းကုန် ပစ်ကြ၏။ တစ်စင်းသည် ပစ်ခတ်ပြီးနောက် အမြင့်သို့ ကွေ့ပျံတက်သွား၏။ သို့သော် ယူဆွတ်၏ပစ်ချက်မှာ တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားပေရာ ရဟတ်ယာဉ်သည် လေထဲမှာပင် မီးလောင်ပျက်စီးသွားလေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် နောက်တစ်စင်းသည် ဒုံးပျံများကို ဆက်တိုက်လွှတ်လျက် စက်သေနတ်သမားများကလည်း တရကြမ်းပစ်ကာ ထိုးဝင်သွား၏။

ယူဆွတ်ဘက်မှ အခွင့်အလမ်းမရှိဘော့ပါကလား။

ထို့နောက် စက္ကန့်ပိုင်းအကြာတွင် ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်ကြီးသည် လေထဲတွင်တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ မှန်များ သွားလေသလား။ ထို့နောက် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ ပေ ၂၀၊ ပေ ၃၀ ခန့် တည့်တည့်ကြီး ပြုတ်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

အိလစ်တို့ ရဟတ်ယာဉ်သင်တန်းကျောင်း တက်ခဲ့စဉ်က သင်တန်းမှူးအမြဲတမ်း ပြောတတ်သည့် စကားမှာ 'မင်းတို့ရဲ့ အင်ဂျင်စက် အလုပ်မလုပ်တဲ့အခါ ရဟတ်ယာဉ်ဟာ စန္ဒရားကြီးတစ်လုံးလို ပြုတ်ကျသွားမှာပဲ'

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးသည် ယူဆွတ်နေရာယူထားသည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ပြုတ်ကျပျက်စီးတော့မည်ဟု အိလစ်ထင်လိုက်၏။

မဟုတ်သေး။ ရဟတ်ယာဉ် အင်ဂျင်စက်သည် ပြန်နိုးလာ၏။ အိလစ် အံ့ဩနေစဉ်မှာပင် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးသည် ပြန်၍မြင့်တက်လာလေ၏။ အိလစ်တို့ သုံးစွဲခဲ့သည့် ဟွေး ရဟတ်ယာဉ်တို့ထက် ပိုပြီးသာပါတကား။ ဆယ်နှစ်ကာလအတွင်း ရဟတ်ယာဉ်တို့သည် ပို၍တိုးတက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

တစ်ချိန်လုံးတွင် ရဟတ်ယာဉ်ခေါင်းပိုင်းမှ စက်သေနတ်သမားသည် မီးကုန်ယမ်းကုန် ပစ်နေခဲ့၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ရပ်သွား၏။ သည်တော့မှ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ စက်သေနတ်သမား ဘာကြောင့် အပစ်ရပ်သွားကြောင်း အိလစ်တွေ့ရတော့၏။ အိလစ်၏ရင်ခုန်သံသည် ရပ်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

ပထမဆုံးကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ နေရာယူထားသည့် ဒါရိုက်ကာ စက်သေနတ်ကြီးသည် ပြုတ်ကျလာလေ၏။ စက်သေနတ်ကြီးနှင့်အတူ ပုံဖျက်ထားသည့် သစ်ကိုင်းများပါ ရော၍ပြုတ်ကျလာ၏။ တစ်ဆက်တည်းတွင် ရွံ့ရှောင် ဗလုံးဗထွေးတစ်ခု

ပြုတ်ကျလာသည်။ ၎င်းပစ္စည်းမှာ ယူဆွတ်ပင်ဖြစ်ပုံရ၏။ ယူဆွတ်ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်သည် လမ်းတစ်ဝက်မတိုင်မီ အရင်ပြုတ်ကျသွား၏။ ခဏအတွင်း ယူဆွတ် ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အီလစ်၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားလေတော့၏။

ယူဆွတ်သည် တစ်ကိုယ်တော် စက်သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် တိုက်ပွဲကို အောင် မြင်တော့မည့်ဆဲဆဲအထိ ဖြစ်ခဲ့၏။ ယူဆွတ်အတွက် ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်များ ချီးမြှင့်မည့်သူကား မရှိပါ။ သို့သော် သူ၏ သတ္တိ၊ သူ၏လုပ်ရပ်သည် အေးမြသော အာဖဂန်တောင်တန်းများပေါ်တွင် နှစ်,ရာပေါင်းများစွာ မီးလင်းဖို့ နံဘေးတွင် သူရဲကောင်းပုံပြင်အဖြစ် ပြောဆိုနေကြတော့မည် ဖြစ်၏။

ရုရှားတို့ဘက်မှ ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ် ခြောက်စင်းအနက် လေးစင်း ဆုံးရှုံးသွားပြီး နှစ်စင်းသာကျန်တော့၏။ ဟစ် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ စစ်သည်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး ဖြစ်၏။

သို့သော် ပြောက်ကျားသူပုန်တို့သည် အရေးကြီးလှသော စက်သေနတ်ကြီး နှစ်လက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီဖြစ်ရာ ရုရှားတို့ဘက်မှ ကျန်ရှိနေသော ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ် နှစ်စင်း၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရွာကို ဗုံးကြဲ၊ စက်သေနတ်ပစ်၊ ရွာကို တိုက်ခိုက် နေသည်ကို ခုခံကာကွယ်ရန် လက်နက်ကြီး မရှိတော့။

အီလစ်သည် အိမ်ကလေးထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်၏။ အိမ်၏ အကာအရံများမှာ သစ်သားများမဟုတ်ဘဲ ကျောက်တုံးများ ဖြစ်ခဲ့သော် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့ မိ၏။ ဒုံးပျံနှင့် ပစ်ခတ်ဗုံးကြဲခြင်းသည် တိုက်ပွဲ အချိန်ကို လျော့စေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ် ကြာသောအခါ အချက်ပေးလိုက်သည့်အလား ဘာလီကွင်းထဲမှ ရုရှားတပ်သားတို့သည် ကွင်းထဲမှထပြေး ရွာဆီသို့ ဦးတည်ချီတက်လာကြ၏။

ဒါဘဲ၊ ဇာတ်ကဆုံးပြီဖြစ်၏။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဇာတ်သိမ်းတော့ မည်ပါကလားဟု အီလစ်တွေးမိ၏။

ရွာထဲတွင် နေရာယူထားသော သူပုန်များက ရှေ့တက်လာကြသော ရုရှားတပ်သားများကို ပစ်ခတ်ကြ၏။ သို့သော် ရဟတ်ယာဉ်၏ ဒုံးပျံဒဏ်၊ စက်သေနတ်ဒဏ်များ အကြားမှ ပစ်ခတ်ရသည့်အတွက် ပစ်မှတ်များကို သိပ်၍ ထိမှန်ခြင်းမရှိ။ ရုရှားစစ်သားတချို့သာ ထိမှန်ကြ၏။

ယခု အချိန်တွင် ရုရှားတပ်သားအားလုံး နီးပါးမှာ မတ်တပ်ရပ်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ တပ်သားပေါင်းရှစ်ဆယ် ကိုးဆယ်သည် တရကြမ်းပစ်ခတ်ရင်း မြစ်ကမ်း နဖူးသို့ ရောက်လာ၏။ ရုရှားတပ်သားတို့သည် အောင်သံကို တက်ကြွစွာအော်ဟစ် ရင်းတက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်မှ ခုခံအားနည်းသွားသောကြောင့်လည်း

ပို၍ အားတက်နေခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

ရုရှားတပ်သားများ တံတားနားသို့ရောက်လာသည်နှင့် အကွာအဝေးမှာ နီးကပ်လာသဖြင့် ပြောက်ကျားတို့၏ ပစ်ချက်သည် အထိုက်အလျောက်ပို၍ တိကျလာ၏။ ရုရှားစစ်သားတချို့ ကျသွားပါသည်။ သို့သော် ထိုးစစ်ကို ရပ်တန့် အောင်ကားမတတ်နိုင်ပေ။ စက္ကန့်ပိုင်းခန့် အကြာတွင် စစ်သားတချို့သည် တံတားကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီး သည်ဖက်ကမ်းတွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

တံတားပေါ်တွင် စစ်သားခြောက်ဆယ်ခန့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် တပ်သားတော် တော်များများ ရှိနေခိုက် အီလစ်သည်သူ တပ်ဆင်ထားသော မိုင်းမိုးကြိုးခလုတ် ကို ဆွဲနှိပ်လိုက်လေ၏။

ရှေးလက်ရာကြီးဖြစ်သော ကျောက်တုံးတံတားကြီးသည် မီးတောင်ပေါက် ကွဲလိုက်သလို တစ်စီလွင့်စဉ် ပျက်စီးသွားလေ၏။

အီလစ်သည် သူ၏ ယမ်းဘီလူးများကို တံတားဖျက်ဆီးရန် သက်သက်မှု သာတပ်ဆင်ခဲ့သည်မဟုတ်။ တိုက်ပွဲတွင် လူသတ်ရန်၊ သေစေရန် အဓိကထားပြီး တပ်ဆင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဗုံးများ ပေါက်ကွဲလိုက်သည်နှင့် ကျည်စကျည်နတို့သည် ကြီးမားလှသော စက်သေနတ်မှ ကျည်ဆန်များ အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် ထွက်လာကြလေ၏။ တံတားပေါ်တည့်တည့်မှာ ရောက်နေကြသော ရုရှားတပ်သားတို့သည် လုံးဝ မလွတ်ကြတော့။ ထို့ပြင် ဘာလီ ကွင်းထဲမှ စစ်သား တချို့ကိုလည်း ထိမှန်ကျဆုံးသွားစေ၏။

အီလစ်ကိုယ်တိုင်လည်း တဲအိမ်အတွင်းပိုင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။ အ ကြောင်းမှာ တံတားနှင့် သိပ်မဝေးလှသော သူ၏ သစ်သားအိမ်ကလေးသည်လည်း ဗုံးစဗုံးနများ ထိမှန်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဗုံးစဗုံးနများသည် အီလစ်၏ တဲကလေးသာမက ရွာတစ်ရွာလုံးထိပင် မိုးရွာချလိုက်သလို ပြန်ကြလွှင့်စဉ် ထိမှန်၍ သွားလေ၏။ အားလုံးပေါက်ကွဲမှု ပြီးဆုံးသွားသောအခါ အီလစ်သည် ခေါင်းထောင်၍ အခြေအနေအားလုံးကို အကဲခတ်လေ့လာ ကြည့်လိုက်သည်။

မူလ ပထမက တံတားတည်ရှိခဲ့သော နေရာမှာ ဂေ့က်တုံးကျောက်ခဲ များနှင့် ဗုံးထိမှန်သော ရုရှားတပ်သားတို့ဖြင့် ပြည့်နေ၏။ မြစ်ကမ်းနဖူးနှင့် မဝေး လှသော ဗလီအဆောက်အအုံ တစ်ပိုင်းတစ်စမှာ ပြိုကျသွားပြီး ရွာထိပ်မှ တဲအိမ်နှစ် လုံးသုံးလုံးသည်လည်း မြေပြင်သို့ ပြိုကျပျက်စီးသွားလေ၏။

ရုရှားစစ်သားတို့ကား ဆုတ်ခွာသွားကြပြီဖြစ်၏။ အီလစ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆုတ်ခွာပြေးကြသော ရုရှားစစ်သား နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်

ခန့်သည် တံခါးဖွင့်ထားသော ဟစ်ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ကြ၏။ အီလစ်သည် ရုရှားတို့ ဆုတ်ခွာသွားခြင်းကို အပြစ်မတင်မိပါ။

သူတို့တစ်တွေ ဘာလီလယ်ကွင်းထဲမှာ ဆက်၍နေထိုင်ကြမည်ဆိုပါက သူတို့အတွက် ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ် နေရာယူစရာမရှိဖြစ်ပေရာ သူတို့သည် နေရာယူ၍ စနစ်တကျပစ်ခတ်နေကြသော ပြောက်ကျားတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျဆုံးကုန်ကြမည်သာဖြစ်၏။ ပြောက်ကျားတို့၏ အခြေအနေမှာ နေရာကောင်းမှ ရယူလျက် ရှိနေကြဆဲဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့မဟုတ်ပါဘဲ ရုရှားစစ်သားတို့သည် နောက်မဆုတ်ကြဘဲ မြစ်ပြင်ကို သည်အတိုင်း ကျော်ဖြတ်၍ ရှေ့သို့တိုးကြမည်ဆိုပါကလည်း တံတားမရှိတော့ပြီဖြစ်၍ မြစ်ပြင်ကို သည်အတိုင်းဖြတ်၍ ကူးကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဆိုပြန်ပါကလည်း မြစ်ပြင်မှာ အကာအကွယ်မဲ့ ဖြစ်နေသော ရုရှားစစ်သားတို့ကို ပြောက်ကျားတို့က တစ်ယောက်ချင်း ပစ်ခတ်ရှင်းလင်းပစ်ကြရုံသာ ရှိတော့၏။

စက္ကန့်ပိုင်းခန့်အကြာတွင် မပျက်မစီးကျန်ရစ်သော ဟစ်ရဟတ်ယာဉ် သုံးစင်းတို့သည် ကျန်ရှိသမျှသော သူတို့၏ စစ်သားတို့ကို စုဆောင်း၍ တင်လိုက် ပြီးကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ အပေါ်မှာရှိနေသော ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ် နှစ်စင်းနှင့် ပေါင်းလိုက်ကြလေ၏။

ထို့နောက်ကား ရုရှားရဟတ်ယာဉ်တို့သည် ရွာဆီသို့သော်လည်းကောင်း၊ ကျောက်ဆောင်ဆီသို့သော်လည်းကောင်း၊ သေနတ်တစ်ချက်မှ မပစ်ဖောက်ကြတော့ဘဲ အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားကြကာ ရွာကိုမိုးထားသည့် ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးကြီးပေါ်သို့ ဖြတ်ကျော်၍ ပျံသန်း ပျောက်ကွယ်သွားကြ လေတော့သည်။

ရဟတ်ယာဉ်တို့၏ ဒလက်တံစက်သံများ ပျောက်ဆုံးသွားပြီးသည့်နောက် အီလစ်နားထဲတွင် ဆူညံသောအသံများ ကြားလာရ၏။ ခဏအကြာတွင်မှ ထိုအသံတို့သည် သူ၏ရဲဘော်ရဲဘက်များက အောင်ပွဲရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်ဩဘာတီး အောင်သံဟစ်ကြွေးနေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွားလေ၏။

ဘုရားမတာပဲ။ ငါတို့နိုင်လိုက်ပြီ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အီလစ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူရဲဘော်များနည်းတူ အားပါးတရ လက်ခုပ်ဩဘာ တီးနေမိလေတော့သည်။

(၁၃)

ပြောက်ကျားသူပုန်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ

ဂျိန်းက တအံ့တဩမေးလိုက်၏။

အီလစ်က

*နေရာအနံ့ ကိုယ်ယောင်ဖြောက်သွားကြပြီပေါ့၊ ဒါဟာ မာဆတ်ရဲ့
သေနင်ပျံဟာပဲ၊ ရုရှားတွေ အသက်ရှူပေါက်မရသေးခင် သူတပ်တွေကို တောင်ကုန်း
တောင်တန်းတွေပေါ် တက်ပုန်းသွားစေတာပဲ၊ ရုရှားတွေဟာ တပ်ကူတွေနဲ့လာချင်
လာကြမယ်၊ ခုချိန်ဆိုယင် ဒင်မှာ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောက်ကျားတွေ
ဒင်မှာ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောက်ကျားတွေက မရှိတော့ဘူး၊ ရွာသူရွာသား
သက်ကြီးရွယ်အိုတွေလောက်ပဲ တွေ့ရတော့မှာ*

ဂျိန်း၏ဆေးခန်းကလေးတွင် ဒဏ်ရာရသူ ခုနှစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ ထို ဒဏ်ရာ
ရသူအားလုံးသည် သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာရသူများမဟုတ်ကြ။ တခြား အဆေး
အဖွဲ့ဒဏ်ရာရသူများ ၁၂ ယောက်ကိုကား ဆေးထည့်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

တိုက်ပွဲကာလအတွင်း ပြောက်ကျားနှစ်ယောက်သာ သေဆုံးခဲ့၏။ တစ်ယောက်
ကား တိုက်ပွဲကြောင့်မဟုတ်ဘဲ နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျန်
တစ်ယောက်ကား သူ့ရဲကောင်း ယူဆွတ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဇာဟာ၊ တစ်ယောက်သည်
နောက်တစ်ကြိမ် ပူဆွေးမှုဒဏ်ကို ခံရပေဦးတော့မည်ဖြစ်၏။ ဒါတွေအားလုံးသည်
ဂျင်းပီယေးကြောင့်ပင် ဖြစ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေ၏။ အီလစ်၏ ပျောင်းဖျက်သိမ့်

သောစကားများအကြားမှပင် ဂျိမ်းစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေ၏။ ဂျိမ်းသည် သူမကိုယ်သူမ စိတ်ထိန်းဖို့လိုကြောင်း တွေးမိ၏။ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်ကို ရှုပြီးခြေနေမှန်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် သုံးသပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိ၏။

ဂျင်းပီယေးကားမရှိတော့။ သူကားပြန်လာတော့မည် မဟုတ်။ ဤသည်ကို တွေးပြီး ပူဆွေးနေ၍ ပြီးမည်မဟုတ်။ ငါ့အနေနဲ့ အခြေအနေအမှန်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်တတ်ရမယ်။ တခြားလူတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးဘဝခြေနေကို ငါစဉ်းစားရမယ်။ ကူညီရမယ်။

ဂျိမ်းသည် အတွေးကို ရပ်လိုက်ပြီး အိလစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ

ဒါထက် ရှင်တို့လုပ်ကြမယ်ဆိုတဲ့ ညီလာခံကွန်ဖရင့် ဆိုတာကော အခုလို ပြောက်ကျားသူပုန်တွေက အသီးသီး မြေလျှိုးကုန်ကြပြီဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ အိလစ်က

သူတို့အားလုံး သဘောတူလိုက်ကြပါပြီ၊ ဒဂုံရွာချုံ့ခိုတိုက်ပွဲရဲ့ အောင်မြင်မှုကို တွေ့လိုက်ရပြီးတဲ့နောက် ပြောက်ကျားသူပုန်ခေါင်းဆောင်တွေ အားလုံးဟာ ဘာကို မဆို သဘောတူကြတော့မယ့် သဘောမှာရှိနေပါပြီ၊ တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် သူပုန်ခေါင်းဆောင်တွေ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ သံသယစိတ်ကလေးတွေ မယုံမကြည်ဖြစ်နေတာလေးတွေဟာ တိုက်ပွဲကရှင်းလင်း ဖြေရှင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပါ။ မာဆတ်ဟာ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်တဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသွားပါပြီ၊ မာဆတ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်မှာ စည်းစည်းရုံးရုံးနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ကြမယ်ဆိုယင် ပိုမိုကြီးမားတဲ့ အောင်ပွဲတွေရမယ်ဆိုတာ ယုံကြည်သွားကြပြီလေ၊ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုသွားကြပြီလေ၊ ဒီတော့ အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့

ဂျိမ်းက *ဒါဆိုတော့ ရှင်လဲအောင်မြင်သွားပြီပေါ့*

ဟုတ်ပါတယ်၊ သူပုန်ခေါင်းဆောင်တွေ အားလုံးလဲ မူလာကြီးရှေ့မှာ ကတိပြုပြီး သဘောတူညီကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးကြတဲ့ စာချုပ်ကိုတောင် ကျပ်ရထားပြီးပါပြီ

ရှင့် အတွက်တော့ ဂုဏ်ယူစရာပဲပေါ့နော်

ဂျိမ်းသည် ရုတ်တရက်ချီးကျူးသည့်သဘောဖြင့် အိလစ်၏လက်မောင်းကို လှမ်း၍ဖြစ်ညစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ အလျင်အမြန်လက်ပြန်ရှုပ်လိုက်၏။ ဂျိမ်းစိတ်ထဲတွင် ယခုကဲ့သို့ အာဖဂန်အရပ်ဒေသတွင် တစ်ကိုယ်ထီးတည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေချိန်တွင် အဖော်တစ်ဦးအဖြစ် အနားမှာရှိသည့်အတွက် အိလစ်အပေါ်တွင် ကျေးဇူးတင်မိ

သည်မှာ အမှန်ပင်။

တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် အီလစ်အပေါ်၌ နှစ်ရှည်လများ စိတ်ဆိုးနေခဲ့မိသည့် အတွက်လည်း ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ အပြစ်တစ်ခုကျူးလွန်မိသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။ သို့သော် အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းသည် အီလစ်စိတ်ထဲ၌ မတော်တဆများ ဟို ရှေးယခင်တုန်းက ကဲ့သို့ ခင်မင်တွယ်တာမျိုးရှိနေသည်ဟု ထင်မှတ်မှားသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိ၏။ ထိုသို့အထင်ခံရသော် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်မည် အမှန်ပင်။

ဂျိန်းသည်မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ဝူထဲဘက်သို့ကြည့်လိုက်၏။ ပတ်တီးများ ဆေးထိုးအပ်များသည် သေတ္တာများထဲတွင်ရှိနေပြီး ဆေးဝါးများက သူမ၏ လွယ်အိတ်ထဲတွင်ရှိ၏။

ဒဏ်ရာရကြသော ပြောက်ကျားသူပုန်များမှာ အခင်းကော်စောများပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်းနေကြ၏။ သူတို့သည် ဤဝူထဲတွင်ပင် တစ်ညလုံး နေကြရမည်ဖြစ်၏။ ရွာထဲသို့ပြန်ရွှေ့ရန်ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်အလုပ်မဟုတ်ပေ။ သူတို့အတွက် ရေနှင့်ပေါင်မုန့်များရှိ၏။ ဒဏ်ရာရသူ နှစ်ဦးသုံးဦးမှာ ထသွားထလာ လုပ်နိုင်သူများဖြစ်၍ လက်ဖက်ရည်ဖျော်၍ သောက်နိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။

မိုဟာမက်၏သား လက်တစ်ဖက်သာ သန်တော့သော မော်ဘာကလေးသည် သူ့အဖေက ပေးထားသောစားနှင့် မြေကြီးကို ထိုးဆွရင်းကစားနေ၏။ သူသည်ဒဏ်ရာ ရသူများနှင့်အတူ ဝူထဲမှာနေမည်ဖြစ်ပြီး အကယ်၍ညပိုင်း၌ လူနာများအတွက် ဆေးဝါးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဇာစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်ပါက မော်ဘာသည် တောင်အောက်သို့ဆင်းလာပြီး ဂျိန်းကိုခေါ်မည်ဖြစ်၏။

အစစအရာရာသည် စနစ်တကျဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည်လူနာများကို နှုတ်ဆက်ပြီး မော်ဘာ၏ခေါင်းကို ပုတ်ခဲ့ကာ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။ အီလစ်သည် နောက်မှလိုက်ခဲ့၏။ အပြင်ဘက်သို့ရောက်သည်နှင့် ညနေပိုင်းညင်းလေအေးကြောင့် စိမ့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်လာ၏။ ဤသည်မှာ နွေရာသီကုန်ဆုံးတော့မည် ဆိုခြင်းကို ပထမဆုံးပြသလိုက်သည့် နိမိတ်လက္ခဏာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်းသည် တောင်တန်းများကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဟိုအဝေးကြီးမှ ဟိန္ဒူ ကွပ်ရှ် တောင်ထိပ်များကို မြင်ရသည်။ ဆောင်းရာသီသည် ဤတောင်တန်းကြီးမှ ဆင်းလာမည်ဖြစ်၏။ ယခုပင် ဆီးနှင်းများ အမြဲဖုံးနေသော တောင်ထိပ်တို့သည် ညနေဆည်းဆာ၏ နေရောင်တွင် ပန်းသွေးရောင်တောက်နေ၏။

ဤတိုင်းပြည်ကား အလွန်လှသော တိုင်းပြည်ဖြစ်၏။ အလုပ်အလွန်များသော နေ့များတွင် မေ့ပျောက်ရန်ကား လွယ်ကူလှပါ၏။ ဤအလှကို ဤတိုင်းပြည်၏

အလှကို မြင်ခွင့်ရသည့်အတွက် ဂျိန်းဝမ်းသာပါသည်ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးမိ၏။ သူမကိုယ်တိုင် အိမ်ကိုပြန်ချင်လှပြီ။ ဥရောပကို ပြန်ချင်လှပြီဖြစ်သည့်တိုင် ဤတိုင်း ပြည်၏အလှသည် ရင်ကိုဖမ်းစားဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဂျိန်းသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အီလစ်နှင့်အတူဆင်းလာ၏။ မကြာခဏ ဆိုသလို အတူလိုက်ပါလာသော အီလစ်ကိုကြည့်မိ၏။ ညနေစောင်း နေရောင်အောက် တွင် အီလစ်၏မျက်နှာသည် ကြေးသားရုပ်သွင်ပမာ၊ ကျောက်ဆောင်ကျောက်သားပမာ ဖြစ်နေ၏။ သည်တော့မှ အီလစ်သည် ယမန်နေ့ညက အိပ်ချင်မှပင် အိပ်ခဲ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဂျိန်းသတိမူမိသွား၏။

ဂျိန်းက *ရှင့်ကြည့်ရတာ သိပ်ပန်းနေပုံရတာပဲ*
အီလစ်က

ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် တကယ့်စစ်ပွဲမျိုးနဲ့ မကြုံမဆုံရတာကြာပြီ၊ ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်းနေရတော့လည်း လူက ပျော့ညံ့သွားတာပဲပေါ့

အီလစ်သည် ရိုးရိုးသာမန်သာ ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ အာဖဂန် ပြောက်ကျားတို့ ကဲ့သို့ တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူတွေကို ဘယ်လိုသတ်လိုက်ဖြတ်လိုက်တာပဲဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား အားပါးတရပြောဆိုခဲ့ခြင်းမရှိ။ အီလစ်သည် ဂျိန်းအား တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ နှင့်ပတ်သက်၍ ဒဂ်ရွာထိပ်တံတားကို သူဝံ့ဖောက်ခွဲခဲ့ကြောင်းသာ ရိုးရိုးကလေး ပြောပြခဲ့၏။

သို့သော် ဒဏ်ရာရသော သူပုန်တစ်ဦးကမူ ဂျိန်းအားအသေးစိတ် ပြောပြခဲ့သည်။ အီလစ်ကချိန်ကိုက်ပုံဖောက်ခွဲ၍တံတားကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်နိုင်သောကြောင့်သာ ရုံးမလိုအပြစ်ကလွတ်ခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ရွာထဲဘက်တွင်ကား အောင်ပွဲ၏ အငွေအသက်သည်တစ်ရွာလုံးကို လွှမ်းခြုံနေ၏။ ယောက်ျားမိန်းမ အားလုံးတို့သည် ဟိုနေရာစုစု၊ ဒီနေရာစုစုဖြင့် အားပါးတရ ပြောနေကြ၏။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ ကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံထဲမှာ နားနားနေနေမရှိကြတော့။

ကလေးများကလည်း စစ်တိုက်တမ်း ကစားနေကြ၏။ ကလေးတို့သည် သူတို့၏နောင်တော်ကြီးများနည်းတူ စိတ်ကူးယဉ် ရုရှားစစ်တပ်ကို ချုံခိုတိုက်ခိုက်တမ်း ကစားနေကြ၏။ ဟိုတစ်နေရာရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဒရမ်ခေါက်ချက်နှင့်အညီ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသီဆိုနေ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ညနေပိုင်း တစ်ချိန်လုံးကို တစ်ယောက်တည်း ကုန်ဆုံးရမည့် အဖြစ်၊ နေရမည့်အဖြစ်ကို သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။ ရုတ်တရက်ပင် ဂျိန်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အီလစ်ဘက်သို့လှည့်၍ *ကျွန်မနဲ့အတူ လက်ဘက်ရည်လိုက်သောက်

ပါလား၊ ရှန်တဲကလေးရဲ့ သည်း ညည်းလဲ ခံနိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့*

အီလစ်ကမူလိုလိုလားလားပင်

သိပ်ကောင်းတာပေါ့

သူတို့နှစ်ဦး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြစဉ် ရှန်တဲလ်သည် ငိုနေပြီဖြစ်၏။ ကလေး ငိုသံကြားသည်နှင့် ဂျိန်း၏ရင်သားများသည်လည်း နို့တက်ကာ တင်းလာ၏။ ဂျိန်းက

ထိုင်ဦးနော်၊ ဖာရာက ရှင့်ဖို့လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပေးလိမ့်မယ်

ဂျိန်းသည် ကလေးရှိရာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ အခန်းထဲရောက် သည်နှင့် ပျာပျာသလဲ အင်္ကျီကြယ်သီးကို ချွတ်လိုက်ပြီး ရှန်တဲလ်ကိုပွေ့ကာ နို့ တိုက်လိုက်၏။ ရှန်တဲလ်သည်အမေ၏နို့ကို ပါးစပ်ဖြင့်ရှာဖွေစမ်းသပ်တွေ့မိလျှင် တွေ့မိချင်းအငမ်းမရစို့၏။ ခဏကြာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ စို့တော့၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အီလစ်ရှိရစ်ခဲ့သော အပြင်ဘက်အခန်းသို့ ထွက်ရမည်ကို ဝန်လေးနေမိ၏။ ထိုအခါမှ မိမိ နှင့်ဖာသာ ဖိတ်တုံးကဖိတ်လာခဲ့ပြီး ခုမှ ဘာတစ်ခု ဖြစ်နေတာတုံး၊ ဟိုအလျင်တုန်းကဆိုယင် သူ့အတူတူ တစ်အိပ်ရာတည်းတောင် တစ်နှစ်နီးပါး အတူအိပ်ခဲ့ပြီးတော့ဟု စိတ်ထဲကပြောနေမိ၏။ မည်ကဲ့သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျိန်းတစ်ယောက်အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာသောအခါတွင် ရှက်သွေးဖြန်းနေမိသည်မှာ အမှန်ပင်။

အပြင်တွင် အီလစ်သည် ဂျင်းပီယေး၏ မြေပုံများကိုကြည့်နေ၏။ လစ်က

ဒီလုပ်ပုံကတော့ အပိုင်ဆုံးပါပဲ၊ ဂျင်းပီယေးဟာ ကွန်ဗျူင်ခရီးလမ်းကြောင်း တွေအကုန်လုံးသိနေတာပဲပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုယင် မိုဟာမက်က သူ့ရဲ့မြေပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ခဲ့တာကိုး

အီလစ်သည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဂျိန်း၏မျက်နှာ ပေါ်မှ မျက်နှာထားကို မြင်သွားသည်နှင့် အမြန်အထက်ဆက်၍

ကဲပါလေ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမနေကြပါနဲ့နို့၊ လက်ရှိအခြေနေကြောင်း ပြောကြရအောင်ပါ၊ အခု ဂျိန်းဘာလုပ်မှာလဲ

ဂျိန်းသည် နံရံနံဘေးမှ ကူရှင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီး နံရံကိုကျောနှင့် မှီလိုက်၏။ ဂျိန်းအတွက် ကလေးနို့တိုက်ရန် အကောင်းဆုံးရွေးချယ်ထားသော ထိုင်နည်း ဖြစ်ပါ၏။ အီလစ်သည် ဂျိန်းတစ်ယောက် သူ့ရှေ့မှောက်တွင် ကလေးနို့တိုက်နေသည့် အတွက် ဘာမှထူးခြားပုံမရ။ အီလစ်က ဤသို့ထူးခြားသည့်အတွက် ဂျိန်းသည် နေရထိုင်ရသက်သာသွားသည်။ ဂျိန်းက

*ကျွန်မကတော့ စောင့်နေရမှာပေါ့၊ ပါကစ္စတန်ပြည်ဖက်ကို သွားတဲ့ခရီးလမ်း

ကြောင်းတွေဖွင့်တဲ့အထိ၊ ကွန်ဗျူင်အဖွဲ့တွေ သွားလို့ရတဲ့အထိ စောင့်နေရမှာပေါ့၊ သွားလို့ရတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မ ဥရောပကိုပြန်မှာပဲ၊ ရှင်ကော့

အီလစ်က

အတူတူပဲပေါ့၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ကျုပ်အလုပ်ကလဲ ပြီးပြီပဲ၊ သူပုန်ခေါင်းဆောင်တွေ ရဲ့ သဘောတူညီမှုစာချုပ်ကို သက်ဆိုင်ရာတွေက အတည်ပြုပေးဖို့လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အမေရိကန်အထိ ပြန်စရာမလိုပါဘူး၊ ပါကစ္စတန်မှာလဲ ကျုပ်တို့ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတာပဲ၊ သူတို့ကစီစဉ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်

ထိုစဉ် ဖာရာက လက်ဖက်ရည်ယူလာ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အီလစ်၏နောက်ထပ်တာဝန်၊ နောက်ထပ်အလုပ်သည် ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု တွေးတောနေမိ၏။ နီကာရာဂွာ တိုင်းပြည်မှာ အုပ်ချုပ်နေတဲ့လက်ဝဲဘက်ကို ယိမ်းတဲ့ အစိုးရကိုဖြုတ်ချဖို့ လုပ်နေမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှာရှိတဲ့ ဆိုဗီယက်သံအရာရှိ တစ်ယောက်ကိုပဲ ပြန်ပေးဆွဲ ရလေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အာဖဂန်လူမျိုး ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံရလေမလား။

ဂျိန်းသည် အီလစ်နှင့်ချစ်သူဘဝရှိစဉ်က ဗီယက်နမ်ကို အီလစ်ဘာကြောင့်သွား ပြီး စစ်တိုက်ရတာလဲဟု မေးဖူးသည်။ အဲဒီတုန်းက အီလစ်ဖြေပုံမှာ အမေရိကန်မှာ လူငယ်တိုင်းက ဗီယက်နမ်ကို စစ်သွားတိုက်ဖို့ ရှောင်ချင်နေကြတယ်၊ သူကတော့ လူကန်လန် လူ့ခွစာမို့ သူများတွေရှောင်ချင်နေတဲ့ စစ်ပွဲကို တမင်ဝင်ပြီး တိုက်တာပါ တဲ့။ သို့သော် ထိုစဉ်က အီလစ်ပေးခဲ့သောအဖြေသည် မှန်ကန်သည်ပဲထား၊ စစ်ပွဲ ပြီးသည့်နောက် စစ်တပ်က ထွက်ခွင့်ရပြီးသည့်နောက် အီလစ်တစ်ယောက် ဘာ ကြောင့်များ ဤကဲ့သို့ အန္တရာယ်များသော သတ်ဖြတ်ရသောအလုပ်ကို ဆက်၍ လုပ်နေပါလိမ့်ဟု ဂျိန်းတွေးနေမိ၏။ ထို့ကြောင့်ဂျိန်းက

ဒါဆိုရင် ဒီအလုပ်ပြီးပြီမို့ အမေရိကန်ကို ရှင်ပြန်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ရှင် ဘာလုပ်မှာလဲဟင်၊ ကျူးဘားကိုသွားပြီး ကပ်စထရီကို လုပ်ကြံရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေဦးမှာလား

အီလစ်ကမူ လေသံအေးအေးနှင့်

ကိုယ်တို့ရဲ့အေဂျင်စီက လူသတ်တဲ့အလုပ်၊ လုပ်ကြံတဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး

ဂျိန်းက မကျေမနပ်ဖြင့်

ဒါပေမယ့် လုပ်နေကြတာပဲ မံဟုတ်လား

*ရှင်းပြရတာ ခက်တယ်။ ရူးကြောင်ကြောင် ကိစ္စတစ်ခုက ကျုပ်တို့ရဲ့ စီအိုင်အေဆိုတဲ့ ဗဟိုထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့စီကို နာမည်ကောင်းကောင်း ဖျက်နေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ သမ္မတကလည်း သူလျှိုထောက်လှမ်းရေးအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲနေလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ရပြန်တော့လည်း မလိုလားအပ်တဲ့ကိစ္စတွေက ဖြစ်နေရတာပဲ။

*ဒါဆိုရင် ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို သူလျှိုလုပ်ရတဲ့အလုပ်ကို ကျောခိုင်နှုတ်ထွက်ပြီး သာမန်လူသားရိုးရိုးဘဝကို မနေရတာလဲ။

အီလစ်မျက်နှာသည် တည်သွား၏။ အီလစ်က

*ဒီလိုနိဂ္ဂဟယ်လေ၊ အမေရိကန်ပြည်မှာ လူတော်တော်များများက သူတို့တိုင်းပြည်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပိုင်ခွင့်ရှိသလို တခြားတိုင်းပြည်တွေမှာလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေက လုပ်စရာရှိတာကို ကျောခိုင်းပြီး ရိုးရိုးသာမန် လူသားဝါဒသမားဆိုတဲ့ လူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ။ အခြေအနေအရ ကျုပ်တို့ရဲ့အေဂျင်စီကလည်း အဲဒီလို စိတ်မပြည့်တဲ့လူတွေ တော်တော်များများနဲ့ ရည်ရည်မွန်မွန်၊ မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်ဆောင်တဲ့ လူတချို့ကို ရော ခန့်ထားရတာပဲ။ ဒီတော့ သမ္မတကြီးရဲ့အဆုံးအဖြတ်အရ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ကို ဖြုတ်ချလိုက်ကြပြီဆိုပါစို့။ အဲဒီမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာနိုင်သလဲ ဆိုတဲ့မေးခွန်းကို လူတိုင်းမေးကြတာပဲ။ အဖြေကတော့ အခြေအနေကိုက ပေးလို့ဖြစ်ရတာ၊ ကျုပ်တို့နိုင်ငံက လွတ်လပ်တဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံပဲ။ ဒီတော့ တစ်ခုခု လွှဲမှားသွားခဲ့ရင် လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ပြစ်ချက်ပဲ။ ကျုပ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှအပြစ်တင်ဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။ အဲ အမှန်အကန်လုပ်ဖို့ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကျုပ်က လုပ်ရမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်ကိုး။

ဂျိန်းသည် အီလစ်စကားကို ဘဝင်မကျပေ။

*ရှင်ပြောပုံအတိုင်းဆိုရင် ရှုရှုစေပိုင်အဖွဲ့ဖြစ်တဲ့ ကေဂျီဘီကိုလည်း ရှင်ပြောသလို ပြုပြင်ပြီး ပြောင်းလဲယူရမယ့် သဘောလား။

အီလစ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး

*မတူဘူးလေ၊ ကေဂျီဘီဆိုတာက ပြည်သူလူထုက ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းမှ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်တို့ စီအိုင်အေက ပြည်သူ့ ထိန်းထားတာ။

ဂျိန်းက

*ထိန်းတယ်။ အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုတာလည်း ရှင်ပြောသလောက် မရိုးမရှင်းပါဘူး။ စီအိုင်အေကလည်း ပြည်သူလူထုကို လိမ်ညာပြီးပြောတာပဲ။ ပြည်သူလူထုဆိုတာက တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို ဧကန်စကမသိဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ထိန်းနိုင် သိမ်းနိုင်

အုပ်ချုပ်နိုင်ပါ့မလဲ'

'ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ်တို့ စီအိုင်အေနဲ့ ကျုပ်တို့ တာဝန်ယူရတာ ပဲမဟုတ်လား'

ဂျိန်းက

'ရှင်ကံ စီအိုင်အေထဲဝင်ပြီး အမှုထမ်းနေမယ့်အစား စီအိုင်အေအဖွဲ့မျိုး ပျက်စီး သွားအောင် လုပ်ဖို့ကောင်းတာ'

'မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့မှာလည်း စီအိုင်အေဆိုတဲ့ ဗဟိုထောက်လှမ်း ရေး အေဂျင်စီအဖွဲ့တစ်ခု လိုတာပဲ၊ ကျုပ်တို့နေထိုင်ရတဲ့ ကမ္ဘာကြီးက စိတ်ချရတာ မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့မှာလည်း ရန်သူရဲ့သတင်းတွေရရှိဖို့ လိုတာပဲ၊ ဒီ တော့ အဲဒီသတင်းတွေရအောင်ထောက်လှမ်းဖို့ အေဂျင်စီအဖွဲ့အစည်းလိုတာပဲ'

ဂျိန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ ပြီးမှ

'ဒါပေမယ့် ဘာတွေဖြစ်လာသလဲဆိုတာ အခုပဲကြည့်လေ၊ အခု ရှင်တို့က မာဆတ်ရဲ့လက်ထဲကို ပို့ပြီးကြီးတဲ့၊ ပို့ပြီးခေတ်မီတဲ့ လက်နက်တွေပို့ပေးကြတော့ မယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလက်နက်တွေနဲ့ မာဆတ်ဟာ လူတွေများများ ပိုသတ်နိုင်လာ တော့မှာပဲ၊ အဲဒါ ရှင်တို့အေဂျင်စီရဲ့ အမြဲတမ်းရတဲ့ ရလဒ်အဖြစ်ပဲလေ'

အီလစ်က ကန့်ကွက်သည့်အနေဖြင့်

'မာဆတ်က လူတွေများများသတ်နိုင်တယ်၊ မြန်မြန် သတ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့အ ချက်တစ်ခုတည်းကိုမကြည့်နဲ့လေ၊ ဒီ အာဖဂန်သူပုန်ပြောက်ကျားတွေဟာ သူတို့ တိုင်းပြည်၊ သူတို့လူမျိုးရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ကြရတာ၊ သူတို့ ရင်ဆိုင်တိုက်နေကြရတဲ့ လူတွေက လူသတ်သမား၊ သားသတ်သမားတစ်စုပဲ'

ဂျိန်းက စကားဝင်ဖြတ်ပြီး

'အဲဒီလိုပဲ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေကြတာပါလို့ အားလုံးက ပြောနေကြတာပါပဲ၊ ပီအယ်လ်အိုကလည်း ပြောတယ်၊ ကျူးဘားနိုင်ငံက ပြည်ပြေး တွေကလည်းပြောတယ်၊ အိုင်အာရ်အေဆိုတဲ့ အိုင်ရစ်သူပုန်တွေကလည်း ပြောတယ်၊ တောင်အာဖရိကတိုက်က လူဖြူတွေကလည်း ပြောတာပဲ'

အီလစ်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

'တချို့ပြောတာတွေက မှန်တယ်လေ၊ တချို့ကျတော့ မှားတယ်'

'အဲဒီ အမှားအမှန် အစစ်ကိုကော စီအိုင်အေက သိရဲ့လား'

'သိရမှာပေါ့'

'မသိဘူးရှင်၊ ကံ ကျွန်မမေးမယ်၊ မာဆတ်ဟာ ဘယ်သူတွေရဲ့ လွတ်မြောက်

ရေးအတွက် တိုက်နေတာလဲ၊ ပြော 'အာဖဂန်လူမျိုးတွေရဲ့ လွတ်မြောက်ရေး အတွက်ပေါ့' ဂျိန်းက ဒေါသတကြီးဖြင့်

'သွားစမ်းပါ။ မာဆတ်ဟာ ဘာသာရေး အယူသီးဝါဒသမားတစ်ယောက်ပဲ။ တကယ်လို့ သူတပ်ဖွဲ့တွေကနိုင်ပြီး သူ့အာဏာရသွားရင် ပထမဆုံး သူလုပ်မယ့်အလုပ်က အမျိုးသမီးထုကြီးတစ်ခုလုံးကို မိနိပ်ချုပ်ချယ်ပစ်လိုက်မှာပဲ။ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ မဲပေးပိုင်ခွင့်ဆိုတာကို ရုပ်သိမ်းပစ်မှာပဲ။ အမျိုးသမီးတွေမှာရှိနေတဲ့ နည်းနည်းပါးပါး လွတ်လပ်ခွင့်ကလေးတွေကိုလည်း ရုပ်သိမ်းပစ်မှာပဲ။ မာဆတ်ဟာ သူ့နဲ့အယူအဆမတူတဲ့ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားမယ် ထင်သလဲ၊ မိနိပ်ပစ်မှာပဲ။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ၊ ကျောင်းဆရာတွေမှာ လုပ်ငန်းရပ်ဆိုင်းရာ လွတ်လပ်ခွင့်တွေရမယ်လို့ ရှင်ထင်သလား၊ အမျိုးသမီးတွေ လူသားတွေပဲဖြစ်တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကော ရမယ်ထင်သလား၊ ဘာသာရေးမတူတဲ့ ဟိန္ဒူတွေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ၊ ဘာသာမဲ့တွေရဲ့ အခြေအနေကရော ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်လို့ ရှင်ထင်သလဲ'

ဂျိန်းက အီလစ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ အီလစ်က ဂျိန်းကို ပြန်ကြည့်၍

'ဒီမယ် ဂျိန်း၊ မင်း စိတ်ထဲမှာ မာဆတ်ရဲ့တပ်ဖွဲ့၊ မာဆတ်ရဲ့အစိုးရဟာ အခု အာဖဂန်မှာ ချယ်လှယ်အုပ်စိုးနေတဲ့ သူတွေထက် ပိုဆိုးမယ်လို့ တကယ်ယုံယုံကြည်ကြည်ရှိနေသလား'

ဂျိန်းသည် ခဏကြာမျှ စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ

'ကျွန်မလည်း သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သေချာတာကတော့ တစ်ခုရှိတယ်။ မာဆတ်ရဲ့ အစိုးရ၊ မာဆတ်ရဲ့အုပ်ချုပ်မှုဆိုတာက ရုရှားအာဏာရှင်တွေ အစားဝင်လာတဲ့ အာဖဂန်အာဏာရှင်စနစ်ပဲ ဖြစ်လာမှာပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မယုံကြည်တာက နိုင်ငံခြားအာဏာရှင်တစ်ယောက်ကို ဖြုတ်ချပြီး ပြည်တွင်းအာဏာရှင်တစ်ယောက် တင်မြှောက်ဖို့အရေးမှာ လူတွေသောက်သောက်လဲ သတ်ကြတာ သောက်သောက်လဲ သေကြတာကိုတော့ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး'

'အာဖဂန်လူမျိုးတွေကတော့ သတ်ရသေရဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ ကျေနပ်နေကြတာပဲ'

'သူတို့တစ်တွေက သေသေချာချာ မေးခွန်းမှ အထုတ်မခံရဘဲကိုး'

'မင်းပြောတော့လည်း ရှင်းသားပဲ။ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်က အဲဒီလိုအလုပ်နဲ့ လုပ်ရတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်က စုံထောက်ဆန်ဆန် အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရတဲ့လူပါ'

အီလစ်စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဂျိန်းရင်ထဲမှ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်သိ

ချင်စိတ်ဖြစ်ခဲ့ရသော ကိစ္စကို သတိရလာ၏။ ဂျိန်းက

‘ပါရီမှာတုန်းက ရှင့်ရဲ့ အဓိကတာဝန်က ဘာလဲ’

အီလစ်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း

‘ကျုပ်က မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေအပေါ်မှာ စပိုင်လုပ်ပြီး ထောက်လှမ်းခဲ့ရတုန်းကလား၊ ဂျင်းပီယေးက ကျုပ်ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ မင်းကို ပြောမပြဘူးလား’

ဂျိန်းက ‘ဂျင်းပီယေးက သူလည်း သေသေချာချာ မသိဘူးလို့ ပြောတာပဲ’

‘သူ မသိဘူးဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ၊ တကယ်တမ်း ကျုပ်ရဲ့အလုပ် ကျုပ်ရဲ့တာဝန်က အကြမ်းဖက်သမားတွေကို ရှာဖွေထောက်လှမ်းဖို့ပဲ’

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေအကြားမှာမှ ထောက်လှမ်းရသလား’

‘အဲဒီ အသိုက်အဝန်းမျိုးမှာမှ သူတို့က ရှိကြတာကိုး’

ဂျိန်းက မကျေမနပ်နှင့်

‘ဒါဆိုရင် ရာမီကော့စကွန်ဟာ အကြမ်းဖက်သမား တစ်ယောက်ပဲလား’

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ရာမီတစ်ယောက် အဖမ်းခံရခြင်းမှာ အီလစ်ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ပြောဖူးခဲ့ခြင်းကို မှတ်မိနေ၏။ အီလစ်ကမူ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းဖြင့်

‘ဟုတ်တယ်၊ အကြမ်းဖက်သမား တစ်ယောက်ပဲ၊ တူရကီလေကြောင်းပိုင်တဲ့ လေယာဉ်ကြီးကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးခဲ့တာ သူတို့အဖွဲ့ပေါ့’

‘ရာမီတို့အဖွဲ့ ဟုတ်လား၊ ရှင်က ဘာယုံနယ်လုပ်ပြီး သိရတာလဲ’

‘သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောလို့ သိရတာပဲ၊ ကျုပ် သူ့ကိုဖမ်းလိုက်ရတုန်းကလည်း သူက နောက်ထပ် ဝုံးဖောက်ခွဲမှုတစ်ခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်နေတုန်း ဖမ်းလိုက်တာပဲ’

‘အဲဒါကိုလည်း ရာမီက ရှင့်ကို ပြောတာပဲလား’

‘ပြောရုံတင်မကဘူး၊ အဲဒီ ဝုံးခွဲဖို့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ဆီက အကူအညီ လာတောင်းတာ’ ဘုရား၊ ဘုရား’

ဂျိန်းသည် ဘုရားတလိုက်မိ၏။ ခန့်ခန့်ညားညား ရုပ်ချောချောနှင့် ရာမီသည် သူ့နိုင်ငံအား မမှန်မကန်သော အစိုးရအပေါ်တွင် အမျက်သို့ပြီး အကြမ်းဖက်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့သူတစ်ဦးပါကလား။

အီလစ်၏ စကားသည် ဆုံးပုံမရသေးပါ။ အီလစ်က

‘ဒါထက် ပက်ပီဖီဒီကိုကော မှတ်မိသလား’

ဂျိန်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ‘ရှင် ပြောနေတာက ရိုးလ်ရွိုက်စ် ကားကြီးစီးစီးနေတဲ့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ကော်စီကန်လူမျိုးကို ပြောနေတာလား’

အိလစ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

* ဟုတ်တယ်၊ သူကတော့ ပါရီမြို့မှာရှိတဲ့ အကြမ်းဖက်သမားတွေ အားလုံးကို လိုအပ်တဲ့ သေနတ်တွေ လက်နက်တွေ ရှာဖွေပေးနေတဲ့လူပဲ။ သူက ကြိုက်ဈေးရခင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို လက်နက်ရောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက နိုင်ငံရေးခံယူချက်နဲ့ လုပ်တဲ့ အကြမ်းဖက်သမားတွေကိုမှ ဖောက်သည်အဖြစ် ပိုထားချင်တယ်

ဂျိန်းသည် တအံ့တဩဖြစ်သွား၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ပက်ပီသည် ခပ်ညံ့ညံ့ ခပ်ရှော်ရှော်လူတစ်ဦးသာဖြစ်သည်ဟု အမြဲအောက်မေ့ခဲ့၏။ ဂျိန်း၏ တွက်ချက်မှုမှာ ပက်ပီသည် ချမ်းသာသည်။ ကော်စီကန်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သည်တော့ ခပ်ညံ့ညံ့ ခပ်ရှော်ရှော်ပဲဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆခဲ့၏။ သို့သော် အလွန်ဆုံးဖြစ်နိုင်ပါက နိစ္စဇာ ကြုံတွေ့နေရသည့် ခိုးမှုတိုက်မှုလောက်၊ မှောင်ခိုမှုလောက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးအနု လောက်ပဲ ကျူးလွန်နိုင်မည်သူဟု ယူဆခဲ့၏။

ထိုကဲ့သို့သော ပက်ပီလိုလူက အကြမ်းဖက်ဝါဒသမား၊ လူသတ်သမားများကို လက်နက်များ၊ မိုင်းပုံးများ ရောင်းနေသူဟု အသိအမှတ်ပြုရမည်ဆိုခြင်းမှာ အိမ်မက် မက်နေသလားဟုပင် ထင်မှတ်နေမိ၏။ အိလစ် ပြောနေခြင်းများမှာလည်း ပကတိ အမှန်အကိုင်များပြောနေပုံရ၏။

ဤသို့ဆိုပါက သူမဘဝ၊ သူမ နေထိုင်ခဲ့သော ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် သူမ၏ အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာပင် သတ်ဖြတ်မှုများ၊ ဖောက်ခွဲမှုများ ပြည့်နှက်လျက်ရှိပါ ကလား။ အဲဒါတွေကို မသိရအောင် ငါ ဒီလောက်ပဲ ထုံရ အရ နရ သလားဟု သူမဘာသာ ပြန်တွေးကြည့်နေမိ၏။

အိလစ်ကမူ စကားဆက်နေ၏။ အိလစ်က

* အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ အကြမ်းဖက် ဖောက်ခွဲမှု၊ သတ်ဖြတ်မှုတွေနဲ့ မြန် ပေးဆွဲမှုတွေ တော်တော်များများကို နောက်ကနေပြီး ငွေကြေးထောက်ပံ့ကူညီပေးခဲ့တဲ့ ရုရှားတစ်ဦးကိုလည်း ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနောက်တော့ ပက်ပီကို ဖမ်းလိုက်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက်ကြတဲ့အခါမှာ အဲဒီ အရင်က ဥရောပတစ်ဝိုက်မှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အကြမ်းဖက်ဖောက်ခွဲသတ်ဖြတ်မှုတွေ တော်တော်များများရဲ့ တရားခံအစစ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်

ဂျိန်းက အိလစ်ကိုကြည့်၍

* အဲဒီလို ထောက်လှမ်းမှုတွေအားလုံးကို ရှင်က ကျွန်မချစ်သူအဖြစ် ကျွန်မနဲ့ အတူနေထိုင်ခဲ့တုန်းက လုပ်ခဲ့တာတွေလား

ဂျိန်းသည် အိမ်မက်ထဲမှစကားပြောနေသူ တစ်ဦးပမာ ပြောလိုက်၏။ သူမ

စိတ်ထဲတွင် သူမနှင့်အိလစ်တို့ အတူသွားခဲ့ကြသော ပါတီပွဲများ၊ ရှောင်ဂီတပွဲများ၊ ဆန္ဒပြပွဲများ၊ လမ်းဘေးကော်သီဆိုင်းများတွင် နိုင်ငံရေး အငြင်းအခုံလှုပ်ခဲ့ကြသည်များ၊ အတူသောက်ခဲ့ကြသော မရေမတွက်နိုင်သည့် ဝိုင်အရက်ဝိုင်းများကို ပြန်၍ မြင်ယောက်လာ၏။

အိလစ်နှင့် ခွဲခွာလိုက်ရသည့်အချိန်တွင် ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ အိလစ်သည် သူမကို ဖန်ဆောင်ဗန်းပြပေါင်းသင်းကာ သူမ၏ အပေါင်းအသင်းများအပေါ်သို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း ပြုလုပ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထောက်လှမ်းသည်များမှာလည်း မည်သူက ဩဇာရှိသည်၊ မည်သူက လက်ဝဲအစွန်ကျသည်၊ မည်သူက ဝိုက်ဆံရှိသည်၊ မည်သူက ကျောင်းသားထုကို ဦးဆောင်မှုပေးနိုင်သည်၊ မည်သူကတော့ဖြင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်တို့ကိုပဲ ထောက်လှမ်းစုံစမ်း တေးမှတ်ထားသည်ဟု ယူဆ၏။

ယခုလက်တွေ့ မျက်မြင်တွင် အိလစ် တကယ်တမ်းထောက်လှမ်းစုံစမ်းသူများမှာ အကြမ်းဖက်သမားများ၊ လူဆိုးများသာဖြစ်ကြောင်း မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ သိလာရ၏။ သူမ၏ အသိုက်အဝန်းများထဲတွင်လည်း အိလစ်၏ ပြောကြားချက်အရ တကယ်ပဲ အကြမ်းဖက်သမားများ၊ လူဆိုးများ ရှိနေ၏။

ဂျိန်းက တအံ့တဩဖြင့် 'ကျွန်မတော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပဲ' အိလစ်က

'မင်း တကယ်အကိုင်း အမှန်သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြောရမှာပေါ့၊ ပါရီမှာ ကျုပ်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုဟာ ကြီးမားတဲ့ အောင်မြင်မှုတစ်ရပ်ပဲ'

ဂျိန်းက အိလစ်ကိုကြည့်၍

'ရှင် ကျွန်မကို ဒါတွေ အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောဖို့ မကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ဖွင့်ပြောဖို့ မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပါရီမှာတုန်းက ကျုပ်မင်းကို လိမ်ပြောခဲ့မိတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ နောင်တရလို့မဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ'

ဂျိန်းသည် အူကြောင်ကြောင် ကသိကအောက်ကြီးဖြစ်သွား၏။ ဘာဆက်၍ ပြောရမှန်းလည်း မသိတော့။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ သိပ်ဆန်လာပြီး နေရထိုင်ရ ခက်လာပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သိချင်စိတ်တွေက ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်၏။ အိလစ်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်မရှိပါဟု ဆင်ခြေပေးမည့်စကားများကို ကြားချင်နေမိ၏။ အိလစ်၏ ဘဝ၊ အိလစ်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိချင်နေပေသည်။ သည်အချိန်

မျိုးမှာမှ မမေးဖြစ်၊ မသိဖြစ်လိုက်လျှင် နောင် အခွင့်အရေးကြုံတော့မည် မဟုတ်။
ဂျိန်းက

*လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဘဝကို ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်တော့မယ်
လို့ ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်ဆိုတာ နားကိုမလည်နိုင်ဘူး*

အီလစ်သည် ဂျိန်းထံမှ မျက်စိလွှဲလိုက်၏။

*ပြောရတာ ခက်သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် အစက ကျုပ်ဟာ အဲဒီအလုပ်မျိုးမှာ
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်တတ်နေတယ်၊ လုပ်သင့် ကိုင်သင့်တယ်လို့လည်း ယုံ
ကြည်နေတယ်၊ ပြီးတော့ လခဝင်ငွေလည်း ကောင်းတာပါမှာပေါ့လေ*

ဂျိန်းက

*ပင်စင်လစာလည်း မျှော်ကိုးတယ်၊ ပေးတဲ့ ရာရှင်စနစ်ကိုလည်း သဘောကူ
တယ်ပေါ့လေ၊ ထားပါ ထားပါ၊ ရှင့်စိတ်ထဲက မပါဘူး - သိုရင် ကျွန်မကို ဘာမှ
ရှင်းပြနေစရာ မလိုပါဘူး*

အီလစ်သည် ဂျိန်းကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လိုက်၏။ အီလစ်ကြည့်ပုံမှာ ဂျိန်း၏
စိတ်ထဲမှ အတွေးကို စူးစမ်းသည့်ကြည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ပြီးမှ အီလစ်က

*ကျုပ် တကယ်ဖွင့်ပြောတာကို မင်း နားထောင်ချင်တယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား
ဂျိန်းက မျက်လွှာချပြီး

သေချာပါတယ်၊ ကျွန်မ နားထောင်ချင်ပါတယ်၊ သိချင်ပါတယ်

အင်း ဇာတ်လမ်း အစကိုပြောရမယ်ဆိုရင် စစ်ပွဲက စရာမှာပဲ

အီလစ်သည် စကားလုံးများကို တစ်လုံးချင်း တဖြည်းဖြည်းစတင်၍ ပြောလိုက်
၏။ အီလစ်၏ လေသံကိုနားထောင်ရခြင်းဖြင့် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အီလစ်သည် သူ
ဘဝတွင် မည်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟမပြောခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်းများကို ပြောတော့မည်ဖြစ်
ကြောင်း ရိပ်မိသွား၏။

အီလစ်က ဖြည်းဖြည်းချင်းပင် ဆက်၍

*ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲမှာ ရဟတ်ယာဉ် လေသူရဲတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရတဲ့နေရာ
မှာ အခက်အခဲဆုံးပြဿနာက ဘယ်သူတွေက ဗီယက်ကောင်းလဲ၊ ဘယ်သူတွေက
အရပ်သားလဲဆိုတာ ခွဲခြားလို့ မရတာပဲ၊ မြေပြင်ပေါ်မှာ တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့ ကြည်းတပ်
ကို ကျုပ်တို့လေတပ်က စစ်ကူတိုက်ပေးရတဲ့အခါမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူပုန်တွေလာ
မယ် ဖြတ်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ တောလမ်းတစ်ခုကို မိုင်းရုံးထောင်တဲ့အခါမှာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကြားနယ်မြေတစ်ခုကို တိုက်ပွဲဆင်ရတဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့
ရင်ထဲမှာ သိနေမိတာက ကျုပ်တို့ဟာ ဗီယက်ကောင်းပြောက်ကျားတွေကို သတ်

နိုင်တာထက် အရပ်သူ အရပ်သား အမျိုးသမီးတွေ၊ ကလေးတွေ၊ သက်ကြီးရွယ်အို တွေကို ပိုပြီး ထိမှန်ကုန်ကြတယ်။ သေကုန်ကြနိုင်တယ်ဆိုတာကို သိနေရတာပဲ

အီလစ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ ပြီးမှ

*ကျုပ်တို့ ပြောနေကျစကားကတော့ အဲဒီအရပ်သားတွေဟာ ပြောက်ကျားတွေ ရန်သူ ဗီယက်ကောင်းတွေကို အကာအကွယ်ပေးနေကြတာလို့ ပြောကြတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူက အမှန်သိမှာလဲ၊ ဘယ်သူက ဂရုစိုက်ကြလို့လဲ၊ အရေးထား ကြလို့လဲ၊ ဖြစ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်က ကျုပ်တို့ ဒီလူတွေကို သတ်နေကြတာပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီအချိန်တုန်းက အကြမ်းဖက်သမား၊ လူသတ်သမားတွေ ဖြစ်နေတာ ပဲ။ ကျုပ်က ခြွင်းချက်ကိစ္စတွေကို ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ခြွင်းချက်ဆိုတာ အမှန်တကယ်လည်း အရပ်သူ အရပ်သားတွေက ဗီယက်ကောင်းတွေကို အကာ အကွယ်ပေးနေကြတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျုပ်ပြောနေတာက ကျုပ်တို့ နေ့တိုင်းလုပ်နေရတဲ့အလုပ်ကို ယေဘုယျ ခြုံငုံပြီးပြောနေတာ၊ အဲဒီအလုပ်ကို တရား မျှတမှု မရှိဘူး၊ မမှန်ကန်ဘူးလို့ ပြောနေတာ၊ ကျုပ်ရဲ့ ခံစားရပုံကို ပြောနေတာ မင်း နားလည်ပါတယ်နော်

ဂျိန်းသည်ဘာမှ ထင်မြင်ချက်မပေးမိ။

အီလစ်က ဆက်၍

*ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီလို ဆိုးဆိုးရွားရွားလုပ်ရပ်တွေကို ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု၊ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကို အကြောင်းပြုပြီး လုပ်နေကြရတယ်။ အဲဒီ ကျုပ်တို့ရဲ့ရည်ရွယ် ချက် ယုံကြည်ချက်ဆိုတာကလည်း လိမ်ညာခံရတာပဲ၊ ပျက်စီးခြင်းသက်သက်ပဲ၊ တို့ယုံဘာသာ ဘဝင်မြင့်နေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့က မှားနေတဲ့ဘက်ကဝင်တိုက်မိကြတာပဲ

အီလစ်၏မျက်နှာသည် ဝေဒနာခံစားနေရဟန် ပေါက်နေသည်။ ရင်ထဲမှ ကြေ ကွဲမှုဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသည်နှင့် တူလှ၏။ စူးစူးဝါးဝါးမီးရောင်အောက် တွင် အီလစ်မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ၏။ သူက

*ခွင့်လွှတ်စရာကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်ခြေ ဆင်လက်ပေးနေစရာလည်း မရှိဘူး

ဂျိန်းသည် အီလစ်ခံစားနေရမှုကို မျှဝေခံစားရပါ၏။ သို့သော် ဇာတ်လမ်း၏အ ဆက်ကို သိလိုနေသေး၏။ သို့နှင့် ဖြည်းညင်းစွာဖြင့်

*ဒါဖြင့်ရင် ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲအပြီးမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီ အလုပ်ထဲမှာ ဝင်လုပ်ရပြန်တာလဲ အီလစ်က

*ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမတွေး

မမြင်ခဲ့မိသေးဘဲကိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ကျုပ်တိုင်းပြည်အတွက် စစ်တိုက်ပေးနေရတယ်လို့ ယုံကြည်နေတာကိုး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ စစ်ပွဲက ထွက်ပြေးရိုး ထုံးစံမရှိဘဲကိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ အရာရှိ ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်က စစ်ဆက်မတိုက်တော့ဘဲ အမေရိကား ကို ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်နေရာမှာ အစားထိုးရောက်လာမယ့် ငနဲက ဘယ်လို ငနဲစားမျိုးဖြစ်မလဲမသိဘူး၊ အကောင်းစားဆိုရင် တော်ပါရဲ့၊ အညံ့စားဆိုရင်ကျုပ် လူတွေ၊ ကျုပ် ရဲတော်တွေ အသက်ဆုံးရှုံးကုန်နိုင်တယ်၊ ကျုပ် အခုပြောခဲ့တဲ့အ ချက်တွေအားလုံးဟာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်တွေ မဟုတ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မေးမိတယ်၊ 'မင်း ဘာတွေ ဆက်လုပ်မှာလဲ' လို့၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သေသေချာချာမသိ ဘူးပေါ့လေ၊ ကျုပ်လုပ်ချင်တာက ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အဖတ်ပြန်ဆယ်နေချင်တာပဲ၊ ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွေတစ်ဝိုက်မှာ ကျုပ်တို့က အဲဒီလုပ်ရပ်ကို အပြစ်ဆယ်တဲ့ပွဲလို့ ခေါ်ကြတယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်...'

အီလစ်သည် စိတ် သိပ်ထိခိုက်နေပုံရပြီး မရေမရာရှိလွန်းလှ၍ ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို တည့်တည့်ဆက်မေးရန် အားနာသလို ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် အီလစ်အမြဲ အနေမှာ ဆက်ပြီးပြောချင်နေပုံရ၏။ စကားလည်း ကုန်သေးပုံမရ။ ဂျိန်းကိုယ်တိုင် က ဆက်၍မားထောင်ချင်နေသေး၏။ ထို့ကြောင့်

'ဒါဖြင့်ရင်လဲ ဘာကြောင့်များ ခုလို...'

အီလစ်သည် ဂျိန်းကိုမကြည့်ဘဲနှင့်

'စစ်ပွဲပြီးခါနီးတော့ ထောက်လှမ်းရေးဘက်မှာ တာဝန်ယူလှုပ်ရှားနေရတယ် လေ၊ စစ်ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုအရပ်သားအဖြစ်နဲ့ အဲဒီထောက်လှမ်းရေးတာဝန်ကိုပဲ ဆက်ပြီးထမ်းပါလို့ တာဝန်ပေးကြတယ်၊ အစိုးရက ကျုပ်ကို လျှို့ဝှက်ဝန်ထမ်းလုပ် ပါပေါ့၊ ကျုပ်ဟာ အဲဒီဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်ပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် တွေကို သူတို့ သိကြတယ်လေ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလည်း အကြမ်းဖက်သမား လူ သတ်သမားတွေကို ကျုပ်က လျှို့ဝှက်ဝန်ထမ်းအဖြစ် ပြန်လည်ဖမ်းဆီး ဖော်ထုတ် ပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေရဲ့ အကြွေးကို ပြန်ဆပ်နိုင်မယ်ပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်ဟာအကြမ်းဖက် လူသတ်သမားတွေကို တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ရေးသမား ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ'

အီလစ်သည် ခဏရပ်လိုက်ပြန်၏။ ပြီးမှ ဆက်၍

'ကျုပ်က အခုလို စကားအဖြစ် ပြောရတော့ လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်းကလေးပဲ'

ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ကျုပ် လုပ်စရာရှိတာတွေကို တကယ်ပဲ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဌာနဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ကျုပ်အပေါ်မှာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူတော့ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို လက်ခံချင်မှ လက်ခံတာကိုး။ ချီလီက နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကို လုပ်ကြံရမယ်ဆိုတဲ့ တာဝန်မျိုးကျတော့ ကျုပ်က ငြင်းခဲ့တယ်။ အေးဂျင့်တစ်ယောက်ဆိုတာ ပေးအပ် သမျှတာဝန်ကို ငြင်းရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မသန့်ဘူး၊ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်က လက်မခံဘူး။ မလုပ်ဘူး။ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်ဟာ အကြမ်းဖက်ဂိုဏ်းတွေ၊ လူသတ်ဂိုဏ်းတွေ တော်တော်များများကို ဖော် ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဂုဏ်ယူခဲ့ မိပါတယ်။

ဂျိန်း၏ ရင်ခွင်ထက်မှ နို့ဖိုနေခဲ့သော ရှန်တဲလ်ကလေးသည်လည်း နို့ဝပြီးအိပ် ပျော်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဂျိန်းသည် ပုခက်သဘောမျိုးလုပ်ထားသည့် သေတ္တာကလေး ထဲသို့ ရှန်တဲလ်ကို အသာချလိုက်၏။ မြို့မှ အီလစ်၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်၍
 အခုပုံအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မဟာ ရှင့်အပေါ်မှာ အဆုံးအဖြတ်မှားခဲ့တယ်လို့ ဝန်ခံရမလို ဖြစ်နေပြီ။

အီလစ်၏မျက်နှာသည် ပြုံးသွား၏။ သူက
 ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အချိန်ဆိုသည့် အကြောင်းတရားကို စဉ်းစားမိသွား၏။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခွဲဆိုသည့် အချိန်ကများလား။ အီလစ်နှင့်ဂျိန်း တို့သည် အတူတကွ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ကြဖူး၏။ ခုလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာခြင်းမရှိခဲ့။ စီအိုင်အေလည်း မရှိ။ ဂျင်းပီယေးလည်း မရှိ။ အာဖဂန်နစ္စတန်လည်း မရှိ။ အချိန် ဆိုသည်မှာ ပြန်လည် ပြောင်းလဲ၍မရနိုင်သောအရာပါကလား။

ဂျိန်းက တွေးတွေးဆဆဖြင့်

ဒါပေမယ့် ရှင်ဟာ ရှင့်ရဲ့အတိတ်တွေကို ဆေးကြောပစ်လို့မရနိုင်ဘူး မဟုတ် လား။ လုပ်ခဲ့သမျှတွေကတော့ လုပ်ခဲ့တာပဲဆိုပြီး ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်၊ မရပါဘူး။

အီလစ်သည် ဂျိန်း မတ်တတ်ရပ်နေရာ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ခွေးခြေပုပုကလေး ဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ဂျိန်းကို မော်ကြည့်လိုက်၏။ အီလစ်သည် သူ၏လက်ကိုဆန့်တန်း လိုက်၏။ နောက်မှတွေဝေသွားပုံရ၏။ ပြီးမှ ဂျိန်း၏တင်သားများပေါ်သို့ သူ့လက် နှစ်ဖက်ကို တင်လိုက်၏။ အီလစ် လက်တင်လိုက်ပုံမှာ မောင်လို့မလို ခင်မင်သည့်

သဘောမျိုး သက်ဝင်ပေသည်။

ထိုစဉ် ရှန်တဲလ်က ဝါးခဲလန်နိုလိုက်၏။ ဂျိန်းက ကလေးကို လှည့်ကြည့်ရာ တင်သားပေါ်တင်ထားသော အီလစ်၏လက်သည်လည်း ပြုတ်ကျသွား၏။ ရှန်တဲလ်သည် နိုင်သွားပြန်ပြီဖြစ်၏။ မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံးပွင့်နေပြီး ခြေလက်များကလည်း ကော့ကလန်ထိုးနေ၏။ ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကို ပုခက်ထဲမှ ကောက်ယူချီလိုက်ရ၏။ နောက် အီလစ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

အီလစ်သည် လက်ပိုက်ပြီး ဂျိန်းကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေ၏။ ရုတ်တရက်ပင် ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ အီလစ်ကို မပြန်စေချင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သို့နှင့်

‘ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ညနေစာ စားပါလား၊ ဘာမှတော့ ထူးထူးထွေထွေမရှိဘူး နော်၊ ပေါင်မုန့်နဲ့ ဒိန်ခဲပဲရှိတာ’

‘ဖြစ်ပါတယ်’

ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကို အီလစ်အားလှမ်းပေးလိုက်ပြီး

‘ဒါဆို ကျွန်မ ဖာရာကို သွားစီစဉ်ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်’

အီလစ်သည် ကလေးကိုချီကျန်ရစ်၏။ ဂျိန်းသည် ခြံဝင်းထဲသို့ထွက်လိုက်၏။ ဖာရာသည် ရှန်တဲလ်ကို ရေချိုးရန် ရေခွေးအိုးတည်နေ၏။ ဂျိန်းသည် ရေခွေးအိုးကို ဇာက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်၏။ ရေခွေးမှာအနေတော်ပဲဖြစ်၏။ ဂျိန်းက

‘ပေါင်မုန့်ကို နှစ်ယောက်စာပြင်လိုက် ဖာရာ’

ဂျိန်းသည် ဒါရီဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဖာရာသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သည်တော့မှ တစ်ယောက်တည်းနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ယောက်ျားတစ်ဦးကို ညစာအတူစားရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကြောင့် ဖာရာတုန်လှုပ်သွားကြောင်း ဂျိန်းရိပ်မိသွား၏။ ဂျိန်းသည် ဘာလေ့ထုံးစံများကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်တော့။ သို့နှင့် တည်ပြီးဖြစ်သော ရေခွေးဇလုံကိုယူပြီး အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

အီလစ်သည် ခုံအကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး ရှန်တဲလ်ကို သူ့ဒူးပေါ်မှာတင်၍ ပါးစပ်မှ ကလေးချောသီချင်းများကို ဆိုပြနေ၏။ သူ၏ ကြီးမားသောလက်များနှင့် ရှန်တဲလ်၏ ပန်းနုရောင်ကိုယ်လုံးကလေးကို ပွတ်သပ်ချောဖြူနေ၏။ ရှန်တဲလ်သည် အီလစ်ကို မော်ကြည့်ပြီး ပါးစပ်မှ ဝူးဝူးဝါးဝါးပျော်ရွှင်စွာ အော်မြည်ကာ ပြောထောက်နှစ်ဖက်ကို ဆောင့်နေ၏။

ဂျိန်းသည် ထိုရှုခင်းကိုကြည့်ရင်း တံခါးဝမှာ တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ အတွေးတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာ၏။ တကယ်တော့ အီလစ်သည် ရှန်တဲလ်၏အဖေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးကောင်းလှသည်ဆိုခြင်းပင်။ သည်အတွေးဟာ မှန်ရဲ့

လား။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တကယ်ပဲဖြစ်စေချင်တာလား။

အီလစ်သည် ကလေးကိုချော့ဖြူနေရာမှ ဂျိန်းကို မော်ကြည့်လိုက်ပြီး ရှက်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သေချာသွား၏။ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သမီးက လေးအဖေဟာ အီလစ်ပဲဖြစ်စေချင်တာ အမှန်ပဲ။

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် သန်းခေါင်ယံခန့်တွင် တောင်ခြေသို့ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြ ၏။ ဂျိန်းက ဦးဆောင်လမ်းပြ လျှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အီလစ်က သူ၏အိပ်ရာ လိပ်ကို ချိုင်းအောက်မှပွေ့ နောက်မှလိုက်ပါခဲ့၏။

မထွက်လာမီက သူတို့နှစ်ဦးသားသည် သမီးလေးရှန်တဲလ်ကို ရေခွေးဖြင့် ရေချိုးပေးကြသည်။ နောက် ပေါင်မုန့်နှင့်ဒိန်ခဲကို ညစာအဖြစ် စားသောက်ကြပြီး နောက် ရှန်တဲလ်ကို နို့တိုက်ရပြန်သည်။ ပြီးမှ အိမ်ခေါင်မိုးအပြန်ပေါ်ရှိ အိပ်ရာထက် တွင် ရှန်တဲလ်ကို ချသိပ်သည်။ နံဘေးမှ ဖာရာကိုအပ်စေ၏။ ဖာရာသည် ရှန်တဲလ် ကို အသက်ပေးစောင့်ရှောက် ကာကွယ်မည့်သူဖြစ်သည်။

အီလစ်သည် ဂျိန်းအား တခြားသူတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုကာ အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကလေးထဲမှ အပြင်သို့ခေါ်သွားချင်နေ၏။ ဂျိန်းကိုယ် တိုင်လည်း ရင်ထဲတွင် ထိုကဲ့သို့အတွေးပေါက်နေမိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဖွင့်မပြောကြ သော်လည်း တစ်ဦး၏စိတ်ကို တစ်ဦးက နားလည်နေပေရာ နောက်ဆုံး၌ ဂျိန်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ကိုသွားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်၊ လာ သွား ကြစို့။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသား ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုသော်ကား ဂျိန်းသည် တောင်ပေါ်သို့တက်သော လမ်းကွေ့ လမ်းကောက် ကလေးများကို ကျော်ဖြတ်၍ သူမတစ်ဦးတည်းသာသိသော၊ သူမတစ်ဦးတည်း အမြဲလာရောက်နေထိုင်လေ့ရှိသော တောင်ကမ်းပါးမှ လျှို့ဝှက်နေရာကလေးကို ခေါ် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနေရာကလေးတွင် ဂျိန်းသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အဝတ် အစားများချွတ်၍ နေဆာလှခဲ့၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကို နေဆာလှရင်း အလှဆီများ လိမ့်ကုံးခဲ့၏။ ညအခါတွင် လျှို့ဝှက်နေရာကလေးသို့ ဂျိန်း တစ်ခါမှ မလာခဲ့ဖူးသော် လည်း လင်းထိန်းနေသော လရောင်အောက်တွင် ချော့ချော့မော့မော့ပင် ရောက်ရှိ အောင် လာနိုင်ခဲ့၏။

ဂျိန်းသည် သူမ၏ လျှို့ဝှက်နေရာကလေးမှ ရွာကလေးကို အပေါ်မှစီး၍ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ရွာထဲမှ ခြံဝင်းတချို့တွင် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသည့် မီးဖိုမှီးရောင်များကို မြင်နေရ၏။ တချို့သော အိမ်ပြတင်းပေါက်များမှာ မီးမငြိမ်းသေးဘဲ မီးလင်းနေသည်ကို မြင်ရ၏။

သူမ၏ အိမ်ကလေးပုံသဏ္ဍာန်ကိုလည်း မှတ်မှတ်သားသားမြင်နေရ၏။ နောက်ထပ် နာရီလေးငါးနာရီအကြာတွင် အလင်းရောင်ရလာပြီး အိမ်ကလေးအစိုးပေါ်မှာ အိပ်နေသော ဖာရာနှင့် ရှန်တဲလ်တို့ကိုပင် မြင်ရမည်ဖြစ်၏။ ဤအကြိမ်သည် ဂျိန်းအတွက် ရှန်တဲလ်ကိုထားခဲ့ပြီး ညအခါထွက်လာမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျိန်းသည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အီလစ်သည် သယ်လာသော အိပ်ရာလိပ်စစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ညွှေရာသဖွယ် ဖြန့်ခင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အကြောင်ကြောင်နှင့် တစ်မျိုး ြီးနေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေ၏။

အိမ်ကလေးထဲတွင်ရှိစဉ်က အီလစ်တစ်ယောက် ရှန်တဲလ်ကို သားချောသီချင်း ညည်းကာ ချောသိပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အီလစ်အပေါ်၌ ခင်မင်တွယ် တာစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေသည်။ ဟိုရှေးယခင်က အီလစ်အပေါ်တွင် ထားခဲ့မိသော ချစ်စိတ်များသည် ပြန်၍ပေါ်လာ၏။

အီလစ်က 'လာလေ၊ ထိုင်'

ဂျိန်းသည် အီလစ်နံဘေးတွင် ဖြည်းဖြည်းဝင်ထိုင်လိုက်၏။ နှစ်ဦးသား အမှောင်ရိပ်ပုံးနေသော ရွာကလေးကို စီး၍ကြည့်နေမိကြ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မထိကြ။ သူတို့နှစ်ဦး စကားလည်း မပြောကြဘဲ အတန်ကြာထိုင်နေ၏။ နောက်မှ ဂျိန်းက စကားမရှိ စကားရှာပြီး

'ဒီနေရာကလေးကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ သိတာ လာလာနေဖြစ်တာ'

အီလစ်က 'ဒီမှာလာပြီး တစ်ယောက်တည်း တာလာလုပ်နေတာလဲ'

'အို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေဆာလာပြီး လှုံ့တာပဲပေါ့၊ ဘာမှ မတွေ့ဘဲလေ ပြောပြီးမှ ဂျိန်းသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် သတိရသွားပြီး

'တစ်ခါတလေလည်း တောင်တွေ့မြောက်တွေ့ပေါ့'

အီလစ် သဘောကျသွားပြီး ဂျိန်းကို ဖက်လိုက်၏။

'ဂျိန်းကတော့ တကယ်ပဲ မပြောင်းလဲဘူး'

ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ အီလစ်သည် သူမအပေါ်၌ အပြစ်အနာအဆာများကို

လည်းသဘောကျသည်။ နည်းပရိယာယ်မရှိ ၊ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မနေတတ်ခြင်းကိုလည်း သဘောကျသည်။ သူမ၏ ဒေါသစိတ်မထိန်းနိုင်ပုံများ ၊ ပါးစပ်မှ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း စကားများကိုလည်း ကျေနပ်သည်ဟု ထင်မြင်လာမိ၏ ။ ဂျိန်းက *ရှင်က ကျွန်မကို မပြောင်းလဲစေချင်ဘူးပေါ့*

အိလစ်သည် မျက်လုံးစုံပိတ်လိုက်ပြီး

*အိုဂျိန်းရယ် ၊ ကျုပ်မင်းကို သိပ်သတိရတာပဲကွယ် မင်းနဲ့ခွဲလိုက်ရကာမှ အချိန်ပြည့်ပဲ သတိရနေမိပါတယ် *

ခြင်္သေ့တောင်ကြားဒေသမှာ တစ်နှစ်ကျော် နေထိုင်လာခဲ့မိသော ဂျင်းပီယေးအတွက် ကဘူးလ်မြို့သည် ဆူညံပြီး ကြောက်စရာကောင်းလှသည်ဟုထင်မြင်နေမိ၏ ။ အဆောက်အအုံများမှာမြင့်လွန်းပြီး ကားတွေကလည်း အမောင်းမြန်လှသည်ဟု ထင်၏ ။ လူတွေကလည်း ကြည့်လေရာမှာများလွန်းနေ၏။ ရုရှားစစ်ထရပ်ကားကြီးများအနားမှ ဖြတ်သွားလျှင်ဆူညံလွန်း၍ နားပင်ပိတ်ထားမိ၏။

အရာရာတိုင်းသည် သူ့အဖို့ အသစ်အဆန်းလိုဖြစ်နေ၏။ ကျောင်းသူ မိန်းကလေးများ၏ ကျောင်းယူနီဖောင်းဝတ်စုံများ လမ်းအချက်ပြမီးများ ၊ ဓာတ်လှေကားများ၊ စားပွဲခင်းများမှအစ ဝိုင်အရက်၏ အရသာကပင် ထူးဆန်းနေ၏။ ၂၄ နာရီကျော်ကျော် နေထိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း အလားမကျနိုင်သေး။ ပါရီမြို့သားတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဤကဲ့သို့ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ရပုံမလားဟုစိတ်ဆိုးနေမိ၏။

ဂျင်းပီယေးကို အရာရှိလူပျိုဆောင်မှ အခန်းတစ်ခန်းပေးထားသည်။ သူတို့က ဂျင်းပီယေးအား သမီးလေးရှန်တဲလ်နှင့် ဂျိန်းတို့ကို ခေါ်ဆောင်ပါ လာသောအခါ သီးခြားအိမ်ခန်းတစ်ခန်းပေးမည်ဟု ကတိပေးထားသည်။ ယခု လတ်တလော ကာလအတွင်း နေထိုင်ရသည်ကမူ အပေါ်စား ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် နေထိုင်ရသကဲ့သို့ ဂျင်းပီယေး ခံစားနေမိ၏။ ဤအဆောက်အအုံသည် ရုရှားများဝင်ရောက်မလာမီက တကယ်ပဲ ဟိုတယ်တစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ ထင်မိသည်။

အကယ်၍ ဂျိန်း ရောက်လာခဲ့သော်..... ရောက်ဖို့လည်းအချိန်တန်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့သားအဖသုံးယောက်သည် ဤအခန်းကလေးထဲမှာပင် ဖြစ်သလို တစ်ညတာတော့ အချိန်ဖြုန်းရတော့မည်ဖြစ်၏။ ဂျင်းပီယေးအနေဖြင့် ဘာမှ မကျေနပ်ပြောနေ၍မဖြစ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ရဲကောင်းမဟုတ် ၊ အဲ... သူ့ရဲကောင်း

မဟုတ်သေး၊ မဖြစ်သေး။

ဂျင်းပီယေးသည် အခန်း ပြတင်းပေါက်မှ ကဘူးလ်မြို့၏ ညကို ကြည့်နေမိ၏။ ညဦးပိုင်းရောက်စက တစ်မြို့လုံး မီးများလင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် မီးမှောင်သွားခဲ့၏။ ဆင်ခြေဖုံးတစ်နေရာမှာ မာဆတ်တို့လိုပြောက်ကျားတွေ၏ လက်ချက်ပင်ဖြစ်လေ မလားမသိ။ သို့သော် လွန်ခဲ့သည့် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းက မီးပြန်၍ လင်းလာ ပေသည်။

မြို့တော်၏ ဗဟိုဒေသဘက်မှ အလင်းရောင်ကို မြင်ရ၏။ အသံ ဗလံဆို၍ စစ်ကားများ၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကြောင့် ပေါ်ထွက်လာခြင်းသာရှိ၏။ ထိုခေ ကားများသည်လည်း ဘယ်မှဘယ်သို့သွားနေကြောင်း မသိနိုင်။ ကဘူးလ်မြို့၏ သန်းခေါင်ယံတွင် ဘာတွေကြောင့်များ ထိုစစ်ကားတွေ အရေးတကြီးသွားလာ လှုပ်ရှားနေကြပါလိမ့်။

ဂျင်းပီယေးသည် ညလေ အေးမြမြ၏အရသာကိုမရရှိ။ အကြောင်းမှာ သူ၏ ပြတင်းပေါက်မှန်တံခါးမှာ အသေပိတ်ထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ၏ အခန်း တံခါးကမူ အပြင်မှသော့ခတ်ပိတ်ထားခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် စင်္ကြံထောင့်ထိပ်တွင်မူ ရုရှားစစ်သားဆာကူင်တစ်ဦးသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ကင်းစောင့်သလို ထိုင်နေ ၏။ ရုရှားဆာကူင်ထိုင်နေရာ စင်္ကြံထိပ်နားတွင် ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာရှိသည်။ အကယ် ၍ဂျင်းပီယေးသာ ထိုရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာသို့သွားမည်ဆိုပါက ရုရှားဆာကူင်ကြီးသည် ဟန့်တားကောင်း ဟန့်တား နေမည်ဖြစ်၏။

ဘယ်မှာလဲဂျိန်းရယ်..... ။

ဒဂရွာကိုစီးနင်းတိုက်ခိုက်ကြမည့် တိုက်ပွဲမှာ နေဝင်မိုးချုပ်စက ပြီးလောက်ပြီ ဖြစ်၏။ ဒဂရွာမှ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ဘန်ဒါရွာသို့သွားပြီး ဂျိန်းနှင့် သမီးလေးရှန်တဲလ်ကို ခေါ်ဆောင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မိနစ်ပိုင်းသာကြာမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဘန်ဒါမှကဘူးလ်သို့ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ပြန်သည့်အချိန်လည်း တစ်နာရီပင်မရှိလောက်။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ တိုက်ပွဲဝင်သွားကြသည့် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့သည် ကဘူးလ် သို့ တိုက်ရိုက်ပြန်မလာဘဲ ဘက်ဂရမ်လေတပ်စခန်းသို့ ပြန်ကောင်း ပြန်ကြမည်ဖြစ် သည်။ ထိုကဲ့သို့ဆိုပါက ဂျိန်းတို့သားအမိသည် အနာတိုလီနှင့်အတူ ကုန်းလမ်းမှ ကားဖြင့် ကဘူးလ်သို့ ပြန်လာကြမည်ဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် သူမ၏ခင်ပွန်းကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွား မည်ဖြစ်၏။ သူမ၏ခင်ပွန်းက လိမ်ညာခဲ့မှုများကို ခွင့်လွှတ်သွား ပေလိမ့်မည်ဖြစ် သည်။ ပြီးခဲ့သည်များကို ပြီးပါစေတော့ သဘောထားမည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့တွေးပြီးမှ

ထိုအတွေးသည် မှန်မှန်ပါမည်လားဟု ဂျင်းပီယေး သံသယဝင်သည်။ မဖြစ်နိုင်ဟုလည်း ဂျင်းပီယေးအောက်မေ့လိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကို ကောင်းကောင်းသိသည်။

ဂျိန်းနားလည်နိုင်လောက်ပါ၏။ သူ၏ အတွေးအမြင်နှင့် သူ၏ လုပ်ရပ်တို့ကို လူနည်းစုကလေးကသာ သိနားလည်သဘောပေါက်နိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။ ဂျိန်းကားနည်းလည်နိုင်လောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သည့်အတွက် ဂျင်းပီယေးဝမ်းသာမိ၏။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် မာဆတ်ကို တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားသည်ထက် အရှင်ဖမ်းမိခဲ့စေချင်သည်။ သို့မှသာ ရုရှားတို့ကတရားရုံးမှာ ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီး ၊ အပြစ်ပေးနိုင်မည် ဖြစ်၏။ သို့မှသာ တခြားပြောက်ကျားသူပုန်များသည် မာဆတ်တစ်ယောက် တကယ်ပဲမရှိတော့ကြောင်း သေသေချာချာ ယုံကြည်သွားကြမည်ဖြစ်၏။ တိုက်ပွဲမှာကျသွားသည်ဆိုခြင်းကမူ ရေရာသည်မဟုတ်။ အလောင်းကို ရဦးမှဖြစ်မည်။

အလောင်းကိုမရဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်သဏ္ဍာန်မမှတ်မိသော အလောင်းကိုပဲရရ၊ ပြောက်ကျားသူပုန်တို့ကို အားပေးနေသည့် ပက်ရှုဂါမြို့သတင်းစာများက မာဆတ်မသေသေးကြောင်း ရေးသားကြမည်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး တစ်နေ့တွင်တော့ ဘယ်သူမှ ဖုံးကွယ်မရဘဲ အဖြစ်မှန်သည် ပေါ်ပေါက်လာမည်ပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြေအနေကတစ်မျိုးဖြစ်နိုင်နေသေး၏။ ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ရုရှားတို့မာဆတ်ကို အရှင်မဖမ်းနိုင်ခဲ့တောင်မှ အသေဖမ်းမိပြီး အလောင်းကို ယူလာစေချင်၏။

ထိုစဉ်စင်္ကြံဘက်ဆီမှ ခြေသံကြားရသည်။ အနာကိုလီ၏ ခြေသံများလား၊ ဂျိန်း၏ခြေသံများလား၊ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ခြေသံများလေလား၊ ခြေသံကမူ ယောက်ျားခြေသံမျိုးဖြစ်သည်။

သူသည် တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ မြင်လိုက်ရသည်မှာ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ရုရှားစစ်သားနှစ်ဦးနှင့် ခပ်ပုပု အရာရှိဝတ်စုံဝတ်ထားသူတို့ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် သူ့ကိုလာခေါ်ကြခြင်းဖြစ်မည် ။ အနာတို့လီနှင့် ဂျိန်းရှိရာသို့ သူ့ကိုခေါ်ဆောင်ရန် လာကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲမှ သေချာမိသည်။ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပျက်သွားသည်မှာ အမှန်ပင်။

ဂျင်းပီယေးသည် အရာရှိကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ရုရှားအရာရှိသည် လက်နှင့်အချက်ပြလိုက်သည်။ ထွားကျိုင်းသော စစ်သားနှစ်ဦးသည် အခန်းထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်လာကြ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ကန့်ကွက်စကားတစ်ခွန်းခွန်း ပြော

မည်ဟုပြင်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်မှ စကားတစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာနိုင်ခဲ့။ အနီးဆုံးစစ်သားကြီးက သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကိုဆွဲပြီး သူ့မျက်နှာကိုကပ်၍ လက်သီးဖြင့်ထိုးချလိုက်လေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် နာကျင်မှုကြောင့်အော်ညည်းလိုက်ပြီး တစ်ချိန်တည်းတွင် ကြောက်စိတ်ဝင်လာ၏။ ဝေဒနာသည်ပို၍ဆိုးလာ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဒူးထောက်၍ လဲကျသွားစဉ် သူ့ဘဝ၏ အဆိုးဆုံးအချိန်သည် ရောက်လာခဲ့ချေပြီတကားဟုသိနားလည်လိုက်ရလေ၏။

စစ်သားနှစ်ဦးသည် သူ့လက်မောင်း တစ်ဖက်စီမှကိုင်ဆွဲပြီး မ၊ထူကာ မတ်တတ်ရပ်စေ၏။ ထိုစဉ် အရာရှိဖြစ်သူက အခန်းထဲသို့ဝင်လာ၏။ မျက်ရည်များဖြင့် ဖုံးကာရှိခေနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဂျင်းပီယေးသည်အရာရှိဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်၏။ အရာရှိသည် ပုပုတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ခပ်ငယ်ငယ်ပင်ရှိသေးဟန်တူပြီး မျက်နှာတစ်ခြမ်း ရွံ့စောင်းစောင်းဖြစ်နေသဖြင့် သရော်လှောင်ပြောင်သော မျက်နှာပေးဖို့ ရှိနေဟန်တူနေ၏။ အရာရှိ၏ လက်အိတ်စွပ်ထားသော လက်ထဲတွင် နံပါတ်တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ထား၏။

နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လုံးလုံး စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ဂျင်းပီယေးကို လက်တစ်ဖက်စီမှ ခပ်တင်းတင်းချုပ်ထားခိုက် အရာရှိဖြစ်သူက သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော နံပါတ်တုတ်ဖြင့် ဂျင်းပီယေး၏မျက်နှာ၊ ပခုံး၊ ရင်ဘတ်၊ ဗိုက်၊ ပေါင်၊ နေ့သလုံးတို့ကိုစီပြီး ရိုက်နှက်လေတော့၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဝေဒနာပြင်းထန်စွာခံစားရင်းဖြင့် ပါးစပ်မှလည်း ကျွန်တော့ကို ဆက်မရိုက်ကြပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ခင်ဗျားတို့ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုသာ ဆက်မရိုက်ကြပါနဲ့။

ဂျင်းပီယေး၏ အော်ပြောသံများကို တစ်ဖက်လူများနားလည်ခြင်း ရှိ မရှိကိုလည်း ဂျင်းပီယေးမသိတော့။

ထိုစဉ်
‘ရပ်တော့’

ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးသံထွက်ပေါ်လာ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ချွေးများသွေးများဖြင့် ဖုံးနေသော မျက်လုံး အစုံကိုကြီးစားဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုကယ်တင်လိုက်သူကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအမိန့်ပေးလိုက်သူကား အခြားလူမဟုတ်။ အနာတိုလီပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဂျင်းပီယေးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ချုပ်ကိုင်ထားသော စစ်သားနှစ်ဦးတို့

သည် ဂျင်းပီယေး၏ပျော့ခွေနေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို တဖြည်းဖြည်းကြမ်းပေါ်သို့လျှော့ချလိုက်၏။

ဂျင်းပီယေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မီးလောင်ထားသလို ပူလောင်နေ၏။ လှုပ်ရှားမှုကလေးတိုင်းအတွက် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာခံစားနေရပြီး တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အရိုးတိုင်းမှာ ကျိုးကုန်ပြီဟု အောက်မေ့နေရ၏။ မျက်နှာ တစ်မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖူးဖူးယောင်နေပုံရ၏။ သူသည် ပါးစပ်ဖွင့်ရန် ကြိုးစားလိုက်ရာ သွေးများထွက်လာ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် သွေးတချို့ကို မျိုချလိုက်ပြီး ကွဲရှုနေသော နှုတ်ခမ်းများကို ဟ၍ အနာတိုလီအား

‘ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ဒီလိုရှိကြတာလဲဗျာ’

အနာတိုလီက

‘ဘာကြောင့်ဆိုတာ မောင်ရင်သိပါတယ်’

ဂျင်းပီယေးသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းခါယမ်းလိုက်၏။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရူးသွပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေ၏။

သူက

‘ကျုပ်ဟာ အသက်စွန့်ပြီး ခင်ဗျားအတွက်လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ ကျုပ် အစစအရာရာကိုလုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါတောင်မှ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်နှိပ်စက်ကြတာလဲဟင်’

အနာတိုလီက မျက်မှောင်ကုတ်၍

‘မင်းက ကျုပ်တို့ကို ထောက်ချောက်ဆင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ မင်းကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်သားရှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်ကျဆုံးခဲ့ရပြီ’

သူတို့သွားတိုက်သောတိုက်ပွဲသည် တစ်ခုခုလွဲချော်သွားခဲ့ပုံရသည်။ ထိုအတွက် သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံချနေကြပုံရ၏ ။ ဂျင်းပီယေးက

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကြောင့်မဟုတ်ဘူး’

အနာတိုလီကမူ ဂျင်းပီယေး၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ

‘ခင်ဗျားကတော့ တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့နေရာနဲ့ အဝေးကြီးရှောင်နေမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ခေါ်လာတော့ လိုက်လာတာနဲ့သြပါရဲ့၊ ခုတော့ အပြစ်ဒဏ်ဟာ အင်မတန်နာကျင်ပြီး အကြာကြီးခံရစေမယ်’

ပြောပြောဆိုဆို အနာတိုလီ လှည့်ထွက်မည်ပြု၏။

ဂျင်းပီယေးက ပျာပျာသလဲဖြင့်

‘ကျုပ်ကြောင့်မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ နေ...နေပါဦး’

အနာတိုလီသည် ပြန်လှည့်ကြည့်၏ ။

ဂျင်းပီယေးသည် သူခံစားနေရသော ဝေဒနာများအကြားမှ ကြီးစားစဉ်းစား၍
 * ကျုပ်အာဖဏ်နန္ဒတန်ကို လာခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ကအသက်စွန့်ပြီးလာခဲ့တယ်
 ကျုပ်အသက်စွန့်ပြီး သူပုန်တွေရဲ့ ကွန်ဗိုင်းခရီးစဉ်တွေ သတင်းပေးခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားက
 ဒီကွန်ဗိုင်းတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့လို့ သူပုန်ရှစ်ဆယ်ကျော်မကဘူး ဆုံးရှုံးခဲ့ပါတယ်
 စဉ်းစားပါဦးဗျာ၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး*

ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ခွန်အားကိုစုစည်း၍
 * ထောင်ချောက်ဆင်ထားမှန်း ကျွန်တော်သိရင် မနေ့ကတည်းက ကျွန်တော်
 ခင်ဗျားကို သတိပေးမှာပေါ့၊ ကျုပ်ကို အပြစ်ကလွတ်ပါလို့ တောင်းပန်မှာပေါ့*
 အနာတိုလီက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်

* ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့လာတိုက်ကြမယ်ဆိုတာ သူပုန်တွေက ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး
 ကြိုတင်သိနေရတာတုံး*

ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်
 * သူတို့တွက်ချက်တွေးမိလို့ နေမှာပေါ့*
 * ဘယ်လိုတွေးကြည့်မှာလဲ*

ဂျင်းပီယေးသည် ဦးနှောက်ကို အတင်းကြိုးစားညှစ်၍
 * ဆကာဘန်းရွာက ဗုံးတကယ်အကြံခံရသလား*
 အနာတိုလီကခေါင်းခါ၍
 * မခံရပါဘူး*

ဒါကြောင့်ပဲဟု ဂျင်းပီယေးကောက်ချက်ချလိုက်၏။ ဆကာဘန်းရွာကို ဗုံး
 ကြဲမခံရကြောင်း တစ်ယောက်ယောက်ကသိသွား၍သာ ဖြစ်ရပေမည်။ သူက
 * ခင်ဗျားတို့ ဆကာဘန်းကို ဗုံးကြဲခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်*
 အနာတိုလီသည် တွေ့သွား၏။ ပြီးမှ
 * ဒါဆိုရင် အခြေအနေအကျိုးအကြောင်းတွေကို ဆက်စပ်တွေးနိုင်တဲ့လူ အဲဒီ
 မှာရှိနေလို့ဖြစ်မှာပဲ*

ထိုကဲ့သို့တွေးနိုင်သူမှာ ဂျိန်းပဲဖြစ်နိုင်၏။ ထိုကတ္တန်ပိုင်းကလေးအတွင်း ဂျင်းပီ
 ယေးစိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းကိုမှန်းတီးသွားမိ၏။

အနာတိုလီကလည်း တွေးမိသွားဟန်ဖြင့်
 * အီလစ်သေလာဆိုတဲ့လူမှာ ဘာထူးခြားတဲ့ အမှတ်အသားပါသလဲ*

ဂျင်းပီယေးသည် ဒဏ်ရာများ၏ ဝေဒနာကြောင့် သတိလစ်ချင်ချင်ဖြစ်သွား၏။
 သို့သော် နောက်ထပ်အိုက်ခံရမည်ကို သိပ်ကြောက်နေ၏။ သူက မြန်မြန် မြန်မြန်ဖြင့်

ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကျောမှာ ကြက်ခြေခတ်ပုံ အမာရွတ်ကြီးရှိတယ်
အနာတိုလီသည် လေသံသာသာလောက်ဖြင့်

လက်စသတ်တော့ ဒင်းကိုး
ဂျင်းပီယေးက *ဘယ်သူများပါလိမ့်*
အနာတိုလီက ရှင်းပြသည့်အနေဖြင့်

*သူက ဂျွန်မိုက်ကယ်ရလေးတဲ့၊ အသက်၃၄နှစ်ရှိပြီး နယူးဂျာစီမှာမွေးတယ်၊
အဆောက်အအုံ ကန်ထရိုက်တစ်ဦးရဲ့အကြီးဆုံးသားပဲ၊ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊
ဘာကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကထွက်ပြီး အမေရိကန်မရိန်းတပ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်၊
ကပ္ပတိန်ရာထူးနဲ့ပဲ ၁၉၇၂ ခုနှစ်ကတည်းကစီအိုင်အေမှာ အမှုထမ်းခဲ့တယ်၊ အိမ်
ထောင်တစ်ခါပဲကျဖူးတယ်၊ အိမ်ထောင်ကွဲသွားတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊
သူမိသားစု ဘယ်မှာနေထိုင်တယ်ဆိုတာ လျှို့ဝှက်ထားတယ်*

အနာတိုလီသည် အသေးစိတ်တွေ ဆက်မရှင်းလိုတော့ဟန်ဖြင့်

*ဒဂုံရွာတိုက်ပွဲကိစ္စမှာ ဒီငနဲပဲ ကြုံပြီးတွေ့မိတာပဲဖြစ်မယ်၊ ဒီငနဲဟာ တော်
တော်ထက်မြက်တဲ့ အေးဂျင့်ပဲ၊ အန္တရာယ်လည်းသိပ်ကြီးတယ်၊ အရင်းရှင်နိုင်ငံ
တွေဘက်က အတော်ဆုံး စပိုင်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်ဖမ်းရမယ်တိုတိုပင်ဆိုရင်
ကျုပ်သူ့ကိုရွေးမှာပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခတော်တော်ပေး
ခဲ့တယ်၊ သုံးကြိမ်ဆိုရင် တော်တော်အထိနာအောင် ချနိုင်ခဲ့တယ်၊ မနှစ်တုန်းက
ပါရီမှာဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့တစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့
ပြည်လည်ထူထောင်ဖို့ အနည်းဆုံး ခုနှစ်နှစ် ရှစ်နှစ်လုပ်ကြရမှာ၊ တဖြန့်နှစ်တုန်းကပဲ
၁၉၆၅ ခုနှစ်ကတည်းက သူတို့အေးဂျင့်အဖွဲ့ထဲကို အရောက်သွင်းထားတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့
လူတစ်ယောက်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်၊ အခု သူက ဒီကိုရောက်လာခဲ့ပြန်ပြီကိုး*

ဂျင်းပီယေးသည် ကြမ်းပေါ်မှ ဒူးထောက်လျက်သား အနေအထားမှာရှိနေပြီး
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကိုပွတ်သပ်နေ၏။ သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားပြီး
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မျက်စိကိုစုံခိုက်ထား၏။ တကယ်တော့ ဂျင်းပီယေးသည်
တကယ်တမ်းပီယံတို့မှာ ဝင်ကစားနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လက်တန်းမမီဘဲ ဝင်စမ်း
နေမိသူဖြစ်ပါသည်။ ခြင်္သေ့သားတွင်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့မိသော ကလေးပေါက်စငယ်
အစ်ဦးပမာ ဖြစ်နေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ကြီးမားသောမျှော်လင့်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်များရှိ၏။ တစ်
ဘက်တော်အလုပ်လုပ်ခြင်းဖြင့် သူသည် အာဖဂန်နစ္စတန် သူပုန်ပြောက်ကျားတို့၏
အစိုက်ကို ခုလန်မထူနိုင်အောင်ထိုးနှက်မည်ဟုရည်ရွယ်ခဲ့၏။ သူသည် ကမ္ဘာမြေ

အပြင်ဘက်ရှိ ဤနေရာဤအရပ်ဒေသ၏ သမိုင်းရာဇဝင်ကို ပြောင်းပြန်လှန်
ဖြစ်လိုက်မည်ဖြစ်၏။ အနောက်နိုင်ငံအုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားများအပေါ်တွင် ဂျင်းပီ
ယေး လက်တန်ပြန် လက်စားချေပြီးဖြစ်သွားမည်။ သူ့ဖခင်အား ရက်ရက်စက်စက်
နှိပ်စက်ခဲ့သော၊ လှည့်ဖြားခဲ့သော၊ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော အရင်းရှင်အုပ်ချုပ်သူများကို
အနိုင်ယူ အောင်ပွဲခံမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုကဲ့သို့ အောင်ပွဲခံနိုင်မည့်အစား သူ့ရုံးခိုမှီခဲ့ရပြီဖြစ်၏။ သူ၏
အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သည် လက်တစ်ကမ်းသို့ရောက်ကာမှ သူ့လက်ထဲမှ လှည့်
ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ လှည့်ဖျက်ဆီးလိုက်သူကား အီလစ်သေလာဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဤသို့ဖြစ်ကြောင်းကုန်စဉ် တွေးတောနေစဉ် အနာတိုလီ၏
စကားပြောသံများက နောက်ခံတေးဂီသဖွယ် ကြားနေရ၏။ အနာတိုလီက

‘အီလစ်သေလာဟာ သူပုန်ပြောက်ကျားတွေနဲ့ လုပ်စရာ ကိုင်စရာအလုပ်တွေ
လုပ်ကိုင်ပြီးစီး အောင်မြင်နိုင်လောက်ပြီဖြစ်မယ်။ အသေးစိတ်တွေကိုတော့ ကျုပ်တို့
လည်းမသိဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် အကြမ်းဖျင်းသိရုံနဲ့ လုံလောက်ပါပြီ။ ပြောက်ကျား
သူပုန်တွေအချင်းချင်း ညီညွတ်ကြောင်းသဘောတူစာချုပ်နဲ့ အမေရိကန်တွေဘက်က
လက်နက်ထောက်ပံ့ကူညီမှု လဲလှယ်ဖို့ပဲလေ။ အဲဒါသာ အောင်မြင်သွားခဲ့ရင်တော့
အမေရိကန်လက်နက်တွေရသွားတဲ့ သူပုန်တွေဟာ နှစ်ရှည်လများ သက်ဆိုးရှည်
တော့မှာပဲ။ ကျုပ်တို့က အဲဒီအပြစ်မျိုး ဖြစ်မလာခင်ဟန့်တားပစ်ရမှာပဲ’

ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ လေးလံနာကျင်သော မျက်ခွံများကို ကြိုးစားပြီး မ၍
အနာတိုလီကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ဘယ်လိုဟန့်တားကြမှာလဲ’

နာတိုလီသည် သူ့ဘာသာစဉ်းစားပြောဆိုနေသည့်အလား

‘ကျုပ်တို့က အီလစ်သေလာဆိုတဲ့လူကို အမေရိကန်ပြည်ကို မပြန်နိုင်ခင်
ဒီတိုင်းပြည်က မထွက်နိုင်ခင် အရေဖမ်းဆီးပစ်ရမှာပဲ။ ဒါမှပဲ သူဟာ သူပုန်ပြောက်ကျား
တွေအချင်းချင်း ညီညွတ်မှုရခဲ့တယ်။ သဘောတူစာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့တယ်ဆိုတာကို
ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြတော့ဘူးဖြစ်မယ်။ သူပုန်တွေ ညီညွတ်ကြမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတူ
စာချုပ်မရရင်အမေရိကန်တွေဆီက လက်နက်ပစ္စည်းတွေလည်းရတော့မှာမဟုတ်ဘူး
ဒါဆိုရင် သူပုန်တွေရဲ့ စီမံကိန်းဟာ လုံးဝပျက်စီးသွားတော့မှာပဲ’

ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီ၏စကားများကို နားထောင်နေခဲ့၏။ သူ့တစ်
ကိုယ်လုံးရှိ ဒဏ်ရာများ၏ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့်အကြားမှ သူ့စိတ်ထဲတွင်
ကျေနပ်သဘောကျနေမိ၏။ အနာတိုလီ၏ စကားအသွားအလာများအရ သူ့ဖခင်

အတွက် လက်စားချေနိုင်ရေးစီမံကိန်းသည် ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်နိုင်ခွင့် ရှိလေဦးမည်လား။

အနာတိုလီကဆက်၍

‘အီလစ်သေလာကို ဖမ်းဆီးရမိလိုက်ရင် မာဆတ်ကို လွတ်သွားခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် အစားထိုးဖြေရှင်းသွားနိုင်မှာပဲ’

ဂျင်းပီယေး၏ အသည်းနှလုံးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ အနာတိုလီကမူ သူ့ဘာသာ တစ်ဦးတည်းပြောနေသကဲ့သို့ ဆက်၍

‘ကျုပ်တို့က သူ့ကိုသာ ဖမ်းဆီးမိလိုက်နိုင်ခဲ့ရင် အရင်းရှင်နိုင်ငံတွေဘက်က အတော်ဆုံး၊ အန္တရာယ်အပေးနိုင်ဆုံး အေးဂျင့်စပိုင်တစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်လိုက်နိုင်ရုံတောင် မကနိုင်တော့ဘူး။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံထဲမှာ အမေရိကန်နဲ့ စီအိုင်အေက အေးဂျင့်စပိုင်တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးရမိသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရဲ့ တန်ဖိုးကိုလေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လုံးလုံးမှာ အမေရိကန်သတင်းစာတွေ၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေးဌာနတွေက အမြဲမပြတ်ပြောနေတာကတော့ အာဖဂန်သူပုန်တွေ၊ မျိုးချစ်သူပုန်တွေ၊ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်သူ့အကူအညီမှရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူပုန်တွေဟာ သမ္မာကျမ်းပုံပြင်ထဲက သိုးကျောင်းသားလေး ဒေးဗစ်နဲ့ ဘီလူးကြီး ဝိုလိုင်ယက်တို့ရဲ့တိုက်ပွဲမျိုး၊ အင်မတန်အင်အားကြီးမားတဲ့ ဆိုဗီယက်ယူနီယန်ကိုပြန်ပြီး တိုက်နေတာနဲ့ အခုတော့ သူတို့ပြောနေတဲ့ ကိစ္စတွေအားလုံးဟာ အလကားပဲဖြစ်သွားအောင်ပြနိုင်ပြီလေ။ မာဆတ်နဲ့ သူ့ရဲ့ သူပုန်တွေဟာ အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ လက်ဝေခံတွေပဲ၊ ရုပ်သေးရုပ်တွေပဲဆိုတာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိသွားမယ်၊ ကျုပ်တို့က အီလစ်သေလာကို ရုံးတင်ပြီးများတားစွဲလိုက်ရရင်တော့လား’

ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစား၍

‘အမေရိကန်သတင်းစာတွေနဲ့ အရင်းရှင်သတင်းစာတွေ အကုန်လုံးက မဟုတ်ပါဘူးလို့ငြင်းကြမှာပေါ့’

အနာတိုလီကမူ လက်ဖြင့်ငွေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

‘အမေရိကန်တွေ၊ အနောက်တိုင်းသတင်းစာတွေကို ဘယ်သူက ဂရုစိုက်နေရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့လိုချင်တာ သိစေချင်တာက ဘက်မလိုက်နိုင်ငံတွေ၊ တတိယကမ္ဘာက ဘက်ဘက်ဘက် ဘယ်ဘက်ယိမ်းရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတဲ့နိုင်ငံတွေ၊ ပြီးတော့ မူဆလင်နိုင်ငံတွေ၊ အဲဒီနိုင်ငံတွေရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ကျုပ်တို့လိုချင်တာပဲဟာ’

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ရှင်းသွား၏။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိကြောင်းလည်း တွေးမိသွား

၏။ သူသည် ဆုံးရှုံးနေရာမှ ပြန်လည်အောင်ပွဲခံသွားမည်ဖြစ်၏။ သူ၏တစ်ကိုယ်ရည်အောင်မြင်မှုလည်း ရရှိနိုင်လာမည်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားတွင် အမေရိကန်စီအိုင်အေမှ အေးဂျင့်စပိုင်တစ်ဦးရှိကြောင်း အသိပေးခဲ့သူမှာ သူပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အနာတိုလီက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

‘ကဲ အီလစ်သေလာဟာ အခုညဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ’

ဂျင်းပီယေးက

‘သူလား။ သူက မာဆတ်သွားလေရာရာ လိုက်နေတာတွေ့ရတာပဲ’

ဂျင်းပီယေးက ထိုသို့ပြောပြီးမှ စဉ်းစားမိ၏။ အီလစ်ကိုဖမ်းဆီးရမိနိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့မှာခက်ခဲမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးကိုယ်တိုင် မာဆတ်ကို တိတိကျကျတွေ့ဆုံဖမ်းဆီးနိုင်မည့် နေရာသိဖို့အတွက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့ရ၏။

အနာတိုလီကမူ ဆက်စပ်တွေးခေါ်ပြီးနောက်

‘အဲဒီလူဟာ အခုအချိန်မှာ မာဆတ်နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေရာမလိုတော့ဘူးထင်တယ်။ သူ့ရဲ့ အခြေစိုက်စခန်းကဘယ်မှာလဲ’

ဂျင်းပီယေးက

‘အခြေစိုက်စခန်း သဘောကတော့ ဘန်ဒါရွာမှာပဲပေါ့။ ဘန်ဒါရွာမှာ မိသားစုတစ်ခုနဲ့အတူနေတယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်တုန်းကတော့ အဲဒီမှာ သူ့ရှိခဲ့သားပဲ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနေရာကို စ.ရှာရမှာပဲ’

မှန်တာပေါ့ဟု ဂျင်းပီယေးက တွေးလိုက်၏။ အီလစ်တစ်ယောက် ဘန်ဒါမှာ မရှိတော့ဦးတော့ ဘယ်ထွက်သွားသည်ကို တစ်ယောက်ယောက်က သိနိုင်မည်ပဲဖြစ်၏။ ဥပမာ ဂျိန်း။ အကယ်၍ အနာတိုလီသည် ဘန်ဒါရွာသို့သွားပြီး အီလစ်ကိုရှာမည်ဆိုပါက တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂျိန်းကိုလည်းတွေ့လာနိုင်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် လက်စားချော့နှင့် ရဦးမည်။ အနိုင်ရဦးမည်ဟူသောအတွေးဖြင့် ဝေဒနာတို့သည် သက်သာလာသည်ဟု ထင်လာ၏။ သူ၏အောင်မြင်မှုကိုလှယူသွားသော အီလစ်ကိုလည်းဖမ်းရမည်။ ဂျိန်းနှင့်ရှန်တဲလ်ကိုလည်း ပြန်ရမည်ဆိုသော အတွေးကြောင့် စိတ်အားထက်သန်လာ၏။ သူက

‘ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့အတူ ဘန်ဒါကို မလိုက်ရဘူးလား’

အနာတိုလီက စဉ်းစား၍

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မင်းက ရွာကိုသိတယ်၊ လူတွေကိုသိတယ်၊ အသုံးထူး’

နိုင်ပါတယ်*

ရှင်းပီယေးသည် ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြင့် အံကြိတ်ကာ ထရပ်လိုက်၏။

ဘယ်တော့ သွားကြမှာလဲ

အနာတိုလီက

အခုပဲပေါ့

အိလစ်သည် ရထားမိဖို့ အပြေးအလွှားခရီးနှင်နေရ၏။ သူသည် အိပ်မက်
မက်နေမှန်းသိပါလျက်နှင့် စိတ်ကမောနေသည်။ ပထမသူသည် ကားရပ်စရာနေရာ
ရှာ၍မရ။ သူသည် ဂီလ်၏ ဟွန်ဒါကားကလေးကို မောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ချက်က ရထားလက်မှတ်ဝယ်စရာ လက်မှတ်ပေါက်ရှာမတွေ့ဘဲ
ဖြစ်နေသည်။ လက်မှတ်မပါဘဲဖြစ်ဖြစ် ရထားပေါ်သို့ အရောက်တက်တော့မည်
ဆုံးဖြတ်၍ လူအုပ်ထဲမှာဝင်ထိုးသည်။ ဗဟိုဘူတာရုံကြီးမှာ လူအုပ်ကြီးကလည်း
အ များကြီးဖြစ်နေ၏။

ထိုနေရာကို ရောက်ကာမှ ဤအိပ်မက်တို့ အလျင်ကလည်းမက်ဖူးကြောင်း
အိလစ်မှတ်မိလာ၏။ တစ်ကြိမ်လည်းမဟုတ်။ အကြိမ်ကြိမ်မက်ဖူးသည်။ များမကြာ
သေးမီကပင် တစ်ခါမက်ဖူးကြောင်းမှတ်မိ၏။ သူသည်တစ်ကြိမ်မှ ရထားမမီလိုက်။

အိပ်မက်အားလုံးသည် သူ့ကို မခံရပ်နိုင်လောက်သော ဝေဒနာများ ပေး၍
သွားခဲ့သည်ချည်းဖြစ်၏။ ပျော်ရွှင်မှုအားလုံးသည် သူ့ကိုပစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ကို
အမြဲတာဝန်ရချိန်ထားခဲ့၏။ ယခုလည်းထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ဦးမည်ကို ဝိတ်လန့်ပူပင်နေ၏။
ထိုအတွေးဖြင့် သူသည် လူအုပ်ထဲကို ခွန်အားသုံး၍ အတင်းအဓမ္မတိုး၏။ နောက်
ဆုံးဂိတ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သွားသည်။

ယခင်ယခင် အိပ်မက်များတုန်းက သူ ဒီနေရာရောက်လာချိန်တွင် ရ
ထားကြီးက ထွက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး သူသည်ရထား၏ ဖင်မြီးကိုပုံကြည့်၍ ကျွန်
ရစ်စမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ရထားသည်မထွက်သေး။ ဘူတာ

ထဲမှာပင်ရှိသေး၏။ အီလစ်သည် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း အတင်းပြေးသွားပြီး ရထားစတင်ထွက်မည်ပြုချိန်တွင် ရထားပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်၏။

သူသည် ရထားကိုမိလိုက်သောကြောင့် ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မြောက်ကြွကြွဖြစ်နေ၏။ သူသည် ပထမတန်းတွဲပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်၏။ ရထားကိုမိသွားမှတော့တွဲပေါ်တွင် အိပ်ရာလိပ်ထဲ၌ ဂျိန်းနှင့် အတူအိပ်လျက်လိုက်ပါနေရသည်ဆိုသည်မှာ မဆန်းတော့ပေ။ အပြင်ဘက်တွင် လင်းအရက်၏ အလင်းရောင်သည် ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားပေါ်သို့ ဖြန့်ခင်းစပြုနေပြီဖြစ်၏။

အိပ်ပျော်ခြင်းနှင့် နိုးကြားခြင်းတို့အကြားတွင် သိသာထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှုမရှိပေ။ မီးရထားကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်မှူးမှိန်ပျောက်ဆုံးသွားပြီး နောက်ဆုံးအိပ်ရာလိပ်၊ တောင်ကြား၊ ဂျိန်းနှင့်ရင်ထဲမှ ပျော်ရွှင်မှုတို့သာကျန်ရစ်လေ၏။

ပါရီတွင်အတူနေခဲ့ကြစဉ်က ဂျိန်း၏အခန်း၊ ဂျိန်း၏ရှေးဟောင်းကုထင်မှာ နှစ်ယောက်အိပ်ပင်မဟုတ်၊ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးကြပ်ကြပ်တည်းတည်း ပူးပူးကပ်ကပ်အိပ်ကြစမြဲဖြစ်သည်။ အီလစ်၏ ပါရီတိုက်ခန်းမှ ကုတင်ကားကြီးပါသည်။ နှစ်ယောက်ကောင်းကောင်းအိပ်နိုင်သည့် နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးကား ဖက်ပွေပူးကပ်အိပ်စမြဲပင် ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်သည် ဤကဲ့သို့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ တစ်ညလုံး အတူမအိပ်မနေဘူးသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်တုန်းကနောက်ဆုံးနေဖူးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်ရာ နောက်ဆုံးအတူနေဖူး အိပ်ဖူးသူကား တခြားမဟုတ်၊ ဂျိန်းနှင့်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်မှတ်မိ၏။ အီလစ်ဝါရှင်တန် မြို့တော်မှာနေစဉ် သူ့အခန်းသို့ လာသော မိန်းကလေးများရှိပါ၏။ သို့သော် ဘယ်မိန်းကလေးမှ တစ်ညလုံးနေသွားအိပ်သွားခဲ့ကြဖူးခြင်းမရှိ။

အီလစ်ဘဝတွင် ဂျိန်းသည်သာ တစ်ဦးတည်းသော နောက်ဆုံး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချစ်ခွဲဖူးသူဖြစ်ကြောင်းပြန်တွေးမိ၏။ သူသည် ဘယ်တုန်းကမှ ဂျိန်းကိုမချစ်ဘဲ မနေမိခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ပြန်တွေးမိ၏။

ပြီးခဲ့သောနှစ်အတွင်းက သူ့လှုပ်ရှားရာကိုင်စရာအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေခဲ့ပါသည်။ အမျိုးသမီးကရီးနှင့်တွဲခဲ့သည်။ သမီးလေး ပီတဲလ်ထံသွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ စူပါမားကက်လိုဇေးဆိုင်ကြီးတွေကို လှည့်လည်သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ သူသည် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ဦးပမာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုဟုတ်လှပြီဆိုပြီး နေထိုင်သွားလာလှုပ်ရှားနေခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။ သူ့ရင်ထဲအသည်းထဲမှ အစစ်အမှန်ခံစားမှုကား မဟုတ်ခဲ့ပေ။ အကယ်၍ အီလစ်သာ အာဖရိကန်တန်သို့

မလာဖြစ်ခဲ့ပါက တစ်သက်လုံး တမ်းတမဆုံး ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်နေရဦးမည်မှာ
ဧကန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

သေချာစွာပြန်၍ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ အီလစ်သည် မကြာခဏဆိုသလို
သူ့ကိုယ်သူအရေးအကြီးဆုံးအချက်အလက်များကို မသိမမြင်တတ်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်
ကြောင်းတွေ့ရ၏။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်ခန့်က သူသည် တကယ်တမ်း မိမိတိုင်းပြည်အတွက်
တိုက်ပွဲဝင်ချင်နေမိကြောင်း မသိမမြင်ခဲ့။ ဂီလ်ကို တကယ်လက်ထပ်ယူလိုခြင်း
မရှိကြောင်း မသိမမြင်ခဲ့။ ဗီယက်နမ်မှာရှိစဉ်က သူသည် စစ်ကိုဆန့်ကျင်စိတ်ရှိ
ကြောင်းမသိမမြင်ခဲ့။ ထိုသို့ တွေ့မြင်သိသွားချိန်များတွင် သူသည်တအံ့တဩဖြစ်
ခဲ့ရပြီး သူ၏ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ပြောင်း သွားတတ်ခဲ့ပေသည်။

မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးစိတ်၊ ဘဝင်မြင်စိတ်သည် တကယ်တော့ သိပ်ဆိုးလှ
သော ကိစ္စမဟုတ်ဟု သူထင်သည်။ ထိုစိတ်ကလေးသာ မရှိပါက သူသည် ဗီ
ယက်နမ်စစ်အတွင်းက အသက်ရှင်ကျန်လွတ်မြောက်ခဲ့စရာမရှိ။ အကယ်၍ သူသာ
အားပေးစွန့်စားသည့် မလာဖြစ်ခဲ့ပါက သူ့ကိုယ်သူ ဘာအဖြေများပေးမိပါမည်နည်း။
သူသည် မိမိကိုယ်မိမိ ဘဝင်မြင်လှည့်စားကာ ဂျိန်းကို ငါ မချစ်ပါဘူး၊ မလိုချင်ပါ
ဘူးဟု အဖြေပေးနေမိသည်ပဲ ထင်သည်။

နေပါဦး၊ အခုကော ငါဂျိန်းကိုရနေပြီလားဟု အီလစ်တွေးကြည့်မိသည်။ ပြန်
စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျိန်းသည် သူ့ကို စကားများများမပြောခဲ့။ သူအိပ်
ပျော်ခင်ကလေးတွင် ဂျိန်းက *ကျွန်မရှင်ကိုချစ်တယ်၊ အိပ်တော့နော်* ဟု တစ်ခွန်းပဲ
ပြောခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူအိပ်ပျော်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်
သောအခါ ထိုစကားကလေးတစ်ခွန်းသည်ပင် သူ့အတွက် အချိန်ပြန်ဆုံးကြည်နူးစရာ
အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ရှင် ဘာတွေများပြုံးနေတာလဲဟင်
အီလစ်သည် မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ဂျိန်းကိုကြည့်လိုက်၏။

ကိုယ်က မင်းအိပ်နေတယ်မှတ်လို့

ဂျိန်းက *ကျွန်မနိုးနေပါပြီ၊ ကျွန်မ ရှင်မျက်နှာကို ကြည့်နေတာ၊ ရှင်ကြည့်ရတာ
သိပ်ပြီး ပျော်နေပုံရလို့*

ဟုတ်ပါ့ဗျား၊ အမှန်ပဲပေါ့

အီလစ်သည် နံနက်ခင်း၏ အေးမြသောလေကို တဝကြီးရှူသွင်းလိုက်၏။
နောက် အိပ်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ထလိုက်ပြီး အောက်ဘက်မှ တောင်ကြားကို
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အောက်ဘက်မှကွင်းအပြင်သည်အရုဏ်ဦး ဝိုးတဝါးအလင်း

ရောင်အောက်တွင် ဘာအရောင်မှမရှိသေး။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးသည်လည်း ပုလဲရောင်သဖွယ် အမှောင်ပြယ်စကလေးပဲရှိသေး၏။

သူသည် ဘာကြောင့်ပျော်နေရပါသည်ဆိုကြောင်းကို ဂျိန်းအား ပြောပြတော့ မည်အပြုအမူထဲတွင် အသံများကြားလိုက်ရ၏။ သူသည် ခေါင်းပိုထောင်ပြီးအေးစွင့် လိုက်၏။

ဂျိန်းက 'ဘာလဲဟင်'

အီလစ်သည် ဂျိန်း၏နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့်ဖိကပ်လိုက်ပြီး တိတ်တိတ်နေဟု အချက်ပြလိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် ထိုအသံကို ဂျိန်းသည်လည်း ကြားနေရပြီဖြစ် ပါသည်။ ပထမအသံသည် လုံးပြီးထွေးနေ၏။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သဲကွ လာ၏။ ကြားလိုက်ရသည့်အသံကား တခြားမဟုတ်။ ရဟတ်ယာဉ်များ၏ အသံပင် ဖြစ်ပါ၏။ အီလစ်ရင်ထဲတွင် ဒုက္ခတော့ရောက်တော့မှာပဲဟု ချက်ခြင်းတွေးမိသွား၏။ ပါးစပ်မှလည်း လွတ်ခနဲ

'အို... သေလိုက်စမ်းပါတော့ကွာ'

ဟု ညည်းတွားလိုက်မိ၏။

ရဟတ်ယာဉ်များသည် တောင်များ၏နောက်ဘက်မှ သူတို့ ခေါင်းပေါ်သို့ကျော် ဖြတ်ထွက်လာကြ၏။ တိုက်ရဟတ်ယာဉ် ခါးကုန်းဟိုင်း သုံးစင်းနှင့် စစ်သားများသယ် ဆောင်တင်လာသည့် ဟစ် ရဟတ်ယာဉ်ကြီး တစ်စင်းတို့ပင်ဖြစ်ပါ၏။

'ခေါင်းငုံ့လိုက်စမ်း၊ ဝပ်နေ'

အီလစ်သည် ဂျိန်းကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သူတို့ဝပ်နေကြသော အိပ်ရာလိပ်မှာ အညှိရောင်၊ ဖုန်ရောင်ဖြစ်သည်။ သူတို့ရောက်ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာမြေသား၊ ကျောက်သားများနှင့် တစ်ရောင်တည်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ၎င်း အိပ်ရာလိပ်ထဲသို့ ဝင်၍ အောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေကြပါက ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ မြင်နိုင်စရာမရှိ။

ပြောက်ကျားသူပုန်တို့သည်လည်း ဤနည်းကိုအသုံးပြုတတ်ကြသည်ပင်။ သူတို့သည်ကိုယ်နှင့်အတူ အမြဲဆောင်လာတတ်ကြသော ပတ်တူဟုခေါ်သည့် ရွံ ညစ်ရောင်စောင်များကို ခြံ၍ မြေပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာဝပ်နေခြင်းဖြင့် လေကြောင်းမှ လာသောရန်သူတို့ကို မျက်ခြည်ဖြတ် ပုန်းကွယ်တတ်ကြ၏။

ဂျိန်း၏ခေါင်းသည် ပုဝင်သွား၏။ အီလစ်သည် ဂျိန်းကိုဖက်၍ အိပ်ရာလိပ်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ လွှမ်းခြုံလိုက်၏။ ယခုအခြေအနေကား သူတို့ကို ရဟတ်ယာဉ်ထက်မှ မြင်နိုင်စရာမရှိတော့

သူတို့နှစ်ဦးသား ဝမ်းလျှားမှောက်လျက် အနေအထားမှာရှိပြီး အောက်ဘက်မှ

ရွာဆီကိုမူ လှမ်းကြည့်မြင်နေရ၏။ ရဟတ်ယာဉ်များသည် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းဆင်း ပုံရ၏။

ဂျိန်းက 'သူတို့ ဒီမှာတော့ မဆင်းတန်ကောင်းပါဘူးနော်' အီလစ်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် ပြန်၍ 'ဆင်းမယ်နဲ့တူတယ်'

ဂျိန်းသည် မောက်နေရာမှ ထရန်ကြိုးစားရင်း 'ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ရွာထဲကိုသွားမှဖြစ်မယ်' 'ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ'

အီလစ်သည် ဂျိန်းပုခုံးပေါ်သို့ သိုင်းဖက်ထားသောလက်ကို အားထည့်၍ ငြိမ်မထနိုင်အောင်ဖိထားလိုက်၏။ ပြီးမှဆက်၍

'ခဏ စောင့်ကြည့်ပါဦး။ အခြေအနေတွေက ဘာ ဖြစ်လာမလဲလို့' ဂျိန်းက ပူပန်စွာဖြင့် 'သမီးလေးရှန်တဲလ်က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ' အီလစ်က 'စောင့်ကြည့်ပါဦးဆိုမှ'

ဂျိန်းသည် အတင်းရုန်းကန်ထရန် မကြိုးစားတော့။ အီလစ်သည် ဂျိန်းထံ ဆက်၍ တင်းတင်းဖက်ထား၏။ ရွာထဲ အိမ်ခေါင်မိုးအပြန်များပေါ်တွင် အိမ်နေကြသော ရွာသူရွာသားများသည်လည်း ရဟတ်ယာဉ်များ အသံကြောင့် နိုးထလာကြပြီး အိပ်ပျံ့ခန်းနှင့် မျက်စိများကိုပွတ်သပ်ရင်း ကြီးမားသောရဟတ်ယာဉ်ကြီးများ ဖော်ကြည့်နေ၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်းတို့၏အိမ်ကိုလှမ်းရှာ၍ ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ခေါင်မိုးအပြန်ပေါ်မှာ ဖာရာတစ်ယောက်တည်း အိပ်နေထလိုက်ပြီး သူမကိုယ် သူမ အဝတ်တစ်ပြောင်း သိုင်းခြုံလိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။ ဖာရာနံ့ဘေး ဖျာသေးသေးလေးပေါ်တွင် အိပ်ပျံ့ရသည့် ရှန်တဲလ်ကမူ အိပ်ရာခင်းများဖြင့်ကွယ်နေ၏။

ရဟတ်ယာဉ်များသည် ရွာပေါ်၌ သတိကြီးစွာဖြင့် ပျံဝဲလျက်ရှိ၏။ သူတို့၏ လှုပ်ရှားပုံအရ သည်ရွာမှာ ဆင်းတော့မည့်အနေအထားမှာရှိနေ၏။ သူတို့သည် ဒဂုံရွာ၏ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံအရ ပို၍သတိကြီးနေပုံရ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် ပုရွက်အုံကို တုတ်နှင့်ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ နိုးကြားလှုပ်ရှားလာကြပြီဖြစ်၏။ အချို့သည် အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာကြပြီး၊ တချို့သည် အိမ်ထဲ၌ ပြန်ဝင်ပြေးနေကြ၏။ ကလေးများနှင့် မြေးတိရစ္ဆာန်တို့ကို အိမ်ထဲဝင်းထဲသို့သွင်းပြီး တံခါးလှံအောင်ပိတ်ထားဖို့ ကြိုးစားကြ၏။

တချို့သော ရွာသူရွာသားတို့သည် ရွာနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးဖွိုကြီးစားကြသည်။ သို့သော် တိုက်ရဟတ်ယာဉ် ဟိုင်းတစ်စင်းသည် ထွက်ပြေးသွားသူများ၏ လမ်းကြောင်းမှ ပိတ်ဆို့လိုက်ပြီး ရွာထဲသို့ ပြန်၍မောင်းသွင်းလိုက်၏။

ရွာ၏အခြေအနေအကုန်လုံးကို မြင်တွေ့ရသောအခါတွင် ရုရှားတပ်မှူးသည် ဤရွာ၏အခြေအနေကား ထောင်ချောက်ဆင်ထားပုံမရှိဟု ယုံကြည်သွားပုံရ၏။ စစ်သားများသယ်ဆောင်လာသည့် ဟစ်ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းနှင့် တိုက်ရဟတ်ယာဉ် သုံးစင်းအနက် ဟိုင်းတစ်စင်းတို့သည် လယ်ကွင်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းဆင်းလိုက်ကြ၏။ ခဏအကြာတွင် ဟစ်ရဟတ်ယာဉ် ဝမ်းခေါင်းထဲမှ စစ်သားများသည် ပိုးပုရွက်ကောင်များပကမာ ထွက်လာကြလေ၏။

ဂျိန်းသည် မျက်ရည်ကျလာလေ၏။

‘အခြေအနေက မကောင်းတော့ဘူး၊ ကျွန်မရွာထဲဆင်းမှဖြစ်မယ်’

အီလစ်က

‘ဒီမယ် ကျုပ်ပြောတာနားထောင်၊ ရန်တလ်အတွက် ဘာမှ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ရုရှားတွေ ဒီရွာကို ဘာလိုချင်လို့ပဲလာတာ ကလေးတွေကိုတော့ အကြောင်းမဲ့ ရန်ရာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က မင်းကိုလာရှာတာတော့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်’

ဂျိန်းက ဝိုမတတ်အနေအထားဖြင့်

‘ကျွန်မသမီးလေးနဲ့ အတူရှိရမှာပေါ့’

အီလစ်ကလေသံမာမာဖြင့်

‘ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ မင်းသမီးလေးနဲ့အတူ ရှိနေတာကမှ သမီးလေးအတွက် အန္တရာယ်ရှိဦးမယ်၊ မင်းဒီမှာရှိနေရင် မင်းသမီးကအန္တရာယ် မရှိနိုင်ဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ အခုနေမှာ သမီးလေးဆီကို ပြေးသွားတာထက်ဆိုးတာဘာရှိမှာလဲ’

‘ဒါပေမယ့် အီလစ်ရယ်၊ ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ မနေနိုင်ရမှာလဲ ၊ နေနိုင်ရမှာပေါ့’

‘အိုး... ဘုရားသခင်’

• ဂျိန်းသည် မျက်စိကိုစုံမှိတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ဒါဖြင့်ရင်လဲ ကျွန်မကို တင်းတင်းကြီးမရုန်းနိုင်အောင် ဖက်ထားစမ်းပါ’

အီလစ်သည် ဂျိန်းပခုံးကို ပို၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်လိုက်၏။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှဆင်းလာသော စစ်သားတို့သည် တစ်ရွာလုံးကို ဝိုင်းလိုက်၏။

သူတို့မပိုင်းမိသောအိမ်မှာ မူလာကြီး၏ အိမ်တစ်လုံးသာဖြစ်၏။ မူလာကြီး၏အိမ်မှာ ရွာအပြင်ဘက် ကိုက်လေးငါးရာအကွာ တောင်ပေါ်တက်သည့် လမ်းကလေးတွင် ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အီလစ်ကြည့်နေစဉ်အတွင်း ထိုအိမ်ကလေးထဲမှ လူတစ်ယောက် ပျာပျာသလဲ ထွက်လာ၏။ အီလစ်တို့ရှိနေရာနှင့် မဝေးလှသောကြောင့် မှတ်ဆိတ်နီများနှင့် ထိုလူသည် အဗ္ဗဒူလာဖြစ်ကြောင်း အီလစ်မှတ်မိ၏။ သူ့နောက်မှ ကလေးသုံးယောက်နှင့် ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးတစ်ဦးကိုချီလာသော မိန်းမတစ်ဦးထွက်လာသည်။ သူတို့မိသားစုသည် တောင်ကုန်းဘက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးကြရန် ကြိုးစားကြ၏။

ရုရှားများသည်လည်း ထိုလှုပ်ရှားမှုကို ချက်ချင်းပင်မြင်ကြ၏။ ရွာပေါ်မှ ဝဲပျံစောင့်နေကြသော ဟိုင်းတိုက်ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းသည် ရွာဆီမှခွာပြီး တောင်ပေါ်တက်သည့် လူသွားလမ်းကလေးရှိရာသို့ ပျံတက်လာရာ အီလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့ဆီ တည့်တည့်ဖြစ်နေ၏။ အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့သည် ပို၍ ပျားပျားဝပ်နေလိုက်ကြ၏။

ဟိုင်း တိုက်ရဟတ်ယာဉ်ခေါင်းနှုတ်သီးဘက်ဆီမှ စက်သေနတ်သံတစ်တွဲထွက် ပေါ်လာ၏။ အဗ္ဗဒူလာ၏ ခြေထောက်ထိပ်နားတွင်တန်းစီပြီး ပေါက်ကွဲထိမှန်သွားလေ၏။ အဗ္ဗဒူလာသည်တုန်ကန် မြင်းကိုဇက်ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားရာ နောက်ပြန်လဲမတတ် ဖြစ်သွား၏။

အဗ္ဗဒူလာသည် သူ့ကိုယ်သူထိန်းလိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်ကာ သူ၏မိသားစုအား အိမ်ဆီသို့ပြန်ရန် အော်ပြော၏။ သူတို့မိသားစု အိမ်နားသို့ရောက်သည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်ဆီမှ စက်သေနတ်သံတစ်တွဲ ထွက်လာပြန်၏။ အိမ်ထဲသို့ မဝင်ရန် ဟန့်တားသည့်သဘောပင်။ ခဏအကြာတွင် အဗ္ဗဒူလာတို့မိသားတစ်စုလုံးသည် ရွာထဲဆီသို့ မောင်းသွားခြင်းခံရလေ၏။

ရဟတ်ယာဉ်များ၏ ဆူညံသောအသံများအောက်မှပင် မကြာခဏ ဆိုသလို သေနတ်သံများကြားရ၏။ သို့သော် ထိုသေနတ်သံများသည် စစ်သားတို့က လေထဲသို့ထောင်ဖောက်သော သေနတ်သံများသာဖြစ်၏။ စစ်သားများသည်ရွာထဲမှ လူများထွက်မသွားအောင် စုစည်းနေသည့် သဘောမျှသာဖြစ်၏။ ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းသည် မူလာကြီးအဗ္ဗဒူလာတို့ မိသားစုကို ရွာထဲသို့ရောက်အောင် မောင်းသွင်းနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ရွာကိုပတ်ကာ ခပ်နိမ်နိမ်ပျံပွဲကာ တစ်ယောက်တလေ ထွက်ပြေးနှိုးနှိုးဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ဂျိန်းသည် တုန်တုန်ယင်ယင်လေသံဖြင့်
သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်

အီလစ်က *မပြောတတ်သေးဘူးလေ*

ဒဂ်ရွာ တိုက်ပွဲအတွက်များ လက်စားချေကြမလို့လားဟင်

အဲဒီလိုတော့ မလုပ်တန်ကောင်းပါဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ

ဒါဖြင့် သူတို့က ဘာလုပ်နေကြတာလဲ

ဂျိန်းသည် အတင်းအဓမ္မပင် သိချင်နေ၏။

အီလစ်သည် စိတ်ထဲမှ ရှိသည့်အတိုင်း *ကျုပ်ကတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ* ဟု ပြောချလိုက်ချင်၏။ သို့သော် အဆင်ပြေမည်ထင်သည့်

သူတို့က မာဆတ်ကို ဖမ်းဖို့ ထပ်ကြိုးစားကြသလားမှမသိတာ

ဒါပေမယ့် မာဆတ်က တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီးတဲ့နေရာမှာ ဘယ်တော့မှမနေဖူးဘဲဟာ

*မာဆတ်များသတိပေါ့လျော့သွားလေမလား ၊ ပျင်းများသွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ်

ဒဏ်ရာများရသွားလေမလားလို့ အောက်မေ့နေကြသလားမှမသိတာ*

အမှန်ကား အီလစ်ကိုယ်တိုင် ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို သေသေချာချာ မသိဘဲဖြစ်နေ၏။ သို့သော် စိတ်ထဲတွင် ဗီယက်နမ်တိုက်ပွဲကာလ မိုင်လေရွာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ပွဲမျိုးဖြစ်မှာလေလားဟု စိုးရိမ်နေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မြင်ကွင်းကိုဆက်ကြည့်နေကြ၏။ ရွာသူရွာသားများကို စစ်သားများက ဗလီဝင်းထဲသို့ စုရုံးပို့ဆောင်သည်။ စစ်သားများသည် ရွာသူရွာသားများကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တွန်းထိုးစုရုံးကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူနေကြခြင်းကားမဟုတ်သေး။

ရုတ်တရက်ဂျိန်းကအသံထွက်ပြီး

ဟင် ဖာရာ

အီလစ်က *ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်*

ဂျိန်းက သူ့အိမ်ကလေးဘက်ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်ရင်း

ဖာရာ ဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့်

အီလစ်သည်လည်းဂျိန်းတို့အိမ်ကလေးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဖာရာသည် ရှန်တဲလ်၏ဖျာကလေးအားမှာ ခူးထောက်နေ၏။ ဤမျှအကွာအဝေးမှပင် ယန်းနုရောင်လုံးလုံးကလေးကိုပြင်ရရာ ရှန်တဲလ်၏ခေါင်းကလေးပင်ဖြစ်ပေသည်။ ရှန်တဲလ်သည် အိမ်ပျော်နေသေးပုံရ၏။ ညသန်းခေါင်ကျော်မှ ဖာရာသည် ရှန်တဲလ်ကို နို့တူးဖျော်၍ တိုက်ပေးထားပုံရ၏။ နို့မဆာသေး၍ မနိုးလောက်သေးသော်လည်း ရဟတ်ယာဉ်များ၏ ဆူညံသောအသံကြောင့် ရှန်တဲလ်နိုးသွားနိုင်သည်ဖြစ်၏။ အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ရှန်တဲလ်မနိုးပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိ၏။

ဖာရာသည် ရှန်တဲလ်၏ဖျာနံ့ဘေးမှာ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်ပြီး အပေါ်မှ အနီး
စောင်စကို ကလေး၏မျက်နှာပေါ်သို့ လွှမ်းနေ၏။ ကလေးကိုလည်း မမြင်ရအောင်
အသက်ရှူ၍လည်းရအောင် စီစဉ်နေပုံရ၏။

ဂျိန်းက

*ဖာရာက ရှန်တဲလ်ကို ဝှက်နေတာကိုး၊ ခေါင်းအုံးပေါက်တွေ ဘက်ကလောင်
ပြီး အသက်ရှူလို့လည်းရအောင် လုပ်နေတာ*

အီလစ်ကထောက်ခံသည့်အနေဖြင့်

ဟုတ်တယ် ၊ ဖာရာဟာ လူတော်ပဲ

ဂျိန်းကမူ

ကျွန်မ အဲဒီနေရာမှာ ရှိချင်လိုက်တာ

အီလစ်သည် ဘာမှမပြောဘဲ လှမ်း၍သာကြည့်နေ၏။

ဖာရာသည် နောက်ထပ်စောင်တစ်ထည်အား မသပ်မရပ်အနေအထားဖြင့်
ကလေးကိုယ်လုံးဘက်မှ ထပ်ပုံလိုက်ပြန်၏။ နောက်ဖာရာသည် မတ်တပ်ရပ်၍
သူမလုပ်ထားသမျှကို ပြန်ကြည့်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်မည်ဆိုပါက ရှန်တဲလ်အ
နေအထားမှာ ပစ်စလက်ခတ်စုပုံထားသော အနီးစောင်ပုံတစ်ခုနှင့် တူပေသည်။
ဖာရာသည်ကျေနပ်သွားပုံရ၏။ အကြောင်းမှာ ဖာရာသည် ခေါင်မိုးပြန်အစွန်းသို့
လျှောက်သွားပြီး လှေကားမှတစ်ဆင့် ခြံဝင်းထဲသို့ဆင်းနေပြီဖြစ်၏။

ဂျိန်းကအလန့်တကြားဖြင့်

ဟင် ဖာရာက သမီးလေးကိုထားခဲ့ပြီ

အီလစ်က

ရှန်တဲလ်ဟာ အခုရောက်နေတဲ့အခြေအနေအရ အဲဒီနည်းဟာ အလုံခြုံဆုံးပါပဲ
ဂျိန်းသည် ခေါင်းငြိမ့်လိုက်ပြီး

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မသိပါတယ်

ဖာရာသည်လည်း တခြားရွာသူရွာသားများနည်းတူ ဗလီဝင်းထဲသို့ စုပြုံခေါ်
ဆောင်သွားခြင်းခံရ၏။ ဖာရာသည် တော်တော်နောက်ကျမှ ဗလီဝင်းထဲသို့ ရောက်
သည့်လူစုထဲတွင်ပါ၏။ ဂျိန်းသည် လူအများကို အသေအချာကြည်ရင်း

*ကလေးအမေတွေအကုန်လုံး သူတို့ကလေးတွေခေါ်လာကြတာပဲ၊ ဖာရာ
လည်း ရှန်တဲလ်ကိုခေါ်သွားဖို့ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်*

မဟုတ်သေးဘူးနော် ၊ စောင့်ပြီးကြည့်ဦး

အီလစ်သည် ယခုအချိန်အထိ ဘာလုပ်မည်ကိုသံသယကွဲကွဲ ခန့်မှန်း နိုင်သေး

သည်မဟုတ်။ သေချာသေးသည်မဟုတ်။ အကယ်၍ နိုင်လေရွက်သို့ စုပုံ၍ လူသက်ပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ချေသော် ရှန်တဲလ်ကလေး၏ အနေအထားမှာ အလုံခြုံဆုံးဖြစ်ပေသည်။

ရွာသူရွာသားများအားလုံး ဗလီဝင်းထံသို့ ရောက်ပြီဟု ယူဆရသော အခါ စစ်သားများသည် ရွာထဲသို့ တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက်ရှာကြ၏။ အဆက်မပြတ်ဆိုသလို ခြောက်လှန့်သည့်သဘောဖြင့် တဖြောင်းဖြောင်းပစ်ခတ်နေသေး၏။ သူတို့အတွက် ကျည်ဆံရှားပုံမရချေ။ လေထဲမှာ ပုံပဲနေသော ရဟတ်ယာဉ်တို့သည်လည်း ရွာကို ပတ်ချာဝိုင်းလှည့်ပတ်ရင်း နံဘေးဝန်းကျင်၌ ရှာဖွေနေကြပုံရ၏။

စစ်သားတစ်ဦးသည် ဂျိန်းအိမ်ဝင်းထံသို့ဝင်သွား၏။ အဲလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့သည် စစ်သားဝင်သွားရာတံခါးပေါက်ကိုပဲ မျက်တောင်မခတ်ပဲ စောင့်ကြည့်နေ၏။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ တံခါးပေါက်ထဲမှ ထို စစ်သားပြန်ထွက်လာ၏။ နောက်အိမ်အပြင်ဘက်လှေကားမှတစ်ဆင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့တက်၏။

ဂျိန်းက တီးတိုးလေသံဖြင့်

‘ဘုရားသခင် သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါ’

စစ်သားသည် လှေကားထိပ် အမိုးပေါ်၌ မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ စုပုံနေသော အနီးစောင်ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် တခြားအိမ်အမိုးများသို့ လှမ်းကြည့်အကဲခတ်သည်။ နောက် သူ၏အာရုံသည် ခြေရင်းမှစောင့်ပုံများကို ရောက်သွားပြန်၏။ ဖာရာ၏ဖျာသည် သူနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်သည်။ ရှန်တဲလ်၏ဖျာမှာ ဟိုဘက်မှာကပ်လျက်ဖြစ်သည်။ စစ်သားသည် ဖာရာဖျာပေါ်မှစောင့်ပုံကို ခြေဦးဖြင့်ထိုးကြည့်သည်။

နောက်ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ပြီး လှေကားအတိုင်းပြန်ဆင်းခဲ့၏။

အဲလစ်သည် တစ်ချိန်လုံးအောင့်ထားသောအသက်ကို ယခုမှ တစ်ချက်ရှူသွင်းလိုက်ပြီး ဂျိန်းကိုကြည့်လိုက်၏။ ဂျိန်းမျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးဆုတ်သလို ဖြူရှေ့နေ၏။ အဲလစ်က ‘ကျုပ်ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်းကောင်းပါတယ်လို့’

အဲလစ်စကားကြားကာမှ ကျောက်ရုပ်ပမာဖြစ်နေသော ဂျိန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် တုန်ခါလာ၏။

အဲလစ်သည် သူ၏အာရုံကို ဗလီဝင်းထံသို့ စု၍ကြည့်လိုက်၏။ အဲလစ်သည် ဗလီဝင်း၏ တချို့တစ်ဝက်သာမြင်ရ၏။ မြင်ရသလောက် မြင်ကွင်းအရ ရွာသူရွာသားများသည် တန်းစီပြီးထိုင်နေကြပုံရ၏။ တချို့သည် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေပုံရ၏။ အခြေအနေကိုကြည့်ရသည်မှာ စစ်သားတို့သည် ရွာသားတစ်ဦးချင်းနှစ်ဦးချင်းအခန်းထဲသို့ခေါ်သွားပြီး မာဆတ်အကြောင်းများကို မေးမြန်းစုံစမ်းစစ်ဆေးနေပုံရ၏။

မာဆတ်အကြောင်းသိနိုင်သူမှာ သုံးဦးသာရှိ၏။ ထိုသူသုံးဦးကား ဘန်ဒါရွာမှ ပြောက်ကျားသူပုန်များဖြစ်ပြီး ယမန်နေ့က မာဆတ်တို့ အဖွဲ့သားများနှင့်အတူ တောင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်မသွားကြဘဲ ဘန်ဒါရွာမှာ ချန်နေကြသူများဖြစ် ပေသည်။ အမာရွတ်နှင့် ရှဟာဇိုင်ပူးလ်၊ မူလာကြီး အဗ္ဗူလာ၏ညီ အလီရှန်ကာ ရင်နှင့် ဆိတ်ကျောင်းသမားကလေး ကဒူးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

ရှဟာဇိုင်နှင့် အလီရှန်တို့မှာ လေးဆယ်ကျော်များဖြစ်၍ ရွာထဲမှ လူကြီးများ နှင့်ဝင်ရော၍ရနိုင်သည်။ ကဒူးမှာလည်း ၁၄ နှစ်သာရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့်သူတို့ သုံးဦးစလုံးက မာဆတ်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမသိကြောင်း ဘူးကွယ်မည် ဆိုပါက ရနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။

မိုဟာမက်ဘန်ဒါရွာမှာ ကျန်မနေ၊ ချန်မနေခဲ့ခြင်းမှာ ကံကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မိုဟာမက်ကမသိပါဟုပြောကြားခဲ့ပါက ရုရှားတို့သည် ယုံကြည်မည် မဟုတ်၊ မိုဟာမက်က သူသည် ပြောက်ကျားသူပုန်တစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်း ရပ်သူရွာသားပါဟု ပြောကြားခဲ့လျှင်လည်း ယုံကြည်စရာရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ပြောက်ကျားတို့၏လက်နက်များသည်လည်း အလွယ်တကူရှာဖွေတွေ့ရှိစရာ အကြောင်းမရှိပေ။ ပြောက်ကျားတို့သည် တစ်ကြောင်းမဟုတ် တစ်ကြောင်းအတွက် သူတို့၏ လက်နက်များကို လုံလုံခြုံခြုံရှိသောနေရာများ၌ သေသေချာချာ ဝှက်ထား ကြပြီးဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဂျိန်းက တအံ့တဩနှင့်
ဟိုမှာကြည်စမ်း၊ ဗလီရှေ့တည့်တည့်က လူကို
အီလစ်က လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး
ဝီကက်ဦးထုပ်နဲ့ ရုရှားစစ်ဗိုလ်ကို ပြောတာလား
ဂျိန်းက *ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မသူ့ကိုမြင်ဖူးတယ်၊ သူကဘယ်သူလဲဆိုတော့
ဂျင်းပီယေးနဲ့ ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးမှာချိန်းတွေ့ကြတဲ့လူပဲ၊ အနာတိုလီဆိုတာပေါ့*
အီလစ်သည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှုသွင်းလိုက်၏။
ဂျင်းပီယေးရဲ့ ဆက်သွယ်ရေးပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့

အီလစ်သည် ထိုလူကို သေသေချာချာ စူးစမ်းသည့်သဘောဖြင့်ကြည့်၏။ တော်တော်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်ရသည့်ပုံပန်းအရ အရှေ့တိုင်းသားတစ်ဦးနှင့် တူလှ၏။ ဘယ်လိုလူစားမျိုးပါလိမ့်။ သူသည် သူပုန်များ၏ ပိုင်နက်ထဲသို့ ဂျင်းပီယေး နှင့်တွေ့ရန် တစ်ကိုယ်တော်လာရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အတော်သတ္တိ ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်။

ယနေ့တော့သူသည် စိတ်အတော်ဆိုးနေပုံရ၏။ သူသည်ရုရှားစစ်တပ် တစ်ခုလုံးကို ဒဂုံရွာထောင်ချောက်ထဲသို့ ခေါ်သွင်းသွားခဲ့မိသလို ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် လျင်မြန်စွာ တုန့်ပြန်တိုက်ခိုက်လို၏။ သို့မှသာ သူ၏ စွမ်းရည်ကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အီလစ်၏တွက်ဆခြင်းများသည် ဗလီထဲမှ နောက်ထပ်ထွက်လာသော လူတစ်ဦးကြောင့် ရုတ်တရက်ရပ်သွား၏။ အနက်ရောင်အနောက်တိုင်း ဘောင်းဘီ ရှည်၊ ရှပ်အင်္ကျီဖြူ၊ လည်ပင်းကြယ်သီးများ ဖွင့်လျက်ဝတ်ထားသည့် မုတ်ဆိတ်မွေး များနှင့် လူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ အီလစ်က

‘အလို ဘုရားသခင်၊ ဂျင်းပီယေးပါလား’

ဂျိန်းသည်လည်း အလန့်တကြားဖြင့်

‘အိုး’

အီလစ်က ‘ဘာတွေများ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်’

‘ကျွန်မတော့ သူ့ကိုပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး ထင်နေတာ’

အီလစ်သည် ဂျိန်းကိုကြည့်လိုက်၏။ ဂျိန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်း မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ခဏအကြာမှ ထိုမျက်နှာထားသည် နောင်တ ရနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အီလစ် တွေ့သိသွားမိ၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်းထံမှမျက်နှာလွဲ၍ ရွာထဲဘက်ဆီသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ရုရှားအရာရှိအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြနေ၏။ သူ၏ အသံကိုကား အလှမ်းဝေးသဖြင့် ဘာမှမကြားရ။ ခြေဟန်လက်ဟန် အနေအထားများကြောင့် တောင်တန်းဆီသို့ ညွှန်ပြနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဂျိန်းက ‘သူရပ်နေပုံကတစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဒဏ်ရာရထားပုံရတယ်’

အီလစ်က ‘သူက ကျုပ်တို့ရှိရာကို ညွှန်ပြနေတာလား’

‘သူ ဒီနေရာမှမသိတာ၊ သူသာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ ဒီနေရာကို မသိဘူး၊ ဒါထက်သူက ကျွန်မတို့ကို လှမ်းမြင်နိုင်သလား’

‘မမြင်နိုင်ပါဘူး’

‘ကျွန်မတို့ကတော့ သူ့ကိုမြင်ရတယ်နော်’

‘မြင်ရမှာပေါ့၊ သူက မြေပြင်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေတာကိုး၊ ကျုပ်တို့က ဝမ်း လျားမှောက်၊ စောင်ခြုံအောက်က ပုန်းပြီး သူ့ကိုခိုးကြည့်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့က တောင်ခါးပန်းပေါ်က၊ သူက ကျုပ်တို့ဘယ်နေရာရှိတယ် ဆိုတာမှန်း မသိရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမြင်နိုင်ပါဘူး’

‘ဒါဆိုရင်တော့ သူက တောင်ပေါ်က ပူစခန်းကိုညွှန်ပြနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်’
‘ဟုတ်မယ်’

‘သူက ရုရှားအရာရှိကို အဲဒီပူစခန်းကိုကြည့်ဦးလို့ ပြောနေတာဖြစ်မယ်’
‘သေချာတာပေါ့’

‘သိပ်ဆိုးတာပဲနော် ၊ ဒီလူ ဘယ်လိုများဖြစ်သွားပြီး...’

ဂျိန်းသည် စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ အသံတိမ်ဝင်သွား၏။ ခဏ
အကြာမှ ဆက်၍

‘ဒါပေမယ့်လေ သူဒီကိုရောက်ကတည်းက ဒီလိုလက်ညှိုးထိုးတဲ့ အလုပ်
စပိုင်လုပ်တဲ့အလုပ်၊ ဒီကလူတွေကို သစ္စာဖောက်ပြီး ရုရှားတွေဆီ သတင်းပေးတဲ့
အလုပ်ပဲ လုပ်နေခဲ့တာပဲလေ’

အီလစ်သည် အောက်သို့ကြည့်နေရာမှ ရုရှားအရာရှိ အနာတိုလီသည်
လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော အသံလွှင့်စကားပြောစက်ဖြင့် တစ်နံတစ်ရာပြောလိုက်
သည်ကိုမြင်ရ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဟိုင်း တိုက်ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းသည်
အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့၏ ခေါင်းပေါ်မှကျော်ပြီးဖြတ်ပျံသွား၏။ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်သွား
သည်နှင့် အီလစ်တို့သည်ရဟတ်ယာဉ်ကို မမြင်ရတော့။ သို့သော်ကြားရသောအသံအရ
ပူစခန်းရှေ့တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ဆင်းသက်လိုက်ပုံရ၏။

အောက်ဖက်မှ ဂျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့သည် ဗလီဝင်းအပြင်ဘက်သို့
ထွက်သွားကြ၏။ ဂျင်းပီယေးလမ်းလျှောက်သောအခါ ထော့နင်း ထော့နင်းဖြစ်နေ
သည်ကိုမြင်ရ၏။ အီလစ်က

‘ဟုတ်တယ် ၊ ဂျင်းပီယေး ဒဏ်ရာရထားတယ်’

‘ဘာများဖြစ်တာပါလိမ့်နော်’

အီလစ်အမြင်အရမူ ဂျင်းပီယေးသည် အရိုက်အနှက် ခံထားရပုံရ၏။ သို့သော်
အီလစ်သည် သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ထုတ်ဖော်၍မပြောပေ။ ဂျိန်းခေါင်းထဲတာတွေများ
တွေးနေပါလိမ့်ဟုသာ စဉ်းစားကြည့်နေမိ၏။ သူမ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် ဧကကိုအ
ရာရှိတစ်ဦး၊ အဝေးမှ ဝတ်ထားသောယူနီဖောင်းအရ ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးနှင့် အတူတူ
လျှောက်သွားနေ၏။ ဂျိန်းကိုယ်တိုင်ကား အခြားယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် တစ်အိပ်ရာ
ထဲရောက်နေ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးလို ခံစားနေရလေမလား
ရှက်ရွံ့၍ နေလေမလား၊ အစွာမစောင့် သိသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ခံစားရလေမလား
နောင်တရစရာမဟုတ်ဟု ယူဆနေလေမလား၊ ဂျင်းပီယေးကို မှန်းနေမလား၊ သို့
ဟုတ် စိတ်ပျက်ရုံသာပဲ ရှိနေမလား။ ဂျိန်းသည် တစ်ချိန်တစ်ခါက ဂျင်းပီယေးကဲ့

ချစ်ခင်၍ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခုအခြေအနေတွင် ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးအပေါ်ချစ်ခင်စိတ်များကျန်ရှိပါလေသလား။ နောက်ဆုံးစိတ်ထဲမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ အီလစ်က

‘ဂျင်းပီယေးအပေါ်မှာ မင်းအခု ဘယ်လိုခံစားရသလဲဟင်’

ဂျိန်းသည် အီလစ်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အကြာကြီး စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အီလစ်စိတ်ထဲ၌ ဂျိန်းစိတ်များဖောက်ပြန် သွားလေသလား ဟု အောက်မေ့သွား၏။ တကယ်၌ကား ဂျိန်းသည် အီလစ်၏အမေးကို လေးလေးနက်နက်ကြီး စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ

‘ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါပဲ’

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဂျိန်းသည် ရွာဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့သည် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှန်တလ်ကလေး ကို ဝှက်ထားသည့် ဂျိန်းတို့၏ အိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ သွားနေ၏။

ဂျိန်းက ‘သူတို့ ကျွန်မကို သွားရှာကြတာထင်တယ်’

ဂျိန်းသည်တောင်အောက်မှ သူမအိမ်ရှိရာသို့ သွားနေကြသော လူနှစ်ယောက် တို့ကြည့်ရင်း မျက်နှာပေါ်တွင်တုန်လှုပ် ကြောက်ရွံ့နေပုံရ၏။ အီလစ်စိတ်ထဲကမူ ရုရှားတို့သည် ဤအရပ်ဒေသအထိတပ်တောင်တာ ဗိုလ်မှူးပြီး လက်နက်အပြည့်အစုံ၊ တိုက် ရဟတ်ယာဉ်များ ခြံရံပြီး ဂျိန်းတစ်ယောက်ကို ရှာရန်အတွက်လာမည် မဟုတ်ဟု တွေးမိ၏။ သို့သော် ပါးစပ်မှ ထုတ်၍မပြောပါ။

ဂျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့သည် ဂျိန်း၏အိမ်ဝင်းထဲသို့ဝင်လိုက် ကြပြီးနောက် အိမ်ထဲအထိ ဝင်သွားကြ၏။ ဂျိန်းကလေသံတိုးတိုးဖြင့်

‘ခုနေများ မငိုလိုက်ပါနဲ့ သမီးလေးရယ်’

အီလစ်စိတ်ထဲတွင်မူ ကလေးက အသံမထွက်ဘဲ အိပ်ပျော်နေခြင်းသည် ဘာကယ်ပဲထူးဆန်းသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟုအောက်မေ့မိ၏။ ဒါမှမဟုတ် ကလေးသည် နိုးနေပြီး ငိုနေကောင်းငိုနေမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကလေးငိုသံသည် ကောင်းကင်ယံမှဆူညံနေသော ရဟတ်ယာဉ်များ၏စက်သံ ကြောင့်မကြားရဘဲ ကောင်းရှိနိုင်မည်ဖြစ်၏။ စစ်သားများအတွက်မူ ခေါင်းပေါ်မှရဟတ်ယာဉ် သံများကြောင့် ကလေးငယ်၏ငိုသံကို မကြားမိခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် အဖေ၏နားတွင်မူ သူစိမ်းစစ်သားများမကြားမိ ၊ မကြားလိုက်သော မိမိရင်သွေး၏ သံကိုကြားမိကောင်းကြားမိသွားနိုင်မည်လား။

ဂျင်းပီယေးတို့နှစ်ယောက်သားသည် အိမ်ထဲမှထွက်လာကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ခြံဝင်းထဲမှာခဏရပ်နေကြ၏။ နှစ်ဦးသားခေါင်း ချင်းဆိုင်၍ တစ်စုံတစ်ရာ အလေးအနက် စကားပြောနေကြ၏။ ဂျင်းပီယေး သည် ခေါင်မိုးပြန်ပေါ်သို့တက်ရန် ပြုလုပ်ထားသော သစ်သားလှေကားအနီး သို့ ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့်သွားသည်။ လှေကားတစ်ထစ် နှစ်ယစ်ကြီးစား၍ တက်ကြည့်သော်လည်း တက်နိုင်ပုံမရတော့ပဲ ပြန်ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ထစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ခဏ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ နောက်စကားနည်းနည်းပြောကြပြန်သည်။ ပြီးနောက် ရှုရှားအရာရှိအနာတိုလီက လှေကားပေါ်သို့တက်သွားလေသည်။

အီလစ်သည် အသက်မရှူပဲ အောင့်နေမိ၏။

အနာတိုလီသည် လှေကားထိပ်သို့ရောက်သွားပြီး အမိုးပြန်ပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ရှေးဦးပထမ ဤခေါင်မိုးပြန်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည့်စစ်သား ၏နည်းတူ ပြန်ကျနေသောစောင်ပုံ၊ အိပ်ယာခင်းပုံများကိုကြည့်၏။ ပြီးနောက် တခြားအိမ်ခေါင်မိုးများဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ယခင်စစ်သားနည်းတူပင် ဖာရာဖျာပေါ်မှ စောင်ပုံကိုခြေနင်းဦးဖြင့် ထိုးကြည့်၏။ ထို့နောက်သူသည် ရှန်တဲလ်ကလေးဝှက်ထားရာ စောင်ပုံနားသို့ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်၏။

အနာတိုလီသည် တဖြည်းဖြည်းလွမ်းထားသော စောင်ကိုမကြည့်၏။ စောင်ခြုံအောက်မှ ပန်းနုရောင်ရှန်တဲလ်၏ မျက်နှာကလေးပေါ်လာသောအခါ ဂျိမ်းသည် အသံမထွက်အောင်ကျိန်ပြီးအော်လိုက်၏။

အကယ်၍ရှုရှာတို့သည် ဂျိမ်းကို အလိုရှိနေသည်ဖြစ်ပါက သူတို့သည် ရှန်တဲလ်ကို ယူခဲ့ရုံသာရှိမည်။ အကြောင်းမှာ ရှန်တဲလ်ကို လက်ဝယ်ရရှိပြီးသည်နှင့် ကလေး၏ မိခင်ဂျိမ်းသည်မိမိသမီးငယ်နှင့် ပြန်ဆုံနိုင်ဖို့အတွက် အဖမ်းထွက်ခံရမည်သာဖြစ်၏။

ဂျိမ်းသည် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ငိုညည်းသံဖြင့်

‘အို ဘုရားသခင်၊ ကျွန်မတော့ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ပါဘူး’

အီလစ်သည် ဂျိမ်းကို တင်းတင်းဖက်ရင်း

‘ခဏလေး၊ ခဏလေး၊ စောင့်ကြည့်ပါဦး’

အီလစ်သည် မျက်လုံးသူငယ်အိမ်ကို ညှစ်လိုက်ပြီး ဟိုဝေးဝေးမှ မြင်နေရသော ကလေး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် အကွာအဝေးက ဝေးလွန်းနေ၏။

အနာတိုလီသည် စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခဲ့ ရ၏။ အနာတိုလီသည် လှုပ်ထားသော စောင်ကို ကလေးအပေါ် ပြန်ခြုံပေးလိုက်

ပြီး မတ်တပ်ရပ်ကာ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ဂျိန်းသည် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်များ ကျလာလေ၏။

ခေါင်မိုးပြန်ပေါ် လှေကားထိပ်မှ အနာတိုလီသည် အောက်ရှိ ဂျင်းပီယေးအား တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောသည်။ ခေါင်းခါ၍လည်းပြ၏ ထို့နောက်လှေကားအတိုင်း ပြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။

အီလစ်သည် သူ့ဘာသာစဉ်းစားရင်း ပါးစပ်မှ အသံထွက်သွားကာ

‘ဒီလူ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ပါလိမ့်’

ခေါင်မိုးပေါ်မှ အနာတိုလီက ဂျင်းပီယေးအား ခေါင်းခါပြသည့် သဘောအရ အနာတိုလီသည် အပေါ်မှာ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးဟု လိမ်ညှာပြောခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။ ထိုလိမ်ညှာမှုအရ ဂျင်းပီယေးက သူ၏ကလေးကိုတွေ့ရှိလျှင် လိုခိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း အနာတိုလီက မလိုချင်၍ ဘာမှမတွေ့ဟု ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ရပေမည်။ ထပ်ဆင့် အဓိပ္ပါယ်အရ ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကို တွေ့ချင်လိုချင်နေသော်လည်း အနာတိုလီကမူ ဂျိန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားပုံမရ။

ဒါဆိုလျှင် အနာတိုလီသည် ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပါလိမ့်။ အတော်တွေးရခက်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။

အနာတိုလီသည် သူ့ကို လိုချင်နေခြင်းပါကလား။

‘လက်စသတ်တော့ ဒီလိုပါကလား’

အီလစ်သည် မိမိဘာသာပြန်၍ အသံထွက်ပြောလိုက်မိ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းနှင့် ရှန်တဲလ်ကို လိုချင်သည်။ လာရှာသည်။ သို့သော် အနာတိုလီကမူ အီလစ်ကို လိုချင်၍ လာရှာခြင်းဖြစ်၏။ အနာတိုလီသည် မနေ့က ခံလိုက်ရသော တိုက်ပွဲအတွက် ဂုဏ်သရေကျဆင်းခဲ့ရာ ပြန်၍ ဆယ်ယူဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်၏။

အနာတိုလီသည် အီလစ်တစ်ယောက် ပြောက်ကျား သူပုန်တို့ ညီညီညွတ်ညွတ် စုပေါင်းကြမည်ဆိုသည့် သဘောတူစာချုပ်ကိုယူပြီး အနောက်တိုင်းသို့ မပြန်နိုင်အောင် လာရောက် တားဆီးခြင်းဖြစ်၏။ အနာတိုလီသည် အီလစ်ကို လက်ရဖမ်း ရုံးတင်စာရေးခွဲပြီး အာဖဂန်နီစတန် သူပုန်ပြောက်ကျားတို့၏ နောက်ကွယ်တွင် အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ စီအိုင်အေရှိနေကြောင်း ကမ္ဘာကို ဖွင့်ပြကြေငြာလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါ ဒါတွေအားလုံးကို မနေ့ကတည်းက တွေးမိခဲ့ ၊ တွက်မိခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်ဟု အီလစ်သည်ခါးသီးစွာစဉ်းစားလိုက်မိ၏။ ဒါပေမယ့် ငါကလဲမနေ့တုန်းကတော့အောင် မြင်မှအရသာအရှိန်တက်နေမိခဲ့တာကိုး။ ဂျိန်းအကြောင်းပဲတွေးနေမိခဲ့တာကိုး။

ဒါတွေအသာထား။ အနာတိုလီကလဲ ငါ ဒီဘန်ဒါရွာမှာရှိမယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သေသေချာချာမသိနိုင်ဘူး။ ငါဟာ ဒဂုံမှာပဲ ရှိချင်ရှိနေမယ်။ ဒါမှမဟုတ် အက်စတာနာရွာမှာ ရှိချင်ရှိနိုင်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် မာဆတ်နဲ့ အတူ တောင်တန်းကြီး တစ်နေရာရာမှာ ကိုယ်ယောင်ပျောက်နေချင်နေမှာပဲ။

ခုလို ဘန်ဒါရွာကိုလာစီးကြည့်တာကလဲ ရမ်းသန်းပြီးအဝေးကနေ စမ်းပစ် ကြည့်တဲ့သဘောပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့်မှန်တော့မလို့ပါကလား။ မိသွားတော့ မလို့ပါကလား။ ဒါဆိုအနာတိုလီဟာ အတွေးအခေါ်အတွက်အချက် ကောင်းတဲ့လူ တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်။ အနာတိုလီဆိုတဲ့လူကို ပေါ့ပေါ့ဆဆတွက်လို့မရတဲ့ လက်ညှိတဲ့ရန်သူတစ်ယောက်ပါလား။ ဒီပုံဆို တိုက်ပွဲကားမပြီးသေး။

ဂျိန်းသ ညှိ ထိုအချိန်၌ ငိုကြွေးလျှက်ရှိပြီဖြစ်၏။ အီလစ်သည်ပါးစပ် မှ ဖျောင်းဖျစ်ကားများပြောရင်း လက်ဖြင့်ဂျိန်း၏ ဆံလျှပ်များကို ပွက်သပ် ပေးနေမိ၏။ မျက်လုံးအခုံကမူ အောက်သို့လှမ်းကြည့်နေ၏။ ဂျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့သည် ရဟတ်ယာဉ်များရှိရာသို့ ပြန်သွားနေကြပြီဖြစ်၏။ ရဟတ် ယာဉ်များက ခေါင်းပေါ်မှပန်ကာများ အလည်မရပ်စေဘဲ ကွင်းထဲမှာရပ်နေ ကြဆဲဖြစ်၏။

အီလစ်တို့ခေါင်းပေါ် ဝှစ်ခန်းရှေ့ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ သောဟိုင်း တိုက်လေယာဉ်သည် အီလစ်တို့ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ပျံသန်း ကာ ရွာပေါ်သို့ပြန်ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ဆေးခန်း ဝှစ်ခန်း ထဲမှ ဒဏ်ရာများဖြင့်ကျန်ရစ်သော ပြောက်ကျားသူပုန် ခုနစ်ဦးတို့ ဘာများ ဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သူတို့ကိုစစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့လေသ လား။ အကျဉ်းသားများအဖြစ် ဖမ်းဆီးသွားကြလေသလား။

အဖြစ်အပျက်များသည် လျင်မြန်စွာပြီးဆုံးသွား၏။ ဗလီဝင်းအတွင်းမှ စစ်သားများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ ပြန်ထွက်လာကြကာ ဆင်းသက်ခဲ့ စဉ်ကနည်းတူ လျင်မြန်စွာဖြင့်ပင် ဟစ်ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ ပြေးဝင် တက်သွား ကြလေသည်။

ဂျင်းပီယေးနှင့်အနာတိုလီတို့သည် တိုက်ရဟတ်ယာဉ် ဟိုင်းတစ် စင်းပေါ်သို့ တက်ကြ၏။

အရုပ်ဆိုးလှသော ရဟတ်ယာဉ်များသည် မြေပေါ်မှကြွတက်လာ ဖြီး အမြင့်ဆီတွင် ပထမစုစည်းကြလေသည်။ နောက်ပို၍မြင့်စွာသို့ ပျံတက်ကြ ၏။ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများထက်မြင့်မားသော အရပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖြန့်ကန် ပေါ်ပေါက်လာကြသည့်နည်းတူ တောင်ဘက်စူးစူးဆီသို့ တစ်စင်းပြီး

နောက်တစ်စင်း တန်းစီ၍ပျံသန်းသွားကြလေ၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစား ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ကောင်းစွာ တွေးမိ၏။ သို့နှင့်

နောက်ထပ် ဆယ့်လေးငါးစက္ကန့်စောင့်ပါဦးဂျိန်းရယ်၊ ရဟတ်ယာဉ် အကုန်လုံး လုံးဝ အသံမကြားရတဲ့အထိ ရောက်သွားအောင် စောင့်ပါဦး၊ ခုမှတော့ အားလုံးဆုံးရှုံးပျက်စီးကုန်အောင် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။

ဂျိန်းသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် ဗလီဝင်းထဲမှ ပြန်ကျ ပြန်ထွက်လာကြ၏။ သူတို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် နေကြပုံရ၏။ နောက်ဆုံးရဟတ်ယာဉ်သည် တောင်တန်းကြီးနောက် ကွယ်ပျောက်ပြီး အသံပါပျောက်သလောက်ရှိသည် နှင့် ဂျိန်းသည်အိပ်ယာထဲမှ အတင်းလူးလွန်ထလိုက်ပြီး နံဘေးရှိ အဝတ် အစားများကို မြန်မြန်ထက်ထက်ဝတ်လိုက်သည်။

နောက် တောင်ကုန်းအောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေ၏။ အဆင်းလမ်း တစ်လျှောက်တွင် ဂျိန်းသည် ရှေ့သို့လောကြီးနေပေရာ ပြေးရင်းလွှားရင်း ကြယ်သီးများကို တပ်နေ၏။ မကြာခဏပြုလဲတော့မလိုဖြစ်၍ ဖြစ်၍ သွားလေသည်။

အီလစ်သည် ဂျိန်းပြေးဆင်းသွားသည်ကိုကြည့်၍ ကျန်ရစ်၏။ ဂျိန်းမည်သို့ခံစားနေကြောင်းကို သိနားလည်၏။ အီလစ်သည်ချက်ချင်း လိုက်၍မဖြစ်သေး ဂျိန်းတစ်ယောက် သူမ၏သမီးကလေး ရှန်တဲလ်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချိန်အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိနေဖို့ အချိန်ပေးရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ဂျိန်းသည် စာစိန်ထိုးပြေးဆင်းသွားခြင်းဖြစ်ပေရာ တောင်ပေါ်သို့ တက်သည့် မြေငမ်းကလေးထိပ်၊ မူလာကြီးအိမ်ကို လွန်သွားသည်နှင့် အီလစ် မမြင်ရတော့။

အီလစ်သည် ရွာထဲသို့လှမ်းကြည့်၏။ ရွာ၏အခြေအနေမှာ ပုံမှန် အနေအထားသို့ ပြန်လည်ရောက်စပြုနေပြီဖြစ်၏။ အီလစ်နားထဲတွင် စိတ်လှုပ် ရှားစွာဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများကို ကြားရစပြုလာ၏။ ကလေးငယ်များ သည် အပြင်သို့ပြေးထွက်လာကြပြီး လှည့်ပတ်ပြေးကာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရဟတ်ယာဉ်ပုံစံမျိုး ဝဲပျံကစားနေကြ၏။ တခြားကလေးများကိုလည်း တုတ်ချောင်း၊ လက်ညှိုးသေနတ်များနှင့် ချိန်ရွယ်ကာ ဗလီဝင်းလိုဝင်းတစ်ခု ထဲသို့ စုရုံးခေါ်ယူစစ်ဆေးဟန်မျိုး ကစားနေကြပြီဖြစ်၏။

သက်ကြီးသက်လတ် တော်တော်များများတို့ကား မိမိတို့အိမ်ယာများသို့တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်သွားနေကြ၏။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ပျက်ပြယ်သေးပုံ မရချေ။

ထိုစဉ် အီလစ်ခေါင်းထဲသို့ အကြောင်းအရာတစ်ခု သတိရလာ၏။ တောင်ပေါ်ဝူစခန်း၊ ဆေးခန်းတွင်ကျန်ရစ်သော လူနာပြောက်ကျားခုနှစ်ဦးနှင့် လက်တစ်ဖက်သာသန်တော့သည့် အစောင့်အဖော်ကောင်လေးတို့၏ အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့အခြေအနေ ဘယ်သို့ရှိပါမည်နည်း။ တောင်ပေါ် ဝူစခန်းနှင့် အဆောက်အအုံအနီးသို့ ရောက်နေသူ၊ ကျန်နေသူမှာ သူတစ်ဦးတည်းဖြစ်၍ သူသွားရောက်စုံစမ်းကြည့်မည်ဟု အီလစ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အီလစ်သည် အဝတ်အစားများကို ပြန်၍ဝတ်၊ အိပ်ယာလိပ်ကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းထုတ်ဖူးလိုက်ပြီးနောက် လျှို့ဝှက်နေရာနေရာကလေးမှ ဆင်းခဲ့ပြီး တောင်ပေါ်လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ဝူစခန်းများရှိရာသို့တက်သွားလိုက်လေ၏။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် အယ်လင်ဝင်ဒါမင်ကို သတိရမိ၏။ ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ၏ညှိမှောင်သပ်ရပ်သောဝတ်စုံကိုဝတ်၊ နက္ကတိုင်အကျားကို ချည်နှောင်ထားပြီး စားသောက်ဆိုင်စားပွဲမှာထိုင်၊ အစားကောင်းသောက်ကောင်းများကိုစားရင်းမေးခဲ့သောမေးခွန်းတစ်ခုကိုပြန်၍သတိရမိခြင်းဖြစ်၏။

ကျပ်တို့ရဲ့လူ၊ ကျပ်တို့ရဲ့အေးဂျင့်ကို ရုရှားတွေကဖမ်းမိသွားနိုင်ဖို့အခွင့်အရေးရှိသလား

ထိုစဉ်က အီလစ်ပေးခဲ့မိသည့်အဖြေမှာ တန်ပြန်မေးခွန်းနှင့် အဖြေဖြစ်၏။

နည်းပါးပါတယ်၊ ရုရှားတွေဟာ အာဖဂန်သူပုန်ခေါင်းဆောင်မာဆတ်ကို မဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး မာဆတ်နဲ့တွေ့ဖို့လွတ်လိုက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ဝန်ထမ်းအေးဂျင့်တစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိနိုင်ပါ့မလဲ ဟူ၏။

ယခုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ် ဖမ်းမိနိုင်ပါ့မလဲဆိုသည့်မေးခွန်း၏အဖြေကား ဂွင်းဦးယေးကြောင့် မိနိုင်တာပေါ့ဟူ၏။ အီလစ်သည် နှုတ်မှအသံထွက်ပြီး

‘သေချင်းဆိုး ဂျင်းပီယေး’

သူသည် ဝူစခန်းရှေ့မှ မြေပြန်သို့ရောက်လာ၏။ ဝူဆေးဂိုးဆီမှ ဘာအသံမှ မကြားရပေ။ သူ့ရင်ထဲ၌ ရုရှားတို့သည် ဒဏ်ရာရပြောက်ကျားတို့ကို ခေါ်မသွားပါစေနဲ့၊ လက်တစ်ဖက်နှင့် မော်ဆာကလေးကိုလည်းခေါ်မသွားပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်ဆဲတောင်းနေမိ၏။

အီလစ်ဝူထဲဝင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် နေကောင်းစွာထွက်နေပြီ ဖြစ်ရကား

ပူအတွင်းပိုင်းကို ကောင်းစွာမြင်နေပြီဖြစ်၏။ ပြောက်ကျားအားလုံးသည် ငြိမ်သက်
စွာလဲလျောင်းနေကြ၏။ အီလစ်က ဒါရီဘာသာဖြင့်လှမ်း၍

‘ခင်ဗျားတို့ နေကောင်းကြရဲ့လား’

ဘာအဖြေမှထွက်မလာခဲ့။ မည်သူမှလည်း မလှုပ်ကြ။

‘ဘုရားသခင်’

အီလစ်သည် အနီးဆုံးပြောက်ကျားတစ်ဦးနံဘေးသို့ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်၏။
ထိုပြောက်ကျားသည် သွေးအိုင်ထဲတွင် ခေါင်းချလဲလျောင်း နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူ
သည် ဦးခေါင်းကိုအနီးကပ်သေနတ်နှင့် အပစ်ခံထားရသူဖြစ်၏။

အီလစ်သည် လျင်မြန်စွာ ကျန်ပြောက်ကျားများကို လိုက်လံစစ်ဆေးလိုက်၏။
ပြောက်ကျားများအားလုံးသည်သေဆုံးနေကြပြီဖြစ်၏။

မော်ဆာကလေးသည်လည်း သေဆုံးနေပြီဖြစ်၏။

ဂိုဏ်းသည် ရွာထဲသို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး အတင်းစွတ်ပြေးဝင်ခဲ့၏။ တွေ့သော
လူတွေကိုလည်း ဝင်တိုက်ပြီး ဘေးသို့ဖယ်ပစ်ခဲ့၏။ ဟိုတိုက်ဒီတိုက်နှင့် မကြာခင်
လဲပြီကျပြီး ချက်ချင်းပြန်ထကာ ဆက်ပြေးခဲ့၏။ တစ်ချိန် တည်းတွင် ငိုရင်းရှိုက်
ရင်း အသက်ပြင်းစွာရှူရင်း 'သမီးကလေးဘာမှမဖြစ်ပါဘူး' ဆိုသည်ကို ဂါထာရွတ်
သလို တတွတ်တွတ်ရွတ်နေမိ၏။

သို့သော်တစ်ချိန်တည်းတွင် သူမ၏ခေါင်းထဲ၌ မေးခွန်းတွေဆက်တိုက်
ထွက်ပေါ်နေ၏။

သမီးကလေးရှန်တဲလ် ဘာကြောင့်များ နိုးမလာတာပါလိမ့်။

အနာတိုလီက သမီးကလေးကို ဘာလုပ်ခဲ့ပါလိမ့်။

သမီးကလေးများ အနာတရ ဖြစ်နေခဲ့လေသလား။

ဂိုဏ်းသည်သူမနေထိုင်ရာကုန်ဆိုင်ဟောင်းအိမ်ဝင်းထဲသို့ ဒရောသောပါးနှင့်
ပြေးဝင်ခဲ့၏။ နောက် အိမ်နံဘေးမှသစ်သားလှေကားရှိရာ ပြေးလာခဲ့ပြီး လှေကား
နှစ်ထစ်ကို တစ်ပြိုင်တည်းလှမ်း၍အပေါ်သို့တက်ခဲ့၏။ သမီးကလေးရှန်တဲလ်၏
ဖျာနံဘေးမှဒူးထောက်ချလိုက်သည်။ အပေါ်မှလွှားထားသောအပတ်ကို အမြန်
ဆုံးဖယ်လိုက်၏။

ရှန်တဲလ်၏ မျက်စိများမှာ မှိတ်နေ၏။ သမီးကလေးအသက်မှ ရှုရှုလေး
သမီးကလေးအသက်မှရှုရှုလေး ၊ ထိုစဉ် ရှန်တဲလ်၏ မျက်လုံးများသည်ပွင့်လာ၏။
သမီးကလေးသည် ပူနွေးစွာ အာအာအီအီမြည်လျက်အသက်ရှိနေပါ၏။

သမီးကလေးသည် ဂျိန်းကိုမြင်ရသောအခါ ပထမဆုံးပြုံး၍ပြလိုက်၏။

ခဏအကြာတွင် ဂျိန်း၏စိတ်များသည်တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သက် သွားလေသည်။ ရှန်တဲလ်သည်လည်းသူ့အမေရင်ခွင်တွင်ငြိမ်သက်နေ၏။ ဂျိန်းသည် ကလေးကိုလှုပ်ရင်း ကျောကလေးကိုအချက်ကျကျပုတ်၊ သမီးကလေး၏ နဖူးပြောင်ပြောင်ကလေးကိုနှမ်းနေမိ၏။

ခဏအကြာတွင်မှ လောကကြီးထဲတွင် ဂျိန်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်မဟုတ်၊ ကျန်သောလူသားများရှိပါသေးကလားဟု ဂျိန်းသတိရသွားသည်။ ဗလီဝင်းထဲရောက်ခဲ့ရသောရွာသူရွာသားများဘာတွေများဖြစ်ကြပါလိမ့်ဟု ခိုးရိမ်လာသည်။ အခြေအနေမှကောင်းရှုလား၊ ဂျိန်းသည်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်တွင် ဖာရာနှင့်တွေ့ရ၏။

ဂျိန်းသည် ဖာရာကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ဖာရာကဲ့သို့အသံမထွက်သော၊ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းရှိသော၊ အလွယ် တကူ တုန်လှုပ်လွယ်သောဖာရာသည် ဘယ်ကဘယ်လိုသတ္တိတွေ့ရ၊ ဘယ်ကဘယ်လို အကြံတွေ့များရပြီး ရှုရှားရဟတ်ယာဉ်တွေကောင်းကင်ယံမှာဝဲ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ် သံတွေနီးနီးကပ်ကပ်မှကြားနေရသည့်အချိန်မျိုးတွင် ရှန်တဲလ်ကို အနီးစောင်ပုံ အောက်တွင်ဝှက်ထားနိုင်ခဲ့ပါလိမ့်။ ဘာပဲပြောပြော ဂျိန်းသည်ဖာရာကိုကြည့်၍

‘ဖာရာဟာ သမီးလေးအသက်ကိုကယ်လိုက်တာပါပဲကွယ်’

ဖာရာသည် ဂျိန်း၏စကားကို အစွပ်အစွဲခံလိုက်ရသည့်အလား ထိတ်လန့် သွားပုံရ၏။ ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကို ဘယ်ဘက်သို့ပြောင်းချီလိုက်ပြီး ညာလက်ဖြင့် ဖာရာကို ပွေဖက်လိုက်ကာ

‘မင်း သမီးလေးကိုကယ်လိုက်တာပါပဲကွယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျေးဇူးပါပဲ’

ဖာရာ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုဖြင့် ပြည့်လျှမ်း သွားလေသည်။ ပြီးမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျကာငိုကြွေးလိုက်လေ၏။ ဂျိန်းသည်ဖာရာ၏ကျောကလေးကို သမီးလေးရှန်တဲလ်ကို ချောသကဲ့သို့ ပွတ်သပ်ပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်၏။ တဖြည်းဖြည်းဖာရာငြိမ်သက်သွားမှ ဂျိန်းက

‘ဗလီထဲမှာဘာတွေဖြစ်ကြသလဲဟင်၊ ရှုရှားတွေကဘာလုပ်ကြသလဲ၊

ဘယ်သူတွေများ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားကြသေးသလဲ’

ဖာရာကအူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ‘ဟုတ်ကဲ့’

ဂျိန်းသည် ပြုံးလိုက်၏။

ဖာရာကို မေးခွန်းသုံးခုဆက်တိုက်မေးပြီး ကောင်းမွန်သောအဖြေ

ရရှိဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သည်မဟုတ်ပါ။ သို့နှင့်

ဟရာ၊ မင်း ဗလီဝင်းထဲရောက်သွားတော့ ဘာဖြစ်ကြသလဲဟင်

• ရုရှားတွေက ဟိုအမေရိကန်ဘယ်မှာလဲလို့ မေးပါတယ်

• သူတို့က ဘယ်သူတွေကို မေးတာလဲ

အားလုံးကိုမေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်ဘယ်ယူမှ မသိကြဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ကျွန်မကို မမဂျိန်းနဲ့ကလေး ဘယ်မှာလဲလို့ မေးပါတယ်၊ ကျွန်မက မသိဘူးလို့ဖြေလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ရုရှားတွေကလူသုံးယောက်ကို ရွေးလိုက်ပါတယ်၊ ပထမဆုံးလူကတော့ ကျွန်မရဲ့ဦးလေး ရှဟာခိုင်၊ နောက် မူလာကြီးနဲ့ မူလာကြီးရဲ့ညီအလီရှန်တာရင်တို့ပါပဲ၊ သူတို့သုံးယောက်ကို အမေရိကန်ဘယ်မှာလဲလို့ ထပ်မေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့အဖြေမရပါဘူး၊ သူတို့ကလဲအမေရိကန်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာမသိကြပါဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့သုံးယောက်ကိုရိုက်ပါတယ်

• သူတို့ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးရသွားကြသလား

• မရပါဘူး၊ အရိုက်ခံရရုံသက်သက်ပါပဲ

• သူတို့ကို မမ ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အလီရှန်၏ နှလုံးရောဂါအခြေအနေကိုသတိရမိသွား၏။

ဂျိန်းသည်ဟရာကိုကြည့်၍

• သူတို့အခုဘယ်မှာလဲ

• ဗလီထဲမှာဘဲ ရှိကြမှာဘဲပေါ့

• ဒါဖြင့်လိုက်ခဲ့၊ တို့သွားကြရအောင်

ဂျိန်းသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ ဟရာသည် နောက်မှကပ်၍လိုက်ပါလာ၏။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာပင် ဂျိန်းသည်သူမ၏သူနာပြုဆေးအိတ်ကိုတွေ့သည်။ ဂျိန်းသည် ဆေးအိတ်ထဲသို့ နိုက်ထရိုဂလိုက်စီရင် ဆေးပြားများထပ်ဖြည့်ထည့်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှထွက်လိုက်၏။ ရှန်တဲလ်ကို တင်းတင်းချီလျှက်နှင့်ပင် ဗလီရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းလျှောက်ရင်းပင် ဟရာအား

• မင်းကိုကောသူတို့ကရန်ပြုသေးလား ဟရာက

• မလုပ်ပါဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီးကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်ဆိုးနေပုံရပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုတော့မရိုက်ပါဘူး

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဂျင်းပီလေးစိတ်ဆိုးနေခြင်းမှာ သူမနှင့်အိလစ်တို့ အတူအိပ်ကြမည်ဟုတွေးမိသောကြောင့်များလားဟုစဉ်းစားမိ၏။ ဒီတော့မှ ဂျိန်းတွေးမိ၏။ ထိုသို့သောအတွေးမျိုးကို တစ်ရွာလုံးမှ ရွာသူရွာသားများ တွေးမိ

ကြမည်ဟုစဉ်းစားမိ၏။ ထိုသို့ တွေးမိကြသည့်အတွက် ရွာသူရွာသားများက မည်ကဲ့သို့တုန့်ပြန်သဘောထားကြပါမည်နည်း။ သူမကိုမကောင်းသော မိန်းမ တစ်ဦးဟုဆုံးဖြတ်ကြမည်လား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရွာသူရွာသားများသည် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူများ ရှိနေ သ၍ သူမကိုပစ်ပယ်၍ရနိုင်ဦးမည်မဟုတ်ပေ။

ဂျိန်းသည် ဗလီဝင်းနားသို့ရောက်လာ၏။ ဗလီဝင်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ အဗ္ဗဒူလာ၏ဇနီးက ဂျိန်းကိုလှမ်းမြင်သည်။ မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပျာပျာ သလဲနှင့်ဂျိန်းကို သူမယောက်ျားထံသို့ခေါ်သွား၏။ မူလာကြီးသည် မြေကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေ၏။ တစ်ချက်မျှကြည့်ရုံမြင်ကာမျှနှင့် မူလာကြီးအဗ္ဗဒူလာသည် ဘာမျှအရေးမကြီးကြောင်းဂျိန်းသိလိုက်၏။

ဂျိန်းစိတ်ပူနေသည်မှာ နှလုံးရောဂါရှိသည့် အလီရှန်ကိုဘဲဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် မူလာကြီး၏ဇနီး ကန့်ကွက်နေသည့်ကြားမှ မူလာကြီးကိုမကြည့်ပဲ အလီရှန်ကိုရှာလိုက်၏။ အလီရှန်သည်လည်းမလှမ်းမကမ်းမြေပြင်ထက်မှာ လဲ လျောင်းနေ၏။

အလီရှန်၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖြတ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေပြီး အသက်ကို ခက်ခက် ခဲခဲရှူနေရပုံရ၏။ လက်တစ်ဖက်သည်ရင်ဘတ်ကိုဖိထား၏။ ဂျိန်းစိုးရိမ်ထားသည့် အတိုင်းပင် အရိုက်ခံရခြင်းသည်နှလုံးကိုလှုပ်ရှားစေခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဂျိန်းသည် အသင့်ယူ လာသောဆေးပြားကို အလီရှန်အားပေးရင်း

‘ဝါးပြီးစား၊ မျိုမချနဲ့’

ဂျိန်းသည်ချီထားသောကလေးကိုဖာရာအားပေး၍ အလီရှန်ကိုမြန်မြန် ဆန်ဆန်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်၏။ အလီရှန်သည် ကောင်းကောင်းအရိုက်ခံထားရ၏။ သို့သော်မည်သည့်အရိုးမျှကျိုးသွားခြင်းမရှိ။ ဂျိန်းကအလီရှန်အား

‘သူတို့ ရှင့်ကို ဘာနဲ့ရိုက်ကြသလဲ’

အလီရှန်ကမကြေမနပ်ဖြင့်

‘သေနတ်ဒင်နဲ့ရိုက်ကြပါတယ်’

အလီရှန်သည် ကံကောင်းသူဖြစ်သည်။ ရုရှားတို့သည် အလီရှန်၏ နှလုံးရောဂါကို ထိခိုက်လောက်အောင်မဖြစ်စေခဲ့။ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ အရိုက်အ နှက်ခံရခြင်းသာရှိ၏။ ထိုဒဏ်ရာများကား ယခုပင်သက်သာစပြုနေပြီဖြစ်၏။ ဂျိန်း သည် အလီရှန်၏ကိုယ်ပေါ်မှ အကွဲအရှုများကိုတင်ချာတို့သိပ်ပေးလိုက်ပြီး ယခု အတိုင်း ဆက်ပြီးလဲလျောင်းနေရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

သည်နောက်မှဂိုဏ်းသည် အဗ္ဗဒူလာကို ကြည့်ရှုဆေးကုသရန်သွား၏။ သို့သော် မူလာကြီးက ဂိုဏ်းသူထံသို့လာနေသည်ကိုမြင်ရုံနှင့် လက်နှင့်ယမ်းခါပြုပြီး ပါးစပ်မှလည်း သူထံမလာရန်အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လေ၏။ အဗ္ဗဒူလာ၏ စိတ်ထဲတွင် သူ့ကိုဘဲ ပဋ္ဌမဦးထားပေးပြီးဆေးကုရမည်ဟုယုံကြည်ထားသော ကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ကိုအရင်မကုဘဲ အလီရှန်ကိုသွားရောက် ကြည့်ရှုကုသခဲ့၍ စိတ်ဆိုးကာ ဂိုဏ်းကို မောင်းထုတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဂိုဏ်းသည် ထိုကိစ္စအတွက် ဆင်ခြေပေးရန်မလိုအပ်ဟုယူဆ၏။ သူမသည် ဆေးဝါးကုသရာ၌ ရောဂါဝေဒနာ၏အရေးကြီးမှုအပေါ်၌သာဦးစား ပေးကုသပေး မည်သာဖြစ်၏။ လူပုဂ္ဂိုလ်၏ အဆင့်အတန်းလိုက်၍ ဦးစားပေးနိုင်မည်မဟုတ်ဟု အစကပင်ပြောခဲ့ပြီး ကြော်ငြာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခုသော်ကား ဂိုဏ်းသည် အဗ္ဗဒူလာကို မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ အဗ္ဗဒူလာလိုအဖိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ဆေးကုသပါရစေဟု တောင်းဆိုနေ၍လည်းအကြောင်းထူးမည်မဟုတ်။ သူမကို အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နိုင် မှတော့ မသေနိုင်တော့ဟုသူမဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နောက်၊ ဂိုဏ်းသည် အမာရွတ်နှင့် ရှဟာဇိုင်ထံသို့သွား၏။ ရှဟာဇိုင်ကို သူ့အစ်မဖြစ်သူ ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးရာဘီယာကကြည့်ရှု၍ အနာများကို ဆေးကြော ထားပြီးဆေးလိမ်းပြီးဖြစ်သည်။ ရာဘီယာ၏လိမ်းဆေးသည် အနာ ပျောက်ဆေး ကောင်းကြီးမဟုတ်သည့်တိုင် အဆိုးထက် အကောင်းဘက်သို့ ဖြစ်ဖို့များသည်ဟု ယူဆ၏။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းသည် ရှဟာဇိုင်၏လက်ချောင်းကလေးများ၊ ခြေချောင်း ကလေးများကို လှုပ်ခိုင်းကြည့်၏။ လှုပ်ရှား၍လည်းရ၊ နားလည်းမနာသဖြင့် ခြေလက် အရိုးများမထိခိုက်ကြောင်းသိသွား၏။ ရှဟာဇိုင် အခြေအနေလည်းကောင်းပါသည်။

ဘာပဲပြောပြော တစ်ရွာလုံးကံကောင်းသည်ဟုဂိုဏ်းယူဆ၏။ ရုရှား များသည် ဘန်ဒါရွာကိုဝင်စီးခဲ့သော်လည်း အရိုက်အနှက်ခံရရုံ၊ အပွန်းအပဲ့အသေး အဖွဲ့ ဒဏ်ရာလောက်သာရ၏။ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ဘဲဟုအောက်မေ့မိ၏။ ဤကဲ့သို့စီးနင်းတိုက်ခိုက်ပြီးဖြစ်၍ ရုရှားများက နောက်ထပ် အတော်နှင့်အနှေထက် အယုတ်မပေးတန်ရာဟု ဂိုဏ်းယူဆသည်။ ရုရှားများသည် ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်း ပွင့်ခိုက်အထိ နောက်ထပ်အနှောက်အယုတ်မပေးဘဲနေကောင်းနေမည်ဖြစ်၏။

ရာဘီယာက ရုတ်တရက် 'ဆရာဝန်ကြီးက ရုရှားလူမျိုးလား'
'မဟုတ်ပါဘူး'

ဂိုဏ်းသည် ထိုသို့ဖြေဆိုပြီးမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ဂျင်းပီယေး၏ စိတ်ထဲ

တွင် ဘယ်လိုများရှိပါလိမ့်ဟုစဉ်းစားကြည့်မိ၏။ အကယ်၍ဂျင်းပီယေးသာ
ဂျိန်းကိုတွေ့သွားပါက ဘာများပြောမှာပါလိမ့်ဟုတွေးကြည့်မိ၏။ ပြီးမှ ရာဘီယာ
ကို ကြည့်ကာ

‘မဟုတ်ပါဘူး ရာဘီယာ၊ ဆရာဝန်ကြီးဟာ ရှုလူမျိုးတော့မဟုတ်
ပါဘူး၊ဒါပေမယ့် သူဟာ အဲဒီဘက်ကိုကူးသွားပြီတူတာပဲ’

ရာဘီယာက ‘ဒါဆိုယင် သူဟာသစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီသဘောပါပဲ’

ဂျိန်းသည် ဘာကြောင့်များအဘွားကြီး ရာဘီယာက ဤကဲ့သို့ မေး
မြန်းနေပါလိမ့်ဟု တွေးမိသည်။

ရာဘီယာကမူ ဆက်၍

‘ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ မိမိရဲ့ခင်ပွန်းယောက်ျား
ဟာသစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေရင် ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့် ရှိသလား’

ဥရောပတိုက်မှာဆိုရင်တော့ အဲဒီလောက် မကြီးလေးတဲ့အပြစ်လေး
ရှိယင်ဘဲ ကွာရှင်းခွင့်ရှိတာပေါ့ဟု ဂျိန်းကတွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်းက

‘ရှိတာပေါ့’ ရာဘီယာက

‘ဒါဆိုယင် အဲဒါကြောင့် ရှင်ဟာ ဆရာဝန်ကြီးကိုကွာရှင်းလိုက်ပြီး
အမေရိကန်လူမျိုးကို ယူလိုက်တာလား’

ယခုမှ ရာဘီယာ ဘာကိုတွေး၍ ဘာကိုမေးနေကြောင်း ရိပ်စားမိလာ
၏။ တောင်ပေါ်တစ်နေရာတွင် အီလစ်နှင့်အတူတစ်ညနေခဲ့မိခြင်းအတွက် ဂျိန်း
တစ်ယောက်သည် အဗ္ဗဒူလာကြီးစွပ်စွဲထားသည့်အတိုင်း အနောက်တိုင်းသူ
မကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားစေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရွာထဲတွင် ဂျိန်းဘက်မှ အမြဲရှေ့နေကြီးပမာ ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့
ကာကွယ်ခဲ့သော ရာဘီယာသည် အဗ္ဗဒူလာ၏ စွပ်စွဲချက်၊ ပြန်လည်ချေပဘို့
နည်းလမ်းရှာနေခြင်းဖြစ်၏။ ရာဘီယာ၏သဘောထားမှာ ဂျိန်းသည် သစ္စာဖောက်
ဆရာဝန်ကြီးကို ဒေသခံတို့ နားမလည်နိုင်သော ခရစ်ယာန်ဘာသာထုံးစံဖြင့်
အမြန်ဆုံးကွာရှင်းလိုက်ပြီး ထိုဘာသာအရပင် ယခုအခါ အီလစ်နှင့်လက်ထပ်
လိုက်ပြီးဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုတော့မည်ဖြစ်၏။ ဂျိန်းသည် ထိုသို့ပင်ရှိစေတော့ဟု
တွေးလိုက်ပြီး

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မအမေရိကန်ကိုယူလိုက်တာပေါ့’
ရာဘီယာက ခေါင်းငြိမ့်လိုက်၏။ ကျေနပ်သွားပုံလည်းရ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်မူ အဗ္ဗဒူလာ၏စွပ်စွဲချက်တွင် အမှန်တရားတစ်ပိုင်းတစ်ပေါင်ပေသည်ဟု ခံစားနေမိ၏။ ဂျိန်းသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အိပ်ယာမှ အခြားတစ်ယောက်၏ အိပ်ယာသို့ အလျင်မြန်ဆုံးပြောင်းခဲ့သည်ဖြစ်၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်ရှက်သလိုလို ဖြစ်မိသည်ပင်။ သို့သော် ချက်ခြင်းစိတ်ပြန်ထိန်းလိုက်၏။ ဂျိန်းသည် ဘယ်တော့မှ အပြုအမူပြောင်းလဲခဲ့သည်မရှိခဲ့။ သူတို့ဘာသာ ထင်ချင်သလိုထင်ကြစမ်းပါစေဟု ဂျိန်းသည်မိမိဘာသာစိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်၏။

ဂျိန်းကိုယ်တိုင်ကမူ သူမသည်အီလစ်နှင့်လက်ထပ်လိုက်ပြီဟု မယူဆမိ ဂျင်းပီယေးကိုကာရှင်းပြီးသားဖြစ်ပြီဟုယူဆနေပြီလားဟု မိမိကိုယ်မိမိမေးကြည့်မိ၏။ အဖြေကား မယူဆသေးဟုဟူ၍ပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျင်းပီယေးပေါ်တွင် ထားရှိသော စေတနာ မေတ္တာများကကုန်ပေးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဂျင်းပီယေး ဘန်ဒါရွာမှ ထွက်သွားခဲ့ပြီးနောက် ဂျင်းပီယေးအပေါ်တွင် ဘာမှကျေးဇူးခံကျေးဇူးစားမရှိတော့။ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်ပေါ့ပါးသွားဖို့ကောင်းလှသည်။ သို့သော် တံကယ်လက်တွေ့၍မူ ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိ၏။

ဂျိန်း၏အတွေးများသည် ရုတ်တရက်နှောက်ယှက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။ ဗလီဝသို့ ဆူညံဆူညံများဝင်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ ဂျိန်းသည် အသံများလာရာသို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အီလစ်သည် လက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ပွေယူ၍ လာနေသည်ကိုမြင်ရ၏။

တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်နှင့် အီလစ်၏မျက်နှာသည် ဒေါသရောင်ဈာပြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ပါရီတွင်ရှိစဉ်က နမော်နမဲ့နိုင်လှသော တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦးက ပစောက်ပုံသဏ္ဍာန်လမ်းပေါ်မှာအရမ်းကွေ့လိုက်သဖြင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးလာသော လူငယ်တစ်ဦးအား မဆီမဆိုင်တိုက်မိလိုက်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍သတိရမိ၏။ အီလစ်၏မျက်နှာမှာ ထိုစဉ်က ဤကဲ့သို့ပင် ဒေါသဖုံးနေဘူး၏။ ထိုစဉ်ကမူ ဂျိန်းသည် ယခုကဲ့သို့ သူ့မှာပြုအခြေခံသင်တန်းကို မတက်ရသေးသဖြင့် ဆေးရုံကားကိုလှမ်းခေါ်ရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။ အီလစ်ကမူ ပါးစပ်ကတဖွဖွဖြင့် 'အလကားဖြစ်ရတာ၊ အလကားဖြစ်ရတာ' ဟု တဖျစ်တောက်တောက် မခံချီမခံသာဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်ကို ပြန်တွေးမိ၏။

ဂျိန်းသည် အီလစ်ရင်ထဲမှာ ပွေလာသည်ကို တဖြည်းဖြည်းသဲကွဲလာ၏။ ကလေးတစ်ဦးကို ပွေချီလာခြင်းဖြစ်၏။ ပွေချီလာသော အီလစ်မျက်နှာကို မြင်ရသည်နှင့် ပွေလာသောကလေးမှာအသက်မရှိတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း ဂျိန်း

သိလိုက်၏။ ပထမဆုံး ကျိန်းခေါင်းထဲဝင်လာသောအတွေးမှာ 'ငါ့သမီးလေး မဟုတ်တာ၊ ဘုရားသခင်မတာဘဲ' ဟူ၏။

နောက် အနားကပ်လာသဖြင့် ကလေးကိုသေသေချာချာကြည့်မိရာ တခါတရံတွင် သူမ၏ရင်သွေးတစ်မျှ အောင်းမေ့နေမိတတ်သည့် တစ်ရွာလုံးက ယခုအခါ လက်တစ်ဖက်မော်ဆာဟုခေါ်နေကြသည့် မော်ဆာကလေးပင် ဖြစ်နေလေ၏။

မော်ဆာကလေး၏အသက်ကို သူမကိုယ်တိုင်အသက်နှင့်လဲပြီး ကျိုးစားကယ်တင်ခဲ့ရသူကလေးဖြစ်ပေသည်။ ကျိန်းရင်ထဲတွင် သူမတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် လူမမာတစ်ယောက်၏အသက်ကို မရမနေကျိုးစားကုခဲ့ရပြီးမှ ပျက်စီးခံလိုက်ရသည်ကဲ့သို့ ရင်နာစွာ ဆုံးရှုံးခြင်းဒဏ်ကို ခံစားလိုက်ရသည်နှင့် တူလှသည်ဟု အောင်းမေ့မိ၏။

သို့သော် မော်ဆာ၏ ဆုံးရှုံးမှုကား ပို၍ခံစားရကြောင်း ကျိန်း သတိထားသွား၏။ မော်ဆာကလေးကား လက်တစ်ဖက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်တိုင် စိတ်အားငယ်ခြင်းမရှိဘဲ သတ္တိမွှေးကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်၍ထူထောင်သူဖြစ်သည်။ အားမာန်ရှိသောကလေးဖြစ်သည်။ လက်တစ်ဖက်ထဲနှင့် အားလုံးနှင့် ရင်ဘောင်တန်းနိုင်အောင် ကျိုးစားသော ကလေးဖြစ်သည်။ ကျိန်း သက်စွန့်ကျိုးစားကယ်တင်ရကျိုးနပ်သော ကလေးဖြစ်သည်။ မော်ဆာ၏ဖခင် ဗိုဟာမက်ကိုယ်တိုင်ကပင် ဂုဏ်ယူလာရသော သားကလေးဖြစ်သည်။

ဘုကြောင့်များ ဒီကလေးမှ ရွေးဖြစ်ရပါလိမ့်ဟု ကျိန်းတွေးလိုက်မိသည်။ ကျိန်း မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် ချက်ခြင်း မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာပြီး ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းကျလာလေ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် အီလစ်၏နဘေးမှ ဝိုင်းပြု၍ လိုက်လာနေကြ၏။ သို့သော် အီလစ်က ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်။ ကျိန်းတစ်ယောက်တည်း၏ မျက်နှာကိုသာကြည့်ပြီး

သူတို့ အကုန်လုံးဆုံးသွားပြီ

အီလစ်သည် အားလုံး နားလည်နိုင်စေရန် ဒါရီဘာသာဖြင့် ပြောကြားလိုက်လေ၏။

တစ်ချို့သော အမျိုးသမီးများမှာ စတင် ငိုကြွေးလာကြ၏။

ကျိန်းက *ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာပါလိမ့်*

ရှုရှားတွေက တစ်ယောက်ချင်း သတ်သွားတာပေါ့

အို ဘုရားသခင်

မနေညကပဲ ဂျိန်းသည် ဒဏ်ရာရလာကြသော သူပုန်များကို ဆေးဝါးကုသပေးရင်း 'ဘယ်သူမှ သေနိုင်မှာမဟုတ်တန်ရာပါဘူး' ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးမှတ်ချက်ချခဲ့မိသေး၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်လည်း ဒဏ်ရာများကိုပြုစုရင်း တကယ်ယုံယုံကြည်ကြည်မှတ်ချက်ချခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူပုန် ဒဏ်ရာရှင် အားလုံးသည် သူမ၏ဆေးဝါးကုသမှုဖြင့် အနားနှင့်အမြန်ဆိုသလို လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လာမည်ဟု ဂျိန်းယုံကြည်ခဲ့မိပေသည်။ ယခုသော်ကား အားလုံးသေဆုံး ကုန်ကြပြီဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရင်း မကျေမနပ်ဖြင့်
သူတို့က ဒီကလေးကိုကော ဘာကြောင့်သတ်သွားတာလဲ
အီလစ်က

ကလေးက ရုရှားတွေကို အနောက်အယုက် သွားပေးတယ်နဲ့တူတယ်
အီလစ်သည် ပွေ့ချီထားသောကလေးကို နည်းနည်းမြှောက်ပြလိုက်၏။ သည်တွင်မှ မော်ဆာ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို မြင်သာ၍လာသည်။ ကလေး၏ လက်ထဲတွင် သူ့အဖေက ပေးထားသောဒါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလျှက်ပင် ရှိသေး၏။ ယခုတိုင် ပြေကျခြင်းမရှိသေး။ ဒါးအသွားပေါ်တွင် သွေးများပေကျလျက် ရှိ၏။

ရုတ်တရက် အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံကပေါ်လာသည်။ မော်ဆာ၏ မိခင် ဟာလီမာသည် ငိုကြွေးရင်း ဝိုင်းအော်နေကြသော လူများကို တွန်းဖယ်၍ အနားသို့ ဝင်လာသည်။ အီလစ်ပွေ့ချီထားသော သူမ၏ ကလေးအလောင်းကို လက်ဆင့်ကမ်း ပွေ့ယူလိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ ပုံကနဲထိုင်ကျသွားလေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း

မော်ဆာ...သား ၊ သား...မော်ဆာ

ဟု မြည်တမ်း ငိုကြွေးနေလေ၏။ အမျိုးသမီးများသည် ဟာလီမာတို့ သားအမိနဘေးမှ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဂျိန်းသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်နှာလွှဲလိုက်လေ၏။

ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကို ချီထားသော ဖာရာအား လိုက်ခဲ့ရန် အချက်ပြလိုက်ပြီးနောက် ဗလီဝင်းထဲမှထွက်ကာ သူမ၏အိမ်သို့တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့လေ၏။ လွန်ခဲ့သည့် မိနစ်အနည်းငယ်ကပင် ဘန်ဒါရွာကလေးသည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် မည်သူမှအသက်မဆုံးရှုံးဘဲ ရုရှားတို့၏ တိုက်ခိုက်စီးနင်းမှုခံရပါလျှက် လွတ်မြောက်ခဲ့သည်ဟု ဂျိန်းယူဆခဲ့မိ ၊ တွေးခဲ့မိသေး၏။

ယခုသော်ကာ၊ သူပုန်ပြောက်ကျား ခုနှစ်ဦးနှင့် လူမမယ်ကလေးငယ်တစ်ဦး သေဆုံး သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဂျိန်းသည် မျက်ရည်ပင်မကျနိုင်အောင်ရှိတော့၏။ အကြောင်းမှာ သူမသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ငိုကြွေး၊ မျက်ရည် ကျခဲ့ရပြီးဖြစ်၏။ ယခုအခါတွင် မျက်ရည်ထွက်နိုင်ပုံမရတော့။ စိတ်ထဲတွင် ကြေကွဲနှမ်းလှူ၍ပဲနေသည်။

ဂျိန်းသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ သမီးကလေးရှန်တဲလ်ကို နို့တိုက်ရန်ပွေယူလိုက်၏။ ပါးစပ်မှလည်း

‘သမီးလေး၊ သမီးလေးကသဘောကောင်းလိုက်တာနော်၊ သိပ်ပြီး စိတ်ရှည်ပါလား၊ သိပ်ပြီးသည်းခံပါလား’

သမီးကလေးကို ဤသို့ မြူချိုသောခကားဆိုပြီးနောက် နို့တိုက် လိုက်လေ၏။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့်တွင် အီလစ် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ အီလစ် သည် ဂျိန်း၏ပါးပြင်ကိုအသားနှုန်းသည်။ နောက် ဂျိန်းကိုအတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီးနောက်

‘မင်း ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်နဲ့တူတယ်’

ဂျိန်းသည် အီလစ်ပြောသည့်အတိုင်း စိတ်ဆိုးနေကြောင်းတွေးမိသွား၏။ သို့နှင့် ခါးသီးစွာဖြင့် ‘ဟုတ်တယ်၊ ယောက်ျားတွေဟာ သွေးသိပ်ဆာတာပဲ’

အီလစ်သည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင် ဖြစ်သွား၏။ ဂျိန်းက ဆက်၍

‘မော်ဆာကလေးဟာ ရှုရှားစစ်သားတွေကို သူ့အမေ ပေးထားခဲ့တဲ့ တောလိုက်စားမြောင်နဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်သူက မော်ဆာကို ဒီလိုတိုက်ခိုက်ဖို့ သင်ပေးခဲ့တာတုံး၊ ဘယ်သူကများ ရှုရှားတွေဟာ မော်ဆာရဲ့ရန်သူ၊ မော်ဆာရဲ့တာဝန်က ရှုရှားတွေနဲ့ဆုံယင်တိုက်ရမယ်လို့သင်ကြားခဲ့တာတုံး၊ ကလေးဟာ မောင်းပြန်သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ရှုရှားစစ်သားကို ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ အချိန်က မော်ဆာလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ စံနမူနာယူထားတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလို့ထင် သလဲဟင်၊ သူ့အမေမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ သူ့အဖေ၊ သူ့အဖေ၊ မော်ဆာကလေး ခုလို သေရတာ သူ့အဖေကြောင့်၊ သူ့အဖေမို့ဟာမက်ကြောင့်၊ ရှင့်ကြောင့်’

အီလစ်သည် အံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။

‘ဗျာ၊ ကျုပ်ကြောင့်၊ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့’

ဂျိန်း ယခုစွပ်စွဲနေခြင်းသည် ပြင်းထန်လှကြောင်း ဂျိန်းသိပါ၏။ သို့ သော် ဂျိန်း မရပ်နိုင်တော့။ ဂျိန်းက

‘ရှုရှားစစ်သားတွေဟာ ဗလီဝင်းထဲက အဗ္ဗဒူလာတို့၊ အလီရှန်တို့၊

ရှုဟာနိုင်တို့ကို ရိုက်နှက်မေးမြန်းကြတုန်းက ရှင်ဘယ်မှာလဲလို့မေးမြန်းပြီး ရိုက်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား၊ သူတို့က ရှင်ကိုလိုချင်နေကြတာရှင်၊ အားလုံးဖြစ်ရတာတွေဟာ ရှင်ကြောင့်ဘဲ အီလစ်သည် ခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီး

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မော်ဆာကလေးကို ရှုရှုစစ်သားတွေက ပစ်သတ်သွားတာကကော ကျုပ်အပြစ်ရှိလားဗျာ’

‘ရှင် ဒီမှာရှိနေလို့ ဖြစ်ရတာဘဲ၊ ရှင်ဟာ မရှိသင့်တဲ့နေရာ မရှိသင့်တဲ့အရပ်မှာ ရှိနေလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပဲ အီလစ်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘အင်းလေး ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နေမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စအတွက်တော့ ကျုပ်အဖြေရှာပြီးသားပါ၊ ကျုပ်သွားတော့မှာပါ၊ မင်းပြောသလိုပဲ၊ ကျုပ်ရှိရင်တိုက်တဲ့တွေဖြစ် လူတွေသွေးမြေကျ ဖြစ်နေကြရဦးမှာပါပဲ၊ ကျုပ် ဒီမှာဆက်နေရင်လည်း ကျုပ် ဖမ်းမိခံရတော့မှာပဲ၊ မနေညကတောင်ကံကောင်းလွန်းလို့ ဖမ်းမိသွားခဲ့တာ ဖမ်းမိသွားခဲ့ရင် ကျုပ်သာဆုံးရှုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူပုန်အင်အားတွေ စုစည်းပြီး ရှုရှုတွေကိုပြန်တိုက်ကြဘို့ဆိုတဲ့ကျုပ်ရဲ့စိမ့်ကိန်းလေးလဲ ပျက်စီးသွားတော့မှာပဲ ဖြစ်လာမယ့် အဖြစ်အပျက်ကပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်၊ ရှုရှုတွေကကျုပ်ကို လူသိရှင်ကြား ခုံရုံးတွေဘာတွေတင်စစ်ကြမှာလေ၊ သူတို့အတွက်တော့ ဝါဒဖြန့်ချိမှုကောင်းကောင်း ရမှာပေါ့၊ သူတို့ကကောင်းကောင်းဝါဒဖြန့်ကြမယ်၊ ‘ဟောဒီမှာကြည့်ပါလား အမေရိကန်စီအိုင်အေဟာ တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံငယ်တစ်ခုရဲ့ ပြည်တွင်းရေးကိစ္စမှာ ဟောဒီလို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေပါတယ်တို့ ဘာတို့ပေါ့’

‘ရှင်က တကယ့်အကောင်ကြီး ဖြစ်နေပါလား’

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွား၏။ သည်တောင်ကြားဒေသကလေး၏ ရွာတစ်ရွာ၊ ကမ္ဘာ့ချောင်ချိချောင်ကြားမှ လူနည်းစုကလေးအတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ရသည့်ကိစ္စကလေးသည် ကမ္ဘာ့ပြဿနာကြီးအဖြစ်ရောက် သွားနိုင်သည် ဆိုခြင်းကို စဉ်းစားမိပြီး မယုံနိုင်သလိုဖြစ်နေ၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အီလစ် သွားတော့မည်ဆိုခြင်းကို တွေးမိ၏။

‘ဒါပေမယ့် ရှင်သွားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်းကပိတ်နေတာပဲဟာ’

‘တစ်ခြားလမ်းတွေရှိပါသေးတယ်၊ ထောပတ်ကုန်သည်လမ်း ဆိုတာလေ’

ဂျိန်းမျက်စိတွင် မြင့်မားလာသော တောင်နံရံကို လေတုခူးတိုက်ဆဲ ဆဲ တွယ်တက်နေသော အီလစ်ကို မြင်ယောင်၍လာသည်။ အီလစ်ခြေချော်၍

ကျသွားနိုင်သည်။ နှင်းတောထဲတွင် နစ်မြုပ်ပြီး သေဆုံးသွားနိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် လူဆိုးဒါးပြဲများနှင့် တွေ့ဆုံမိပြီး တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခံရ သွားနိုင်သည်။

‘အဲဒီလမ်းကတော့ မသွားပါနဲ့ရှင်’

‘တစ်ခြားသွားစရာလမ်း ရှိရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ တစ်ခြားလမ်းမှ မရှိတော့တဲ့ဟာ’

သွားပြန်ပါပြီ ။ ဂျိန်းတစ်ယောက် အီလစ်ကို လက်လွှတ်ရပေဦးတော့မည် ဖြစ်၏။ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ရပေဦးတော့မည်။ ဤကဲ့သို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ မည်ဆိုသော အတွေးသည်ပင် မခံမရပ်နိုင်အောင်ထိခိုက်လာမိလေ၏။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပေသည်။

တကယ်တမ်းဆိုပါက ဂျိန်းသည် အီလစ်နှင့်တစ်ညတာမျှကလေး အတူ အိပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျိန်း ဘာတွေများမျှော်လင့်နေခဲ့မိပါလိမ့်။ ဘာတွေ မျှော်လင့်ခဲ့ သည် မသေချာသော်လည်း သည့်ထက်အများကြီးတော့မျှော်လင့်ခဲ့ပုံရ၏။ ယခုသော် ကား ရုတ်တရက် ခွဲခွါရတော့မည် ဖြစ်လာပြန်၏။

ဂျိန်းက ရှန်တဲလ်ကလေးကိုပြောရင်း

‘ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှင်ကို ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားမိဘူး’

အီလစ်သည် ဂျိန်းရှေ့တည့်တည့်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဂျိန်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

‘ဒီအခြေအနေ တစ်ခုလုံးကို ဂျိန်း သေသေချာချာတွေးကြည့်ပြီးပြီလား၊ ဂျင်းပီယေးအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သူဟာ ဂျိန်းကို ပြန်လိုချင်မယ်ဆိုတာ ဂျိန်းသိရဲ့လား၊ တွေးမိရဲ့လား’

ဂျိန်းသည် စဉ်းစားကြည့်လိုက်၏။ အီလစ်၏ စကားသည်မှန်ပေ၏။ ဂျင်းပီယေး၏ ယခုရောက်ရှိနေသောအခြေအနေမှာ အရှက်လုံးလုံးရပြီး မျက်နှာ မပြနိုင်သည့် ဘဝမျိုးဖြစ်ပေသည်။ ဂျင်းပီယေးသည် သူမကို ပြန်ရမသာဖြစ်ပေမည်။

ဂျိန်းက ‘ဒါပေမယ့် ဂျင်းပီယေးက ကျွန်မကိုပြန်ရတော့တာလုပ်မှာလဲ’

‘ဒါကတော့ဂျင်းပီယေးက မင်းနဲ့ရှန်တဲလ်ကလေးသားအမိကို ဆိုက်ဘေး ရိုးယားက မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာထားပြီး နေစေချင်မှာပေါ့၊ သူကတော့ ဥရောပ တိုက်မှာ စပိုင်ဆက်လုပ်မှာပေါ့၊ နှစ်နှစ်တစ်ခေါက်၊ သုံးနှစ်တစ်ခေါက် တာဝန်အား ရက်နှင့်ကြုံရင် မင်းတို့သားအမိကိုလာတွေ့မှာပေါ့’

‘ကျွန်မက မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းရင်ကော’

* သူ့ဘက်ကတော့ မလိုက်လိုက်အောင်ခေါ်မှာလဲ၊ ခေါ်မရရင်တော့ မင်းကို သတ်ချင်တောင် သတ်သွားဦးမယ် *

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဂျင်းပီယေးက သူမအား လက်သီးနှင့်ထိုးခဲ့သည်ကို ပြန်၍အမှတ်ရသွားမိ၏။

* ရှုရှားတွေကတော့ ဂျင်းပီယေး ကျွန်မကိုပြန်ရှာတဲ့အခါမှာ ကူညီမှာလား *
* ကူညီမှာပေါ့ *

* ဘာဖြစ်လို့ ကူညီကြမှာလဲ၊ ရှုရှားတွေက ကျွန်မကို ဘာမှအရေးစိုက် စရာ၊ အဖက်လုပ်စရာမှ မရှိတာ *

* ပထမအကြောင်းကတော့ ရှုရှားတွေအပေါ်မှာ ဂျင်းပီယေးက ကျေးဇူးပြုထားတာရှိတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်၊ ဒုတိယအကြောင်းကတော့ မင်းကိုရခဲ့ရင် ဂျင်းပီယေး ပျော်သွားနိုင်တယ်၊ ဂျင်းပီယေးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိမှ သူတို့ခိုင်းချင်တာခိုင်းလို့ရမယ်၊ တတိယအကြောင်းကတော့ မင်းဟာ သိပ်ကိုသိနေပြီ၊ မင်းဂျင်းပီယေးအကြောင်းကိုကျကျနုနုသိနေပြီ၊ အနာတိုလီကိုလည်း မင်းကောင်းကောင်းမြင်ဘူးထားတယ်၊ တကယ်လို့ မင်းသာဥရောပတိုက်ကို ပြန်ရောက်သွားနိုင်ခဲ့ရင် စီဆိုင်အေ ကွန်ပျူတာဌာနအတွက် အနာတိုလီနဲ့ ဂျင်းပီယေးတို့အကြောင်း အချက်အလက်တွေပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပြနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ *

ငါဆိုရင် နောက်ထပ် သွေးထွက်သံယိုမှုတွေဆက်ဖြစ်ဦးတော့မှာ ပါလားဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်မိ၏။ ရှုရှားတို့သည် နောက်ထပ် ရွာတွေများစွာကို ဝင်ရောက်စီးနင်း တိုက်ခိုက်ကြပေဦးတော့မည်။ နောက်ထပ် ရွာသူရွာသားများကို သူမဘယ်မှာလဲဟုမေးမြန်းကာရှိုက်နှက်ညှင်းဖန်း၍ မေးမြန်းစစ်ဆေး ကြပေဦးတော့မည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့တွေးနေဆဲ ခေါင်းထဲတွင် လက်ခနဲ အချက် တစ်ချက် သတိရမိသွား၏။ ဂျိန်းက

* ဟို ဟို ရှုရှားအရာရှိအနာတိုလီဟာသမီးလေးရှန်တဲလ်ကို တွေ့သွားတာပဲ *

ဂျိန်းသည် ထိုရှုရှားကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာပြီး သမီးကလေးကို မိမိ၏ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်လိုက်မိ၏။ ပြီးမှဆက်၍

* ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အနာတိုလီဟာ သမီးကလေး ဂျိကောက်ချီတော့ မယ်လို့ထင်နေမိတာ၊ သူမသိဘူးလားဟင်၊ သမီးကလေး သူလက်ထဲ ရောက်သွားခဲ့ရင် ကျွန်မမှာ သမီးလေးနဲ့အတူနေရရင်ပြီးရောဆိုပြီး အဖမ်းခံမယ်ဆိုတာကို အိလစ်သည် ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်သည်။

* ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တော်တော်တွေးရခက် *

နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျုပ်ကိုဖမ်းမိဘို့ဆိုတာ သူတို့အတွက် မင်းကိုရရှိထက်အရေးကြီးနေတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်သာ မင်းကို လိုချင်နေတာဖြစ်ပေမယ့် မင်းကို တစ်ခြားနည်းတစ်နည်းနဲ့ သူတို့အတွက် အသုံးဝင်နိုင်တယ်ဆိုတာ တွေးမိပြီး ကလေးကို ကောက်မချီတော့ဘူး လို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်

* သူတို့အတွက် ကျွန်မက ဘယ်လိုများ တစ်ခြားတစ်နည်း အသုံးကျနိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်မက သူတို့အတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ *

* ကျုပ်ကို ကြန့်ကြာအောင် လုပ်နိုင်တာပေါ့ *

* ကျွန်မက ရှင့်ကို ဒီမှာနေဖို့ ဆွဲထားမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား *

* မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ခရီးထွက်လိုက်လာတော့ ကျုပ်ခရီးမတွင်ပဲ ကြန့်ကြာကုန်အောင်ပေါ့ *

အီလစ်ပါးစပ်ထဲမှ ထိုစကား ထွက်လာသည်နှင့် အီလစ်စကား မှန်ကြောင်း ဂျိန်းတွေးမိသွားလေ၏။ သူမ၏ကံကြမ္မာကား ဤသို့ဖြစ်ပျက်ဖို့ ဖန်လာခဲ့ပြီတကား။ ဂျိန်းသည် အီလစ်နှင့်အတူ ခရီးထွက်ရပေတော့မည်ဖြစ်၏။ သူမတွင် လူမမည် သမီးကလေးရှိနေသည်။ ရွေးချယ်စရာအခြားလမ်းလည်း ဂျိန်းတွင် မရှိတော့။ တို့ဘားအမိသေရင်လည်း သေလိုက်ကြဖို့ပဲရှိတယ်ဟု ဂျိန်း တွေးလိုက်မိ၏။ ကံ ကံ၏ အကြောင်းတရားအတိုင်းပေပဲဟု ပိုင်းဖြတ်ကာ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

* ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သမီးကလေးနှင့် ဆိုက်ဘေးရီးယားပြည်နယ်ကလွတ်အောင် ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာထက်တော့ ရှင့်နဲ့အတူအခု ထွက်ပြေးကြရတာကမှ လွတ်ဖို့လမ်းရှိချင်ရှိဦးမယ်လို့ အောက်မေ့ရတော့မှာပဲ *

အီလစ်က ခေါင်းငြိမ်ပြ၍ *အဲဒီလိုဘဲ ယူဆရမှာပေါ့* ဂျိန်းက

* ဒါဆို ကျွန်မ ထုပ်မှပိုးမှ ဖြစ်မယ်နဲ့တူတယ်၊ အချိန်အကုန်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ မနက်စောစောကြီး ခရီးစထွက်မှဖြစ်မယ် *

အီလစ်သည် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ ပြီးမှ

* အဲဒီလောက်ကို အချိန်မရဘူး၊ တစ်နာရီအတွင်း ဒီရွာကနေ ကျုပ်တို့ ထွက်ကြမှ ဖြစ်မယ် *

ဂျိန်းသည် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်သွား၏။

ဂျိန်းသည် ဤအရပ်မှ ထွက်ခွါမည်ဟု စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ယခုလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးမဟုတ်။ ယခုတော့ စဉ်းစားနေဖို့ပင်အချိန်မရှိတော့။ ဂျိန်းသည် အိမ်ကလေးထဲမှ အဝတ်များ၊ အစားအသောက်များ၊ ဆေးဝါးပစ္စည်းများကို အိတ်များထဲသို့ထည့်ရန် စဉ်းစားသည်။ ဤသို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ထုပ်ပိုးရ၍ အရေးတကြီးပစ္စည်းများ မမှကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်၏။

အိလစ်သည် ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ တွေးနေသော အတွေးကိုနားလည်သဖြင့် လှမ်း၍တားသည်။ အိလစ်သည် ပခုံးကိုလှမ်းဆွဲဖက်လိုက်ပြီး ဂျိန်း၏နဖူးပြင် ကလေးကို နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ အေးဆေးသောလေသံဖြင့်

‘ ဖြူမေးစရာတစ်ခုရှိပါတယ်။ မင်းတို့ ဗြိတိန်နိုင်ငံရဲ့အမြင့်ဆုံးတောင် ထိပ်ဟာ ဘာလဲဆိုတာသိသလား’

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အိလစ်တစ်ယောက် ရူးများသွားလေသလားဟု အောက်မေ့သွားမိ၏။

‘ဘင်နီဗစ်တောင်ပေါ့၊ စကော့တလန်မှာ ရှိတယ်လေ’

‘ဘယ်လောက်မြင့်သလဲ’

‘ပေ လေးထောင်ကျော်မှာပေါ့’ အိလစ်က

‘ကျုပ်တို့ အခုသွားရမဲ့ တောင်ကြားလမ်းတွေရယ်၊ ကျုပ်တို့တက်ရမယ့်၊ ဖြတ်ကျော်ရမယ့် တစ်ချို့တောင်တန်းတွေဟာ ပေပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်၊ သောင်းခုနစ်ထောင်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့၊ ဗြိတိန်မှာရှိတဲ့အမြင့်ဆုံး တောင်ထက် လေးဆလောက်မြင့်တယ်။ ကျုပ်တို့သွားရမယ့် ခရီးဟာ အကွာအဝေးအားဖြင့် မိုင် တစ်ရာငါးဆယ်လောက်ပဲ ရှိပေမယ့် ကျုပ်တို့ အနည်းဆုံး ရက်နှစ်ပါတ်လောက် သွားကြမူရောက်မှာ။ ဒီတော့ စဉ်းစဉ်းစားစားတွေးကြည့်ပြီးတော့မှ ထုပ်သင့်တာထုပ် လုပ်သင့်တာလုပ်၊ တစ်နာရီထက်ကြာအောင် ထုပ်ပိုးနေလို့လဲမဖြစ်ဘူး’

ဂျိန်းသည် ခေါင်းငြိမ်လိုက်၏။ အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်၏။ ပြီးမှ ထုပ်ပိုးရန်စလိုက်လေသည်။

ဂျိန်းတွင် အိပ်နှစ်လုံးရှိ၏။ နှစ်လုံးပေါင်းပြီး ကျောပုအိပ်လုပ်၍ရသည့် တစ်အိပ်ထဲသို့ အဝတ်အစားများထည့်သည်။ ရှန်တဲလ်အတွက် အကျီအတွင်း ခံများအားလုံးယူသည်။ အိလစ်က ဂျိန်းပါရီတုန်းကဝယ်ထားသော သားမွှေးအတွင်း ခံထားသည့် ခေါင်းဆောင်းပါပါသည့် မိုးကာအင်္ကျီကို ယူစေ၏။ နောက်တစ်အိပ်ကို ဆေးဝါးပစ္စည်းနှင့် အစားအသောက်များထည့်သည်။

တစ်ကယ်လိုအပ်သည်က အဟာရဖြစ်စေမည့် အစားအသောက်များပဲ ဖြစ်ရမည်။ ခေတ်မီအဟာရအပြည့်ပါသော ကိတ်မုန့်မျိုးကားမဟုတ်။ ဒေသ ထွက်သစ်ကြားသီးနှင့် ပိုးစာသီးအခြောက်နှင့် ဖုတ်ထားသောမုန့်ကို ယူသည်။ ဝါးရန်လည်းခက် ၊ အစာကြေရန်လည်းခက်လှသော်လည်း အဟာရခါတ် ပြည့် ဝေသည်ကား အမှန်ပင်။ သူတို့သည် နိုင်သမျှဆန်များကို သယ်ယူပြီး ဒိန်ခဲခြောက် အစားများကိုလည်း ထည့်၏။

ဤအရပ်ဒေသမှ အမှတ်တရပစ္စည်းဆို၍ ဂျိန်းသည် သူမကိုယ်တိုင် ပိုလာဂိုက်(ယခုရိုက် ယခုပုံထွက်သည့်ကင်မရာ) ကင်မရာနှင့် ရိုက်ကူးထား သောခါတ်ပုံများကိုပဲယူသည်။ သူတို့သည်စစ်နှင့်ပြန်ပိတ်၍ရသောအိပ်ယာလိပ်၊ လက်ကိုင်နှင့်ဒယ်အိုး၊ ဖောက်ခွဲသည့် ယမ်းဘီလူးနှင့် မိုင်းပုံးများပါသည့် အိလစ်၏ စစ်လွယ်အိပ်ကို ယူသည်။ သူတို့အတွက် လက်နက်ဆို၍ ဒါပဲပါသည်။ အိလစ်သည် ထိုပစ္စည်းအားလုံးကို ထုပ်ပိုး၍ မြည်းမလေး မဂ္ဂီ၏ ကျောပေါ်သို့တင်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး အလျင်အမြန်ထွက်ခွါ၊ ခွဲခွါခြင်းမှာ မျက်ရည်ကျစရာ ကောင်းလှပေသည်။ ဂျိန်းကို ဇာဟာရာ၊ ဝမ်းဆွဲလက်သည်ကြီး ရာဘီယာတို့က ပွေဖက်နှုတ်ဆက်ကြပြီး မိုဟာမက်၏ဇနီးဟာလီမာကလည်းပွေဖက်နှုတ်ဆက်သည်။

မကျေမနပ်ဆန္ဒပြခြင်းကိုကား အဗ္ဗဒူလာထံမှရ၏။ သူတို့နှစ်ဦး ခရီး ထွက်မည့်ဆဲဆဲ အဗ္ဗဒူလာက အနားမှဖြတ်သွားပြီး ထို့ကနဲတံတွေးတစ်ချက် ထွေးသွား၏။ အဗ္ဗဒူလာသည် သူ၏မိသားစုကို မြန်မြန်ကြီး ဖြတ်ခေါ်သွား၏။

သို့သော် စက္ကန်အနည်းငယ်အတွင်း အဗ္ဗဒူလာ၏ဇနီးသည် ပျာပျာပျာ ပျာနှင့်ပြန်ပြေးလာသည်။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ နေသော်လည်း စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့် ပျက်နှာမျိုးရှိနေ၏။ သူမက ဂျိန်း၏သမီးကလေး ရှန်တလ်အတွက် အဝတ်များ၊ ပုဝါများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ရှေးဟောင်းရိုးရာ အရုပ်ကလေးကို လာပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျိန်းသည် ဖြေသိမ့်မနိုင် ဖြစ်နေရာသော ဖာရာကို ပွေဖက်နမ်းရှုတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ဖာရာသည် ယခုအခါဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ မကြာခင် ကိုးကွယ်စရာ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက် ရတော့မည်ဖြစ်၏။ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆိုလျှင် ဖာရာသည်အိမ်ထောင်ပြုပြီးနောက် ခင်ပွန်းသည်၏ မိဘများနေအိမ်သို့ လိုက်ပါနေထိုင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဖာရာကိုယ်တိုင် သားသမီးရှစ်ယောက်၊ ဆယ်ယောက်မွေးဖွားမည်ဖြစ်ပြီး တစ်ဝက်ကျော်ကျော်သည် ငါးနှစ်ကျော်အောင် အသက်ရှည်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ယင်းကလေးများ ကြီးပြင်းလာပြီးနောက် သမီးများသည် လက်ထပ်ကာ ယောက်ျားနှင့်ယောက်ခမအိမ်သို့လိုက်ပါသွားကြမည်ဖြစ်၏။ သားယောက်ျားကလေးများအနက် တိုက်ပွဲဝင်ရာမှအသက်ရှင်ကျန်ခဲ့ပါက ဇနီးများယူ၍ အိမ်သို့ခေါ်လာကြမည်ဖြစ်သည်။ မိသားစုကြီး ကြီးသထက်ကြီးလာပါက သားများချွေးမများနှင့် မြေးများသည် သူတို့ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ဖာရာသည် သူ့အမေ၏ ခြေရာကိုနင်း၍ ဝမ်းဆွဲလည်မကြီးဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ ဂျိန်း သင်ပေးထားသမျှ ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်၍ သိကောင်းစရာများကို မှတ်မိတန်ရာကောင်းသည်ဟု ဂျိန်းယူဆမိ၏။

အိလစ်ကိုလည်း အလီရှန်နှင့် ရှုဟာဇိုင်တို့က ပွေဖက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့က 'ဘုရားသခင် ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်ရှောက်ပါစေ' ဟု ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ကြ၏။ ရွာထဲမှ ကလေးများသည် အိလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့ကို မြစ်အကွေ့အထိ လိုက်ပို့ကြ၏။

ဂျိန်းသည် ထိုနေရာမှရပ်ကာ တစ်နှစ်ကျော်နေထိုင်ခဲ့သော ရွာကလေးကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဂျိန်းသည် ဤအရပ် ဤဒေသသို့ နောက်တစ်ဖန် ပြန်မလာဖြစ်တော့မည်ကို သိပါ၏။ သို့သော် ဂျိန်းသည် မသေမပျောက်ပဲ ရှိနေခဲ့ပါက သူမ၏ သားသမီး မြေးမြစ်များကို ဤ ဘန်ဒါရွာကလေး၏အကြောင်း ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြဖြစ်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း သေချာ၏။

သူတို့သည် မြစ်ကမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့၏။ ခရီးသွားနေစဉ်အတွင်း ဂျိန်းသည် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်အသံများ ကြားရနိုးနိုး နားစွင့်နေမိ၏။ ဘယ်လောက်ကြာကြာတွင် ရုရှားတို့သည် သူမတို့ကို လိုက်လံရှာဖွေကြမည်မည်း။ ရုရှားတို့သည် ရဟတ်ယာဉ် သုံးလေးစင်းဖြင့် အဖြစ်လောက်ရှာဖွေကြမည်လား။ တကယ်ဘဲ စနစ်တကျ တပ်ကြီးဖွဲ့ပြီး ဘီးစိပ်တိုက်သလို လိုက်ရှာကြမည်လား၊ ဂျိန်းသည် မှန်းဆ၍မရ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဒက်ရှ်အီးရီဝပ် ရွာကလေးသို့ ရောက်လာ၏။ ရွာကလေးမှာ မြစ်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းခြေမှာ တည်ရှိပြီး 'ခံတပ်ရှိသောလွင်ပြင်' အမည်တွင်သည့် ရွာကလေးဖြစ်သည်။ သည်ရွာကလေးမှာ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားဒေသ၏ လမ်းဆုံရွာကလေးဖြစ်သည်။ မြေလမ်းကြမ်းကြမ်း၏ ခရီးဆုံးဖြစ်ပေရာ ခရီးကြမ်းကြမ်းမောင်းနှင်နိုင်သော ဘီးတပ်ယာဉ်များ နောက်ဆုံးရပ်ရာစခန်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သည်ရွာကလေးတွင် မြင်းအရောင်းအဝယ် လုပ်လေ့ရှိ၏။

နာမည်ထဲမှာပါသော ခံတပ်ဆိုသည်မှာ နဘေးချိုင်ဝမ်းပေါ်တွင် ရှိပြီး ယခုအခါ ပြောက်ကျားသူပုန်တို့က အကျဉ်းစခန်းအဖြစ် အသုံးပြုထားလေ့ ရှိပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖမ်းဆီးရမိတတ်သော အစိုးရတပ်သားများကို သော်လည်းကောင်း ၊ ရုရှားစစ်သား တစ်ဦးစနစ်ဦးစကိုလည်းကောင်း၊ ရှားရှား ပါးပါးမိတတ်သော သူခိုးတို့ကိုလည်းကောင်းအကျဉ်းချထားတတ်သည့်နေရာဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် တစ်ကြိမ်က ဤရွာ ဤခံတပ်သို့ ရောက်ဘူး၏။ သူပုန် တို့ဖမ်းဆီးမိလာသော နှိမိတ်လူမျိုးတစ်ဦး စစ်တပ်မှထွက်ပြေးလာရင်း ဖျားနာ နေခိုက် ဖမ်းဆီးမိလာသောကြောင့် ဆေးဝါးကုသရန်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူနာကို ဆေးဝါးကုသပြီးနောက် ပညာပေးကာ ပြောက်ကျားတပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ထမ်းဆောင်ခွင့် ပေးခဲ့ဘူး၏။

သူတို့ ရွာနားသို့ ရောက်လာချိန်မှာ နေ့ခင်းပိုင်းဖြစ်သည်။ အီလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့သည် ထိုရွာသို့ ဝင်ရောက်ရပ်နား စားသောက်ရန် ဆန္ဒမရှိချေ။ သူတို့ သည် တောင်ကြားဒေသထိပ်ရှိ ဆာနစ်ရွာသို့ ည မိုးမချုပ်မီ ရောက်လိုကြ၏။ ဆာနစ်ရွာမှာ ဤအရပ်မှ ဆယ်မိုင်ခန့်ကွာလှမ်းနေပေသေး၏။ ဆယ်မိုင်ဆိုသည် မှာ မြေပြန့်ခရီးသာဆိုပါက ဘာမှသွားရမည့် ခရီးမဟုတ်သော်လည်း သူတို့ သွားရမည့်လမ်းပမ်းအခြေအနေအရ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာဦးမည်ဖြစ်ပေသည်။

ခရီးဆက်ရသည့်လမ်းသည် မြစ်၏မြောက်ဘက် ကမ်းပါးအိမ်များ၏ အကြားမှ ဖြတ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ မြစ်တောင်ဘက် ကမ်းပါးမှာ ပေနှစ်ရာ ကျော်မြင့်မားသည့် ခြောက်ကမ်းပါးကြီး ဖြစ်ပေသည်။

အီလစ်သည် မြည်းမကို ရှေ့မှဆွဲသွားပြီး ဂျိန်းသည် သမီးလေးကို ပြုလုပ်လာသော စလွယ်သိုင်းအိပ်နှင့် ချီပိုးလာခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ကလေးနှို့တိုက် ရန် လိုသည့်အချိန်တွင် ရပ်တန့်နေစရာမလိုတော့ပဲ ချီလျှက် နှို့တိုက်နိုင်၏။

ရွာသည် ရေရဟတ်စက်ရုံကလေးထိပ်တွင်ကုန်ဆုံးသွား၏။ ရွာလမ်း တုန်သည်နှင့် ခရီးသည်မတ်စောက်လာ၏။ သူတို့သည်စောစောကလို မြန်မြန် လျှောက်နိုင်ကြတော့။ ပထမတော့ ခပ်ပြေပြေအတက်ခရီးဖြစ်ပြီး တစ်ဖြည်းဖြည်း မတ်စောက်လာလေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသားသည် ပူပြင်းသောနေရောင်အောက်မှာပင် ခပ်မှန်မှန်တက်ခဲ့ကြ၏။

ဂျိန်းသည် အာဖဂန်များ ပတ္တျဟုခေါ်သည့် ခေါင်းဆောင်း စောင်တစ် ဆည်ကို ခေါင်းပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့၏။ အီလစ်သည် မိုဟာမက်ထံမှ လက်ဆောင်ရ ထားသော ချီထရာလီဦးထုပ်ကို ဆောင်းထား၏။

တောင်ကြားလမ်း တောင်ထွတ်သို့ရောက်သောအခါ ဂျိန်းသည် အသစ်
ရှူပင် သိပ်မမြန်သေးကြောင်းသတိထားမိ၏။ သူမဘဝတွင် ဤမျှ လောက်အထိ
ကျန်းမာရေးနှင့်ညီညွတ်၍ အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်ခြင်းမျိုးတစ်ခါမျှမရှိဖူးခဲ့။ နောင်
နောင်တွင်လည်း ဤသို့ရှိနိုင်ဖို့ မမြင်လှ။

အီလစ်သည် အသက်ရှူပြင်းရုံမက ခပ်ဟိုက်ဟိုက်ဖြစ်နေကြောင်း
ဂျိန်းသတိထားမိ၏။ အီလစ်သည်လည်း ကျန်းမာရေးကောင်းသူ၊ ကိုယ်ကာယ
တောင့်တင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် သူမလောက် တစ်နေ့တစ်နေ့ တောင်ဆီ
တောင်အောက် လမ်းချည်းပဲလျှောက်လျှောက်နေရသည့် အလေ့အကျင့်ရှိပုံမစူး
ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြေနှပ်သလိုလို ဘဝင်မြင့်သလို ဖြစ်သွား၏။
ပြီးမှ အီလစ်သည် လွန်ခဲ့သောကိုးရက်ကမှ ကျည်နှစ်ချက်ထိမှန်ထားခဲ့ကြောင်း
သတိရမိသွားလေသည်။

တောင်ကြားကိုကျော်လာသည်နှင့် လမ်းကလေးသည် တောင်ကမ်းပါး
ယံမှာကပ်ပြီး တည်ရှိနေပြီး ခြင်္သေ့ငါးကောင်မြစ်ကို အပေါ်မှမိုးထားသလို ဖြစ်နေ၏။
ဤနေရာ၌ မြစ်သည် ဖြည်းဖြည်းငြိမ်ငြိမ်စီးနေ၏။ အကြောင်းမှာ မြစ်ရေသည်
ဤအရပ်၌ နက်ရှိုင်းသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သို့တိုင် ရေအရောင်မှာ တောထဲ
ပြောင်စိမ်းလဲ့နေ၏။ ဤအရပ်ဒေသဖြစ်သော ဒက်ရှ်အီးရီဝပ် ဒေသတစ်ဝိုက်မှ
ထွက်သည့် "မြ" စိမ်းရောင်အတိုင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဤအရပ်မှထွက်သော မြများကို
အာဖဂန်လူမျိုးတို့သည် တူးဖော်၍ ပါကစ္စတန်သို့ တင်ပို့ရောင်းချကြ၏။

ထိုအခိုက် ဂျိန်း၏ ထူးထူးကဲကဲ ပါးနေသောနားထဲတွင် ဟိုအဝေးမှ
လေယာဉ်သံကိုကြားလိုက်ရပြီး ရင်ထဲမှထိတ်ကနဲဖြစ်သွား၏။ သူတို့ရောက် ရှိနေသော
ကျောက်တောင်ထိပ်ဖျားတွင် ပုန်းခိုစရာဟူ၍မရှိ။ ဂျိန်းရင်ထဲတွင် အောက်ဖက်
ပေတစ်ရာကျော်အကွာလောက်တွင်ရှိသော မြစ်ပြင်ထဲသို့ ခုန်ချ လိုက်ချင်စိတ်ပင်
တစ်ဖွါးဖွါးပေါ်နေ၏။ သို့သော် လေယာဉ်သံမှာ ဂျက်လေယာဉ်သံများဖြစ်ပြီး
မြင့်လွန်းသဖြင့် အသံသာကြားရပြီး မြေပြင်မှာသာမန်မျက်စိနှင့်ပင် မမြင်ရနိုင်လောက်
အောင်ဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်မှစပြီး ဂျိန်းသည် အချိန်တိုင်းပင် နေရာတစ်ကာမှ သစ်ပင်
ချုံ့ပုတ်၊အစရှိသည့် ပုန်းခိုစရာ နေရာများကို အလိုအလျှောက် အမြဲရှာဖွေနေမိ
လျှက်သားဖြစ်နေ၏။ ဂျိန်းရင်ထဲမှ အသံတစ်သံက ဒီမယ် ဂျိန်း မင်းခုလို လုပ်နေစရာ
မလိုပါဘူး၊ မင်း ရွာကို ပြန်သွားရင်လည်းရနေတာတဲ့၊ ဟိုကျရင် မင်းကိုလာရာတဲ့
လူတွေလက်ကိုအပ်လိုက်ရုံပဲ၊ အဲဒီကျရင် မင်းယောက်ျားနဲ့တောင် ပြန်ပြီး

တွေ့ရဦးမယ်ဟု ကြားယောင်နေ၏။ သို့သော် ထိုစကားသည် လက်တွေ့၌ မဖြစ်နိုင်ပါတော့ချေ။

သူတို့၏ ခရီးလမ်းကြောင်းသည် တောင်တက်ခရီးပင် ဖြစ်နေသေး၏။ သို့သော် အတက်မကြမ်းတော့ပဲ ခပ်ပြေပြေဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ခရီးပို၍ တွင်လာ၏။ သို့သော် သူတို့ခရီးသည် မကြာခဏဆိုသလိုပင် ခြင်္သေ့ငါးကောင်မြစ်အတွင်းသို့ စီးဝင်လာသည့် ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ် မြစ်လက်တက်ကလေးများဖြင့် ဆုံလာတတ်သည်နှင့် ဖင့်ခွဲ၍ နေပြန်၏။

မြစ်လက်တက် တစ်ခုခုနှင့် ဆုံဆည်းတိုင်း သူတို့၏ ခရီးလမ်းကြောင်းသည် သစ်တုံးတံတားအောက် တစ်ခုခုမှဖြစ်စေ၊ ရေတိမ်ဒေသတစ်ခုခုမှဖြစ်စေ ဖြတ်ကျော်ရတတ်၏။ ထိုအခါ အီလစ်သည် ရေထဲသို့ ဆင်းကျော်ဖြတ်ရန် ဝန်လေးလှသော မြည်းမကလေး မဂ္ဂီကို အတင်းရေထဲသို့ ဆွဲဆင်းစေရပြီး ဂျိန်းက နောက်မှ အော်ဟစ်၍လည်းကောင်း၊ ခဲဖြင့်ပေါက်၍လည်းကောင်း၊ ခြောက်လှန့်ရလေသည်။

တစ်နေရာ၌ လူသားများက မြစ်ရေကို ဖောက်ထုတ်မြောင်းသွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြစ်ဝှမ်းဒေသအရပ်၏ စိုက်ပျိုးနိုင်မှုကို တိုးချဲ့နိုင်ရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလကများ ဤတောင်ကြားဒေသမှ လူသားများသည် ငြိမ်းချမ်းမှုရှိနေပြီး လူသားများက မိမိတို့စိုက်ပျိုးနယ်မြေကို တိုးချဲ့နိုင်ရန် လူအင်အား၊ အချိန်အင်အားများ၊ အသုံးပြု၍ ရေဝေမြောင်းကြီးတစ်ခု ဖောက်ခွဲနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ကထင်ရဲ့။

သူတို့ ခရီးဆက်လာသည်။ တောင်ကြားသည် တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းလာ၏။ နံဘေး ထုံးကျောက်တောင်များတွင် ဝူများတွေ့လာရသည်။ ဂျိန်းစိတ်ယဲကမူ ထစ်ခနဲ ဖြစ်လာပါက ထိုဝူများသည် ခိုပုန်းစရာ နေရာများ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်သားနေမိ၏။ ရှုခင်းသည်ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်လာပြီး အောက်ဘက်မြေပြင်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသောလေသည် အေးမြလာ၏။ ဂျိန်းသည် နေရောင်အောက်မှာ ရှိသည့်တိုင် စိမ့်ခနဲဖြစ်လာ၏။

ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော မြစ်ဝှမ်းတောင်ကြား မိုးအုပ်နေသော တောင်ထိပ် တောင်ထွတ်များရှိလေရာ ငှက်များအတွက် ခိုအောင်းစရာအရပ်လို ဖြစ်နေ၏။ ဤတစ်ဝိုက်တွင် သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးများလို အကောင်ကလေးများ အများကြီးနေကြကြောင်း တွေ့ရ၏။

ရောက်ဆုံး၌ ကျဉ်းမြောင်းသောတောင်ကြားမှလွင်ပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်
ရှိလာလေ၏။ ဟိုအရှေ့ဆီ ဝေးဝေး၌ တောင်တန်းများကိုမြင်ရသည်။ ထိုတောင်
တန်းအထက်တွင် အဖြူရောင်တောင်တန်းမြင့်မြင့်ကြီး နှုရစ်စတင်ကိုမြင်ရ၏။ ဂျိန်း
စိတ်ထဲ၌ ဘုရား ဘုရား ငါတို့သွားရမှာက ဒီနှင်းဖုံးနေတဲ့နှုရစ်စတင် တောင်တန်း
ကြီးပါလားဟု တွေးမိပြီးကြောက်လာ၏။

မြေပြန့်တစ်နေရာတွင် အိမ်အစုကလေးကိုမြင်ရ၏။ အိလစ်က ဂျိန်းအား
'ဒါပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဆာနစ်ရွာက အစ်မကြီးကို ကြဆိုနေပါတယ် ခင်ဗျာ'

သူတို့သည် မြေပြန့်ထဲသို့ ဆင်းလာ၏။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ခရီးသည်များ
တည်းခိုရပ်နားနိုင်သည့် ဗီလီဝင်းတစ်ခု၊ သို့မဟုတ် ကျောက်တုံးအိမ်တစ်ခုခုကို
ရှာကြည့်နေမိ၏။ သူတို့သည် အိမ်စုကလေးနားသို့ ရောက်လာသည်နှင့် လူ
တစ်ရောက်သည် ရုတ်ကန့် အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။

ဂျိန်းသည် ထိုလူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း မိုဟာမက် ဖြစ်ကြောင်း
မှတ်မိသွား၏။ အံ့ဩသွားသလို မိုဟာမက်သည်လည်း ဂျိန်းအား ရုတ်တရက်
တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩသွားသလို ဂျိန်းလည်း အံ့ဩရသည်ပင်။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်
ပထမ အံ့ဩနေသောစိတ်မှ မိုဟာမက်အား သူ့သားကလေး ဆုံးပါးသွားကြောင်း
ပြောရမည်ကို သတိရသွားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

အိလစ်သည် ဂျိန်း ဘာမှ စကားမပြောနိုင် ဖြစ်နေခိုက်မှာ
အိလစ်သည် ဂျိန်း ဘာမှစကားမပြောနိုင် ဖြစ်နေခိုက်မှာ ဒါရီဘာသာဖြင့်
'မိုဟာမက် ခင်ဗျားဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဒီမှာ ရောက်နေတာလဲ'
မိုဟာမက်က 'မာဆက် ဒီမှာရှိတယ်လေ'

မိုဟာမက်အဖြေကို ကြားရသောအခါ ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ ဤရွာက
သူပုန်ခေါင်းဆောင် မာဆတ် ပုန်းခိုနေသော စခန်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွား၏။

မိုဟာမက်ကဆက်၍ 'ခင်ဗျားတို့က ဒီကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ'
အိလစ်က 'ကျုပ်တို့ ပါကစ္စတန်သွားကြမလို့လေ'

'ဗျာ ဒီလမ်းကသွားကြမယ်ဟုတ်လား၊ နေပါဦး၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကြလို့လဲ'
မိုဟာမက်မျက်နှာသည် တည်တည်ကြီးဖြစ်သွား၏။

ဂျိန်းတို့နှစ်ယောက်တို့အနက် ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ သတင်းစုံကိုပြောရမည့်သူမှာ
ဂျိန်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ဂျိန်းသိ၏။ အကြောင်းမှာ သူမသည် မိုဟာမက်ကိုနှစ်နှင့်ချီပြီး
သိကျွမ်းခဲ့ရသူ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်၊ ဂျိန်းက

'ကျွန်မတို့ မကောင်းတဲ့သတင်းတစ်ခုပြောဘို့ရှိနေပါတယ် မိုဟာမက်

ရှင်တို့မရှိတဲ့နောက် ရုရှားတပ်တွေ ဘန်ဒါရွာကိုဝင်စီးပါတယ်။ သူတို့ဟာ ယောက်ျားကြီးခုနစ်ယောက်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကိုသတ်သွားပါတယ်*

ထိုစကားကိုကြားရသည်နှင့် ဂျိန်းဘာကိုဆိုလိုကြောင်း မိုဟာမက် သိသွားပုံရ၏။ မိုဟာမက်၏ မျက်နှာတွင် ပြင်းထန်သောဝေဒနာ ခံစားသွားပုံရ၏။ ဂျိန်းသည် မိုဟာမက်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးငိုချင်လာ၏။ သို့သော် စကားကိုဆုံးအောင် ပြောရမည့်တူတူ မထူးတော့ပြီဟုစိတ်တင်းပြီး

အဲဒီကလေးဟာ မော်ဆာပါပဲ

မိုဟာမက်သည် ချက်ချင်း သူ့မျက်နှာကိုပြန်ပြင်လိုက်၏။ သူက

ကျုပ်သား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသတ်ခံရတာလဲ

အီလစ်သည် သမီးပြောချင်သည့်စကားကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဒါရီဘာသာဖြင့် ကျိုးစားရှာဖွေလိုက်ပြီး ကြားဝင်ဖြတ်၍

မော်ဆာဟာ လက်ထဲမှာ ဓါးမြှောင်ကိုကိုင်ရင်း အဲဒီဓါးဟာလဲ သွေးစွန်းနေပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်

မိုဟာမက်၏ မျက်လုံးသည် ပြူးကျယ်သွား၏။ သူက

ကျုပ်ကို အဖြစ်အပျက်အားလုံးပြောကြပါဦး

ဂျိန်းသည် ဒါရီဘာသာ ပို၍ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပြောနိုင်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်းပြောရပြန်၏။ သူမက

ရုရှားတွေက ဘန်ဒါရွာကိုဝင်စီးပါတယ်။ သူတို့က အီလစ်နဲ့ ကျွန်မတို့ကို လာရှာတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့က တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရောက်နေတော့ ကျွန်မတို့ကို မတွေ့သွားရပါဘူး။ ရွာထဲကလူတွေစုပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းပါတယ်။ အလီရှန်၊ ဂူဟာနိုင်နှင့် အဗ္ဗဒူလာတို့ကို ရိုက်နှက်မေးမြန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုတော့ သတ်မသွားပါဘူး။ အဲဒီနောက်မှာ သူတို့က ကျွန်မတို့ရှိ ဝူစခန်းကို တွေ့သွားပါတယ်။ အဲဒီဝူထဲမှာ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ကျွန်မတို့ရှိသူပုန်ပြောက်ကျားခုနစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်။ မော်ဆာကလေးက ဒဏ်ရာရတဲ့သူတွေ ညကျရင် တစ်ခုခုလိုအပ်ရင် ရွာထဲကိုပြေးဆင်းလာပြီး အကြောင်းကြားနိုင်အောင် လူနာတွေနဲ့အတူ နေရစ်ခဲ့တာပါ။ ရုရှားတပ်တွေပြန်ထွက်သွားတော့ အီလစ်က ဝူစခန်းဆီကို သွားပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပြောက်ကျားသူပုန်ခုနစ်ယောက်စလုံးနှင့် မော်ဆာကလေးရဲ့အလောင်းကို တွေ့ရတာပါပဲ

မိုဟာမက်က ကြားဝင်၍ အီလစ်အားကြည့်ကာ

ကျုပ်သား ဘယ်လိုအသတ်ခံရတာလဲ

အီလစ်က *ကာလာရ်နီကော့ သေနတ်နဲ့အပစ်ခံရပါတယ်*

အီလစ်သည် သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ထောင်ပြရင်း မော်ဆာတစ်ယောက်
ရင်ဘတ်မှာ ကျည်ထိမှန်ကြောင်း ပြလိုက်၏။

ဂျိန်းကဝင်၍

*မော်ဆာကလေးဟာ ဒဏ်ရာရထားတဲ့လူတွေအတွက် ခုခံတိုက်ခိုက်
ခဲ့ပုံရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ခါးမြှောင်မှာ သွေးစွန်းနေခဲ့တာကိုး

မိုဟာမက် မျက်လုံးအိမ်သည် မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည့်
တိုင် မျက်နှာပေါ်တွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့် မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သူ

*ကျပ်သားက လူကြီးတွေဖြစ်တဲ့၊ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ စစ်သားတွေနဲ့
ခါးနဲ့ဝင်ပြီး ဝိုးတာကိုး၊ သူ့အဖေက ပေးထားတဲ့ခါးနဲ့ ဝင်တိုက်တာကိုး ဒါဆိုရင်
လက်တစ်ဖက်သာ သန်တော့တဲ့ ကျပ်သားကလေးဟာ သူ့ရဲ့ကောင်းတွေရဲ့ ကောင်း
ကင်ဘုံကိုရောက်မှာသေချာနေပြီပဲ*

မြင့်မြတ်သောကာသာရေးစစ်ပွဲအတွက် အသက်စွန့်ခြင်းသည် ဘာသာ
ရေးအရ အမြင့်မြတ်ဆုံးကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ဂျိန်းအမှတ်ရသွား၏။ ဤသို့ ဆိုပါက
မော်ဆာကလေးသည် ကြီးမြတ်သောတမန်တော်နတ်တစ်ပါးအဖြစ် သို့ရောက်နိုင်
ပေတော့မည် ဖြစ်၏။ မိုဟာမက်အတွက် ဖြေသာစရာဖြစ်ပေသည်ဟု ဂျိန်းလည်း
စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ သို့သော် သူမစိတ်ထဲကမူ သည်လိုပဲ စစ်သွေးဆူနေတဲ့
ယောက်ျားတွေဟာ အောင်မြင်မှုတွေကိုဂုဏ်ယူပြီး သူတို့စိတ်ကိုသူတို့ အားဖြည့်နေ
ကြတာပဲဟု တွေးမိ၏။

အီလစ်သည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မိုဟာမက်ကို ပွေဖက်လိုက်၏။

ဂျိန်းသည် ယခုမှပါလာသောခါတ်ပုံများကိုသတိရ၏။ သူမရိုက်
ကူးလာသောခါတ်ပုံများထဲတွင် မော်ဆာ၏ပုံလည်း တော်တော်များများပါသည်။
ပင်ကိုယ်ကပင် အာဖဂန်တို့သည် ခါတ်ပုံကြိုက်တတ်သူများဖြစ်ပေရာသူသာ၏
ခါတ်ပုံကို မြင်ရပါက မိုဟာမက်သည် သိပ်ဝမ်းသာသွားမည် ဖြစ်၏။ ဂျိန်းသည်
မဂ္ဂီ၏ ကျောပေါ်တွင် ချီထားသော ဆေးအိပ်ကို ဖွင့်၍ အထဲမှာရှာလိုက်သည်။
နောက်ဆုံး ခါတ်ပုံထုတ်ကို တွေ့ရ၏။ ခါတ်ပုံများထဲမှ မော်ဆာ၏ ခါတ်ပုံတစ်ပုံနဲ့
ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ အိတ်ကို ကျကျနုနု ပြန်ထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်
မော်ဆာ၏ခါတ်ပုံကို မိုဟာမက်လက်ထဲသို့ ပေးလိုက်၏။

ဂျိန်း၏ တစ်သက်တာတွင် အာဖဂန်အမျိုးသားတစ်ဦး၏ မျက်နှာပေါ်
ဤမျှ စိတ်လှုပ်ရှားပုံမျိုး တစ်ခါမှမမြင်ဘူးချေ။ မိုဟာမက်သည် ခါတ်ပုံကို တွေ့လိုက်

ရသည်နှင့် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောနိုင်တော့ပဲဖြစ်သွား၏။ ရုတ်တရက် ငိုများချ လိုက်လေမလားဟုပင် ဂျိန်း ထင်သွား၏။

မိဟာမက်သည် တစ်ဘက်သို့မျက်နှာလွှဲလိုက်လေ၏။ သူသည် သူ့ကိုယ် သူ ထိန်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ နောက် ဂျိန်းတို့ဘက်သို့ပြန်လှည့် လိုက်သည့် အခါတွင် မိဟာမက်၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်စများ ရှိနေသည့်တိုင် ထိန်းချုပ် ဣန္ဒြေဆည်နိုင်သွားပြီ ဖြစ်၏။ မိဟာမက်က

‘ကဲ လာကြဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ကြ’

ဂျိန်းတို့သည် မိဟာမက် ခေါ်ဆောင်ရာအတိုင်း ရွာထဲမှ အိမ်ကလေး များကိုဖြတ်ကာ မြစ်ကမ်းနဖူးသို့လိုက်ခဲ့ကြ၏။ တစ်နေရာ၌ ပြောက်ကျား သူပုန်နှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့်သည် ချက်ပြုတ်နေသော မီးဖိုနဘေးတွင် ပြန်ကျထိုင်နေ ကြ၏။ မိဟာမက်သည် ထိုလူအုပ်အကြားသို့ဝင်၍ ဘန်ဒါရွာကလေး၏ အဖြစ် နှင့်တကွ သူ့ဘေး မော်ဘာကလေး သေဆုံးရပုံတို့ကို ပြောပြလိုက်၏။

ဂျိန်းသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေများလွန်းသဖြင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

ဂျိန်းသည် နဘေးနဘီသို့ လှည့်ကြည့်နေမိ၏။ အကယ်၍ ရုရှားတွေ များ လာခဲ့သော် ဘယ်မှာပုန်း၊ ဘယ်မှာပြေးရပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏။ ဤရွာ ကလေး၏ အနေအထားအရ ကွင်းနှင့်မြစ်ပဲရှိရာ ပုန်းစရာ သိပ်ရှိပုံမရ။ မည်သို့ ဖြစ်စေ မာဆတ်သည် ဤရွာကလေးအား လုံခြုံမှုရှိသည်ဟု ယုံကြည်ရွေးချယ် ထားခြင်းကို ထောက်ရှု၍ အခြေအနေ မဆိုးလှဟုအောက်မေ့မိ၏။ ရွာကလေး မှာ သေးလွန်း၍ ရုရှားစစ်တပ် သတိထားမိချင်မှ သတိထားမိပေမည်ဟု ဂျိန်း တွေးနေလိုက်မိ၏။

တကယ့်တကယ်တော့ ဂျိန်းသည် စိတ်ပူပန်နေရန်ပင် အားရှိတော့သည် မဟုတ်ပေ။ ဂျိန်းသည် အနီးဆုံးသစ်ပင်ခြေရင်းမှပင်စည်ကိုကျောမီပြီး ထိုင်ချလိုက် လေ၏။ သူမ၏ခြေထောက်များကို အညောင်းပြေလိုက်ပြီး သမီးကလေး ရှန်တဲလ်ကို နို့တိုက်လိုက်၏။

အိလစ်သည် မဂ္ဂီ၏ ကျောပေါ်မှ အထုတ်အပိုးများကိုပြန်ချ၊ ထုတ် ယူလိုက်ပြီး မြည်းမကလေးကိုလွှတ်လိုက်၏။ မြည်းမကလေးသည်လည်း စိမ်းစို သော မြက်ခင်းပြင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ ဤနေ့ကား ရှည်လျားပင်ပန်းကြီးလှသော နေ့တစ်နေ့ပါ လားဟုတွေးမိသွား၏။ မနေ့ညကလည်း ကောင်းကောင်းအိပ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်။ မနေ့ညက ဟူသောအတွေးကြောင့် ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ ပြုံးစေဖြစ်သွားမိလေသည်။

အီလစ်ကမူ ယူဆောင်လာသော ဂျင်းပီယေး၏ အသေးစိတ်မြေပုံကို ဂျိန်းနဘေး မြေပြင်ပေါ်မှာ ထုတ်ခင်းလိုက်၏။ မကြာမီ အမှောင်ပျိုးတော့မည် ဖြစ်သည်။ အီလစ်သည် အလင်းရောင်ရှိသည့် အခိုက်ကလေးတွင် မြေပုံကို ကြည့်လိုသလိုပုံရ၏။

ဂျိန်းသည်လည်း အီလစ်ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ မြေပုံကိုကြည့်လိုက်၏။ သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက် ခရီးလမ်းကြောင်းအတိုင်းဆိုပါက ဤတောင်ကြားအတိုင်း ကိုမာ ဆိုသောရွာအထိသွားရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုရွာမှ အရှေ့တောင်အရပ်တောင်ကြားဒေသ အတိုင်း နှုရစ်စတင်တောင်တန်းဆီသို့သွားရမည်ဖြစ်၏။ ထိုတောင်ကြားကို ကိုမာတောင်ကြားဟု ခေါ်တွင်ပေသည်။ ထိုတောင်ကြား၏ပထမဆုံး အမြင့်ဆုံး အရပ်မှာ ပေသောင်းငါးထောင်ရှိမည်ဟု အီလစ်ကပြော၏။

‘အဲဒီမှာ အေးမှာပဲ’ ဂျိန်းသည် ကြက်သီးတသွား၏။

ရှန်တလ်ကလေး နို့ဝသွားသောအခါ ဂျိန်းသည် ကလေး၏ အောက် ခံအဝတ်စိုကို အသစ်နှင့်လဲပေးလိုက်ပြီး အစိုဝတ်ကို မြစ်ထဲမှာဆင်း၍ ရေဆင်း လျော်လိုက်၏။ ဂျိန်း ပြန်လာသောအခါ အီလစ်သည်မာဆတ်နှင့်ထိုင်၍ တလေး တနက် ဆွေးနွေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဂျိန်းသည် သူတို့နဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မာဆတ်က

‘ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်လိုက်တာမှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားအားဖန်က လွတ်အောင် ထွက်မှဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာ သူပုန်တွေရှိ သဘောတူညီမှုစာချုပ်နဲ့သာ ရှုရှားတွေက ခင်ဗျားကိုဖမ်းမိသွားရင် အားလုံးဆုံးရှုံးကြပြီ’

အီလစ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းငြိမ်ပြ၏။

ဂျိန်း စိတ်ထဲတွင် အီလစ်ကို ဤသို့သောမျက်နှာထားပုံစံမျိုး မတွေ့ မမြင်ဘူးခဲ့။ အီလစ်သည် မာဆတ်၏စကားကို အသေအချာ နားထောင်နေပုံ ရ၏။ မာဆတ်ကဆက်၍

‘ဒါပေမယ့် သွားရမယ့်ခရီးက သိပ်ပြီးခက်ခဲကြမ်းတမ်းနေလွန်းတယ်၊ တော်တော်များများ နေရာတွေက ရေခဲပြင်တွေပေါ်က ဖြတ်သွားရမှာ ၊ တစ်ခါ တစ်ရံမှာဆိုရင် နှင်းတွေပုံးနေလို့ လမ်းကြောင်းက ရှာမတွေ့နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်တတ်တယ်၊ အဲဒီမှာ လမ်းပျောက်ပြီဆိုရင်တော့ သေဖို့ပဲရှိတာပဲ’

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် မာဆတ် ဘာကိုမျှဆိုလိုနေပါလိမ့်ဟု တွေးမရဘဲဖြစ် နေ၏။ မာဆတ်သည် ဂျိန်းတစ်ယောက်နဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကိုမြင် သော် လည်း စကားပြောရာ၌မူ အီလစ်တစ်ယောက်တည်းသာရှိနေသည့်အလား

အီလစ်ကိုဘဲ ဦးတည်၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ မာဆတ်က

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကိုကူညီနိုင်တာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားလိုပဲ အပေးအယူတော့ ရှိမှဖြစ်မယ်’

အီလစ်က ‘ဆိုပါလေ’ မာဆတ်က

‘ခင်ဗျား နှုရစ်စတင်တောင်တန်းကိုဖြတ်ပြီး ပါကစ္စတန်ပြည်ထဲကို သွားဘို့အတွက် မိုဟာမက်ကို လမ်းပြအဖြစ် ကျုပ်ပေးမယ်’

ဂျိန်းသည် ဝမ်းသာသွား၏။ မိုဟာမက်ကို လမ်းပြအဖြစ် ရလိုက်ပါက လမ်းခရီးအခြေအနေသည် အများကြီးကောင်းသွားနိုင်၏။

အီလစ်ကမူ အေးဆေးစွာဖြင့်ပင်

‘ကျုပ် ဘက်က ဘာပြန်ပေးရမှာလဲ’

‘ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းပဲသွားရမယ်၊ ဆရာဝန်ရဲ့ ဇနီးနဲ့ကလေးကို ဒီမှာထားခဲ့ရမယ်’

ဂျိန်းသည် ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဟုတ်ပေသားပဲဟုတွေးလိုက်မိ၏။ အီလစ်သည် ထိုအချက်ကိုသဘောတူရမည်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သွားကြမည်ဆိုသည်မှာ မိုက်လွန်း၍ တစ်ယောက်တည်းဆိုပါက အီလစ်အတွက် ဖြစ်နိုင်ပုံရကြောင်းဂျိန်းတွေးမိ၏။ တစ်ယောက်တည်းမသွားဘဲ နှစ်ယောက်စလုံးသွားပါကသေဆုံးနိုင်စရာပဲရှိ၏။ အီလစ်တစ်ယောက်ထဲ သွားစေခြင်းဖြင့် အီလစ်အတွက် အသက်ရှင်စရာ လမ်းပေးလိုက်သလိုဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်းက အီလစ်အား ‘ကောင်းပါပြီလို့ ပြောလိုက်လေ’

အီလစ်သည် ဂျိန်းကို ပြုံးပြလိုက်၏။ ပြီးမှ မာဆတ်အား

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

မာဆတ်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ နောက် ပြောက်ကျားများရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ ဂျိန်းက အီလစ်အားကြည့်၍

‘အီလစ် ရှင်ဆုံးဖြတ်ပုံက မှန်ရဲ့လားဟင်’

အီလစ်က လက်ကာပြပြီး

‘မမှန်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကမင်းကို အလွယ်တကူနဲ့လေ့လာပေးနိုင်ဘူး၊ လက်မလွှတ်နိုင်ဘူး’

ဂျိန်းသည် အီလစ်လက်ကိုဆုပ်၍

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာကတိမှမပေးနိုင်ဘူးနော်’ အီလစ်က

‘ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဒီနိုင်ငံကအပြင်ကိုရောက်ရင် မင်းလုပ်

ချင်တာ လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဂျင်းပီယေးနဲ့ နေချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ကိုရှာပြီး နေနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်အတွက်တော့ ရက်နှစ်ပါတဲ့ အချိန်လိုပါတယ်၊ အလေး ကျုပ်တို့ အဲဒီလောက်အထိ အသက်ရှင်နေချင်မှ နေနိုင်မှာပါ။

မှန်ပေသည်။ ဘာကြောင့် မသေမချာသည့် အနာဂတ်ကို တွေးနေ ကြပါမည်နည်း။ သူတို့တွင် အနာဂတ်မှ ရှိပါလေစ။ မာဆတ်သည် ပြန်လာ ၏။ မာဆတ်မျက်နှာသည် ပြုံးလျက်။ သူက

ကျုပ်က ဈေးဆစ်တတ်တဲ့လူ၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့အတွက် မိုဟာမက်ကို လမ်းပြ အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။

သူတို့သည် နံနက်အာရုဏ်မတက်မီ နာရီဝက်ခန့်မှ စတင်ထွက်ခွါလိုက်ကြ၏။ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်းသော ရဟတ်ယာဉ်များသည် ကွန်ကရစ်ကွင်းပေါ်မှ ထပျံတက်လိုက်ကြပြီး မီးမောင်းထိုးထားသည့် ကောင်းကင်ပြင်မှ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပျံလာခဲ့ကြလေသည်။ အလှည့်အတိုင်းပင် အနာတိုလီနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ကြသော ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်သည်လည်း ငှက်တစ်ကောင်ပမာ ပျံကြွတက်လိုက်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်အဖွဲ့ကြီးနှင့် ရောနှောတက်ပျံလိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

မကြာခဏတွင် မီးထိန်ထိန်လင်းနေသည့် လေတပ်စခန်းဝကို မြင်ကွင်းမှာမတွေ့ရတော့။ ဂျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် တောင်တန်း တောင်ထိပ်များပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်၍ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းခဲ့ပြန်ပြီဖြစ်၏။

အနာတိုလီသည် မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စကို ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဖြစ်၏။ ၂၄နာရီမတိုင်မီ အချိန်အတွင်း အာဖဂန်စစ်ပွဲကာလအတွင်း အကြီးဆုံးစစ်ဆင်ရေးတစ်ခု ဖြစ်မြောက်အောင် စီစဉ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထိုစစ်ဆင်ရေးကြီး၏ ခေါင်းဆောင်ကား သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

အနာတိုလီသည် ယမန်နေ့က တစ်နေ့လုံးနီးပါး မော်စကိုသို့ ဖုန်းဆက်နေခဲ့၏။ သူသည် ကြိုးနှိမ်နှစ်၊ အအိပ်ကြီးလှသော ဆိုဗီယက်တပ်မတော်အဖွဲ့အစည်းကို မိမိလိုရာလျှပ်ရှားမှရအောင်ကြိုးစားခဲ့ရ၏။ ပထမဆုံး ကေဂျီဘီအဖွဲ့ကြီး၏

သူ့အထက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်းကောင်း၊ ထို့နောက် တဆင့် ပြီးတစ်ဆင့် စစ်တပ်မှ ကြီးကြီးမားမားများကိုလည်းကောင်း အမျိုးမျိုးရှင်းပြခဲ့ရ၏။ အမေရိကန်စပိုင်ဖြစ်သော အီလစ်သေလာကိုဖမ်းဆီးရမိဖို့အရေးမှာ ဘယ်လောက် ကြီးမားပုံ၊ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိမည် ဖြစ်ပုံတို့ကို ရှင်းပြခဲ့ရလေသည်။

ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီ၏ ဖုန်းပြောစကားများကို တစ်ချိန်လုံး အနားမှနားထောင်နေခဲ့ရသည်။ စကားလုံးများကို တိတိကျကျနားမလည်သော် လည်း တာဝန်ရှိသည်ပြောပုံ၊ တည်ငြိမ်သောပြောပုံ၊ အရေးကြီးသည့် ပြောပုံအစရှိသည့် အနာတိုလီ၏ စကားပြောပုံ ဟန်ပန်တို့ကို နားထောင်နေရယုံဖြင့်ပင် အနာတိုလီကို မချီးကျူးဘဲမနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။

တရားဝင်ခွင့်ပြုမိန့်ကို နေ့ခင်းမွန်းလွဲပိုင်း ကျော်ကျော်တွင် အနာတိုလီ ရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ရရှိသော တရားဝင်အမိန့်ကို အကောင်အထည်ဖြစ်အောင် လည်း အခက်အခဲများစွာကို ကျော်ဖြတ်ရပြန်၏။ သူလိုချင်သော ရဟတ်ယာဉ် စင်းရေပေါင်းများစွာရရှိဖို့အတွက် အနာတိုလီသည်ကောင်းပန်တိုးလျှိုး၍ လည်းကောင်း၊ အတုအလှည့်အကူအညီပေးပါရန်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ချိန်းခြောက်၍ လည်းကောင်း၊ ကတိအမျိုးမျိုး၊ မျှော်လင့်ချက်အမျိုးမျိုးပေး၍လည်းကောင်း ဂျီလာလဘက် လေတပ်စခန်းမှ မော်စကိုအထိ ဆက်သွယ်၍ ကြိုးပမ်းခဲ့ရ၏။

ကဘူးမြို့တော်မှ စစ်ဗိုလ်ချုပ်က သူ၏ရဟတ်ယာဉ်များကို စာရွက် စာတမ်း အမိန့်စာမပါဘဲမပေးဟု ငြင်းဆိုနေသည်နှင့်ကြုံရ၏။ ထိုအခါ အနာတို လီသည် မော်စကိုရှိ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးမှတဆင့် ထိုဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ပျော့ကွက်ကို ရှာ၍ အနိုင်ကိုင်ပြီးမှ ရရှိအောင်ဖန်တီးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ အာဖဂန်နစ်စတန်တွင် ဆိုဗီယက်တို့၏ ရဟတ်ယာဉ်ပေါင်း ခြောက်ရာကျော်ရှိသည်။ ညနေသုံးနာရီအချိန် ရောက်ရှိသောအခါ အာဖဂန်မြို့ လေယာဉ်ကွင်းတွင် ရဟတ်ယာဉ်ပေါင်းငါးရာသည် အနာတိုလီ၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ရောက်နေကြပြီးဖြစ်လာ၏။

ဂျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့သည် နောက်ဆုံးနာရီပိုင်များတွင် မြေပုံများကိုဖြန့်ခင်း၍ ခေါင်းချင်းဆိုင်ခဲ့ကြ၏။ မည်သည့်ရဟတ်ယာဉ်သည် ဘယ်နေရာသို့သွားရမည်၊ ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘယ်အရာရှိကဘာတာဝန်ယူရမည်ကို ခွဲဝေရန် စဉ်းစားစီမံရ၏။ အားလုံးအစီအစဉ်မှာ ပကတိတိတိကျကျရှိလှ၏။

ဂျင်းပီယေး၏ နယ်မြေကျွမ်းကျင်မှုနှင့် အနာတိုလီ၏စီမံခန့်ခွဲမှု ကောင်းမွန်ခြင်းတို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ယမန်နေက စီးနင်းတိုက်ခိုက်စဉ် အချိန်၌ အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့သည် ဘန်ဒါရွာ၌မရှိသော်လည်း စီးနင်းတိုက်ခိုက်သည့်သတင်းကို အီလစ်တို့ နှစ်ယောက် စလုံး ကြားကြရပြီးဖြစ်၍ ယခုအချိန်၌ ပုန်းအောင်းနေကြလောက်ပြီဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဘန်ဒါရွာ၌ မရှိနိုင်လောက်တော့။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ခြားရွာ တစ်ရွာရွာ၏ ဗလီထဲတွင် ပုန်းအောင်း၍နေကောင်းနေကြမည်ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ရွာထဲရပ်ထဲတွင် လုံခြုံစိတ်ချမှမရှိဟု ယူဆပါကသူတို့နှစ်ဦးသည် တောင်ကြားဒေသတစ်နေရာမှာ ခိုကပ်နေကြမည်ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် မြောက်များ ဣသော တောင်ကြားလက်တက်ကလေးများတွင် ခိုနေကြမည်ဖြစ်၏။

အနာတိုလီသည် ဖြစ်နိုင်သမျှအချက်များကို တွက်ချက်ထား၏။

ရဟတ်ယာဉ်များသည် တောင်ကြားဒေသတစ်လျှောက်ရှိ ရွာကြီးတိုင်း သို့ဆင်းမည်။ တောင်ကြားလက်တက်ကလေးများရှိ ရွာငယ်ဇနပုဒ်များသို့လည်း ဆင်းမည်။ ရဟတ်ယာဉ်အချို့သည် ကောင်းကင်မှဝဲပျံ၍ လူသွားလမ်းမှန်သမျှ ကို အပေါ်မှစီးပြီး ကြည့်မည်။ စစ်သားတစ်ထောင်ကျော်သည် အဆောက်အအုံ တိုင်း ရှာရမည်။ သစ်ပင်ကြီးများအောက် ကျောက်ဂူများအတွင်း အားလုံးဝင်၍ အားလုံးဝင်၍ ရှာရမည်။

အနာတိုလီသည် နောက်တစ်ကြိမ် ရှုံးနိမ့်မှုကို မလိုချင်တော့။ ယနေ့ သူတို့ အီလစ်ကို မရရအောင် ဖမ်းမည်။ ပြီးတော့ ဂျိန်းကိုရောပေါ့။

အနာတိုလီတို့ လိုက်ပါလာသော ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တွင် ဘယ်သူ မှမပါ။ ယာဉ်မောင်းသူအပြင် သူနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့ဘဲပါသည်။ သူတို့သည် အရပ်ရပ်ကို လေ့လာမြင်နိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။ ယာဉ်မောင်းသူ အခန်းမှာ နည်းနည်း မြင့်မြင့်မှာ ရှိသည်။ ဤရဟတ်ယာဉ်တစ်ခုလုံးအတွက် လက်နက်တပ်ဆင်မှု၊ လျှင်မြန်စွာ ပျံသန်းနိုင်မှု၊ ရှေ့နောက်မှောက်ခုံ လှုပ်ရှားပျံသန်းမှုအတွက် အဓိက ထားပြီး တည်ဆောက်ထားသည်ဖြစ်ရာ လိုက်ပါလာသူတို့အတွက် ဇိမ်နှင့် လိုက်ပါရန် စီစဉ်ထားခြင်းမရှိ။

ရဟတ်ယာဉ်များ မြောက်စူးစူးသို့ ပျံသန်းလာခိုက် ဂျင်းပီယေးသည် တအုံနွေးနွေးနှင့် စဉ်းစားနေမိ၏။ အီလစ်သည် သူ၏မိတ်ဆွေအဖြစ် တချိန်လုံး ဟန်ဆောင်နေခဲ့ပြီး တကယ်တမ်းတွင်မူ အမေရိကန်အတွက် သူလျှိုလုပ်ပေးခဲ့ ၏။ မိတ်ဆွေဟူသော မျက်နှာဖုံးကိုစွပ်၍ ဂျင်းပီယေး၏ သူပုန်ခေါင်းဆောင် မာဆတ်ကို အမိဖမ်းမည်ဆိုသော စီမံကိန်းကို ဖျက်ချခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ဂျင်းပီယေးတစ်ယောက် တစ်နှစ်ကျော် အပင်ပန်းခံခဲ့သမျှကို အလဟဿ

ဖြစ်သွားစေခဲ့၏။ နောက်ဆုံး ငါ့မိန်းမကို ဖျားယောင်းသွေးဆောင်သွားတယ်ဟု ဂျင်းပီယေး နာကျည်းစွာတွေးလိုက်မိ၏။

ဂျင်းပီယေး၏ အတွေးများသည် ချာချာလည်နေ၏။ အတွေးထဲ အမြဲ တန်း ပြန်ပြန်ရောက်လာသည်ကား သူ့မိန်းမကို သွေးဆောင် ဖျားယောင်းသွား ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် အမှောင်ထု ကောင်းကင်ပြင်ကို ကြည့်လိုက်မိရာ အတွဲလိုက်ပျံလာကြသော တစ်ခြားရဟတ်ယာဉ်များ၏ မီးရောင်များကို မြင်ရ ၏။ စိတ်ထဲတွင်တွေးမိသွားသည်။ ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည်ဆုံဆည်းကြပြီ ဖြစ်သော အီလစ်နှင့် ဂျိန်း ချစ်သူဟောင်းနှစ်ယောက်သည် လယ်ကွင်းတစ်ကွင်းထက်တွင် စောင်တစ်ထည်ခင်းပြီး တစ်လက်လက်တောက်ပနေသော ကြယ်ရောင်အောက် ဌ် နှစ်ဦးသား တီးတိုးချစ်စကားများ ဆိုနေကြပေလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးနေမိ၏။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းကိုလည်း မုန်းတီးစိတ်ဝင်လာနေ၏။ ဘယ်လို လုပ်ပြီးများ ဒီမိန်းမသည် ကိုယ့်အသက်ထက် ကိုးနှစ်ကျော်ကြီးသော အမေရိကန် စီအိုင်အေသူလျှို့လို့လူမျိုးထံသို့ ပြန်သွားရပါသနည်းဟုတွေးရင်း မုန်းလာ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီကို ကြည့်လိုက်၏။

အနာတိုလီသည် ပကတိငြိမ်သက်စွာနှင့် မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ဘာခံစားမှုမှ မတွေ့ရဘဲ ကျောက်ရုပ်ထုတစ်ခုလိုထိုင်နေ၏။ တစ်ကယ်တန်းဆိုပါမူ အနာတိုလီသည် ပြီးခဲ့သော လေးဆယ့်ရှစ်နာရီအတွင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်ရသည်ဟူ၍ပင်မရှိခဲ့။ သို့သော် အနာတိုလီကြည့်ရသည်မှာ လုံးဝပင်ပန်းနေပုံမရ၊ မဆုတ်မနစ် လုပ်မည့်ပုံမျိုးပဲပေါက်နေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ယခုအခါတွင် အနာတိုလီ၏ အခြားပုံရိပ်ကိုတွေ့ရပြီဖြစ်၏။

ပြီးခဲ့သော တစ်နှစ်ပတ်လုံး တွေ့ဆုံခဲ့ရသော အနာတိုလီသည် အမြဲ စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေပုံရ၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဘာမဆိုလုပ်ပေးနိုင်သည့် ဟန်ပန် မျိုးရှိ၏။ သို့သော်ယခု အနာတိုလီကား တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်နေ၏။ ခံစားမှုရှိပုံလည်း မရတော့။ တကယ်တမ်း မမောနိုင် မပန်းနိုင် သူ့ကိုယ်သူ့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်းကောင်း ဖြစ်အောင်ခိုင်းစေနိုင်မည့်လူမားမျိုးဖြစ်နေ၏။

နံနက်လင်းအာရုဏ်ကျင်းလာသောအခါ သူတို့သည် တစ်ခြား ရဟတ်ယာဉ်များကို မြင်လာရသည်။ တကယ့်မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ကြည့်ရ သည်မှာ အကောင်ကြီးမားလှသော ပျားအုပ်ကြီးတစ်အုပ် တောင်တန်းပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းပျံနေသည်နှင့် တူလှပေ၏။ ရဟတ်ယာဉ်များ၏ စုပေါင်းမြည်သံမှာ

မြေကြီးပေါ်မှဆိုပါက တုန်ဟည်းခါနေမည်ဖြစ်၏။

မြသေ့တောင်ကြားနားသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်အစုကြီးသည် အစုကလေးများအဖြစ် ဖြန့်ခွဲလိုက်ကြ၏။ ဂျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့ လိုက်ပါလာသော ရဟတ်ယာဉ်သည် တောင်ကြားဒေသ၏ မြောက်ဘက်အစွန်ထိပ်ရှိ ကိုမာဆိုသော ရွာကလေးရှိရာသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသော အစုငယ်ထဲတွင်ပါဝင်လေသည်။

နောက်ဆုံးခရီးစဉ်အပိုင်းတွင် ရဟတ်ယာဉ်များသည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်းခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ တဖြည်းဖြည်း လင်းသထက်လင်းလာသော နံနက်နေရောင်အောက်တွင် ဂျုံခင်းများထဲမှ ရိတ်သိမ်းထားသော ဂျုံစည်းများကို မြင်နေရ၏။ ရုရှားတို့ ဖုံးကြံမှုဒဏ်သည် ဤအပေါ်ပိုင်း တောင်ကြားဒေသရှိ လယ်သမားများကို လုံးဝပျက်စီးသည်အထိ ထိခိုက်ခဲ့ပုံမရချေ။

သူတို့၏ ရဟတ်ယာဉ်ကို ကိုမာရွာသို့ ဆင်းလိုက်ချိန်တွင် နေဇရာင်သည် သူတို့၏ မျက်လုံးတည့်တည့်ကို ထိုးနေ၏။ ရွာကလေးမှာ တောင်ကမ်းပါးယံနဘေးတွင် အစီအရီဆောက်ထားသော အိမ်အစုအဝေးကလေး တစ်ခုဖြစ်ပေရာ ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ပြင်သစ်ပြည်တောင်ပိုင်းရှိ တောင်ပေါ်ရွာကလေးများကိုသွား၍ သတိရမိလာ၏။

ရင်ထဲစိတ်ထဲတွင် ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာကို လွမ်းသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ယခုနေ့ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်အိမ်ရှိရာသို့ပြန်သွားရသော် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ ပြင်သစ်စကားပီပီသသကို ကြားရပါက ဘယ်လောက်များ နားဝင်ချိုလိုက်ပါမည်နည်း။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပေါင်မုန့်နှင့် လျှာရင်းမြစ်မည့်အစားကောင်းများစားလိုက်ရပါက ဘယ်လောက်များ အရသာရှိလိုက်ပါမည်နည်း။ အငှားကားတက္ကစီတစ်စီးကို လက်တားလိုက်ပါစီးနင်းပြီး ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံထဲဝင်ထိုင်ကာ ရုပ်ရှင်ကားကောင်းတစ်ကားကြည့်လိုက်ရပါက ဘယ်လောက်များဖိမ်ရှိလိုက်ပါမည်နည်း။

သူသည် ထိုင်ခုံမာမာပေါ်တွင် ဖင်နာအောင်ထိုင်နေရ၍ ဖင်ကိုနေရာရွှေ့ပြီးထိုင်လိုက်ရ၏။ ယခုလောလောလတ်လတ်တွင်တော့ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရလျှင်ပင် ကောင်းလှပေပြီဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် အရိုက်အနှက် အနှိပ်အစက်ခံရပြီးကတည်းက နာကျင်မှဝေဒနာသည် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခံစားနေရ၏။ ကိုယ်ကာယခံစားရသော ဝေဒနာထက် အစော်ကားခံရခြင်း၊ အနှိမ်ချခံရခြင်း၊ အရှက်ကွဲခဲ့ရခြင်းက ပို၍

နာကျည်းစရာ ဖြစ်နေပါသည်။ အရိုက်အနှက်ခံခဲ့ရစဉ်အတွင်းက သူသည် အမျိုးမျိုး အောက်ကျနောက်ကျခံကာ တောင်းပန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်မှာ နာကျည်းစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုတွေးမိတိုင်း ကျောထဲမှ စိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားကာ ကိုယ့်မျက်နှာကို ဘယ်နားသွား၍ ဝှက်ထားရမည်မသိဘဲ ဖြစ်ဖြစ်နေ၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်အတွက် ဂျင်းပီယေးသည် လက်စားချေချင်လှ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်အတွက် လက်စားမချေနိုင်သမျှ ဂျင်းပီယေးသည် ဘယ်တော့မှ အေးအေးချမ်းချမ်း အိပ်ပျော်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

သူ့စိတ်ကျေနပ်နိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသောအဖြေမှာ သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် အီလစ်တစ်ယောက် သူ့ကဲ့သို့ပင် ကြမ်းတမ်းရက်စက်သူ ရုရှား စစ်သားများက အပြင်းအထန်အရိုက်ခံနေရပြီး အီလစ်က ပိုကြွေးတောင်းပန်နေခြင်းကို မြင်ရမှသာ စိတ်ချမ်းသာနိုင်တော့မည် ဖြစ်၏။ ပိုကောင်းသည်ကတော့ အီလစ်ကို ထိုသို့နှိပ်စက်ရိုက်နှက်နေချိန်တွင် ဂျိန်းကလည်းကြည့်နေရမည်ဆိုပါက အကောင်းဆုံးဖြစ်သွားမည်ပင်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်သို့ ရောက်လာချိန်တွင် ရုံးနိမ့်မှုလက္ခဏာသည် တစစ ပြန်၍ ပေါ်လွင်လာ၏။

သူတို့သည် ကိုမာရွာနှင့်တကွ အနီးအနားရှိ တောင်ကြားဒေသ ရှိ မြောင်ဝူများကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ ရွာထဲ၊ ရွာပြင်၊ အိမ်ပေါက်နေဝင်ခဲ့ရုံသာမက အနီးဝန်းကျင်လူသူမနေသည့် လယ်တဲများကိုဝင်ရောက် ရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ အနာတိုလီသည် အသံလွှင့်အသံဖမ်းစက်ဖြင့် တစ်ခြားရပါတ်ယာဉ် တပ်ဖွဲ့များနှင့် အမြဲမပြတ် ဆက်သွယ်မှု ရယူနေခဲ့ပေသည်။

သူတို့၏ တပ်ဖွဲ့ကြီးသည် တောင်ကြားဒေသတစ်ခုလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေခဲ့၏။ သူတို့တပ်ဖွဲ့သည် တစ်ချို့သောဝူများ၊ အိမ်များထဲမှ လက်နက်ငယ်တစ်ချို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ အချို့သောတပ်ဖွဲ့များသည် ရွာသိမ်ရွာငယ်များ၌ သူပုန်ဟုယူဆရသော အဖွဲ့များနှင့် တိုက်ပွဲငယ်များဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်။

သူတို့တပ်ဖွဲ့သည် ခေါင်းမြီးခြံထားသော အမျိုးသမီးတိုင်းကို ခေါင်းမြီးခြံဖွင့်၍ ဥရောပတိုက်သူတစ်ဦးဦး ပါမပါရှာဖွေစစ်ဆေး ကြည့်ရှုခဲ့ကြပေသည်။ မွေးကင်းစကလေးတိုင်း၏အသားအရောင်ကိုလည်းအထူးသတိပြု၍ ရှာဖွေခဲ့ကြပေသည်။ သို့တိုင်သူတို့သည် အီလစ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဂျိန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကလေးငယ်ကိုသော်လည်းကောင်း ရှာဖွေ၍မတွေ့ခဲ့ရ။

ဂျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့သည် ကိုမာရွာမြောက်စွန်း တောင်ထိပ်ရှိမြင်းစခန်းတစ်ခုကို ရှာဖွေပြီးစီးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဤ မြင်းစခန်းသည် အမည်မရှိပေ။ စခန်းတွင် ကျောက်တုံး၊ သုံးလေးလုံးနှင့် မြက်ခင်းတစ်ချို့သာရှိ၏။

ဤစခန်း၌ ယောက်ျားသားဟူ၍ မြင်းကျောင်း၊ မြင်းစောင့်သည့် အဖိုးအိုတစ်ယောက်သာတွေ့ရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ချို့နှင့် ကလေးငယ်တစ်ချို့လည်း တွေ့ရပေသည်။ လူငယ်လူရွယ်များကား လုံးဝမတွေ့ရ။ လူငယ်လူရွယ်မှန်သမျှသည် ပြောက်ကျားသူပုန်များ ဖြစ်ကြပြီး သူတို့သည် သူပုန်ခေါင်းဆောင် မာဆတ်၏နောက်သို့ လိုက်ပါသွားကုန်ကြပြီဖြစ်၏။

ထိုနေရာ ထိုရွာကလေးကား ရှာဖွေစရာ များများစားစားရှိသည်မဟုတ်။ သူတို့ ရှာဖွေပြီးစီးသွားသောအခါ အနာတိုလီသည် ကျောက်တုံးနံရံကို မှီပြီး မြေကြီးပေါ်၌ပင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေပုံရ၏။ ဂျင်းပီယေးသည်လည်း သူ့နဘေးမှာဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။

သူတို့ မျက်နှာမူရာတောင်ကုန်းများကိုကျော်ဖြတ်၍ သူတို့သည် နှင်းဖြူဖြူများအုပ်ဆောင်းနေသော မက်စ်မာတောင်ထွတ်ကိုမြင်ရ၏။ မက်စ်မာတောင်ကြီးကား ရှေ့ယခင်က ဥရောပတိုက်သား တောင်တက်သမားများကို အများဆုံး ဆွဲဆောင်ခဲ့သည့် တောင်ထိပ်တစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ အမြင့်ပေနှစ်သောင်းကျော်ရှိပေသည်။

အနာတိုလီက *လဖက်ရည်ကလေးဘာလေး ရနိုင်ရင်လုပ်ဗျာ*
ဂျင်းပီယေးသည် နဘေးနဘီသို့ လှည့်ကြည့်ရာ အဖိုးအိုကိုတွေ့၏။ သူကဒါရီဘာသာဖြင့် အော်၍ *လဖက်ရည် လုပ်ခဲ့စမ်း*

အဖိုးအိုသည် ပျာပျာပျာပျာနှင့် ထွက်သွားလေ၏။ ခဏအကြာ မိန်းမများကို အော်ဟစ်ခိုင်းသံကို ကြားရ၏။

ဂျင်းပီယေးက အနာတိုလီအား ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်
လဖက်ရည် လာပါလိမ့်မယ်

အနာတိုလီ၏တပ်သားများသည် သူတို့၏ဆရာတပ်မှူး ခြေပစ် လက်ပစ်ထိုင်နေပုံကိုထောက်ရှု၍ သူတို့သည် ဤနေရာ၌ ခဏနားနေကြရဦးမည်ကို သိသွားပြီး ရဟတ်ယာဉ် စက်များကိုသတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာပင် ထိုင်၍နားလိုက်ကြ၏။

အနာတိုလီသည် အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပူပန်သော အရိပ်များထင်လာပြီဖြစ်သည်။ သူက *ကျုပ်တို့တော့ ဒုက္ခဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်*

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် အနာတိုလီက 'ကျုပ်တို့' ဟူသော စကားလုံးကို သုံးစွဲလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရ၍ နိမိတ်မကောင်းလှပေဟု အောက်ဇာသွား၏။

အနာတိုလီကမူ ဆက်၍

'ကျုပ်တို့ရဲ့အလုပ်မှာ အော်ပရေးရှင်းတစ်ခု လုပ်တော့မယ်ဆိုလို့ရှိရင် အောင်မြင်မှုမသေချာခင်မှာ အတတ်နိုင်ဆုံးခပ်ငယ်ငယ်၊ ခပ်သေးသေးအလုပ်လို့ပဲထားရတယ်။ အောင်မြင်မှု ရလာပြီးတဲ့အခါမှ အလုပ်ဟာကြီးကျယ်ကြောင်း၊ ပုံကြီးချဲ့ပြရတော့တာမျိုးဘဲ။ ခုကိစ္စမှာတော့ ကျုပ်ဟာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းဟောင်းကို မလိုက်နာနိုင်ဘူးလေ။ လိုအပ်တဲ့ရဟတ်ယာဉ် ၂၀၀ ကျော်နဲ့ တပ်သား တစ်ထောင်ကျော်ကို အသုံးပြုနိုင်ဖို့အတွက် ကျုပ်ဟာ ကျုပ်အထက်လူကြီးတွေကို အမေရိကန်စပိုင် အီလစ်သေလာဖမ်းမိဖို့အရေးဟာဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်၊ ဖမ်းမိရင်ဘယ်လောက်အကျိုးကျေးဇူးရှိမယ်ဆိုတာ အစကတည်းက ပုံကြီးချဲ့ပြီးပြောထားရတယ်။ ဒါမှလည်း ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ရဟတ်ယာဉ်တွေ၊ စစ်သားတွေ၊ ရမယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အီလစ်သေလာလွတ်သွားခဲ့ရင် ကျုပ်တို့အတွက် ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကိုလည်း ပိုပြောထားခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်လိုချင်တာကို ရအောင်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်က အီလစ်သေလာကို မိအောင်မဖမ်းနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ သူတို့ရဲ့ခေါသက ဆယ်ဆကြီးသွားတော့မှာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ အနာဂါတ်ကံကြမ္မာကလည်း ကျုပ်နဲ့ပူးတွဲပြီး ရှိနေတာကတော့ ဂျင်းပါတယ်လေ'

ဂျင်းပီယေးသည် ထိုကဲ့သို့ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဘူးချေ။ သို့နှင့် သူက 'သူတို့က ဘာတွေ လုပ်မှာလဲဟင်' အနာတိုလီက

'ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းတာဝန်တွေက ရပ်သွားမယ်လေ။ ကျုပ်ရဲ့လစာက တော့ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရနေတဲ့အခွင့်အရေးတွေကဆုံးရှုံးကုန်သွားမှာပဲ။ စကော့စီစကီသောက်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်အတွက်သာမဟုတ်ဘူး ကျုပ်ဇနီးအတွက် အပိုအခွင့်အရေးတွေ၊ မိသားစု ပင်လယ်နက်ကိုအပန်းဖြေသွားခွင့်ဆိုတာမျိုးတွေမရှိနိုင်တော့ဘူးလေ။ ကျုပ်သားသမီးတွေအတွက်လည်း ဂျင်းဘောင်ဘီ၊ ဂျင်းအကျီတို့ ရိုးလင်းစတုန်း ဓါတ်ပြားတို့ မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ကျုပ် ဒါတွေမရှိဘဲ၊ မရဘဲလည်းနေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့ အလုပ်မျိုးမှာ ဆုံးရှုံးတဲ့၊ မအောင်မြင်တဲ့လူတွေကို ဂျောင်ထိုးခံရတဲ့အဖြစ်မျိုးမခံနိုင်တာ အထက်လူကြီးတွေက ကျုပ်ကို ဟိုအရှေ့ပိုင်းဒေသက ဘာမှရေးကြီးခွင့်ကျယ်

လုပ်စရာမလိုတဲ့ နေရာမျိုးပို့ပြီး ရောင်ထိုးထားမှာလေ။ ဘာမှလုပ်စရာ ကိုင်စရာ မရှိဘဲ အသေးအဖွဲကလေးတွေပဲလုပ်ပြီး ဘဝတစ်ခုလုံးကုန်ဆုံးရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက် ဆိုးလိုက်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။

အနာတိုလီသည် ပြောရင်းဆိုရင်း စကားကျွံသွားကြောင်း ရိပ်မိသွား ဟန်တူ၏။ သူသည် စကားလျှော့ချလိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးကလည်း သူ၏ အနာဂါတ်ကို စိတ်ဝင်စား၏။ သူက

‘ကျုပ်ကကောဟင်၊ ကျုပ်ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ’ အနာတိုလီက

‘ခင်ဗျားကတော့ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာမှလည်းသုံးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး

လေ၊ ကျုပ်တို့အတွက် ခင်ဗျားအလုပ်လုပ်ပေးစရာ လိုတော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊

သူတို့ ခင်ဗျားကို မော်စကိုမှာနေခွင့်ပေးချင်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့

ခင်ဗျားကို ပြင်သစ်ပြန်ပို့မှာပဲ’

ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစား၍

‘ဗျာ အီလစ်သေလာသာ လွတ်သွားတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြင်သစ်ပြည်ကို

ပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မှာလဲ၊ ကျုပ်ကိုဝိုင်းသတ်ကြမှာပေါ့’

‘ခင်ဗျားက ပြင်သစ်ပြည်မှာဘာဖြစ်မှကျူးလွန်ထားတာမဟုတ်ဘူး’

‘ကျုပ်အဖေလည်း ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဘာဖြစ်မှကျူးလွန်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊

ဒါပေမယ့် သူ့ကိုသတ်လိုက်ကြတာပဲဗျ’

‘ဒါဆိုရင်လည်း ကြားနေနိုင်တစ်ခုခုသွားနေပေါ့၊ နီကာရာဂွါ၊ ဒါမှမဟုတ်

အီဂျစ်’ သေလိုက်စမ်းပါတော့နာ’

အနာတိုလီက မျက်နှာထားပြင်လိုက်ပြီး

‘ကျုပ်တို့ လက်မလျှော့ကြပါနဲ့ဦးစို့လေ၊ လူဆိုတာ လေထဲမှာပျောက်

သွားနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့အနေနဲ့ တစ်နေရာရာမှာတော့ ပုန်းနေရ

ဦးမှာပေါ့’ ဂျင်းပီယေးကမူ စိတ်လျှော့သောလေသံဖြင့်

‘ကျုပ်တို့ လူပေါင်းတစ်ထောင်နဲ့ ရှာလို့မှ မတွေ့ရင် လူပေါင်းတစ်

သောင်းနဲ့ ရှာရင်လည်း တွေ့နိုင်တော့မယ် မထင်ပါဘူး’ အနာတိုလီက ခေါင်းခါပြုပြီး

‘ကျုပ်တို့ လူတစ်သောင်းမပြောနဲ့ လူတစ်ထောင်တောင် ရတော့မှာ

မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကရှေ့လျှောက် ကျုပ်တို့ခေါင်းကိုပဲ အသုံးချရတော့မှာပဲ၊ အကူ

အညီဆိုတာက ရနိုင်ဘို့ သိပ်နည်းသွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ရှိတဲ့ ရနိုင်သမျှ အခွင့်အာဏာ

တွေက အားလုံးသုံးပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့ အခြားနည်းလမ်းကို သုံးကြရ

တော့မှာပဲ၊ စဉ်းစားစမ်းဗျာ၊ အီလစ်နဲ့ဂျိန်းတို့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ကူညီ

ပြီး ငှက်ထားတာဖြစ်ရမယ်၊ ဒါဆိုရင် သူတို့ ဘယ်မှာ ရှိမယ်ဆိုတာကို အကူအညီ ပေးခဲ့တဲ့ လူတွေက သိရမှာပဲ။

ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီပြောမှ ခေါင်းသုံး၍ စဉ်းစားရန် သတိ ရလာ၏။ သူက

‘သူတို့ကို ကူညီပေးတဲ့လူဆိုရင် သူပုန်တွေပဲ၊ ဖြစ်ရမှာပဲ၊ သူပုန်တွေ ကတော့ ပါးစပ်ဟမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူး’

အနာတိုလီက ‘အခြားလူတွေကလည်း သိနိုင်ကြရဦးမှာပေါ့’

ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစားကြည့်ပြီး

‘ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကလည်း ပြောမယ်မထင်ဘူး’

အနာတိုလီက အလေးအနက် စဉ်းစားပြီး

‘အီလစ်တို့ ဂျိန်းတို့မှာ မိတ်ဆွေတွေချည်းပဲ ရှိနေကြသလား၊ သူတို့ ကို မကြေ့နပ်တဲ့လူ၊ မလိုလားတဲ့လူတွေ မရှိနိုင်တော့ဘူးလား’

ဂျင်းပီယေးက ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

‘အီလစ်က ဒီကိုရောက်တာ မကြာသေးဘူး၊ ရန်သူ မုန်းသူ မရှိနိုင် သေးဘူး၊ ဂျိန်းကတော့ ဒီမှာ သူရဲကောင်းမကြီးဖြစ်နေတာလေ၊ သူတို့က ဂျိန်း ကို ပြင်သစ်သူရဲကောင်းမ ဂျူးအော့အတ်လို ဆက်ဆံနေကြတာ၊ ဘယ်သူကမှ မုန်းကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိုး...’

ဂျင်းပီယေးသည် ထိုသို့ပြောနေရင်း သူ့စကားသည် အကုန်အစင် မမှန်ကြောင်း ရိပ်မိသွားပြီး ပါးစပ်မှ အိုး ဟုထွက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

အနာတိုလီက စိတ်ဝင်တစားဖြင့်

‘လုပ် လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူများ ရှိနိုင်မလဲ’

ဂျင်းပီယေးက ‘မူလာကြီးတစ်ယောက်တော့ရှိတယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဂျိန်းဟာ မူလာကြီးမကျေနပ်အောင် အခါခါလုပ်ဘူး တယ်၊ မူလာကြီးရဲ့ ဂါထာမန္တယားတွေထက် ဂျိန်းရဲ့ကုသမုဂြ ခွမ်းတာလည်း ပါတာပေါ့လေ၊ ဆေးကုမုဂြတင် မကဘူးဗျ၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆေး ကုသမုဂြလည်း ပို ပြီးခွမ်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မူလာကြီးဟာ ကျုပ်ကို သိပ်ပြီး အမှန်းစိတ်ထားရို ပုံမရဘူး’ အနာတိုလီက

‘ဒါဆိုရင် မူလာကြီးဟာ ဂျိန်းကို အနောက်တိုင်းက အကျင့်ပျက်မ လို့ ခေါ်မှာပဲ၊’ ဂျင်းပီယေးသည် အံ့ဩသွား၏။

ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုခေါ်တာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ

ဒါ သူတို့ ဆဲနည်း ထုံးစံပဲဟာဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားပြောတဲ့ မူလာကြီးက ဘယ်မှာနေသလဲ

မူလာကြီးအဗ္ဗဒုလာက ဘန်ဒါရွာမှာပဲနေပါတယ်၊ သူ့အိမ်က ရွာပြင်ဘက် ကီလိုမီတာ ထက်ဝက်လောက်မှာ ရှိတယ်

သူကကော ဖွင့်ပြောမယ်ထင်သလား

မူလာကြီးဟာ ကျုပ်တို့ကို ဖွင့်ပြောနိုင်လောက်အောင် ဂျိန်းအပေါ် မုန်းတီးနေမယ်လို့ ထင်ရတာပဲ

ထိုသို့ပြောပြီးမှ ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစား၍

ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကို သူဖွင့်ပြောနေတာ လူမသိမှဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်တို့က ဘန်ဒါရွာထဲမှာဆင်း၊ သူ့ကိုရွေးပြီးခေါ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒါဆိုရင် အားလုံးက သိသွားနိုင်တဲ့အတွက် သူကလဲ ရေင့်နှုတ်ပိတ် လုပ်နေရမှာပဲ၊ သူဖွင့်ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ တစ်ခြားလူတွေ သိသွားမယ်ဆိုရင် ဒီလူကလဲ လုံးဝ ဖွင့်ပြောမယ်လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်က တစ်နည်းနည်းနဲ့သူ့ကို လျှို့ဝှက်ပြီး တွေ့မှ ဖြစ်မယ်

ဂျင်းပီယေးသည် မိမိဘာသာပြောပြီးမှ ထိုသို့ပြုလုပ်ရမည့်အတွက် မိမိတွင် မည်မျှအန္တရာယ်ကြီးမားနိုင်ကြောင်း တွေးမိသွား၏။ ဤသို့သာ ဆက်လက်တွေးခေါ်ပြီး လုပ်ကိုင်နေပါက အန္တရာယ်သည် ပို၍ပို၍များလာမည် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် သူ့ဘဝသူ့အရုံးများကို ပြန်တွေးမိသွား၏။ ထို့အတွက် လက်စားချေရမည်ဆိုလျှင် မည်သည့်အန္တရာယ်ကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ ထိုက်တန် လှပါပေ၏။ ထို့ကြောင့် သူက အနာတိုလီအား

ကျုပ်ကို ရွာအနားမှာချပေး၊ ကျုပ်က ရွာထဲနဲ့ သူ့အိမ်အကြား လူသွားလမ်းဘေး တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေမယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတော့ ကွဲလိုက်မယ်လေ

အနာတိုလီက *သူက တစ်နေကုန် ထွက်မလာဘူးဆိုရင်ကော*

ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ

အနာတိုလီက မျက်မှောင်ကုတ်၍

ကျုပ်တို့ဘက်က သေချာမှဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်တို့အရင်တုန်းကလုပ်သလို တစ်ရွာလုံးကလူတွေ ဗလီဝင်းထဲမှာစုပြီး ခေါ်မေးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ပြန်လွတ်လိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် အဗ္ဗဒုလာဟာ သူ့အိမ်သူပြန်မှာပဲ

ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစားပြီး

‘သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာမှ ပြန်လာပါ့မလား’

အနာတိုလီက

‘ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ရအောင် ကျုပ်တို့က ပထမမိန်းက လေးနဲ့ ကလေးတွေကို အရင် အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ပြီးမှ ယောက်ျားတွေကို ပြန်လွှတ်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ယောက်ျားတိုင်းဟာ ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ့် ကလေးရဲ့ အခြေအနေကို ချက်ချင်းသိရအောင် ပြန်ကြမှာပဲ၊ အဗွဒုလာ အိမ်နားမှာ အခြားအိမ်နီးနားချင်းရှိသလား’

ဂျင်းပီယေးက ခေါင်းခါ၍

‘မရှိဘူး’

‘ဒါဆိုရင် အဗွဒုလာဟာ လူသွားလမ်းအတိုင်း သူ့အိမ်သူပြန်မှာပဲ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားက လမ်းနဘေး ခြံကွယ်က စောင့်နေ၊ သူလာရင်ထွက်ပြီးတွေ့ လိုက်ရုံပဲ’

‘အဲဒီလိုတွေလိုက်ရင် သူက ကျုပ်လည်ပင်းကို ခါးနဲ့လှီးလိုက်မှာပေါ့’

‘သူက ခါးဆောင်ထားလို့လား’

‘ခါးမဆောင်တဲ့ အာဖန်အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတွေဘူး လို့လား’ အနာတိုလီသည် ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။

‘ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့ပစ္စတီသေနတ်ကိုယူသွားလေ’

ဂျင်းပီယေးသည် ဝမ်းသာ၍လည်းသွားသည်။ နဲနဲလည်းအံ့ဩသွား မိ၏။ သူသည် သေနတ်ကို ကောင်းကောင်းပင်မပစ်တတ်သည့်တိုင် သူ့ကို သေနတ် ပေးသည်အထိ ယုံကြည်မှုရှိလာသောကြောင့် ဝမ်းသာသွားခြင်း အံ့ဩသွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူက စိတ်ပါလက်ပါဖြင့်

‘အဲဒါဆိုရင်တော့ သူ့ကိုခြောက်လှန့်လို့ ရနိုင်စရာ ရှိမယ်ဆိုတာပါပဲ၊ ဒါထက် ကျုပ်အတွက် အာဖန်လူမျိုးအဝတ်အစားတစ်စုံတော့ လိုမယ်ထင်တယ်၊ အဗွဒုလာနဲ့ မဆိုမိခင်မှာ အခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့သွားနိုင် တယ်လေ၊ ကျုပ်ကိုတွေ့တဲ့လူနဲ့တွေ့သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကျုပ်မျှ နဲ့ ကို အုပ်ထားဖို့ ပုဝါလည်စည်းဖြစ်ဖြစ်၊ စောင့်ဖြစ်ဖြစ်လိုတာပေါ့’

အနာတိုလီက ‘ဒါကတော့ လွယ်ပါ့ဗျာ’

ပြောပြောဆိုဆို အနာတိုလီက ရုရှားဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အနာတိုလီ၏ အမိန့်သံကိုကြားသည်နှင့် စစ်သားသုံးဦးသည်

ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ကနဲထလိုက်ကြပြီး အိမ်များထဲသို့ဝင်သွားကြ၏။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ စစ်သားတို့သည် မြင်းထိန်းအဖိုးကြီးကို ခေါ်လာကြလေ၏။

အနာတိုလီက 'သူ့အဝတ်တွေပဲ ဝတ်လိုက်ပေါ့'

ဂျင်းပီယေးက 'ကောင်းပါတယ်၊ သူ့ခေါင်းစွပ်ကလည်း ကျုပ်မျက်နှာပုံးလုပ်လို့ ရတာပါပဲ'

ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီအား ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး နောက် ဒါရီဘာသာသို့ပြောင်း၍ အဖိုးကြီးကိုကြည့်ကာ

'ဟေ့ အဖိုးကြီး။ ခင်ဗျားအဝတ်တွေချွတ်စမ်း'

အဖိုးကြီးသည် ငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ဟုတ်သည်၊ အဝတ်မဲ့ခြင်းသည် အာဖဂန်လူမျိုးတစ်ယောက်အတွက် အလွန်ရှက်စရာကောင်းသော ကိစ္စတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ အနာတိုလီသည် ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရုရှားဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အမိန့်သံကြားသည်နှင့် အနားရှိနေသော ရုရှားစစ်သားများသည် အဖိုးကြီးကို တွန်းလှဲပြီး အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူကြ၏။ အဖိုးကြီးသည် ရုန်းရင်းကန်ရင်း ပုလွေရိုးကဲ့သို့သော ခြေထောက်များ ပေါ်လာလေရာ စစ်သားများသည် အော်ဟစ်ရယ်မောကြ၏။ ထန်းပလပ်ခြောက်ကဲ့သို့ အဝတ်မဲ့ကိုယ်လုံး ပေါ်လာသောအခါ ပို၍ရယ်မောကြလေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ထိုအဖြစ်ကို ရယ်စရာဟု မြင်သော်လည်း မရယ်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေ၏။ သူသည် ဝတ်ထားသော ဥရောပဟန်ဘောင်းဘီ အကျီများကို ချွတ်လိုက်ပြီး အဖိုးကြီး၏ အာဖဂန်ဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်၏။

အနာတိုလီက နှာခေါင်းရှုံ့၍ 'မြင်းသေးစော် နံနေလိုက်တာဗျာ'

ဂျင်းပီယေးက မကျေမနပ်နှင့် 'ဝတ်ထားရတဲ့လူက ပိုနံတာပေါ့ဗျာ'

သူတို့သည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်ကြလေ၏။ အနာတိုလီသည် ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသမား ခေါင်းမှာစွပ်ထားသော ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုကို ယူဆောင်ပြီး ရုရှားဘာသာဖြင့် အမိန့်အရှည်ကြီးပေးလိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲကမူ သူလုပ်ရမည့် အလုပ်အကြောင်းကို စဉ်းစားပြီး မဝံ့မရဲနှင့် ဖြစ်နေ၏။ သူက အဗ္ဗဒူလာကို သေနက်ပြပြီး ခြိမ်းခြောက်နေစဉ် သူပုန်ပြောက်ကျားများ ရောက်လာခဲ့သော် ဘာများဖြစ်သွားပါမည်နည်း။ သူ့ကို ခြင်္သေ့တောင်ကြားတစ်ခုလုံးမှ လူတိုင်း သိကြပြီးဖြစ်သည်။ သူသည် ရုရှားစစ်သားများနှင့်အတူ ဘန်ဒါရွာသို့ စစ်ဆေးစုံစမ်းခဲ့ကြောင်းသတင်းသည် တောလုံး

တောင်လုံးအနံ့ ပျံ့နှံ့နေလောက်ပြီဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြစ်ရာ သူသည် ရုရှား စပိုင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသိနေလောက်ပြီဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုသော် သူသည် ဒေသတစ်ခုလုံး၏ ရန်သူတော် နံပါတ်တစ် ဖြစ်နေလောက်ပြီဖြစ်၏။ သူတို့သည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ဆွဲဆုတ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ဂျင်းပီယေးက သူတို့လုပ်ပုံမှာ အလိမ်မာလွန်နေပြီလားဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ရိုးရိုးတန်းတန်း ရွာထဲကို ရဟတ်ယာဉ်များဆင်း၊ ရွာကိုစီး အဗ္ဗဒူလာကို ဆွဲထုတ်ရိုက်နှက် စစ်ဆေးလိုက်ရင်ကော မပြီးနိုင်ပါလားဟု တွေးမိသည်။

ထိုသို့ ရိုက်နှက်စစ်ဆေးရုံနှင့် မရနိုင်ကြောင်းသတိရသွား၏။ မနေ့ကပဲ သူတို့ ရိုက်နှက်စစ်ဆေးခဲ့ကြဘူးပြီဖြစ်၏။ ဘာသတင်းမှမရခဲ့။

တကယ်တမ်းတွင်မူ သူတို့အတွက် လုပ်စရာဟူ၍ ဒီတစ်လမ်းသာရှိ၏။ အနာတိုလီသည် လေသူရဲခေါင်းဆောင် အသံလွှင့်စက်ကို လေသူရဲအား ပြန်ပေးလိုက်၏။ လေသူရဲသည် ခေါင်းဆောင်းကို ဆောင်းလိုက်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်စက်ကို နှိုးလိုက်၏။ ရဟတ်ယာဉ်တက်မည်ကို စောင့်နေကြစဉ် အနာတိုလီသည် ခါးမှပစ္စည်းကိုထုတ်၍ ဂျင်းပီယေးအားပေး၏။ ပြီးမှ

‘ဒီသေနတ်ကို ၉ မမ မာကာရော့လို့ ခေါ်တယ်’

သူသည် ရဟတ်ယာဉ်ပန်ကာသံများအကြားမှ အော်ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ အနာတိုလီသည် ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်၍ ပစ္စတိုဒင်မှ ကျည်ကပ်ကို ထုတ်၍ပြ၏။ ကျည်ကပ်တွင် ကျည်ရှစ်တောင့်ပါသည်။ ကျည်ကပ်ကို ဒင်ထံသို့ ပြန်ရိုက်ပြီး သွင်းလိုက်၏။ သည်ဇာစ်ကြိမ်တွင်မူ ပစ္စတို၏ လက်ဝဲဘက်ရှိ တစ်ခြားခလုတ်တစ်ခုကို ပြလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ဒါကတော့ ခလုတ်ထိန်းခလုတ်ပဲ၊ တွန်းပြီး အနီစက်ကလေးကိုကွယ်လိုက်ရင် ခလုတ်ကို ထိန်းပြီးသားဖြစ်သွားတယ်၊ ခလုတ်ဆွဲလို့မရတော့ဘူး’

ထို့နောက် သေနတ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး ညာလက်ဖြင့် မောင်းဆွဲတင်ပြ၏။

‘ဒါက ပစ္စတို မောင်းတင်တာ’

ထို့နောက် မောင်းကို ပြန်ချပြီး နောက်မှ

‘သေနတ်ကိုပစ်ရင် မောင်းကို ပြင်းပြင်းဆွဲထား၊ ဒါဆိုရင် နောက်ထပ် မောင်းတင်နေစရာ မလိုတော့ဘူး’

ဤသို့ အသေးစိတ် ညွှန်ကြားပြီးနောက် သေနတ်ကို ဂျင်းပီယေး လက်ထံသို့ ပေးလိုက်၏။

သူ ငါ့ကို တစ်ကယ်ယုံတာပါလားဟု ဂျင်းပီယေးတွေ့မိသွား၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကြည်နူးမှုပီတိသည် ကြောက်စိတ်ကို ဖုံးသွား၏။

ရဟတ်ယာဉ်များသည် ပျံတက်သွားကြ၏။ သူတို့သည် မြေသို့ငါးကောင် မြစ်အတိုင်း အနောက်တောင်စူးစူးဆီသို့ တောင်ကြားအတိုင်း ပျံခဲ့ကြ၏။ ဂျင်းပီယေး၏ စိတ်ထဲတွင် သူနှင့်အနာတိုလီတို့သည် ဘက်ညီသောအတွဲဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားနေမိ၏။ အနာတိုလီကိုမြင်တိုင်း သူ၏ ဖခင်ကြီးကိုသတိရမိသည်။ လိမ်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်၊ ခိုင်မာသော သတ္တိရှိသော ကမ္ဘာ့ကွန်မြူရှစ်ဝါဒအတွက် မမှိုတ်မသုန် ယုံကြည်မှုရှိသောသူတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒီတစ်ပွဲသာ အနိုင်ကြိုလိုက်နိုင်ပါက ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ခြားတစ်ခြားသော တိုက်ပွဲဒေသများမှာ အတူတစ်ကွ လုပ်ကိုင်နိုင်ကြမည်ဟု ဂျင်းပီယေးတွေ့မိ၏။ ထိုအတွေးသည် ဂျင်းပီယေး၏ စိတ်ဘဝင်ကို အေးမြစေ၏။

အနာတိုလီသည် လေသူရဲခေါင်းဆောင် အသံလွှင့် အသံဖမ်းစက်ကို ယူတပ်လိုက်ပြန်၏။ တစ်စုံတစ်ရာနားထောင်ပြီးမှ ဂျင်းပီယေးအားခေါ်၍

‘ရွာသူရွာသားတွေ အကုန်လုံး ဗလီဝင်းထဲ ရောက်နေပြီ၊ ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မူလာကြီးရဲ့ မိန်းမဟာ အိမ်ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ သွားရမလဲ’

ဂျင်းပီယေးက ‘ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ပေါ့’
အနာတိုလီက ‘ခင်ဗျားကို ဘယ်နားမှာ ချပေးရမလဲ’
ဂျင်းပီယေးသည် စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ
‘ရွာသူရွာသားတွေအကုန်လုံး ဗလီထဲမှာ မဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်’
‘တောင်ပေါ်က ဂူတွေထဲကိုကော စစ်ကြည့်ပြီးပြီလား’
အနာတိုလီသည် ရေဒီယိုဖြင့် မေးရပြန်၏။ ပြီးမှ
‘ဂူတွေထဲလည်း စစ်ကြည့်ပြီးပြီတဲ့’
‘ဒါဆို ကျုပ်ကို ဟိုနားပဲ ချထားပေးတော့’
အနာတိုလီက
‘ခင်ဗျား ပုန်းရမယ့်နေရာကို ဘယ်လောက်ကြာကြာမှ ရောက်မှာတုန်း’
ဂျင်းပီယေးက
‘ကျုပ်ကို ဆယ်မိနစ်အချိန်ပေး၊ ပြီးရင် ပထမ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေတို့ လွှတ်ပေးလိုက်၊ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်စောင့်၊ ပြီးတော့မှ ယောက်ျား’

တွေကို လွှတ်ပေးလိုက် * ကောင်းပြီ *

ရဟတ်ယာဉ်သည် တောင်အရိပ်ထဲမှ ထိုးဆင်းလိုက်သည်။ ညနေ ပိုင်းနေသည် တစ်ဖြည်းဖြည်း အားနည်းစပြုနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ညဖြစ်ဖို့ တစ်နာရီခန့်တော့ လိုသေး၏။ ရဟတ်ယာဉ်သည် ဝူများနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆင်း၏။ ဂျင်းပီယေးက ဆင်းမည်ပြုသောအခါ အနာတိုလီက

*ဟော့လူ၊ ခဏနေဦး၊ ပိုသေချာအောင် ဝူတွေကို စစ်ဆေးခိုင်းလိုက် ဦးမယ် *

နောက်ထပ် ဟိုင်းရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးသည် ဝူနားသို့ထိုးဆင်းပြီး ဝူများဆီသို့ စစ်သားများ စစ်ဆေးနေကြ၏။

ဂျင်းပီယေးက

ကျုပ်ကိစ္စပြီးရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကိုဆင်းခေါ်ဖို့ ဘယ်လိုအချက် ပေးရမှာလဲ အနာတိုလီက *ကျုပ်တို့ ဒီကပဲ စောင့်မယ် *

ဂျင်းပီယေးသည် ဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေများကို စဉ်းစားကြည့် လိုက်၏။ ပြီးမှ

တကယ်လို့များ ကျုပ်ပြန်မရောက်ခင် ရွာသားတွေ ဒီဘက်ကိုလာရင် ဘာလုပ်ရမလဲ

အနာတိုလီက စဉ်းစားမနေဘဲ

လာရင် အားလုံးပစ်သတ်ရမှာပဲ

ကြည့်၊ အနာတိုလီသည် ဂျင်းပီယေး၏ ဖခင်ကြီးကဲ့သို့ ရက်ရက် စက်စက်လှုပ်ရဲသော သွေးရှိနေ၏။

ဝူထဲကို သွားစုံစမ်းသောစစ်သားများပြန်ထွက်လာကြ၏။ တစ်ယောက်က ဘာမှ မတွေ့ရကြောင်းလှမ်း၍အချက်ပြ၏။ သည်တော့မှ အနာတိုလီက ဂျင်းပီ ယေးအား *ကဲ သွားတော့*

ဂျင်းပီယေးသည် ရဟတ်ယာဉ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ခုန်ချလိုက်၏။ သူ့လက်ထဲတွင် အနာတိုလီ၏ ပစ္စတိုကို ကိုင်ထားလျှက်သားဖြင့် မြေပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်ပန်ကာများနှင့် လွှတ်အောင် ခေါင်းငုံ့၍ အဝေးသို့ ပြေးခဲ့၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သူလှည့်ကြည့်သည်။ ရဟတ် ယာဉ်သည် ထိုနေရာ၌ ရပ်လျှက်ပဲ ရှိနေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ရှေးယခင် သူ၏ဆေးခန်း ဝူရှေ့မှဖြတ်၍ အောက်သို့ ဆင်းခိုက် ရွာထဲဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သူသည် ဗလီဝင်းထဲသို့ လှမ်းမြင်နေ

ရ၏။ သို့သော် ဗလီဝင်းထဲမှ လူများထဲမှ တစ်ယောက်တည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ဝူများဆီသို့ လှမ်းမော်ကြည့်နိုင်သည်။ ထိုသူသည် သူ့ထက် မျက်စိကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့နှင့် ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ ခေါင်းစွပ်ကို အောက်သို့ဆွဲချပြီး မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်လိုက်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် သူ့အတွက် လုံလုံခြုံခြုံနေသော ရုရှားရဟတ်ယာဉ် များနှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေးလာသည်နှင့် ရင်ခုန်သံမြန်လာ၏။ သူသည် တောင် ကုန်းလမ်းအတိုင်း မူလာကြီး၏ အိမ်ကိုကျော်ကာ ဆင်းလိုက်၏။

တောင်ကြားတစ်ခုလုံးမှာ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေပုံရ၏။ အမြဲ တန်းဆူညံနေသော မြစ်ရေစီးသံ၊ ဟိုး ခပ်ဝေးဝေးမှ ရဟတ်ယာဉ်ပန်ကာလည် သံတို့ကိုသာ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။ သည်တော့မှ ဂျင်းပီယေး သတိရမိလာသည်။ ငြိမ်သက်နေခြင်းကား ကလေးများ၏ ဆော့ကစားသံ မကြားသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားရ၏။

သူသည် ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ကွေလိုက်သောအခါ မူလာကြီး၏ အိမ်ကိုလည်း မမြင်ရတော့၊ လူသွားလမ်းကလေး၏ နဘေးတွင် တံမြက်စည်း ပင်ရှည်များနှင့် ခြံပုတ်များရှိ၏။ သူသည် ထိုခြံများ၊ မြက်ပင်များအကြားသို့ တိုးဝင်၍ ပုန်းလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်တိုက်ကား လုံလုံခြုံခြုံ ပုန်းကွယ်ပြီးဖြစ်သွား ၏။ သို့သော် သူကားမူ လူသွားလမ်းကလေးကို ကောင်းကောင်းမြင်နေရ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုအနေအထားဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်လေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် စောင့်ဆိုင်းနေရင်း အဗ္ဗဒူလာနှင့် တွေ့သောအခါ ဘာပြော လျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ အဗ္ဗဒူလာသည် မိန်းမမုန်းတီးသူ တစ်ဦးဖြစ်ရာ ထိုအချက်ကို အသုံးပြုသော်ကောင်း၏ဟု ယူဆလိုက်၏။

အောက်ဘက်မှ ဆူညံသံများ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အနာတိုလီသည် မိန်းမများနှင့် ကလေးများကို လွှတ်ပေးရန် အချက်ပေးလိုက်ပြီဟု ဂျင်းပီယေး သိလိုက်၏။ ရွာသူရွာသားများကမူ ယခုကဲ့သို့ စီးနင်းတိုက်ခိုက်သည်မှာ ဘာ ကြောင့်များ ဖြစ်ပါလိမ့်ဟု တွေးတောနေကြမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့၏ ရန်သူတော်များသည် ဘာမဆို လုပ်ကြမည်ဟု သိပြီးသာ ဖြစ်၍ ထူးထူးခြား ခြား အံ့ဩကြမည် မဟုတ်တော့ပေ။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ မူလာကြီး၏ ဇနီးသည် ကလေး ငယ်တစ်ဦးကို ချီလျှက်သားဖြင့် အခြားသားသမီး သုံးယောက် ခြံရံလျက် လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း တက်လာ၏။ ဂျင်းပီယေးတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်

တင်းသွားလေသည်။ သူသည်တကယ်ဘဲ လုံလုံခြုံခြုံ ကုန်းကွယ်လျှက် ရှိမှရှိပါ
လေမည်လား။ ကလေးများသည် လမ်းအတိုင်း မသွားဘဲ သူပုန်းနေသည့် ချုံထဲများ
တိုးဝင်လာကြလေမည်လား။ ကလေးများနှင့် ဘွားကနဲတွေ့လိုက်ပါက ဘယ်လောက်
များ အရှက်ကွဲလိုက်ပါလေမည်နည်း။ သည်တော့မှ သူလက်ထဲမှ သေနတ်ကိုသတ်ရ
သွားသည်။ သူသည် ကလေးများနှင့် ဘွားကနဲဆုံပါက ကလေးများကို ပစ်သတ်နိုင်
ပါမည်လား။

သူ ဤသို့ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် မူလာကြီး၏ဇနီးနှင့် ကလေးများသည်
သူ့ကိုကျော်ဖြတ်ပြီး လမ်းကွေ့ကလေးကိုချိုးကာ သူတို့အိမ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားကြ
လေ၏။

ခ။ ၁အကြာတွင် ရုရှားရဟတ်ယာဉ်များသည် ဆင်းသက်ခဲ့ကြသော
ဂျုံခင်းထဲမှ ထပြန်ထွက်လာကြလေ၏။ အခြေအနေသဘောမှာ ယောက်ျားများ
ကိုလည်း ထွတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ အချိန်ကိုက်ပင် ဖြစ်၏။ အဗ္ဗဒူလာကြီး
သည် မောပန်းတကြီးဖြင့် လမ်းကလေးအတိုင်း တက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။
ဂျင်းပီယေးသည် ပုန်းနေရာချုံထဲမှ အပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။

မူလာကြီးသည် ရုတ်တရက် လန့်ပြီးအော်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဂျင်းပီယေးကို
ကြည့်ပြီး မှတ်မိသွား၏။ သူကဒါရီဘာသာဖြင့် 'မင်းအို'။

မူလာကြီး၏လက်သည် ခါးကြားမှ ခါးမြှောင်ရိုးဆီသို့ လှမ်းလိုက်၏။
ဂျင်းပီယေးသည် လက်ထဲမှ သေနတ်ကို မြင်သာအောင် ပြလိုက်၏။ လူလာ
ကြီးသည် ကြောက်ရွံ့သွားပုံ ရ၏။ ဂျင်းပီယေးက ဒါရီဘာသာဖြင့် 'မကြောက်ပါနဲ့'

သူ၏ တုန်ရှင်သောအသံသည် စိတ်မတည်ငြိမ်မှုကို ဖော်ပြနေရာ
ဂျင်းပီယေးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းလိုက်၏။ ပြီးမှ

'ကျုပ် ဒီမှာရှိတာ ဘယ်သူမှမသိပါဘူး၊ ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ
ကျုပ်ကိုမမြင်ဘဲ သွားကြပါပြီ၊ သူတို့အတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး'

အဗ္ဗဒူလာသည် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေပုံရ၏။ သူက
'ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လို့တုံး'
ဂျင်းပီယေးက ဒေါသဖြင့်
'ကျုပ်မိန်းမဟာ နောက်မီးလင်းတဲ့ မိန်းမပဲ'

သူလေသံသည် မူလာကြီးက မိန်းမများ မုန်းတီးတတ်ကြောင်း သိ၍
နာကြည်းစရာစကား ပြောလိုက်သည်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါသသံကမူ တကယ်
ဟန်မဆောင်ရာဘဲ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူက

ကျုပ်မိန်းမဟာ ကျုပ်ကလေးကိုယူပြီး ကျုပ်ကိုထားခဲ့တယ်၊ ဟို အမေရိကန်ငနဲနောက်ကို ဖောက်ပြန်ပြီး လိုက်သွားတယ်

အဗ္ဗဒူလာက *ကျုပ်သိပါတယ်*

အဗ္ဗဒူလာသည် ဂျင်းပီယေး၏ ချိုးကြောင်းထဲသို့ ဝင်လာနေပြီဖြစ်၏။ ဂျင်းပီယေးက *ကျုပ် သူ့ကို အပြစ်ပေးဖို့ လိုက်ရှာနေတာ*

အဗ္ဗဒူလာသည် သဘောတူညီစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ အဗ္ဗဒူလာ သည် ထိုကဲ့သို့ ဖောက်ပြန်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပြစ်ပေးရမည်ဟု သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယုံကြည်နေသူဖြစ်၏။ ဂျင်းပီယေးက ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ဖြင့်

ဒါပေမယ့် ဒီဖောက်ပြန်တဲ့အတွက် ထွက်ပြေးသွားကြပြီလေ၊ ခင်ဗျား ကတော့ ဘုရားသခင် ရှင် ဖြစ်ပါတယ်၊ သူတို့ ဘယ်ထွက်ပြေးကြတယ်၊ ဘယ်မှာ ပုန်းနေကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုပြောပါ၊ ခင်ဗျားပြောလိုက်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား ရယ် ကျုပ်ရယ် ဘုရားသခင်ရယ်ပဲ သိပါစေမယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိစေရပါဘူး

အဗ္ဗဒူလာက တံထွေးကို ပစ်ခနဲထွေးလိုက်ပြီး

သူတို့ ထွက်ပြေးကြပြီလေ

ဂျင်းပီယေးက အသက်အောင့်၍

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်ကိုပြေးကြတာလဲ

သူတို့ ရွာမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ပြေးကြပြီ

ဘယ်ကိုပြေးကြတာလဲ

ပါကစ္စတန်ကို

ပါကစ္စတန် ပြေးကြတယ်ဆိုပါလား။ ဒီအရူးဘားတွေများပြောနေပါလိမ့်။ ပါကစ္စတန်သွားရမည့် လမ်းကြောင်းတွေ အကုန်လုံးပိတ်နေကြတဲ့ဟာ။ သူကအော်၍

မဟုတ်တာ၊ ပါကစ္စတန်သွားတဲ့လမ်းကြောင်းတွေအကုန်လုံး ပိတ်နေတဲ့ ဥဒူ၊ ဘယ်နယ်

အဗ္ဗဒူလာကမူ *သူတို့ ထောပတ်ကုန်သည်လမ်းကြောင်းက သွားကြတာ*

ဘုရားသခင်

ဂျင်းပီယေးသည် တကယ်ပင်အံ့ဩ၍ ဘုရားတလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထောပတ်ကုန်သည် လမ်းကြောင်းဖြင့်သွားရဲကြသော ဂျိန်းနှင့်အီလစ်တို့၏ သတ္တိကို လည်းအံ့ဩမိ၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင်လည်း ယခုအခြေအနေအရ ဂျိန်းတို့ကိုလိုက်ရှာဖို့ မလွယ်တော့ကြောင်းသိသွားကာ စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ ဂျင်းပီယေးက

သူတို့ ကလေးကိုလဲခေါ်သွားသလား

ဟုတ်တယ်

ဒါဆိုရင် ကျုပ်သမီးကလေးကို ကျုပ်ပြန်ပြီးမြင်ရတော့မယ် မထင်တော့ပါဘူး

အဗ္ဗဒူလာက ကျေနပ်သဘောကျသည့် လေသံဖြင့်

သူတို့အားလုံး နှုရစ်စတင် တောင်တန်းကြီးပေါ်မှာ သေကုန်ကြမှာပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အနောက်တိုင်းသူ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရေခဲနင်းတော့ဖုံးနေတဲ့တောင်ကြားလမ်းကြီးပေါ်မှာ အသက်မရှင်နိုင်ဘူး။ အမေရိကန် ငန်ကလည်း သူတို့သားအမိကို ကယ်တင်ဖို့ကြိုးစားရင်း သေသွားမှာပဲ။ လူသားတွေရဲ့ တရားသဖြင့် ဆုံးဖြတ်မှုကို မခံချင်တဲ့လူတွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဆုံးမမှုဒဏ်ကို ခံရတာပဲ

ဂျင်းပီယေးသည် သူကိုယ်တိုင် ရဟတ်ယာဉ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်သွားရမည်ကို သတိရသွား၏။ သို့နှင့် *ကဲ ခင်ဗျား အိမ်ပြန်ပေတော့*

အဗ္ဗဒူလာကမူ မပြန်သေးဘဲ

ကျုပ်တို့ရဲ့ သဘောတူစာချုပ်ဟာလဲ အမေရိကန်ငန်နဲ့အတူ အလကား ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ။ ကျုပ်တို့အတွက် လက်နက်ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် ဘုရားသခင်ကို မယုံကြည်တဲ့လူတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်မှရတဲ့ကိစ္စဆိုတာ အလကားပါပဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်

ဂျင်းပီယေးကမူ စိတ်မဝင်စားဘဲ

ကဲ ခင်ဗျားသွားတော့၊ ခင်ဗျားရဲ့မိသားစု ကျုပ်ကိုတွေ့မသွားစေချင်ရင် သူတို့ကို အိမ်ထဲမှာ ဘယ်မှမထွက်စေဘဲ တော်တော်ကြာကြာထားလိုက်။ ဟုတ်လား

အဗ္ဗဒူလာသည် သူ့အား ဤသို့ အမိန့်ပေးခြင်းခံရသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။ နောက်မှ သူသည် အခြေအနေအမှားဘက်များရောက်နေကြောင်း သတိရသွားမိပြီး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားလေ၏။

ဂျင်းပီယေးကမူ ဂျိန်းတို့တစ်တွေ အဗ္ဗဒူလာဗေဒင်ဟောသွားသည့် အတိုင်း နှုရစ်စတင်တောင်တန်းကြီးပေါ်မှာ သေကုန်ကြမည်လားဟု တွေးတောနေမိ၏။ သူဖြစ်စေချင်သည်ကမူ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ နှုရစ်စတင် တောင်တန်းပေါ်မှာ ဂျိန်းနဲ့အီလစ်သေသွားကြပါက သူလက်စားချေရတော့မည် မဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်ထဲလည်း ကျေနပ်နိုင်မည်မဟုတ်။

ဘာပဲပြောပြော သမီးကလေးကိုတော့ သူပြန်လိုချင်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဂျိန်းကိုလည်း အသက်ရှင်လျှက်ဖြင့် သူလက်ထဲ သူ့အာဏာစက်ထဲမှာရောက်

လာစေချင်သည်။ အိလစ်ကိုလည်း ဝေဒနာခံစားပြီး အရှက်တကွအကျိုးနည်းဖြစ် စေချင်သည်။

ဂျင်းပီယေးသည် အဗ္ဗဒူလာတစ်ယောက် သူ့အိမ်ထဲသို့ရောက်လောက် ချိန်အထိစောင့်လိုက်၏။ နောက် ခေါင်းစွပ်ကိုဆွဲချကာ မျက်နှာကို ဖုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်းတက်လိုက်လေ၏။ အဗ္ဗဒူလာတို့ အိမ်နားသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် မျက်နှာလွဲ၍ ဆက်လျှောက်ခဲ့လေ၏။ မတော်တဆ အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ယောက် သူ့ကို လှမ်းကြည့် မှတ်မိသွားမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အနာတိုလီသည် ဂူများ၏ရှေ့ဘက် ကွင်းထဲတွင် သူ့ကိုစောင့်ဆိုင်း နေ၏။ အနားရောက် ပစ္စတိုသေနတ်ကို လှမ်းတောင်းပြီး

‘ကဲ ဆိုပါဦး’

ဂျင်းပီယေးသည် သေနတ်လှမ်းပေးလိုက်ပြီး

‘သူတို့ထွက်ပြေးကြပြီဗျ။ တောင်ကြားထဲကထွက်သွားကြပြီ။ လွတ် သွားပြီ’ အနာတိုလီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်

‘သူတို့ ကျုပ်တို့လက်ထဲက မလွတ်နိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ ဘယ်ပြေးကြ

လို့တဲ့’

‘သူတို့ နှုရစ်စတင်တောင်တန်းကို ပြေးကြတာ၊ ကျုပ်တို့ သွားကြ

စို့လား’ အနာတိုလီက

‘ကျုပ်တို့ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ စကားပြောလို့ မရဘူးလေ၊ အသံကုန် အော်ပြီး ပြောနေကြရမှာပေါ့’

‘ဒါပေမယ့် ရွာသားတွေလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘ရွာသားတွေများ ဂရုစိုက်လို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ အရှုံးပေးတဲ့ စကားပြောနေတာလဲ၊ သူတို့က နှုရစ်စတင်တောင်တန်းကို ဘာလို့သွားကြတာတဲ့’

‘သူတို့က နှုရစ်စတင်တောင်တန်းကြီးပေါ်ကဖြတ်ပြီး ပါကစ္စတန်ကိုသွား ကြတာ၊ အဲဒီလမ်းကို ထောပတ်ကုန်သည်လမ်းလို့ခေါ်တယ်’ အနာတိုလီက

‘သူတို့ သွားတဲ့လမ်းကို ကျုပ်တို့သိမှတော့ သူတို့ကို လိုက်ရှာတွေ့ ရမှာပေါ့’

‘ကျုပ်တို့ မထင်ဘူးဗျာ၊ လမ်းကတစ်ခုတည်းဆိုပေမယ့် အလွဲအပြောင်း တွေက အများကြီးရှိတာ’

‘ကျုပ်တို့က သူတို့ကိုကျော်ပြီး ပျံသွားနိုင်တာပဲ’

ဒီလမ်းကြောင်းကို ကျုပ်တို့က ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ကလိုက်ရှာလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ ကုန်းကြောင်းကလိုက်ဖို့ဆိုတာကလည်း ဒေသခံလမ်းပြမပါဘဲ သွားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး အနာတိုလီကမူ လက်မလျှော့ဘဲ

ကျုပ်တို့မှာ မြေပုံတွေရှိသားပဲ ဂျင်းပီယေးက

ဘာမြေပုံတွေလဲ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ရဲ့မြေပုံတွေကို မြင်ဘူးပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့မြေပုံတွေကလဲ အမေရိကန်မြေပုံတွေထက်ဘာမှမသာပါဘူး။ အမေရိကန်မြေပုံတွေက ရှိသမျှမြေပုံတွေထဲမှာအကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒီ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အမေရိကန်မြေပုံတွေထဲမှာတောင် အခုသွားကြတဲ့လမ်းကြောင်း ခရီးမိုးတွေက ပါတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားမသိဘူးလားဗျာ၊ ဒီနေရာတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တိတိကျကျ တိုင်းထွာမှရှိတဲ့ အရပ်ဒေသ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အနာတိုလီက လေသံနိမ့်၍

*ကျုပ် သိပါတယ်ဗျ။ ကျုပ်က ထောက်လှမ်းရေးသမားဆိုတာ ခင်ဗျားမှ သွားပြီထင်တယ်။ ခင်ဗျားကလဲ တယ်ပြီး စိတ်ပျက်လွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ အီလစ်ကဒေသခံလမ်းပြတစ်ယောက်ကို ရအောင်ရှာနိုင်တယ် ဆိုရင် ကျုပ်ကလဲရှာနိုင်တာပေါ့ဗျ။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲ၌ အနာတိုလီပြောနေခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟု စဉ်းစားကြည့်မိ၏ ။ ပြီးမှ *ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လမ်းကြောင်းတွေက အများကြီးဗျ* အနာတိုလီက

ဟုတ်ပါပြီ၊ လမ်းကြောင်းလမ်းခွဲကလေးတွေက ဆယ်ခုရှိရင် ကျုပ်တို့ကလမ်းပြဆယ်ယောက်ခေါ်ပြီး လိုက်ရှာတဲ့အဖွဲ့ဆယ်ဖွဲ့ခွဲလိုက်မယ်ဗျာ

ဂျင်းပီယေး၏ စိတ်ထဲတွင် အားတက်လာလေသည်။ သည်အတိုင်း ဆိုပါက အီလစ်၊ ဂျိန်းနှင့် ကလေးပါ ပြန်ရနိုင်စရာလမ်းရှိလာပြန်ပြီဖြစ်၏။ သူက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်

ဒါဆိုဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့က လမ်းတစ်လျှောက် စုံစမ်းသွားရုံပဲ။ နှုရစ်စတင်ဘက်က လူတွေဟာ ဒီခြင်္သေ့တောင်ကြားထဲကလူတွေလို နှုတ်ပိတ်နေမယ့်သူတွေမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က အခုဖြစ်နေတဲ့ စစ်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး အနာတိုလီက သံပြတ်နှင့် *ကောင်းတယ်၊ ခုတော့ မိုးချုပ်တော့မယ် ဒီည ကျုပ်တို့ ပြင်ဆင်စရာ၊ လုပ်စရာအများကြီးဘဲ၊ နက်ဖန် စောစောထပြီးလိုက်ကြမယ်၊ ခုတော့သွားကြစို့*

ဂျိန်းသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ နိုးလာ၏။ သူမသည် ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။ ဘယ်သူနှင့် ရှိနေမှန်းလည်းမသိ။ ရုရှားတွေ ပြန်ဖမ်းမိသွားပြီလား၊ မဖမ်းမိသေးဘူးလားမသိ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မျက်စိဖွင့်လိုက်ရာ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များဖြင့် အမိုးကိုတွေ့ရ၏။

‘ဒါ ထောင်ထဲများလား’

ဂျိန်းသည် ရုတ်တရက်ထထိုင်လိုက်၏။ သူမ၏ရင်သည် တဆတ်ဆတ်ခုန်နေ၏။ သည်တော့မှ နဘေးတွင် ပါးစပ်ဖွင့်လျက်သား အိပ်ပျော်နေသောအိလစ်ကို တွေ့ရသည်။ သည်တွင် မှတ်မိသွား၏။

တို့တစ်တွေ ခြင်္သေ့တောင်ကြားထဲကထွက်ခဲ့ပြီပဲ၊ တို့လွတ်လာခဲ့ပြီ။ ရုရှားတွေဟာ တို့ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ရုရှားတွေ တို့ကို ရှာမတွေ့နိုင်တော့ဘူး။

ဂျိန်းသည် ပြန်လှဲချလိုက်ပြီး မြန်နေသော ရင်ခုန်နှုန်းကို ပုံမှန်ဖြစ်သွားအောင် စောင့်လိုက်၏။

သူတို့သည် တစ်ကယ်တန်း၌ မူလက အိလစ်ရည်စူးထားသော လမ်းအတိုင်း မသွားဖြစ်ခဲ့။ မူလက ကိုမာရွာမှ မြောက်ဘက်သွား၊ အဲဒီမှ အရှေ့ဘက် ကိုမာတောင်ကြားအတိုင်း နူးရစ်စတင်တောင်တန်းဆီသို့ သွားကြဖို့ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သွားမည့်အစား တောင်ဘက်သို့ ပြန်ကွေ့ကာ ဆားနှစ်မှတဆင့် အရှေ့ဘက်အာယုတောင်ကြားအတိုင်း လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ သွားခြင်းဖြင့် ခြင်္သေ့တောင်ကြား ဒေသမှ အမြန်ဆုံးထွက်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မိုဟာမက်က တင်ပြ၍ အိလစ်က

သဘောတူပြီး လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အာရှက်မကျင်းမီမှာ ထ၍ တောင်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြ၏။ အီလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့သည် ရှန်တဲလ်ကို တစ်လှည့်စီ ချီခဲ့ကြသည်။ မိုဟာမက်သည် မြည်းမကလေး မဂ္ဂီကိုဆွဲ၍ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားခဲ့၏။

နေ့ပိုင်း၌ ရွံ့အိမ်များဖြင့် ဆောက်ထားသော အာယုရွာသို့ရောက်ပြီး ခဏ နားကြသည်။ အာယုရွာထဲမှ မယုံသင်္ကာစိတ်ရှိပုံရသော အဖိုးအိုထံမှ ပေါင်မုန့် ဝယ်ခဲ့ကြ၏။ အာယုရွာကား လူနေအိမ်ခြေဒေသ၏ အစွန်ဆုံးဖြစ်ပေသည်။ အာယုရွာ ဟိုဘက်ကား မြင့်မားသီခေါင်လှသော တောင်တန်းကြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်ထား၍ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် ထလိုက်ပြန်၏။ ရှန်တဲလ်ကလေးသည် အသက်မှန်မှန်ရှိပြီး နဘေး မှာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ ရှန်တဲလ်၏ကိုယ်ကလေးမှာ ပကတိ နွေးထွေးလျက်ရှိသည်။ အီလစ်ကားကပ်လျက် အိပ်ယာလိပ်တစ်လုံးထဲမှာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။

သူတို့သည် အိပ်ယာလိပ်နှစ်ခုကိုဆက်၍ ဇစ်နှင့်ဆုံပိတ်ကာ တစ်ခုတည်းပေါင်း၍ အတူတူအိပ်ကြမည်ဆိုလျှင်ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် ဂျိန်းက အီလစ်များ အိပ်ပျော်နေစဉ် လူးလိုနီပြီး ရှန်တဲလ်ကို ဖိမိသွားလေမည်လားဟု စိုးရိမ်သောကြောင့် အိပ်ယာလိပ်အိပ် တစ်ခုစီဖြင့် ခွဲ၍ အိပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး နီးနီးကပ်ကပ်အိပ်ရခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှမ်း၍ ထိတွေ့နိုင်ခြင်းဖြင့် ကျေနပ်လိုက်ကြ၏။ မိုဟာမက်ကား ကပ်လျက် အခြားအခန်းထဲတွင် အိပ်နေ၏။

ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကလေး မနိုးအောင် ဂရုတစိုက်ဖြင့် ထလိုက်၏။ နောက် အကျီဝတ်၊ တောင်းဘီဝတ်လိုက်သောအခါမှ သူမ၏ ခြေထောက်များ၊ နောက်ကျော များသည် ကိုက်ခဲနာကျင်နေကြောင်း သိသွားရ၏။ ဂျိန်းသည် အာဖဂန်ရောက်မှ အမြဲ ခြေကျင်ပဲခရီးသွားနေခဲ့ရသဖြင့် အလှေအကျင့်ရနေပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့တိုင် တစ်နေ့ကုန်မနားမနေ တောင်ပေါ်တွေ့တက်၊ ချောက်ကမ်းပါးတွေ့ကိုဖြတ်၍ ခဇီး မသွားဘူးခဲ့။

ဂျိန်းသည် ဘွတ်ဖိနပ်ကို စွပ်လိုက်ပြီး ကြီးချိုမတော့ဘဲ အပြင်သို့ထွက်လိုက် ၏။ အပြင်ဘက်မှ အေးစက်လင်းလက်သော အရောင်ကြောင့် မျက်လုံးမှိတ်သွားမိ၏။ ဂျိန်းရောက်နေသောနေရာမှာ စိမ်းလန်းသော ကွင်းပြင်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ချောင်းကလေး တစ်ခုက နဘေးမှ ကွေပတ်စီးဆင်းနေ၏။ ကွင်း၏ တစ်ဘက်တွင် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးက မိုးအထိထိုးနေ၏။

ထိုတောင်၏အခြေတွင်းထဲတွင် ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးများနှင့် နွားစားကျက်ခြံကလေးရှိ၏။ ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးများမှာ ဟင်းလင်းဖြစ်နေပြီး နွားခြံထဲတွင်လည်း နွားတစ်ကောင်မှမရှိပေ။ ဤနေရာကား နွေရာသီ စားကျက်တစ်ခုဖြစ်ပေမည်။

မီးဖိုပေါ်သို့ ရေခွေးအိုးတယ်လိုက်၏။ ရှန်တဲလ်ကို သန်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားအောင် မီးဖိုဘေးမှာ အပူပေးနေစဉ် ကျန်လူများသည် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး နိုးလာကြလေ၏။

ပထမဦးဆုံး နိုးလာသူမှာမိုဟာမက်ဖြစ်သည်။ မိုဟာမက်သည် ကိုယ်လက်သန်စင်ရန် အပြင်ထွက်သွား၏။ ဒုတိယနိုးလာသူမှာ အီလစ်ဖြစ်သည်။ အီလစ်က သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာကျင်ကိုက်ခဲနေကြောင်းညီးတွားလိုက်၏။ နောက်ဆုံးနိုးလာသူမှာကား ရှန်တဲလ်ဖြစ်သည်။ ရှန်တဲလ်သည် နို့ဆာနေပုံရ၏။ ရှန်တဲလ်ကို ပွေယူပြီး နို့တိုက်လိုက်ရသည်။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အားတက်သလိုလို ထူးခြားစွာခံစားနေမိလေ၏။ တစ်ကယ်တန်းတွင်မူ ဂျိန်းသည် နှစ်လသမီးကလေးကိုခေါ်၍ ကမ္ဘာပေါ်တွင်အကြမ်းတမ်းဆုံးခရီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရမည်ဖြစ်ရာ စိတ်ပူပန်သောကရောက်နေဘို့ကောင်း၏။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူမ၏သောကတို့ကို ပျော်ရွှင်မှုကပုံးလွှမ်းနေပုံရ၏။

'ငါ ဘာလို့များပျော်နေပါလိမ့်' ဟု သူမကိုယ်သူမမေးကြည့်မိသည်။ အဖြေသည် ခေါင်းထဲမှရုတ်တရက်ပေါ်လာ၏။ အီလစ်နှင့်အတူရှိနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ရှန်တဲလ်သည် မိခင်၏ နို့ရည်ကိုသောက်သုံးထားသဖြင့် မိခင်၏ ပျော်ရွှင်မှုဓာတ်ကူးလာလေသလားဟုမပြောတတ်။ ပျော်ရွှင်နေပုံရ၏။ သူတို့သည် မနေ့ညက အစားအသောက်ဝယ်ယူဖို့မဖြစ်နိုင်ခဲ့ကြ။ အကြောင်းမှာဖွေးဖွေး နွားကျောင်းသူတို့သည် ပူနေရာအရပ်သို့ ဆင်းသွားကြပြီဖြစ်၍ ဤနွားစားကျက်၌ လူသူလေးပါး မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ ဘယ်သူထံမျှ ဝယ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့တွင်ဆန်နှင့်ဆားပါလာသည်ဖြစ်၍ ဆန်ပြုတ် ပြုတ်သောက်နိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ရန်မှာလည်း အလွယ်တကူ တော့မဟုတ်ပေ။ ဤသို့မြင့်မားအေးမြသောအရပ်တွင် ရေကိုဆူအောင်အထိ ဆန်ကိုနွားအောင်အထိ ပြုတ်ဖို့လွယ်သည်မဟုတ်။ နံနက်စာအတွက်မူ မနေ့ကကျန်သော ထမင်းကြမ်းရှိသည်။ ထိုအကြောင်းကိုတွေး၍ ဂျိန်းသည် စိတ်အားနည်းနည်းလျော့မိသည်။

ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကို နို့တိုက်ရင်း ထမင်းကျန်ကိုစားလိုက်၏။ ပြီးနောက် ရှန်တဲလ်၏ ကတောင်းကျိုက်ကိုလဲပေးသည်။ လဲပေးသည့်အသစ်မှာ မနေ့က

စမ်းချောင်းထဲတွင် လျော်ဖွပ်ခဲ့ပြီး ညက မီးဖိုမှာကင်လှန်းခဲ့သည်အဝတ်ဖြစ်သည်။
ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကိုကတောင်းကျိက်အသစ်လဲပေးပြီး ချေးသေးများပေးနေသော
အဟောင်းကိုယူကာ စမ်းချောင်းဘက်သို့ထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။

သည်ကတောင်းကျိက် အနီးဟောင်းကို လျော်ဖွပ်ပြီးနောက် မြင်းကျောပေါ်
အထုပ်များနှင့်အတူလှမ်းထားပါက နေပူရှိန်၊ မြင်းကိုယ်ငွေရှိန်နှင့် ခြောက်လောက်
ပေသည်ဟု ယူဆရပေသည်။ ဂျိန်းအမေများ သူ့မြေးမကလေးသည် တစ်နေ့ကုန်မှ
အနီးကတောင်းကျိက်တစ်ထည်သာဝတ်နိုင်ကြောင်းသိပါက တက်သေသွားမည်လား
မပြောတတ်။ ထားလိုက်တော့၊ ရှိစေတော့၊ မတတ်နိုင်တော့။

ထိုအချိန်၌ အီလစ်နှင့် မိုဟာမက်တို့သည် မဂ္ဂိုကျောပေါ်၌ အထုပ်အပိုးများ
တင်ပြီးကြည့်ဖြစ်၍ သွားရမည့်ခရီးလမ်းကြောင်းကိုညွှန်ပြ၏။ ယနေ့ခရီးကား
မနေ့ကထက် ပို၍ကြမ်းတမ်းပင်ပန်းမည်ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ
နှုတ်စတင်ဒေသကို လူသူလေးပါးမရောက်နိုင်အောင် ကာဆီးထားသည့် တောင်တန်း
ကြီးကိုဖြတ်ကျော်ရမည်ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အာယုတောင်ကြားကို ဖြတ်ရမည်
ဖြစ်သည်။ ပေသောင်းလေးထောင်အမြင့်ရှိ၏။ သူတို့သွားရမည့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ
ဆီးနှင်းတော၊ ရေခဲပြင်တောတို့ကို ဖြတ်ရမည်ဖြစ်၏။

သူတို့သည် နှုတ်စတင်ဒေသရှိ လီနာမြို့ကလေးကို ရောက်မည်ဟု မျှော်လင့်
ထားကြ၏။ ခရီးအကွာအဝေးမှာ ကျီးကန်းတစ်ပျံ့ ဆယ်မိုင်လောက်သာရှိ၏။
ကောင်းကင်ပေါ်မှပုံရမည့်ခရီး ဆယ်မိုင်ဖြစ်သည်။ မြေပြင်မှာ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း
သွားရမည့် သူတို့အတွက်မူ ညနေမိုးချုပ်လောက်မှ ရောက်ရှိနိုင်မည်ဖြစ်၏။
သူတို့ခရီးစတင်ထွက်လာချိန်၌ နေရောင်သည် ထိန်ထိန်လင်းနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော်
လေကား အေးမြလျက်ပင်ရှိသေး၏။ ဂျိန်းသည် ထူထဲလေးလံနွေးထွေးသော
အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကို စလွယ်သိုင်းကာ
ဆွယ်တာနှင့်ကုတ်အင်္ကျီအကြားမှာငါးရှည်ချိပ်၏။ ကုတ်အင်္ကျီ၏ အပေါ်ဆုံးကြယ်
သီးကို ကလေးအသက်ရှူပေါက်ရအောင်ထား၏။

သူတို့အဖွဲ့သည် အာယုမြစ်နုဘေးအတိုင်း ဆန်တက်လာခဲ့ကြ၏။ ရုတ်တရက်ပင်
ရှုခင်းသည် ကြမ်းတမ်းလာလေ၏။ အေးစက်သော ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများ
အကြားတွင် အသီးအနှံပင်များပေါက်နေသည်ကိုမတွေ့ရတော့။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဂျိန်းသည် ဟိုအဝေးကြီး၌ တကယ်မတ်စောက်သော
တောင်စောင်းတွင် နိုမိတ်လူမျိုးတို့၏ တံအိမ်များကို မြင်ရ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်
ဤကဲ့သို့ ဝေးလံသီခေါင်သောအရပ်၌ လူသူလေးပါးနေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရ

သောကြောင့် ဝမ်းသာရမည်လား၊ ကြောက်ရမည်လားမပြောတတ်တော့။ တကယ်တမ်းသူမတွေ့ရသောသက်ရှိသတ္တဝါကမူ အေးစက်သောလေထုထဲတွင် ပျံသန်းနေသော လင်းတကြီးတစ်ကောင်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

လူသွားလမ်းကြောင်းဟူ၍ ဘယ်နေရာမှမမြင်ရ။ မိုဟာမက်ပါပေလို့သာ ဟု ဂျိန်းတွေးမိ၏။ မိုဟာမက်သည် ပထမ မြစ်ကြောင်းအတိုင်းလိုက်၏။ သို့သော် မြစ်ကြောင်းကျဉ်းလာသောအခါ လမ်းခွဲ၍ ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ဆက်၏။

ဂျိန်းက မိုဟာမက်အား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လမ်းကြောင်းအမှန်ကို ရှာဖွေသိရှိပါသနည်းဟုမေး၏။ မိုဟာမက်က တစ်နေရာခြားတစ်နေရာခြားများ၌ ကျောက်တုံးများစုပုံ၍ မှတ်သားထားကြောင်း ပြောပြလေ၏။ မိုဟာမက်က ထိုအမှတ်အသား ကျောက်တုံးများကို မိုဟာမက်မပြင်ခင်က လုံးဝသတိထားမိခြင်းမရှိ။

မကြာခင်သူတို့အဖွဲ့သည် မြေပြင်ပေါ်၌ ဆီးနှင်းခဲများ ခပ်ပါးပါး ဖုံးအုပ်ရာသို့ ရောက်လာ၏။ ဂျိန်း၏ခြေများသည် ခြေအိတ်အထူကြီးစွပ် ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကို ဝါးထားပါလျက် စိမ့်၍ အေးလာ၏။

အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်ကမူ ရှန်တဲလ်သည် တစ်ချိန်လုံး အေးဆေးစွာ အိပ်ပျော် လိုက်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နာရီအတန်ကြာ ခရီးသွားပြီးနောက် သူတို့သည် မိနစ်အနည်းငယ်စီ ခေတ္တနားကြ၏။

ထိုအချိန်ကလေးများတွင် ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကိုနှိုးတိုက်၏။ နှိုးတိုက်ရသည့် အဖြစ်မှာ မခက်လှသော်လည်း ရင်သားကိုဖွင့်၍ အေးစက်စူးရှသောလေထုနှင့် ထိတွေ့ခံခြင်းမှာပင်ပန်းလှပေ၏။ ဂျိန်းသည် ကြက်သီးထကာတုန်သွား၏။ ထိုအဖြစ်ကို သတိထားမိသော အီလစ်ကထ၍

‘က ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာ ရှေးဦးမသေခင်ခရီးဆက်ကြစို့’

အီလစ်ပြောပုံများမှာ အုမြူးနေပုံရ၍ ဂျိန်းစိတ်ထဲမှ ရှင်ဒီလောက်အုမြူးနေဖို့ မကောင်းပါဘူးဟု ပြောနေမိ၏။ ဂျိန်းသည် ကျိုးစား၍ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။ အီလစ်က မဂ္ဂီကိုဆွဲ၍

‘က...ကလေးကို ကိုယ်တစ်လှည့် ချီပါရစေဦး’

ဂျိန်းသည် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ကလေးကိုလှမ်းပေးလိုက်၏။

မိုဟာမက်သည် မဂ္ဂီကိုဆွဲ၍ ဦးဆောင်လမ်းပြပြီး ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ ဂျိန်းသည် ကြိုးစား၍ မိုဟာမက်နောက်မှလိုက်သည်။ အီလစ်က နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

တောင်တန်းမှာ မတ်စောက်လှပြီး မြေပြင်သည် ဆီးနှင်းများကြောင့် ချော်နေ၏။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဂျိန်းသည် သူမတို့အဖွဲ့ ခေတ္တမနားမီထက်ပင်

ပို၍ပင်ပန်းလာ၏။ သို့သော် ကြိုးစား၍ အပင်ပန်းခံကာခရီးဆက်နေစဉ်အတွင်း သူမက အီလစ်ကို ပြောခဲ့သည့်စကားကိုသတိရ၏။ * ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဆိုက်ပေးရီးယားထွက်ပြေးရတာထက်စာရင် ရှင်နဲ့နှစ်ယောက်အတူပြေးကြတာမှ အခွင့်အရေးရှိဦးမယ်ထင်ပါတယ်* ဟူ၏။

ယခုသော်ကား ဘယ်နည်းနှင့်ပြေးပြေးမဖြစ်နိုင်ဟု အောက်မေ့သွားမိ၏။ ဒီလိုချည်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကြမ်းတမ်းလိမ့်မယ်ဟု ကျိန်းမတွေးထင်မိခဲ့ဟု အောက်မေ့ သွားမိ၏။

ချက်ချင်းပင် ကျိန်းသည် သူမကိုယ်သူမထိန်းလိုက်နိုင်၏။ တကယ်တမ်းမူ ကျိန်း ဤကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ဟုသိပါ၏။ ဒီထက်ဆိုးချင်ပဲ ဆိုးမည်ဟုသိပြီးသားပဲ။ ဘာအခုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားနေရတာတုန်းဟု စိတ်တင်းလိုက်၏။

ထိုအခိုက်ကလေးမှာပင် ကျိန်းသည် ခြေချော်၍ နဘေးသို့ယိမ်းသွား၏။ နောက်မှ ကပ်ပါလာသောအီလစ်က ကျိန်းလက်မောင်းကိုလှမ်းဆွဲ၍ ထိန်းမတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ အီလစ်သည် သူမကိုအမြဲစောင့်ကြည့်နေကြောင်းသိရှိသွားရပြီး အီလစ်အပေါ် ချစ်စိတ်များပေါ်လာလေ၏။ အီလစ်သည် သူမအပေါ်၌ ဂျင်းပီယေး ဘယ်တုန်းကမှ မပေးခဲ့သော ဂရုစိုက်ခြင်းကို အမြဲပေးနေ၏။ ဂျင်းပီယေးသာဆိုပါက ရှေ့က ဦးဆောင်လျှောက်သွားမည်ဖြစ်ပြီး ကျိန်းက ကူညီလိုပါကတောင်းလိမ့်မည်ဟု သဘောထားမည်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တောင်ထိပ်နားသို့ ရောက်လာ၏။ ကျိန်းသည် ကိုယ်ကိုရှေ့ကိုင်း၍ တောင်တက်ရင်း နည်းနည်းဘဲလိုတော့တယ်၊ နည်းနည်းဘဲလိုတော့ တယ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးကာတက်နေမိ၏။ ကျိန်းခေါင်းထဲမှာမူးဝေလာ၏။ ကျိန်း၏ရှေ့တွင် မဂ္ဂီသည် လမ်းကြောင်းပေါ်မှ မမြဲသော ကျောက်တုံးများကို နင်းမိပြီး ခြေချော်ကာလျှောက်မည်ပြု၏။ မိုဟာမက်သည် ရှေ့မှ မဆွဲနိုင်တော့ဘဲ နံဘေးမှထိန်း၍ တွန်းသွားနေရ၏။ ကျိန်းသည် မိုဟာမက်တို့နောက်မှ ခြေလှမ်းများတစ်လှမ်းချင်း ရေတွက်၍ အားယူတက်နေရရှာ၏။

နောက်ဆုံးတွင်မှ အတက်ကုန်ဆုံးကာ မြေညီသို့ရောက်သည်။ ကျိန်းသည်ရပ် လိုက်၏။ သူမခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ ချာလပတ်ယမ်းနေသည်။ နောက်မှ ကပ်၍ ပါလာသော အီလစ်က ကျိန်းကို လက်ဖြင့်သိုင်းဖက်ကာထိန်းလိုက်၏။ ကျိန်းသည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး အီလစ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ မှီလိုက်၏။ အီလစ်က

“ဒီက ရှေ့လျှောက် အဆင်းပဲရှိပါတော့တယ်”
ကျိန်းသည် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဤမျှ ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော ရှုခင်းမျိုးမမြင်ခဲ့ရ မြင်ဘူးရမည်လည်းမထင်ခဲ့။ မျက်စိတစ်ဆုံးတွင် နှင်းတောများ၊ တောင်များ၊ တိုက်ခတ်နေသည့်လေစိမ်းများ၊ ပြီးတော့ဘာမှမရှိ၊ ပကတိ အထီးကျန်ရှုခင်း။

ဂျိန်းက *ဘယ်လောက် အထီးကျန်နိုင်လိုက်တဲ့ ရှုခင်းလဲရှင်*
သူတို့သည် အထီးကျန်ရှုခင်းကို တစ်မိနစ်မျှကြည့်နေကြ၏။ ပြီးမှ အီလစ်က *ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြမှဖြစ်မယ်*

တောင်ဆင်းလမ်းသည် ပို၍မတ်စောက်လှပေသည်။ ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ရှေ့မှ မြင်းစက်ကြိုးကို ဆွဲ၍ ဦးဆောင်ခဲ့သော မိုဟာမက်သည် မဂ္ဂီ၏နောက်မှ စက်ကြိုးကိုကိုင်ကာ ရှေ့မှ ချော်လဲလျှောက်ကျသွားမည့် မဂ္ဂီအား ဘရိတ်သဘောမျိုး ထိန်းဆွဲကာဆင်းနေရ၏။

လမ်းပြကျောက်တုံး အပုံလေးများမှာ ဆီးနှင်းများဖုံးအုပ်နေသောကြောင့် အမြဲမတွေ့ရဘဲ ပေါ်တလှည့်မပေါ်တလှည့်ဖြင့်တစ်ချို့ ပေါ်နေသော တစ်ခြားကျောက် တုံးများကြောင့် ရောထွေးနေလေသည်။ သို့သော် မိုဟာမက်သည် သွားရမည့် လမ်းကြောင်းအပေါ်၌ လုံးဝတွေဝေနေပုံမရ။ သူသည် ခရီးလမ်းကြောင်းကို မျက်စိမိုတ်ပြီး သွားနိုင်သလို ရဲရဲကြီးသွားနေ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အီလစ်ထံမှ ရှန်တဲလ်ကို ပြန်ယူပြီး အီလစ်ကိုတစ်လှည့် ဝန်ပေါ့သွားစေချင်၏။ သို့သော် သူမကိုယ်တိုင်ကမူ တကယ်တမ်း၌ ရှန်တဲလ်ကို ချီပိုးရန် အားမရှိတော့ကြောင်းသိနေ၏။

သူတို့ အဆင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ကြရာတစ်ဖြည်းဖြည်း ဆီး နှင်းများ သည်ပါးလာ၏။ ဂျိန်းနားထဲတွင် ထူးခြားသောလေ့ရွန်သံလိုလို အသံမျိုး ဆက်တိုက် ကြားနေရ၏။ နောက်ဆုံးမနေနိုင်တော့ဘဲ မိုဟာမက်ကို ဘာသံလဲဟု ဖွင့်မေးမိ၏။ မိုဟာမက်က ဒါရီဘာသာဖြင့်အဖြေပေး၏။ ထိုစကားလုံးကို ဂျိန်းနားမလည်ပေ။ မိုဟာမက်ကလည်း ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဂျိန်းနားလည်အောင် ပြောမပြတတ်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ မိုဟာမက်က လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

မိုဟာမက်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရှဉ့်ကဲ့သို့သော အကောင်ကလေး ထွက်ပြေးသွားသည်ကို ဂျိန်းမြင်ရ၏။ ခဏအကြာတွင် ထိုရှဉ့်လို အကောင်ကလေး တွေ အများကြီးတွေလာကြ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ ဒီအကောင်ကလေးတွေ အထီးကျန် အရပ်ကြီးထဲတွင် ဘာအစာတွေများ ရှာဖွေစားသောက်ကြပါလိမ့်ဟု တွေးမိ၏။

မကြာမီ သူတို့သည် စမ်းချောင်းကလေးနံဘေးမှခရီးဆက်ရပြန်၏။သည်ဟဲ့မ ကြိမ်တွင်မူ အဆန်ခရီးမဟုတ်ဘဲ အစုန်ခရီးအတိုင်းဖြစ်၏။ ခဏအကြာတွင်

ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကြားတွင် မြက်ပင်အစုကလေးများကိုတွေ့လာရ၏။
နောက်သော်ကား ချုံပုတ်များတွေ့လာရ၏။ သို့ တိုင်တိုက်ခတ်နေသောလေမှာ
အေးမြလွန်းသဖြင့် ဂျိန်း၏ထူထဲသော အဝတ်အစားများကို ဖောက်ထွင်းကာ အပ်နှင့်
ထိုးခံနေရသည်အလား ဂျိန်းခံစားရ၏။

တောင်တက်ခရီးတွင် အမြင့်ဆုံးရောက်လေလေမတ်စောက်လေလေဖြစ်သည်
ကဲ့သို့ပင် အဆင်းခရီးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းပြေသည်ထက် ပြေလာလေ၏။
လေထုသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနွေးထွေးလာ၏။ ရှုခင်းသည်လည်း သာယာစိုပြေ
ပြေလာ၏။

မိုင်အနည်းငယ်မျှလျှောက်ဆင်းလာကြသောအခါ သူတို့အဖွဲ့သည် နှုတ်စတင်
ဒေသ၏ ပထမဆုံးရွာကလေးကိုရောက်လာ၏။ ထိုအရပ်သားများသည် ဆွယ်တာ
အကျီထူထူ လက်ပြတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ သူတို့၏ ဆွယ်တာရောင်မှာ
အနက်နှင့် အဖြူကွက်လုံးကြီးများ ဖြစ်ပေရာ ထူးခြားလှပေ၏။

သူတို့ပြောကြားသော ဘာသာစကားမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကားဖြစ်၍
မိဟာမက်သည် ကောင်းစွာနားလည်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။ သို့သော် အီလစ်ထံမှာ ပါလာသော
အာဖန်နေဂျားဖြင့် မိဟာမက်သည် ပေါင်မုန့်တစ်ချို့ဝယ်ယူ နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဒီနေရာတွင်ပင် သူတို့ တစ်ညရပ်နားလိုက်ကြပါစို့လားဟု ဂျိန်းသည် အီလစ်အား
ပြောလိုက်ချင်စိတ်တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် အချိန်ကားစောနေသေး၏။
ကောင်းကင်ထက်တွင် နေရောင်သည် ထိန်လင်းနေဆဲပင်ဖြစ်၏။ သူတို့သည် လီနာ
ရွာသို့ ယနေ့အရောက်သွားကြမည်ဟု အစကတည်းက သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြပြီး
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်းသည်ပြောမည့်စကားကို မပြောတော့ဘဲ အံကြိတ်ပြီး
ခရီးဆက်လိုက်လေ၏။

တကယ်တမ်းခရီးဆက်လိုက်သောအခါ ကံအားလျော်စွာပင် လေးငါးမိုင်ခရီး
သည် လမ်းပြေ၍ သူတို့သည်ရည်ရွယ်ရာအရပ်သို့ မိုးမချုပ်မီပင် ရောက်ရှိသွား
ကြလေ၏။ ဂျိန်းသည် ကြီးမားသောဝက်သစ်ချပင်တစ်ပင်၏ခြေရင်း၌ ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်လိုက်ပြီး ခဏကလေး မလှုပ်မယှက်ငြိမ်နေမိ၏။မိဟာမက်သည် မီးမွှေး၍
လက်ဖက်ရည် ကျိုလေ၏။

မိဟာမက်သည် ရွာသူ ရွာသားများအား ဂျိန်းသည် အနောက်နိုင်ငံမှသူနာပြု
ဆရာမတစ်ဦးဟုကြေငြာလိုက်၏။ ဂျိန်းတစ်ယောက် ရှန်တလ်ကို နို့တိုက်အနီးလဲပြီး
လောက်ချိန်တွင် လူနာတစ်ချို့မလှမ်းမကမ်းမှရပ်ပြီး လာစောင့်နေကြသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ဂျိန်းသည် သူမ၏ရှိစုမဲ့စုခွန်အားကိုစုစည်းလိုက်ပြီး လူနာများကို ကြည့်ရှုလိုက်၏။ လူနာအများစုမှာ သာမန်အပွန်းအပဲ့ဒဏ်ရာများ အနာများ စသည့်ရောဂါများဖြစ်ပေသည်။ တစ်ချို့တည်း၌ ဂျိန်းသတိထားမိသော အချက်မှာ ဤအရပ်မှာရှိသော ကလေးများသည် ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားမှ ကလေးများကဲ့သို့ အဟာရချိတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ရောဂါမျိုး အဖြစ်နည်းပါးသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဧကန္တစစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်းသည် ဤမျှသောဆေးလုံခေါင်သီသည့်အရပ်အထိ ရောက်လာပုံမရသောကြောင့်သာဖြစ်ရပေမည်ဟု ဂျိန်း တွက်ဆမိလိုက်၏။

ဂျိန်း၏ ဆေးဝါးကုသပေးမှု အကျိုးကျေးဇူးကား မိုဟာမက်သည် ထိုနေ့ညစာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် ကြက်တစ်ကောင်ရလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ မိုဟာမက်သည် ချက်ခြင်း ကြက်ကိုပြုတ်နေ၏။

ဂျိန်းကား ဘာမှမစားသောက်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်းသာလှဲအိပ် လိုက်ချင်လှ၏။ သို့သော် ကြိုးစားပြီး အစာကိုစောင့်နေလိုက်၏။ ကြက်ပြုတ်စားရချိန်တွင်ကား ပြစ်ချွဲချွဲနှင့်ဘာအရသာမှမရှိပေ။ သို့သော် ဂျိန်းသည် ဆာလောင်လွန်းမက ဆာလောင်လွန်းနေပြီဖြစ်ရာ ဘာအရသာမှမရှိသော ထိုအစာသည်ပင် ကောင်းစွာဝင်သွားလေ၏။

အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့အတွက် ရွာသူရွာသားများက အိမ်တစ်လုံး၏ အခန်းတစ်ခန်းပေး၏။ အခန်းထဲတွင် သူတို့နှစ်ဦးအိပ်ရန် ဖျာတစ်ချပ်ခင်းပေးပြီး ရှန်တလ်အိပ်ရန် အသားခုံတစ်ခုရသည်။ ဂျိန်းနှင့် အီလစ်တို့သည် သူတို့၏ အိပ်ယာလိပ်နှစ်လုံးကို ဆက်ပြီးအိပ်ကြသည်။ အီလစ်သည် ချက်ခြင်းပင်အိပ်ပျော်သွား၏။

ဂျိန်းကား ရုတ်တရက်အိပ်မပျော်သေး။ သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှကြွက်သားများမှာ အခုလိုအနားယူလဲလျောင်းလိုက်မှ ပို၍နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည်ဟုထင်နေ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် တစ်ကယ်အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲမှ အိပ်ယာအစစ်တစ်ခုပေါ်တွင် အိပ်ရမည်အဖြစ်ကိုတွေးနေမိ၏။ အပြင်ဘက်ကကားသံများကိုကြားရမည် ထင်လာ၏။ လမ်းထိပ်ထွက်လိုက်လျှင် လိုချင်တာဝယ်လို့ရသော စတိုးဆိုင်ရှိနေမည် ဖြစ်၏။

သူတို့ ရုရှားတွေလက်ထဲမှ လွတ်မြောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်းဆိုပါက သူတို့အိမ်လျှို့ဝှက်ရောက်နိုင်ကောင်းလောက်ပေသည်။ တကယ်ပဲ အိမ်ပြန်ရောက်နိုင်မည်ထင်သည်။

ထိုသို့တွေးရင်း ဂျိန်းသည်လည်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ဂျိန်းသည် အီလစ်နိုးသွားသောကြောင့် နိုးလာ၏။ အီလစ်၏ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်မှိုကို စိတ်ထဲမှာခံစားလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ အီလစ်သည် ဂျိန်းနဘေးတွင်ခေတ္တမျှ တောင့်တောင့်ကြီးငြိမ်နေ၏။ အသက်ပင် ရှူသည်မထင်ရ။ သူသည် အပြင်ဘက်မှခွေးနှစ်ကောင်၏ဟောင်သံကို နားစွင့် နေပုံရ၏။ နောက် အိပ်ယာထမှ အမြန်ဆုံးထွက်လိုက်လေ၏။

တစ်ခန်းလုံးမှာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေ၏။ မီးခြစ်ခြစ်သံကို ကြားရသည်။ ပြီးနောက် အခန်းထောင့်တွင် ဖယောင်းတိုင်မီးတစ်တိုင်လင်းလာ၏။ ဂျိန်းသည် သမီးလေး ရှန်တဲလ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ရှန်တဲလ်သည် ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးစွာ အိပ်ပျော်နေ၏။ ထိုအခါမှ ဂျိန်းသည် အီလစ်အား 'ဘာလဲဟင်'

'မသိသေးဘူး'

အီလစ်သည် လေသံဖြင့်သာ ဖြေသည်။ သူသည် ဂျိန်းဘောင်းဘီကို ဝတ်သည်။ ဘွတ်ခြေနင်းကို စီးသည်။ နောက် အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ဂျိန်းသည် အဝတ်အစားတစ်ချို့ ကောက်စွပ်ပြီး အီလစ်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။ တစ်ဖက်ခန်း ရောက်သောအခါ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက် မှ တိုးဝင်နေသည့် လရောင်ကြောင့် ကလေးများ တန်းစီအိပ်နေကြသည့်ကို မြင်ရ၏။ ကလေးများသည် သူတို့ စုပြုံ၍ ခြုံထားသော စောင်အောက်မှာ နေကြသော် လည်း မျက်လုံးကလေးများ ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့၏ မိဘများသည် တဖက်ခန်း၌ အိပ်နေကြ၏။ အီလစ်သည် တံခါးဝမှရပ်၍ အပြင် သို့ ကြည့်နေ၏။

ဂျိန်းသည် အီလစ်နားမှ ဝင်ရပ်ပြီး အီလစ်ကြည့်ရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်၏။ ထိန်လင်းနေသော လရောင်အောက်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် သူတို့ရှိရာသို့ ပြေးလာသည်ကို မြင်ရ၏။

အီလစ်က လေသံဖြင့် 'ခွေးတွေက ဒီလူလာတာသိသွားလို့ ဟောင်တာ' ဂျိန်းက 'ဘယ်သူများပါလိမ့်'

အီလစ်ကဘာမှမပြော။ ထိုစဉ် အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့အနားသို့ လူတစ်ဦးရောက်လာ ၏။ ဂျိန်းသည် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ မိုဟာမက်ဖြစ်နေကြောင်းသိရ၏။ မိုဟာမက်လက်ထဲတွင် အသင့်ထုတ်ပြီးခါးမြှောင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဂျိန်း လန့်သွားရ ပြန်၏။

ထိုစဉ် တောင်ပေါ်မှဆင်းလာသူသည် တဖြည်းဖြည်းနိုးလာ၏။ ထိုလူ၏ ပုံပန်း

သည် ဂျိန်းမျက်စိထဲ၌မြင်ဖူးသလိုလိုဖြစ်နေ၏။ ရုတ်တရက်ပင် ဗိုဟာမက်သည် အဆင့်ကိုင်ထားသော ခါးကိုအောက်ချလိုက်ပြီး ပါးစပ်မှ

‘အလီဂါနင်ပါလား’

ဒီတော့မှ ဂျိန်းသည်မှတ်မိသွား၏။ အလီဂါနင်သည် ခါးနည်းနည်း လိမ်နေသူဖြစ်၍ သူ၏ပြေးဟန်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတတ်သည်။ ထိုပြေးဟန်ကိုပင် အမြဲမြင်နေကျဖြစ်သော ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ မှတ်မိသလို ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။ ဂျိန်းကလေသံနှင့်

‘ဘာလို့များ လိုက်လာတာပါလိမ့်’

ဗိုဟာမက်သည် အပြင်သို့ထွက်ကာ လူလုံးပြပြီး လက်လှမ်းပြသည်။ အလီသည် ဗိုဟာမက်လက်ပြသည်ကို မြင်သွားပြီး လက်ပြန်ပြ၏။ နောက် သူတို့သုံးယောက်ရှိရာ တဲကလေးနားသို့ ပြေးလာ၏။ အနားရောက်သည်နှင့် ဗိုဟာမက်က ဆီးကြို ပွေဖက် နှုတ်ဆက်၏။

အလီသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အသက်ရှူရှင်ရအောင်နားလိုက်၏။ ပြီးမှ အီလစ်တို့ကို ကြည့်ကာ

‘မာဆတ်က ခင်ဗျားတို့တစ်တွေကို သတိပေးရအောင် ကျုပ်ကို လွှတ်လိုက်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ ထွက်သွားတဲ့နေ့မှာပဲ ရှုရှားတွေဟာ ကျုပ်တို့ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားတစ်ခုလုံးမှာ ခင်ဗျားတို့ကို လိုက်ရှာတယ်၊ ရဟတ်ယာဉ် တွေရာကျော်ပဲ၊ စစ်သားတွေကလည်း ထောင်ကျော်မယ်၊ အဲဒါတွေလို့ ကနေတော့ နှုရစ်စတင်ကို သွားရမယ့် တောင်ကြားလမ်းကြောင်းတိုင်းကို တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ လူခွဲပြီး လိုက်ရှာနေကြတယ်’ အီလစ်က ကြားဝင်ဖြတ်၍

‘သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

ဂျိန်းသည် အလီကို ခဏရပ်ထားရန် လက်ပြလိုက်ပြီး အလီပြောခဲ့သမျှကို အီလစ်အားဘာသာပြန်ပေးရ၏။ အကြောင်းမှာ အလီ၏ အမောတကောနှင့် ပြောသော ဒါရီတာသာစကားများကို အီလစ်သည်လိုက်၍မမှီ၊ နားမလည်သောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်က

‘ကျုပ်တို့ နှုရစ်စတင်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ သူတို့ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိပါလိမ့်မလဲ၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေရင်လည်း ဖြစ်တာပဲဟာ၊ သူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်တို့ နှုရစ်စတင်ကိုသွားကြောင်း တိတိကျကျသိနေပါလိမ့်’

ဂျိန်းသည် အီလစ်စကားအတိုင်း အလီအား မေးကြည့်သည်။ အလီသည် ဘာကြောင့်ဟုကားမသိပေ။ ဂျိန်းက အလီအား

‘ဒီ တောင်ကြားလမ်းမှာကော ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ ရှိသလား’ အလီက

‘ရှိတယ်၊ ကျုပ် သူတို့အဖွဲ့ကို အာယုတောင်ကြားမှာ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာ သူတို့ညရောက်ရင် ဒီရွာတွေကို ရောက်လာမှာပဲ’

ဂျိန်းက စိတ်အားငယ်စွာဖြင့် ‘အို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

ဂျိန်းသည် အီလစ်အား အလီပြောသမျှကို စကားပြန်ပေးရင်း

‘သူတို့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မတို့ထက် မြန်နေရတာလဲ’

အီလစ်က ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။ သည်တော့မှ ဂျိန်းက သူမ၏ မေးခွန်းကို သူမဘာသာ ဖြေလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတို့အဖွဲ့က ကျွန်မတို့အဖွဲ့လို ခရီးဖင့်စေနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ကလေးတစ်ယောက် မပါဘဲကိုး၊ အို သေလိုက်စမ်းပါတော့’ အီလစ်က

‘သူတို့ဟာ မနက်စောစောထပြီး လိုက်ကြမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် ကျုပ်တို့ကို မှီသွားမှာပဲ’ ဂျိန်းက စိတ်အားငယ်စွာဖြင့်

‘ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်’

‘အခုပဲ ခရီးဆက်ရမှာပေါ့’

ဂျိန်းသည် သူမ၏အရိုးထဲမှ ပင်ပန်းမှုများကို သတိရသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်းက ‘ကျွန်မတို့ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေလို့မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’ အီလစ်က

‘ဘယ်နေရာပုန်းမှာလဲ၊ လမ်းက ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ ရုဏှားတွေဟာ ဒီမှာရှိတဲ့ အိမ်တွေကို အကုန်လုံး ရှာဖွေနိုင်လောက်အောင် လူအင်အားတော့များမှာပဲ၊ ဒီမှာ အိမ်ကလည်း ဘယ်နှစ်လုံး ရှိတာမှတ်လို့၊ ပြီးတော့ ဒီဒေသက လူတွေကလည်း ကျုပ်တို့ဘက်သားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ပုန်းနေတဲ့နေရာကို သူတို့က ရုဏှားတွေ အလွယ်တကူပြောမယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်က လိုက်ရှာသူတွေရဲ့ရှေ့ကို ရောက်နိုင်သမျှရောက်အောင် ပြေးထားဖို့ပဲ’

ဂျိန်းသည် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ နံနက်နှစ်နာရီတိတိ ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် လက်မြောက်အရှုံးပေးလိုစိတ်များဝင်နေ၏။ အီလစ်က

‘ကျုပ် မြင်းကို မြန်မြန်ပြင်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းက ရှန်တဲလ်ကို နို့တိုက်ထား’

အီလစ်သည် ထိုသို့ အင်္ဂလိပ်စကားနှင့်ပြောပြီးနောက် ဒါရီတာသာဖြင့် မိုဟာမက်အား ‘ခင်ဗျားက လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပါလား၊ ပြီးတော့ အလဲကိုလည်း တစ်ခုကျွေးလိုက်ဦးလေ’

ဂျိန်းသည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားများအပြည့်အစုံ ဝတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက်ရှန်တဲလ်ကို နို့တိုက်လိုက်၏။ ရှန်တဲလ်ကို နို့တိုက်ပြီးချိန်တွင် အီလစ်အခန်းထဲဝင်လာ၏။ အသင့်ယူလာသော လက်ဖက်ရည်ချိုချိုတစ်ခွက်ကို

ကမ်းပေး၏။ ဂျိန်းသည် လက်ဖက်ရည်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးသောက်လိုက်၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သူမနှင့်အိလစ်တို့ကို ယခုလိုအပူတပြင်းမရမက လိုက်လံရှာ
ဖွေနေခြင်းသည် ဂျင်းပီယေးနှင့် ဘယ်လောက်များ ပတ်သက်နေပါလိမ့်ဟု တွေးတော
မိ၏။ ပတ်သက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ယူဆ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဘန်ဒါရွာကို စီးနင်းရှာဖွေရန် အကူအညီပေးခဲ့ကြောင်း
ဂျိန်းသိ၏။ ဂျိန်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်၏။ ခြင်္သေ့ငါးကောင်
တောင်ကြားကြီးတစ်ခုလုံးကို ရှုရှားစစ်တပ်ရှာဖွေရာ၌လည်း ဂျင်းပီယေး၏
နယ်မြေကျွမ်းကျင်မှုသည် အလွန်အသုံးဝင်လှမည် ဖြစ်၏။ ရှုရှားတို့သည် ဂျိန်းနှင့်
ကလေးငယ်တို့အား ကြွက်များကို ခွေးနှင့်လိုက်ရှာနေသလို လိုက်ရှာနေကြောင်း
ဂျင်းပီယေးသိရမည်ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဂျိန်းသည် သူဇနီး၊ ရှန်တဲလ်သည် သူ့သမီး၊ ဤညို့ မရမနေ
လိုက်ရှာနေရာတွင် ချစ်စိတ်သည် အမုန်းစိတ်သို့ ပြောင်းလေပြီလား။ မနာလိုစိတ်၊
မကျေနပ်စိတ်များ ဖြစ်သွားလေပြီလား။

ရှန်တဲလ်ကမူ နို့ဝသွားပြီဖြစ်၍ငြိမ်းအေးနေ၏။ ဒီလိုကလေးရဲ့ဘဝသည်
ဘယ်လောက်များအေးချမ်းလှပါသနည်း။ အလိုရမက်လည်းမရှိ၊ မနာလိုဝန်တိုမှ
လည်းမရှိ၊ သစ္စာဖောက်ခြင်းကိုလည်းမသိ။ တစ်ခြားခံစားမှုဟူ၍လည်းမရှိ၊ ပူခြင်း၊
အေးခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်း၊ ဝမ်းဝခြင်းလောက်သာသိရှိသောကလေးဘဝသည်
အေးချမ်းလှပါ၏။

ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကိုကြည့်၍

“ဒီလို မသိတတ်တဲ့အရွယ်ကလေးမှာ သမီးကလေး ချမ်းချမ်းသာသာနေချော်”
အချိန်သည်နည်းနေပြီဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် ဆွယ်တာအင်္ကျီရှည်ကိုဝတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ စလွယ်သိုင်း၍ ရှန်တဲလ်
ကို ချီပိုးလိုက်၏။ ရှန်တဲလ်နေသာထိုင်သာရှိမရှိကြည့်သည်။ ကလေး နေသာ
ထိုင်သာရှိကြောင်း သေချာမှ အပေါ်ကုတ်ကိုထပ်ဝတ်လိုက်၏။ အိလစ်နှင့် မိုဟာ
မက်တို့သည် ဖန်မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် မြေပုံကို ဖြန့်ကြည့်နေကြ၏။
ဂျိန်း အနားသို့ရောက်လာသောအခါ အိလစ်က သူတို့သွားရမည့်လမ်းကြောင်းကို
မြေပုံပေါ်မှာထောက်ပြပြီး

“ကျုပ်တို့ လီနာချောင်းအတိုင်း စုန်သွားလိုက်မယ်၊ လီနာဆိုတဲ့ ချောင်းဟာ
နွေရစ်စတင်မြစ်ထဲကို ဝင်တယ်၊ အဲဒီကနေပြီး တောင်ပေါ်ကို တက်ရမယ်၊ နွေရစ်စတင်
မြောက်ပိုင်းဆီကိုပဲ နောက်နံဘေးလက်တက် တောင်ကြားတစ်ခုထဲကို ချိုးဝင်

မယ်၊ ဘယ်တောင်ကြားလက်တက်ထဲကို ဝင်ရမယ်ဆိုတာတော့ မိုဟာမက်လည်း အခုမပြောတတ်သေးဘူး၊ ဟိုရောက်မှ လက်တွေ့ကြည့်ပြီး မိုဟာမက်ရွေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီက ကင်တီဝါးတောင်ကြားကိုကူးမယ်၊ ကျုပ်တော့ကနေပဲ နှုရစ်စတင်တောင် ကြားကလွတ်အောင်ထွက်ချင်ပြီ၊ ဒါမှ နောက်ကလိုက်တဲ့ရုရှားတွေအတွက် ခက်ခဲ သွားမယ်၊ သူတို့လည်း ကျုပ်တို့ ဘယ်တောင်ကြားလက်တက်ဘက်ကို သွားတယ် ဆိုတာ သေချာမှာမဟုတ်ဘူး။

ဂျိန်းမှာ *ခရီးဘယ်လောက် ဝေးသလဲ*

ခရီးက ဆယ့်ငါးမိုင်ပဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခရီးကကြမ်းသလား၊ သက်သာ မလားဆိုတာတော့ အခြေအနေပေါ်မှာတည်တာပဲ

ဂျိန်းသည် ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်၏။ ပြီးနောက်

ကဲ သွားကြစို့

သူမ၏လေသံမှာ တကယ်ခံစားနေမိသည်ထက် စိတ်အားထက်သန်မှု ရှိသည် အတွက် ဂျိန်းသည် သူမကိုယ်သူမ ဂုဏ်ယူလိုက်မိသည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် လရောင်အောက်မှာပင် ခရီးဆက်ခဲ့၏။ မိုဟာမက်သည် ခြေလှမ်း သွက်သွက်ကျဲလှမ်းသည်။ မြည်းမကလေးက နှေးကန်ကန်လုပ်နေလျှင် ယခင်က ကဲ့သို့မဟုတ်တော့ပဲ သားရေခါးပတ်ဖြင့် အကြင်နာမဲ့စွာရိုက်ပြီး မောင်းနေ၏။

ဂျိန်းခေါင်းထဲတွင် ရီဝေဝေဖြစ်လာပြီး ဝမ်းဗိုက်ထဲမှလည်း မအိမသာဖြစ်လာ သည်။ သို့သော် အိပ်ချင်စိတ်အားမရှိပေ။ စိတ်လက်မတည်ငြိမ်တင်းမာနေပြီး အရိုး တွေက နာသလိုသာဖြစ်နေ၏။

ဂျိန်းအတွက်မူ သွားရမည့်လမ်းကြောင်းခရီး မှတ်တိုင်ကျောက်တုံးများကို မမြင်ရမိသလောက် ပါးပါးရှားရှားဖြစ်နေ၏။ သူတို့အဖွဲ့သည် တစ်ခါတစ်ရံ ချောင်း နံဘေးမှ မြက်တောရှည်ကို ဖြတ်ရသည်။ သည်အခါများ၌ တော်ပေသေး၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ပေတစ်ရာကျော်မြင့်သည့် တောင်စောင်းတောင်ကမ်းပါး ကျောက် ချွန်ကျောက်ချပ်များအကြားမှ သွားရသောအခါများတွင်မူမလွယ်ကူတော့၊ လျှောက်ရ သည့်ခရီးက နှင်းများဖုံးနေသည်။ ဂျိန်းသည် ကျောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ ခြေချော်ကျပြီး ကလေးရောလူကြီးပါ အသက်ဆုံးရှုံး ရမည်ကိုကြောက်လှ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လမ်းကြောင်းသည်နှစ်ခွဖြစ်နေ၏။ တစ်ခွသည် တောင်တက် ဖြစ်ပြီးတစ်ခွသည် တောင်ဆင်းဖြစ်နေ၏။ မည်သူမှ တိတိကျကျ လမ်းမှန်ကိုမသိဘဲ ဖြစ်တတ်ပေရာ မိုဟာမက်၏ထင်မြင်ချက်ကိုသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးနေရ၏။ အနိမ့် လမ်းကိုသူတို့ရွေးလိုက်၏။ သူတို့၏လမ်းကြောင်းသည် တစ်ပေခန့်နက်သော ရေပြင်

ခရီးကိုဖြတ်ရ၏။ သို့သော် ကွေပတ်ရသည်ထက်တော့ အများကြီးတော်ပေသေး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒုတိယတစ်ကြိမ် လမ်းခွနစ်သွယ်ကို တွေ့ရန်ကြံကြိုက်လာ ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူတစ်မိုင်ခန့်လာခဲ့ပြီးမှမှောင်တရမိ၏။ လမ်းကြောင်း သည် ပကတိခက်ခဲလာသည်။ ကျောက်သားကျောက်ချွန်များအပေါ် ဖြတ်သန်းသွား ရသည် ဖြစ်လာ၏။ ပြန်ဆုတ်၍ အခြားလမ်း ဘက်သို့ပြောင်းရွှေ့သွားကြရာ ရေပြင်ကို ကူးဖြတ်ရမည့်သဘောရှိနေသဖြင့် ကျောက်ဆောင်ကျောက်ချွန်များရှိရာသို့ တက်ရပြန်၏။ ကလေးကိုမူ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ချီကြရ၏။

ခရီးလမ်းသည် ကြမ်းသည်ထက်ကြမ်းလာရာ မရှိသည် တောင်စောင်း အကွေ့ ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲပေကတ်နေ၏။ ဂျိန်းသည် မဂ္ဂီက နောက်ပေါက်ပေါက် လိုက်မည်စိုး၍ ခပ်ခွါခွါ ဆုတ်နေမိ၏။

ထိုအချိန်၌ ရှန်တဲလ်သည် ငိုလာလေ၏။ မိခင်ကြုံတွေ့နေရသော အခက်အခဲ စိတ်ကြောင့်ပေလော၊ သို့မဟုတ် ညနစ်နာရီ၌ ဆိတ်ငြိမ်ရမည့်အစား ခရီးဆက် လာခဲ့ရသောကြောင့်ပေလောမပြောတတ်။ ကလေးချီလာသောအိလစ်က ရှန်တဲလ်ကို ဂျိန်းအားပေးခဲ့ပြီး သူကမူ မိုဟာမက်ကို မဂ္ဂီအားဆွဲတင်ရာ၌ ကူညီရန်သွားရ၏။

အိလစ်သည် မြည်းမဇက်ကြီးကို ရှေ့မှဆွဲမည်ဟုတောင်းသည်။ မိုဟာမက်က နေပါစေ၊ နောက်မှသာတွန်းပါဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့် အိလစ်သည် မဂ္ဂီ၏တင်ပါး မှတွန်းရင်း ပါးစပ်မှလည်းမောင်းရလေ၏။ ဂျိန်းမျက်စိထဲတွင် ယောက်ျားကြီး ကြီးမားမားနှစ်ယောက်၊ မြည်းတစ်ကောင်ကို တစ်ယောက်ကဇက်ကြီးကိုဆွဲ တစ်ယောက်က ဖင်ကိုတွန်းနေသည့်အဖြစ်ကို ရယ်စရာကောင်းလှသည်ဟုထင်မိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မဂ္ဂီသည် ပတတ်ရပ်လိုက်၏။ မိုဟာမက်သည် မြည်းမပတတ်ရပ် လိုက်သောအချိန်ကြောင့် ဇက်ကြီးလွတ်သွားကာ နောက်သို့ ပက်လက်လန်လဲသွား လေ၏။ မြည်းမမဂ္ဂီသည် ပတတ်ရပ်လိုက်သောအချိန်မသတ်နိုင်တော့ဘဲ အိလစ်ကို တိုက်ချကာ နောက်သို့ လျှောကျသွားလေ၏။

ကံအားလျှော့စွာပင် အိလစ်သည် ချောက်ဘက်သို့ လဲကျသွားဘဲ တောင်းကမ်း ပါးယံဘက်သို့လဲကျသွား၏။ ဂျိန်းဆီသို့ နောက်ပြန်လျှောကျလာချိန်တွင် ဂျိန်းကမူ ချောက်ဘက်မှာ ရောက်နေ၏။ အကယ်၍ မဂ္ဂီနှင့်တိုက်မိပြီး လဲကျသွားပါက ဂျိန်းတို့သားအမိသည် ချောက်ထဲသို့ ကျသွားဖို့ပင်ရှိသည်။

ဂျိန်းသည် မဂ္ဂီ ကုန်းနှီးပေါ်မှာချိတ်ထားသော အိပ်တစ်လုံးကို အတင်းလှမ်းဆွဲ လိုက်ရ၏။ သို့မဟုတ်ပါက သူတို့သားအမိသည် ချောက်ထဲသို့ ကျသွားမည်ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း 'ခွေးတိရစ္ဆာန်' ဟု အော်လိုက်မိ၏။

မဇ္ဈိမလောကသော အဂ္ဂိန်နှင့်အတူ ဂျိန်းသည် နောက်သို့ ဒုက္ခတိုက်ပြီးအောက်သို့ အတော်ပါသွား၏။ ဂျိန်းသည် ဆွဲကိုင်မိလိုက်သော အိပ်ကို မလွှတ်ရဲပဲဖြစ်နေ၏။ လွှတ်လိုက်လျှင် ချောက်ထဲကျသွားလေမလား၊ မလွှတ်ဘဲ ကိုင်ထားလျှင်လည်း မဇ္ဈိမနှင့်အတူရောပြီး ချောက်ထဲသို့ကျမသွားဟု မပြောနိုင်။ သမီးကလေး ရှန်တဲလ်သည်လည်း ဂျိန်းနှင့် မဇ္ဈိမအကြားမှာ ညပ်ပြီး အသံကုန်ဟစ်ကာ ငိုလေ၏။

နောက်ဆုံး အခြေအနေအရ မထူးတော့ပြီဖြစ်၍ ဂျိန်းသည် ကိုင်ထားသော ကုန်းနှီးပေါ်မှ အိပ်ကိုလွှတ်ကာ တန်းလန်းဖြစ်နေသော ဇက်ကြီးကို ညာလက်ဖြင့် လှမ်းဆွဲသည်။ ခြေထောက်အနံ့ကို အတင်းဘရိတ်အုပ်ရပ်လိုက်ပြီး ဇက်ကြီးကို ဆောင့်လိုက်ကာ ပါးစပ်မှလည်း သံကုန်ဟစ်၍

‘ရပ်’

မဇ္ဈိမသည်လည်း မည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ရပ်နေလေ၏။ ဂျိန်းသည် အီလစ်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အီလစ်နှင့် မိုဟာမက်တို့သည်လည်း လဲကျခဲ့ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်နိုင်ကြပြီဖြစ်သည်။ ဂျိန်းကပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်

‘ရှင်တို့ ဘာများဖြစ်ကြသေးလဲ’

အီလစ်က ‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆိုပါတော့’

မိုဟာမက်ကမူ ‘ကျုပ်လက်ထဲက မီးအိမ်တော့ ချောက်ထဲကျသွားပြီ’

အီလစ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာညည်းသည့်အလား

‘တို့နောက်က လိုက်နေကြတဲ့ ရှုရှားတွေလဲ တို့လိုအခက်အခဲနဲ့ တွေ့ပါစေဗျာ ဂျိန်းသည် ထိုအခါမှ အီလစ်နှင့် မိုဟာမက်တို့သည် သူမနှင့် ကလေးတို့ ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ကျသွားမလိုဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို မတွေ့မမြင်လိုက်ရပဲ ရိပ်ရသည်ဟု သိသွား၏။ ဂျိန်းသည် ထိုအဖြစ်ကို မပြောတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဂျိန်းသည် လက်ထဲမှ ဇက်ကြီးကို အီလစ်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီး

‘ကဲ ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ကြစို့ရဲ့’

မိုဟာမက်ကိုမူ ‘ရှင်ကံ လမ်းဆက်ပြ’

မိုဟာမက်သည် မဇ္ဈိမကိုဆွဲရခြင်း ဝန်ထုပ်၊ ဝန်ပိုးတစ်ခုလျော့သွားသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပုံရ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲကမူ သူမတို့အတွက် မြည်းတစ်ကောင် လိုမှလိုပါလေစဟု တွေးနေ၏။ သို့သော် တစ်ကယ်တန်း၌မူ အထုပ်အပိုးတွေက များပြားလှ၍ မြည်းတစ်ကောင် လိုအပ်သည်ပင်။ အထုပ်များထဲမှ ပစ္စည်းတွေမှန်သမျှမှာ တကယ်လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေချည်းဖြစ်၏။ စားစရာများယူလာခဲ့မိသည်

ကပင် နည်းနေသေး၏။

သူတို့သည် ငြိမ်သက်နေကြသော အိမ်ကလေးတစ်ခုနှင့် ရေတံခွန်ဘေးမှ ဖြတ်သွားရသည်။ ခွေးတစ်ကောင်သည် သူတို့ဖြတ်သွားခိုက် လှမ်းဟောင့်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းအော်လိုက်မှ ခွေးသံတိတ်သွား၏။ ထို့နောက်သော်ကား သူတို့သည် တောကြီးမျက်မည်းထဲသို့ ရောက်သွားကြပြန်လေသည်။

မိုးကောင်းကင်သည် မည်းမှောင်နေရာမှ အညိုရောင်သန်းလာ၏။ အလင်းရောင် ထိုးဟောက်လာသည့်သဘောပင်ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ညလုံး ထွန်းလင်းနေသော ကြယ်များ သည်လည်း မရှိတော့။ မိုးလင်းလာသည့်သဘောပင်။

သည်အချိန်တွင် ရှုရှားစစ်သားများ ဘာလုပ်နေကြပါမည်နည်းဟု ဂျိန်းတွေး ကြည့်မိ၏။ အရာရှိလုပ်သူသည် တပ်သားများကို အော်ဟစ်နှိုးနေကြမည်လား။ ထမင်းချက်လုပ်သူက မြေပုံကိုကြည့်နေသည့် အရာရှိအတွက် ကော်ဖီယူလာပေးနေ ပေလိမ့်မည်လား။ သို့မဟုတ်က သူတို့ မလင်းမီ တစ်နာရီနှစ်နာရီကတည်းကပင်ထ၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကောင်း ထွက်ခဲ့ကြပေမည်။ လီနာမြစ်ရိုးအတိုင်း ချီတက်လာကြလေ မည်လား။ လီနာရွာကလေးကိုပဲ ကျော်ဖြတ်လာနေကြပြီလား။ သူတို့နောက်နား တစ်မိုင်အကွာလောက်များ ရောက်နေပြီလား။

ဂျိန်းသည် ပို၍ မြန်မြန်လျှောက်လိုက်၏။

သူတို့သည် မြစ်ကမ်းနားသို့ ရောက်လာကြပြန်၏။ ဤအရပ်၌ကား စိုက်ပျိုး ထားသည့်အခင်းများကား မရှိပေ။ သို့သော် မြစ်ကမ်းနားဘက်စလုံးတွင် တောအုပ်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အလင်းရောင်သည်တစ်ဖြည်းဖြည်း ပိုလင်း လာသဖြင့် သစ်ပင်များမှာ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးများဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ ဂျိန်းသည် ထိုတောအုပ်ကြီးများကို လက်ညှိုးညွှန်၍ အီလစ်အား

ကျွန်မတို့ ဒီတောအုပ်တွေထဲမှာ ပုန်းနေကြရအောင်လား
အီလစ်က

မတတ်သာတဲ့အဆုံးကျရင်တော့ ပုန်းရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှုရှားတွေ ကလည်း ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်မသွားဘူး ရပ်သွားတယ်ဆိုတာ သိမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က ခရီးလမ်းကြောင်း နောက်တစ်နေရာက ရွာသူရွာသားတွေကို မေးမှာကိုး၊ အဲဒီရွာသူရွာသားတွေကလည်း ကျုပ်တို့ ဖြတ်မသွားဘူးပြောမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် သူတို့ ကလည်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာပြီး ဘီးစိပ်တိုက် ရှာတော့မှာပေါ့

ဂျိန်းသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းငြိမ့်လိုက်ရ၏။ အမှန်ကား ဂျိန်းသည် ရပ်နားရန် ဆင်ခြေရှာနေခြင်းမျှသာဖြစ်ပါ၏။

နေထွက်စအချိန်တွင် သူတို့အဖွဲ့သည် တောင်ကွေ့တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ပြီး ရပ်သွား၏။ အကြောင်းမှာ တောင်ပြိုကျထားသဖြင့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုလုံးမှာ မြေသားများ ကျောက်တုံးများဖြင့် လုံးဝဖြတ်ကျော်မရနိုင်လောက်အောင် ပိတ်ဆို့ နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် မျက်ရည်ကျမတတ် ဖြစ်သွား၏။ သူတို့သည် ဤလမ်းခွဲ လမ်းကြောင်းအတိုင်း၊ ချောင်းရိုးအတိုင်း၊ လျှိုအတိုင်း နှစ်မိုင်သုံးမိုင်လာခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ လမ်းပိတ်နေပါက နောက်ကြောင်းပြန်၍ လမ်းခွဲအစတစ်ခုသို့ ပြန်ရမည် ဖြစ်၍ နောက်ထပ်ငါးမိုင်တိုးသွားပြန်ပြီဖြစ်၏။ မြည်းမလေး မဂ္ဂိုလ်နီပြီး လျှောက်ကျသည့် နေရာအပါအဝင်ကို ပြန်ဖြတ်ရဦးမည်ဖြစ်၏။

သုံးဦးစလုံးသည် ပိတ်ဆို့နေသော မြေသားကျောက်တုံးများကို ကြည့်ရင်း ဂျိန်းက 'ကျွန်မတို့ ကျော်တက်လို့ မရနိုင်ဘူးလား'

အီလစ်က 'မြည်းမလေးက တက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး'

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အီလစ်၏ ရေပက်မဝင် အဖြေစကားများကို သိပ်ပြီး မကျေနပ် ချင်ပေ။ ဂျိန်းသည် စိတ်မရှည်စွာဖြင့်

'ဒါဆိုလည်း ကျွန်မတို့ထဲက တစ်ယောက် မြည်းမလေးနဲ့တစ်ဖက်လမ်းက ပြန်ပြီးလာ ဒီပိတ်နေတဲ့နေရာကို ကျော်သွားတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ခဏနားရင်း စောင့်နိုင်ကြတာပေါ့' အီလစ်ကမူ

'ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ လမ်းခွဲကြဖို့ မကောင်းဘူးတင်တယ်'

အီလစ်၏လေသံမှာ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် လေသံမျိုးဖြစ်နေ၍ ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ ဘဝင်မကျပဲ ဖြစ်သွား၏။ သူမက လေသံမာမာဖြင့်

'ရှင် ပြောဆိုနေပုံက ကျွန်မတို့အားလုံး ရှင့် စိတ်ထဲမှာ ထင်တဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ရမယ့်ပုံ ပေါက်နေပြီ'

အီလစ်သည် ဂျိန်းက ဤကဲ့သို့ မာဆတ်ဆတ် ပြောသဖြင့်တုံ့သွား၏။ သူမမူ အကျိုးအကြောင်းနှင့်ပြန်၍

'အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီတောင်ပြိုပြီး လမ်းပိတ်နေတဲ့ မြေသားနဲ့ ကျောက်တုံးတွေပေါ်ကို ဖြတ်ကျော်တက်ကြမယ်ဆိုရင် ခိုင်မယ်လို့မထင်ဘူး၊ ကျုပ် ကတော့ ဖြတ်သင့်တယ်မထင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုပဲဆုံးဖြတ် ကြ၊ ဆုံးဖြတ်ကြပေါ့လေ'

'ဒါဆိုရှင့်စကားက ဆွေးနွေးခွင့်တောင်မရှိတော့တဲ့သဘောလား'

ဂျိန်းသည် ဒေါသတကြီးနှင့်နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့၏။ စိတ်ထဲတွင်မူ

ယောက်ျားတွေများ ဘာဖြစ်လို့ နေရာတကာမှာအထက်စီးနေချင်ရတာပါလိမ့်၊
ယောက်ျားကြီးဝါဒကို ကိုင်စွဲချင်ကြပါလိမ့်ဟုဒေါသမရှိမိ၏။

ဂျိန်းသည် ဆက်စဉ်းစားရင်း အီလစ်သည်လည်း အပြစ်အနာအဆာမရှိသူ
မဟုတ်နိုင်ပါ။ အီလစ်သည် ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်သော တွေတွေဝေဝေ
လူစားမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အကြမ်းဖက်ဆန့်ကျင်နှိမ်နင်းရေး
ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဟု ပါးစပ်ကပြောနေသော်လည်း တကယ့်လက်တွေ့တွင်
အမေရိကန်စီအိုင်အေမှာ အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ စီအိုင်အေအဖွဲ့ကြီးသည်
ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြမ်းဖက်ဝါဒကို အကျင့်သုံးဆုံးအဖွဲ့ကြီးလည်းဖြစ်နိုင်၏။ အီလစ်
သည်စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ချင်လည်း အန္တရာယ်နှင့်ရင်ဆိုင်ချင်သည်၊ လှည့်ဖြားတတ်သော
သဘောရှိသည်ကမူထင်ရှား၏။ ကိုယ့်ကိုလေးစားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လိုချင်
ရင် စိတ်ကူးယဉ်လူစွန့်စားကိုမရွေးလေနဲ့ဟု ဂျိန်းသည် သူမကိုယ်သူမ စိတ်ထဲမှ
ပြန်ပြောနေမိ၏။

သည်နေရာ၌ ဂျင်းပီယေးသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှိပ်ချပေးဖန်သည့် သဘော
မရှိသည်ကား သေချာ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဖက်မလုပ်ဘဲ
ဘာသာကာသာနေချင်နေမည်၊ လိမ်လည်လှည့်ပျားမှု လုပ်ချင်လုပ်မည်၊ ဥပမာပြုချင်
ပြုမည်၊ သို့သော် အပေါ်စီးက မဆက်ဆံသည်ကားသေချာ၏။ ထို အကြောင်းတရား
သည်လည်း ဂျင်းပီယေးသည် လူငယ်ယောက်ျားတစ်ဦး ဖြစ်နေသေးသောကြောင့်
လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဂျိန်းသည် စောစောက မဂ္ဂီချော်ကျသောနေရာသို့ ရောက်လာ၏။ သို့သော်
ဂျိန်းသည် နောက်မှ အမျိုးသားနှစ်ဦးကို မစောင့်တော့။ သူတို့ဘာသာ မြည်းမတစ်
ကောင်နှင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေတော့။

ရှန်တလ်ကလေးသည် အသံထွက်၍ ညည်းညူလာ၏။ ဂျိန်းသည် ကလေးကို
ဘာမှမလုပ်သေးဘဲ ခရီးသွားဆက်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး လမ်းဆုံလမ်းခွဲနေရာသို့ရောက်
ကာမှ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ သူမသည် ခဏအနားယူမည်ဟု တရားဝင်ကြေညာ
လိုက်သည့်သဘောပင်ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်နှင့် မိုဟာမက်တို့သည် ဂျိန်းနဲ့ဘေးသို့ တစ်မိနစ်နှစ်မိနစ်အကွာလောက်တွင်
ရောက်လာကြ၏။ မိုဟာမက်သည် သယ်လာသောမုန့်အချို့ကိုထုတ်၍ အားလုံးကို
ဝေငှ၏။ အီလစ်သည် ဂျိန်းကို ဘာစကားမှ မပြောပေ။

သူတို့သည် ခဏမျှနားကြပြီးနောက် တောင်တက်ခရီးကို စကြရပြန်၏။
တို့ တောင်ကုန်းတစ်ခုထိပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ နေရောင်အောက်သို့ ရောက်၏။
အောက်

လေ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်လည်း နည်းနည်းစိတ်ဆိုးပြေလာ၏။ ခင်စာအကြာတွင် အီလစ်သည် သူမ၏ပခုံးကို သုံးငါးဖက်၍

•ကျုပ်က အမိန့်ပေးနေသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်
ဂျိန်းက ခပ်တောင့်တောင့်ပေးသဖြင့်
•ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အီလစ်က
•မင်းဘက်ကလည်း နည်းနည်းပြင်းထန်သွားတယ်လို့ မယူဆမိဘူးလား
•ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း လွန်သွားပါတယ်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး
•ကဲပါ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဂျိန်းဘဲလ်ကို ကိုယ်တစ်လှည့်ချီခဲ့ပါရစေဦး

ဂျိန်းသည် ကလေးအား အီလစ်လက်သို့ ပေးလိုက်၏။ ကလေး၏ အလေးချိန်ကိုယ်ပေါ်မှ ပေါ့သွားသောအခါမှ ခါးရိုးတစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရသွားမိ၏။ ဟာကယ်တော့ ဂျိန်းဘဲလ်၏ကိုယ်လုံးကလေးသည် လေးလံလှသည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ခရီးဝေးလာသည်နှင့် သိသာလာသည်ကား အမှန်ပင်။ ရှေးခြင်းကောင်းကို ဆယ်မိုင်ခန့် သယ်လာခဲ့ရသူလို ဖြစ်နေ၏။

နေမင်းသည် မြင့်တက်လာသည်နှင့် လေထူသည် ပို၍ပူနေလာ၏။ ဂျိန်းသည် အပေါ်ကုတ် အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လိုက်၏။ အီလစ်တစ်ယောက်သာ သူဝတ်ဆင်ထားသည့် ရုရှားစစ်သားသုံး အပေါ်ကုတ်ကြီးကိုမချွတ်ဘဲ ကြယ်သီးမဖြုတ်ဘဲ ဆက်ဝတ်နေ၏။ အာဖဂန်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပြင်းပြင်းဝလံထန်ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲမျိုးမှအပ ယခုကဲ့သို့ တော်ရုံတန်ရုံ ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲများကို ဂရုစိုက်ပုံ မရချေ။

နေခင်းမွန်းတည့်ချိန်ခန့် ရောက်လာသောအခါ သူတို့သည် လီနာကောင်ကြား လျှိုမြောင်ခရီးမှ ကျယ်ပြန့်သော နူးရစ်စတင် တောင်ကြားဒေသဆီသို့ ရောက်လာကြ၏။ သည်ဘက်ရောက်သည်နှင့် ခရီးလမ်းကြောင်း အမှတ်အသားများမှာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့လာရ၏။ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားဒေသမှာကဲ့သို့ပင် လမ်းကြောင်းသည် မြင်သာလာ၏။ သူတို့သည် မြောက်ဘက်သို့ချိုး၍ ချောင်းရိုးကို ဆန် တောင်ကိုတက်ရပြန်၏။

•စ်သည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကပြေလာ၏။ မနက်ခရီးခန့် လျှောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်တိုင် တကယ်တမ်း လေးငါးမိုင်သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်သည်။ အီလစ်သည် ထပ်ဆယ်မိုင်ခရီးခန့် ရောက်ချင်ပေါက်ချင်နေပုံရ၏။ သုံးရက်မြောက် မနားမနေ ခရီးဆက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်

သည်။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် မိုးမချုပ်မီအချိန်အထိ ခရီးဆက်နိုင်ပုံမပေါ်တော့ဟု ယူဆနေမိ၏။ အီလစ်မျက်နှာပေါ်မှ သုန်သုန်မှုန်မှုန် မျက်နှာထားကို တွေ့မြင်ရခြင်းဖြင့် အီလစ်သည် စိတ်ပူနေကြောင်း သိသာလာ၏။ တစ်ချိန်တွင် အီလစ်သည်လည်း ပင်ပန်းနေကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။ မိုဟာမက် တစ်ယောက်သာ ပင်ပန်းပုံမရချေ။

သူတို့တစ်တွေ လီနာတောင်ကြား ရွာများနံ့ဘေးမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြစဉ်က လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့ခဲ့ရပေ။ ဤနှုတ်စတင် တောင်ကြားဒေသရောက်သည်နှင့် ခရီးသွားများကို မြင်တွေ့လာကြရ၏။ များသောအားဖြင့် ခရီးသွားများမှာ ဝတ်ရုံဖြူများ ခြုံထားပြီး ခေါင်းပေါင်းဖြူများ ပေါင်းထားကြ၏။

ထိုခရီးသွား နှုတ်စတင်သားများက ပင်ပန်းလှ၍ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော ဥရောပတိုက်သားနှစ်ဦးကို စူးစမ်းသလိုကြည့်ကြ၏။ မိုဟာမက်ကိုမူ တလေးတစား နှုတ်သက်ကြ၏။ ထိုသို့ လေးစားနေမှုသည် မိုဟာမက်ပန်းထက်မှာ လွယ်ထားသော တာလာရှီနီကော့ မောင်းပြန်သေနတ်ကို မြင်သောကြောင့်လည်းဖြစ်နိုင်ပေ၏။

သူတို့အဖွဲ့ နှုတ်စတင်မြစ်နံ့ဘေး တောင်တက်ခရီးကို တက်နေစဉ် ဝါးလုံးတစ်လုံးတွင် ငါးဆယ်ကောင် ချိတ်ဆွဲထမ်းလာသော မုတ်ဆိတ်မည်းမည်း၊ မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် လူငယ်တစ်ဦးက ကျော်တက်မိလာသည်။

ထိုလူငယ်သည် မိုဟာမက်အား အရောအနှော ဘာသာစကားဖြင့် စကားစ၏။ သူ့စကားထဲတွင် ဒါရီဘာသာစကားတချို့ပါသည်။ ဂျိန်းကိုယ်တိုင်ကမူ သဘောမပေါက်သော်လည်း မိုဟာမက်နှင့် ထိုလူငယ်တို့ကမူ အပြန်အလှန်သဘောပေါက်ပုံရ၏။ ဤသို့ဖြင့် မိုဟာမက်သည် ထိုလူငယ်ထံမှ ငါးသုံးကောင်ကို ဝယ်လိုက်နိုင်ခဲ့၏။ ပိုက်ဆံကို ထုတ်ရေတွက်ပေးရသူ အီလစ်က ဂျိန်းဘက်သို့လှည့်၍

“ငါးတစ်ကောင်ကို အာဖဂန်ပိုက်ဆံနဲ့ ငါးရာစီ ပေးရတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိမလဲဟင်” ဂျိန်းက

“အာဖဂန် ငါးရာဆိုရင် ပြင်သစ်ဖရန့် ငါးဆယ်ကျတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ ငါးပေါင်ပေါ့” အီလစ်က

“အလို အမေရိကန်ဒေါ်လာနဲ့ဆိုရင် ဆယ်ဒေါ်လာလောက် ကျနေပါလား၊ တယ်ဈေးကြီးတဲ့ငါးတွေပဲ”

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အီလစ်တစ်ယောက် ဤကဲ့သို့ ပေါက်တတ်ကရများ ပြောမနေစေချင်ပါ။ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းပြီး နောက်တစ်လှမ်း လှမ်းဖို့အရေးသည် အလွန်ခက်ခဲပင်ပန်းနေချိန်တွင် ရွှေကိုယ်တော်က ငါးဈေးကြီးကြောင်း လာပြောနေ၏။ ထိုလူငယ်၏ အမည်မှာ ဟာလန်ဖြစ်သည်ဆို၏။ သူက ငါးများကို အောက်

ဘက် မန်ဒိုလ်ရေကန်ထဲမှ ဖမ်းဆီးရမိလာကြောင်း ပြော၏။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ တံငါသည်ရုပ်မပေါက်လှပေ။ သူသည် ခြေလှမ်းအရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေ၏။ သူပြောသောစကားကို တစ်ဖက်လူများ နားလည် မလည်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပုံမရချေ။

နှုတ်စတင် တောင်ကြားသည်လည်း ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားကဲ့သို့ပင် ကျောက်သား ကမ်းပါးယံများ ခြံရံလျက်ရှိပြီးမြေပြန့်မြေညီရှိသော နေရာများတွင် လှေကားထစ် စိုက်ပျိုးခင်းများရှိနေ၏။ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားနှင့် ထူးခြား ကွဲပြားမှုကား တောင်ပေါ်ဒေသများတွင် ဝက်သစ်ချပင်တောအုပ်ကြီးများ ထူထပ် စွာပေါက်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်မူ နောက်ဆုံးအခြေအနေသို့ရောက်လာ ပါက ထိုဝက်သစ်ချပင် တောအုပ်ထဲတွင် ဝင်ပုန်းနေလိုက်မည်ဟု တွေးနေမိ၏။

သူတို့အတွက် အခြေအနေမှာ ကောင်းလာပြီဖြစ်၏။ လမ်းခရီးသည် လမ်း သိပ်မကြမ်းတော့။ တစ်နေရာ၌ တောင်ပြို၍လမ်းပိတ်ဆို့မှုနှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။ သည်တစ်ကြိမ်၌မူ တောင်ပြိုထားသည့် မြေသားကျောက်တုံးများပေါ်သို့ အီလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့က ကျော်ဖြတ်ကြပြီး မိုဟာမက်က မဂ္ဂီနှင့်ချောင်းကိုဖြတ်ကူး ကွေ့ပတ်ကာ ပြန်၍ဆိုကြ၏။

နောက်ခဏအကြာတွင် တောင်ကမ်းပါးယံနံဘေးမှ ကျဉ်းမြောင်းကွေ့ပတ်သော လမ်းကြောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ကြပြန်၏။ ထုံးစံအတိုင်း မဂ္ဂီသည် ကတ်တတ်တတ် လုပ်နေလေတော့၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မိုဟာမက်သည် မဂ္ဂီကို ချောင်းထဲမှ ဆင်းဖြတ်ကွေ့ပတ်သော လမ်းကြောင်းမှ ခေါ်ရလေ၏။

သည်အချိန်၌ ဂျိန်းသည် ဗုန်းဗုန်းကျလဲမတတ် အခြေအနေမှာရောက်နေ၏။ မိုဟာမက်နှင့် မဂ္ဂီတို့ ကွေ့ပတ်၍ ပြန်လာဆုံချိန်တွင် ဂျိန်းက

‘ကွန်မတော့ ခဏရပ်ပြီး နားမှဖြစ်တော့မယ်’
မိုဟာမက်က ‘ကျုပ်တို့ ဂတ်ဝါးရွာ ရောက်တော့မယ်’
ဂျိန်းက ‘ဘယ်လောက် သွားရဦးမှာလဲ’

မိုဟာမက်သည် အတူပါလာသူ ဟာလန်နှင့် ဟိုမကျ သည်မကျစကားများ ဖြင့် ပြောကြပြန်သည်။ ပြီးမှ ‘နာရီဝက်လောက်ပဲ သွားရငေ မှာပါ’

ထိုနာရီဝက်ဆိုသည်ကပင် ဂျိန်းအတွက် တစ်သက်တာခရီးလောက် သွားရမည် ဟု မှတ်ထင်နေ၏။ ဘာပဲပြောပြော နောက်ထပ်နာရီဝက်တော့ဖြင့် ငါဆက်လျှောက် နိုင်ရမှာပါဟု ဂျိန်း အားတင်းလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေတာတွေကို မေ့ထားလိုက်၊ ရောက်သည့်နေရာမှာ လှဲချလိုက်ချင်စိတ်ကို ဖယ်ထားပြီး တခြား

တစ်ခုခုကိုသာ အာရုံစိုက်ဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားပေးနေမိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ တောင်ကွေ့တစ်ခုကို ချိုးလိုက်သည်နှင့် သူတို့သည် ရွာကို လှမ်းမြင်ရ၏။

ရွာကို လှမ်းမြင်ရသည်ကပင် စိတ်ထဲမှ ကြည်နူးစရာကောင်းလှပါ၏။ ရွာ တည်ဆောက်ထားပုံမှာ မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံတွင် သစ်သားအိမ်များ တစ်အိမ်ပေါ်တစ်အိမ်ဆင့်ထားရာ ကလေးများ တစ်ယောက်ကျောပေါ်တစ်ယောက် ဆင့်တက်နေကြသည်နှင့် တူလှ၏။ အောက်ဆုံးမှ အိမ်တစ်လုံးများ ပြိုသွားပါက အပေါ်မှအိမ်များပါ ပြိုကျပြီး တစ်ရွာလုံး မြစ်ထဲပြုတ်ကျသွားမည်ကဲ့သို့ထင်မှတ်ရ၏။

ပထမဆုံးအိမ်နားသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဂျိန်းသည် လမ်းလျှောက်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ သူမ တစ်ကိုယ် လုံးမှ ကြွက်သားများမှာ နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီး အီလစ်ထံမှ ရှန်တဲလ်ကို လှမ်းယူရန် ပင် ခွန်အားမရှိတော့။ အီလစ်သည်လည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီဖြစ်၏။ ဂျိန်း နံဘေးမှ ဝင်ထိုင်ချလိုက်၏။

အိမ်ထဲမှ မျက်နှာတချို့က သူတို့ကို စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။ လူငယ် ကလေးဟာလန်သည် လှမ်းကြည့်သူ မိန်းမအား သူသိသမျှ အီလစ်၊ ဂျိန်းနှင့် မိုဟာမက်တို့အကြောင်းကို ဖောက်သည်ချနေပုံရ၏။ မိုဟာမက်သည် ပထမဆုံးမဂ္ဂီအ တွက် မြက်ကောင်းကောင်းစားနိုင်မည့် မြက်ခင်းတစ်နေရာကိုရွေး၍ မဂ္ဂီကို ချည် ပေးထားလိုက်၏။ ပြီးမှ အီလစ်နံဘေးလာရပ်ကာ

‘ကျုပ်တို့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ပေါင်မုန့် ဝယ်ကြမှထင်တယ်’

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်မူ သူမတို့အတွက် လက်ဖက်ရည် ပေါင်မုန့်ထက် အာဟာရ ဓာတ်ပြည့်ဝသော အစာစားရန် လိုအပ်သည်ထင်၏။ သူမက

‘ငါ့ကို မစားကြဘူးလား’ အီလစ်က

‘ငါးက ရေဆေးရဦးမယ်၊ ချက်ရဦးမယ်ဆိုတော့ အချိန်မရဘူး၊ ညကျမှ ချက်စားကြမယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီမှာ နာရီဝက်ထက် ပိုပြီးမနားချင်ဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ’

ဂျိန်းသည် ဝိတ်ကျေတမ်းကျေ သဘောတူလိုက်၏။ တကယ်တမ်းတွင်မူ သူမသည် နာရီဝက်နားပြီးနောက် ခရီးဆက်နိုင်ပါမည်လားဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိ သံသယရှိသည်။ သို့သော် ဘာပဲပြောပြော အစားအသောက်ကလေး ဗိုက်ထဲဝင်သွား ရင်ဖြင့် စိတ်လက်လန်းဆန်းပြီး ခရီးဆက်ချင် ဆက်နိုင်မှာပဲဟု ကိုယ့်ဘာသာ အားပေးမိပြန်သည်။

ထိုစဉ် ဟာလန်က သူတို့ကို လှမ်းခေါ်၏။ ဂျိန်းသည် မော်ကြည့်လိုက်၏။ ဟာလန်နှင့်အတူ စကားပြောနေသူ အမျိုးသမီးကြီးကလည်း သူတို့ကို လှမ်းခေါ်၏။ သူတို့ကို အိမ်ထဲမှာ ဝင်ရောက်နားပါဟု ဖိတ်ခေါ်နေ၏။ အီလစ်နှင့်မိုဟာမက်တို့ သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြ၏။

ဂျိန်းသည်လည်း ရင်ခွင်မှာပေထားသော ရှန်တလ်ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပထမ ချ၍ သူမကိုယ်တိုင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကလေးကို ကောက်ချီရန် ကုန်းလိုက်၏။

ရုတ်တရက် သူမ၏ အပြင်ရှုခင်းများသည် ဝါးသွားလေ၏။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ကိုလည်း ထိန်းနိုင်ခြင်းမရှိတော့။ ဂျိန်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းနိုင်ဖို့ကြိုးစား သည်။ မျက်စိထဲတွင် ရှန်တလ်၏မျက်နှာကလေးပဲ မြင်နေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် သူမ ၏ ဒူးနှစ်ဖက်လုံးညွှန်ကျသွားပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပုံလျက်သွား လဲကျသွားလေသည်။ တလောကလုံးသည် အမှောင်ဖုံးသွားလေ၏။

ဂျိန်းမျက်လုံး ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူမကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြ သော မျက်နှာများကို မြင်ရ၏။ အီလစ်၊ မိုဟာမက်၊ ဟာလန်နှင့် ရွာမှ အမျိုးသမီး တို့သည် သူမကို ဝိုင်းကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ အီလစ်က

‘ဘယ်နှယ် နေသေးသလဲ’

ဂျိန်းက ‘အကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’

‘မင်း မူးမောသွားတာ’

ဂျိန်းသည် ထထိုင်လိုက်၏။

‘ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်’

အီလစ်က ‘မကောင်းပါဘူး၊ မင်း ကနေ့အဖို့ ခရီးဆက်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး’

ဂျိန်း၏ခေါင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြည်လင်လာပြီဖြစ်၏။ တကယ်တော့ အီလစ်ပြောနေသည်မှာ အမှန်များ ဖြစ်ကြောင်း သူမစိတ်ထဲကသိနေ၏။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် နောက်ထပ် ဘာမှလုပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့။ သူမ၏ ကိုယ် ခန္ဓာသည် စိတ်တွေက ဘယ်လိုပဲဆောင်ဆောင်၊ ဘယ်လိုပဲအားပေး တိုက်တွန်းတိုက် တွန်း ရွှေ့နိုင်တော့မည်၊ လှုပ်ရှားနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ဂျိန်းသည် မိုဟာမက်ပါ နားလည်နိုင်စေသောငှာ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် အီလစ်အား

‘ဒါပေမယ့် ရုရှားတွေက ဒီကို ကနေ့ပဲ ရောက်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား’

အီလစ်က ‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကျုပ်တို့ ပုန်းနေကြရမှာပေါ့’

မိုဟာမက်က နံဘေးဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

*ဒီလူတွေကို ကြည့်ဦးလေ၊ သူတို့က ကျုပ်တို့ပုန်းနေတာကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်
နေကြမယ့် လူတွေလားလို့၊ ဝေးပါသေးတယ်*

ဂျိန်းသည် ဟာလန်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတို့ကို ကြည့်လိုက်၏။ သူတို့သည်
ဂျိန်းတို့ ပြောနေသမျှကို တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ နားမလည်သည့်တိုင် အာရုံစူးစိုက်၍
နားထောင်နေကြသည်ကမူ အမှန်ပင်။ နိုင်ငံခြားသားများ ရောက်ရှိလာခြင်းသည်ပင်
သူတို့အတွက် အထူးခြားဆုံးဖြစ်နေလောက်မည်ပင်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသော
အခါ တစ်ရွာလုံးရောက်လာကြမည်ဖြစ်သည်။

ဂျိန်းသည် ဟာလန်ကိုကြည့်၍ ဟာလန်တစ်ယောက် သတင်းစကားမပြော
ကြားရန်၊ အတင်းမပြောရန် ပိတ်ပင်ခြင်းသည် ခွေးတစ်ကောင်ကို မဟောင်ခိုင်းဘဲ
နေရာသလိုပဲဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။ သူတို့တစ်တွေ ပုန်းခိုကြမည့်နေရာသည် ည
ရောက်လျှင် နှုတ်စတင်တစ်ရွာလုံး သိကုန်ကြမည်ပဲဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဤဒေသမှ လူများမသိအောင် တောင်ကြားတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ခိုပုန်း
အောင်း၍ မရနိုင်ပြီလော။ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် ဒေသခံများ၏ အ
ကူအညီမပါဘဲ အကြာကြီးပုန်းနေ၍ကား မဖြစ်နိုင်။ သူတို့ ပါလာသော အစား
အသောက်များ ကုန်သွားနိုင်သည်။ ထိုအချိန်လောက်၌ ရုရှားတို့သည် သူတို့ခရီး
မဆက်ဘဲ ရပ်သွားကြောင်း သိသွားပြီး တောအုပ်တွေထဲ၊ တောကြီးတောင်ကြားတွေ
ထဲသို့ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာကြတော့မည်သာ ဖြစ်၏။

အီလစ်၏ စကားသည် မှန်ပေ၏။ မနက်စောစောကပင် အီလစ်က ပြောဖူးသေး
၏။ သူတို့၏ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်မှာ နောက်မှလိုက်သူများ၏ ရှေ့မှ
ရောက်နိုင်သမျှ ရောက်အောင်ပြေးနေဖို့ပဲ ရှိ၏။

မိုဟာမက်သည် စီးကရက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်လိုက်၏။ သူသည် အသေအ
ချာစဉ်းစားကြည့်ပြီးနောက် အီလစ်အား

ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြမယ်၊ ဂျိန်းကို ဒီမှာပဲထားခဲ့ရအောင်

အီလစ်က ချက်ချင်းပင်

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မိုဟာမက်က

*ခင်ဗျားကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ မာဆတ်၊ ကမီးလ်နဲ့ အဖီစီတို့ လက်မှတ်ရေးထိုး
ထားတဲ့ စာရွက်ကလေးဟာ ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့အသက်ထက်ပိုပြီး
တန်ဖိုးရှိတယ်။ အဲဒီစာချုပ်ကလေးဟာ အာဖဂန်နီစတန်ရဲ့အနာဂတ်ကို ဖန်တီးနိုင်
တယ်။ ကျုပ်ရဲ့သား အသက်ပေးတိုက်ခဲ့တဲ့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အရေးကြီး
တယ်ဗျ*

မှန်ပေသည်။ အီလစ်သည် တစ်ယောက်တည်း ခရီးဆက်ရတော့မည်ဟု ဂျိန်းကိုယ်တိုင်လည်း သဘောပေါက်သွား၏။ သို့သော် စိတ်ထဲတွင်မူ တစ်ယောက်တည်းချန်၍ နေရစ်ခဲ့ရပြီး အီလစ်ကို ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရမည်ဆိုသော စိတ်ကူးသည်ပင် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်နေ၏။

ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီနိုင်မလဲဆိုသည်ကိုသာ တွေးတောကြံဆရမည့်အစား ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို သူမအနားမှ ဘယ်လိုမှမခွာဘဲ ထားရနိုင်မည်နည်းဟုသာ စိတ်ကူးကြံဆနေမိ၏။ ရုတ်တရက် ဂျိန်းခေါင်းထဲတွင် အကြံတစ်ခုရလာ၏။ သူမက

‘ကျွန်မ ရုရှားတွေကို လှည့်စားကြည့်မယ်လေ၊ ကျွန်မ ရုရှားတွေရဲ့လက်မှာ အပမ်းခံလိုက်မယ်၊ တော်တော်ကြာ ခေါင်းမာပြီး ဘာမှမပြောဘဲနေပြီးမှ ရှင်တို့သွားမယ့်ခရီးလမ်းကြောင်းကို လုံးဝ ပြောင်းပြန်လွှဲပြီး ပြောလိုက်မယ်လေ၊ ဒါဆိုရင် ရှင်တို့အတွက် လေးငါးခြောက်ရက် ရှေ့ကရောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ အဲဒီလောက်ဆိုရင် ရှင်တို့ ဒီနိုင်ငံက ထွက်နိုင်လောက်ပါပြီ’

ဂျိန်းသည် ထိုအကြံကိုပေးရင်း ဟုတ်ပေသားပဲဟု အောက်မေ့ကာ စိတ်အားထက်သန်၍လည်းလာ၏။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းတွင် စိတ်ထဲ ရင်ထဲကမူ ‘ကျွန်မကို ပစ်မသွားပါနဲ့နော်၊ ပစ်မသွားပါနဲ့ အီလစ်ရယ်’ ဟု တီးတိုးမြည်တမ်းနေမိ၏။

မိုဟာမက်သည် အီလစ်ကိုကြည့်၍
‘ကျုပ်တို့မှာ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ် အီလစ်
အီလစ်ကမူ ပြတ်သားစွာဖြင့်
‘မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလုပ်နိုင်ဘူး’
မိုဟာမက်က ‘ဒါပေမယ့် အီလစ်နော်...’
အီလစ်က ‘အိုဗျာ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆို ပြီးရောပေါ့’
မိုဟာမက်သည် နှုတ်ပိတ်သွားရလေ၏။
ဂျိန်းက ‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ’ အီလစ်က
‘ရုရှားတွေ ကျုပ်တို့ကို ဒီနေ့ မမီနိုင်လောက်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က ခုထိ ရှေ့ကရောက်နေတုန်းပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ နက်ဖြန်စောစောကြီး ထထွက်ကြမယ်၊ ဒီမယ် တကယ်ဇာတ်လမ်းက မဆုံးသေးရင် ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်သေးတာပဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာမဆို မော်စကိုမှာရှိတဲ့ အကောင်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က အနာတိုလီလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ရူးကြောင်ကြောင်တွေပဲဆိုပြီး လိုက်ရှာတဲ့ အလုပ် မလုပ်ကြနဲ့တော့ဆိုပြီး ပြန်သိမ်းခိုင်းချင် ခိုင်းနိုင်သေးတာပဲ’

သွားစမ်းပါ

ဂျိန်းသည် အားလုံးနားလည်စေရန် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ရင်ထဲကမူ တိတ်တိတ်ကလေးကျိတ်ပြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာနေ၏။ အီလစ်သည် သူ့မကိုထားပြီး ခွဲမသွားနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ မိုဟာမက်က

ဒါဆိုလည်း ကျုပ်က တခြားအကြံတစ်ခု ပေးမယ်၊ ဒီအကြံကတော့ ကျုပ် နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး ရုရှားတွေကို လမ်းလွှဲအောင်လုပ်လိုက်မယ်လေ

ဂျိန်းသည် ရင်ခုန်သွား၏။ မိုဟာမက်စိတ်ကူးသည် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ အီလစ်က ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ မိုဟာမက်က

ကျုပ် ရုရှားတွေဆီသွားပြီး စကားပြန်လမ်းပြ လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက် မယ်လေ၊ ပြီးတော့မှ သူတို့ကို နှုတ်စတင်တောင်ကြားအတိုင်း တောင်ဘက်ကိုခေါ် သွားမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်အရပ် မန်ဒိုလ်မြို့ဆီကို ခေါ်သွားမှာပေါ့

ဂျိန်းသည် မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးမိသွားကာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြန်၏။ ဂျိန်းက ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ လမ်းပြက ရှိပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့

မိုဟာမက်က

သူတို့မှာပါတဲ့ လမ်းပြဆိုတာ ကျုပ်တို့ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားထဲက လူတစ်ယောက်ယောက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်က သူနဲ့စကားပြောပြီး နေရာချင်းလဲလိုက်ကြရုံပဲ

ဂျိန်းက သူက လဲမပေးပါဘူးဆိုရင်ကော

မိုဟာမက်က စဉ်းစား၍

ဒါဆိုရင်တော့ သူဟာ ရန်သူအားပေးလူတစ်ယောက်ပဲ၊ သစ္စာဖောက်တစ် ယောက်ပဲ၊ ဒီတော့လည်း သူ့ကိုသတ်ပစ်ရမှာပဲ၊ ဒါမှ ရုရှားတွေမှာ လမ်းပြမရှိတော့ ဘဲ ကျုပ်ဝင်လုပ်လို့ရမှာ

ဂျိန်းက အမြန်အထက်

ကျွန်မအတွက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်စေချင်ဘူး အီလစ်က

မင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်း ခရီးမဆက်ဘူး ဆိုလို့ သူလုပ်ရတာပဲ

ဂျိန်းသည် နှုတ်ပိတ်သွားရ၏။ အီလစ်သည် လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားကြည့် ၏။ ပြီးမှ မိုဟာမက်အား

ခင်ဗျားက နှုတ်စတင်အရပ်သားလို့မှ ဂတ်မထားတာ

မိုဟာမက်က ဒါတော့ ကျုပ်က ဟာလန်နဲ့ အဝတ်အစားလဲရမှာပေါ့

ခင်ဗျားက နှုရစ်စတင် ဘာသာစကားလည်း မပြောတတ်ဘဲနဲ့

နှုရစ်စတင်မှာက ဘာသာစကားတွေ အများကြီးပြောနေကြတာပဲ။ ကျုပ်က သူတို့မသိတဲ့အရပ်ကလာတဲ့လူမို့ အခုလိုစကားတွေ ပြောတဲ့လူလို့ ယူဆမှာပါ။ သူတို့ မသိနိုင်ပါဘူး

ခင်ဗျားရဲ့ သေနတ်ကိုကော ဘယ့်နှယ်လုပ်မှာလဲ

မိုဟာမက်သည် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

ခင်ဗျားရဲ့ စစ်လွယ်အိတ် ကျုပ်ကို ပေးပါလား

မသေးဘူးလား

ကျုပ်သေနတ် ကာလာရှိုနီကော့ဟာ ခေါက်လို့ရပါတယ်

ဒါဆို ည်း ယူချင်ယူပေါ့ဗျာ

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အီလစ်၏ စစ်လွယ်အိတ်သည် ရန်သူများက သံသယဖြစ် သွားမည်လားဟု စိုးရိမ်သွား၏။ ပြီးမှ အာဖဂန်လူမျိုးတို့သည် အိတ်အမျိုးမျိုးကို တတ်သူများပင် ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိသွား၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုရှားတို့သည် အနား နှင့်အမြန်ဆိုသလို သံသယဝင်မည်သာ ဖြစ်၏။ ဂျိန်းက

ရုရှားတွေ သူတို့လမ်းမှားနေပြီဆိုတာ သိသွားရင် ရှင်ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ

မိုဟာမက်က

သူတို့ အဲဒီလို သိမသွားခင် ကျုပ်က ထွက်ပြေးရမှာပေါ့။ သူတို့တစ်တွေကို တကယ့် ကန္တာရထဲမှာ ထားခဲ့မှာ

ဂျိန်းက *သိပ် အန္တရာယ်ကြီးတာပဲ*

မိုဟာမက်သည် ဘာမှမဖြစ်သလို နေလိုက်၏။ သူသည် သူပုန်ပြောက်ကျား တို့ထုံးစံအတိုင်း သတ္တိအပြည့်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာမှတခြားတွေးပုံ မရချေ။ အီလစ်က

ခင်ဗျား အချိန်ရွေးတာ မှားသွားရင် ခင်ဗျား ထွက်မပြေးနိုင်ခင် သူတို့ ခင် ဗျားကို မိသွားနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားကို သူတို့ နှိပ်စက်ပြီး ကျုပ်တို့ဘယ်လမ်းကိုသွား တယ်ဆိုတာ စစ်မေးနိုင်တာပဲ

မိုဟာမက်က တိကျပြတ်သားစွာဖြင့်

ကျုပ်ကို သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အရှင်မိမသွားနိုင်ပါဘူး

ဂျိန်းသည် မိုဟာမက်၏စကားကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါ၏။ အီလစ်က

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားထွက်သွားရင် ကျုပ်တို့မှာလည်း လမ်းပြမရှိတော့ဘူး ဖြစ်သွားမှာပေါ့

မိဟာမက်က *ကျပ်က ခင်ဗျားတို့အတွက် အစားတစ်ယောက်ရှာပေးရမှာပေါ့*
မိဟာမက်သည် ဟာလန်ဘက်သို့လှည့်၍ ဘာသာစကားပေါင်းစုံ ရောနှောကာ
တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုပြန်၏။ ဂျိန်း နားလည်သမျှမှာ မိဟာမက်သည် ဟာလန်ကို
လမ်းပြအဖြစ် ငှားရမ်းနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဂျိန်းကိုယ်၌ကမူ ဟာလန်ကို သိပ် သဘောမကျလှပေ။ ဟာလန်သည် ကုန်
သည်၊ ဈေးသည် ဆန်လွန်းလှ၏။ လုံးဝ မယုံကြည်ရသော၊ လုံးဝ ယုံကြည်စိတ်ချ
နိုင်သူတစ်ဦး ဟုတ်ပုံမပေါ်ပေ။ သို့သော် ဟာလန်သည် အမြဲခရီးသွားနေသူတစ်ဦး
ကား ဖြစ်ပုံရပေရာ လမ်းပြရန်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။
ဤနေရာရှိကခြားသော ရွာသူရွာသားတို့သည် သူတို့ရွာ၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ဖူး
ချင်မှ ရောက်ဖူးကြမည်ဖြစ်သည်။

မိဟာမက်သည် ပြင်သစ်ဘာသာသို့ပြောင်းပြီး

ဟာလန်က လမ်းသိတယ် ပြောပါတယ်

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်မူ *လမ်းသိတယ် ပြောပါတယ်* ဆိုသည့်စကားကို သိပ်ဘဝင်
မကျပေ။ မိဟာမက်ကမူ ဆက်၍

*ဟာလန်ဟာ ခင်ဗျားတို့ကို ကင်တီဝါးရောက်အောင် လမ်းပြခေါ်သွားပါလိမ့်
မယ်၊ အဲဒီကျတော့ နောက်ထပ် နယ်ခြားတစ်ခုရောက်အောင် လမ်းပြတစ်ယောက်ကို
သူပုံရှာပေးပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနည်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပါကစ္စတန်ကို အရောက်သွားကြရ
မှာပဲ၊ ဟာလန်အတွက် လမ်းပြခကတော့ အာဖဂန်ပိုက်ဆံ ငါးထောင်တောင်းနေ
တယ်* အီလစ်က

*ငါးထောင်ဆိုတာတော့ မဆိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပါကစ္စတန်ကို မရောက်မချင်း
ကျပ်တို့က လမ်းပြဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ငှားနေရမလဲ မသိဘူး*

မိဟာမက်က

ငါးယောက် ခြောက်ယောက်လောက်တော့ ငှားရမယ်ထင်တယ်
အီလစ်သည် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

*ကျပ်တို့မှာ အာဖဂန်ပိုက်ဆံ သုံးသောင်း မပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျပ်တို့လမ်းမှာ
လည်း စားဖို့သောက်ဖို့ ဝယ်ကြရဦးမယ်*

မိဟာမက်က

*စားဖို့သောက်ဖို့ကတော့ ရောက်လေရအရပ်မှာ ဂျိန်းက ဆေးကုပေးပြီးရှာပေါ့၊
လမ်းခရီးကလည်း ပါကစ္စတန်ဘက်ရောက်သွားလေလေ လွယ်လေလေဖြစ်မှာဆို
တော့ လမ်းပြလည်း လိုချင်မှ လိုမှာပါ*

အိလစ်သည် တွေဝေနေပုံရ၏။ သူက ဂျိန်းအား

‘ဘယ့်နယ်သဘောရသလဲ’

ဂျိန်းက ‘ရွေးစရာ တခြားလမ်းတစ်ခုပဲရှိတာပဲ၊ ကျွန်မ မပါဘဲ ရှင်တစ်ယောက်
တည်းသွားဖို့ပဲ’ အိလစ်က ပြတ်သားစွာဖြင့်

‘အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ သွားရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူပဲသွားမယ်’

ပထမဆုံးနေ့တွင် ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့များသည် အီလစ်နှင့် ကျိန်းတို့၏ အစအနကို သော်မှ ရှာဖွေရမိခြင်း မရှိခဲ့။

ကျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့သည် ဘက်ဂရမ်လေတပ်စခန်းရှိ ပြတင်းပေါက် မရှိသော အခန်းငယ်ထဲမှ သစ်သားကုလားထိုင်များပေါ်ထိုင်၍ ရေဒီယိုခုံမှ ဝင်လာ သမျှသော ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တို့မှ ဝင်လာသမျှသော သတင်းတို့ကို စောင့်နားထောင်နေ ကြ၏။

ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များသည် နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှစတင်၍ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြ ပြီဖြစ်၏။ စတုရန်း ခြောက်ဖွဲ့ခွဲ၍ ထွက်ကြ၏။ အဖွဲ့ငါးဖွဲ့သည် ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားမှ ဖြာထွက်ထားသည့် တောင်လက်တက်ကြားများအတိုင်း လိုက်ကြရန် ဖြစ်ပြီး တစ်ဖွဲ့ကမူ ခြင်္သေ့ငါးကောင် မြစ်ရိုးအတိုင်း မြောက်အရပ်သို့ လိုက်ကြရန် ဖြစ်ပေသည်။ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တိုင်းတွင် အာဖဂန်စစ်တပ်မှ ဒါရီဘာသာပြောနိုင်သည့် အရာရှိတစ်ဦး ပါဝင်ပေသည်။

သူတို့၏ ရဟတ်ယာဉ် ခြောက်စင်းသည် ရွာခြောက်ရွာသို့ ပထမဆင်းကြသည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ခြောက်ဖွဲ့စလုံး ဒေသခံလမ်းပြများ ရရှိပြီဟု အစီရင်ခံစာ ရေဒီယိုသတင်း ဝင်လာ၏။

သတင်းခြောက်ခုစလုံး ဝင်လာပြီးသည်ကို နားထောင်ပြီးသည်နှင့် ကျင်းပီယေးက
‘မြန်လှချည်လားဗျ။ ပိုင်လိုက်တာ’ အနာတိုလီက
‘လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့တွေက လူတစ်ယောက်ကို လမ်းပြလုပ်ပေး

မလား မေးမယ်၊ အဲဒီလူက မလုပ်နိုင်ဘူးပြောရင် သတ်ပစ်ပေါ့၊ လမ်းပြလုပ်ပေး ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာမှာ မကြာပါဘူး။

ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ရှာဖွေရမည့် လမ်းကြောင်းကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ လိုက်ရန်ကြိုးစားကြည့်ရာ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ လိုက်ရမည့် လမ်းကြောင်းသည် မြေပြင်ပေါ်မှာပင် အတော်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေလိုက်နေကြရသည်ဖြစ်၏။ ကောင်းကင် ပြင်မှကား လုံးဝမမြင်နိုင်တော့ပေ။

သည့်ထက်ပိုဆိုသည်မှာ ဒေသခံလမ်းပြများသည် တစ်ယောက်မှ ရဟတ်ယာဉ် ပေါ်သို့ တက်ရောက်စီးနင်းဖူးသည်မရှိရာ၊ သူတို့သည် ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်မှ လုံးဝ ခွဲခြားသိနိုင်ခြင်း လုံးဝမရှိတော့။ ထို့ကြောင့် အားလုံးသေ ၁ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များသည် ကုန်းကြောင်းသာ သွားကြရ၏။ တချို့ကား အထုပ်အပိုးများသယ်ရန် မြည်းများ ကိုသုံးကြ၏။

ဂျင်းပီယေးကမူ မနက်ပိုင်းတွင် သတင်းထူးများ ဝင်လာလိမ့်မည်ဟု အစက တည်းက မျှော်လင့်ထားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ အကြောင်းမှာ အီလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့သည် တစ်ရက်တိတိစော၍ ခရီးထွက်ခွင့်ရထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စစ်သားများသည် ဂျိန်းထက်တော့ ခရီးမြန်မြန်သွားနိုင်သူများ ဖြစ်လောက်ပေသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျိန်းသည် တစ်ယောက်တည်း အလွတ်သွား ရခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကလေးကိုချီ၍ သွားရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဂျင်းပီယေး၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင် ရှန်တဲလ်ကလေး၏အကြောင်းကို တွေး လိုက်မိတိုင်း အပြစ်ရှိသည်ဟု ခံစားရစမြဲဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ဒေါသသည် ဇနီးဖြစ်သူ ဂျိန်းအပေါ်သို့ ကျရောက်ခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် ထိုဒေါသသည် သမီးက လေးအပေါ်ထိ ကျရောက်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ သို့တိုင် သမီးကလေးသည်လည်း ဒုက္ခခံ စားရမည်အမှန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း အနားမယူဘဲခရီးသွားနေရ မည်ဖြစ်သည်။ နှင်းဖုံးသော ဒေသများကို ဖြတ်သန်းရပေမည်။ ရေခဲတမျှအေးစက် နေသော လေတိုက်ခြင်းကို ခံရပေမည်ဖြစ်၏။

ယခုတလော မကြာခဏဂျင်းပီယေး အတွေးရောက်သွားတတ်သော အချက် တစ်ခုမှာ တကယ်လို့များ ဂျိန်းသေဆုံးသွားပြီး ရှန်တဲလ်ကလေးသာ ကျန်ခဲ့ပါက ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ ဘာတွေဖြစ်သွားပါမည်လဲ ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာပုံမှာ ရှာဖွေစစ်သားများသည် အီလစ်ကို လက် ရဖမ်းအိမ်ခဲ့သည်။ ဂျိန်းကိုမူ တစ်ခိုင်နှစ်ခိုင်အကွာအရပ်တွင် ရေခဲပြင်ပေါ်၌ အေးစက် တောင့်တင်းလျက်သေဆုံးနေပြီး ဂျိန်းရင်ခွင်ထဲမှ သမီးကလေးရှန်တဲလ်ကမူ

ဘုရားမစွာဖြင့် အသက်မသေဘဲ ရှင်ကျန်နေခဲ့လေသည်။ သည်လိုသာဆိုလျှင်ဖြင့် ငါဟာ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တဲ့ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်၊ အာဖန်ပြန် စစ်သူရဲကောင်းလို့ လူတွေက ငါ့ကို ဘယ်လောက်များတင်စားလိုက်ကြမလဲ။ ငါဟာ သမီးကလေးကိုတော့ ကြီးပြင်းလာအောင် ပြုစုနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သမီးကလေးကြီးလာတာနဲ့အမျှ တို့သားအဖနှစ်ယောက် ဘယ်လောက်များ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွယ်တာလိုက်ကြပါ့မလဲ။ တို့သားအဖနှစ်ယောက်မှာ ကလေးကငယ်သေးတော့ နာနီတစ်ယောက်တော့ ငှားရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနာနီဟာ ကလေးအမေရဲနေရာကိုယူပြီး ကလေးရဲမေတ္တာကို လုယူမသွားရအောင်တော့ ငါက ဂရုစိုက်ရမှာပဲ။ ဒီကလေးအတွက် အဖဆိုလည်း ငါပဲ၊ အမေဆိုလည်း ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

ထိုကဲ့သို့တွေးမိလေလေ သမီးကလေးရှန်တဲလ်၏ အသက်ကိုပါ ထိခိုက်နိုင်သည့် အလုပ်ကို လုပ်သွားရက်သည့်ဂျိန်းအပေါ်မှာ ပို၍ စိတ်ဆိုးလေလေဖြစ်လာ၏။ ဂျိန်းသည် မိမိရင်သွေးအသက်အန္တရာယ် ကြီးမားလှသောခရီးကို ကလေးခေါ်ယူသွားသည့်အတွက် မိခင်တို့၏ တာဝန်ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။ ဥပေမတိုက်တရားခုံရုံး၌သာ ရင်သွေးရလို့မှဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော် မိမိဘက်မှ ထိုတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ခိုင်ခိုင်လုံလုံ အနိုင်ရလောက်ပေသည်ဟု ဂျင်းပီယေးတွေးမိ၏။

တဖြည်းဖြည်း နေ့ခင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာ၏။ အနာတိုလီသည် ဖောင့်ဆိုင်နေရခြင်းကို ငြီးငွေ့လာ၏။ ဂျင်းပီယေးရင်ထဲကမူ တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီးဖြစ်လာ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်အခြေအနေမှာ အထိမခံ ရွှေပန်းကန်အနေအထားမျိုး ရောက်လာကြ၏။

အနာတိုလီသည် အခန်းထဲဝင်လာသော ရုရှားစစ်အရာရှိများနှင့် မဆုံးနိုင်သော ကော့များ ပြောဆိုနေကြ၏။ သူတို့စကားပြောနေကြခြင်းအတွက် ဂျင်းပီယေးစိတ်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည်။

ပထမတွင် အနာတိုလီသည် ရေဒီယိုမှဝင်လာသော သတင်းအားလုံးကို အစအဆုံး ဂျင်းပီယေးအား ဘာသာပြန် ပြောဆိုပြသခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းတွင် 'မထူးဘူး၊ မထွေးဘူး' ဆိုသည်လောက်သာ ဂျင်းပီယေးအားပြောတော့၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့သားများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြေပုံပေါ်တွင် ပင်အပ်အနီများနှင့် မှတ်သားပြီး ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တို့၏ ခရီးလမ်းကြောင်းကို မှတ်သားနေ၏။ ပထမမြေပုံပေါ်ရှိ အမှတ်အသားများနှင့် တိုက်ဆိုင်မှတ်သားရ၏။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြေပုံပေါ်တွင်မှတ်သားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တို့၏ ခရီး

လမ်းကြောင်းအခြေအနေမှာ မြေပုံပေါ်မှ လိုက်မှတ်ရန် မလွယ်တော့။

နေဝင်မိုးချုပ် ဖြစ်လာသောအခါ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တို့သည် ရောက်ရာအရပ်မှာ စခန်းချ၍ နားကြရ၏။ ယခုတိုင် ထွက်ပြေးသူတို့၏ အစအနကို ရှာဖွေမရရှိကြသေး။

ရှာဖွေရေးအဖွဲ့သားများသည် ရောက်လေရာအရပ်၊ သူတို့ ဖြတ်သွားရာအရပ်များမှ ရွာများ၊ တွေ့ဆုံရသည့် လူသူလေးပါးမှန်သမျှတို့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းရန် ညွှန်ကြားထားပြီးဖြစ်သည်။ တွေ့သမျှသော ရွာသူရွာသားတို့က သူတို့သည် မည်သည့်နိုင်ငံခြားသားကိုမှ မမြင်မတွေ့လိုက်ရပါဟု ထွက်ဆိုကြ၏။

ထိုသို့ မေးမရသည်မှာလည်း မထူးဆန်းလှပေ။ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့သားများ ယခုအထိရောက်နေကြသည့် နေရာများမှာ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားမှ နှုတ်စတင်ဘက်သို့ ကောင်းကောင်းထွက်နိုင်ကြသေးသည် မဟုတ်သေး။ ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်ထိ တွေ့သမျှရွာသူရွာသားများသည် မာဆတ်သူပုန်အဖွဲ့အပေါ် သစ္စာစောင့်သိကြသူများ ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။ ထိုသို့ သူပုန်ဘက်တော်သားများအနေဖြင့် ရုရှားတို့ကို အကူအညီပေးခြင်းသည် သစ္စာဖောက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုယုံကြည်ကြမည်ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်ခရီးတွင်တော့ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တို့သည် နှုတ်စတင်နယ်မြေထဲသို့ ဝင်ရောက်လောက်ကြပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ နှုတ်စတင် ဒေသခံလူများသည် ကူကူညီညီ ပြောဆိုကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ဓာတ်ကျနေ၏။ သူနှင့် အနာတိုလီသည် ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးအခန်းမှ စားသောက်ခန်းသို့ ပြန်လာကြစဉ် ညစာကို ဖြစ်သလိုပဲ စားလိုက်ကြ၏။ အနာတိုလီသည် သူ၏မိတ်ဆွေ ရုရှားအရာရှိများနှင့် ဖော်ဒကာသောက်ကာ စကားများနေ၏။

ဂျင်းပီယေးကိုမူ ရုရှားစကားသာတတ်သော ဆာဂျင်တစ်ဦးနှင့် ပစ်ထားခဲ့၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ရုရှားစကားသာတတ်သော ဆာဂျင်နှင့် စစ်တုရင်တစ်ပွဲကစားကြည့်သည်။ ရုရှားဆာဂျင်သည် ဂျင်းပီယေးထက် လက်ရည်အများကြီးသာနေရာ တစ်ပွဲအပြင် နှစ်ပွဲမကစားဖြစ်တော့ဘဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။ ဂျင်းပီယေးသည် စစ်အိပ်ရာမခေါက်ခေါက်ပေါ်တွင် အိပ်မပျော်သေးဘဲ မျက်စိထဲ အာရုံထဲတွင် ဂျိန်းနှင့်အီလစ်တို့က တစ်အိပ်ရာတည်းမှာ အတူအိပ်နေကြသည်ကိုပဲ မြင်ယောင်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အနာတိုလီက နှိုးသောကြောင့် ဂျင်းပီယေးအိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ ဂျင်းပီယေး နိုးနိုးချင်း မြင်လိုက်ရသော အနာတိုလီ၏မျက်နှာသည် ပြုံးနေ၏။ ယမန်နေ့ညကကဲ့သို့ စိတ်တိုရန်လိုချင်စိတ်များ ရှိပုံမရတော့ပေ။ ဂျင်းပီယေးသည် အပြစ်ခွင့်လွှတ်ခံရသော ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်သွား၏။ သူသိသကဲ့သို့

ဘာအမှားကိုမှ သူမလုပ်ခဲ့မိပေ။

သူတို့နှစ်ဦးသား ကင်တင်းတွင် နံနက်စာစားလိုက်ကြ၏။ အနာတိုလီသည် ယမန်နေ့ညက ညအိပ်နားခဲ့ကြသော အဖွဲ့အားလုံးနှင့် အဆက်အသွယ်ရခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အဖွဲ့တိုင်း နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်မှာပင် ခရီးစတင်ခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။

အနာတိုလီက စိတ်ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

‘ဒီကနေတော့ ခင်ဗျားဇနီးတို့အဖွဲ့ကို သေချာပေါက်မိပါပြီ မိတ်ဆွေကြီး’
ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင်လည်း မျှော်လင့်ချက်ရှိကာ ပျော်မြူးလာမိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ရေဒီယိုရှိရာ ရုံးခန်းကလေးသို့ ရောက်သည်နှင့် အနာတိုလီသည် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များနှင့် ချက်ချင်းဆက်သွယ်သည်။ သူတို့ရောက်ရှိရာ အရပ်ဝန်းကျင်၏ အခြေအနေကိုလည်း ဖြစ်သမျှတင်ပြခိုင်းသည်။ ရှာဖွေသူတို့ တင်ပြသော တောတောင်လျှိုမြောင်၊ မြစ်ချောင်းတို့ကို အမှီပြု၍ ဂျင်းပီယေး၏ ဒေသခံအတွေ့အကြုံနှင့်ပေါင်းစပ်ကာ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များ၏ ရောက်ရှိနေသော နေရာ၊ သူတို့၏ ခရီးလမ်းကြောင်းများကို မှတ်သားကြ၏။

ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များသည် တစ်နာရီလျှင် ကီလိုမီတာနှုန်းအနည်းငယ်သာ သွားနိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ အလွန်နှေးကွေးသော နှုန်းထားဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တို့သွားရသော ခရီးလမ်းကြောင်းမှာ တောင်တက်ကြီးများ၊ ခက်ခဲသော လျှိုမြောင်များကို ဖြတ်သွားနေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခက်အခဲများသည် အီလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့ကိုလည်း နှောင့်နှေးစေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တိုင်းတွင် ဒေသခံလမ်းပြတစ်ယောက်ပါသည်။ ထိုအဖွဲ့တိုင်း၏ သွားရာခရီးတစ်နေရာရာ၌ လမ်းခွဲ၊ လမ်းခွဲများရှိလာသောအခါ အနီးဆုံးရွာမှ လမ်းပြတစ်ဦးကိုခေါ်၍ နှစ်ဖွဲ့ခွဲကာ နှစ်လမ်းလိုက်ကြ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းရောက်ချိန်တွင် ဂျင်းပီယေး၏ မြေပုံပေါ်တွင် ပင်အုပ်နီခေါင်းကလေးများသည် အစက်စက် တန်းထားသလို ဖြစ်နေ၏။

မွန်းလွဲပိုင်းလောက်တွင် မမျှော်လင့်သော အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အာဖဂန်ပြည်သို့ အချက်အလက်ရှာဖွေစုဆောင်းရန်လာသော မျက်မှန်တပ် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်သည် ဘက်ဂရမ်စခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ သူက အနာတိုလီတစ်ယောက် ရုရှားစစ်တပ်အင်အားကိုသုံး၍ ဘာတွေများ လုပ်နေသနည်းဟု လာရောက်စူးစမ်း၏။

ထိုအကြောင်းကို ဂျင်းပီယေးက အနာတိုလီပြောပြ၍ သိရှိလိုက်ချိန်ကလေးမှာပင် မျက်မှန်တပ်ဗိုလ်ချုပ်သည် နောက်ပါအခြံအရံများဖြင့် ရုံးခန်းထဲဝင်လာ၏။

အနာတိုလီသည် ရောက်ရှိလာသူ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကို မည်မျှလိမ်လိမ်မာမာ ကိုင်

တွယ်ဖြေရှင်းသည်ကို ဂျင်းပီယေးလက်တွေ့မြင်ရလေ၏။ အနာတိုလီသည် ဗိုလ်ချုပ်
ဝင်လာသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ၏ ဟန်ပန်မှာ စိတ်အားထက်သန်မှုရှိသော်
လည်း စိုးရွံ့နေခြင်းကား မရှိ။

အနာတိုလီသည် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ဗိုလ်ချုပ်ထိုင်ရန် ကုလား
ထိုင်တစ်လုံးပေးသည်။ ဖွင့်ထားသော တံခါးဘက်ဆီသို့ လှမ်းအော်အမိန့်ပေးသည်။
အဖြစ်အပျက်အခြေအနေများကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ရှင်းပြ၏။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကို
ဂျင်းပီယေးနှင့် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က ထုံးစံအတိုင်း မေးခွန်းများမေးသည်။

အနာတိုလီက ဂျင်းပီယေးမြေပုံပေါ်မှ ပင်အုပ်အနီခေါင်းကလေးများကို ညွှန်ပြ
ရင်း ရှင်းပြ၏။ ထိုသို့ရှင်းပြနေစဉ်အတွင်း ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ ဝမ်းသာအားရ
အစီရင်ခံသံတစ်ခု ဝင်လာသည်။ အနာတိုလီသည် ဗိုလ်ချုပ်အား ခဏငြိမ်ပေးရန်
ပြောပြီး အသံလွှင့်စက်ထဲဝင်လာသော ဗလုံးဖထွေးရုရှားသံကို နားထောင်၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ဘာသတင်းများ ဖြစ်မည်လဲဟူသော သိချင်စိတ်ဖြင့် အနာ
တိုလီဘာသာပြန်ပြမည်ကို စောင့်နေမိ၏။

တစ်ဖက်မှ အစီရင်ခံခြင်း ရပ်သွားသည်။ အနာတိုလီက မေးခွန်းတစ်ခုမေး
သည်။ အဖြေတစ်ခု ပြန်ကြားရ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ

‘သူတို့ ဘာကိုတွေ့ကြလို့လဲဟင်’

အနာတိုလီသည် ဂျင်းပီယေးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဗိုလ်ချုပ်ကိုသာ ရုရှား
ဘာသာဖြင့် ပြောပြနေ၏။ ပြီးမှ ဂျင်းပီယေးအား

‘ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က နှုတ်စတင်တောင်ကြားဒေသ အတက်တိရစ္ဆာန်မှာ အမေ
ရိကန်လူမျိုးနှစ်ယောက် တွေ့သတဲ့’

ဂျင်းပီယေးက ‘ဟုတ်လိုက်တာဗျာ၊ သူတို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

အနာတိုလီက ‘ဖြစ်လိမ့်မယ် ဘင်ရတာပဲ’

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် အနာတိုလီက စိတ်အားထက်သန်မှု ပြည့်ပြည့်ဝဝမရှိဘဲ
ဖြစ်နေခြင်းကို နားမလည်နိုင်ပေ။ သူက

‘သူတို့ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့တပ်သားတွေက အမေရိကန်လား၊ အင်
လိလားဆိုတာ ခွဲခြားနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ’ အနာတိုလီက

‘မခွဲခြားနိုင်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ပြောတဲ့အထဲမှာ ကလေး
တစ်ယောက် မပါဘူး’

‘ကလေး မပါဘူး’

ဂျင်းပီယေးသည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်။ ဂျိန်းသည် သမီးကလေးကို ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားမှာပဲ ထားခဲ့ပြီလား။ တောင်ကြားဒေသ ရွာကလေးတွင် ရာဘီယာ၊ ဇာဟာရာ၊ ဖာရာတို့လက်ထဲများ ထားခဲ့လေသလား။ ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းတော့ မရှိပါ။ သို့မဟုတ် အတက်တီရွာကလေးတွင် ရုရှားစစ်သားများက သူမတို့ကို မဖမ်းနိုင်မီ ရွာထဲ တစ်အိမ်အိမ်မှာများ ဝှက်ထားလိုက်လေသလား။ ထိုအချက်သည်လည်း ဖြစ်နိုင်စရာ လုံးဝမရှိလှပေ။ ဂျိန်းသည် အန္တရယ်နှင့်တွေ့ဆုံမည်ဆိုပါက ကလေးကို မိမိနှင့်ရင်အုပ်မကွာ ထားမည်သာဖြစ်၏။

သို့မဟုတ် ရှန်တလ်ကလေးများ ဆုံးသွားခဲ့ပြီလား။

တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီဟု ဂျင်းပီယေးထင်၏။ ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေး ဇန်စကပဲ ချွတ်ယွင်းနေရောသလား၊ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကပဲ ကလေးငယ်ကို မျက်စိရှုန်းကာ မမြင်မိဘဲနေသလား။

ဂျင်းပီယေးက အနာတိုလီအား

‘ကျုပ်တို့ ဒီကနေပြီး တွက်ဆနေမယ့်အစား လိုက်သွားပြီကြည့်လိုက်ကြရအောင်’ အနာတိုလီက

‘ခင်ဗျာပဲ အဲဒီ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ရှိရာကို လိုက်သွားပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ထိုသို့ ပြောပြီးမှ သူတစ်ယောက်တည်း လိုက်ရမည့်သဘောကိုသိသွားရပြီး အနာတိုလီအား

‘ခင်ဗျားက မလိုက်ဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ မလိုက်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျုပ် ဒီမှာရှိနေဖို့ လိုတယ်’

အနာတိုလီသည် ထိုသို့ပြောရင်း ဗိုလ်ချုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြလိုက်၏။

‘ကောင်းပြီလေ’

ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီ၏ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွား၏။ သူတို့ ရုရှားစစ်အာဏာပိုင် အချင်းချင်းတွင်လည်း အာဏာပြိုင်မှုများ ရှိနေမည်ပင်။ အနာတိုလီသည် သူ၏ ပင်မအခြေခံခန့်ကို ထားပစ်ခဲ့ဖို့ ဝန်လေးနေပုံရ၏။ မတော်တဆ သူ့ကွယ်ရာတွင် နောက်ကျောကို ဓားနှင့်ထိုးသည့်အပေါက် လုပ်ခဲ့သော် မခက်ပါလား။

အနာတိုလီသည် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရုရှားဘာသာ

ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်များကို ပေး၏။ ထိုသို့အမိန့်ပေးနေစဉ် ရှုရှားတပ်သားတစ်ဦး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ အနာတိုလီသည် ဖုန်းခွက်ကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး

‘ခင်ဗျားကို သူတို့က အန္တေးထည်ထုပ်ပေးကြပါလိမ့်မယ်၊ နှုရစ်စတင်ဒေသမှာ အခုဆိုရင် ဆောင်းတွင်းဖြစ်နေပြီဗျ။ ကဲ သွားပေတော့’

ဂျင်းပီယေးသည် ဝင်လာသောအစောင့်ရဲဘော်နှင့်အတူ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ခေါင်းပေါ်မှ ပန်ကာများ လည်ပတ်၍နေသော ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စင်းသည် အသင့်စောင့်နေ၏။

ဟိုင်း တိုက်ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းနှင့် ဟစ် လူစီးရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းတို့ဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲ၌ ဟစ်လူစီးရဟတ်ယာဉ်ကို ဘာလုပ်ဖို့ထည့်ပေးပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်မိပြီးမှ ရှာဖွေရေးဟပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ဖမ်းဆီးရမိသူ နှစ်ဦးကို ခေါ်လာဖို့ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွား၏။

ဂျင်းပီယေးတို့ ရဟတ်ယာဉ်များ မရောက်မီ စစ်သားတစ်ဦးက စစ်အန္တေးထည်လောင်းကုတ်ကြီးတစ်ထည် ဂျင်းပီယေးအား လာပေး၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုလောင်းကုတ်ကြီးကို လက်မောင်းပေါ်တင်၍ ဟိုင်း ‘ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တက်လိုက်၏။

ရဟတ်ယာဉ်များသည် ချက်ချင်း ထပ်ပုံခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် အနောက်မြောက်အရပ်သို့ ပျံသန်းခဲ့ကြ၏။ သူတို့လေတပ်စခန်းမှ လွန်လာသည်နှင့် ဂျင်းပီယေးသည် လေသူရဲနံဘေးသို့သွားသည်။ လေသူရဲက ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြင်သစ်စကားဖြင့်

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ စကားပြန်လုပ်ပေးပါ့မယ်’ ဂျင်းပီယေးက

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ဘယ်ကို သွားရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်နော်’ လေသူရဲက

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်၊ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နဲ့လည်း ရေဒီယိုအဆက်အသွယ် လုပ်လို့ရပါတယ်ခင်ဗျ’

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်’

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲကမူ သူ ယခုကဲ့သို့ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခြင်းခံရသည့်အတွက် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။ ဧကဂျီဘီ ကာနယ်တစ်ဦး၏ အပေါင်းအပါတစ်ဦးအဖြစ် ဤကဲ့သို့ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်ရမည်ဟုသတ်မှတ်လိုက်မိ၏။

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် သူ့ကိုတွေ့လျှင် ဂျိန်းသည် ဘယ်လိုမျက်စိ ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်မည်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏။ ဂျိန်းသည် စိတ်သက်သာရာ

ရသွားလေမလား။ မာန်တစ်ခွဲသားဖြင့် တော်လှန်ခုခံသည့်အကြည့်မျိုး ရှိမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးမှ မထားတော့ဘဲ ပန်းလျှော်ပဲနေမည်လား။ အီလစ်ကမူ ရှင်းပါသည်။ ဒေါသထွက်နေမည်ဖြစ်ပါသည်။ စော်ကားခံရသလို အနှိမ့်ချခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားမည်ပင်။ ငါကကော ဘယ်ပုံဘယ်နည်း မျက်နှာထားနှင့်နေရပါမည်နည်းဟု ဂျင်းပီယေးတွေးကြည့်၏။

ငါသည် သူတို့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေချင်ပါသည်။ သို့သော် ငါကိုယ်တိုင်ကမူ ပကတိဣန္ဒြေနှင့် ထည်ထည်ဝါဝါကြီး ရှိနေချင်သည်။ သူတို့ကို တွေ့ရသောအခါ ငါဘာပြောရပါမည်နည်း။ ဂျင်းပီယေးသည် အတွေးယဉ်ကြော၌ ဆက်မျောနေ၏။

သူဇနီး ဂျိန်း၊ ရန်သူတော် အီလစ်နှင့် သူတို့တွေ့ဆုံကြရမည့် မြင်ကွင်းကို မြင်ယောင်ကြည့်နေမိသည်။ အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့သည် ဗလီဝင်းတစ်ခုထဲတွင် ရှိချင်ရှိနေမည်။ သို့မဟုတ် ဂေ့ကတုံးအိမ်တစ်အိမ်ထဲ၏ မြေသားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သား ရှိချင်ရှိနေမည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြီးချည်ထားမည်သာ ဖြစ်၏။ အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့သည် အေးနေကြပေလိမ့်မည်။ ဆာလောင်နေကြပေလိမ့်မည်။ စိတ်အားငယ်နေကြမည်ဖြစ်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် ရုရှားစစ်လောင်းကုတ်ကြီးကိုဝတ်၍ ခန့်ခန့်ကြီး ထည်ထည်ကြီး လက်အောက်ငယ်သား အခြံအရံများနှင့် ဝင်သွားမည်။ ဂျိန်းနှင့်အီလစ်တို့ကို စူးရှသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍... သူ ဘာပြောရပါမည်နည်း။

‘ကျုပ်တို့ ပြန်တွေ့ကြပြီပေါ့’ ဟု ပြောရမည်လား။ သည်လိုဆိုပါက ဇာတ်ဆန်လွန်းနေပေလိမ့်မည်။

‘မင်းတို့ ကျုပ်လက်ထဲက လွတ်နိုင်မယ် ထင်ကြလို့လား’ ဒါကျပြန်တော့လည်း ဖွဲ့ဖွဲ့ခွဲခွဲဖြစ်နေပြန်သည်။

‘မင်းတို့မှာ လွတ်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိပါဘူး’ ဒါဆို တော်လောက်ပြီထင်သည်။ သို့သော် ဇာတ်ရှိန်တော့ နည်းနည်းလျော့သွားမည်ဖြစ်၏။

ဂျင်းပီယေးတို့ ရဟတ်ယာဉ် တောင်တန်းကြီးများပေါ်သို့ ကျော်ဖြတ်လာရသည်နှင့် ရာသီဥတုက အေးသည်ထက် အေးလာသည်။ ဂျင်းပီယေးသည် စစ်လောင်းကုတ်ရှည်ကြီးကိုဝတ်၍ ရဟတ်ယာဉ်တံခါးပေါက်မှ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့အောက်တည့်တည့်တွင် ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားနှင့် ဆင်ဆင်တူသော တောင်ကြားဒေသတစ်ခုကို မြင်ရ၏။ တောင်တန်းကြီးများ၏အကြားတွင် မြစ်တစ်စင်းသည် ရစ်ခွေစီးဆင်းနေ၏။ နံဘေးမှ တောင်တန်းထိပ်များတို့တွင် ဆီးနှင်းများဖုံးအုပ်နေသော်လည်း တောင်ကြားဒေသတွင်မူ ဆီးနှင်းများမတွေ့ရ။

ရှင်းပီယေးသည် လေသူရဲအနားတိုးသွားပြီး နားနားကပ်၍

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ’ လေသူရဲက

‘ဒီနေရာကို ဆာကာဒါရတောင်ကြားလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီကနေ မြောက်ဘက် ဆက်သွားရင် နှစ်စတင် တောင်ကြားပဲ၊ အဲဒီက အတက်တီရွက်ကို သွားရမယ်’

‘ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ’

‘မိနစ် နှစ်ဆယ်ပေါ့’

မိနစ်နှစ်ဆယ်ဆိုသည်မှာ ရာသက်ပန်လောက် အချိန်ကြာပါကလား။ ရှင်းပီယေးသည် စိတ်မရှည်မှုကို ကြိုးစားထိန်းသိမ်းရင်း လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ သူသည် လေသူရဲအခန်းမှ ထပြန်ခဲ့၏။ စစ်သားများနှင့်အတူ ခုံတန်းရှည်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

စစ်သားများသည် ပကတိ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြပုံရသည်။ သူတို့ပုံပန်းအရ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့နေပုံလည်းရ၏။ သူ့ကို ကေဂျီဘီအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဟု ထင်မှတ်နေပုံရ၏။

တကယ်တမ်းတော့ ငါသည်လည်း ကေဂျီဘီတစ်ဦးပါကလားဟု ရှင်းပီယေး တွေးမိသွား၏။

စစ်သားများသည် ယခုလို ခရီးသွားရင်း စောင့်ဆိုင်းနေရခိုက် ဘာတွေများ တွေးတောနေကြပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သူတို့ ချစ်သူရည်စား ဇနီးမယား များအကြောင်း၊ သူတို့နယ် သူတို့ရပ်မြေအကြောင်းကို တွေးတောနေကြပေလိမ့်မည် ဟု ယူဆမိသည်။

သူတို့ရပ်မြေဆိုသည်မှာလည်း ယခုတော့ သူ့ရပ်မြေဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူ့အတွက် မော်စကိုမြို့တွင် အခန်းတစ်ခန်းရပေလိမ့်မည်။ ယခုအခြေအနေမျိုးကို ရောက်မှ သူနှင့်ဂျိန်းတို့သည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်သည်ဘဝမျိုးနှင့် နေထိုင်နိုင်ကြပါဦးမည်လားဟု တွေးကြည့်နေမိ၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ဂျိန်းနှင့် သမီးကလေး ရှန်တဲလ်ကို မော်စကိုတိုက်ခန်းမှာ ထားကြည့်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ဤရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ စစ်သားများကဲ့သို့ တစ်ရပ် တစ်မြေတွင် ကမ္ဘာလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း ခွင့်ရက်ရသည့် အခါတွင် အိမ်ပြန်ချင်စိတ်၊ ဇနီးမယားနှင့် အတူအိပ်ချင်စိတ်၊ သမီးကလေး ကြီးပြင်းလာမည်ကို တွေ့မြင်လိုစိတ် ရှိနေနိုင်ပါမည်လား။

တကယ်တော့ ငါက ဂျိန်းအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်။ ဂျိန်းကလည်း ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်တာပဲ။ ဘဲစားဘဲချေရို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွင့်လွှတ် နိုင်ကြကောင်းပါရဲ့။ သမီးကလေး မျက်နှာကို ထောက်ထား၍ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

သမီးကလေး ရှန်တလ်...။ ရှန်တလ် ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်။ သတင်းစကားထဲတွင် ကလေးမတွေ့ဟုဆိုသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မကြာမီ တွေ့သိရတော့မည်ဖြစ်ပါ၏။

ရဟတ်ယာဉ်သည် အမြင့်မှ နိမ့်ဆင်းလာ၏။ သူတို့ ခရီးပန်းတိုင်သို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်ပေသည်။ ဂျင်းပီယေးသည် မတ်တတ်ရပ်၍ တံခါးပေါက်မှအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ သူတို့ရဟတ်ယာဉ်သည် မြစ်မကြီးထဲသို့ ဝင်သည့် မြစ်လက်တက်ကလေးနံဘေး မြေပြန့်တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်နိမ့်ဆင်းသွား၏။

နေရာကလေးကား လှပလှပေသည်။ အိမ်ကလေးများသည် တောင်တန်း၏ ဆင်ခြေလျှောပေါ်တွင် နှစ်စတင်ဒေသဟန်အတိုင်း တစ်အိမ်အပေါ် တစ်အိမ်ဆင့်ထားသလို ဆောက်ထားလေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုသို့သော အိမ်ကလေးများကို ဟိမဝန္တာရှုခင်းဓာတ်ပုံအုပ်များထဲတွင် မြင်ဖူး၏။

ရဟတ်ယာဉ်သည် မြေပြင်သို့ ထိုးဆင်း၏။

ဂျင်းပီယေးသည် မြေပေါ်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှုရှားစစ်သားတစ်ဖွဲ့ကို မြင်ရ၏။ ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့ပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ဂျင်းပီယေးသည် သူ့အတွက် စကားပြန်လုပ်ပေးမည့် လေသူရဲဆင်းလာမည်ကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လေသူရဲနှင့် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ စစ်သားများဆင်းလာကြ၏။ ဂျင်းပီယေးက 'ကဲ သွားစို့'

ပြောပြောဆိုဆို ကွင်းထဲဖြတ်လျှောက်သည်။

ဂျင်းပီယေးသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြေးမသွားမိစေရန် စိတ်အတော်ချုပ်တည်းထားရ၏။ အီလစ်နှင့် ဂျိုးတို့သည် စောစောက ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့စစ်သားများ ထွက်လာခဲ့ကြသော အိမ်ကလေးထဲတွင် ရှိနေကြမည်ဖြစ်သည်။

သူသည် ခပ်မြန်မြန်လျှောက်လိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် စိတ်ဆိုးလာ၏။ သူ့ရင်ထဲမှ တမြိုက်မြိုက် လောင်ကျွမ်းလာသော ဒေါသမီးသည် ထပ်ဆင့်တိုးလောင်လာပြီဖြစ်၏။ သိန်တွေ ဣန္ဒြေတွေဆည်နေရန် စိတ်မကူးတော့ဘဲ ဒီနှစ်ယောက်ကို တွေ့သည်နှင့် ရင်ထဲမှာရှိသမျှ သွန်ချပြောလိုက်တော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

တဖြည်းဖြည်း ရှာဖွေရေးတပ်စုနှင့် နီးလာ၏။ အနားရောက်သည်နှင့် ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် စကားစတင်ပြောသည်။ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုသူ၏ စကားကို နားထောင်မနေဘဲ စကားပြန်လေသူရဲအား

'သူတို့ကို ဘယ်မှာထားသလဲ မေးဗျာ'

လေသူရဲကမေးသည်။

ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က သစ်သားအိမ်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြ

သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် နောက်ထပ် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စစ်သားများကို ဖြတ်
ကျော်သွား၏။

သစ်သားအိမ်ကလေးအထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ဂျင်းပီယေး၏ ဒေါသသည်
ပေါက်ကွဲလှဆဲဆဲ အခြေအနေသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်း၌ ရှာဖွေရေးတပ်
ဖွဲ့ဝင် ရှာဖွေစစ်သားတချို့ ရှိနေကြ၏။ သူတို့သည် ဂျင်းပီယေးဝင်လာသည်ကို
မြင်သည်နှင့် နံတေးသို့ ရှိပေးကြသည်။

အိမ်ကလေးထောင့် တစ်နေရာ သစ်သားခုံတန်းပေါ်တွင် လူနှစ်ဦးကို ကြီးတုတ်
ထား၏။

ဂျင်းပီယေးသည် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်သွား၏။
ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးများဆုတ်သွား၏။

ကြီးတုတ်ခံထားရသူတစ်ယောက်မှာ အသက် ၁၈ နှစ်၊ ၁၉ နှစ်သားလောက်
ရှိမည့် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ညစ်ပတ်ပေရေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်၊
နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်ရှည်နှင့် စုတ်ချွန်းချွန်း ကောင်လေးဖြစ်သည်။ တစ်ဦးကား ရင်သား
ကြီးကြီးနှင့်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့်ခေါင်းတွင် ပန်းပန်ထားသည့် ကောင်မလေးဖြစ်၏။
ကောင်လေးသည် ဂျင်းပီယေးကိုမြင်သည်နှင့် စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်ဖြင့် အံ
လိပ်ဘာသာဖြင့်

‘ဟေး ကျုပ်တို့ကို ကူပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ဒုက္ခလှလှကြီးရောက်နေပါပြီ’
ဂျင်းပီယေးသည် ပေါက်ကွဲမတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။

ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့ ဖမ်းဆီးရမိသည့် သူနှစ်ဦးကား ကက်မန်ဒူးလမ်းကြောင်းအ
တိုင်း ခရီးဆန်လာကြပုံရသည့် ဟစ်ပီခုံတွဲတစ်တွဲမျှသာ ဖြစ်ပေမည်။ စစ်ကြီးဘယ်
လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ကြဘဲ ခရီးသွားကြသည့်သူများ ဖြစ်ပေမည်။ စိတ်ပျက်စရာ
ကောင်းလှပါကလား။

ဒီခုံတွဲသည် ဘာကြောင့်များ အာဖရိကန်နယ်ခြားဒေသတစ်ခုလုံးကို ရှာဖွေတပ်သား
များက ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ဥရောပတိုက်သူ တိုက်သား လူနှစ်ဦးကို ရှာဖွေနေချိန်မှ
ဤအရပ်မှာ ရောက်ရှိနေရပါသနည်း။

ဂျင်းပီယေးသည် ဤကဲ့သို့ အောက်တန်းနောက်တန်းကျလှသည့် ဟစ်ပီခုံတွဲ
အကူအညီပေးရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါ။ သူသည် ချက်ချင်းလှည့်၍ ထွက်ခဲ့၏။

သူ့နောက်မှ လိုက်လာသော လေသူရဲသည် ယခုမှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။
သူသည် ဂျင်းပီယေး၏ မျက်နှာကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ခုခု လွဲနေပြီဟုသိ၏။ သူ

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ’

ဂျင်းပီယေးက *လူများ ဖမ်းထားတာပါဗျာ၊ လာ ကျုပ်နောက်ပြန်လိုက်ခဲ့*
လူများတယ် ဟုတ်လား၊ သူတို့က အမေရိကန်လူမျိုးတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား
ဂျင်းပီယေးက

*သူတို့က အမေရိကန်လူမျိုးတွေတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့
လိုက်ရှာနေတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး*

လေသူရဲက *ဒါဆို ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ*

*ကျုပ် အခု အနာတိုလီဆီကို စကားပြောမယ်လေ၊ အဲဒါ သူ့ကို ရေဒီယိုနဲ့
ဆက်သွယ်ပေးဖို့ ခင်ဗျားကို ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့*

သူတို့သည် ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်၍ ရဟတ်ယာဉ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာကြကာ
ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။ သူသည် စက်သေနတ်သမားထိုင်သည့်ခုံမှာ
ထိုင်ပြီး နားကျပ်ကို တပ်လိုက်၏။ သူသည် သတ္တုကြမ်းပြင်ကို ခြေထောက်ဖြင့်
တစ်ဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း လေသူရဲက ရေဒီယိုစက်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ ရုရှားလို
ဆက်နေခြင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ အနာတိုလီ၏အသံသည်
နားကျပ်ထဲမှာ မသံမကွဲပေါ်လာ၏။ အနာတိုလီက

*ဂျင်းပီယေးလား၊ ကျုပ် အနာတိုလီပါ၊ ခင်ဗျား အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊
အိုဗာ* ဂျင်းပီယေးက

*အတက်တီရွာမှာလေ၊ သူတို့ဖမ်းမိထားတယ်ဆိုတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးနှစ်
ယောက်ဟာ အီလစ်နဲ့ ဂျိန်းမဟုတ်ဘူး၊ ထပ်ပြောမယ်၊ သူတို့ဟာ အီလစ်နဲ့ဂျိန်း
မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဟာ ဟစ်ပီ လမ်းသရဲစုံတွဲတစ်တွဲပဲ၊ ရှင်းတယ်နော်၊ အိုဗာ*
အနာတိုလီအသံက

ကျုပ်တော့ မအံ့ဩပါဘူး ဂျင်းပီယေးရယ်

ဘာပြောတယ်

ဂျင်းပီယေးသည် ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်ဖြင့် စကားပြောခြင်းသည် တစ်ဖက်
စကားပြောပြီးမှ အိုဗာဟုပြော၊ ခလုတ်ပိတ်ကာမှ တစ်ဦးက ပြန်ပြောကြောင်းကို
မေ့ပြီး လှမ်းမေးလိုက်၏။

အနာတိုလီ၏ အသံကမူ ဆက်၍

*ကျုပ် မကြာခင်ကပဲ အီလစ်နဲ့ဂျိန်းတို့ကို လီနာတောင်ကြားဘက်မှာ တွေ့လိုက်
ရတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ရထားပါတယ်၊ သူတို့နဲ့တော့ တိုက်ရုံမဆုံရသေးဘူးပေါ့၊
ဒါပေမယ့် သူတို့နောက်မှာ ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့က အတော်နီးနေပါပြီ၊ ဒါပဲ အိုဗာ*

ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲမှာ စောစောက လမ်းသရဲစုံတွဲအပေါ် ထွက်နေသော ဒေါသ

စိတ်များ ပျောက်သွားပြီး စိတ်အားထက်သန်မှုက ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ သူက
‘လီနာတောင်ကြား ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်နားမှာလဲ အိုဗာ’
အနာတိုလီက

‘ခင်ဗျား အခုရောက်နေတဲ့ နေရာနဲ့ ဘာမှမဝေးတော့ပါဘူး။ သူက နှုတ်စတင်
တောင်ကြားဒေသဘက် ဝင်သွားတဲ့ နေရာပေါ့။ ခင်ဗျားအခုရောက်နေတဲ့ အတက်
တီရွာနဲ့ ၁၅ မိုင်၊ မိုင် ၂၀ လောက်ပဲ ဝေးမယ်ထင်ပါတယ်။ အိုဗာ’

‘ဒီလောက်တောင် နီးနေပါပကောလား’

ဂျင်းပီယေးက ‘ခင်ဗျားဟာက သေချာရဲ့လား၊ အိုဗာ’ အနာတိုလီက

‘ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့က ဂျိန်းနဲ့အီလစ်တို့ဖြတ်သွားတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေဆီက
သတင်းရတာပဲ။ သူတို့ရတဲ့သတင်းထဲက ပုံပန်းဟာ ဂျိန်းနဲ့ အီလစ်တို့အတိုင်းပါပဲ။
သတင်းထဲမှာ ကလေးငယ်လေးလည်း ပါသတဲ့။ အိုဗာ’

ဒါဆိုရင်တော့ ဒင်းတို့ပဲဖြစ်ရပေတော့မည်။ ဂျင်းပီယေးက

‘သူတို့ ဘယ်နေရာရောက်နေတယ်ဆိုတာ အတိအကျသိရပြီလား၊ အိုဗာ’

‘အတိအကျတော့ မသေချာသေးဘူး။ ကျုပ် အခု အဲဒီရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့ရှိရာ
ကို သွားနေတုန်းပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ အသေးစိတ်တွေ သိလာရမှပေါ့။ အိုဗာ’

‘ဗျာ၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား အခု ဘက်ဂရစ်လေတပ်စခန်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

ခင်ဗျားရဲ့ဧည့်သည်ကော ဘယ်လိုထားခဲ့သလဲ၊ အိုဗာ’

အနာတိုလီက စိတ်တိုတောင်းစွာသံပြတ်ဖြင့်

‘သူပြန်သွားပါပြီ။ ကျုပ် အဲဒီရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့ရောက်နေတဲ့ မန်ဒိုလ်ရွာကို
သွားနေတုန်းပဲ။ အဲဒီရွာဟာ နှုတ်စတင်တောင်ကြားဒေသမှာရှိတယ်။ လီနာမြစ်က
နှုတ်စတင်မြစ်ထဲကို စီးဝင်လာတဲ့ နေရာမှာပဲ။ အဲဒီကို ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့။
ကျုပ်တို့ အဲဒီမှာ တစ်ညအိပ်မယ်။ မနက်ကျတော့ ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့အတူ လိုက်ရှာ
ကြတာပေါ့။ အိုဗာ’

‘ကျုပ် အရောက်လာခဲ့မယ်လေ’

ထိုသို့ပြောပြီးမှ သတိရသွားပြီး

‘ကျုပ်တို့မှာ မိထားတဲ့ ဟစ်ပီ လမ်းသရဲစုံတွဲကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အိုဗာ’

အနာတိုလီက

‘သူတို့ကို ကဘူးလ်မြို့ကိုခေါ်ပြီး စစ်ဆေးဖို့စီစဉ်ရမှာပေါ့။ ကဲ ကျုပ် အဲဒါတွေ
စီစဉ်ဖို့ ညွှန်ကြားနိုင်အောင် အသံလွှင့်ပြောခွက်ကို ခင်ဗျားရဲ့ လေသူရဲကို ပြန်ပေး
လိုက်။ အိုဗာ’

ထို့နောက် အနာတိုလီနှင့် လေသူရဲတို့သည် ရေဒီယိုဖြင့် စကားပြောကြ၏။
ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် အနာတိုလီသည် ဘာကြောင့်များ ဟစ်ပီနဲ့တွဲကို စစ်ဆေး
မေးမြန်းနေချင်ရပါသနည်းဟု တွေးမရဖြစ်နေ၏။ ဟစ်ပီနဲ့တွဲသည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ
ပေါင်းများမဟုတ်ကြောင်း သေချာလှပေသည်။

ထို့နောက် ဂျင်းပီယေးခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာ၏။ ယခုမျက်မှောက်
အခြေအနေတွင် ဟစ်ပီနဲ့တွဲသည် ဂျိန်းနှင့်အီလစ်ဟုတ်မဟုတ်ကို အတိအကျသိနိုင်
သူမှာ ဂျင်းပီယေးတစ်ယောက်သာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သောအချက်တစ်ချက်
ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့သည် သူတို့ကို
လွှတ်ပေးပါရန် ဂျင်းပီယေးကို တောင်းပန်ကာ အနာတိုလီနှင့် ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့
ဝင်တို့အား ဖမ်းဆီးရမိထားသူနှစ်ဦးမှာ အလကား ဟစ်ပီနဲ့တွဲသာဖြစ်ကြောင်း
ပြောခိုင်းနိုင်၏။

အနာတိုလီဆိုသည့် ငနဲကား ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံနိုင်သည့် ငနဲပါကလား။
ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီနှင့် လေသူရဲတို့ အပြန်အလှန်စကားပြောနေကြ
သည်ကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။ စောစောက အနာတိုလီ၏ ပြောစကား
အရဆိုလျှင် မန်ဒိုလ်ရွာဘက် တာဝန်ကျသော ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့သည် ပန်းတိုင်နှင့်
အတော်နီးကပ်နေပုံရ၏။ မနက်ဖြန်လောက်ဆိုလျှင် အီလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့ကို မိကောင်း
မိနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့သည် အာဖဂန်ပြည်ထဲမှ ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားမှုသည်ပင်
စကတည်းက အောင်မြင်ဖွယ်ရာမရှိလောက်သော ကြိုးပမ်းမှုတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။
သို့သော် ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲမှ ပူပင်မှုကား ရပ်မသွားခဲ့။ သူသည် အီလစ်နှင့်ဂျိန်း
တို့ကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်ပြီး အချုပ်ထဲကို ပိုင်ပိုင်ကြီးရောက်ကာမှ စိတ်တုံးတုံးချ
နိုင်မည်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် လေသူရဲသည် ခေါင်းဆောင်းနားကျပ်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။ သူက
*ကျွန်တော်တို့ ရဟတ်ယာဉ်က ခင်ဗျားကို မန်ဒိုလ်ကို ပို့ပေးမယ်၊ ကျွန်တို့
ဟစ် ရဟတ်ယာဉ်က ကျွန်တို့လူတွေကို စခန်းပြန်ခေါ်သွားလိမ့်မယ်*
ဂျင်းပီယေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
အိုကေ

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူတို့၏ရဟတ်ယာဉ်သည် လေထက်သို့
တက်ခဲ့၏။ နောက်တစ်စင်းနှင့် ကျွန်လူများကို လုပ်စရာများလုပ်ရန် ချန်ခဲ့လေသည်။
အချိန်ကား ညပိုင်းရောက်ပြီဖြစ်၍ မှောင်မည်းနေပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့ ညမှောင်မှောင်ထဲ

တွင် မန်ဒိုလ်ကျေးရွာကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှရှာ၍ လွယ်မှလွယ်ကူပါမည်လားဟု ဂျင်းပီယေး တွေးကြည့်မိ၏။

တဖြည်းဖြည်း ညသည် မှောင်၍ မှောင်၍လာ၏။ အောက်မှ မြင်ကွင်းသည် အမှောင်ထုအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်၍သွားလေသည်။ လေသူရဲသည် အချိန်ပြည့် ရေဒီယိုဖြင့်စကားပြော ဆက်သွယ်နေ၏။ ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် လေသူရဲအား အောက်မှလူများသည် ရေဒီယိုဖြင့်အချက်ပြ၍ လမ်းညွှန်မှုပေးနေသည်ဟု ယူဆမိ၏။

ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်ကြာသောအခါ အောက်ဘက်မှ ထိန်လင်းသော အလင်းရောင်များကို မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုအလင်းရောင်၏ ဟိုဘက် တစ်ကီလိုမီတာ ကျော်ကျော်တွင် ရေပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်ကိုမြင်ရ၏။ လရောင်သည် ရေပြင် ပေါ်တွင် ငှက်နေသည်။ ရဟတ်ယာဉ်သည် နိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။

ရဟတ်ယာဉ်သည် ကွင်းထဲရှိ တခြားရဟတ်ယာဉ်အများသို့ ထိုးဆင်းသွား၏။ အသင့်စောင့်နေသော တပ်သားတစ်ဦးက ဂျင်းပီယေးအား တောင်စောင်းတွင် တည်ထားသောရွာလက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ မှုန်ငါးဝါးလရောင်အောက်တွင် သစ်သားအိမ်ကလေးများ၏ ပုံရိပ်ကို မြင်ရသည်။

ဂျင်းပီယေးသည် ခေါ်ဆောင်သွားသော တပ်သားနောက်သို့ လိုက်ခဲ့၏။ ထို တပ်သားသည် သူ့အား သစ်သားအိမ်တစ်လုံးရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ထဲ၌ ခေါက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထူထဲကြီးမားသော သားမွေးအင်္ကျီဝတ်ကာ ထိုင်နေ သောအနာတိုလီကို တွေ့ရ၏။

အနာတိုလီသည် ကျေနပ်အားရနေပုံရ၏။ သူသည်ဂျင်းပီယေးကိုမြင်သည်နှင့် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်

“ကျုပ်ရဲ့ ပြင်သစ်မိတ်ဆွေကြီး ဂျင်းပီယေးပါလား၊ ကြွပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ နီးနီးကလေးပဲ ရှိပါတယ်၊ အသင့်ငဲ့ထားတဲ့ ကော်ဖီလေးလည်း သောက်လိုက်ပါဦး၊ ကော်ဖီထဲမှာ ဗော်ဒကာစပ်ထားပါတယ်”

ဂျင်းပီယေးသည် အာဖရိကအမျိုးသမီးတစ်ဦးက တရှိကသေလှမ်းပေးလိုက်သော စက္ကူကော်ဖီခွက်ကို ယူလိုက်၏။ အာဖရိကအမျိုးသမီးသည် အနာတိုလီက လက် တိုလက်တောင်းခိုင်းရန်အတွက် ခေါ်ထားဟန်တူ၏။ ဂျင်းပီယေးသည်လည်း အနာ တိုလီနည်းတူ ခေါက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်၏။

ကုလားထိုင်များမှာ စစ်သုံးကုလားထိုင်များပင် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ အကယ် ၍ ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့များသည် ဤကဲ့သို့ ခေါက်ကုလားထိုင်များ၊ ကော်ဖီများ၊ စက္ကူကော်ဖီခွက်များ၊ ဗော်ဒကာများသာ သယ်ဆောင်နေပါက သူတို့သည်လည်း

အိလစ်တို့ ဂျိန်းတို့ထက် ခရီးပိုတွင်စရာ မရှိနိုင်ဟု ဂျင်းပီယေးတွေးနေမိ၏။

အနာတိုလီသည် ဂျင်းပီယေးတွေးမိသည်ကို မှန်းဆနိုင်သွားပြီး သူက ပြုံး၍
‘ကျုပ်က ကျုပ်ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ စိမ်ခံပစ္စည်းတချို့ တင်လာတာပါဗျာ၊
ကေဂျီဘီဖြစ်မှတော့ ဂုဏ်လေးခြပ်ကလေးရှိအောင်နေမှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့’

ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီ၏ မျက်နှာထားကို ကောင်းစွာမဝေခွဲတတ်ပေ။
ယခု အနာတိုလီပြောလိုက်သည့်စကားသည် ရယ်စရာပြောနေခြင်းလော၊ အတည်
ပြောနေခြင်းလောလည်း မသဲကွဲပေ။ ထို့ကြောင့် ဂျင်းပီယေး စကားလမ်းကြောင်း
ပြောင်းလိုက်ပြီး ‘နောက်ဆုံးသတင်းက ဘာရထားသလဲ’

‘ကျုပ်တို့လိုက်ရှာနေတဲ့သူတွေဟာ ဒီနေ့ပဲ ဘိုဒေဒါနဲ့လီနာရွာတွေကို သေသေ
ချာချာ ဖြတ်သွားခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့ နေ့လယ်လောက်ကျတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရှာဖွေရေး
တပ်ဖွဲ့တွေဟာ သူတို့ရဲ့လမ်းပြ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ လမ်းပြက ဒီအတိုင်းကို
ပျောက်သွားတာ၊ ဒီလမ်းပြနေဟာ သူ့ရွာများ ပြန်သွားသလား မသိပါဘူး’

အနာတိုလီသည် ထိုသို့ပြောရင်း မကျေမနပ်နှင့် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဤကဲ့သို့ မဖြစ်သင့်သော ဖြစ်ရပ်မျိုးဖြစ်သည်ကို ကြိုက်ပုံမရ။
သို့သော် စကားဆက်၍

‘ကံကောင်းချင်တော့ ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့ဟာ လမ်းပြအသစ်တစ်ယောက် ရခဲ့ပါ
တယ်’ ဂျင်းပီယေးက

‘ခင်ဗျားတို့ ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့တွေ လမ်းပြရှာပုံရှာနည်းနဲ့ဆိုတော့ လမ်းပြမြန်မြန်
ရတာ မဆန်းပါဘူးလေ’ အနာတိုလီက ရယ်၍

‘သူတို့နည်းကို မသုံးရဘူးဗျာ၊ ဒီလူကတော့ တကယ့်ကို သူ့ဘာသာလုပ်ပါရစေ
လို့ လာပြောတာတဲ့၊ အဲဒီလမ်းပြလည်း ဒီရွာထဲ တစ်နေရာရာမှာ ရှိမှာပဲ’

ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစားရင်း

‘အင်းလေ၊ ဒီနှုတ်စတင်ဒေသဘက်က လူတွေကတော့ သူတို့ဆန္ဒအလျောက်
လမ်းပြလုပ်ပေးချင် ပေးကြမှာပေါ့။ သူတို့က ဖြစ်နေတဲ့ စစ်ပွဲနဲ့ မပတ်သက်သလို
နေလို့ရတဲ့လူတွေပဲဟာ၊ ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

‘လမ်းပြအသစ်ဟာ ကျုပ်တို့ မီမလာခင်ကလေးမှာပင် ကျုပ်တို့လိုက်ရှာတဲ့
လူတွေကို သူကိုယ်တိုင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်လို့ ပြောတယ်လေ၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း
အိလစ်တို့ကို လီနာမြစ်က နှုတ်စတင် မြစ်ကြီးထဲဆုံဝင်တဲ့နေရာမှာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့
ပြောတာပဲ၊ သူတို့ဟာတောင်ဘက်ယွန်းယွန်းဒီရွာဘက်လမ်းအတိုင်းသွားကြတယ်ဆိုပဲ’

ဂျင်းပီယေးက ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ’

ဒီနေ့ည မန်ဒိုလ်ရွာကို ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့တွေရောက်တော့ လမ်းပြအသစ်က ရွာသူရွာသားတွေကို မေးတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေက မျက်နှာဖြူလူမျိုးနှစ်ဦးနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီနေ့ နေ့လယ်ကပဲ ဒီရွာကိုဖြတ်ပြီး တောင်ဘက်သွားကြ တယ်လို့ သိရတယ်

ဂျင်းပီယေးက ကျေနပ်စွာဖြင့်

ဒါဆိုရင်တော့ လွှဲရာမရှိတော့ပါဘူး

အနာတိုလီက ခေါင်းညိတ်၍

မလွဲနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ နက်ဖြန်တော့ သေချာပေါက် ဖမ်းမိနိုင်ပါပြီ

ဂျင်းပီယေးသည် လေမှုတ်မွေ့ရာထက်မှ နိုးလာ၏။ ထိုလေမှုတ်အိပ်ရာသည် လည်း ကေဂျီတီအိမ်ခံပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည်ပင်။ သူတို့ညာကလုံ့မဲ့ ခဲ့သော မီးလင်းပိုမီး သည် မရှိတော့။ ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်လေထုသည် ပကတိအေးမြနေ၏။

တစ်ဖက်မှ အနာတိုလီအိပ်ရာကို ကြည့်လိုက်ရာ အနာတိုလီကို မတွေ့ရတော့။ ညက ဘယ်သွားအိပ်ကြရသည်ကို ဂျင်းပီယေးမသိ။ သူတို့နှစ်ဦးကို စားစရာများ တည်ခင်းကျွေးမွေးခိုင်းပြီးသည့်နောက် အနာတိုလီသည် အာဖဂန်အမျိုးသမီးကို ပြန်သွားစေခဲ့ကြောင်းကိုသာ မှတ်မိ၏။

အနာတိုလီသည် အာဖဂန်လူမျိုးမှန်သမျှကို သူ အပိုင်စားရထားသူများပမာ ယူဆထားပုံရ၏။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နေမည်ဖြစ်သည်။

ဂျင်းပီယေးသည် မတ်တတ်ရပ်ရင်း မျက်လုံးအစုံကို ပွတ်သပ်လိုက်၏။ မျက် လုံးများပြန်ဖွင့်ချိန်တွင် အနာတိုလီသည် သူ့အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဂျင်းပီယေးက 'ဂွတ်မောနင်း'

အနာတိုလီက နှုတ်ဆက်စကား ပြန်မပြောဘဲ

'ခင်ဗျား ဒီကို ရောက်ဖူးသလား'

ဂျင်းပီယေး၏ ဦးနှောက်များသည် အိပ်ချင်စိတ်ပြေသေးသည် မဟုတ်။ သူက

'ဘယ်ကိုလဲ'

အနာတိုလီက စိတ်မရှည်စွာဖြင့်

'ဒီ နှုတ်စတင်ကိုပေါ့'

ဂျင်းပီယေးက ခေါင်းခါ၍

•မရောက်ဖူးပါဘူး•

•ဒါဆိုတော့ ဆန်းနေပြီ•

ဂျင်းပီယေးသည် မနက်စောစော ဤကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အမေးအဖြေများ ပြောဆိုနေရသည့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာ၏။ သူက

•ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေများ ထူးဆန်းနေလို့လဲ•

•ကျုပ် လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ်အနည်းငယ်ကပဲ လမ်းပြသစ်နဲ့ စကားပြောခဲ့သေးတယ်•

ဂျင်းပီယေးက

•သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့တုံး•

အနာတိုလီက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

•ဟို မိုဟာမက်လား၊ မူဟန်မက်လား၊ မာဟိုမာလား၊ မာဟာမူလား၊ အဲဗျာ

အဲဒါမျိုးတစ်ခုခုပဲ•

•ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာစကားနဲ့ပြောရသလဲ•

•ပြင်သစ်၊ ရုရှား၊ ဒါရီ၊ အင်္ဂလိပ် ထုံးစံအတိုင်း အရောအနှောပေါ့ဗျာ၊ သူက ကျုပ်ကိုမေးတယ်၊ မနေ့ညက ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ဘယ်သူရောက်လာတာလဲတဲ့၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်က ကျုပ်တို့လိုက်ရှာနေတဲ့လူတွေကို ခွဲခွဲခြားခြားသိနိုင်တဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ယောက်ပဲ ဆိုတာမျိုး ခပ်ဆန်းဆန်းဖြေလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ သူက ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကို မေးတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ဂျင်းပီယေးလို့ ဖြေလိုက်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ သူ ဘာကြောင့်များ ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားပါလိမ့်ဆိုတာ သိရလေအောင် ကြိုးရှည်ရှည်လှန်ပြီး သူမေးသမျှ ဖြေနေခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက ဆက်မမေးတော့ဘူး၊ သူ့ကြည့်ရတာ ခင်ဗျားကို သိနေသလိုလိုပဲ•

ဂျင်းပီယေးက ခေါင်းယမ်း၍

•မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ•

•ဟုတ်ပါတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဖို့ များပါတယ်လေ•

ဂျင်းပီယေးက

•ဒါထက် သူ့ကို ခင်ဗျားကပဲ ဆက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ မေးခွန်းတွေမထုတ်ရတာလဲ•

•သူက ကျုပ်ကို ညာနေတယ်လို့ ယူဆစရာမရှိဘဲနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ မေးခွန်းထုတ်နေရမှာလဲဗျာ•

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အနာတိုလီသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ရုပ်အင်္ကျီ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီဖြင့် အိပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဘောင်းဘီဝတ်၊ ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်စီးပြီး အပေါ်မှ စစ်ကုတ်အင်္ကျီ ကြီးကို ဝတ်ကာ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။

သူသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောက်ထားသော သစ်သားဝရံတာတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။ သူ့အိမ်ကလေးမှာ တောင်စောင်းဆင်ခြေလျှောတွင် ဆောက်ထားသည် ဖြစ်ရကား တောင်ကြားဒေသတစ်ခုလုံးကို စီး၍ မြင်ရသလို ဖြစ်နေ၏။

မြစ်သည် ကွေ့လိမ်စွာဖြင့် လယ်ကွင်းများအကြားဟွင် ဖြတ်သန်းစီးဆင်နေ ၏။ နောက်တောင်ဘက်အရပ်တွင် တောင်တန်းများဝန်းရံထားသော အိုင်တစ်ခုထဲသို့ စီးဝင်နေ၏။ နေသည် ထွက်ပြုလာခြင်း မရှိသေး။ ကန်ရေပြင်ထက်တွင် မြူငွေ များဖုံးနေ၏။ ရှုခင်းသည် လှပလှပ၏။

သည်တော့မှ ဂျင်းပီယေးမှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ပြန်လည်သတိရလာ၏။ ဟုတ်ပေ သားပဲ။ ဤတောင်ကြား ဤအရပ်သည် နှုရစ်စတင် ဒေသတစ်ခုလုံးတွင် မြေအပြန့် ဆုံး စပါးလယ်ယာ ကောက်ပဲသီးနှံအထွက်ဆုံးဖြစ်ပြီး ကျန် ဒေသမားကား တော ကြီး မည်းမည်းဖြစ်ကြောင်းပင်တည်း။

သူသည် အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ သူတို့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ချက်ပြုတ်နေပုံရသော စစ်သားများအနီးမှ စစ်သားတစ်ဦးက သူ့ကို ကော်ဖီတစ်ခွက် လာပေးသည်။

ဂျင်းပီယေးတစ်ယောက် ကော်ဖီသောက်နေစဉ် အနာတိုလီသည် ရွာဘက်မှ လမ်းလျှောက်လာပြီး ဂျင်းပီယေးအနားရောက်သည်နှင့်

‘လမ်းပြအသစ်ကို တွေ့ပြီးပြီလား’

ဂျင်းပီယေးက ‘မတွေ့ရသေးပါဘူး’

‘ဒီလူ အခု ရှာလို့မတွေ့ဘူးဖြစ်နေတယ်’

ဂျင်းပီယေးက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ချိုလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အရင်လမ်းပြတစ်ယောက်လို့ပဲလား’

‘ဒီလူမျိုးတွေကိုက ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီက ရွာသွားတွေခေါ်ခိုင်းပြီး

ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောခိုင်းရဦးမယ်’

ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစား၍

‘ကျုပ်လည်း သူတို့ပြောတဲ့ တာသာစကား မပြောတတ်ဘူးဗျ’

အနာတိုလီကမူ

‘သူတို့က ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဒါရီစကားကို နားလည်ချင် နားလည်နေမှာပဲ’

ဂျင်းပီယေးက အနာတိုလီနှင့်အတူ ရွာဘက်သို့လျှောက်လာခဲ့ပြန်၏။ သူတို့

နှစ်ယောက် အိမ်တွေအကြား ဖြတ်သန်းလာခိုက် ရုရှားဘာသာဖြင့် အော်ခေါ်သံ ကြားရသည်။ သူတို့သည် ခေါ်သံကြားရာနံဘေးဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

လူဆယ့်သုံးလေးယောက် ရှိမည်ထင်ရ၏။ တချို့မှာ နူးရစ်စတင်ဒေသခံများ ဖြစ်ပြီး တချို့မှာ ရုရှားစစ်သားများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ဝရန်တာတစ်ခုဘက်မှ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေရာမှ သူတို့ကို လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် လှမ်းခေါ်ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အနားရောက်သောအခါ လူဆယ့်သုံး နံဘေး သို့ ရှိပေးကြ၏။ ဂျင်းပီယေးနှင့် အနာတိုလီတို့သည် ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ မြင်းကွင်း ကား လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

ရွာသူရွာသားများက အလောင်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး တစ်စုံတစ်ရာမကျေမနပ် ပြောဆိုနေကြ၏။ အလောင်း၏ လည်ပင်းမှာ ပြတ်လုဆဲဆဲဖြစ်နေပြီး သွေးများသည် ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်၏။ အခြေအနေကြည့်ရသည်မှာ ယမန်နေ့လောက်က အသတ်ခံ ထားရပုံရ၏။

ဂျင်းပီယေးက 'ဒီလူက လမ်းပြအသစ်ဆိုတာလား' မဟုတ်ဘူး'

အနာတိုလီသည် နံဘေးမှရုရှားစစ်သားကို ရုရှားဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ မေးသည်။ ပြီးမှ

'ဒီအလောင်းဟာ ဟို ပထမပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ လမ်းပြဟောင်းရဲ့ အလောင်းပဲ'

ဂျင်းပီယေးကလည်း နောက်မှာမှ တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် မကျေမနပ် စကားပြော နေကြသော ရွာသူရွာသားများဘက်သို့လှည့်၍ ဒါရီဘာသာဖြင့် တစ်လုံးချင်းစီကာ

'ဘာတွေများ ပြောနေကြတာလဲ'

ရွာသူရွာသားများသည် နှုတ်ပိတ်သွားကြ၏။ ခဏအကြာမှ ရွာသူရွာသားများ အထဲမှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ဒါရီဘာသာဖြင့်ပင် ပြန်၍

'ဒီအလောင်းဟာ အသတ်ခံထားရတာပဲ'

အဘိုးကြီး၏ စကားသံမှာ စွပ်စွဲနေပုံရ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ထိုအဘိုးကြီးအား တစ်ခွန်းချင်း ဒါရီဘာသာဖြင့် မေးမြန်းကြည့်ရာ နောက်မှ ဇာတ်ရည်လည်လာ၏။ အလောင်းရှင် မှာ လီနာတောင်ကြားရွာတစ်ရွာမှ ရုရှားတို့က လမ်းပြအဖြစ် ချောဆွဲခံလာခဲ့ရသူတစ် ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အလောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ချုံပုတ်ထဲတွင် အမြန်အထက် ဝှက်ထားခဲ့ပုံရ၏။ ခွေးတစ်ကောင်က လာဆွဲရင်း ပေါ်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏ မိသားစုများက ထိုလူကို ရုရှားများက သတ်သည်ဟု ယူဆကြ၏။
ထို့ကြောင့် ထိုအလောင်းကို ဤရွာသို့ယူလာပြီး ရုရှားများက ဘာကြောင့်သတ်ရ
ပါသနည်းဟု လာရောက်စုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ထိုအကြောင်းများကို အနာတိုလီအား ရှင်းပြလိုက်ရင်း
‘သူတို့က ဒီလူကို ခင်ဗျားရဲ့ ရုရှားတပ်သားတွေက သတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့
ယူဆပြီး ဒေါပွနေကြတာဗျ’

အနာတိုလီသည် ကြောင်သွား၏။

‘သူတို့က ဒေါပွနေတယ်ဟုတ်လား၊ စစ်ဖြစ်နေတာကို သူတို့မသိကြဘူးလား’
ဂျင်းပီယေးကမူ စိတ်ရှည်စွာဖြင့်

‘ဒီအရပ်ဒေသမှာ စစ်ပွဲက မရောက်လို့နေမှာပေါ့၊ ဒါထက် ခင်ဗျားလူတွေက
ဒီလမ်းပြဆိုတဲ့လူတွေကို သတ်လိုက်သလား’

အနာတိုလီက ‘ကျုပ် အခုစုံစမ်းလိုက်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အနာတိုလီသည် နံဘေးမှ ရုရှားစစ်သားများကို ရုရှားလို
မေးလိုက်၏။ စစ်သားလေးငါးယောက်က တစ်စုံတစ်ရာ သံပြင်နီးပါး ပြောဆိုကြ၏။

အနာတိုလီက ဂျင်းပီယေးကို ဘာသာပြန်ပြသည်။

‘ကျုပ်တို့လူတွေ သတ်တာမဟုတ်ဘူး’

ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ

‘ဒါဆိုရင် ဘယ်သူများ သတ်ပါလိမ့်၊ ဒီဒေသခံလူတွေကပဲ ဒီလူဟာ ရုရှား
တွေနဲ့ ပေါင်းတယ်၊ သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုပြီးများ သတ်သလား’

အနာတိုလီက ခေါင်းယမ်း၍

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့က ရုရှားတွေနဲ့ ပေါင်းတဲ့လူကို သစ္စာဖောက်လို့မြင်ပြီး
မုန်းတီးနေကြတယ်ဆိုရင် အခုလိုအသတ်ခံရတဲ့အတွက် ဒေါပွစရာ အကြောင်းမရှိ
ဘူးလေ၊ သူတို့ကို ရှင်းပြလိုက်ပါ။ ဒီလူကို ကျုပ်တို့သတ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့’

ဂျင်းပီယေးက ဒါရီဘာသာတတ်ပုံရသော စောစောက အဘိုးကြီးအား

‘ရုရှားစစ်သားတွေက ဒီလူကို သတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရုရှားစစ်သားတွေကိုယ်
တိုင်ကလည်း ဒီလူဟာ သူတို့ရဲ့လမ်းပြမို့ ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ သိချင်နေ
တာပဲ’

အဘိုးကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို ရွာသူရွာသားများအား ရှင်းပြပုံရ၏။ ရွာသူ
ရွာသားများသည် စဉ်းစားတွေဝေသွားကြ၏။

အနာတိုလီက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

* ဒါဆိုရင် အခုပျောက်နေတဲ့ လမ်းပြအသစ် မိုဟန်မက်ဆိုတာကများ လမ်းပြ အလုပ်ကိုလိုချင်လို့ ဒီလူကိုများ သတ်တာဖြစ်နေမလား* ဂျင်းပီယေးက

* ခင်ဗျားတို့ လမ်းပြအလုပ်အတွက် ပိုက်ဆံတွေ သိပ်ပေးလို့လား*
* မထင်ပါဘူး*

အနာတိုလီသည် ပို၍သေချာအောင် အနားရှိဆာဂျင်တစ်ယောက်အား ရုရှား ဘာသာဖြင့်မေး၏။ အဖြေရသောအခါမှ ဂျင်းပီယေးဘက်လှည့်ကာ

* တစ်နေ့ အာဖဂန်ပိုက်ဆံ ငါးရာပေးတယ်တဲ့* ဂျင်းပီယေးက

* အာဖဂန်လူမျိုးတစ်ယောက်အတွက် မက်လောက်တဲ့ငွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လူ သတ်လောက်အောင်တော့ မများလှပါဘူး* အနာတိုလီက

* သူတို့ကို မေးကြည့်စမ်း၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လမ်းပြအသစ်မိုဟန်မက်ကိုများ တွေ့ မိသလားလို့*

ဂျင်းပီယေးက အနာတိုလီမေးခိုင်းလိုက်သော မေးခွန်းကိုမေးလိုက်သောအခါ ရွာသူရွာသားများသည် သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားပြောနေကြ ၏။ တော်တော်များများ ခေါင်းခါပြကြ၏။ တစ်ယောက်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာပြော၏။ လက်ကလည်း မြောက်ဘက်သို့ ညွှန်ပြကြ၏။ နောက်ဆုံးစောစောကအဘိုးကြီးက ဝင်၍ ဒါရီဘာသာစကားဖြင့်

* ဟောဒီက အဗ္ဗဒူလာက မြင်လိုက်တယ်ပြောတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့လမ်းပြဟာ မနက်အစောကြီးက ရွာထဲက ထွက်သွားပြီး မြောက်ဘက်ကို သွားသတဲ့*

ဂျင်းပီယေးက အဘိုးကြီးအား

* လမ်းပြအသစ်ဟာ ဒီအလောင်းယူမလာခင်က ထွက်သွားတာလား၊ အလောင်း ယူလာပြီးမှ ထွက်သွားတာလား* အဘိုးကြီးက

* မယူလာခင်က ထွက်သွားတာပဲ*

ဂျင်းပီယေးသည် အကျိုးအကြောင်း အနာတိုလီကို ရှင်းပြရင်း

* ဒီလူ ဘာကြောင့်များ ထွက်သွားပါလိမ့်* အနာတိုလီက

* ဒီလူရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကြည့်ရတာ အပြစ်ရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ရင်လည်း တစ်ခုခုပဲ* ဂျင်းပီယေးက စဉ်းစား၍

* အခုပြောပုံဆိုပုံအရတော့ ဒီလူဟာ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောပြီးပြီးချင်း ထွက် သွားပုံရတာပဲ။ ကျုပ်ရောက်တယ်ဆိုတာ သိသွားတာနဲ့ ထွက်သွားတာကျနေတာပဲ*

အနာတိုလီသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၏။

* ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလမ်းပြဟာ ကျုပ်တို့မသိတာ တစ်ခုခုကို သိထားတာကတော့

သေချာနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ သူ့နောက်ကို လိုက်ကြည့်ရမှာပဲ၊ ဒီအတွက် အချိန်နည်းနည်းပိုကုန်တာတော့ နာတာပဲလေ၊ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တို့ အချိန်ရပါသေးတယ်

ဂျင်းပီယေးက

‘ခင်ဗျား ဒီလမ်းပြအသစ်နဲ့ စကားပြောခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’
အနာတိုလီက လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်၏။

‘တစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဒီလူ သိပ်ဝေးဝေး မရောက်နိုင်သေးပါဘူး’

‘အမှန်ပဲပေါ့ဗျာ’

အနာတိုလီသည် သူ၏ တပ်သားများဘက်သို့လှည့်၍ အမိန့်များထုတ်လိုက်၏။ စစ်သားများသည် အမိန့်စကားကို သတိဆွဲ၍ နားထောင်ကြ၏။ ပြီးလျှင် စစ်သားနှစ်ဦးက ဂျင်းပီယေးနှင့် စကားပြောခဲ့သော အတိုးအိုကို သူတို့နှင့်အတူဆွဲခေါ်၍ ထွက်သွားကြ၏။ တချို့သည် ရဟတ်ယာဉ်များဆီသို့ ဆက်သွားကြ၏။ အနာတိုလီသည် ဂျင်းပီယေး၏လက်ကိုဆွဲ၍ စစ်သားများနောက်သို့လိုက်ရင်း

‘ကျုပ်တို့ အတိုးကြီးကို ခေါ်ခဲ့မယ်၊ လမ်းမှာ စကားပြန်လုပ်ဖို့ လိုချင်လိုနေမှာ’
သူတို့နှစ်ဦး ကွင်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စင်း၏ ပန်ကာများသည် လည်နေပြီဖြစ်၏။ အနာတိုလီနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့သည် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။

အထဲတွင် ရွာမှ အတိုးကြီးသည် ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၏။ အတိုးကြီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။ ကြောက်နေပုံလည်းရ၏။ သူသည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ရဟတ်ယာဉ်စီးဖူးသည့် အတွေ့အကြုံကို တစ်သက်ပတ်လုံး ပြောဆုံးတော့မည် မဟုတ်ဟု ဂျင်းပီယေးတွေးမိ၏။

မိနစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ရဟတ်ယာဉ်များသည် ကောင်းကင်ထက်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ အနာတိုလီနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့သည် ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ကြ၏။ မြင်သာလှသော လမ်းကလေးတစ်ခုသည် ရွာမှ တန်းထွက်သွားပြီး သစ်ပင်တောအုပ်တစ်ခုထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွား၏။

အနာတိုလီက ဂျင်းပီယေးအား အော်၍

‘ကျုပ်စစ်သားတချို့ကို အဲဒီတောအုပ်ထဲမှာ တောခြောက်ဖို့လွှတ်ထားတယ်၊ မတော်တဆ လမ်းပြသစ်နေဟာ အဲဒီတောအုပ်ကလေးထဲမှာ ပုန်းနေလို့နေငြားပေါ့လေ’

ထွက်ပြေးသူသည် ဤမျှနီးကပ်နေသော တောအုပ်ကလေးထဲလောက်တွင်

ပုန်းမနေနိုင်တန်ရာပေဟု ဂျင်းပီယေးတွက်ဆမိ၏။ သို့သော် အနာတိုလီကား ထုံးစံအတိုင်း သတိကြီးစွာ ထောင့်တစ်ထောင့်မှ မလွတ်စေရန် စီစဉ်တတ်သူဖြစ်၏။

သူတို့သည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်းယှဉ်၍ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ပျံသန်းလိုက်သောအခါ အနာတိုလီတို့သည် လီနာမြစ်ဝသို့ရောက်လာ၏။ လမ်းပြအသစ် မိုဟန်မက်ဆိုလူသည် ဤအတိုင်းဆက်၍ အေးမြသော နှုတ်စတင်ဒေသ တောနက်ထဲသို့ ခရီးဆက်လေသလော၊ သို့မဟုတ် အရှေ့ဘက်သို့ကွေ့ကာ လီနာတောင်ကြားသို့ ခရီးဆက်မည်လား၊ လီနာတောင်တန်းဘက်သို့ဆင်းသွားလျှင်ကား ခြင်္သေ့ငါးကောင် တောင်ကြားသို့ ရောက်ရှိသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဂျင်းပီယေးက အဘိုးအိုဘက်သို့လှည့်၍ ဒါရီဘာသာဖြင့်

‘လမ်းပြ မိုဟန်မက်ဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်အရပ်ကလဲ’

အဘိုးအိုက

‘ဒါကိုတော့ ကျုပ် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူကတော့ တာဂျစ်လူမျိုးပဲ’

ဤသို့ဆိုပါက လမ်းပြသည် နှုတ်စတင်အရပ်သားဖြစ်ဖို့ထက် လီနာနယ်သား ဖြစ်ဖို့ များနေပေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုအကျိုးအကြောင်းကို အနာတိုလီအား ရှင်းပြ၏။ အနာတိုလီသည် ရဟတ်ယာဉ်လေသူရဲအား လီနာမြစ်ရိုးအတိုင်းလိုက်ဖို့ ညွှန်ကြား၏။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ လိုက်ရှာခြင်းသည် မလွယ်ကူကြောင်း ဂျင်းပီယေးကိုယ် တွေ့ကြုံလာရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အီလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့ကို ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် လိုက်မရှာဘဲ ကုန်းကြောင်းမှ လိုက်ရှာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

ယခုပဲကြည့်၊ လမ်းပြသည် တစ်နာရီပဲ ခရီး စ၊ စောထွက်သွားသူဖြစ်၏။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ သူ၏ ခရီးလမ်းကြောင်းကို ရှာမတွေ့ရဘဲ ပျောက်ဆုံးနေသလိုဖြစ်နေ၏။ အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့သည် တစ်နေ့လုံးလုံး ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့ရာ ရှာဖွေခက်မည်ကား မဆန်းပေ။ ခရီးလမ်းများက နေရာအနှံ့ ဦးတည်နေပြီး ပုန်းစရာခိုစရာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင် ဖြစ်နေ၏။

အကယ်၍ လီနာတောင်ကြားဆီသို့ ဦးတည်သည့်လမ်းကြောင်းတစ်ခု ရှိမည်ဆိုပါကလည်း ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ မြင်တွေ့နိုင်ခြင်းမရှိ။ လေသူရဲသည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်းသာယှဉ်၍ လိုက်နေခြင်းသာဖြစ်၏။ နံဘေး တောင်ကုန်းဒေသများတွင် မည်သည့်စိုက်ပင် ပျိုးပင်မှမရှိ။ မတွေ့ရ။ သို့သော် ဆီးနှင်းများဖုံးလွှမ်းခြင်းကား မရှိသေး။ အကယ်၍ ထွက်ပြေးသူသာ ဤခရီးသို့လာခဲ့ပါက ပုန်းကွယ်စရာ ရှိမည်မဟုတ်တော့။

နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူတို့သည် ထွက်ပြေးသော လမ်းပြကို တွေ့ရလေ၏။

လမ်းပြ၏ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကြီးမှာ ညိုမှောင်သော နောက်ခံပေါ်တွင် အထင်း သားပေါ်နေ၏။ သူသည် ကျောက်စွယ်ကျောက်ချွန်းများအတိုပြီးသော တောင်ထွတ် လမ်းခရီးတစ်ခုပေါ်တွင် ပင်ပန်းမှု မရှိသလို အာဖဂန်လူမျိုးတစ်ဦးပီပီ ခရီးနှင်နေ၏။ သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှမှာ ပခုံးထက်တွင် လွယ်ထားသော အိတ်ရှည်တစ်လုံးသာဖြစ်၏။ ရဟတ်ယာဉ်၏အသံကို ကြားရသောအခါ သူသည် မော်၍ကြည့်သည်။ နောက်ခရီး ကို ဆက်မြဲဆက်၏။

ဂျင်းပီယေးက 'ဒါ ခင်ဗျားတို့ရှာနေတဲ့ လူလား' အနာတိုလီက

'ဟုတ်တယ် ထင်တာပဲ၊ အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခဏကြာရင်တော့ အသေ အချာ သိရမှာပေါ့'

ပြောပြောဆိုဆို လေသူရဲ၏ခေါင်းဆောင်း နားကျပ်စကားပြောခွက်ကိုယူ၍ တခြားရဟတ်ယာဉ်သည် ရှေ့သို့တိုးထွက်ပျံသန်းကာ ခရီးသွား၏ရှေ့ဘက် မီတာ တစ်ရာခန့် မြေညီတစ်ခုတွင် ဆင်းလိုက်၏။ ခရီးသွားသည် ဘာမှမဖြစ်သလို ခရီးဆက်နေ၏။

ဂျင်းပီယေးက အနာတိုလီဘက်သို့ လှည့်၍

'ကျုပ်တို့ကော ဘာဖြစ်လို့ မဆင်းတာလဲ' အနာတိုလီက

'ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ယူထားရတာလေ'

မြေပြင်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ စစ်သားခြောက်ယောက် ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံဖြင့် ခရီးသွားသည် ထိုစစ်သားများရှိရာသို့ ဦးတည်ခရီးဆက်လျက်ရှိရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ပခုံးမှာလွယ်လာသောအိတ်ကို ဖြုတ် သည်။ အိတ်မှာ ခပ်ရှည်ရှည်ဖြစ်ပြီး စစ်သုံးအိတ်ရှည်ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။ ထိုအိတ်ကိုမြင် လိုက်ရာသည်အတွက် ဂျင်းပီယေးခေါင်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အမှတ်ရသွားသလို ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ဘာအမှတ်ရသွားကြောင်း မသိကွဲလိုက်နိုင်မီ လမ်းပြသည် အိတ်ကြီးဖြင့် စစ်သားများကို လှမ်းချိန်လိုက်၏။

လမ်းပြ ဘာလုပ်တော့မည်ကို ဂျင်းပီယေး ရိပ်မိသွားပြီး လှမ်းအော်သတိပေးရန် ဂျင်းပီယေးကြိုးစား၏။ အော်၍လည်း ကြားမည်မဟုတ်ပေ။

အဖြစ်အပျက်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် အော်ရသလိုဖြစ်နေ၏။ သို့မဟုတ် ရေ အောက်တွင် ပြေးလွှားရသလိုဖြစ်နေ၏။ အဖြစ်အပျက်များသည် ဖြည်းဖြည်းလေး လှုပ်ရှားနေ၏။ ဂျင်းပီယေးပါးစပ်မှ အသံထွက်မလာနိုင်မီပင် လမ်းပြ၏လက်ထဲတွင်

စက်သေနတ်တစ်လက်ပေါ်လာပြီး စစ်သားများကို ပစ်ခတ်လေတော့၏။

သေနတ်သံသည် ရဟတ်ယာဉ်များ လည်ပတ်နေသံ၏အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်နေ၏။ ထိုသို့ သေနတ်သံမကြားရခြင်းသည်ပင် ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသလိုဖြစ်နေ၏။

ရုရှားစစ်သားတစ်ဦးသည် ဗိုက်ကိုပျော်ပြီး ရှေ့သို့လဲကျသွား၏။ တစ်ယောက်သည် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ကာ နောက်သို့လဲကျသွား၏။ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာမှာ သေနတ်ကျည်ထိမှန် ပေါက်ကွဲသွားလေ၏။ ကျန်းသုံးယောက်သည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော သေနတ်များကို မြှောက်လိုက်ကြ၏။ တစ်ယောက်က သေနတ်မောင်းမဆွဲလိုက်နိုင်မီပင် ကျည်သင့်ကျဆုံးသွား၏။ ကျန်နှစ်ယောက်က လက်ထဲကိုင်ထားသော သေနတ်များကို ကျည်ကုန်ဆွဲလိုက်ကြသေး၏။

အနာတိုလီသည် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ရေဒီယိုထဲသို့ သံကုန်အော်၍
မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့

ဟု အော်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လမ်းပြ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် လေထဲသို့ လွင့်မြောက်သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲပစ်ကျသွား၏။

အနာတိုလီသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ရေဒီယိုထဲသို့ အော်ဟစ်နေဆဲဖြစ်ပါ၏။ သူတို့၏ ရဟတ်ယာဉ်သည်လည်း လျင်မြန်စွာ နိမ့်ဆင်းသွားနေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေ၏။ တိုက်ပွဲမြင်ကွင်းကြောင့် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲလိုက်ရသလို၊ ငိုချင်သလို ရယ်ချင်သလိုဖြစ်နေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ခံစားနေရသည့်အကြားမှ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခုကဝင်လာ၏။ ငါသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ လူအများ၏ ဒဏ်ရာများကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသရသူတစ်ဦး၊ ဘာကြောင့် လူများထိမှန်သေဆုံးသည်ကို မြင်တွေ့ရ၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေရပါသနည်းဟု တွေးမိ၏။

သူတို့၏ ရဟတ်ယာဉ်သည် မြေပြင်ကိုဆင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ အနာတိုလီသည် ခေါင်းမှာဆောင်းထားသော အသံလွှင့်စက်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်စွာဖြင့်

ခုတော့ ဒီလမ်းပြနေ ဘာကြောင့်အသေခံတိုက်သွားတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ မသိရတော့ဘူးပေါ့

အနာတိုလီသည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးလည်း နောက်မှကပ်လျက် ခုန်ဆင်းလိုက်ခဲ့၏။

သူတို့သည် သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော အားဖရန်လမ်းပြရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ လမ်းပြ၏ ကိုယ်ခန္ဓာရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံးသည် သေနတ်ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာကြောင့်

စုတ်ပြတ်နေ၏။ မျက်နှာပြင်သည်ပင် ကောင်းစွာမှတ်မိနိုင်စရာမရှိတော့။ သို့သော် အနာတိုလီက ကြည့်၍

‘ဒါ လမ်းပြအသစ်ပဲ၊ သေချာပါတယ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာအရပ်အမောင်းက ဒီအတိုင်းပဲ၊ သူ့အသားအရေအရောင်ကလည်း တူတာပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့လွယ်အိတ်ကိုလည်း ကျုပ်မှတ်မိပါတယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အနာတိုလီသည် ငုံ့ပြီးလမ်းပြကိုင်ထားသော စက်သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ဒါပေမယ့် ဒီလမ်းပြဟာ ဘာဖြစ်လို့ စက်သေနတ် ကိုင်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ် စဉ်းစားလို့မရဘူး’

ထိုစဉ် အိတ်ထဲမှ စာရွက်ဖြူဖြူလေးတစ်ရွက်လွင့်ထွက်သောလေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ထိုစာရွက်ကလေးကို ကောက်ယူပြီးကြည့်လိုက်၏။ စာရွက်ကလေး မဟုတ်ပေ။ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံသာ ဖြစ်၏။ ဓာတ်ပုံမှာ ပိုလာရိုက်ကင်မရာဖြင့် ရိုက်ကူးထွက်လာသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ ပုံရှင်မှာကား မော်ဆာကလေး၏ပုံပင်ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါမှ ဂျင်းပီယေးက

‘အို ဘုရားသခင် ကျုပ်တော့ အဖြစ်မှန်ကိုသိပြီထင်တယ် ဗျို့’

အနာတိုလီက ‘ဘာတွေများ သိတာလဲ ဆိုပါဦး’ ဂျင်းပီယေးက

‘ဒီလူဟာ ခြင်္သေ့ငါးကောင်တောင်ကြားက လူပဲ၊ သူ့နာမည်က မိုဟာမက်၊ သူဟာ မာဆတ်ရဲ့ လူယုံတော် သူပုန်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပဲ၊ ဒီ ဓာတ်ပုံကတော့ သူ့သားရဲ့ပုံပဲ၊ သူ့သားနာမည်က မော်ဆာတဲ့၊ ဒီဓာတ်ပုံကို ဂျိန်းက ရိုက်ပေးခဲ့တာ၊ သူ့လွယ်လာတဲ့အိတ်ကိုလည်း ကျုပ်မှတ်မိပြီ၊ အဲဒီအိတ်ဟာ အီလစ်ရဲ့အိတ်ပဲ’

အနာတိုလီသည် စိတ်မရှည်စွာဖြင့်

‘ဒါတွေကြောင့် ခင်ဗျား ဘယ်လိုကောက်ချက်ချနိုင်လို့လဲ’

ဂျင်းပီယေးက တွေးတွေးဆဆဖြင့်

‘မိုဟာမက်ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လမ်းပြအဟောင်းကို သတ်လိုက်တယ်၊ သတ်တာက လမ်းပြအလုပ်ကိုလိုချင်လို့ပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့စစ်သားတွေဟာ သူ့ကို နှုတ်စတင်နယ်သား ဟုတ်မဟုတ် ဘယ်လိုမှ ခွဲခြားသိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နှုတ်စတင်တွေကတော့ သူတို့လူ၊ သူတို့နယ်သား မဟုတ်မှန်းသိကြမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်လည်း အရေးမကြီးလှပါဘူး၊ တစ်- နှုတ်စတင်တွေက သူဟာ ဒီနယ်သားဟန်ဆောင်ထားမှန်း သေသေချာချာမသိနိုင်ဘူး၊ နှစ်- သိခဲ့ရင်လည်း ရှုရှားတွေကိုပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စကားပြန်က သူပဲကိုး၊ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အသေအချာ

သိနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်*

အနာတိုလီက ကြားဖြတ်၍

အဲဒီလူဟာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကတော့ သူ့ကို လူကိုယ်တိုင် သိခဲ့တာကိုး

ဂျင်းပီယေးသည် ခေါင်းညိတ်ဖြပြီး

မိုဟာမက်ဟာ အဲဒီအန္တရာယ်ကို ကြိုပြီးသိတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သူ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မနက် ခင်ဗျားကို မနေ့ညက မှောင်မှရောက် လာတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲလို့မေးခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်မှာမည်ကိုပြောလိုက်တယ်၊ ဒီမှာတင် သူက တစ်ခါတည်းလစ်တော့တာပဲလေ

ထိုသို့ပြောရင်း ဂျင်းပီယေးသည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။ အချက်တစ်ချက် သည် အသားမကျသလို သဘာဝမကျသလိုဖြစ်နေ၏။ ဂျင်းပီယေးက သူ့အတွေးကို ပါးစပ်မှထုတ်၍

ဒါပေမယ့် သူက ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်သလင်းကြီး ထွက်ပြေးရတာလဲ၊ သူဟာ တောအုပ်ထဲမှာ ပုန်းနေနိုင်တယ်၊ ဂူတစ်ခုထဲမှာလည်း ပုန်းနေလို့ရတယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဒီထက်ကြာကြာ ပိုပြီးရှာရမယ်၊ ခုတော့ သူ့ကြည့်ရတာ သူ့ကိုပဲ ကျုပ်တို့က လိုက်မရှာဘဲ နေတော့မယ့်အတိုင်းပဲ အနာတိုလီက

ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ ဘာဖြစ်လို့ပျောက်မှာလဲ၊ ပထမလမ်းပြပျောက်သွားတုန်းက ကျုပ်တို့ဟာ သူ့နောက်ကို ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့တစ်ခု မလွှတ်ခဲ့ဘူး၊ နောက်ထပ်လမ်းပြ အသစ်တစ်ယောက်ရှာပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြတာပဲဟာ၊ စုံစမ်းစစ်ဆေးတာ မရှိဘူး၊ လိုက်မရှာဘူး၊ ဒီတစ်ခါကျမှ ဘာထူးခြားသွားလို့လဲ၊ မိုဟာမက်အတွက် လွဲသွားတာ လမ်းပြအဟောင်းရဲ့အလောင်းကိုတွေ့ပြီး ရွာခံတွေက ကျုပ်တို့သတ်တာပဲလို့ စွပ်စွဲတယ်၊ ဒီမှာတင် ကျုပ်တို့က မိုဟာမက်အပေါ် သံသယဝင်လာခဲ့တယ်၊ ဒါတောင်မှ ကျုပ်တို့ဟာ သူ့ကိုမေ့ထားပြီး ခရီးဆက်ချင် ဆက်ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ သူ့ကိုက ကံမကောင်းတာ ဖြစ်မှာပါ ဂျင်းပီယေးက

သူဟာ ဒီဘက်က ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်တဲ့လူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီမှာ နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ သူဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်နေတာလဲ၊ သူဟာ ဘာဖြစ်လို့များ လမ်းပြအဟောင်းကို သုတ်သင်ပြီး လမ်းပြအသစ်အဖြစ် ဝင်လုပ်ချင်ရတာလဲ

အနာတိုလီက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

*ကျုပ်တို့ကို တမင် လမ်းလွဲစေချင်လို့ပေါ့၊ သူပြောခဲ့ ဆိုခဲ့သမျှတွေဟာ

အလိမ်အညာတွေပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ သူဟာ မနေ့နေ့လယ်တန်းက လိနာတောင်ကြားမှာ အီလစ်နဲ့ဂျိန်းကို တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သူတို့ ၁ နှစ်စတင် ဒေသရှိရာ တောင်ဘက်သွားတယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး။ မန်ဒိုလ်ရွာသား တွေကိုလည်း သူက ဂျိန်းတို့ အီလစ်တို့အကြောင်း မေးခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပါးစပ်က သူ့ဘာသာ လုပ်ကြံပြီးပြောခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူဟာ အီလစ်တို့ ဂျိန်းတို့ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို သိပြီးဖြစ်ရမယ်။

ဂျင်းပီယေးက မကျေမနပ်ဖြင့်

‘ဒါဆို သူဟာ ကျုပ်တို့ကို တမင်လမ်းလွဲရောက်အောင် ညွှန်နေတာပဲဖြစ်ရမယ်။ လမ်းပြအဟောင်းဟာ လိနာရွာက ခင်ဗျားတို့ ထွက်ထွက်ချင်း ပျောက်သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်။ ဒီတော့ လိနာရွာမထွက်ခင်အထိ ကျုပ်တို့ရတဲ့သတင်းတွေဟာ မှန်တယ်လို့ ယူဆရမယ်။ အဲဒီနောက်တော့ မိုဟာမက်က ကျုပ်တို့ကို တောင်ဘက် ခရီးကို ခေါ်ခဲ့တာပဲ’

ဂျင်းပီယေးက အားတက်သရောဝင်၍

‘ဒါဆိုရင် အီလစ်နဲ့ ဂျိန်းတို့ဟာ မြောက်ဘက်ကို သွားကြလို့ပဲ’

အနာတိုလီသည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘မိုဟာမက်ဟာ သူတို့အတွက် တစ်ရက်စာပိုရအောင် လုပ်ပေးလိုက်နိုင်တာ ပေါ့လေ။ အဲဒီတစ်ရက်စာအတွက် သူ အသက်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒီတစ်ရက်သာ အသက် ပေးရလောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသလား’

ဂျင်းပီယေးသည် လက်ထဲမှ မော်ဆာ၏ဓာတ်ပုံကလေးကို ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

ပြီးမှ

‘မိုဟာမက်ကို သွားမေးကြည့်ရင်တော့ မိုဟာမက်က တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ ပြောမှာ သေချာတယ်ဗျ’

အီလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့သည် ဂတ်ဝါးရွာမှ နံနက်အရုဏ်မတက်မီ အမှောင်ထဲ၌ပင် ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ နံနက်စောစော ခရီးထွက်ကြမည်ဖြစ်သော ရုရှား တပ်သားတို့ထက် နာရီအနည်းငယ် အသာစီးရမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဖြစ်ပေသည်။

မည်မျှ ထိန်းသိမ်းမှုကောင်းသည့် အရာရှိတစ်ယောက်မဆို စစ်သားတစ်စုတစ်ဖွဲ့ ကို အရုဏ်မတက်မီ ခရီးထွက်နိုင်ဖို့ စုစည်းရန်မလွယ်ကြောင်း အီလစ်သိ၏။ ထမင်းချက်တပ်သားသည် နံနက်စာချက်ပြုတ်ရဦးမည်။ ကွာတာမာစတာက စခန်း ပြင်ဆင်သိမ်းဆည်းမှု ပြုရဦးမည်။ ရေဒီယိုအချက်ပြတပ်သားက ဌာနချုပ်နှင့် ရေဒီယို စမ်းသပ်ဆက်သွယ်ကြည့်ရဦးမည်။ ပြီးနောက် တပ်သားများသည် ခရီးမထွက်မီ စားကြသောက်ကြရဦးမည်။ ဤအချက်များအားလုံးသည် အချိန်ထိုက်တန်သရွေ့ ကုန်သည်သာဖြစ်၏။

အီလစ်သည် ရုရှားတပ်ဖွဲ့ထက်သာသော အချက်တစ်ချက်မှာ သူ့တွင် လုပ်စရာ ဟူ၍ ဂျိန်းက ရှန်တဲလ်ကလေးကို နို့တိုက်နေစဉ် မြည်းမပေါ်သို့ ကုန်တင်ထားရန် သာရှိ၏။ ပြီးနောက် လမ်းပြဟာလန်ကို နှိုးလိုက်ရန်သာရှိ၏။

သူတို့၏ ရှေ့ခရီးမှာ နူးရစ်စတင်တောင်ကြားအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ကြီး ရှစ်မိုင် ကိုးမိုင်တက်ရ၏။ နောက် နံဘေးတောင်ကြားအတိုင်း ဆက်ရမည်ဖြစ်၏။ ခရီးစဉ်၏ ပထမပိုင်းသည် သိပ်ခက်လှမည်မ ဂုတ်ဟု အီလစ်တွက်ဆထား၏။ ခရီးသွားရမည့်အချိန်မှာ အမှောင်ထဲမှာပင်ဖြစ်သည့်တိုင် သွားရမည့်ခရီးကား လမ်း

သဘောမျိုးရှိနေသေး၏။ အကယ်၍ ဂျိန်းသာ ခရီးပေါက်အောင် လိုက်မည်ဆိုပါက နေ့ခင်းပိုင်းလောက်တွင် နံဘေးတောင်ကြားလမ်းကိုဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ညမိုးမချုပ်မီ ခရီးအတော်တွင်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

သူတို့အဖွဲ့သည် နှုရစ်စတင်တောင်ကြားဒေသမှ ထွက်သွားနိုင်ပြီဆိုသည်နှင့် သူတို့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ပို၍ခက်ခဲသွားမည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် မည်သည့်လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်သွားသည်ကို နောက်မှ လိုက်လာကြမည့် ရုရှားရှာဖွေရေးတပ်တို့ ရွေးချယ်ရန် ခက်ခဲမည်ဖြစ်၏။

လမ်းပြ ဟာလန်သည် မိုဟာမက်၏ အဝတ်အား၊ မိုဟာမက်၏ ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ ရှေးမှလမ်းပြခရီးသွားနေ၏။ ဂျိန်းသည် ရှန်တလ်ကိုချီ၍ အလယ်မှလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးမှ မြည်းမလေးမဂ္ဂိုကိုဆွဲ၍ အီလစ်က လိုက်ပါခဲ့သည်။

မဂ္ဂို၏ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ပေါ်သွားပြီဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ မိုဟာမက်သည် အီလစ်က စစ်လွယ်အိတ်ရှည်ကို ယူသွားသည်ဖြစ်၍ အီလစ်သည် ၎င်းလွယ်အိတ်အစား ထည့်အိမ်မရှိသောကြောင့် ၎င်းစစ်လွယ်အိတ်နှင့်ထည့်ယူခဲ့သော ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်း တော်တော်များများကို မသယ်ယူတော့ဘဲ ဂတ်ဝါးရွာမှာ ထားပစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် အီလစ်သည် အီတင်နီတီယမ်းဘီလူးအချို့နှင့် စနက်တံ အချို့ကိုမူ ဖြစ်သလို ကြံဖန်ယူခဲ့၏။

ဂျိန်းသည် ပျော်ရွှင်စိတ်အားထက်သန်စွာ ခရီးသွားနေ၏။ ယမန်နေ့က နေ့လယ်ပိုင်း အနားယူလိုက်ရသည့်အတွက် အားမာန်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပုံရ၏။ တကယ်တမ်း ဆိုရပါလျှင် ဂျိန်းသည် မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် အလွန်ကောင့်တင်းခိုင်မာသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု အီလစ် တွေးတော ဂုဏ်ယူနေမိ၏။ နောက် ဆက်တွေးကြည့်ပြန်သောအခါ သူသည် ဂျိန်းအတွက် ဘာများမှ ဂုဏ်ယူပိုင်ခွင့်ရှိမနေကြောင်း တွေးမိသွားပြန်၏။

ဟာလန်၏ မျက်နှာထားသည် မကောင်းလှပေ။ ယမန်နေ့ကမူ ဟာလန်သည် ဤကဲ့သို့သောအဖွဲ့နှင့် ခရီးသွားရသည်ကပင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စရာဟု ထင်မြင်ယူဆဘိသကဲ့သို့ ဟာလန်၏မျက်နှာသည် ပြုံးချိုရွှင်လန်းနေ၏။

ယနေ့ ဟာလန်၏ မျက်နှာကား ပုပ်သိုးတင်းမာနေ၏။ အီလစ်စိတ်ထဲကမူ မနက်အလင်းရောင်မရှိသေးမီ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာပင် ခရီးစခွဲရသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု အီလစ်ယူဆထားလိုက်၏။

သူတို့သွားရသည့် ခရီးလမ်းကြောင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ စမ်းချောင်းကိုဖြတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်တောင်ကိုကျော်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ချောက်ထဲဆင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ

တောင်ပေါ်တက်သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာ၌မူ ရှေ့တွင် စမ်းချောင်းတစ်ခု က ပိတ်နေပြီး လမ်းစပျောက်သွား၏။ ဟာလန်က လမ်းကြောင်းသည် ပြင်းထန်သော မိုးရွာသွန်းမှုဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီး၍ ရှာမရဘဲဖြစ်နေသည်။ အလင်းရောင်ရသော အခါမှ ရှာဖွေတွေ့နိုင်မည်ဖြစ်၍ စောင့်ဆိုင်းကြရန် အကြံပေး၏။

အီလစ်ကား စောင့်ဆိုင်းရခြင်းဖြင့် အချိန်အဖြုန်းမခံနိုင်ပေ။ သူသည် စီးထားသော ခြေနင်းနှင့် ဘောင်းဘီကိုချွတ်၍ ရေခဲတမျှအေးမြလှသည့် လမ်းကြောင်းပိတ်နေသည့် စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ဆင်းသည်။

စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ကူးခိုက် ရေအနက်ဆုံးနေရာမှာ ခါးလယ်ခန့်သာရှိ၏။ သူ မကြာမီ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုသို့ရောက်ပြီးကာမှ အီလစ်သည် တစ်ဖက်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာကာ မြည်းမ မရှိကို ချောင်းဖြတ်ကူးပေး၍ တစ်ဖက်ကမ်းပို့သည်။ နောက်တစ်ခါ ဂျိန်းနှင့် ရှန်တဲလ်တို့ကို တူညီစောင့်ဆိုင်း၍ တစ်ဖက်ကမ်းပို့ပေး၏။

ထိုအခါမှ ဟာလန်သည် ချောင်းရေကို မတတ်သာတော့ဘဲဖြစ်သည်။ သို့သော် အီလစ်တို့ ဂျိန်းတို့ကဲ့သို့ လုံးဝ မည်းမှောင်နေချိန်၌ပင် အဝတ်အစားချွတ်၍ ချောင်းရေကိုဖြတ်ရန် ငြင်း၏။ ပြီးနောက် အဝတ်အစားများဝတ်လျက် ချောင်းကို ဖြတ်၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်ပြီး ခရီးဆက်ကြသောအခါ ဟာလန်၏ အဝတ်အစားများ ရေဖိုပြီး ရေစက်လက်စက်လက် ကျနေ၏။ ထိုအခါ ဟာလန်၏ မျက်နှာသည် ပို၍ ပုပ်သိုးသွား၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် အမှောင်ထဲမှာပင် ရွာတစ်ရွာကိုဖြတ်ရသည်။ ရွာထဲမှ ခွေးတစ်ကောင်နှစ်ကောင်က သူတို့ကိုဟောင့်၏။ မည်သူမှ ထွက်ကြည့်ခြင်းမရှိ။ ထို့နောက် မကြာခင် အရှေ့မှူးကောင်းကင်သည် တစ်စထက်တစ်စ လင်းထိန်လာလေတော့၏။ ဟာလန်သည် သူ၏ လက်ဆွဲမှန်အိမ်ထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်လေ၏။

သူတို့သည် မြစ်ကို နေရာများရွာဆုံရ၏။ ဖြတ်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းကြောင်းကို ရေတိုက်စားသွား၍ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းကြောင်း တောင်ပြိုပိတ်ဆို့နေ၍ဖြစ်ပေသည်။ ဟာလန်သည် ဤတစ်ကြိမ်တော့ မနေသာတော့ဘဲ ဘောင်းဘီကိုလိပ်၍ ဒူးခေါင်းအပေါ်ထိ တင်ရလေ၏။

မြစ်တစ်နေရာ ဖြတ်ကူးရစဉ် သူတို့သည် ခရီးသွားတစ်ဦးနှင့် ဆုံကြ၏။ သေးသေးပိန်ပိန်ဖြစ်ပြီး သိုးတစ်ကောင်ကို ပွေချီ၍ မြစ်ဖြတ်ကူးလာစဉ်ဖြစ်၏။ ဟာလန်သည် ထိုခရီးသွားနှင့် စကားအကြာကြီးပြောသည်။ နှုရစ်စတင်ဘာသာ

စကားနှင့်ဖြစ်ရာ အိလစ်တို့ ဂျိန်းတို့ နားမလည်နိုင်ကြပေ။ ဟာလန်နှင့် ခရီးသွားတို့ လက်ဟန်ခြေဟန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ခရီးစဉ်အကြောင်း ပြောနေကြသည်ဟု ယူဆရ၏။

ထိုခရီးသွားနှင့် အတော်ကွာလှမ်းသွားသောအခါ အိလစ်က ဒါရီဘာသာဖြင့် ဟာလန်အား

‘တခြားလူတွေကို ကျုပ်တို့ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ မပြောနဲ့နော်’
ဟာလန်က စကားနားမလည်ဟန် လုပ်နေ၏။

ဂျိန်းက ထိုစကားကို ထပ်ပြောရသည်။ ဂျိန်းသည် ဒါရီဘာသာစကားကို ပို၍ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။ ထို့ပြင် လက်ဟန်ခြေဟန်များဖြင့် ဖြစ်ပေရာ ဟာလန် သည် နားမလည်ဟန် လုပ်၍မရတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြရ၏။ ဂျိန်းက

‘ရုရှားတွေက ခရီးသွားတွေတွေ့တိုင်း မေးမှား ဒါကြောင့် ပြောရတာ’
ဟု ရှင်းပြ၏။

ဟာလန်သည် နားလည်သွားပုံရ၏။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် ခရီးသွားတစ် ဦးနှင့် တွေ့သောအခါ စကားမပြောဘဲ မနေဘဲ ပြောမြဲပြောပြန်၏။ သည်တစ်ကြိမ် ကား မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး လီအင်ဖီးလ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုလွယ်ထားသော လူ ငယ်တစ်ဦးကို ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စကားပြောကြစဉ် စကားထဲ၌ ကင်တီဝါးဟူသော အမည်ကို ပြောလိုက်သည်ဟု ကြားမိသည်ထင်၏။ ကင်တီဝါးကား အိလစ်တို့ ကူးဖြတ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော တောင်ကြားခရီးဖြစ်ပေသည်။

အိလစ်ရင်ထဲမှာ ဒေါပွသွားလေ၏။ ဟာလန်သည် သူတို့အသက်နှင့် ကစားနေ သလိုဖြစ်နေ၏။ အခြေအနေအရပြောသည်ကား ပြောပြီးသွားပြီဖြစ်ရာ အိလစ်သည် ဟန်တားရန် မကြိုးစားတော့။ သူတို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည့်အထိ စောင့်နေလိုက်၏။ သေနတ်နှင့်လူငယ် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသောအခါမှ အိလစ်က

‘မင်းကို ကျုပ်တို့ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ မပြောပါနဲ့လို့ မှာထားလျက်သားနဲ့’
သည်တစ်ကြိမ်တွင်မှ ဟာလန်သည် စကားနားမလည်ဟန် မဆောင်တော့။

သူက ‘ကျုပ် သူ့ကို ဘာမှမပြောပါဘူး’ အိလစ်က
‘မင်း ပြောပါတယ်၊ ကဲ ထားလိုက်တော့၊ နောက်တစ်ခါ ခရီးသွားတစ်ယောက်
ယောက်နဲ့တွေ့ရင် မင်းလုံးဝ စကားမပြောရတော့ဘူး’

ဟာလန်က ဘာမျှမပြောပေ။ ဂျိန်းက ထပ်မံ၍

‘နောက်ထပ် ခရီးသွားတွေနဲ့တွေ့ရင် ရှင် စကားမပြောရတော့ဘူးနော်၊ ပြော
တာ နားလည်ရဲ့လား’

ဟာလက်က သွက်လက်စွာဖြင့်ပင် 'နားလည်ပါတယ်'

ဟာလန်ကို ဤသို့ နှုတ်ပိတ်ထားရန် လိုအပ်သည်ဟု အီလစ်ယူဆထားသည်။ ဟာလန်သည် ကြုံတွေ့သော ခရီးသွားများနှင့် ဟာလန် ဘာကြောင့် လမ်းပန်းခရီး အကြောင်း ပြောလိုကြောင်း အီလစ်နားလည်ပါ၏။ ထိုသို့ ခရီးလမ်းကြောင်းစကား ပြောနေခြင်းဖြင့် ဘယ်လမ်း ဘယ်နေရာတွင် တောင်ပြိုနေကြောင်း လမ်းပိတ်နေကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဘယ်လိုသွားက လွယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုသောကြောင့် ဖြစ်မည်ပင်။ လမ်းရွေးစရာ ရချင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဟာလန် သိမထားသောအချက်မှာ အီလစ်နှင့်ဂျိန်းသည် ရုရှားတို့ထံမှ ထွက် ပြေးနေခြင်းကိုပင် ဖြစ်ပါ၏။

လမ်းရွေးစရာရှိနေခြင်းသည်ပင် အီလစ်နှင့် ဂျိန်းတို့အတွက် ကောင်းသောအချက်ဖြစ်နေ၏။ လမ်းရွေးစရာရှိနေခြင်းကြောင့် နောက်မှလိုက်နေကြသော ရုရှားတို့သည် လမ်းတိုင်းကို စစ်ဆေးကြဖို့ ဖြစ်လာနိုင်၏။ ရုရှားတို့သည် ရွေးစရာလမ်းများ အတိုင်း သူတို့အတွက် လမ်းကြောင်းရှာဖွေရန် ပိုများလာပြီး အချိန်ပိုကြာလာမည် ဖြစ်၏။

ခဏအကြာ မုတ်ဆိတ်အနီရောင်ဆိုးထားသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ် မူလာကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံကြ၏။ ဟာလန်သည် ရှေးယခင် ခရီးသည်နှစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံကအတိုင်း စကားဖောင်ဖွဲ့ပြီး ရောပြန်၏။

အီလစ်သည် ဖျတ်ခနဲပဲ စဉ်းစားသည်။ နောက် ရုတ်ခြည်း ဟာလန်နောက်ကပ်ကာ ဟာလန်ကို လက်ပြန်လိမ်ချိုးပြီး နောက်ဘက်သို့ဆွဲယူလိုက်၏။

ဟာလန်သည် ပထမ ရုန်းသည်။ နောက် မရုန်းတော့။ လက်ပြန်လိမ်ထားသည်မှာ နာလွန်း၍ဖြစ်သည်။ ဟာလန်သည် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာအော်၏။

ထိုအော်သံကိုကြားရသော မူလာကြီးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖွင့်၍ ကြည့်ရှုသွားလှမ်းကြည့်သည်။ ဘာမှမလုပ်။ ဘာမှမပြော။ အီလစ်သည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဂျိန်းသည် မဂ္ဂီ၏ဇက်ကြီးကိုကိုင်၍ ဆွဲလာနေသည်ကို မြင်ရ၏။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့သည် ကိုက်တစ်ရာခန့် ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါမှ အီလစ်သည် ဟာလန်ကို လွှတ်ပေးရင်း

'ကျုပ်ကို ရုရှားတွေက တွေ့သွားခဲ့ရင် သတ်ကြမှာ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို လျှာမချောင်ပါနဲ့လို့ ပြောနေတာ'

ဟာလန်သည် ဘာမျှပြန်မပြောပေ။ သို့သော် မျက်နှာသည် သုန်မှု၍နေလေ၏။ သူတို့ ခရီးဆက်သွားကြပြီး အတန်ကြာတွင် ဂျိန်းက နှစ်ကိုယ်ကြားဖြင့်

ရှင် သူ့ကို ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ဟာလန်က ကျွန်မတို့ကို အန္တရာယ်ပြန်ပေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်နော်

အီလစ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူ့ကို ပါးစပ်ပိတ်ထားပါလို့ သတိပေးထားရက်နဲ့ သူက စကားပြောတာကိုး ဂျိန်းက

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို တခြားနည်းတစ်ခုနဲ့ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရရင် ပိုကောင်းမလားလို့

အီလစ်သည် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်ကို မနည်းအောင့်အည်းလိုက်ရ၏။ သူ့ပါးစပ်ကမူ *ဒါဖြင့်ရှင် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မရှင်းရတာလဲ* ဟု ပြောချင်သည်မှာ ယားနေ၏။ သို့သော် လက်ရှိအခြေအနေမှာ သူတို့ရန်ဖြစ်နေ၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။

နောက်တစ်ကြိမ် ခရီးသွားတစ်ဦးနှင့် ဆုံကြသောအခါ ဟာလန်သည် လက်ပြနွတ်ဆက်ရုံလောက်သာ လုပ်တော့၏။ စကားမပြောတော့ပေ။ အီလစ်စိတ်ထဲ၌ *ဘာပဲပြောပြော ငါ့နည်းက ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ* ဟု အောက်မေ့နေ၏။

ပထမ သူတို့၏ခရီးသည် အီလစ်ထင်ထားသည်ထက် များစွာနှေးကွေးနေပေသည်။ ကွေ့ပတ်သွားနေရသော ခရီးလမ်းကြောင်း၊ အမျိုးမျိုးသော အတားအဆီးများကြောင့် နံနက်နေအတော်ဖြင့်ချိန်ရောက်ခါမှ ကျီးကန်းတစ်ပျံတည့်တည့်ခရီးလေး ငါးမိုင်လောက်ပဲ ပေါက်ပုံရသည်ဟု အီလစ်တွက်ဆမိ၏။ သို့သော် မြစ်အတိုင်း တောအုပ်ကိုဖြတ်ရသောအခါ လမ်းသည် ပြေသွားပြီး ခရီးတွင်လာပြန်၏။

ခရီးလမ်း တစ်မိုင်ကျော်ကျော်တိုင်းတွင် အိမ်စုကလေးများ၊ သို့မဟုတ် ရွာတစ်ရွာတွေ့လေ့ရှိပေသည်။ အိမ်များမှာ တောင်စောင်းမှာ ဆင့်ထားသည့်အိမ်များ မဟုတ်တော့ဘဲ သေတ္တာကလေးများ စုထောင်ထားသလို ဆောက်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

နေ့ခင်းပိုင်းရောက်သောအခါ သူတို့သည် ရွာတစ်ရွာ၌ ဝင်နားရ၏။ ဟာလန်သည် သူတို့ကို အိမ်တစ်အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်မိတ်ဆက်ပေးပြီး လက်ဖက်ရည်တိုက်၏။ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်သည် ပစ္စည်းသိုလှောင်ရန် ဂိုဒေါသဘောမျိုး အသုံးပြုပုံရသည်။ ဂျိန်းသည် အိမ်ရှင်၏ကလေးများ၏ အနာများ၊ ပွေးများအတွက် ဆေးထည့်ပေးရာ အိမ်ရှင်က သူတို့အား ပေါင်မုန့်နှင့် ဆိတ်နို့ဒိန်ခဲတချို့ပေး၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်းအား စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ခဏတဖြုတ် နားနေရန်အချိန်ပေးချင်၏။ သို့သော် အချိန်ကား မပေးနိုင်။ နောက်မှလိုက်နေကြသော ရုရှားတပ်ဖွဲ့သည် ဘယ်လောက်နီးနီး ခရီးရောက်နေကြပြီကို အီလစ်ခန့်မှန်း၍မရ။ ဂျိန်းသည်

ပင်ပန်းပုံတော့ရနေသည်မှာအမှန်ပင်။ သို့သော် ခရီးဆက်နိုင်သေးပုံကားရ၏။ ခရီး
တောက်လျှောက်ဆက်ခြင်းဖြင့် ဟာလန်တစ်ယောက် ရွာသူရွာသားများနှင့် လေ့ရှည်
ခြင်းကိုလည်း တားဆီးမိပြီးသား ဖြစ်နိုင်၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ရွာမှထွက်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်းကို အကဲခတ်ပြီးနောက် မဂ္ဂီကိုဇက်ကြီးမှဆွဲခဲ့ရန်ပေးပြီး
သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ရှန်တဲလ်ကို လက်ပြောင်းယူ၍ ချီလိုက်၏။ မြည်းဆွဲရသည်က
ကလေးချီရသည်ထက် သက်သာပုံရသည်ဟု ယူဆသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

အရှေ့ဘက်သို့ ကွေ့ချိုးသော တောင်ဘက်လက်တက်တစ်ခုရောက်တိုင်း ဟာ
လန်သည် ရပ်၍သေသေချာချာ ပထမကြည့်သည်။ လှေလာသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းယမ်း
ပြီး ရှေ့သို့ခရီးဆက်၏။ သူသည် သွားရမည့်ခရီးလမ်းကြောင်းကို ကောင်းကောင်း
မသေချာကြောင်းကား ရှင်းနေ၏။

သို့သော် ဂျိန်းကား ဖွင့်မေးသောအခါတွင်မူ သိပါသည်။ သေချာပါသည်ဟု
အတင်းငြင်း၏။ ဟာလန်လုပ်နေပုံမှာ ဒေါပွစရာကောင်းလှ၏။ အထူးသဖြင့် နှုရစ်
စတင်ဒေသမှ အမြန်ဆုံးထွက်ချင်နေပြီဖြစ်သော အီလစ်အတွက် ပို၍ ဒေါပွစရာဖြစ်
နေ၏။ သို့သော် ဟာလန်တောင်မှ လမ်းကို မသေမချာဖြစ်နေခဲ့ပါသေးက နောက်မှ
လိုက်လာကြသော ရုရှားတပ်ဖွဲ့တို့သည် ပို၍ မသေချာဘဲရှိနိုင်သည်ဟု အီလစ်စိတ်ထဲ
မှ သတ်မှတ်၍ ကျိတ်ဖြေနေရ၏။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် ဟာလန်တစ်ယောက် ကွေ့ချိုးရမည့်လမ်းကို ကျော်၍များ
လာခဲ့လေပြီလားဟု ဒေသကမူလား၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် နှုရစ်စတင်မြစ်ထဲသို့ ချောင်း
ငယ်တစ်ခုဝင်ရာအရပ်သို့ရောက်လာသည်နှင့် ဟာလန်က ရပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ သူတို့
သွားရမည့်ခရီးလမ်းကို ထိုချောင်းရိုးအတိုင်းဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ ဟာလန်သည်
ခဏရပ်နားချင်ပုံရ၏။ သို့သော် အီလစ်က တိုက်တွန်း၍ ခရီးဆက်ကြပြန်၏။

မကြာခင်တွင် သူတို့သည် ငွေရောင်သစ်ခေါက်များရှိသည့် သစ်တောတစ်ခုကို
ဖြတ်၍ တောင်ဘက်ခရီးကို တက်ကြရ၏။ ပင်မ တောင်ကြားကြီးမှာ သူတို့နောက်
ဘက်တွင် မမြင်ရတော့ပေ။ ရှေ့တွင် သူတို့ဖြတ်ကျော်ရမည့် တောင်တန်းကြီးကို
မြင်နေရ၏။ တောင်ထိပ်များသည် မိုးကောင်းကင်သို့ထိုးနေပြီး ဆီးနှင်းများက
ဖုံးအုပ်နေ၏။

အီလစ်စိတ်ထဲ၌ 'ငါတို့ ရုရှားတွေလက်က လွတ်နိုင်တယ်ပဲ ထားပါဦး။ ဒီ
တောင်တန်းကြီးကိုကျော်မှ ကျော်နိုင်ပါ့မလား' ဟု သံသယ ဝင်လာမိလေ၏။

ထိုစဉ် ဂျိန်းသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ချော်လဲမည်ပြု၏။ ဂျိန်းသည် ပင်ပန်းစ

ပြုနေပြီဆိုသည် လက္ခဏာပင်။ သို့သော် ကိုန်းသည်ပါးစပ်မှ ထုတ်ဖော်၍ ဘာမှ မပြော။ ခရီးကိုပဲ ဆက်နေ၏။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် သူတို့သည် သစ်တောအုပ်ကိုကျော်လွန်လာပြီး ဘာ သစ်ပင်မှ မပေါက်တော့သော တောင်တန်းဒေသသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ အီလစ် သည် ရှေ့ခရီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး ဒီကရှေ့လျှောက် ညပိုင်းတွင် သူတို့အတွက် လေလုံမိုးလုံ နားခိုစရာနေရာမရှိကြောင်း စဉ်းစားမိပြီး ခပ်စောစောက သူတို့ဖြတ် ကျော်ခဲ့သော လူသူမနေသည့် ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးတစ်အိမ်သို့ ပြန်ဆုတ်ကာ နားနေအိပ်စက်ကြမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကိုန်းရော ဟာလန်ကပါသဘောတူသဖြင့် သူတို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးသို့ရောက်သောအခါ အီလစ်က မီးကိုအိမ်ထဲမှာမွှေးရန် ဟာလန်ကိုညွှန်ကြား၏။ သို့မှသာ ကောင်းကင်ပြင်မှ ထောက်လှမ်းသူတို့အတွက် မီးကို လှမ်းမမြင်နိုင်၊ မီးခိုးသံလွန်စကိုလည်း မရနိုင်ဟု ပြော၏။

အီလစ်၏ သတိကြီးမှုသည် အကျိုးဖြစ်လာ၏။ အကြောင်းမှာ ခဏအကြာတွင် သူတို့ခေါင်းပေါ်လောက်ဆီမှ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင် ဖြတ်မောင်းသွားသံကို ကြားလိုက် ရသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရဟတ်ယာဉ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်ကိုထောက်ရှု၍ ရုရှားတို့သည် သိပ် ဝေးဝေးမှာ မကျန်ရစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေ၏။ သို့သော် ဤအရပ်ဒေသမျိုးတွင် ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ခဏကလေးပျံသန်းရသည့်ခရီးမှာ ခြေကျင့်သွားရမည်ဆိုပါက အကြာကြီးကြာနိုင်သည့်သဘော ရှိပေသည်။ အီလစ်သည် မြည်းမကလေး မဂ္ဂိုကို အစာနည်းနည်းကျွေးသည်။

ကိုန်းသည် ရှန်တဲလ်ကို အဝတ်လဲပေး၊ နို့တိုက်ပြီးသည်နှင့် ခဏချင်းလုံကာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ အီလစ်က ကိုန်းအား လှုပ်နှိုး၍ အိပ်ရာလိပ်ထဲဝင်ကာ ရစ်ပတ် ပြီးအိပ်ရန်ပြောပြီး သူကိုယ်တိုင်ကမူ ရှန်တဲလ်၏ သေးစိုအတွင်းခံဘောင်းဘီကို မလှမ်းမကမ်းချောင်းရေထဲမှ လျှော်ပေးခဲ့ပြီး မီးဖိုမှာ မီးကင်အခြောက်လှမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက်မှ အီလစ်သည် ကိုန်း၏နံဘေးမှဝင်လှဲ၍ မီးရောင်ဟပ်နေသော ကိုန်း၏ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်နေမိသည်။ တဲတဲခြားတစ်ဖက်တွင် အိပ်နေသော ဟာလန် ၏ဟောက်သံကိုပင်ကြားနေပြီဖြစ်၏။ ကိုန်း၏မျက်နှာတွင် ဖြန့်များသဲများဖြင့်ညစ်ပတ် နေပြီး ဆံပင်များမှာလည်း ရှုပ်ထွေး၍ပူနေ၏။ မျက်နှာကလေးမှာ ချောင်ကျသွားပုံ ရသည်။ အိပ်ပျော်၍သာသွားသော်လည်း လွန်လိုက် လူးလိုက် လှုပ်လိုက်ဖြစ်နေရှာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကိုက်ခဲနေသောဒဏ်များကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

အကယ်၍ သူတို့သာ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးခရီးသွားရပါက ဂိုဏ်းသည် ဤသို့ ပင်ပန်းမည်မဟုတ်။ အကယ်၍သာ ရုရှားတပ်ဖွဲ့များကို တိုက်ပွဲတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်၍ သို့မဟုတ် အကြောင်းတစ်ခုခုနှင့် သူတို့ဖောက်သို့ လိုက်မရှာတော့ဘဲ ပြန် ခေါ်သွားခဲ့ပါက...

အီလစ်သည် အိမ်မပျော်သေးဘဲ စောစောကကြားလိုက်ရသော ရဟတ်ယာဉ်သံ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်၏။ ထိုရဟတ်ယာဉ်သည် သူတို့ကိုလိုက်ရှာသောအဖွဲ့ နှင့် မပတ်သက်ဘဲ တခြားတစ်စုံတစ်ရာသောကိစ္စနှင့် ဖြတ်သွားသည့် ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် ပတ်သက်ဖို့ကများနေပေ၏။

အကယ်၍ ထိုရဟတ်ယာဉ်သာ ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေ ပါက မိုဟာမက်၏ခရီးလမ်းကြောင်းပြောင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းသည် သိပ်ပြီး ထူးထူး ခြားခြား အောင်မြင်မှုရှိသည်ဟု မဆိုသာတော့။

ရုရှားတပ်ဖွဲ့များ သူတို့ကို ဖမ်းမိသွားပါက ဘာဖြစ်မည်နည်းဟု အီလစ် တွေးကြည့်သည်။ သူ့အတွက်ကား လူသိရှင်ကြား တရားရုံးတင်၍ တရားစွဲမည်ပဲ ဖြစ်သည်။ အာဖဂန်သူပုန်များဆိုသည်မှာ အမေရိကန်အိုင်အေ၏ လက်ချက်ပဲဖြစ် သည်ဟု ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ တင်ပြစရာဖြစ်သွားပေမည်။

သူပုန်ခေါင်းဆောင်များဖြစ်သည့် မာဆတ်၊ ကမီးလ်နှင့် အဖီစီတို့၏ သဘော တူညီမှုစာချုပ်သည်လည်း အလကားဖြစ်သွားပေတော့မည်။ သူပုန်များအတွက် အမေရိကန်တို့၏ လက်နက်များလည်း ရောက်လာတော့မည် မဟုတ်။ ထိုသို့ဖြင့် စိတ်အားကျဆင်းသည့် သူပုန်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း အားနည်းသွားမည်ဖြစ်ပေ သည်။ နောက်တစ်နေ့ပင် တောင့်ခံနိုင်ပါဦးမည်လား မပြောတတ်တော့။

တရားရုံးမှာ ရုံးတင်ပြီးသည့်နောက် အီလစ်ကို ကေဂျီဘီက စစ်ဆေးကြပေ ဦးမည် ဖြစ်၏။ အီလစ်သည် ကေဂျီဘီတို့၏ နှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားတောင့်ခံပြီး နောက်ဆုံး မခံနိုင်သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်သွားပြီး သူသိသမျှ အားလုံး ဖွင့်ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူပြောသမျှအားလုံးတို့သည် မုသားများ သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ စစ်မေးသူတို့က ထိုသို့ အီလစ်လိမ်ပြောမည်ကို မျှော်လင့်ကြ ပြီးဖြစ်ပေမည်။ သူတို့က အီလစ်ကို ထပ်တိုး၍ နှိပ်စက်ကြပေလိမ့်မည်။ သည်တစ် ကြိမ်တွင် အီလစ်သည် တကယ်ပဲ ဗုန်းဗုန်းလဲကျဆုံးသွားသည့် ဟန်လှုပ်ရပေဦးမည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ အီလစ်သည် အမှန်တချို့၊ အရေးမကြီးသည့် အချက် အလက်တချို့တို့ကို ထုတ်ဖော်ပြီး တခြားယုံချင်စရာများနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ တစ်ဖက် လူများ သူပြောသမျှ မှန်မမှန်စစ်ဆေး၍ မလွယ်နိုင်သည်များကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံရ

မည်ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် အီလစ်သည် အသက်မသေဘဲရှိရလေအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လုပ်နိုင်ခဲ့ပါက သူ့ကို ဆိုက်ဗေးရီးယား ပို့ကောင်းပို့မည်ဖြစ်သည်။ နှစ်အတော်ကြာကြာလောက်တွင် အမေရိကန်ပြည်တွင်းမိမည့် ဆိုဗီယက်စပိုင်တစ်ဦး ဦးနှင့် သူ့လဲလှယ်ခွင့် ရကောင်းရနိုင်သည်။ ထိုသို့ လဲလှယ်ခွင့်မရပါကသူသည် ဆိုက်ဗေးရီးယား အကျဉ်းစခန်းတွင် သေဆုံးရမည်သာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ အနှိပ်စက်ခံရခြင်း၊ သေဆုံးခြင်းတို့ကို ရင်ဆိုင်ရသည့်အတွက် အီလစ် ဝမ်းမနည်းပါ။ စပိုင်တစ်ယောက်၏ လမ်းရိုးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်၏ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်ရခြင်းကား ဂျိန်းနှင့် ခွဲခွာခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။ အီလစ်ဘဝတွင် ဂျိန်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ နောက် ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်ခါ ပြန်လည်ဆုံဆည်းရပိုင်ခွင့် ကြုံခဲ့ရ၏။ ဂျိန်းကို တစ်ဖန် ဆုံးရှုံးရဦးမည်ဆိုသောအချက်ကား မတွေးဝံ့စရာဖြစ်နေ၏။

အီလစ်သည် မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ အိပ်ရမည်ကိုပင် မရဲသလိုဖြစ်နေ၏။ အကယ်၍ သူအိပ်ပျော်သွားရာမှ ပြန်နိုးလာချိန်တွင် ဂျိန်းမရှိတော့မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ပင်။

ဂျိန်းကား ပါကစ္စတန်ပြည် ပက်ရှဂါမြို့ ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ဟိုတယ်တွင် ရောက်နေသည်ဟု အိပ်မက် မက်နေ၏။ အမှန်စင်စစ် ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ဟိုတယ်သည် ပါရီတွင်သာရှိ၏။ ဤကဲ့သို့ လွဲချော်တိမ်းပါးနေမှုကို ဂျိန်းသည် အိပ်မက်ထဲ၌ သတိမထားမိ။ သူမသည် အိပ်မက်ထဲ၌ ဟိုတယ်စားပွဲထိုးကိုခေါ်၍ အစားကောင်းများနှင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ် အရစ်တစ်လုံးမှာလိုက်၏။ စားပွဲထိုးများ ညစာအတွက် ပြင်ဆင်နေကြချိန်အတွင်း ရေချိုးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရေချိုးခန်းသည် နွေးထွေးလျက်ရှိပြီး ခန်းလုံးပြည့် ကော်စောခင်းထားသည်။ ဂျိန်းသည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ရေနွေး၊ ရေအေးများ ဖွင့်ချလိုက်ပြီး ဆပ်ပြာမှုန့်များ ဖောက်ထည့်ချသည်။ တစ်ခန်းလုံးပင် အမွှေးနံ့ အနွေးနံ့ဖြင့် ကြိုင်လှိုင်သွားလေ၏။ သူမကိုယ် သူမလည်း ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလောက်ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ဖြစ်အောင် နေခဲ့ပါလိမ့်ဟု နားလည်မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဟိုတယ်ထဲ အဝင်ခံသည်ကပင် ကံကောင်းလှပြီဟု တွေးမိ၏။

ဂျိန်းသည် သင်းထုံနွေးထွေးလှသည့် ရေချိုးကန်ထဲသို့ ဆင်းတော့မည်ပြုခိုက်

သူမ နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သံကြားရသည်။ ဟိုတယ်အခန်းတစ်ခန်း တာဝန်ကျ
စားပွဲထိုး၏ ခေါ်သံပဲဖြစ်ရပေမည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ
အခုအတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နှင့်ပင် ညစာစားရမည်ကိုန်း
ဆိုက်နေ၏။ မဟုတ်ပါကလည်း ညစာများက အေးစက်၍သွားပေတော့မည်ဖြစ်၏။

ဂျိန်းသည် ထိုခေါ်သံကို မကြားဟန်ဆောင်ပြီး ရေထဲမှာဆင်းလှဲနေလိုက်မည်ဟု
စိတ်ကူးသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူတို့သည် သူမကို ဂျိန်းဟု ခေါ်မည့်အစား ယဉ်
ယဉ်ကျေးကျေး မဒမ်ဟု ခေါ်ဖို့ကောင်းသည်။ သို့သော် ခေါ်သံကား မရမနေခေါ်သံ
ဖြစ်နေ၏။ အသံကလည်း ကြားဖူးသလိုဖြစ်လာ၏။

တကယ်တမ်း လက်တွေ့တွင်ကား ခေါ်နေသူမှာ အီလစ်ဖြစ်နေပြီး သူမ၏
ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်နှိုးရင်း သူမ၏ နာမည်ကို ခေါ်နေခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။ သည်တော့မှ
ပဉ္စမမြောက် ကျောဘုရင်ဟိုတယ်ဆိုသည်မှာ အိပ်မက်သာဖြစ်ပြီး၊ တကယ်တမ်း
သူမ ရောက်နေသည့် နေရာမှာ နှုတ်စတင်တောင်တန်းပေါ်မှ အေးစက်လှပသည့်
ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးထဲမှာသာ ဖြစ်နေလေ၏။ ရေခွေးရေချိုးကန်နှင့်ကား မိုင်
ပေါင်း သန်းချီကွာနေမည် ထင်ရဲ့။

ဂျိန်း မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အီလစ်မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

အီလစ်က *ဂျိန်း... ဂျိန်း၊ ထဦးလေ*

ဂျိန်းက ပါးစပ်မှပင် မထူးချင်လှ။ သို့သော် မတတ်သာတော့ဘဲ

မနက်လင်းပြီလား

မလင်းသေးဘူး၊ သန်းခေါင်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်

ဘယ်နှစ်နာရီလဲ

တစ်နာရီခွဲ

သေလိုက်ပါတော့လား ရှင်

ဂျိန်းသည် သူမကို အိပ်နေရာမှနှိုးရမလားဟု ဒေါ်ပွသွား၏။ သို့နှင့် စိတ်ဆိုး

မာန်ဆိုးဖြင့် *ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့နှိုးရတာလဲ*

အီလစ်က *ဟာလန် မရှိတော့ဘူး*

မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား

ဂျိန်း၏အသံမှာ ယခုထိ အိမ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည် ဘာမှ

သဲသဲကွဲကွဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်ပုံမရသေး။ သူမက

*မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ဘယ်သွားလို့လဲ၊ ဘာလို့သွားတာလဲ၊ ဟာလန်က ရွာကို

ပြန်ပြေးတာလား*

ဒါတော့ သူက ဘာမှပြောမသွားဘူး၊ ကျုပ်နိုးလာတော့ သူ့ကို မတွေ့တော့ဘူး

ဒါဆိုရင် သူက ကျွန်မတို့ကိုထားပြီး ပြေးပြီပေါ့

ဟုတ်တယ်

ဂျိန်းသည် စိတ်အားငယ်စွာဖြင့်

အို ဘုရားသခင် လမ်းပြမပါဘဲ ကျွန်မတို့ ခရီးဘယ်လိုဆက်မလဲ

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သမီးကလေးရှန်တဲလ်ကို ပွေ့ချီလျက် ဆီးနှင်းတောထဲတွင် လမ်းပျောက်နေရသည့် အိပ်မက်ဆိုးမြင်ကွင်းကို မြင်ယောင်မိလာ၏။

အီလစ်ကမူ *ကျုပ်တို့အခြေအနေက ဒီထက်ဆိုးတယ်*

ဂျိန်းသည် နားမလည်လိုက်။

ရှင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ

ဂျိန်းပဲပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ဟာလန်ကို မူလာကြီးတစ်ယောက် ရှေ့မှာ လက်လိမ်ချိုးပြီး ဆွဲခေါဲခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ကို အန္တရာယ်တစ်ခုခုပေးလိမ့် မယ်ဆိုတာလေ၊ ကျုပ်တို့ကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့တာကိုကပဲ အမှန်တော့ အန္တရာယ် က ကြီးလှပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ထင်တာကတော့ သူပြေးရင် ကျုပ်တို့လာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း နောက်ကြောင်းလှည့်ပြီး ပြန်ပြေးမှာပဲ၊ ဒီတော့ သူဟာ ကျုပ်တို့နောက် ကိုလိုက်နေတဲ့ ရုရှားတွေလက်ထဲကို ရောက်ချင်ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ သူ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်မှာထားခဲ့တယ်ဆိုတာကို ရုရှားတွေက သိပ်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ မေးနေရမယ် မထင်ဘူး *အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲရှင်*

ဂျိန်း၏လေသံမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ၍ သွားလေ၏။ စိတ်ကိုလည်း လျှော့လိုက် ချင်သွားပြီဖြစ်၏။ ဂျိန်းက

ကျွန်မတော့ သိပ်ကို ပင်ပန်းလှပြီ၊ ဒီမှာပဲ လှဲချပြီးအိပ်လိုက်တော့မယ်၊ ရုရှားတွေမိလာပြီး လာဖမ်းရင်လည်း ခံလိုက်တော့မယ်

ထိုစဉ် ရှန်တဲလ်သည် ပထမလှုပ်လာ၏။ နောက်ပြီး ငိုသည်။ ဂျိန်းသည် ထထိုင်ပြီး ကလေးကိုနို့တိုက်ရ၏။ အီလစ်က

ကျုပ်တို့ အခုနေမှာ ခရီးဆက်မယ်ဆိုရင် မျှော်လင့်ချက်ရှိပါသေးတယ်၊ မင်း ကလေးနို့တိုက်နေတုန်း ကျုပ် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ မြည်းပေါ်တင်လိုက်ဦးမယ်

ဂျိန်းသည် ကလေးနို့တိုက်ရင်း

ကောင်းပြီလေ

အီလစ်သည် ဂျိန်းကို ခဏကလေး ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးကြည့်ပြီးနောက် အပြင် ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ကလေးနို့တိုက်ရင်း အကယ်၍ သူမမှာသာ ဤကလေး ရှန်တဲလ်ကလေးမပါပါက လွတ်မြောက်ရေးခရီးသည် ပို၍ လွယ်ကူပေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ အီလစ်စိတ်ထဲတွင် သမီးကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်လိုများ သဘောထားရှိပါမလဲဟု ဂျိန်းတွေးကြည့်သည်။ ရှန်တဲလ်သည် တကယ်တကယ်တမ်းဆိုပါ မူ တခြားလူတစ်ဦး၏ ရင်သွေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချက်ကို အီလစ်သည် အမှတ်ထားနေပုံမရ။ အီလစ်ကြည့်ရသည်မှာ ရှန်တဲလ်ကလေးကို ဂျိန်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ယူဆထားပုံရသည်။ သို့မဟုတ် စိတ်ထဲမှ တကယ်ခံစားမှုကို ဖုံးကွယ်ထားလေ့ရောသလား။

အီလစ်သည် ရှန်တဲလ်ကလေး၏ အဖေအဖြစ်ခံချင်ပါမည်လား။ ဂျိန်းသည် သူမဘာသာမေးရင်း သမီးလေးကို ကြည့်လိုက်၏။ သမီးကလေး၏ သေးကွေးလှသော မျက်နှာကလေးမှ မျက်လုံးပြာပြာများသည် ဂျိန်းကို ကြည့်နေ၏။ သည်လောက် အဖြစ်မဲ့တဲ့ကလေးကို ဘယ်သူကများ မပြုစုဘဲနေချင်ပါမည်နည်။

ရုတ်တရက်ပင် ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ အရာရာပင် မသေချာချင်တော့။ အီလစ်ကို သူမ ဘယ်လောက်ချစ်သည်ဆိုသည်မှာလည်း မသေချာတော့။ သူမနောက်မှ အမဲလိုက်သလို လိုက်နေသည့် ခင်ပွန်းသည် ဂျင်းပီယေးအပေါ်တွင်လည်း ဘယ်လို သဘောထားရှိနေသည်ကို မရှင်းလင်းတော့။ သမီးကလေးအပေါ်တွင် မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်လိုတာဝန်တွေ ရှိသည်ကိုလည်း မသိတော့။

စိတ်ထဲတွင် ဆီးနှင်းတွေကို ကြောက်နေသည်။ ကြမ်းတမ်းသော တောင်တန်းများကိုလည်း ကြောက်သည်။ ရုရှားစစ်သားများကိုလည်း ကြောက်သည်။ ဂျိန်းသည် ပင်ဖန်းလွန်း၊ မောလွန်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်ပါ၏။

စိတ်ကသာ ထိုသို့ ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေသော်လည်း လူကမူ စက်ရပ်တစ်ပမာ မီးဖိုနံ့ဘေးမှ ခြောက်နေပြီဖြစ်သော ခါးတောင်းကျိုက်ကိုယူ၍ ရှန်တဲလ်ကို လဲပေးသည်။ ဘယ်အချိန်က ခါးတောင်းကျိုက်အဟောင်းကို လဲမိသည်ဆိုခြင်းကို ဂျိန်းမမှတ်မိတော့။ စိတ်ထဲတွင်မူ ကလေးကို နို့တိုက်ပြီးပြီးချင်း သူမအိပ်ပျော်သွားမိသည်ပဲ ထင်သည်။

ဂျိန်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။ သူမ၏ သိစိတ်များအပေါ်တွင် သံသယဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါမှ ညက အီလစ်က သူမကိုနှိုးကာ အိပ်ရာလိပ်စစ်ဆွဲအိပ်ရန် သတိပေးခဲ့ကြောင်း ပြန်သတိရလာ၏။ ထိုအချိန်တွင် အီလစ်သည် သူမလဲထားသော ရှန်တဲလ်၏ ခါးတောင်းကျိုက်အဟောင်းကို ရေလျှော်၊ မီးကင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်ဟု တွေးမိ၏။

ဂျိန်းသည် မျက်ရည်များ ကျလာလေ၏။

တကယ်တော့ ငိုကြွေးခြင်းသည် ရူးကြောင်ကြောင်အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိပါ၏။ သို့သော် ဂျိန်းသည် တသွင်သွင်ကျနေသော မျက်ရည်များကို မတားနိုင်တော့။ ဂျိန်းသည် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ရှန်တဲလ်၏ အဝတ်အစားများကိုလဲ လှယ်ပေး၏။ ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်ကို စလွယ်သိုင်းတွင် အသားတကျဖြစ်အောင် နေရာချထားနေခိုက် အီလစ်ဝင်လာ၏။ သူက

ခွေးမမြည်း၊ သူကလည်း မထချင်ဘူးလေ၊ မြည်းမကလဲ

အီလစ်သည် ပြောရင်းတန်းလန်းမှ ဂျိန်း၏ မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် စကားရပ်သွားပြီး ဂျိန်းတစ်ခုခု စဉ်းစားတွေးတောနေသည်ကို နားလည်လိုက်၏။

ဘာလဲဟင်၊ ဘာတွေများ တွေးနေတာလဲ ဂျိန်းက

ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပစ်ခဲမိသလဲမသိဘူးနော်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မတွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားထဲမှာ အတော်ဆုံးလူပဲ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အချစ်မလျော့ခဲ့ဘူး၊ မချစ်ဘဲနေနိုင်ခဲ့တာ မရှိဘူး၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်

အီလစ်သည် ဂျိန်းနှင့်ကလေးကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်၏။

အေးပါကွာ၊ ငိုသာ နောက်မငိုပါနဲ့တော့

သူတို့သည် ထိုသို့ဖက်လျက်သားအတူဆက်၍ အတန်ကြာရပ်နေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဂျိန်းက

ကျွန်မတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ

အီလစ်က *ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုလည်း ကိုယ်တို့သွားကြစို့*

သူတို့သည် ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးထဲမှ အပြင်ထွက်လိုက်၏။ နောက်ခပ်ပါးပါးသာရှိတော့သည့် တောအုပ်ကို စတင်ဖြတ်ကြရ၏။ ဟာလန်သည် ထွက်ပြေးသွားရာ၌ သူ၏ လက်စွဲတော်မီးအိမ်ကို ယူသွား၏။ သို့သော် လသည် ကောင်းစွာသာနေပြီဖြစ်ရကား သူတို့သည် လမ်းကို ကောင်းကောင်းမြင်နေကြရ၏။ လေထူက အေးမြလွန်းသဖြင့် အသက်ရှူရန်ပင် ခက်ခဲနေလေ၏။

ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိ၏။ ရှန်တဲလ်က ဂျိန်း၏ သားမွေးအပေါ်ကုတ်ကြီး၏အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှန်တဲလ်အသက်ရှူရသောလေသည် ဂျိန်း၏ ကိုယ်ငွေ့ဖြင့် ပူနွေးနိုင်တန်ရာ ကောင်းပေသည်ဟု ဖြေသိမ့်နေရ၏။ ကလေးတစ်ယောက်သည် အလွန်အေးမြသောလေကို ရှူရှိုက်ရသည့်အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်ပါသလား။ ဂျိန်းကိုယ်တိုင်လည်း မပြောတတ်။

သူတို့၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင်ကား အမြင့်ပေ ၁၅၀၀၀ ကျော် ကင်တိဝါးတောင်ကြားရှိပြီး သူတို့ဖြတ်ကျော်ခဲ့သမျှသော အာယုတောင်ကြား၊ တောင်တန်းတို့ထက် မြင့်မားလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍ အေးမြပေလိမ့်မည်၊ ပို၍ ခက်ခဲပင်ပန်းပေလိမ့်မည်ဟု ဂျိန်းသိပါ၏။ ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းမည်ဟုလည်း သိပါ၏။ သို့သော် ဂျိန်း၏စိတ်ဓာတ်ကမူ တက်ကြွနေ၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးကျပြီးသလို ဖြစ်နေမိ၏။ အကယ်၍ ငါအသက်ရှင်ခဲ့သော် ငါ အီလစ်နဲ့ပဲ အတူနေချင်သည်။ တစ်ချိန်ချိန် တစ်ရက်ရက်၌ ဘာကြောင့်အတူနေချင်ရတာလဲဟု အီလစ်က မေးလာခဲ့သော အီလစ်သည် သမီးကလေး၏ ညစ်ပေနေသော အနီးခေါင်းတောင်းကျိုက်ကို လျှော်ပေးလိုပဲဟု ဖြေမည်ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိ၏။

မကြာမီ သူတို့သည် တောအုပ်ကိုကျော်လွန်လာခဲ့ပြီး လ၏ မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ဘာသစ်ပင်မှမပေါက်သည့် တောင်ကုန်း မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ သူတို့သည် မျက်နှာပြင်ညီလှသော ကျောက်တုံးလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ ခရီးသည် အတက်ခရီးဖြစ်နေတုန်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ယခုလတ်တလော အခြေအနေ၌မူ သိပ်ပြီး မတ်မတ်စောက်စောက် တက်နေခြင်းမရှိ။

အပူချိန်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းလျော့၍လျော့၍လာနေ၏။ ဆီးနှင်းအကွက်များသည် တဖြည်းဖြည်းများလာရာ နောက်ဆုံး စစ်တုရင်ခုံတစ်ခုကဲ့သို့ အဖြူတစ်ကွက်၊ အမည်းတစ်ကွက် ဖြစ်လာလေ၏။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ စစ်တုရင်ခုံကဲ့သို့အကွက်များသည် ညီညီတူတူ လေးထောင့်စပ်စပ်များ ဟုတ်မနေခြင်းသာ ကွာလေ၏။

စိတ်အားမာန်၏ တက်ကြွမှုသည် ဂျိန်းကို ပထမတစ်နားရီကျော်ကျော်အထိ အရှိန်နှင့်တွန်းပေးခဲ့ပါ၏။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း မဆုံးနိုင်သည့်ခရီးရှည်ကို သွားနေရသည်ဖြစ်ရာ ပင်ပန်းမှုသည် ပြန်လည်ဖိစီးလာပြန်လေ၏။

ဂျိန်းသည် 'ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ကျွန်မတို့ ရောက်ပြီလဲ'ဟု မေးချင်၏။ 'ဘယ်တော့လောက် ရောက်မှာလဲ'ဟု ခော်တော်ကားပေါ်မှ လိုက်ပါခရီးသွားနေသည့် ကလေးတစ်ယောက်ပမာ မေးချင်နေမိ၏။

ထိုသို့ ရတောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှော ကျောက်တုံးမြေညီပေါ်အတိုင်း အတက်ခရီးကို မှန်မှန်ကြီးတက်ခဲ့ရာမှ တစ်နေရာရောက်သောအခါ ဆီးနှင်းဖုံးလွှမ်းထားသည့် လမ်းကြောင်းကို ဖြတ်ကျော်ရသည်နှင့် ကြုံကြိုက်လာ၏။

သူတို့ဆွဲခေါ်လာသော မြည်းမကလေးမရှိ ခြေချောသွားကာမှ ကြုံတွေ့နေရသည့် အန္တရာယ်အသစ်ကို ဂျိန်း သတိထားသွားမိ၏။ မရှိသည် ခြေချောသွားပြီး အောက်သို့

လွင့်ကျမတတ်ဖြစ်သွားကာ ကိုယ်ဟန် အတော်ထိန်းလိုက်ရ၏။ သည်တော့မှ ဂျိန်းသည် ကောင်းကင်ထက်မှ လရောင်သည် သူတို့လမ်းကြောင်းနှုတ်ခမ်းသားများကို အရောင်တောက်ပြောင်လက်နေစေကြောင်း သတိထားမိ၏။ ကျောက်တုံးများမှာ စိန်တုံးများသဖွယ် အေးစက်တောက်ပြောင်မှာချောနေ၏။

ဂျိန်း၏ ဘွတ်ဖိနပ်အောက်ခံသည် မြည်းမ မဂ္ဂီ၏သံခွာထက် ခြေကုပ်ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ခဏအကြာ ဂျိန်းကိုယ်တိုင် ခြေချော်၍လဲကာ သမီးကလေးကို ဖိမိ ပိမိသွားမည်စိုး၍ အထူးသတိထားကာ ခြေထောက်ကို တစ်လှမ်းချင်းရွေလေတော့၏။

နှစ်နာရီကျော်ကျော် ခရီးသက်ခဲ့ကြပြီးသည်တွင် သူတို့သည် တောင်ကုန်းမြေပြန့်ခရီးကို ကျပ်ဖြတ်မိပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ရှေ့ဘက်တွင် ဆီးနှင်းဖုံးအုပ်နေသော တောင်တန်းမြင့်မြင့်ကြီးကို မတ်စောက်စောက်တက်ရမည့် ခရီးဖြစ်လာ၏။

အီလစ်သည် ရှေ့ဆုံးမှတက်ပြီး မြည်းမ မဂ္ဂီကို ရှေ့မှဆွဲ၏။ ဂျိန်းကား နောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာမှ လိုက်သည်။ မတော်တဆ မဂ္ဂီများ ခြေချော်ကျပြီး နောက်ပြန်ပြုတ်ကျလှုပ်ပါက သူတို့သားအမိအပေါ် ပိမနေစေရန် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထိုမတ်စောက်သော တောင်တက်လမ်းအတိုင်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် တက်ကြရလေသည်။

သူတို့၏ လမ်းကြောင်းကား တကယ်တမ်း၌ မည်မည်ရရ ရှိသည်မဟုတ်။ တိတိကျကျ သေသေချာချာ မှတ်သားထားခြင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်မဟုတ်။ ဂျိန်းသည် သူတို့သုံးယောက် လမ်းစပျောက်ပြီး အစာငတ်အားပြတ်လဲကျနေရသည့် အပြစ်ကို မြင်ယောင်၍လာမိလေသည်။

ဂျိန်း၏ခါးများသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်းနှင့်အီလစ်တို့သည် တာဝန်လဲလိုက်ကြရပြန်၏။ အီလစ်က ရှန်တလ်ကို ချီပြီး ဂျိန်းက မဂ္ဂီကိုဆွဲရသော တာဝန်ကို ပြောင်းလိုက်ကြ၏။

ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ကိုက်ခဲမှုဝေဒနာသည် နေရာပြောင်း၍ သွားခြင်းသာ အဖတ်တင်လေ၏။

သမားစရာကောင်းလှသော မြည်းမကလေး မဂ္ဂီ ခဏခဏ ခြေချော်၍လဲနေ၏။ တယ်ကြိမ်တွင်မှ မဂ္ဂီခြေချော်လဲသွားရာ ဂျိန်းက ဇက်ကြီးကိုမညာမတာအတင်းဆွဲကာမှ အတော်ကြီးစားပြီး ထလာနိုင်၏။ မဂ္ဂီ မတ်မတ်ရပ်နိုင်သောအခါမှ ဂျိန်းကကြည့်လိုက်ရာ မဂ္ဂီခြေထောက်တွင် သွေးထွက်နေသောဒဏ်ရာကို တွေ့ရသည်။ ဒဏ်ရာကို အနီးကပ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသောအခါ သိပ်မကြီးမား၍ မဂ္ဂီကိုဆွဲ၍ ခရီးဆက်ကြ၏။

ပုဆုအခါ ဂျိန်းသည် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်သွားနေသည်ဖြစ်၍ လမ်းညွှန်သွား
သွားနေရသည်။ လမ်းညွှန်သည့်အမှတ်အသားများမှာ ကြည့်လေရှာလေ ဖြစ်နေသဖြင့်
မှန်းဆ၍သာ ခရီးဆက်နေရ၏။

နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် အလွန်မြင့်မားသောအရပ်သို့ ရောက်လာကြ၏။
အောက်ဘက်တောင်ပြန့်ဘက်သို့ကြည့်ရာ ခေါင်းပင်မူးလာ၏။ သူတို့သည် ခရီး
ပန်းတိုင်းနှင့်မဝေးတော့ပြီဟု ထင်ရ၏။

ရောက်ရှိနေရသော လမ်းကြောင်းမှာ မြင့်မားသောတောင်ကြီး နံရံမှာကပ်လျက်
ကြွက်လျှောက်သဘောမျိုး သွယ်တန်းနေသည့် ကျောက်တန်းကျောတစ်ခု ဖြစ်ပေ
သည်။ ကျောက်တန်းမှာ သုံးလေးပေသာကျယ်ပြန့်ပြီး တစ်ဖက်မှာချောက်ကြီးဖြစ်
သည်။ ဂျိန်းသည် တစ်လှမ်းချင်း သတိကြီးစွာဖြင့် လျှောက်နေရ၏။ မင်္ဂိုသည်လည်း
ခဏခဏ ခြေချော်နေ၏။

ကျောက်တန်းသည် ပို၍ ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းကာ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့တစ်ခုသို့
ရောက်လာ၏။ ဂျိန်းသည် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစား၍ သတိထားပြီးလျှောက်သည်။
သို့သော် သတိထားသည့်အကြားမှပင် ချော်လဲလေ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့်
လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ပင်။

ရှုတ်တရက် ချော်လဲသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အသက်ရှူရပ်သ
လိုဖြစ်သွားပြီး ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ထိုးကျသွားမည်လားဟု အောက်မေ့လိုက်မိ၏။
သို့သော် သူမသည် ဒူးထောက်လျက်သား လဲကျသွားပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကျောက်
တန်းကို ထိန်းလိုက်နိုင်ခဲ့၏။ မျက်စိထောင့်စွန်းမှ ဟိုအောက်ရှိ နက်ရှိုင်းလှစွာသော
ချောက်ကြီးကိုမြင်နေရ၏။ ဂျိန်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာသည်။
သည်ကြားထဲမှ မိမိကိုယ်မိမိ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းလိုက်သည်။

ဂျိန်းသည် မြည်းမြည်းချင်းထရပ်လိုက်ပြီးနောက် လှည့်လိုက်၏။ လဲကျစဉ်က
ဂျိန်းသည် ကိုင်ထားသည့် မြည်းဇက်ကြိုးကို လွှတ်လိုက်မိသည်ဖြစ်ရာ ဇက်ကြိုး
သည် ကျောက်တန်းနှုတ်ခမ်းမှာ တွဲလွဲခိုနေ၏။ မြည်းမ မင်္ဂိုသည် ဂျိန်းကို တွေတွေ
ကြီးကြည့်နေ၏။ ခြေကို မတ်မတ်ရပ်ထားသော်လည်း မြည်းမ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
တုန်နေ၏။ ကြောက်ရွံ့နေသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာပေသည်။

ဂျိန်းက မြည်းဇက်ကြိုးကို လှမ်းယူရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်နှင့် မင်္ဂိုသည်
တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်၏။ ဂျိန်းက 'ရပ်'

ဟုအော်လိုက်ပြီးမှ သူမ၏အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ငြိမ်အောင်ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး
'မလှုပ်နဲ့လေ၊ လာ လာ ရှေ့တိုးခဲ့၊ မင်္ဂို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး'

အိလစ်သည် တစ်ဆီးချိုးဟိုဘက်ကွေ့မှ လှမ်း၍

‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ’

ဂျိန်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြန်၍

‘ရှူး... တိုးတိုး၊ မဂ္ဂီက လန်သွားလို့ပါ။ ဆက်မလိုက်ခဲ့နဲ့ဦး။ နောက်ဆုတ်နေ’

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ချက်ချင်း အိလစ်သည် ရှန်တဲလ်ကို ချီထားသူဖြစ်ကြောင်း ထိတ်လန့်စွာ သတိရသွား၏။ ဂျိန်းသည် ဆက်၍ ပါးစပ်မှ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျသော လေသံဖြင့် မဂ္ဂီကို တာတွတ်တွတ်ပြောရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့သို့တိုးလာခဲ့၏။

မဂ္ဂီသည် မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ဂျိန်းကိုကြည့်နေ၏။ နှာခေါင်းထဲမှ အသက်ရှူ ထုတ်လိုက်သောလေများမှာ မီးခိုးငွေ့များကဲ့သို့ ထွက်နေ၏။

ဂျိန်းသည် ဇက်ကြိုးနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာလောက်ရောက်လာလျှင် ဇက်ကြိုးကိုလှမ်းယူလိုက်၏။ မြည်းမသည် ခေါင်းကို နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရာ ခြေချော်သွားပြီး ဟန်ချက်ပျက်သွား၏။

မြည်းမ ခေါင်းနောက်ဆုတ်လိုက်သောအခိုက် ဂျိန်းသည် ဇက်ကြိုးကို အရအမီ လှမ်းဆွဲလိုက်နိုင်၏။ သို့သော် ခြေထောက်များ ချော်ပြီး ညာဘက်သို့ လဲကျသွားသည်။ ဇက်ကြိုးသည် ဂျိန်းလက်ထဲမှ လွင့်ထွက်သွား၏။ မြည်းမကလေးသည် လျှောခနဲဆုတ်သွားကာ ကျောက်တန်းအောက် ချောက်ထဲသို့ အော်ဟစ်ရင်းလိမ့်ကျသွားလေတော့၏။

တောင်ချိုးအကွေ့မှ အိလစ်ပေါ်လာသည်။ အိလစ်က ဂျိန်းကို လှမ်းအော်၍ ‘တိတ်’

သည်တော့မှ ဂျိန်းသည် သူမကိုယ်သူမ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်မိနေကြောင်း သတိထားမိသွား၏။ ဂျိန်းသည် ပါးစပ်ကို ဆတ်ခနဲပိတ်လိုက်၏။

အိလစ်သည် တစ်ဆစ်ချိုးအတိုင်း ဒူးထောက်လျက် ပေါ်လာသည်။ ရှန်တဲလ်ကလေးကို အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီ၏ အထဲရင်ခွင်ထဲမှ ပွေ့လျက်ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကို ကြိုးစားထိန်း ၎င်းအိလစ်နံဘေးမှာဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ဂျိန်းသည် မဂ္ဂီ၏ကိုယ်ခန္ဓာရုပ်အလောင်းကို ဟိုချောက်ထဲ နှင်းများပေါ်၌ တွေ့ရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့၏။ တကယ်တမ်းတွင်ကား မြည်းမ မဂ္ဂီသည် လေးငါးခြောက်ပေခန့်ရှိမည့် အောက်ပိုင်းခါးပန်းဘက်သို့ လျှောကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မဂ္ဂီသည် တုံးလုံးလဲလျက်ရှိ၏။

ဂျိန်းက ‘မဂ္ဂီ မသေသေးဘူး၊ ဘုရားသခင် မ၊ တာပဲ’ အိလစ်ကလည်း ‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ အထုပ်အပိုးတွေလည်း ဘာမှ ပြုတ်ကျမသွားဘူး’

ဂျိန်းက 'ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ မဂ္ဂီကိုဒီပေါ်ရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ် တင်ကြမလဲ'

အီလစ်သည် ဂျိန်းကိုသာ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဘာမှ မပြောပေ။

သည်တော့မှ ဂျိန်း တွေးမိသွားသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်သည် ဘယ်နည်းနှင့် မှ မြည်းမကလေးကို ကျောက်တန်းလမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်အောင် တင်နိုင်မည် မဟုတ်တော့။ ဂျိန်းက 'ကျွန်မတို့ မဂ္ဂီကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့ပြီး အသေခံတော့မှာလား'

အီလစ်က 'ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်'

ဂျိန်းသည် မျက်စိမှိတ်လိုက်ပြီး

'အို ဘုရားသခင်ကယ်ပါ'

အီလစ်သည် သူ၏ အပေါ်ကုတ်စစ်ကိုဖြုတ်၍ ရှန်တဲလ်ကိုထုတ်ကာ ဂျိန်းထံ ပေး၏။ ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်အား သူမ၏ အပေါ်ကုတ်ကြီးအတွင်း စလွယ်သိုင်းထဲ သို့ ထည့်လိုက်၏။

အီလစ်က 'ကျုပ် စားစရာတွေကို ပထမဆုံးယူကြည့်မယ်'

အီလစ်သည် ကျောက်တန်းပေါ်သို့ ဝမ်းလျှားမှောက်လှဲချလိုက်ပြီး ခြေထောက် နှစ်ဖက်ကို အပြင်ထုတ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း လျှောချသည်။ အီလစ်၏ လှုပ်ရှားမှု ကြောင့် အောက်ရှိကျောက်တန်းနှုတ်ခမ်းထိပ်မှ ဆီးနှင့်ခဲများသည် ပြုတ်၍မြည်းမ ကလေးအပေးသို့ ကျသွား၏။ အီလစ်သည် တဖြည်းဖြည်းခြေထောက်ကို လျှောချ ပြီး အောက်ခါးပန်းကို ခြေထောက်ဖြင့် စမ်းထောက်ကြည့်နေ၏။

ဂျိန်းသည် ရင်တမမဖြင့် ကြည့်နေရ၏။

မြည်းမကလေး၏ ကိုယ်လုံးနှင့်ချောက်ကမ်းပါး အကြားတွင် အီလစ်အတွက် ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး ချစရာနေရာမရှိပေ။ အီလစ်သည် ခြေထောက်ကိုခွ၍ ဟိုဘက် ဒီဘက် ချထားရမည်ဖြစ်သည်။

အီလစ်သည် ကိုယ်လုံးကို ခြေနှစ်ဖက်ကားချလိုက်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုကွေးညွတ် ၍ အရေးပေါ်အစားအသောက်များ ထည့်သည့်အိတ်ကို လှမ်းယူဖို့ကြိုးစားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တုံးလုံးလဲနေသော မဂ္ဂီသည် ထလိုက်၏။ မဂ္ဂီသည် ရှေ့ခြေ နှစ်ချောင်းကိုကွေးပြီး သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာရှေ့ပိုင်းအောက်သို့ ရောက်အောင်သွင်းလိုက် သည်။ နောက် မြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ပြီး ထဖို့ကြိုးစား၏။ ခေါင်းပိုင်းသည် မ၊ ထူ၍ရလာသည်။ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို ကန်၍ထလိုက်၏။ မတ်တတ်ရပ်နိုင် မတတ်ဖြစ်သွားသည်။

သည်နောက်တွင်ကား နောက်ခြေနှစ်ဖက်သည် ချောသွားလေ၏။ သည်တွင်

ဟန်ချက်ပျက်ပြီး နောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ဘေးသို့လျှောကျသွား၏။

အီလစ်သည် ရာရှင်အိတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

တစ်လက်မချင်း မြည်းမလေးသည် အောက်ဘက်သို့ကန်ရင်း ကျောက်ရင်း လျှောကျနေ၏။ မြည်းမ၏ခြေထောက်များမှာ ဟိုကန်ဒီကန်နှင့် အတတ်နိုင်ဆုံးလျှော မကျအောင် ထိန်းနေရှာသည်။ နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်ရာ အီလစ်ကိုများထိ မည်လားဟု ဂျိန်းစိုးစိုးရိမ်လာ၏။ တဖြည်းဖြည်းချင်း မြည်းမသည် အတော်လျှောကျ သွားပြီဖြစ်သည်။

အီလစ်သည် မြည်းမကို ကယ်တင်ဖို့မကြိုးစားတော့ဘဲ ရာရှင်အိတ်ကိုဆွဲ၏။ ချည်ပတ်ထားသည်တို့ကို ဖြုတ်ခွင့်ရလျှင်လည်း ဖြုတ်၊ ပြုတ်ပြတ်ပါက ပြုတ်ပြတ် လိုငြားကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ အီလစ်၏ ကြိုးစားနေပုံမှာ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ် ထားသလိုဖြစ်ရကား မြည်းမနှင့်အတူ အောက်ဘက်ချောက်ထဲသို့ လိုက်ပါကျသွား မည်ပင် ဂျိန်း စိုးစိုးရိမ်လာ၏။

တဖြည်းဖြည်း မြည်းမ၏လျှောကျနှုန်းသည် မြန်လာ၏။ အီလစ်ကိုလည်း ကမ်းပါးအစွန်းသို့ ဆွဲချသွားလေသည်။ အီလစ်သည် ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်၍ အိတ်ကို ကိုင်ထားပုံရပေရာ မြည်းမနှင့်အတူ ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ကျပါသွားမည်ကို ဂျိန်း စိုးစိုးရိမ်လာမိ၏။

လျှောကျနှုန်းသည် တဖြည်းဖြည်းမြန်လာ၏။ အီလစ်ကိုယ်တိုင်လည်း ချောက် အစွန်းသို့ရောက်သွား၏။ နောက်ဆုံး စက္ကန့်ပိုင်းတွင်မှ အီလစ်သည် အော်၍ အိတ်ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။ မြည်းမလေးမရှိသည် ဂျိန်း၏ ပစ္စည်းအစုံအလင်ကို သယ်ဆောင် ပြီး ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ကျသွားလေတော့၏။

ဂျိန်းသည် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျကာ ငိုကြွေးလိုက်မိ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အီလစ်သည် ဂျိန်းရှိရာကျောက်တန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်၍လာသည်။ အီလစ်သည် ဂျိန်းနံဘေးမှာ ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး ဂျိန်းကို ပွေဖက်ထား၏။

ဂျိန်းကမူ ခြံပေါက် မြည်းမကလေးအတွက်၊ မြည်းမကလေးနှင့်အတူ ပါသွား သော သူတို့၏ပစ္စည်းများအတွက်၊ ကိုက်ခဲနေသော တစ်ကိုယ်လုံးအတွက်၊ အေးစက် ၍ ခဲ့တော့မည့်ပုံပေါက်နေသည့် ခြေများအတွက်၊ အားလုံးအတွက် စုပြုဝမ်းနည်းပြီး ငိုကြွေးနေတော့၏။

- * ကျုပ်တို့ ရပ်နေလို့မဖြစ်ဘူး* ဂျိန်းကမူ ငိုသံပါဖြင့်
- * ကျွန်မတို့ ဘာနဲ့ဆက်သွားကြမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့မှာ စားစရာမရှိတော့ဘူး၊

ရှေးနွေးတည်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ အိပ်စရာ အိပ်ရာမရှိတော့ဘူး၊ ဆေးဝါးလည်းမရှိဘူး*
ဂျိန်းသည် ရှေ့မဆက်နိုင်တော့ဘဲ အသံတိမ်ဝင်သွား၏။

အီလစ်က *ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူရှိနေကြတယ်လေ*

ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို တအားဖက်လိုက်၏။ စောစောက ချောက်ထဲသို့ အီလစ်
ကျလှခမန်းဖြစ်သွားသည်ကို သတိရသွားမိသည်။ အကယ်၍ ငါတို့သာ ဒီခရီး ဒီ
အန္တရာယ်များအကြားက ရှင်သန်လွတ်မြောက်သွားကြရင်၊ ရုရှားတွေလက်ထဲက
လွတ်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ ဥရောပတိုက် ပြန်ရောက်သွားကြရင် အီလစ်ကို ငါ့မျက်စိ
အောက်က တစ်ဖဝါးမှ အပျောက်မခံတော့ဘူးဟု ဂျိန်းသည် မိမိဘာသာ ကျိန်ဆို
ရင်း တွေးလိုက်မိ၏။

အီလစ်က *မင်း ရှေ့ကသွားပါ၊ ဒါမှ မင်းကို ကျုပ် မြင်နေရမယ်*

အီလစ်သည် ဂျိန်း ပွေဖက်ထားခြင်းမှ အသာအယာ ခွာထွက်လိုက်ပြီး ညင်
ညင်သာသာပင် ဂျိန်းကို ရှေ့ဘက်သို့ တွန်းလိုက်၏။

ဂျိန်းသည်လည်း စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ကျောက်တန်းအတိုင်း ခရီးဆက်လေ၏။
တဖြည်းဖြည်း စိတ်အားငယ်စိတ်များသည် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ ဂျိန်း
ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ လဲကျမသေမချင်း ဆက်လျှောက်
နေလိုက်တော့မည် ဟူ၍။

ခဏအကြာတွင် ရှန်တလ်သည် ငိုကြွေးလာလေ၏။ ဂျိန်းသည် မသိဟန်
မကြားဟန် ဆောင်နေလိုက်၏။ လျစ်လျူရှုထားလိုက်ပြီး အလိုအလျောက်ပင်
ရှန်တလ် အငိုတိတ်သွားလေ၏။

အချိန်အတော်ကြားသွားသောအခါ...။ မိနစ်ပိုင်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ နာရီ
ပေါင်းများစွာ ကြာပြီလည်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ အကြောင်းမှာ ဂျိန်းသည် အချိန်
၏ သတ်မှတ်ခြင်းများကို မမှတ်တော့ပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ဂျိန်းတစ်ယောက်
တောင်ကွေ့တစ်ခု ချိုးနေခိုက် အီလစ်သည် သူမထံ အမိလိုက်ကာ ဂျိန်း၏
လက်မောင်ကိုကိုင်၍ ရှေ့သို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း

ဟိုရှေ့မှာ ကြည့်စမ်း

ရှေ့မှာရှိသော လမ်းကြောင်းသည် တောင်အဆင့်ဆင့်အတိုင်း အောက်ဘက်သို့
နိမ့်ဆင်းသွားနေ၏။ ပထမ ဂျိန်းသည် အီလစ် ဘာဆိုလိုချင်မှန်း သဘောမပေါက်။
နောက်တော့မှ သူမ၏ရှေ့တွင် အဆင်းလမ်းဖြစ်နေကြောင်း ရိပ်မိသွားလေ၏။

ဒါက ကျွန်မတို့ရောက်နေတာ အမြင့်ဆုံးပဲလား

*ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ကင်တီဝါးတောင်ကြားလမ်းပဲ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်

ခရီးလမ်းရဲ့ အကြမ်းဆုံး၊ အခက်ဆုံးအပိုင်းကို ကျော်ခဲ့ကြပြီလေ ရှေ့လျှောက်ခရီးဟာ တောင်ဆင်းလမ်းတွေပဲ ဖြစ်တော့မယ်၊ ရာသီဥတုကလည်း ပူနွေးလာတော့မယ်

ဂျိန်းသည် ရောက်နေသော ဆီးနှင်းဖုံးနေသည့် နယ်ခြားဒေသပေါ်တွင် ထိုင်ချ လိုက်၍ ငါ ကျော်ခဲ့ပြီ၊ ငါ ကျော်ခဲ့ပြီဟု တွေးမိ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသား မည်းမည်းတောင်တန်းကြီးများကိုကြည့်နေစဉ် တောင်ထွတ် များ၏ နောက်ဘက်မှ ကောင်းကင်ပြင်သည် ပြာညစ်ညစ်အရောင်မှ ပန်းသွေးရောင် လျှမ်းလာ၏။ နေ့တစ်နေ့ မွေးဖွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်တို့သည် ပြာညစ်သော မိုးကောင်းကင်ကို တဖြည်းဖြည်း ထိုးဖောက်ခွဲနေခိုက် ဂျိန်း၏ အသည်းနှလုံးတွင် လည်း မျှော်လင့်ချက်ကလေး စတင်ဝင်ရောက်လာ၏။

အဆင်းလမ်းတဲ့။ နွေးလာမှာတဲ့။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်... အို လွတ်ချင် လွတ် နိုင်နေဦးမှာ။

ထိုစဉ် ရှန်တဲလ်က ငိုသံပေးလာ၏။ ဟုတ်ပေသားပဲ။ ရှန်တဲလ်အတွက် စားနပ်ရိက္ခာကမူ မြည်းမကလေး မဂ္ဂီ၏ ကျောပေါ်မှာ ပါသွားခြင်းမရှိခဲ့။

ဂျိန်းသည် ကမ္ဘာခေါင်မိုးဟု ခေါ်ဆိုကြသော ကင်တီဝါးတောင်ကြားလမ်းထိပ် တည်းတည့်တွင်ထိုင်ရင်း သမီးကလေး ရှန်တဲလ်ကို နို့တိုက်လိုက်လေ၏။

အီလစ်သည် နံဘေးမှ ဆီးနှင်းများကို လက်တစ်ဆုပ်ယူလိုက်ပြီး လက်ထဲမှာ ပင် အရည်ဖျော်ကာ ထိုရေကို ဂျိန်းအားတိုက်၏။

ကင်တီဝါးတောင်ကြားဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည့် အဆင်းလမ်းမှာ အတော် ကလေးပြေပုံရ၏။ သို့သော် ဆီးနှင်းဖုံးသည့် ရေခဲပြင် ကျောက်မြေဖြစ်၍ ပထမ ခြေချော်လဲစရာကောင်းလှနေပေသေး၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခြေချော်မည်ကို ကြောက် တတ်သော မြည်းမတစ်ကောင်မပါဘဲ သူတို့နှစ်ဦးတည်း လျှောက်သွားရသည့်အ တွက် သိပ်ပြီး စိတ်ပင်ပန်းစရာမရှိချေ။ တစ်လမ်းလုံး တစ်ခါမှ ချော်မလဲခဲ့သော အီလစ်က ရှန်တဲလ်ကို ချီလာခဲ့၏။

သူတို့၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် နံနက်ခင်း၏ မိုးကောင်းကင်သည် ရဲရဲနီလာလေ ၏။ ဂျိန်း၏ ခြေထောက်များမှာ အေးလွန်း၍ ထုံကျင်နေသေးသော်လည်း သူမ၏ နှာခေါင်းကမူ ပိတ်သွားခြင်း၊ ခဲသွားခြင်းမရှိခဲ့သေးချေ။

ရုတ်တရက် ဂျိန်းသည် အလွန် ဆာလောင်နေကြောင်း သတိရသွားလေ၏။ ဆာသော်လည်း ဘာမှ တတ်နိုင်သည်မဟုတ်။ လူသူလေးပါးနှင့် တွေ့ဆုံသည်အထိ ဆက်လျှောက်ကြရပေဦးမည်သာ ဖြစ်၏။ လူသူလေးပါးနှင့် တွေ့ရသောအခါမှ ဂျိန်း၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ထည့်လာခဲ့သော တီအင်နီတီယမ်းဘီလူးများနှင့် စားသောက်

စရာတို့ကို လဲလှယ်စားသောက်ကြရန်သာ ရှိတော့၏။ ထို ယမ်းဘီလူးတို့ ကုန်သွားပါက သူတို့သည် အာဖဂန်လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာလေ့အတိုင်း အပေးအကမ်းရက်ရောသည်ဆိုခြင်းကိုသာ အားကိုးရတော့မည်ဖြစ်ပေ၏။

သူတို့တွင် အိမ်စရာအိမ်ရာလိပ်လည်း ရှိတော့သည်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့သည် ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ထားသည့် အနွေးထည်များ၊ အပေါ်ကုတ်များ၊ ခြေနင်းများကိုသာ ဝတ်ဆင်၍ အိပ်ကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ သူမတို့သည် ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းသွားနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိနေ၏။ ယခုတော့ လမ်းကြောင်းရှာရသည်ကပင် လွယ်၍လှူနေပြီဖြစ်သည်။ တောင်ကြားဒေသ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ တောင်တန်းနံရံကြီးကပင် လမ်းကြောင်းကို ပြသနေသလို ဖြစ်နေ၏။ ယခုအခါ သူတို့သည် ရေခဲသည့် ဒေသ၏ အောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်သည်။ မြေပြင်သည်လည်း အတော်ပင် ပြန့်ပြူးလာ၏။ အကယ်၍ သူတို့သွားရာတွင် မြည်းမကလေးသာ ပါလာခဲ့ပါက စီးသွား၍ပင် ရနိုင်လောက်ပေသည်။

နောက်ထပ် နှစ်နာရီခန့် ခရီးဆက်လာကြပြီးနောက် သူတို့သည် လျှို့ဝှက်စုထိပ်သို့ရောက်လာပြီး ခေတ္တရပ်နားကြသည်။ ဂျိန်းသည် အီလစ်လက်ထဲမှ ရှန်တဲလ်ကို လှမ်း၍ယူ၏။

သူတို့၏ ရှေ့အဆင်းလမ်းသည် အတော်မတ်စောက် ကြမ်းတမ်းပုံရလေသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ဆီးနှင်းပုံးသည့် ရေခဲဒေသ၏ အောက်ဘက်သို့ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကျောက်တုံးများသည် ခြေချော်လောက်အောင် မမြစ်နိုင်တော့ချေ။ သူတို့ရှေ့မှ လျှိုကြီးမှာ အတော်ကျဉ်းမြောင်းလှသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ဂျိန်းက

ကျွန်မတို့ ဒီလျှိုကြီးထဲဖြတ်ရတုန်း တောင်ပြိုပြီး ကျောက်တုံးတွေနဲ့ လမ်းပိတ်နေတာမျိုးနဲ့တော့ မဆုံကောင်းတန်ရာပါဘူးနော်

အီလစ်ကား ဂျိန်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်နောက်ပိုင်းမှ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်သော တောင်ကြားလမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။ ထိုသို့ကြည့်နေရာမှ အီလစ်သည် ရုတ်တရက် အလန့်တကြား

- ဘုရားသခင် ဂျိန်းက
- ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ

ဂျိန်းသည် အီလစ်ဘက်သို့လှည့်၍ အီလစ်ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။ သူမ၏ အသည်းနှလုံးသည် ပြုတ်ကျသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ သူတို့၏ နောက်ဘက် တစ်မိုင်ကျော်ကျော် တောင်ကြားလမ်းဘက်ဆီတွင် ယူနီဖောင်းဝတ်

ဆယ့်လေးငါးဦးနှင့် မြင်းတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ကို ဖမ်းဆီးရန်လိုက်လာနေသည့် ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့ပါကလား။

ဒီလောက်လာခဲ့ပြီမှ၊ ဒီလောက် အခက်အခဲတွေ ကျော်ခဲ့ပြီမှ၊ ဒီလောက် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီမှ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း တို့ကို ဖမ်းမိသွားတော့တာပါပဲလားဟု ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ယူကျုံးမရဖြစ်လွန်းမက ဖြစ်သွားရာ ငိုရန်ပင် မတတ်နိုင်တော့ဘဲဖြစ်နေ၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်းလက်မောင်းကိုကိုင်၍

‘လာ မြန်မြန်သွားရအောင်’

ပြောကြားဆိုဆိုပင် အီလစ်သည် ဂျိန်းလို တရွတ်တိုက်နီးပါး ဆွဲခေါ်၍ လျှာထဲသို့ ဆင်းသွားလေ၏။ ဂျိန်းကမူ ပင်ပန်းလွန်း၍

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်၊ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ ကျွန်မတို့ကို ဖမ်းမိသွားကြတော့မှာပဲဟာ’

အီလစ်သည် လျှိုကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ မတ်စောက်လှသော ကျောက်တောင်ကမ်းပါးနှစ်ဖက်ကိုကြည့်၍

‘ကျုပ်တို့မှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှိပါသေးတယ်’

ဂျိန်းသည် အီလစ်ကိုကြည့်၍

‘ဘာများပါလိမ့်’

အီလစ်က ‘ကျောက်တောင် ပြိုကျတာလေ’

‘ကျောက်တောင် ပြိုကျလည်း သူတို့က တခြားဘက်ကပတ်ပြီး ကွေ့လိုက်လာကြမှာပဲ’ အီလစ်က

‘သူတို့အပေါ်မှာ ပြိုကျရင် မလိုက်နိုင်တော့ပါဘူး’

အီလစ်သည် တစ်နေရာသို့ရောက်သော် ရပ်လိုက်၏။ လျှိုကြီး၏ အောက်ခြေကြမ်းပြင်မှာ နှစ်ပေသုံးပေခန့်ကျယ်သော နေရာဖြစ်သည်။ လျှိုကြီး၏ နံရံတစ်ဖက်မှာ ထောင့်မှန်တစ်ခုလို မတ်မတ်ကြီးမြင့်မားစွာ တည်ရှိနေ၏။

‘ဒီနေရာဟာ အတော်ပဲ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အီလစ်သည် သူ၏ အပေါ်ကုတ်ကြီး၏အိတ်ထဲမှ တီအင်နီတီယမ်းဘီလူးတစ်စုံ ထုတ်လိုက်၏။ တဆက်တည်း ကြီးနှင့်စနက်တံပါယူလိုက်ပြီး ပစ္စည်းများကို မြေပြင်ပေါ်သို့ချ၏။

ဂျိန်းသည် အီလစ်လုပ်သမျှကို အငူသားကြည့်နေမိ၏။ သူမ၏ ရင်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက် မထားရဲချေ။ အီလစ်သည် ယမ်းပျော့မိုင်းမိုင်းကို စနက်တံတပ်ဆင်၊

ကြိုးပတ်ပြီးနောက် ဂျိန်းလက်ထဲကို ထည့်သည်။ ပြီးမှ အီလစ်က

*မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ပြောပြမယ်၊ လျှိုကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး ဟောဒီ ဝါယာကြိုးတွေကို ချထားခဲ့၊ ဝါယာကြိုးတွေကို ရုတ်တရက် လှေမမြင်သာ အောင်ထား၊ ရေထဲမြှုပ်လို့လဲ အရေးမကြီးဘူး၊ ရှေ့မှာလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီကြီးဟာ ရေအောက်မှာလည်း မီလောင်တယ်၊ ကြိုးဆုံးရင် ဟောဒီစနက်တံကို ဒီလိုတပ်

အီလစ်သည် စနက်တံတပ်ပုံတပ်နည်းကို လုပ်ပြ၏။ ပြီးမှ

*အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်ကို ကြည့်နေပေတော့၊ ကျုပ်က ဟောဒီလို လက် ယမ်းပြရင်...

အီလစ်သည် ခေါင်းပေါ်ကိုလက်မြှောက်၍ နမူနာယမ်းပြ၏။ ပြီးမှဆက်၍

*အဲဒီလို လက်ယမ်းပြတာမြင်ရင် ဟောဒီကွင်းကလေးကို ဆွဲပေတော့၊ တကယ် လို့ ကျုပ်တို့ ချိန်သားကိုက်အောင်လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူတို့တွေအားလုံးကို ကျုပ်တို့ တစ်ပြိုင်တည်း အပြတ်ရှင်းနိုင်မှာပဲ၊ ကဲ သွားတော့

ဂျိန်းသည် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ အီလစ်ညွှန်ကြားသည့်အ တိုင်း စတင်၍ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်၏။ ပထမဆုံး ဝါယာကြိုးကို ချဲ့ပုတ်များအောက် မှ ဝှက်သည်။ နောက် ချောင်းရိုးကလေးအတိုင်း ရေအောက်မှာ ချသည်။ ရှန်တဲလ် ကလေးကား ပခုံးစလွယ်သိုင်းအိတ်ထဲမှ ယီးလေးခို၍ ဂျိန်းလှုပ်ရှားတိုင်း ဘယ်ညာ ယိမ်းကာ ပုခက်စီးနေရသလိုဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော်လျက်လိုက်ပါနေ၏။ ဂျိန်းသည် ကလေးကို စလွယ်သိုင်းထားသည်ဖြစ်ရကား လက်နှစ်ဖက်စလုံးလွတ်လပ်စွာ လှုပ် ရှားနိုင်၏။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဂျိန်း နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ အီလစ် သည် တီအင်နီတီ ယမ်းဘီလူးများကို ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထုရိုက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဂျိန်း စိတ်ထဲတွင် ယမ်းဘီလူးဟူသည် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ထုရိုက် ကိုင်တွယ်ပါက ပေါက်ကွဲတတ်သည်ဟုပဲ ထင်မှတ်ခဲ့၏။

ဂျိန်းသည် ဝါယာကြိုးများကို ဆက်လက်၍ချထားနေရာ နောက်ဆုံး လက်ထဲမှ ကြိုးသည် တောင့်သွားသည်နှင့် နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ အီလစ်သည် လျှိုကြီး၏နံဘေး ကျောက်နံရံကို တိုင်းတွာနေပုံရ၏။ သူသည် ရုရှားများတက်လာချိန် ထောင်ချောက်ထဲ၌ ရောက်ရှိမည်ကို မြင်ရမည့် ချောင်း ကြည့်ရန်နေရာကို ရှာဖွေနေပုံရ၏။

ဂျိန်းသည် စမ်းချောင်းနံဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်၏။ ရှန်တဲလ်၏ သေးငယ်သော ကိုယ်လုံးကလေးမှာ စလွယ်သိုင်းထဲတွင် အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိပြီး အီလစ်

မှာကြားထားသော စကားသံတို့သည် ဂျိန်း၏နားထဲတွင် ပြန်လည်ကြားယောင်လာ ပြန်၏။ *ကျုပ်တို့ အချိန်ကိုက်လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူတို့အားလုံးကို အပျောက် ရှင်းနိုင်မှာပဲ* အီလစ်စကားသည် မှန်နိုင်ပါ့မလား။ သူတို့အားလုံးကို သေဆုံးသွား အောင် သတ်နိုင်ပါမည်လား။

ကျန်ရှိနေသော ရုရှားတပ်များသည် ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။ ဂျိန်းသည် ယခုမှ အခြေအနေအကုန်လုံးကို လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်နေမိ၏။ တစ်ဖာရှိ နှစ်ဖာရှိနေကြာ သောအခါ ရှေ့ပြေးစောစောက တပ်ဖွဲ့အစုကလေးထဲမှ ဘာသတင်းမှ ပြန်မဝင်လာ သည်ကို သတိထားမိသွားပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ရေဒီယိုနှင့်ဆက်သွယ်၍ သတင်းပို့ ရန် ညွှန်ကြားပေးလိမ့်မည်။ ရေဒီယိုနှင့်ဆက်သွယ်၍ မရသောအခါ ထိုရှေ့ပြေးအဖွဲ့ သည် နက်ရှိုင်းသော လျှို့ဝှက်စုံထဲသို့ ရောက်နေကောင်းနေမည်။ သို့မဟုတ် ရေဒီယို ကပဲ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ရှိလေမလားဟု ယူဆပေးလိမ့်မည်။

နောက်ထပ် နာရီအနည်းငယ်ကြာသည်အထိ အဆက်အသွယ်မရပါက ရဟတ် ယာဉ်တစ်စင်း စေလွှတ်ထောက်လှမ်းပေးလိမ့်မည်။ ရှာဖွေရေး ရှေ့ပြေးအဖွဲ့ခေါင်း ဆောင်သည် ရေဒီယိုပျက်သွားသည်တိုင် ရဟတ်ယာဉ်မြင်သာအောင် မီးရှို့အချက် ပြခြင်း ဆက်သွယ်ခြင်း ပြုလုပ်တန်ရာသည်ဟု မျှော်လင့်ထားပေးလိမ့်မည်။ ထိုသို့မှ ဆက်သွယ်၍မရ၊ ရှာဖွေ၍မရသော် ဌာနချုပ်မှလူများသည် စိတ်ပူလာပေးလိမ့်မည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော ရှေ့ပြေးအဖွဲ့အတွက် ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့တစ်ခု စေလွှတ်ပေးလိမ့် မည်။ ထိုသို့ အဆင့်ဆင့်လုပ်ကိုင်နေခြင်းအတွက် ညပိုင်းအထိ ရောက်လာနိုင်သည်။

သူတို့တစ်တွေ ရှေ့ပြေးအဖွဲ့၏ အလောင်းများ တွေ့ရချိန်တွင် အီလစ်နှင့်ဂျိန်း တို့အတွက် အနည်းဆုံးတစ်နေ့သို့မဟုတ် တစ်နေ့ခွဲလောက် အချိန်ရရှိနိုင်ပေးလိမ့် မည်။ ထိုအချိန်လောက်ရခဲ့သော် တောတောင်ထူထပ်ပြီ အကွေအချိုးများလှသော ဤအရပ်ဒေသမျိုးတွင် ခြေရာခံဖို့ ခက်ခဲနိုင်လောက်ပေသည်။ ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ စစ်သား များ မြန်မြန်ရောက်လာစေချင်လှပေပြီ။ ဧကန်ဆိုင်ရာသည်ကို သည်းမခံနိုင်တော့။ ဂျိန်းစိတ်ထဲမှ ကြောက်၍လည်း လ...သည်။

ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး လှမ်းမြင်နေရသည်။ အီလစ်ကုတ် ကပ်၍ တောင်စောင်းပေါ်သို့ တက်နိုင်၏။ ထို့အတူ ရှာဖွေရေးကပ်သားများ လျှို့ဝှက် သို့ စတင်ဆင်းလာသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။

ဤမျှ ဝေးလံသောအရပ်မှ မြင်ရသည်ကပင် စစ်သားများသည် ညစ်ပေနေ ကြောင်း သိသာလှ၏။ သူတို့၏ ပခုံးများသည် ကြွားကြွားရွားရွား မရှိတော့ဘဲ လျှောကျနေကြပြီဖြစ်သည်။ လေးလံသော ခြေထောက်များကို တရွတ်မတိုက်ရုံ

လောက်ဘဲဆို၍ လျှောက်လာနေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ သူတို့သည်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ စိတ်ပျက်နေကြပြီဆိုသည်မှာ ထင်ရှားလှ၏။ သူတို့ဘက်ကမူ ဂျိန်းကို မြင်ရနိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။

အီလစ်သည် ကျောက်ကမူအကွေ့နောက်မှ တက်လာနေကြသော စစ်သားများကို ချောင်းကြည့်သည်။ ဂျိန်းဘက်မှ အီလစ်ကို ကောင်းစွာမြင်နေရသော်လည်း စစ်သားများဘက်ကမူ မြင်ရဖွယ်ရာမရှိ။ ထို့အတူ အီလစ်သည် သူမြှုပ်နှံထားခဲ့သော မိုင်းဗုံးရှိရာ အရပ်ကိုလည်း ကောင်းစွာမြင်နိုင်၏။

စစ်သားများသည် လျှို့ဝှက်သို့ရောက်လာပြီး လျှို့ဝှက်သို့ စတင်ဆင်းသက်ကြ၏။ တစ်ယောက်မှာ မြင်းစီးလျက်လာသည်။ ထိုမြင်းပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်သည် နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်ဖြစ်သည်။ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်မှာ အားဖက်များဆောင်းသည့် ချီတရာလီဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ ထိုသူကား တခြားမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ဦးကို သစ္စာဖောက်သွားသည့် ဟာလန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဂွင်းပီယေး၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ဂျိန်း သည်းမခံနိုင်တော့။ အရာရှိ၊ ဟာလန်တို့အပြင် တခြားစစ်သားငါးယောက်ပါသည်ကို ဂျိန်းမြင်ရ၏။ စစ်သားအားလုံးမှာ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်မရှိ။ ပကတိလူငယ်ကလေးများဖြစ်ကြသည်။ လူကြီးနှစ်ယောက်၊ လူငယ်က ငါးယောက်။

ဂျိန်းသည် အီလစ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အီလစ်သည် အချိန်မရွေး အချက်ပြတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဂျိန်းသည် အီလစ်နေရာကို ဇက်စောင်း၍ မော့ကြည့်နေရလွန်းသဖြင့် ဇက်ညောင်းလာပြီဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်အထိ စစ်သားများသည် သူမကို မြင်တွေ့သွားခြင်းမရှိ။ သူတို့သည် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များအကြားတွင် လမ်းကွေ့ကိုပဲ သတိထားနေကြပုံရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အီလစ်သည် ခေါင်းပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်၍ ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ဂျိန်းသည် စစ်သားများဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ စစ်သားတစ်ယောက်သည် မြင်း၏ဇက်ကြိုးကို လှမ်းကိုင်၍ မညီညာသော မြေပြင်တွင် မြင်းလျှောက်တတ်အောင် ကူညီဆွဲပေးနေ၏။ ဂျိန်းလက်ထဲတွင် စနက်တံဖြုတ်ရမည့် ကွင်းကလေးထဲတွင် လက်ညှိုးထည့်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေ၏။ ထိုကွင်းကလေးကို ဆွဲလိုက်သည်နှင့် မြှုပ်ထားသော မိုင်းဗုံးပေါက်ပြီး နံဘေးမှကျောက်တောင်ကြီးသည် သူမတို့နောက်ကို လိုက်နေကြသော စစ်သားများအပေါ်သို့ ပြိုဆင်းကျသွားမည်ဖြစ်သည်။

လူငယ်လေး ငါးယောက်ဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်မိသည်။ သူတို့သည် စစ်ထဲသို့

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဝင်လာကြသူများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရာသီဥတု ဆိုးရွားလှသည့် ဤအရပ်သို့ တာဝန်ကျရှာသည်။ ဘာမှ မသိရှာဘဲနှင့် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများပိ၍ သေရရှာမည်။

သူတို့အတွက် ဂုဏ်ယူနေသည့် ဖခင်၊ စိုးရိမ်နေရာမည့် မိခင်များထံ ဝမ်းနည်းကြောင်း စာ ငါးစောင်သာ ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။ မိခင်ကြီးများ စိတ်ထဲတွင်ကား ဘယ်နည်းနှင့်မှ ကျေနပ်မည်မဟုတ်။ မိခင်သဘာဝ ဘယ်လောက်အပင်ပန်းခံ၍ သူ့သားကို မွေးဖွားလာခဲ့ရသည်ကို သတိရပေလိမ့်မည်။ ဥမမည် စာမမြောက်ချိန်ကတည်းက နို့တိုက်ခဲ့ရ၊ အစာခွဲခဲ့ရ၊ လမ်းလျှောက်သင်ခဲ့ရ၊ ကျောင်းထားခဲ့ရသည်များကို ပြန်တွေးမိပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ဖဝါးလက်လေးလုံး၊ ပခုံး လက်သေးသစ် အရွယ်မှ ကြီးကြီးမားမား လူလားမြောက်အောင် မွေးကျွေးသင်ကြားလာခဲ့ရသော သားကြီး၊ အချည်းနှီး စစ်ပွဲတစ်ပွဲကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရလေပြီဟု သိရပေလိမ့်မည်။ မိခင်၏ ရင်ထဲမှာကား ဆုံးရှုံးမှု၊ သားကို ဆုံးရှုံးရမှု။

ဂိုဏ်းနားထဲတွင် အီလစ်၏ အော်သံကိုကြားရသည်။ မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ အီလစ်သည် ပုန်းနေရာမှထပြီး မတ်တတ်ရပ်နေပြီဖြစ်၏။ သူ့ကို စစ်သားများက မြင်မည်ကိုလည်း မစိုးရိမ်တော့။ အီလစ်သည် သံကုန်ဟစ်၍

‘လုပ်တော့လေ၊ ခုနေမှာ လုပ်တော့’

ဂိုဏ်းသည် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော စနက်တံခလုတ်ကို သေသေချာချာပင် စမ်းချောင်းနံဘေးမှာ ချထားလိုက်လေ၏။

ယခုအခါတွင်ကား စစ်သားများသည် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မြင်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ စစ်သားနှစ်ယောက်သည် အီလစ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားကြသည်။ ကျွန်လူများက ဂိုဏ်းရှိရာသို့ သေနတ်များ ချိန်ရွယ်၍ ရှေ့တိုးလာကြ၏။

ဂိုဏ်းသည် ထိုလူများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အီလစ်ကိုသာ လှမ်းကြည့်နေလိုက်ပါ၏။ အီလစ်သည် တောင်စောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာနေပြီဖြစ်သည်။ သူ့ထံသွားသော စစ်သားနှစ်ယောက်သည်လည်း အီလစ် ဘာလုပ်မည်နည်းဟု စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

အီလစ်သည် မြေညီသို့ရောက်သောအခါ ဂိုဏ်းရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်လျှောက်လာသည်။ ရှေ့တည့်တည့်ရောက်သောအခါမှ

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ မှာတဲ့အတိုင်း မလုပ်တာတဲ့လဲ’

‘သူတို့ကလေးတွေဟာ လူငယ်ကလေးတွေပဲ ရှိရာသေးတယ်၊ သူတို့လေးတွေဟာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့ကို သတ်ချင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိရာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကို ကျွန်မက သတ်လိုက်ရင် လူသတ်သမဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။’

နောက်ဆုံး အရေးအကြီးဆုံးက...

ဂျိန်းသည် အီလစ်ကိုကြည့်၍

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီစစ်သားလေးတွေမှာ အမေတွေရှိနေမှာပဲရှင်*

ဂျင်းပီယေးသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြီးမားသော အနာတိုလီကို ခပ်ကုန်းကုန်း ခပ်ကိုင်းကိုင်း မြင်ရ၏။ အနာတိုလီ၏ အနောက်ဘက်မှ နေရောင် သည် ဖွင့်ထားသောတဲတွင်းသို့ တိုးဝင်နေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွား၏။ ဘာကြောင့် ဤမျှနေမြင့်အောင် သူ အိပ်ခဲ့ပါလိမ့်။ မနက်ပိုင်း လှုပ်ရှားမှု၊ ဖြစ်ရပ်များအနက် ဘာတွေကို သူမသိဘဲ လွတ်သွားခဲ့ပါလိမ့်။ ထိုစဉ်မှ ရုတ်တရက် မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို မှတ်မိသွား၏။

ယမန်နေ့ညက ကင်တိုဝါးတောင်ကြားထိပ်တွင် တစ်ညတာစခန်း ချထား၍ နားလျက်ရှိကြပေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို စခန်းတာဝန်မှူးက ညနှစ်နာရီခွဲ အချိန်မတော် ကြီးမှာ လာနှိုးသည်။

စခန်း တာဝန်မှူးကိုလည်း ကင်းကျရဲဘော်က လာနှိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အာဖဂန်လူမျိုး လူငယ်တစ်ဦးသည် မနေ့ညက စခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုသူက ပက်ရှိုထိုဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ရုရှားဘာသာများ အားလုံးရောနှော၍ သူသည် ရုရှားစစ်သားများ လိုက်ရှာနေခဲ့ကြသော အမေရိကန်များကို လမ်းပြအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမေရိကန်တို့က သူ့အပေါ်တွင် စော်ကားဖော်ကား ဆက်ဆံခဲ့သောကြောင့် အမေရိကန်တို့ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြောင်း၊ သူသည် အမေရိကန်များ ကျန်ခဲ့သော ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးသို့ လိုက်လံပြသနိုင်ကြောင်း၊ သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် အမေရိကန်များသည် အိမ်ပျော်လျက်သားပင် ရှိသေးမည် ဖြစ်ကြောင်း...။

ဂျင်းပီယေးသည် ဝမ်းသာသွားပြီး ချက်ချင်း ခုန်ပေါက်ကာ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ လိုက်သွားချင်၏။ အနာတိုလီကမူ ယောက်ယက်ခတ်ခြင်းမရှိ။ သူက

*ကျုပ်တို့ မွန်ဂိုမှာ စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်၊ မသေချာသေးရင် ဘာမှမလုပ်နဲ့တဲ့၊ ခုလာပြောတဲ့ ဟာလန်ဟာ လိမ်ပြောတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူပြောတာ မှန်တယ်ပဲထားဦး၊ ညကြီးမှောင်မှောင်မှာ အဲဒီကျောက်တုံးအိမ်ကို ရှာတွေ့ချင်မှတွေ့

မယ်၊ အထူးသဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ကဆိုရင် မတွေ့နိုင်ဖို့က များတယ်၊ ကျောက်
တုံးအိမ်ကို တွေ့တယ်ပဲထားဦး၊ အမေရိကန်တွေဟာ ရှိချင်မှရှိတော့မယ်*

ဂျင်းပီယေးက *ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ*

အနာတိုလီက

*ပထမ ရှေ့ပြေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်၊ တပ်သားငါးယောက်၊
မြင်းတစ်ကောင်ရယ်၊ လမ်းပြမယ်ဆိုတဲ့ ဟာလန်ကိုရောပေါ့၊ လွှတ်လိုက်မယ်၊
အဲဒီအဖွဲ့ကို ခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီအဖွဲ့က ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေကို
မိတဲ့အထိစောင့်ရင်း နားကြရတာပေါ့*

အနာတိုလီ၏ သတိထားမှုသည် အကျိုးဖြစ်ထွန်း၏။ ရှေ့ပြေးအဖွဲ့သည်
နံနက်သုံးနာရီခွဲတွင် သတင်းပို့လာ၏။ ဟာလန်ပြောသည့် ကျောက်တုံးအိမ်ကို
အဖွဲ့ရောက်သွားချိန်၌ မည်သူမှမရှိတော့။ သို့သော် မီးပိုမီးမှာ မီးကြွင်းများ ကျန်ရှိ
နေသည်ကို ထောက်ရှု၍ ဟာလန်၏ပြောစကားသည် မှန်ကန်ပုံရသည်ဟု ယူဆရ
ကြောင်း သတင်းပို့၏။

အနာတိုလီနှင့် ဂျင်းပီယေးတို့သည် ဤသို့ တွက်ဆကြ၏။ အီလစ်နှင့်ဂျိန်းတို့
သည် ညပိုင်းတစ်ရော့ခန်းချိန်တွင် သူတို့၏ လမ်းပြမရှိတော့ကြောင်း သိ၍ ထွက်ပြေး
ကြခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ အနာတိုလီသည် ရှေ့ပြေးအဖွဲ့ကို
ရေဒီယိုမှတစ်ဆင့် ထွက်ပြေးသူများနောက်သို့ ဟာလန်၏ လမ်းပြမှုအတိုင်း ဆက်
လိုက်ကြရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ထိုသို့ ညွှန်ကြားပြောဆိုပြီးနောက် သူတို့နှစ်ဦး အိပ်ရာထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ၌ ဂျင်းပီယေးသည် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် တမေ့တမော
အိပ်ပျော်သွားသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အိပ်ရာထ နောက်ကျရခြင်းဖြစ်လေသည်။
ယခုသော်ကား သူသည် အနာတိုလီကို ဝေသီသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍

ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲဟင်

ရှစ်နာရီရှိပြီ၊ ကျုပ်တို့ ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေကို မိပါပြီ

ဂျင်းပီယေး၏ ရင်သည် ဆတ်ခနဲ ခုန်သွား၏။ သူစိတ်ထဲတွင် ဤသို့တစ်ခါ
ရင်ခုန်ပြီး ဝမ်းသာခဲ့ရပြီး နောက်တစ်ခါပြန်၍ အခြေအနေပြောင်းလဲခဲ့ရသည်ကို
သတိရသွားမိသည်။ ထို့ကြောင့်သူက

သေချာရဲ့လားဗျာ အနာတိုလီက

*ဒါကတော့ ကိုရင်လေး ဘောင်းဘီဝတ်ပြီးရင် ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် သွားပြီး
စစ်ဆေးကြည့်ကြရုံပဲ*

တကယ်တမ်းလည်း မြန်ဆန်လှပေသည်။ ဓာတ်ဆီဖြည့်ထည့်ရမည့် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းသည် သူတို့မတက်မီ ရောက်လာ၏။ အနာတိုလီက ဆေတ္တစောင့်နေကြရန်လိုသည် ဆိုသောကြောင့် ဂျင်းပီယေးသည် အောင့်အည်းစောင့်နေရ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူတို့ခရီး စတင်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ရဟတ်ယာဉ် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ရှုခင်းကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ မြင်ကွင်းကား အာဖရိကဒေသတစ်ခုလုံးတွင် ဂျင်းပီယေး မြင်တွေ့သမျှအနက် အဆိုးရွားဆုံး အကြမ်းတမ်းဆုံး အရပ်ဒေသတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သတ်မှတ်မိလေ၏။ ဤမျှကြမ်းတမ်းဆိုးရွားသော ဒေသခရီးလမ်းကို ဂျိန်းသည် ကလေးငယ်ကလေးကို ရင်မှာလွယ်ပြီး တကယ်ပဲသွားခဲ့လေသလား။

သွားခဲ့သည်ဖြစ်သော် ငါ့အပေါ်တွင် တကယ်ပဲ မုန်းလို့ဖြစ်ရမေများ၊ မုန်းလို့သာ ငါနဲ့ဝေးရာအရပ်ကို အင်မတန်ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းသည့်ခရီးကို သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ယခုသော်ကား ထိုသို့ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံကြီးစားမှုသည် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ပြီပင်။ ဂျိန်းသည် ငါပိုင်ပဲ အမြဲတမ်းဖြစ်ရမေတော့မည်ဟု ဂျင်းပီယေး တွေးလိုက်၏။

သို့သော် ဂျိန်းသည် တကယ်ပဲ ဖမ်းဆီးရမိသည် ဟုတ်ပါလေမလား။ ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် မကျေမနပ်ဖြစ်၍ လာပြန်သည်။ သူတို့ရဟတ်ယာဉ် ဆိုက်သွားသောအခါ ရှေ့ပြေးအဖွဲ့သည် နောက်ထပ် ဟစ်ပီနိုတွဲတစ်တွဲကိုများ ဖမ်းဆီးထားမိလေသလော။ သို့မဟုတ် တောင်တက်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ လူနှစ်ဦးပေလား။ ဒါမှမဟုတ် ဥရောပတိုက်သားများနှင့် ဆင်ဆင်တူသူနှစ်ဦးကိုများ ဖမ်းထားလေရောသလား။

အနာတိုလီသည် ဂျင်းပီယေးအား ကင်တိုဝါးတောင်ကြားကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ပြီးနောက် အော်၍

‘သူတို့မြည်းက ဒီမှာ ကျန်ရစ်တာကိုး’

ဂျင်းပီယေးသည် အနာတိုလီပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မြည်းတစ်ကောင်ကို ဆီးနှင်းတောထဲ၌ တုံးလုံးကြီးလဲနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုမြည်းသည် သူတို့၏ မြည်းမ မရှိ ဟုတ်မဟုတ်မပြောတတ်ပေ။

သူတို့၏ ရဟတ်ယာဉ်သည် နိမ့်ဆင်းသွားကာ ရှေ့ပြေးအဖွဲ့ကိုရှာရ၏။ နောက်ဆုံး မီးခိုးငွေ့များ တွေ့ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မီးဖိုမီးမွေး၍ မီးခိုးငွေ့လွှတ်ကာ အချက်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရဟတ်ယာဉ်သည် အချက်ပြထားသည့် နေရာသို့ ဆင်းကြ၏။ အောက်ဘက်တွင် ရုရှားစစ်သားယူနီဖောင်းနှင့် လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို မြင်ရ၏။ သို့သော် ဂျိန်းကိုမူ မတွေ့ရ။

ရဟတ်ယာဉ်သည် မြေပေါ်သို့ဆင်းလိုက်၏။ ဂျင်းပီယေး၏ ရင်မှာ မခန့်တော့

သလို၊ ရပ်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူသည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ခေါင်းမူးသလိုပင် ဖြစ်နေ၏။ အနာတိုလီသည် သူ့နံ့နားသို့ ခုန်ဆင်းသည်။ အသင့်စောင့်ကြိုနေသော ကပ္ပတိန်က သူတို့အား လျှို့ဝှက်သို့ ခေါ်သွား၏။

ဒင်းတို့ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဂျင်းပီယေးသည် အနှိပ်စက်ခံထားရသူတစ်ဦးက နှိပ်စက်သူများကို မိမိလက်ခုပ်ထဲ ပြန်ရောက်လိုက်ရသလို ခံစားရမိ၏။ ဂျိန်းသည် စမ်းပျောင်းနံ့နားတွင် ရှန်တဲလ်ကို ရင်ပွင့်မှာပွေ့၍ထိုင်နေ၏။ ဂျိန်းနံ့နားတွင် အိလစ်က မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်ရသည်မှာ ပင်လန်းနေကြပြီး ဆုံးရှုံးစိတ်ဓာတ်ကျနေပုံရ၏။

ဂျင်းပီ... သည် အနားရောက်သည်နှင့် ရပ်လိုက်သည်။ ဂျိန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး 'ဒီကိုလာစမ်း'

ဂျိန်းသည် ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။ သမီးကလေးရှန်တဲလ်ကို စလွယ်သိုင်းတစ်ခုတွင်ထည့်ပြီး လွယ်ထားပုံရ၍ ဂျိန်းလက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားနိုင်၏။ အိလစ်က နောက်မှလိုက်မည်ပြု၍ ဂျင်းပီယေးက 'မင်း လိုက်စရာမလိုဘူး' အိလစ်သည် တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။

ထိုအချိန်၌ ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးအနားသို့ ရောက်လာပြီး ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဂျင်းပီယေးကို မော့ကြည့်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် သူ၏ ညာလက်ကိုမြှောက်ပြီး တအားကုန်လွဲကာ ဂျိန်း၏မျက်နှာကို ရိုက်ချလိုက်၏။ ထိုသို့ရိုက်လိုက်ခြင်းသည် သူ့ဘဝတွင် အရသာအရှိဆုံးဟု ထင်မိ၏။ ဂျိန်းသည် ချာခနဲလည်သွားပြီး နောက်သို့ ယိမ်းပြုသွား၏။ ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် ပုံလျက်သား ခွေခနဲ လဲကျသွားမည်ဟု ထင်သည်။

သို့သော် ဂျိန်းသည် ကြိုးစားထိန်းလိုက်ပြီး မတ်မတ်ပြန်၍ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပင် ရပ်၏။ ဂျိန်းမျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်သော ဝေဒနာနှင့်အတူ မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလာသော်လည်း မျက်လုံးနှင့် မျက်နှာပေးကမူ တင်းတင်းမာမာနှင့် လုံးဝ အရုံးမပေးသောအကြည့်ဖြင့် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေ၏။

ဂျိန်းပခုံးပေါ်မှကျော်၍ ဂျိန်းကို ရိုက်လိုက်သောကြောင့် ဒံလစ်သည် ဆတ်ခနဲ ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍ လှုပ်ရှားမည့်ဟန်ပြုလိုက်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိုက်သည်ကို ဂျင်းပီယေးစိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းတော့ ဖျားသွားသည်။ အကယ်၍ အိလစ်သာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခု လုပ်ခဲ့သော် စစ်သားများသည် အိလစ်ကို ခုန်အုပ်ရိုက်နှက်ကြမည် ဖြစ်သည်။

ရှိစေတော့။ ဒင်းကို ရိုက်နှက်ရမည့် အလှည့်သည်လည်းမဝေးတော့ပါ။

ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းအား နောက်တစ်ချက် ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်၏။ ဂျိန်းသည် တွန့်ခဲနေဖြစ်သွားပြီး ကလေးကိုမထိအောင် ကွယ်လိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် စိတ် ပြောင်းလိုက်ပြီး လက်ကိုချလိုက်ကာ

‘နောက်မှပေါ့၊ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ အချိန်တွေက တကယ် ကို အများကြီးရှိပါသေးတယ်’

ဂျင်းပီယေးသည် နောက်လှည့်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ဂျိန်းသည် ရင်ခွင်ထဲမှကလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်ကလည်း ဂျိန်းကို ပြန်ကြည့်၏။ ရှန်တလ်ကလေးသည် နီးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဆာလောင်ပုံ မရသေး။ ဂျိန်းသည် ကလေးငယ်ကပဲ ချောဖို့ နှစ်သိမ့်ဖို့ လိုနေသည့်အလား ကလေးကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍ ချောမြူနှစ်သိမ့်လိုက်၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ဂျင်းပီယေးက သူမကို ဤကဲ့သို့ရိုက်လိုက် သည့်အတွက် ဝမ်းသာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ အနာသည် မပျောက်သေး သော်လည်း၊ လူပုံအလယ်တွင် နှိမ့်ချစော်ကားခြင်း ခံလိုက်ရသော်လည်း ဂျိန်းစိတ်ထဲ တွင် ဝမ်းသာသွား၏။

ဂျင်းပီယေး၏ ရိုက်ချက်မှာ သူမတို့နှစ်ဦး၏ ကွာရှင်းခြင်းကို အမိန့်မှတ်လိုက် သလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ ဂျင်းပီယေးက ရိုက်လိုက်သည့်အတွက် သူမတို့နှစ်ဦး ၏ လက်ထပ်ထားခြင်းသည် ဆုံးခန်းတိုင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တရားဝင် သေသေ ချာချာကြီးပင် ပြတ်စဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။ နောက်ထပ် ဘာတာဝန်မှ မရှိ နိုင်တော့။

အကယ်၍ ဂျင်းပီယေးကသာ ငိုကြွေးပြီး သူမကို ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်ခဲ့သော်၊ သူမက သူ့ကို မမှန်းဖို့ပြောခဲ့သော်၊ သူလုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့သော် သစ္စာဖောက်ခဲ့သမျှသော ပြစ်မှုတို့အတွက် ဒေပြစ်မယူဖို့ တောင်းပန်ခဲ့သော် ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အပြစ်မကင်း သလိုခံစားနေရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဂျင်းပီယေး၏ရိုက်ချက်သည် ထိုကိစ္စအားလုံးကို ကိစ္စတုံးလက် စသတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သွား၏။ အဖြစ်အပျက်ကား ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ ဂျိန်းကို ဂျင်းပီယေးက လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ပြန်လည်ဖမ်းဆီးရမိသွားသည့်အချိန်မှ ဂျိန်းစိတ်ထဲ

၌ လုံးဝ လွတ်မြောက်သွားရသည့်ဘဝကို ရရှိသွားလေသည်။

စောစောကအထိ မြင်းစီးလာသော ကပ္ပတိန်မှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ယခုသော်ကား အနာတိုလီရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ အနာတိုလီက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်၏။ အနာတိုလီက ရုရှားဘာသာဖြင့် အမိန်းပေးနေ၏။

ဂျိန်းသည် ရုရှားဘာသာစကားကို မကြားရသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စကြားကြားရခြင်း နားထဲမှာ အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် အနာတိုလီပြောသမျှကိုမူ တစ်လုံးမကျန် ဂျိန်းနားလည်၏။

အနာတိုလီက အီလစ်၏လက်ကို ကြီးချည်ထားရန် အမိန်းပေးသည်။ ထိုသို့ အမိန့်ပေးမည်ကို ကြိုတင်သိနေပုံရသောစစ်သားတစ်ဦးက လက်ထိတ်တစ်စုံကို ထုတ်လိုက်၏။ အီလစ်သည် ပကတိ အကူအညီပေးသည့် လူတစ်ဦးပမာ လက်နှစ်ကံကို ရှေ့သို့ ထုတ်ပေးသည်။ စစ်သားက လက်ထိပ်ခတ်လိုက်၏။

အီလစ်၏ပုံသည် စိတ်ဓာတ်ကျ အားလျှော့လိုက်ပုံရ၏။ ဤကဲ့သို့ လက်ထိပ်သံကြီးတန်းလန်းနှင့် အီလစ်ကိုမြင်ရသောအခါ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အားငယ်စိတ်ပျက်မှုနှင့်အတူ သနားစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ သူမ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလာသည်။

စစ်သားကလေးက ဂျိန်းကိုပါ လက်ထိတ်ခတ်ရဦးမည်လားဟု မေးသည်။ အနာတိုလီက 'မခတ်ပါနဲ့၊ သူ့မှာ ကလေးကြီးနဲ့ပဲ'

သူတို့အား ရဟတ်ယာဉ်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ အီလစ်က ဂျိန်းအား 'ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဂျိန်းရယ်၊ မင်းကို ဂျင်းပီယေးက ရိုက်တော့ ကျုပ် ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး'

ဂျိန်းသည် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။ သဘောကမူ တောင်းပန်နေဖို့ မလိုဘူးဆိုသည့်သဘောပင်။ ပါးစပ်ကမူ စကားမပြောနိုင် ဖြစ်နေ၏။ အီလစ်က ဤကဲ့သို့ လုံးဝအရှုံးပေးလိုက်သည့်အတွက် ဂျိန်း စိတ်ဆိုးနေမိသည်။ အီလစ်ကိုတော့မဟုတ်ပါ။ အားလုံးကိုပဲဖြစ်ပါသည်။ အီလစ် ဤကဲ့သို့ ယုန်သူငယ်ကလေးဘဝကိုရောက်အောင် လုပ်လိုက်ကြသော ဂျင်းပီယေး၊ အနာတိုလီ၊ ဟာလန်နှင့် ရုရှားစစ်သားများ အားလုံးကိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ငါ မိုင်းမိုးစနက်ငါ့ ကို ဆွဲဖြုတ်ခဲ့သော် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိသွား၏။

အီလစ်သည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး ဂျိန်း တက်နိုင်စေရန် လက်လှမ်း၍ပေးသည်။ ဂျိန်းသည် စလွယ်သိုင်းကို ဘယ်လက်နှင့်ထိန်းပြီး အီလစ်ကို ညာလက်လှမ်းပေးလိုက်၏။ အီလစ်သည် ဂျိန်းကို ဆွဲမတင်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး

၏ ကိုယ်ခန္ဓာများ အနီးကပ်ဆုံး ရောက်သွားခိုက်ကလေးတွင် အီလစ်က

ရဟတ်ယာဉ် စ ထွက်ထွက်ခြင်း ဂျင်းပီယေးကို ပါးရိုက်လိုက်စမ်း

ဂျိန်းသည် တုန်လှုပ်သွားလွန်း၍ ဘယ်လို တုန်ပြန်ရမုန်းမသိဘဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုသို့ ဘယ်လိုမှ မတုန်ပြန်နိုင်ခြင်းသည်ပင် ကံကောင်းသွားပုံရ၏။ အီလစ်၏ စကားသံကို ဘယ်သူမှ ကြားလိုက်ခြင်းမရှိကြ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့တစ်တွေ အားလုံး မည်သူမျှလည်း အင်္ဂလိပ်စကား နားလည်ကြပုံ မရပေ။ ဂျိန်းသည် ဟန်မပျက် မျက်နှာထားမှန်မှန် ကြိုးစား၍ထားလိုက်၏။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ ခရီးသည် ထိုင်စရာဟူ၍ ဘာမှမရှိပေ။ ရဟတ်ယာဉ်ကိုယ်ထည်ကလည်း နံရံနံရံသေးသေးဖြစ်ပေရာ ယောက်ျားများသည် မတ်တတ်ဖြောင့်ဖြောင့် မရပ်နိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ကုန်းကုန်းကြီးဖြစ်နေ၏။

ခုံတစ်လုံးသာ တွေ့ရသည်။ ဂျိန်းသည် ဘာမှမပြောဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဂျိန်းသည် ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသမားများ ထိုင်သည့် စက်ခန်းကိုလည်း မြင်ရသည်။ ရဟတ်ယာဉ်၏ ပန်ကားများလည်သံမှာ ဆူညံနေ၏။

အီလစ်သည် ဂျိန်းနံဘေး ဝမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်၏။ ခုံရည်နှင့်လေသူရဲ ထိုင်ခုံအကြားမှာဖြစ်သည်။

အနာတိုလီသည် တပ်သားတစ်ဦးနှင့်အတူ တက်လာပြီး ၎င်းတပ်သားအား အီလစ်ဘက်ကို ညွှန်ပြ၍ တစ်ခုတစ်ရာ ပြောသည်။ ရဟတ်ယာဉ် ပန်ကာသံကြောင့် ဂျိန်း သံသဲကွဲကွဲမကြားလိုက်ရ။ သို့သော် အီလစ်ကိုစောင့်ကြည့်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်ကြောင်းကိုမူ ဂျိန်းနားလည်ရ၏။ ထိုစစ်သားသည် လွယ်ထားသောသေနတ်ကို လက်မှာယူပြီး ခပ်လျော့လျော့ပဲ ကိုင်ထား၏။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ နောက်ဆုံးတက်လာသူမှာ ဂျင်းပီယေးပင်ဖြစ်သည်။

ဂျင်းပီယေးသည် ရဟတ်ယာဉ်တံခါပေါက်မှာပင် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ ရဟတ်ယာဉ်ပျံတက်လာချိန်အထိ ဂျင်းပီယေးသည် ပွင့်နေသည့်ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကြည့်နေ၏။

ဂျိန်း၏စိတ်သည် လှုပ်ရှားနေ၏။

အီလစ်က ရဟတ်ယာဉ်ထွက်ထွက်ချင်း ဂျင်းပီယေးကိုရိုက်ရန် ပြောကြားသည်ကမူလွယ်လှပါ၏။ တကယ့်တကယ်တမ်းတွင် မည်သို့ရိုက်ရပါမည်နည်း။ ယခုအခြေအနေအရ ဂျင်းပီယေးသည် သူမကို ကျောပေးပြီး ဟင်းလင်းပွင့်နေသည့်တံခါပေါက်မှာ ရပ်နေ၏။ ယခုအချိန် ဂျိန်းထပြီး ဂျင်းပီယေးကိုရိုက်ခဲ့သော် ဂျင်းပီယေးကို ထိမထိမပြောတတ်။ သူမကိုယ်သူမ မထိန်းနိုင်ဘဲ ဂျင်းပီယေးလွဲချော်ပြီး ရဟတ်

ယာဉ် အပြင်ဘက်သို့ လိမ့်ကျသွားမည်ကား သေချာလှ၏။

ဂျိန်းသည် အိလစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ရာ မျက်နှာမျက်နှာနှင့် ညွှန်ကြားနိုင်လေမလားဟု ကြည့်လိုက်ရာ အိလစ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာထားကလည်း တင်းနေသည်။ သို့သော် သူမနှင့်ကား မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍မကြည့်။

ရဟတ်ယာဉ်သည် ရှစ်ပေ၊ ဆယ်ပေခန့် မြေပြင်ထက်မှ မြင့်တက်လာ၏။ ထိုအမြင့်တွင် တုန်ခန်ရပ်ပြီးနောက် အရှန်ယူကာ ယုံတက်သည်။

ဂျင်းပီယေးသည် တံခါးပေါက်မှ အတွင်းဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။ အထဲတွင် သူထိုင်စရာ နေရာမတွေ့ရ။ ဂျင်းပီယေး ရုတ်တရက် တွေ့သွားသည်။

ဂျိန်းစိတ်ထဲကမူ သူမသည် ထိုင်နေရာမှထပြီး ဂျင်းပီယေးကို ပါးရိုက်ရမည်ကို သိသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် ပါးရိုက်ရမည်ကို သူမကိုယ်တိုင်မသိ။ သို့သော် တကယ်တမ်း၌မူ ထိုင်ရာမှထ၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကြက်သေသေနေမိသလား မပြောတတ်။ ထိုအချိန်၌ ဂျင်းပီယေးက ဂျိန်းကိုကြည့်၍ လက်မနှင့် လှုပ်ပြသည်။ သဘောမှာ ဂျိန်းက သူ့အတွက် ထိုင်ရာမှ ထပေးရမည် သဘော။

ထိုအချိန်မှာ ဂျိန်း ပေါက်ကွဲသွားလေ၏။

ဂျိန်းသည် ပင်ပန်းနေ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျနေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေ၏။ ဆာလောင်နေ၏။ ပုံလျက်လဲမတတ်ဖြစ်နေ၏။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် ဂျင်းပီယေးက သူမကို မတ်တတ်ရပ်ခိုင်း၏။ ကလေးတစ်ယောက်ကို လွယ်ထားရသူ ဂျိန်းက သူထိုင်ဖို့ ထရပ်ပေးရမည်ဟု အစိန်ပေးလာခြင်းဖြစ်၏။ မောက်မောက်မာမာ လက်မနှင့် အချက်ပြလိုက်ခြင်းသည် ဂျင်းပီယေး၏ ရက်စက်ခဲ့သမျှ၊ သစ္စာဖောက်ခဲ့သမျှ၊ စော်ကားခဲ့သမျှတို့ကို သရဖူဆောင်းလိုက်ပြီး ဂျိန်း၏ဒေါသအိုးကို ဖောက်ခွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

ဂျိန်းသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

စလွယ်သိုင်းထဲမှ ရှန်တဲလ်ကလေးမှာ ခါယမ်းနေ၏။ အကြောင်းကား ဂျိန်းသည် ရှန်တဲလ်၏စလွယ်သိုင်းကို လက်ဖြင့် ထိန်းမထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည် ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး သံကုန်ဟစ်၍

ရှင်ဟာ ခွေး... ခွေး

ဂျိန်း၏အသံမှာ ရဟတ်ယာဉ်၏ ပန်ကာသံအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သို့သော် ဂျိန်း၏မျက်နှာထားကို မြင်ရသည်နှင့် ဂျင်းပီယေးသည် တုန်လှုပ်သွားပုံရ

ပြီး နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

ဂျိန်းက 'ရှင့်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဂျိန်းသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်ပြီး ဂျင်းပီယေးအား ဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့် ရဟတ်ယာဉ်တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ တအားတွန်းချလိုက်လေ၏။

ရုရှားတို့သည် အမှားတစ်ခုသာ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ ထိုအမှားသည်လည်း အလွန်သေးငယ်သော အမှားဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အီလစ်အတွက် ထိုအမှားကလေးသာ ကိုင်စရာရှိ၏။

သူသည် ထိုအမှားကို အစွမ်းကုန် အသုံးပြုရန် စီစဉ်စိတ်ကူးနေပြီဖြစ်၏။ ရုရှားတို့၏အမှားမှာ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်တွင်ထား၍ လက်ထိပ်ခတ်ခြင်းမပြုဘဲ ရှေ့ဘက်မှာထား၍ လက်ထိပ်ခတ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

အီလစ်စိတ်ထဲတွင် သူ့ကို လုံးဝ လက်ထိတ်ခတ်ခြင်း၊ ကြိုးတုတ်ခြင်းမပြုဘဲ နေပါစေဟု ကျိတ်၍မျှော်လင့်ထားခဲ့မိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖမ်းမိခဲ့သည့်အချိန်မှစပြီး သူသည် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်လည်စင်းခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဂျိန်းကို ဂျင်းပီယေးက ပါးရိုက်ခဲ့စဉ်ကလည်း သူသည် သူ့ရဲကောင်းအလုပ်ကို ကြိုးစားချုပ်တည်း၍ မလုပ်ဘဲနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူသည် လက်နက်မဲ့တစ်ဦး။ အများနှင့် တစ်ယောက်သမား။ သည်တော့ သူ့ကို မတုပ်မနှောင့်ဘဲ ထားကောင်းထားမည်ဟု အီလစ်မျှော်လင့်ထားခဲ့၏။ သို့သော် အနာတိုလီက သတိကြီးသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား လက်ထိတ်ခတ်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကံကောင်းထောက်မသည်မှာ အီလစ်ကို လက်ထိတ်ခတ်လာသူမှာ အနာတိုလီကိုယ်တိုင်မဟုတ်ဘဲ တပ်သားတစ်ဦးဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ တပ်သားသိသမျှမှာ ရှေ့မှ လက်ထိတ်ခတ်ထားသူသည် ခေါ်ရခွဲရသည့်အခါ၌ လွယ်ကူသည်။ ထရပ်ကားပေါ်ပဲတင်တင်၊ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ပဲတင်တင်၊ ဘာ အကူအညီမှ ပေးစရာမလိုဘဲ တက်ခိုင်း၍ရသည်ဟု နားလည်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အီလစ်သည် လုံးဝ လိုက်လိုက်လျှောလျှောနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ထုတ်ပေးလိုက်သည့်အခါ ရုရှားစစ်သားသည် ဘာမှမတွေးတော့ဘဲ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့တိုင် အကူအညီမပါဘဲနှင့် အီလစ်သည် လူသုံးဦးကို တစ်ယောက်တည်း နှင့် ဘယ်လိုမှ နိုင်မည်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် သုံးဦးအနက် တစ်ဦးသည် သေသေ ချာချာ လက်နက်ပါနေ၏။ ရိုးရိုးတန်းတန်း သူတင်ကိုယ်တင်ချပါက အီလစ်နိုင်ဖို့ လုံးဝမျှော်လင့်ချက်မရှိ။ အီလစ်၏ တစ်ဦးတည်းသော မျှော်လင့်ချက်မှာ ရဟတ်ယာဉ် ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန်ပဲဖြစ်သည်။

ဂျိန်းက ဂျင်းပီယေးကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ကွန်းချလိုက်ပြီးနောက် တံခါး ပေါက်တွင် မတ်တတ်ကြီးရပ်နေချိန် အားလုံး အခိုက်အတန့်ကလေး ကြောင်၍ သွားကြ၏။ ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေးတစ်ယောက် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွား သည်ကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေ၏။

အီလစ်စိတ်ထဲကမူ *တို့ရဟတ်ယာဉ်ဟာ ဆယ့်လေးငါးပေပဲ မြင့်သေးတာ၊ ခွေးမသား ဂျင်းပီယေးလိမ့်ကျတာနဲ့တော့ သေမှာ မဟုတ်ဘူး* ဟုတွေးမိ၏။

ထိုစဉ် အနာတိုလီက ဂျိန်းကို ထဆွဲသည်။ အနာတိုလီနှင့် ဂျိန်းတို့သည် အီ လစ်နှင့် သေနတ်ကိုင်စစ်သားတို့ကြားမှာ ရပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ ဤတွင် အီလစ်သည် လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အီလစ်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး လက်ထိတ်ခတ် ထားသောလက်နှစ်ဖက်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသမား ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ခွပြီး လက်ထိတ်ဖြင့် လေသူရဲ၏လည်ပင်းကို ချိတ်၍နောက်သို့ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေ၏။

အီလစ် ရင်ထဲမှ ထိတ်သွားသည်။

ဤအခွင့်အရေးမှာ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးဖြစ်သည်။ ရသည့်အချိန် တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်ပဲဖြစ်သည်။ သေနတ်ကိုင်စစ်သားသည် သူ၏သေနတ်ကို ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသမားကို ထိမှန်မည်စိုး၍ သုံးသင့်မသုံးသင့် စဉ်းစားမည်။ အနာတိုလီသည်လည်း လက်နက်ပါနိုင်သူဖြစ်ရာ ထိုသို့ လေသူရဲကိုမှန်မည် စိုးရိမ် သည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။

သို့သော် ထိုစိုးရိမ်စိတ်သည် ခဏကလေးသာ ကြာနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ခဏချက် ချင်းမှာပင် သူတို့ အီလစ်ကို မပစ်လျှင်လည်း ရဟတ်ယာဉ်သည် ပျက်ကျသွားမည် ကို သူတို့သိသွားမည်ဖြစ်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်လေသူရဲကို မှန်သည်ဖြစ်စေ မမှန်သည် ဖြစ်စေ ရဟတ်ယာဉ်ကမူ ပျက်ကျသွားသည်ကို သိသွားပြီး အီလစ်ကိုပစ်ကြမည်ပဲ ဖြစ်သည်။

အီလစ်၏ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာကိုင်သည်။ ဆွဲကိုင်လာသော အင်္ကျီလက်အညှိရောင်ကို တွေ့ရသည်နှင့် အနာတိုလီမှန်း အီလစ်သိလိုက်၏။ ရဟတ်ယာဉ်၏ခေါင်းပိုင်း ထိပ်နားဆီမှ စက်သေနတ်သမားသည်လည်း နောက်ပြန်

လှည့်ကြည့်ပြီး ဖြစ်ပျက်ပုံကိုမြင်သွားပြီး သူ၏ထိုင်ခုံမှထရန် ကြိုးစား၏။

အီလစ်သည် နောက်သို့လှန်ပြီး အတင်းဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ လေသူရဲသည် မခံနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ခုံထက်မှ ကြွတက်လာလေ၏။

လေသူရဲ၏ ခလုတ်ခုံမှာ နင်းထားသော ခြေထောက်၊ လီဗာတိုင်ကို ကိုင်ထားသောခက်တို့ လွတ်သွားသည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်သည် လေထဲတွင် လှုပ်ခါယမ်းသွားလေ၏။ အီလစ်ကား ထိုသို့ဖြစ်မည်ကို ကြို၍မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုင်းလော့ခုံကို ခြေနှင့်ချိတ်ပြီးထိန်းထားလိုက်၏။ သို့သော် သူ့နောက်မှာကိုင်ထားသော အနာတိုလီကား ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး ပခုံးကိုကိုင်ထားသောလက် ပြုတ်သွားလေ၏။

အီလစ်သည် ပိုင်းလော့ကိုထိုင်ခုံမှ ဖယ်ချလိုက်ပြီး လီဗာတိုင်ကို အောက်သို့ ဆွဲချလိုက်၏။ ရဟတ်ယာဉ်သည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပမာ လေထဲမှ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

ရဟတ်ယာဉ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည့် ပိုင်းလော့သည် လည်ပင်းကို ကိုင်ရင်းထလာ၏။ အနာတိုလီသည် ရဟတ်ယာဉ်ကြမ်းပြင်အလယ်၌ စင်းစင်းကြီးလဲကျခဲ့၏။ ဂျိန်းကား နံရံထောင့်တစ်ခုတွင် ရှန်တလံကလေးအားဖက်ရင်း ကုပ်ကုပ်ကလေးကျနေ၏။ သေနတ်ကိုင်စစ်သားသည် လဲကျသွားခဲ့ပေသည်။ ယခုသော်ကား ပြန်လည်ထိန်းနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ လက်ထဲမှ ကာလာရှန်နီကော့ သေနတ်ဖြင့် အီလစ်အား ထိုးချိန်၏။

စစ်သားက သေနတ်မောင်းဆွဲလိုက်စဉ် ရဟတ်ယာဉ်သည် မြေပြင်နှင့်ထိရှိက်သွားလေ၏။

ရဟတ်ယာဉ်၏ ဆောင့်လိုက်သောအရှိန်ကြောင့် အီလစ်သည် ဒူးထောက်လျက် ကျသွား၏။ သို့သော် ဆောင့်လိုက်တော့မည်ကို ကြိုတင်သိထားသူတစ်ဦးအနေနှင့် ကိုယ်ဟန်သိပ်၍ ပျက်မသွားခဲ့။ သေနတ်ကိုင်စစ်သား ဘေးသို့ယိမ်းသားပြီး ကျည်ဆန်သည် အီလစ်ခေါင်းပေါ်မှ တစ်ကိုက်လောက်ကျော်ပြီး ဖြတ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဆောင့်လိုက်သောအရှိန်ကြောင့် ရှေ့သို့ ဝန်းခနဲလဲကျသွားရာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ထောက်လိုက်ရသောကြောင့် လက်ထဲမှ သေနတ်သည်လွတ်ကျသွားလေ၏။

အီလစ်သည် ကပျာကယာ သေနတ်ကို ပြေးကောက်ပြီး လက်ထိတ်ခတ်ထားသောလက်ဖြင့်ပင် ခဲရာခဲဆစ်ကိုင်လိုက်၏။

အီလစ်၏ ရင်ထဲတွင် ဤအရှိန်ကလေးသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု ဖြစ်ရလေသည်။ သူသည် ရန်သူကို ပြန်တိုက်နေရပြီဖြစ်၏။

တစ်ချိန်လုံး သူသည် ထွက်ပြေးနေခဲ့ရ၏။ ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရ၏။ စော်ကားခံခဲ့ရ၏။ သူသည် ရာသီဥတု၏ ဆိုးရွားသည့်အအေးဒဏ်ကို ခံရသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းခံရသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းများစွာကို ခံစားခဲ့ရ၏။ ထိုတစ်ချိန်လုံး၌ ဂျိန်းတစ်ယောက် နံဘေးမှာ တန်းလန်းတန်းလန်းဖြင့် အီလစ်ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ရသည်။ ယခုသော်ကား... နောက်ဆုံးတွင်မှ သူသည် ရန်သူကို မတ်မတ်ရပ်ပြီး ပြန်တိုက်ခွင့်ရပြီဖြစ်၏။

သူ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ ပူးပူးကပ်ကပ် လက်ထိတ်ခတ်ခံထားရသည်ဖြစ်ရာ သေနတ်ကို စနစ်တကျ ကိုင်တွယ်နိုင်ခြင်းမရှိ။ ဒင်အထိ တစ်ဖက်ကဆုပ်၊ တစ်ဖက်က ခလုတ်ထံထည့် လုပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ မောင်းထဲသို့ လက်ထည့်နိုင်ခြင်းသာ အဓိကထားလိုက်လေ၏။

ရဟတ်ယာဉ်၏စက်သည် ရပ်သွားပြီး ပန်ကာလည်နှုန်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပျော့သွားလေ၏။ အီလစ်သည် ပိုင်းလော့ခန်းဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ စက်သေနတ်ခန်းမှ စစ်သားသည် ပိုင်းလော့ခန်းဘက်သို့ ကူးလာဖို့ ကြိုးစားနေသည်ကိုမြင်ရ၏။ အပြင်ဘက်မှ ရုရှားစစ်သားများ မလှုပ်ရှားနိုင်မီ အုပ်စီးနိုင်မှဖြစ်မည်။ အပြင်ဘက် အင်အားကိုတော့ ရှောင်ရှားနိုင်ရမည်။

အီလစ်သည် အနာတိုလီနောက်သို့ကပ်လိုက်ပြီး သေနတ်ပြောင်းကို အနာတိုလီပါးပြင်မှာ ကပ်လိုက်၏။

လဲကျရာမှထလာသည့် စစ်သားသည် သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်၏။ ကြောက်ရွံ့နေပုံလည်းရသည်။ အီလစ်သည် ခေါင်းဖြင့်ဆတ်ပြရင်း

‘ဆင်းသွားကွာ’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အီလစ်၏ အမိန့်ပေးစကားကို နားမလည်သော်လည်း ခေါင်း၏လှုပ်ရှားကန်ကို နားလည်သွားပြီး စစ်သားလေးသည် တံခါးပေါက်မှ အောက်သို့ ခုန်ချသွား၏။

ပိုင်းလော့ကား မှောက်လျက်အနေအထားမှာ ရှိသေး၏။ အီလစ်သည် ထိုလူကို ခြေထောက်နှင့်ကန်၍ အောက်ဆင်းရန်ပြောလိုက်၏။ ပိုင်းလော့သည် လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ရင်း ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် တံခါးပေါက်မှ ခုန်ဆင်းသွားလေ၏။

အီလစ်က ဂျိန်းကိုကြည့်၍

‘ဒီ အနာတိုလီဆိုတဲ့ငှက်ကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ကျုပ်အနားမှာ ကပ်နေဖို့ပြောစမ်း၊ မြန်မြန်လုပ်’

ဂျိန်းသည် ရုရှားစကားဖြင့် အနာတိုလီအား ညွှန်ကြားလိုက်၏။

အနာတိုလီသည် အီလစ်အား မုန်းတီးစက်ဆုပ်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။ သို့သော် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ဖြည်းဖြည်းဆင်း၏။

အီလစ်သည် အနာတိုလီနှင့်ကပ်လျက် ဆင်းသည်။ သူ၏ သေနတ်ပြောင်းသည် အနာတိုလီ၏ ကုပ်ပိုးကိုဖိကပ်ထား၏။ အီလစ်က ဂျိန်းအား

‘ကျန်တဲ့ လူတွေကို မလှုပ်ကြနဲ့လို့ ပြောခိုင်း’

ဂျိန်းသည် အနာတိုလီအား ရုရှားလိုပြောသည်။ အနာတိုလီက သူ့လူများအား အမိန့်ပေးသည်။

အီလစ်သည် နံဘေးဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်ပိုင်းလော၊ စက်သေနတ်သမားနှင့် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ စစ်သားတို့သည် သူတို့အနားမှပင် ရှိသေး၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် မြေကြီးပေါ်၌ထိုင်လျက်ရှိနေသော ဂျင်းပီယေးက သူ၏ မြေချင်းဝတ်ကို ကိုင်စမ်းနေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် အကျွေးခံခံပုံရ၏။ သူ ကြည့်ရသည်မှာ ဘာမှဖြစ်ခဲ့ပုံမရ။ ဂျင်းပီယေး၏နောက်ဘက်တွင် ရုရှားစစ်သားများ ရှိသည်။

အီလစ်က ဂျိန်းမှတစ်ဆင့်

‘အနာတိုလီကို အပေါ်ကုတ်ချွတ်ခိုင်း၊ ဖြည်းဖြည်းချွတ်ပါစေ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ပစ္စတိုသေနတ်ကို မင်းတောင်းလိုက်’

ဂျိန်းသည် ရုရှားလိုပြန်ပြောသည်။

အနာတိုလီက ခပ်ပေပေလုပ်နေရာ အီလစ်က သေနတ်ပြောင်းနှင့်ဖက်ပိုးကို နာနာထောက်လိုက်၏။ အနာတိုလီသည် အိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုကိုထုတ်ပြီး ဂျိန်းအား နောက်ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ဂျိန်းက လှမ်းယူလိုက်၏။ အီလစ်က ဂျိန်းအား

‘အဲဒီ သေနတ်က မာကာရော့ ပစ္စတိုပဲ၊ ဘယ်ဘက်မှာ မောင်းထိန်းခလုတ် ရှိတယ်၊ အဲဒီခလုတ်ကို အနီစက်ကလေးဖုံးအောင်ထိ တွန်းလိုက်၊ ပစ်မယ်ဆိုရင် ပြောင်းတံပေါ်ကအဖုံးကို နောက်ဘက်ကို ဆွဲတင်လိုက်၊ ပြီးတော့ မောင်းကို လက်ညှို့နဲ့ ညှစ်ရုံပဲ၊ အိုကေနော်’

ဂျိန်းက ‘အိုကေ’

ဂျိန်းသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်လည်း ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ တင်းတင်းစေ့စေ့ပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ထားပုံရ၏။

အီလစ်က

‘အနာတိုလီကို အမိန့်ပေးခိုင်း၊ စစ်သားတွေကို တစ်ယောက်စီ သူတို့ရဲ့လက် နက်တွေ ယူလာပြီး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တင်ခိုင်း’

ဂျိန်းက ရုရှားလိုလိုပြောလိုက်ရာ အနာတိုလီက ဂျိန်းပြောသည့်အတိုင်း သူ၏ စစ်သားများကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အီလစ်က ဆက်၍

အနားရောက်လာတဲ့စစ်သားတိုင်းကို ပစ္စတိုနဲ့ချိန်ထား

စစ်သားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်နက်များလာထားကြ၏။

ဂျိန်းက *စစ်သားငယ်ကလေးတွေက ငါးယောက်ရှိတယ်*

အီလစ်သည် နားမ ယည်ဘဲ

ဂျိန်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဂျိန်းက

သူတို့မှာပါတဲ့လူတွေက ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်၊ ဟာလန်နဲ့ စစ်သားလူငယ် ကလေးက ငါးယောက်၊ အခု စစ်သားလေး လေးယောက်ပဲတွေ့တယ်

အီလစ်က ထိုအခါမှ

ဒါဆိုရင် အနာတိုလီကိုပြော၊ သူ့အသက် မသေချင်ရင် အဲဒီကျန်နေတဲ့ စစ် သားကို ထွက်လာခိုင်းလိုက်

ဂျိန်းသည် အနာတိုလီအား အော်ဟစ်၍ ရုရှားလိုပြောသည်။ အီလစ်ကိုယ်တိုင် ပင် ဂျိန်း၏ ပြင်းထန်မာကျောသော လေသံကိုကြားလိုက်ရ၍ အံ့ဩသွား၏။ အနာတိုလီသည်လည်း တုန်လှုပ်သွားပုံရပြီး ဂျိန်းပြောသည့်အတိုင်း အမိန့်တစ်စုံတစ် ရာအော်၍ ပြောလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ရဟတ်ယာဉ်အမြီးဝိုင်းဘက်မှ စစ် သားငယ်တစ်ယောက်ထွက်လာပြီး သူ၏ လက်နက်ကိုလာထား၏။

အီလစ်က ဂျိန်းကိုကြည့်၍

သိပ်တော်တာပဲ၊ မဟုတ်ရင် သူ့ကြောင့် ကျုပ်တို့ပြဿနာတွေ ရှုပ်သွားနိုင်သေး တယ်၊ ကဲ သူတို့အားလုံးကို မြေကြီးပေါ်မှာ မှောက်အိပ်ခိုင်းလိုက်

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ စစ်သားများအားလုံးသည် မြေပေါ်၌ မှောက် လျက်သားဖြစ်သွားကြ၏။ အီလစ်က ဂျိန်းကိုကြည့်၍

မင်းက ကျုပ်လက်မှာ ခတ်ထားတဲ့လက်ထိတ်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး ဖြတ်ပေး ရမယ်

အီလစ်သည် လက်မှသေနတ်ကို နံဘေးမှာချထားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို နံဘေး သို့ ဆန့်တန်းပေး၏။ ဂျိန်းသည် ပစ္စတိုမောင်းတင်လိုက်ပြီး သေနတ်ပြောင်းနှင့် လက်ထိတ်အလယ်သံကြိုးကို တော့လိုက်၏။ အီလစ်က

သေနတ်ကျည်ဆန်က ကျုပ်လက်တော့ မမှန်တန်ပါဘူးနော်

ဂျိန်းသည် မျက်စိမှိတ်ပြီး ခလုတ်ကိုဆွဲလိုက်၏။

အီလစ်သည် အသံကုန်အော်လိုက်၏။

ချီးမှပဲ

သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ သိပ်နာကျင်သွား၏။ ခဏအကြာတွင် လက်ကောက်ဝတ် နှစ်ဖက်စလုံးမှာ မကျိုးမပဲ့ဖြစ်နေကြောင်းကို သိရ၏။ သို့သော် လက်ထိတ်သံကြိုးကမူ ပြတ်သွား၏။

အီလစ်သည် သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှ

'ဂျိန်း သူတို့ရဲ့ ရေဒီယိုကိုလည်း ဒီကိုယူခိုင်းလိုက်'

ဂျိန်းသည် ရုရှားလိုပြောလိုက်ရာ အနာတိုလီက အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

'မှောက်အိမ်နေသော ကပ္ပတိန်သည် ထ၍ မြင်းကျောကုန်းပေါ်မှာ ချည်ထားသော ရေဒီယိုစက်ကို ဖြုတ်နေ၏။

အီလစ်၏စိတ်ထဲကမူ သူတို့၏ ရဟတ်ယာဉ်သည် ပျံမှ ပျံနိုင်ပါဦးမည်လားဟု သံသယဖြစ်လာ၏။ ရဟတ်ယာဉ်အောက်ပိုင်းသည် အတော်ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အောက်ပိုင်း၌ တခြားကော်တော်များများလည်း ပျက်စီးသွားနိုင်၏။ သို့သော် အင်ဂျင်စက်နှင့် ထိန်းသိမ်းသည့် စက်ခလုတ်များမှာ အပေါ်ပိုင်းမှာရှိသည်ကများသည်။

သူ မှတ်မိသမျှ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကာလတွင် အမြင့်ပေ သုံးလေးဆယ်မှ ပြုတ်ကျခဲ့သော် ဟိုင်း ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းသည် မြေပြင်မှ ထပျံနိုင်ခဲ့သည်ကို မြင်ဖူးကြောင်း မှတ်မိ၏။ သည်ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကလည်း ပျံနိုင်ကောင်း လောက်ပေသည်ဟု အီလစ်အောက်မေ့မိ၏။ မပျံနိုင်ခဲ့သော်ကား...။

အီလစ် တခြား ဘယ်လိုလုပ်ရမည်မှန်း မသိ။

ကပ္ပတိန်သည် ရေဒီယိုကိုယူ၍ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ တင်သည်။ နောက်ပြန်ထွက်သွား၏။

အီလစ်သည် သူ့စိတ်ကို ခဏကလေး လျှောထားလိုက်၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ရေဒီယိုစက်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ရုရှားတို့သည် ဌာနချုပ်စခန်းနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် စစ်ကူရလာစရာမရှိ။ ထို့အတူ ဤမှာဖြစ်ပျက်နေသည်များကိုလည်း မည်သူ့ကိုမှ လှမ်းပြောသတိပေး၍မရနိုင်ပေ။ အကယ်၍ အီလစ်သာ ရဟတ်ယာဉ်ကို ပျံသန်းနိုင်ခဲ့ပါက သူတို့အတွက် ထွက်ပြေးရေးခရီးမှာ လုံခြုံမှုရှိလှပေသည်။ အီလစ်သည် ဂျိန်းအားကြည့်၍

'အနာတိုလီကို သေနတ်နဲ့ချိန်ထား၊ လှုပ်ရင်ပစ်၊ ကျုပ် ဒီ ရဟတ်ယာဉ်ကြီး ပျံလို့ရမလား စမ်းကြည့်ဦးမယ်'

ဂျိန်းသည် လက်ထဲမှ ကိုင်ထားရသည့်ပစ္စည်းသည် လေးလံလှသည်ဟု အောက်
 မေ့မိ၏။ သူမသည် လက်ကိုဆန့်တန်း၍ အနာတိုလီကို ပစ္စုတိုဖြင့် တည့်တည့်ကြီး
 ချိန်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။ ခဏအကြာတွင်တော့ သူမ အနားယူလို့ရနိုင်ပါတော့မည်။
 အောင့်ထား၊ တောင့်ထား။ ဂျိန်းသည် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ရှန်တဲလ်ကိုပုတ်၍ပေး
 ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့စဉ် ကာလအတွင် ရှန်တဲလ်သည် ငိုလိုက်
 တိတ်လိုက်ဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။ ယခု အခိုက်အတန့်တွင် ရှန်တဲလ် အငိုတိတ်နေ၏။

ရဟတ်ယာဉ်၏ အင်ဂျင်စက်သည် နိုးလိုက် မနိုးလိုက်နှင့် ချောင်းတဟွတ်
 ဟွတ် ဆိုးနေသူကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။ ဂျိန်းစိတ်ထဲမှ နိုးလိုက်ပါ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးရယ်ဟု
 ဆိုတောင်းလိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် အင်ဂျင်စက်သည် နိုးသွား၏။ ပန်ကားများ စတင်လည်ပတ်လာ၏။
 ဂျင်းပီယေးသည် မော့ကြည့်၏။

ဂျိန်းစိတ်ထဲကမူ မလှုပ်ခွဲချော်၊ ရှင် မလှုပ်ခွဲဟု ယမိန့်ပေးနေမိ၏။
 သို့သော် ဂျင်းပီယေးသည် ထိုင်ရာမှထသည်။ ဂျိန်းကိုကြည့်ပြီး အတော်
 ကြီးကြီးစားစား နာနာကျင်ကျင်ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ဂျိန်းသည် ပစ္စုတိုဖြင့်ဂျင်းပီယေးအား ချိန်လိုက်သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်း
 ထံသို့ လျှောက်လာ၏။ ဂျိန်းက သံကုန်ဟစ်၍

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုပစ်အောင် မလှုပ်ခွဲချော်”
 သူမ၏အသံသည် ရဟတ်ယာဉ်၏ စက်သံအောက်တွင် ပျောက်သွား၏။

အနာတိုလီသည်လည်း ဂျင်းပီယေး၏ လှုပ်ရှားမှုကိုမြင်ပုံရ၏။ ထို့ကြောင့်လိုခို
 လိုက်ပြီး ထလိုက်သည်။ ဂျိန်းက အနာတိုလီကို ပစ္စုတိုဖြင့်ချိန်လိုက်၏။ အနာတိုလီ
 သည် လက်မြှောက်လိုက်သည်။ ဂျိန်းသည် သေနတ်ပြောင်းကို ဂျင်းပီယေးဘက်
 လှည့်လိုက်ပြန်၏။

ဂျင်းပီယေးကား ရှေ့တိုးမြှင့်တိုးလာနေ၏။
 ရဟတ်ယာဉ်သည် မြေပေါ်မှ မြောက်ကြွလာသည်ကို ဂျိန်းခံစားလိုက်ရ၏။

ဂျင်းပီယေးကား နီးနီးကလေး ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး
 ၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာသံသံကွဲကွဲမြင်နေရ၏။ ဂျင်းပီယေး၏ လက်နှစ်ဖက်သည်
 အပေါ်သို့ ဆန့်တန်းကာ တောင်းပန်သည့်အနေအထားမျိုး လုပ်နေ၏။ သို့သော်
 ဂျင်းပီယေး၏မျက်လုံးများကမူ ရူးသွပ်နေပုံရ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ရူးသွားပြီဟု
 ဂျိန်း ယူဆမိ၏။ သို့သော် တကယ်တမ်း၌မူ ဂျင်းပီယေးသည် ဟိုယခင်ကတည်းက
 ရူးသွပ်နေခဲ့သူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ရပေမည်။

ဂျိန်းက 'ကျွန်မ ပစ်မှာနော်'

သူမ၏အသံသည် စက်သံအောက်တွင် မကြားရမှန်း ဂျိန်းသိသည်။ သို့သော် ပါးစပ်မှဆက်၍ 'ပစ်မှာနော်' ရဟတ်ယာဉ်သည် မြေပေါ်မှကြွတက်သွား၏။

ဂျင်းပီယေးသည် ပြေးလိုက်လာ၏။ ရဟတ်ယာဉ်သည် ပျံတက်သည်။

ဂျင်းပီယေးသည် ခုန်တက်လိုက်ရာ ရဟတ်ယာဉ်ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး လိမ့်ကျသွားပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ သို့သော် ဂျင်းပီယေးက လိမ့်မကျ။ သူ့ကိုယ်သူ ဟန်ချက်ထိန်းလိုက်၏။ ဂျင်းပီယေးသည် ဂျိန်းကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်ရွာကြည့်၏။ ပြီးနောက် ခုန်အုပ်လိုက်လေ၏။

ဂျိန်းသည် မျက်စိကိုစုံခိုတ်ပြီး မောင်းကိုဆွဲလိုက်၏။ ပစ္စတိုသေနတ်သည် ဂျိန်းလက်ထဲမှာ ဆောင့်သွား၏။

ဂျိန်း မျက်စိဖွင့်လိုက်သောအခါ ဂျင်းပီယေးကို မတ်တတ်ရပ်နေဆဲရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩထိတ်လန့်နေပုံရ၏။ ရင်ဘတ်ကုတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် အနီရောင်အကွက်တစ်ကွက် ပေါ်လာ၏။

စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေပြီဖြစ်သော ဂျိန်းသည် သေနတ်မောင်းကို ဆက် တိုက်ဆက်တိုက် သုံးခါ ဆွဲလိုက်၏။ ဂျိန်း၏ ပထမပစ်ချက် နှစ်ချက်မှာ ဂျင်းပီယေးကို မထိပေ။ သို့သော် တတိယကျည်ဆန်ကမူ ဂျင်းပီယေး၏ ပခုံးကိုထိမှန် သည်။ ဂျင်းပီယေးသည် ချာခနဲလည်သွားပြီး ရဟတ်ယာဉ်တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ကျသွားလေ၏။ ဂျင်းပီယေးသည် မရှိတော့။

ငါ သူ့ကိုသတ်လိုက်မိပြီဟု ဂျိန်းတွေးလိုက်မိ၏။

ပထမ ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် ရူးရူးမှူးမှူး ဘဝင်မြင့်သွားခဲ့၏။ ဂျင်းပီယေးသည် သူမကို အရယူခဲ့သည်။ အကျဉ်းသားလိုထားခဲ့၏။ ကျွန်တစ်ယောက်လို သဘော ထားခဲ့၏။ နောက် သူမကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို နောက်မှလိုက်ဖမ်းခဲ့၏။ သူမ အပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့ပြီး သူမကို ရိုက်နှက်ခဲ့၏။ ယခုတော့ ဂျိန်းသည် ဂျင်းပီယေး ကို သတ်လိုက်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

တဖြည်းဖြည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ဂျိန်းသည် ရဟတ်ယာဉ်ဝမ်းထဲတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှိုက်ငိုလိုက်လေ၏။ ရှန်တဲလ်သည်လည်း ဓာတ်ကူးကာ လိုက်၍ငိုသည်။ ဂျိန်းသည် ကလေးကို လှုပ်ချောရင်း သားအမိနှစ် ယောက် အတူဖက်ငိုလိုက်လေ၏။ ထိုအနေအထားအတိုင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ သူမငိုနေမိသည်မသိ။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုင်ရာမှထပြီး ရဟတ်ယာဉ် ပိုင်းလော့နံနဲဘေး သို့ သွားရပ်သည်။

ရဟတ်ယာဉ်မောင်းနေသူ အီလစ်က *ဂျိန်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်*
ဂျိန်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အားပျော့သော အပြုံးကလေးပြုံးပြ၏။ အီလစ်
က ပြန်ပြုံးပြသည်။ ဓာတ်ဆီဒိုင်ခွက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဆီကလည်း အပြည့်ကြီးရှိသေးတယ်

ဂျိန်းသည် အီလစ်၏ပါးကို နမ်းလိုက်၏။ တစ်နေ့နေ့တွင်တော့ သူမသည်
ဂျင်းပီယေးကို သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်လိုက်ကြောင်း ပြောပြမည်ဟု စိတ်ကူး၏။
ယခုတော့ မပြောလိုသေး။ ဂျိန်းက *နယ်ခြားနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲ*
အီလစ်က

*တစ်နာရီပျော့ပျော့လောက် မောင်းရမှာပါ။ သူတို့မှ ဆက်သွယ်စရာ ရေဒီယို
မရှိတော့လို့ ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်ဖမ်းခိုင်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး*

ဂျိန်းသည် ရဟတ်ယာဉ်ရှေ့ခန်းမှန်ကိုဖြတ်၍ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်၏။ ရှေ့
တည့်တည့်တွင် ဆီးနှင်းများဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်ကြားများကို တွေ့ရ၏။ တ
ကယ်တော့ သူမတို့ဖြတ်ကျော်ရမည့်တောင်တန်းများ ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍
မြေပြင်မှ ဤတောင်တန်းများကို ဖြတ်ကျော်ရမည်ဆိုပါက တက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်
ဟု ဂျိန်းတွေးမိသည်။ ဂျိန်းသည် သူမဘာသာ ညည်းတွားရင်း

*ငါသာ ဒီတောင်တန်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်ရမယ်ဆိုရင် နှင်းတောမှာလဲကျပြီး
သေဆုံးသွားမှာပဲ*

အီလစ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်တစ်ခု ပေါ်နေ၏။ ဂျိန်းက

ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာတုံး အီလစ်က

*ကျုပ်က အမဲသားညှပ်ဆင်းဒေဝ်ရယ်၊ ဆလတ်ရွက်ရယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးရယ်၊
ဂျုံမောင်မှန်စစ်စစ်ရယ် စားချင်လိုက်တာလို့ တွေးနေတာ*

ဂျိန်းသည် ပြုံးလိုက်၏။ ထိုစဉ် ရှန်တဲလ်သည် အော်ငိုလိုက်၏။ အီလစ်သည်
ကွန်ထရိုးလီဇာကို လက်လွှတ်ပြီး ရှန်တဲလ်၏ပါးကလေးကို ကိုင်သည်။

ကလေးလည်း ဆာနေပြီထင်တယ် ဂျိန်းက

ကျွန်မ နောက်ခန်းသွားပြီး ကလေးနှို့တိုက်လိုက်ဦးမယ်

ဂျိန်းသည် နောက်ခန်းသို့ပြန်လာပြီး ခုံပေါ်ထိုင်ချလိုက်ကာ ရှန်တဲလ်ကလေးကို
နှို့တိုက်၏။

ရဟတ်ယာဉ်သည် နေထွက်ရာအရပ်သို့ ဦးတည်ပျံသန်းနေ၏။

အပိုင်း (၃)

၁၉၈၃

ဂိုဏ်းသည် အိမ်နံ့ဘေး ကူးလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး အီလစ်၏ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်၏။ သူမသည် စိတ်ချမ်းသာနေ၏။ သူမတို့၏ နေ့ခင်းပိုင်းခရီးသည် အောင်မြင်သောခရီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ စားခဲ့ သောက်ခဲ့ကြသော အီတလီ အစားအသောက်များသည် ကောင်းလှ၏။

သမီးပီတဲလ်သည်လည်း 'ဖလက်ရှ်ဒန့်စ်' စာတ်ကားကို သဘောကျသည်။ အီလစ်သည် သူ၏ သမီးပီတဲလ်နှင့် ဂိုဏ်းကို မိတ်ဆက်ပေးရသည့်အတွက် အနေအထိုင်ခက်နေပုံရ၏။ သို့သော် ပီတဲလ်ကမူ ကလေးငယ်ရှုတ်လက်ကို တွေ့ဆုံရသဖြင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေ၏။ အစစ အရာရာသည် အဆင်ပြေချောမောခဲ့၏။

အီလစ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ပြီး ပီတဲလ်ကိုလိုက်ပို့သောအခါ ဂိုဏ်းအား ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဇနီးဟောင်းဂီလ်ကို လိုက်နှုတ်ဆက်ပါဦးဟု ပြောသည်။ ဂိုဏ်းသည် အီလစ်နှင့်အတူ ဆင်းလိုက်ပါသွားပြီး ဂီလ်ကိုနှုတ်ဆက်သည်။ ဂီလ်က သမီးကလေး ရှုတ်လက်ကိုချောမြူပြီး ဂိုဏ်းကို အိမ်ထဲခဏကြွပါဦးဟု ဖိတ်၏။

သို့ဖြင့် ဂိုဏ်းသည် တစ်နေ့ခင်းတည်းနှင့် အီလစ်၏သမီးကိုလည်းကောင်း၊ ဇနီးဟောင်းကိုလည်းကောင်း တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခွင့်ရသွားခဲ့၏။

အီလစ်... အီလစ်ဆို၍ ဂိုဏ်းစိတ်ထဲတွင် ယခုတိုင် အီလစ်၏ နာမည်ရင်း နာမည်မှန်မှာ ဂျန်ဖြစ်ကြောင်း သိနေပါလျက်နှင့် ခေါ်၍မရ၊ မှတ်၍မရ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ် အီလစ်ဟုပဲ ဆက်ခေါ်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

အိလစ်သည် ကားမောင်းထွက်လာသောအခါမှ ဂျိန်းအား
ကဲ ဘယ်လို သဘောရသလဲ ပြောပါဦး

ဂျိန်းက အိလစ်ကိုကြည့်ပြီး

ကျွန်မကိုပြောတုန်းက ချောတယ်လို့ ရှင်မပြောပါလား
အိလစ်က *ပီတဲလ်က ချောပါတယ်*

ဂျိန်းက ရယ်မော၍

ကျွန်မက ပီတဲလ်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂီလ်းကို ချောတယ်လို့ပြောနေတာ
အိလစ်က *ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂီလ်လည်း ချောပါတယ်*

ဂျိန်းက ပြောင်စစဖြင့်

*သူတို့က လူတော်လူကောင်းတွေပဲ၊ ရှင်လိုလူမျိုးနဲ့ ရောရောနှောနှောရှဖို့ မ
ကောင်းပါဘူး*

ဂျိန်းသည် စလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် အိလစ်ကမူ တွေးတွေးတောတော
ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ဂျိန်းက အိလစ်ကို *လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး

ကျွန်မက စတာပါ အိလစ်က

စတာမှန်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စကားဟာ အမှန်တရားပဲ

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ စကားမပြောဖြစ်ဘဲခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

အချိန်ကာလက သူတို့နှစ်ဦး အာဖဂန်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက်
မြောက်လအကြာတွင် ဖြစ်ပါသည်။

မကြာခဏဆိုသလို ဂျိန်းသည် ဘာအကြောင်းမှမရှိဘဲ မျက်ရည်ကျတတ်၊
ငိုကြွေးတတ်နေ၏။ သို့သော် အိမ်မက်ဆိုးများကား မမက်တော့။ အစဦးပိုင်းက
ဂျိန်းသည် အမြဲအိမ်မက်ဆိုးများ မက်လေ့ရှိသည်။ အိမ်မက်တိုင်း၌ ဂျင်းပီယေးကို
သေနတ်နှင့် ထပ်ကာထပ်ကာပစ်ရသည်ဟု မက်ခဲ့၏။

ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ဂျိန်းနှင့် အိလစ်တို့နှစ်ဦးတည်းသာသိကြ၏။
အိလစ်သည် သူ၏ အထက်အရာရှိများထံသို့ အစီရင်ခံရာတွင် ဂျင်းပီယေးသေဆုံး
သွားကြောင်း မတင်ပြခဲ့။ ဂျိန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ရှန်တဲလ်ကလေး ကြီးပြင်းလာချိန်
တွင် သူမ၏ ဖခင်ရင်းဖြစ်သူ ဂျင်းပီယေးသည် အာဖဂန်ပြည် ပြည်တွင်းစစ်ပွဲတွင်
ကျဆုံးသွားခဲ့ကြောင်းသာ ပြောပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ထိုထက်ပို၍ အသေးစိတ်
ပြောပြရန် မရည်ရွယ်ခဲ့။

အိလစ်သည် မော်တော်ကားကို မြို့ထဲသို့ တန်းမောင်းမသွားဘဲ မြစ်ပြင်ကို
လှမ်းမြင်နေရသည့် ကားရပ်စရာတစ်နေရာ၌ ထိုးရပ်လိုက်၏။ ဂျိန်းက

ဘာလို့ ဒီမှာရပ်တာလဲ၊ သမီးရည်းစား ချိန်းတွေ့သလို နမ်းကြဲလို့လား

နမ်းဆိုလည်း နမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ကောင်းပြောချင်လို့

ပြောလေ

ကနေ့ဟာ အောင်အောင်မြင်မြင်ရှိတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပဲနော်

ဟုတ်ပါတယ်

ပီတဲလ်ဟာ အခါတိုင်း ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ မိုးထက်ပိုပြီး ဒီတစ်ခါသက်သောင့် သက်သာရှိပြီး အနေချောင်ပုံရတယ်

ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့်

ကျုပ် မှန်းဆချက် သီဝရီတစ်ခုရှိတယ်လေ၊ ဂျိန်းနဲ့ ရှန်တဲလ်ပါလာလို့ပဲဖြစ် ရမယ်၊ အခု ကျုပ်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်စရာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ ကလေးတစ်ဦးရှိ နေပြီဆိုတော့ သမီးလေးပီတဲလ်ရဲ့ဘဝကို အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ဘူးလို့ ယူဆ သွားပြီထင်တာပဲ

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ရှင်က အဲဒီစကား ပြောချင်တာလား

မဟုတ်သေးဘူး

အီလစ်သည် ချိန်းချိန်ဆဆလုပ်နေ၏။ ပြီးမှ *ကျုပ် အကျင့်စိက ထွက်တော့မယ်*

ဂျိန်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး *ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်*

ဂျိန်းရင်ထဲတွင် ဤသို့ ဖြစ်ပျက်လာပါစေဟု ကျိတ်ပြီးမျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ် ပါသည်။ အီလစ်က

အာဖဂန်ကိစ္စ တာဝန်ကလည်းပြီးသွားပြီ၊ မာဆတ်ရဲ့ လေ့ကျင့်ရေးသင်တန်း လည်း စ၊ နေပြီ၊ သူတို့ဆီကို လက်နက် ပထမအသုတ်လည်းရောက်သွားပြီ၊ မာ ဆတ်ဟာ အင်အားတောင့်နေပြီဖြစ်လို့ ရုရှားတွေနဲ့ ဆောင်းရာသီစစ် ခဏရပ်ထားရ အောင် ဆွေးနွေးနိုင်တဲ့အဆင့် ရောက်နေပြီ

ဂျိန်းက *ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့ စစ်မတိုက်ကြဘူးဆိုရင် ဝမ်းသာတာပဲ*

ကျုပ် ဝါရှင်တန်မှာရှိတုန်း၊ မင်း အင်္ဂလန်မှာရှိနေတုန်းက ကျုပ်ကို နောက်ထပ် တာဝန်တစ်ခုပေးတယ်၊ ကျုပ် လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်မျိုးပဲ၊ လခကလည်း ပိုကောင်းတယ်

ဂျိန်းသည် အသိရခက်သွားပြီး *ဘာများပါလိမ့်*

အကြမ်းဖက်မှု၊ မှုခင်း နှိမ်နင်းရေးဌာနမှာပါ

ဂျိန်းရင်ထဲမှ ထိပ်သွား၏။

အန္တရယ် သိပ်များသလားဟင် အီလစ်က ခေါင်းယမ်းပြုပြီး

*ကျုပ်အတွက် အန္တရယ် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ကွင်းဆင်းပြီး ကိုယ်တိုင်

လုပ်ဖို့ အသက်ကြီးသွားပါပြီ၊ ကျုပ်တာဝန်က ကွင်းဆင်းလှုပ်ရှားမယ့်သူတွေကို စီမံခန့်ခွဲပေးဖို့ပါပဲ

ဂျိန်းစိတ်ထဲ၌ အီလစ်သည် တစ်ခုခု ထိမ်ချန်ပြောဆိုနေကြောင်း အလိုလိုသိနေ၏။ သို့နှင့် 'လုပ်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်မကို မှန်မှန်ဖွင့်ပြောစမ်းပါ'

အီလစ်ကပြုံး၍

'ကျုပ် အရင်က လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်တွေနဲ့စာရင် အန္တရာယ် သိပ်နည်းသွားတာကို ပြောတာပါ။ မူလတန်းကျောင်းမှာ စာသင်ရတာမျိုးလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်နိုင်ပါ့မလဲ'

ဂျိန်းသည် အီလစ်ကိုပြုံးပြလိုက်၏။ ဤခြေလှမ်းသည် ဘယ်သို့ရောက်သွားစရာ ရှိသည်ကို ဂျိန်းသိ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျိန်းစိတ်ထဲမှာ ပျော်သွား၏။

အီလစ်က ဆက်၍

'ပြီးတော့၊ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က နယူးယောက်ရုံးချုပ်မှာပဲနေရမှာ' သည်စကားကို ဂျိန်းအံ့ဩသွား၏။ 'ဟုတ်လား'

အီလစ်သည် ဂျိန်းအံ့ဩသွားမှုကို နားမလည်ပေ။ အီလစ်က

'ဂျိန်း ဘာဖြစ်လို့ အံ့ဩသွားရတာလဲ' ဂျိန်းက

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မကလည်း နယူးယောက်မြို့မှာပဲ ကုလသမဂ္ဂမှာ အလုပ်လျှောက်ထားလို့'

အီလစ်သည် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရ၏။ သူက

'ဂျိန်းရဲ့အစီအစဉ်ကို ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောရတာလဲ'

ဂျိန်းကလည်း ပြန်၍

'ရှင်ကလည်း ရှင်အစီအစဉ်ကို ကျွန်မကို ပြောမှမပြခဲ့တာ'

'ကိုယ်က အခုပြောနေတာပဲ' ကျွန်မကလည်း အခုပြောနေတာပဲ'

'ဒါပေမယ့် မင်း ကျုပ်ကို ထားခဲ့မှာလားဟင်'

'ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ နေရမှာလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တဲ့ဆီ လိုက်နေပါလား' အီလစ်က မကျေမနပ်နှင့်

'ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တစ်လလောက်ပဲ ခွဲနေရပါသေးတယ်၊ မင်းဟာ ဘယ် လောက် ကတ်သီးကတ်သတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မေ့သွားတယ်'

'ဟုတ်လား၊ အမှန်ပေါ့ရှင်'

နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ အီလစ်က

'အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး နယူးယောက်မြို့မှာပဲ အတူနေကြရတာပဲ'

ဂျိန်းက 'အိမ်စရိတ်ကို အတူမျှပြီး ခံကြရတာပေါ့'

အီလစ်က မရေမရာဖြင့် 'အင်းလေ'

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင်မူ အားမလိုအားမရဖြစ်သွား၏။ တကယ်တော့ အီလစ်သည် မစဉ်းစား၊ မတွေးတတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ထုံထုံအအဖြစ်နေသောကြောင့်သာဖြစ်ပါ၏။

အားဖန်ပြည်မှာတုန်းက အီလစ်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ယခုသော်ကား ဂျိန်းသည် အီလစ်အပေါ်၌ ကြာကြာရှည်ရှည် စိတ်မဆိုးဖြစ်တော့။ အီလစ်နဲ့ခွဲရမည်ကို ဘယ်လောက်စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခဲ့ရကြောင်း ဂျိန်း မှတ်မိသည်။ အတူနေရသည့်အတွက် ဘယ်လောက် ဖျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာရကြောင်းကိုလည်း ဂျိန်း မှတ်မိ၏။ ဂျိန်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

'အိုကေပဲလေ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်စရိတ်အတူ ခံကြတာပေါ့'

အီလစ်က စဉ်းစဉ်းဘေးစားဖြင့်

'ကျုပ် တကယ်ဖြစ်ချင်တာက ဂျိန်းသာ လိုလားမယ်ဆိုရင် တရားဝင်အတူ နေချင်တာ'

သည်စကားကို ဂျိန်းစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ယခုသော်ကား ဂျိန်းသည် ထိုစကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် 'တရားဝင် ဟုတ်လား'

အီလစ်သည် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဆိုလိုတာက ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်လို့၊ အဲ...'

ဂျိန်းက လက်ခံမယ်ရင်ပေါ့လေ'

ဂျိန်းသည် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

'စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ လုပ်စမ်းပါ အီလစ်ရယ်၊ ကျွန်မဆီကို ခွင့်တောင်းကြည့်ပေါ့'

အီလစ်သည် ဂျိန်းလက်ကိုကိုင်လိုက်၏။

'ဂျိန်း အချစ်ရယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်၊ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ'

ဂျိန်းက ဖျော်သွားပြီး

'ပေးပါတယ်ရှင်၊ ပေးပါတယ်၊ မြန်လေကောင်းလေပါပဲ၊ နက်ဖြန်ပဲ လက်ထပ်လက်ထပ်၊ အို ကြာပါတယ်၊ ကနေ့ပဲ လက်ထပ်ရှင်'

အီလစ်က 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျိန်း' ဂျိန်းသည် အီလစ်ကို နမ်းလိုက်ပြီး

'ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ် အီလစ်ရယ်'

သူတို့နှစ်ဦးသား စကားမပြောကြတော့ဘဲ တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦး ကိုင်၍ နေဝင်သွားသည်ကို ထိုင်ပြီးကြည့်နေကြ၏။ တကယ်တွေးကြည့်တော့ ရယ်စရာ

ကောင်းလှပေသည်ဟု ဂျိန်းအောက်မေ့မိ၏။ အာဖဂန်နစ္စတန်ဆိုသည်မှာ ယခုအချိန်တွင် ဘာမှမဟုတ်တော့။ အစစ်အမှန်မဟုတ်တော့။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုပမာ ရှိနေပြီး ပီပီသသမရှိတော့။ ကြောက်စရာမဟုတ်တော့။

ဂျိန်းစိတ်ထဲတွင် အာဖဂန်မှလူများကို ကောင်းကောင်းတော့ မှတ်မိနေသည်ပင်။

မူလာကြီး အဗ္ဗဒူလာ။

ဝမ်းဆွဲသည်မကြီး ရာဘီယာ။

ခန့်ချောကြီး မိုဟာမက်။

စကားဖွာတတ်သူ ဇာဟာရာနှင့် သစ္စာရှိလှသူ ဖာရာ။

အားလုံးကို မှတ်မိနေပါ၏။

သို့သော် ဗုံးများ၊ ရဟတ်ယာဉ်များ၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုများ၊ ပင်ပန်းခက်ခဲမှုများကား အားလုံးထဲမှ မှေးမှိန်စပြုနေပြီဖြစ်ပါ၏။

ယခုတော့ စွန့်စားခန့်အစစ် စ၊ နေပြီဖြစ်သည်။

အီလစ်ကို လက်ထပ်၊ ရုန့်တဲလ်ကလေးကို ကြီးပြင်းအောင်မွေးမြူ၊ မိမိနေထိုင်သော ကမ္ဘာကြီးကို အတတ်နိုင်ဆုံး သာယာစိုပြည်အောင်လုပ်။

ထိုစဉ် အီလစ်က 'ကျုပ်တို့ သွားကြစို့လား'

ဂျိန်းသည် အီလစ်၏လက်ကို တစ်ချက်တင်းတင်းဆုပ်ပြီး လွှတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ 'ကျွန်မတို့မှာ လုပ်စရာအများကြီးရှိသေးတယ်'

အီလစ်သည် ကားစက်နှိုးလိုက်ပြီး မြို့တော်ရှိရာသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လိုက်လေ၏။

မောင်မိုးသူ

၂၃.၆.၈၆။

နေ့ခင်း ၂:၅၀။

